

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÜBRA TÜRKER

Askun Naz'lı Hâli

Aşkta
her şey mübahsa,
o her hâliyle hazırdı.

KÜBRA TÜRKER

Askun Naz'lı Hâli

Aşkta
her şey mübahsa,
o her hâliyle hazırdı.

Askun Naz'lı Hâli

Hayatından geçen her bir gün, dolu dolu tabirinin karşılığıydı Naz için. Sonu gelmeyen seyahatler, bitmek tükenmek bilmeyen partiler, sıfırlarını dahi saymaya uğraşmadığı bir banka hesabı, anne babası, dedesi ve hatta daha birçok insanın ilgisi... Şimdiyse bunların hepsi yerini mütevazı bir memur hayatına bırakmıştı. Hem de oldukça mütevazı! Artık parasının hesabını kuruşu kuruşuna yapmalı ve hayatını diploması için uğruna yıllarca dirsek çürüttüğü mesleği, öğretmenliği, yaparak kazanmalıydı. Yapabilir miydi peki? Allah biliyor ya herkes onun bu şekilde yaşayamayacağını biliyordu.

Disiplin, azim ve çeviklik... Belki biraz ukalalık, biraz da hazır cevaplık. Hepsini bünyesinde barındıran bu yakışıklı adamın bir yüzbaşı olduğuna inanmak, oldukça zordu. Yeni görev yerine başarıyla adapte

hesabı katmadığı bir şeyler var hesaba katıyordu ki? O ne mi? Hatta birçoğunuz şu an il bu oyunbozan kelimeyi 'Aşk'

Pek çok şey bildiğini iddia et tecrübeye ne de ön bilgiye s Takdir etmek ve hakkı Aşkı öğreniyordu. Hem o

DOKUZ
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KÜBRA TÜRKER Askun Naz'lı Hâli

Aşkta
her şey mübahsa,
o her hâliyle hazırda.

Edited with Infix PDF Editor
- free for non-commercial use.

To remove this notice, visit:
www.iceni.com/unlock.htm

AŞKIN NAZ'LI HALİ

KÜBRA TÜRKER

Aşkın Naz'lı Hali

Kübra Türker

Yayın Yönetmeni : Ali Osman Başkuyu

Mizanpaj : Ayhan Aslan

Editör : Şefika Aydın

Kapak Tasarımı : Orbay Orhan

Basım Yılı : Mayıs 2015

ISBN : 978-605-4737-40-6

YAYIN EVİ SERTİFİKA NO : 23136

© 2015, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.

Baskı ve Cilt :

İpek Ofset

Yeni Matbaacılar Sitesi

Hacı Bayram Caddesi

No: 7/D Karatay / KONYA

DOKUZ YAYINCILIK

Şükran Mah. Rampalı Çarşı No:49

Meram / KONYA

0332 351 81 29

Sıla Kitabevi

AŞKIN NAZ'LI HALİ

KÜBRA TÜRKER

*Bu günlerimle gurur duymamı sağlayan,
elinden geldiğince hiçbir güzelliğın yokluğunu göstermeyen,
ne olursa olsun en güvenli sığınağım olan babama...*

Karakterler yazanın kaleminin pusulasında oradan oraya savrulurken, aslında yazanın da onların âleminde kaybolduğunu düşünmüşümdür her zaman. En azından benim için geçerli olan buydu. Karakterlerim ne kadar benim kalemimde var olduysalar ve onlara ben yön verdiysem de, ne kadar şanslıyım ki bu serüvende beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan, yeri geldiğinde yol göstericim yeri geldiğinde habersizce kelimelerime yön veren, haklarını ödeyemeyeceğim insanlara sahiptim. İşte o insanlar sayesinde benim kelimelerim, bilgisayar ekranından kitap sayfalarına bürünerek sizlere ulaşma imkânı buldu. Bu yüzdendir ki kitabım değil, kitabımız demeyi kendimce daha uygun görüyorum.

Öncesinde sevgili Gamze Yıldız Özgüner, böyle bir konuda mutlaka bir şeyler yazmalıyız, diyerek kitabımızın konu ve isim annesi oldu ki sadece kitabımız için değil, her fırsatta anaçlığını ortaya koymaktan çekinmedi. Her fırsatta gösterdiği destek ve güler yüzüyle, Anaç İnsanım olarak yer etti kalbimde.

Kurgumuz ortaya çıkıp da karalamalar başladığında güzel fikirleriyle beni yönlendiren sevgili Ece Altınkaya... Kelimeleriyle büyülediğim Yazarıçem... Manevi kız kardeşlerimden Ece... Onunla ilgili yazabileceğim onlarca kelime var; ama hiçbirisi bendeki değerini anlatmakta yeterli olmaz. Her zaman beraberdik ve öyle de olmaya devam edeceğiz inşallah. Her adımımızda birbirimizle gurur duyarak ve tökezlediğimizde destek olacak omzun yanı başımızda olduğunu bilerek...

Kelimelerim kitaplaşmadan, çeşitli yollarla siz okuyucularıma ulaştığında sizin geri dönüşleriniz, benim için her daim paha biçilmez bir mutluluktur. Her biriniz farkında olmadan benim kelimelerime yön verdiniz. Keşke hepinizin güzel isimlerini buraya yazabilsem... İlk günden beri kelimelerimi bırakmayan rengârenk kızlar Sevgi Salman, Nurdan Keleş ve Deniz Uzunoğlu, Canan Şahin, Gülay Taşdelen, Sema Beyaz, Sinem Candemir Özen, Emine Bakır Bayburt, Başak Kızıltan, Ayşe Özkara Dağıstan, Rengârenk Hikâyeler ve Hayal Mahsulleri okurları... Ve daha niceleriniz...

Sonrasında bu serüven, benim hayatıma çok güzel dostluklar kattı. Art niyetsiz ve sıcacık... Ki o dostlarımdan biri de hiç şüphesizdir ki Şefika Aydın, Toprağım, Toprak Parçam... Her vazgeçişimde tatlı sert azarlamaları, yüreklendirişleri ve yol arkadaşlığı olmasaydı, eminim ki attığım adımlar daha da zor olurdu. Gerek kelimelerimin kitaplaşması için verdiği çabanın, gerekse kitaplaşma sürecinde yaptığı son düzenlemelerin ve paylaştığı fikirlerin hakkını ödeyemem. Her ne kadar, o bunu abarttığımı söylese de... O, bendeki yerini her daim bilir.

Bir diğer kazancım, sevgili Naime Dönderici, namı diğer Lisa Turner... Bana olan güveniyle, hiç düşünmeden ve habersizce yoluma ön ayak olan, tatlı mı tatlı, naif insan... Dilerim ki bundan sonra da hep bir arada ve adım adım ilerleriz.

Bana güzel bir kapı açarak fırsat sunan, sabır gösteren, isteklerimi göz ardı etmeyerek her zaman özenle gönül rahatlığımı sağlayan yayıncım Ali Osman Başkuyu, Dokuz Yayınları... Ve en nihayetinde bu günlerimle gurur duymamı sağlayan ailem...

Sizlere yüreğimdaki tüm sevgiyle, sadece buraya yazılan bir teşekkür kelimesiyle değil, gerçekten hissederek ve gönülden teşekkür ederim. Ayrıca... Her daim benimle olmanızı dilerim.

Birinci Bölüm

*A*ynadaki aksine son kez göz gezdirdi genç kadın. Etrafında yarım tur dönerken, anne ve babasına yaptığı büyük ısrarlar sonrasında, tek başına yapmış olduğu Fransa gezisinde, moda haftasından almış olduğu uçuk pembe elbisesinin etekleri hafifçe havalandı. Elbisenin dar olan göğüs kısmı kıvrımlarını oldukça belirginleştirmiş, kadınsı hatlarını ortaya çıkarmıştı. Aynadaki bakışlarını elbisesinden ayırarak yüzünde odakladı. Koyu kestane saçları, iri dalgalar hâlinde yüzünün iki yanından beline doğru dökülmüşken parmaklarını saçlarının arasından geçirerek dalgalarını hareketlendirdi. Başını hafifçe sağa ve sola çevirerek makyajını değerlendirmeyi ihmal etmedi. Gece makyajıyla belirginleştirdiği harelî yeşilleri sağlıklı ışıldıyordu. Aynadaki görüntüsünden memnun kaldığını belli edencesine dolgun dudakları kıvrılmıştı. Vücudunu yanındaki dadısına doğru çevirdi.

“Sence nasıl görünüyorum, dadı?”

Yaşlı kadın, gözlerini genç kadının üzerinde gezdirdi. Eline doğmuş olan bu küçük kadın, gözünde hâlâ büyümese de karşı-sındaki manzara, yaşlı kadının hislerinin tam tersini haykırıyordu. Yirmi altı yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş, o dünya tatlı-sı bebek, tam anlamıyla bir genç kadın olmuştu. Hatta öyle bir genç kadındı ki kural tanımazlığı, rahatına düşkünlüğü ile tüm aileye kök söktürüyordu ve kesinlikle bu gece de tam anlamıyla kuralları ihlal ettiği zamanlardan biriydi. Bu düşüncesini de kızı söylemekten çekinmedi.

“Naz, güzel kızım, anne ve baban bu durumdan hiç hoşlan-mayacaklar,” diyerek duyduğu rahatsızlığı dile getirse de genç kadının, sözlerine karşılığı ufak bir kahkaha olmuştu.

Naz, dadısının tam önünde durarak onun ne kadar yaşlanmış olsa da hâlâ yumuşacık olan yanaklarını sıktı.

“Sen onları bana bırak, dadıcığım. Bilirsin ki bana dayana-mazlar. Babam biraz kızacaktır, sonra annem araya girip onu sa-kinleştirecektir. Ardından önce anneme ve sonra sana da kıza-bilir ya da kimseye bir şey demeden söylenecektir; ama atlatır, merak etme.” Yaşlı kadının üzgün ifadesi değişmeyince konuş-masını sürdürdü genç kadın. “Asma o tatlı yüzünü. Benim yapa-bileceklerimi bilerek evde bıraktılar. Hem... Canım çok sıkıldı ve evde çok ufak bir parti hatta parti de denemez, ufak bir arkadaş toplantısı düzenliyorum. Kötü bir şey değil ki bu! Tüm suçu ben üstlenirim, merak etme,” diyen genç kadın, dadısının yanakların-dan öperek hafifçe ondan uzaklaştı ve kısılan yeşil bakışları yaşlı kadınınkilerle kesişti.

“Şimdi söyle bakalım, nasılım?”

Kendine hâkim olamayarak gülümseyen yaşlı kadın, kıza yak-laşarak elini tuttu. Ah, bu kız yok muydu? Gerçekten de ona da-yanmanın imkânı yoktu, değil mi?

"Melekler gibisin, güzel kızım. Madem canın sıkıldı, eğlen bakalım biraz; ama dua edelim de babanlar erkenden çıkıp gelmesinler."

"İsterlerse gelsinler, nasılsa beni babamın gazabından koruyan annem ve dadım var. Asıl melekler sizlersiniz," diyerek dadısına göz kırpan genç kadın, ani bir hareketle saçlarını savurarak odasının çıkışı kapısına yöneldi.

Kapıyı açmasının ardından tüm gürültüsüyle evi doldurmuş olan müziğin uğultusu geldi önce kulaklarına. Bu müziğe eşlik eden sivri topuklarıyla ikinci katın büyük salona açılan merdivenlerine ulaşarak yavaşça merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Dudaklarındaki mırıltıyla şarkıya eşlik etmeyi ihmal etmiyordu. Merdivenin son basamağından inerek büyük salona ulaştığında, salonun dışarıya açılan kapısından bahçedeki kalabalığın sadece bir kısmını seçebildi. O tarafa doğru yöneldiğinde içeri dolan esinti eteklerini süpürerek havalandırdı. Her bir adımında müzik sesi sanki daha da artıyordu. Bahçeye ulaştığında Kanlıca kıyısındaki denizin tuzlu havası yüzüne vurmuş bunun etkisiyle daha da keyiflenmişti.

Bakışlarıyla bahçeyi şöyle bir tararken beklediği topluluğun aksine daha büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Anlaşılan o ki davet edilmek kavramı, arkadaş camiası tarafından çok da göz önünde bulundurulmuş bir durum değildi. Bahçedeki havuzun etrafına koyulan birçok kokteyl masası, ufak topluluklarca çevrelenmişti. Bu kalabalık içerisinde garsonlar servis yapmak için büyük uğraş veriyorlardı.

Güya küçük bir parti düzenlemek ve biraz olsun can sıkıntısını üzerinden atmak niyetindeydi. Ama bu kalabalık can sıkıntısını gidermek bir yerde dursun, babasının bu kalabalığı görmesi durumunda daha fazla canı sıkılabilirdi. Bu düşünceyle bir an için tüyleri diken diken olsa da kalabalık arasında gezinmeye devam eden gözleri aradığını bulduğunda bu düşünceler aklından çok-

tan uçup gitmiş, hâlimden oldukça memnun, kalabalığın şen kahkahaları içinde kaybolmuştu.

Gözlerinin sabitlendiği masaya ulaşamadan müziğin elverdiği ölçüde duyduğu ısıklık sesiyle bir an için durakladı. Topukları üzerinde dönerek, sesin sahibine baktı. Karşısında duran genç adam, yaza uygun olarak giydiği keten pantolon ve gömlekle oldukça spor görünüyordu. Gömleğinin kollarını gelişigüzel dirseklerine kadar kıvrımış ve ellerini ceplerine atmışken, dik duruşuyla gerilen göğsü oldukça atletik görünüyordu. Genç kadın, adamın yüzüne hızla bakış atarken aslında ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Hafifçe gözlerine dökülen koyu sarı saçlarına ek, ışıldayan mavi gözleriyle aslında... Orkun... Fazla yakışıklıydı. Bakışlarını adamdan ayırıp da etrafını süzdüğünde adamın çevredeki kadınlarca göz hapsinde olduğunu fark etti.

“Oo... Davetime icabet etmişsin. Meşgul olduğunu düşünmüştüm,” dedi Naz, adama çevrilen bakışlara aldırmadan. Orkun’sa adım adım ona yaklaşıyordu.

“Beni davet ettiğin zamanlar ki, bu zamanlar oldukça sınırlı sayıdalar, ne zaman senin davetini karşılıksız bıraktım ben. Bu arada... Çok güzel görünüyorsun. Su perileri gibi...” diyen Orkun, Naz’ın tam önünde durmuştu.

Naz, bu iltifat karşısında gülmeden edemedi. “Ciddi misin? Hayatında kaç tane su perisi gördün, merak ettim,” diyen Naz, adamın aksi yönünde yürümeye başlamıştı ve onun arkasından geldiğini biliyordu.

Bu adamı üniversiteye başladığı ilk yıllardan beri tanıyordu. Babasının zerre kadar hoşlanmadığı, bitmek tükenmek bilmeyen cemiyet toplantılarından birinde, tanışma imkânları olmuştu. Orkun ona ne kadar yaklaşırsa Naz da bir o kadar kendini geri çekmekten alamıyordu. Aksi gibi zaman zaman adamın ilgisinden hoşlanıyordu. Belki de onun her daim peşinde olduğunu bilmek haz veriyordu kıza. Şu anda bile adamın bakışlarında ba-

riz bir beklenti vardı. Oldukça yakışıklı ve varlıklı bir ailenin oğlu olması, tüm kadınlar için adamı hedef yapmış olmasına rağmen, Naz'a göre adamda kesinlikle bir şeyler eksikti. Belki tavırlarıydı sorun. Belki de baba parasıyla geçiniyor olmasındandı. Tamam, kendisi de baba parasıyla geçiniyordu; ama bu kadar da değildi. Sanırım! Ya da... Öyle miydi?

Bu dehşetengiz düşüncesinden aniden sıyrılarak bir model edasıyla havuzun kenarından yürümeye devam etti. Yürürken etrafına öyle öz güven dolu bir hava yayıyordu ki bu etkiyle birçok baş çevrilip ona dönmüştü. Yanından geçen garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi aldı hızını kesmeden. Ulaşmak istediği masaya vardığında yüzündeki çekici tebessümle herkesi selamlarken, en yakın arkadaşı Aslı'ya yöneldi. Arkadaşına sarılırken iki kız birbirlerine içtenlikle gülümsedi. Birbirlerinden ayrılarak masaya döndüklerinde Aslı, bakışlarını genç kadının üzerinde şüpheli bir şekilde gezdirirken gözleri karşılaştı. Aslı'nın bakışlarındaki şüpheyi fark eden Naz, tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. Bunun üzerine Aslı'nın aklındakiler sözlere dökülmüştü.

“Her şey çok güzel; ama... Bu partinin sebebi nedir acaba?”

Kimse bilmesede ne kadar kendisine sadece canının sıkkın olduğunu inandırmaya çalışsa da aslında bir sebebi vardı tabii ki. Cevabı aklında yankılanmışken yüzü nasıl bir hâl almışsa, arkadaşını anlamış gibi gözlerini açarak şaşkınlıkla, onun cevap vermesini beklemeden konuşmuştu.

“Naz! Sen işten mi çıktın?!” dedi Aslı ufak bir hayretle.

Aslında bunun hiç kimseye sürpriz olmaması gerekirdi. Çünkü bu durum uzun süre önce rutin bir hâl almaya başlamıştı. Önce ailesinin sözleriyle heveslenerek özel bir okulda öğretmen olarak işe başlıyordu. Bu hevesi geçene kadar çalışıyordu. Sonrasındaysa... İşte olan sonrasında oluyordu! Erkenden uyanmak kesinlikle Naz'a göre değildi. Belli bir saat maruz kaldığı çocuk cıvıltıları, limitini aştıktan sonra işkence hâline gelivordu ve ilk

fırsatta, hiç düşünmeden yaptığı şeyse istifa mektubunu yazmaya başlamak oluyordu. Sonra da ufak bir partiyle her zamanki hâline dönüyordu. Hem... Neden çalışmasına gerek vardı ki? Kazandığı para, kredi kartı limitinin onda birinden bile daha azken ve aldığı para dışının kovuğunu doldurmazken, neden rahatını bozup da öğretmenlik yapması gerekiyordu! Hem de zengin bir ailenin tek kızıyken... Diğer ailelerin çocukları gibi şirketlerinde uygun bir pozisyonda çalışmaya başlayabilir, babası emekliliğini ilan edip de inzivaya çekilmeye karar verdiğinde şirketin başına geçebilirdi. Gerçi bu da hiç eğlenceli değildi. Ayrıca üniversitede öğretmenliği boşuna okumamıştı. Ama şu durumda öyle gibi görünüyordu. Çalışmaya alışmamıştı ki... Çünkü... Şimdiye kadar hiç çalışması gerekmemişti.

Aslı'nın sözlerine, içinde çarpışan düşünceler sonrasında varıldığı farkındalığın etkisiyle umursamazca cevap verdi. "Evet çıktım. Şaşırmış gibi yapmana gerek yok; çünkü şaşılacak bir durum değil bu." Naz bunları söylerken gerçekten çok kayıtsız görünüyordu.

"Dışarıda o kadar insan iş ararken, bırak istifa etmek fikrini, hiçbir koşuldan şikâyet etmezken sen rahatlıkla istifa mektubunu yazdın yani! Vallahi pes. Bu kaç oldu üç mü, dört mü?" Bunları söyleyen Aslı'nın, şaşkınlıkla gözlerinin açılmasına rağmen dudaklarında bu şaşkınlığa zıt bir gülümseme vardı.

"Canım benim, kız çalışmaya alışık değil ki... Hem neden çalışsın? İhtiyacı mı var? Hangi öğretmene, dedesi doğum gününde Porsche marka otomobil hediye alır, Allah aşkına?" diyen sevgili Tolga'nın laflarını duyan Aslı, aniden yanındaki adama çevirdi bakışlarını.

"Tabii biz çalışalım. Hanımefendi de iş bırakma eylemi yapar gibi her istifasından sonra parti versin," derken bakışlarını tekrar Naz'a çevirmişti.

Naz'ın kötü bir şeyleri hatırlamışçasına kaşları çatıldı. "Bu sefer haklı sebeplerim vardı. Çalıştığım ortamı gerçekten de beğenmedim. Erkek meslektaşlarım biraz rahatsızlık vericiydi."

Bunu duyan Aslı, konunun fazla üzerinde durmayarak konuşmaya devam etti. "Anne babanın haberi var mı peki?"

Anne babasının haberi var mıydı? Elbette yoktu ki babasının uzun soluklu söyleşisi için de henüz cesareti yoktu. Belki de yüzleştikten sonra bir süre babasının gözünden uzak bir yerler için seyahat planı yapabiliirdi. Aslında... New York Moda Haftası yakın bir tarihte olmalıydı. Bu fırsatı da böylece değerlendirebilirdi.

"Şu an için haberleri yok; ama nasılsa öğrenecekler. Duyacağım telkin ve öğüt dolu uzun nutuklara henüz hazır değilim. Ne kadar erteleyebilirsem o kadar iyi. Nasılsa seyahatten dönmeye de niyetleri yok. Bunlar daha sonra düşüneceğim şeyler," dedi içinde bulunduğu durumun verdiği geçici rahatlıkla.

"Seyahat planını da yapmışsındır sen," diyen Aslı'nın yüzündeki gülümseme genişlemişti. Sohbetin nihayet gerilim kısmı bitmiş, eğlenceli kısmına gelinmişti. Naz, masaya hafifçe eğilerek sır verirmiş gibi konuştu. "Yapmaz olur muyum, şeker? Şu an New York gibi görünüyor. Babamın kızgınlık derecesine göre orada kalacağım süre, moda haftasına kadar uzayabilir. Böylece yeni öğretmenlik dönemim için de biraz alışveriş yapmış olurum..."

Sözünü kesen Tolga "Her öğretmenin yeni dönem için garđırop yenilemeye ihtiyacı olsaydı, eminim ki hükümet ona göre maaş verirdi. Sen şansın varken harcayabildiğin kadar harca, nasılsa cebini düşünmen gerekmiyor. Ama benim devlet memuru öğretmenimin aklına böyle şeyler sokma," dedi onaylamayan bir bakışla. "Sonra sosyete pazarlarından çıkamıyoruz."

Bu duruma iki kız da gülmekten alamamışlardı kendilerini. "Ne kadar gülüyor olsam da sevgilim haklı. Anne babadan ekonomik destek görmeyen biz devlet memurları için böyle seyahatler fazla. Yine de... Seninle gelebilmeyi çok isterdim," dedi Aslı iç geçirerek.

Naz, bu duruma bir an için üzülse de çözümünü aslında imkânsız değildi. “Sen gitmek istiyorsan eğer, ben yanımda bir arkadaşaya hayır demem. Sen her şeyi bana bırak,” diyerek Aslı’ya göz kırpan Naz, Tolga’nın alaycı bakışlarıyla karşılaştı. Tolga resmen ona bakıp alaycı bir şekilde gülüyordu.

“Seni beş parasız hayal etmeye çalışıyorum da bu konuda başarılı olamadım. Düşünsene, kredi kartların elinden alınmış, şuradaki sarı bebeğine el konmuş – başıyla bahçede park hâlindeki Porsche marka otomobili işaret etmişti – üç kuruş maaşa bel bağlayıp ay sonunu getirmeye çalışıyorsun. Yok yok... Gerçekten düşünemedim. Sen bu cep hesabıyla ertesi güne çıkamazsın.”

Bir an Tolga’nın söyledikleri ile kendisini aynı hayal içerisinde bağdaştırmaya çalışmayı denedi; ama aniden içine dolan panik duygusu ile bundan vazgeçti.

“Neyse ki böyle bir şey düşünmeme gerek yok...” diyerek Aslı’ya dönmüşken istifa ettiği işi, biraz önce kendini içine katmaya çalıştığı ama bir filmdeki ikinci sınıf figürandan farksız olduğu hayali çoktan unutmuş, yapacağı seyahat ve moda hakkında başlayan sohbetin içinde kaybolmuştu.

Parti tüm hızıyla devam ederken kimisi tam anlamıyla içki kadehine sarılmış, kimisi karşısındaki partnerinin ritmine uyum sağlamış dans ediyor, kimisiyse her ikisini birden yapıyordu. Havuz tamamen çevrelenmiş, insan kalabalığı ile doluydu. Naz, kokteyl masasına yaslanmış dans eden bu kalabalığı izliyordu. Elindeki şampanya kadehini dudaklarına götürürken bu ortamdan hoşlanmadığını fark etti ilk kez. Daha önce olsa o kalabalığın arasına karışır hatta o kalabalığın tam odak noktası olurdu. Şimdiyse kendini soyutlamış, sarhoş hâllerleriyle kendinden geçmiş insanları izlemekle yetiniyordu. İçinde hiç hoşlanmadığı bir his kümesi vardı ve bu hislerin tam anlamıyla ne olduğu kendisi için muğlaklıktı. Ama o hislerden biri kesinlikle keyifsizlikti.

Tek başına olduğu masadan ayrılarak kalabalığın tam aksi yönünde, boğaza şahitlik eden bahçenin tırabzanlarına doğru iler-

ledi. Topuklu ayakkabıları bahçenin çimlerini ezerken, tığ topukları toprağa batıp çıkıyordu. Aniden durup ayakkabılarına baktı ve uzun bir süredir hapsettiği ayaklarını ayakkabılarının hapsinden kurtardı. Ayakkabılarını olduğu yerde bırakarak tirabzanlara doğru ilerledi. Çıplak ayakları soğuk çimenleri ezdikçe içi hafifçe ürperiyor, rahatlıyordu sanki. Bahçenin en ucuna geldiğinde tirabzanların bahçe duvarı olan kısmına yaslandı. Boğazın ışıklarını seyrederken sımsıkı eline yapışan şampanyasından da ufak yudumlar alıyordu. Son zamanlarda hissettiği bu keyifsizliği can sıkıcıydı. Sanki yaptığı hiçbir şeyden zevk alamıyordu. Hâlbuki kendisine yeni bir hobi edinebilir bu da biraz olsun neşelenmesine katkıda bulunabilirdi. Denize sıfır olan eve vuran dalgaların esintisiyle saçları hafifçe uçtu. Şampanya kadehini dudaklarına götürdüğünde kadehinin boş olduğunu fark etti. Başını eve doğru çevirerek elinde tepsi olan garsona eliyle zarifçe işaret yolladı. Garson hızla yanına geldiğinde boş kadehini tepsinin içine bırakarak dolu kadehe uzanmışken aldığı dolu kadehi tereddütle geri bıraktı ve garsona yaslandığı bahçe duvarını işaret etti.

“Tepsiyi şuraya bırakır mısın?”

Garson önce şaşırda da ikiletmeden tepsiyi bıraktı ve uzaklaştı. Naz, alkolün etkisiyle kaslarının ısındığını hissederken hafifçe sarhoş olduğunun da farkındaydı; ama bu gece içmek istiyordu. Tepsideki dolu kadehe uzanırken yanında birinin varlığını hissetti; ama kim olduğuna bakmadı.

“Biraz hızlı gitmiyor musun?”

Orkun’un sesine aldırmadan aldığı kadehten büyükçe bir yudum aldı. “Hızlı yaşa genç öl, lafını hiç duymadın mı sen?” dedi alkolün verdiği sersemlikle kıkırdarken.

“Hızlı yaşa tamam; ama kesinlikle genç ölmeni istemem,” derken gülümsemişti Orkun. Genç kadın, aniden başını Orkun’a doğru çevirdi. Ani yaptığı bu hareketle saçları hafifçe savrulmuş ve saç tellerinin çoğu tek omzunda toplanmıştı. Adamın ışıldayan

mavi bakışlarını, bahçenin karanlık olan bu köşesinde bile rahatça seçebiliyordu Naz. Bedenini de hafifçe adama doğru çevirdi.

“Seninle vakit geçirmek oldukça eğlenceli, bunu inkâr etmeyeceğim. Böyle yakışıklı bir erkeğin ilgisi, muhakkak ki çoğu kadının hoşuna gider,” diyen Naz’ın dudaklarında çekici bir tebessüm vardı.

“Çoğu kadın değil mevzu. Senin hoşuna gidiyor mu?” dedi Orkun dürüstçe.

Duyduklarıyla Naz’ın yüzü ciddileşti ve tekrar duvara yaslandı. Boğazın değişen renk renk ışıklarını izlerken adama bakmadı. “Senin ve benim, biz olması çok zor.”

“Ama imkânsız değil,” dedi adam inatla. Naz’ın bu sözlerle dudaklarında bir gülümseme oluşmuş bakışlarını önündeki denize çevirmişken aniden adama baktı.

“Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?” derken hâlâ çekici gülümsemesi yerli yerindeydi. Sanki vazgeçirmeye çalışan sözlerine inat, adamı o gülümseme daha da çok çekiyordu ve kesinlikle hafif çakır keyif hâliyle bunun farkında değildi.

“Belki bir gün vazgeçerim; ama... O gün bu gün değil,” diyen adam da ona kapılmıştı.

Arkalarındaki kalabalıktan yükselen ani kahkahalar, yüksek müzik sesini bastırıp da Naz’ın kulağına geldiğinde, genç kadın bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Kendisi bu kadar keyifsizken nasıl oluyordu da bu insanlar böylesine hayattan zevk alabiliyordu! Biçimli kaşları hoşnutsuzlukla çatılmışken kalabalık kahkaha atmaya devam ediyordu. Sanki Naz’ın ruhsal durumuna inat, tüm kalabalık birleşmiş de alay ediyordu. Hem de bu, genç kadının kendi evinde ve kendi partisinde oluyordu. Eğer bugün eğlenmesi gereken biri varsa bu kişi kesinlikle kendisi olmalıydı. Zaten ruh hâli an itibarıyla keyifsizken çabuk sinirlenen karakteri, daha çabuk kendini gösterircesine hoşnutsuzlukla gözleri kısıldı.

Çıplak ayaklarıyla çimenleri ezerek topluluğa doğru ilerlemek için ilk adımını attığında yerinde hafifçe yalpaladı. Kadehte durduğu gibi durmadığı aşikârdı. Dengesini bulduğunda tekrar yürümeye başladı. Orkun da tam yanındaydı. Havuzun yanındaki mermerlerin üzerinde durdu. Başıyla garsonlardan birine işaret ederek müziğin sesinin hafifçe kısılmasını sağladı. Topluluksa bunu fark etmemiş gibi gülüşmelerine devam ediyordu. Elinden birini beline götürerek kalabalığa doğru seslendi.

"Ben bu kadar keyifsizken, sizin, hem de benim partimde bu kadar eğleniyor olmanız... Hiç de hoş değil."

Topluluktaki insanlar birer birer yüzlerini ona doğru döndüler. Küçük olan bu topluluğun arasından bir ses yükseldi. "Böyle güzel bir parti düzenlemişken, nasıl olur da keyifsiz olabilirsin?"

Naz, konuşanı bulmak için gözleriyle kalabalığı tararken birkaç kişinin aradan çekilmesiyle bir adamla karşılaştı. Hem de hiç hoşlanmadığı bir adamla...

"Belki de sen, burada olduğun için bu kadar keyifsizimdir. Hâlbuki seni davet ettiğimi bile hatırlamıyorum," derken genç kadın estetik cerrahları bile kıskandıran biçimli burnunu hafifçe havaya kaldırmıştı.

"Hatırlamaman gayet normal; çünkü beni davet etmeyi unutmuşsun güzel kız. Ben senin partini daha da güzelleştirmek için buradayım. Hem... Bak herkes ne kadar da eğleniyor. Sen de bize katılırsan belki keyfin yerine gelir, ne dersin?"

Naz, bu adamdan zerre kadar hoşlanmıyordu. Bu hayatta tamamen fuzuli yer işgal eden insanlar sınıfının en gözde elemanlarından olmalıydı bu adam. Okul döneminde de hiç sevmezdi hâlâ da sevmiyordu. Kendini bu derece çakır keyif hissederken bu adamla hiç uğraşmak istemiyordu aslında; ama herkes bu kadar eğlenirken konu merakını cezbetmişti.

"Neşenizi kıskanmamak elde değil zaten; ama keyfimin yerine gelip gelmemesi sana değil konuya bağlı Cenk," derken doğrudan adamın yüzüne baktı.

“Bu devasa havuzunuzu senden daha çabuk yüzüp yüzemeyeceğimi tartışıyorduk çocuklarla. Ben de bu havuzu, senden daha hızlı yüzeceğimi iddia ettim. Nedense bu söylediklerim onları çok eğlendirdi. Sanırım... Bana inanmadılar.”

Herkes bu ikiliyi dinlerken, kısa süren bu sessizlikte Naz, yüksek sesle bir kahkaha attı. “İnanmamakta haklılar. Benim küçüklüğüm bu havuzda geçti,” diyen Naz, bilmiş bir tavırla omuzlarından önüne dökülen saçlarını arkaya doğru savurdu.

“Ya sana, bunun aksini iddia etsem? Açıkçası bu kadar kalabalığın bana inanmayıp da gülmelerine çok alındım. Ee hâliyle iddia ettiğim şeyi kanıtlamam lazım,” derken Cenk, gözlerini kısarak Naz’a odaklanmışken dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

“Naz, ona uyma,” diye mırıldandı Aslı. Naz, Aslı’nın arkasında olduğunu hiç fark etmemişti. Demek ki alkolün sınırını o kadar aşmıştı.

“Sarhoşsun Naz,” dedi Orkun usulca. Aynı zamanda koluna dokunarak onu ikna etmeye çalışacakken Naz buna fırsat vermeden kolunu çekti. Sarhoş olabilirdi; ama onlar söylediği için değil! Kendisi gayet de biliyordu şu an sarhoş olduğunu; ama ağır sarhoş da değildi.

Orkun, şu dakikadan sonra Naz’ın ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Çünkü bu kadını çoğu kişiden iyi tanıyordu. Hayatının belli bir kısmını bıkmadan usanmadan onu izleyerek geçirmişti. Bu kadın tam bir keçi inadına, bir o kadar da yanardöner, çabuk sinirlenen bir yapıya sahipti. Bir de kendisiyle iddialaşılmasından zerre kadar hoşlanmaması da cabasıydı. Bu özelliklere şu an keyifsiz ve sarhoş olması da eklenince çok saçma şeyler yapacağını tahmin ediyordu Orkun.

“Diyelim ki, bu iddianda ben haklı çıktım, benim bundan kazancım ne olacak?” diyen Naz’ın cilveli sesiyle düşüncelerinden çıkmıştı Orkun.

"Eğer sen haklı çıkarsan..." diye söze başlayan Cenk'in lafı Naz tarafından kesildi. "İstediğim bir şeyi sorgusuz sualsiz yapacaksın."

Cenk, genç kadının düşüncelerini tartarcasına yüz ifadesini inceledi. Kadının yüzündeki çekici gülümsemesine eşlik eden kırsılmış yeşil gözlerini beğenmişti. Her zaman olduğu gibi...

"Kabul... Ama ben haklı çıkarsam..."

"Öyle bir şey olmayacak," diyen Naz ufak bir kahkaha atarak havuzun derin kısmına kıyı olan mermerlere yönelmişti bile. Cenk de hiç vakit kaybetmeden ısıklar eşliğinde onun yanına ulaştı. Kadını baştan aşağı süzerken en son gözlerinde durdu.

"Üzerindeki bu güzel elbiseye yazık olacak. Oysaki ne kadar da yakışmış sana prenses."

Naz, bakışlarını elbisesine doğru çevirdi. Üzerindeki elbiseyi tamamen unutmuştu! Klorlu suya girdikten sonra bir daha giymesi çok zordu. Ama bu da bir yenisini alması için bahane olurdu. Adamın kendisine yaptığı başkaldırının itinayla bastırılması ve dersinin verilmesi için, bu göz ardı edilebilirdi. İçindeki bu dürtüyü nedense bir türlü bastıramıyordu. Herkesin ona meydan okunmaması gerektiğini biliyor olması gerekirdi. Bu düşünceler sadece saniyenin onda biri kadar geçen sürede kafasından geçmişken parlayan yeşil gözleriyle adama baktı.

"Ben fedakâr bir öğretmenim. Sana şimdiye kadar benimle iddiaya girip, baş edemeyeceğini öğretememişsem... Bu benim hatam; ama... Eğer ki sen bunu öğrenememişsen... Bu sana pahalıya patlayacak," derken genç kadının dudağının bir kenarı, içinde bulunduğu durumdan zevk alırcasına kıvrılmıştı.

"Ne demişler; bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp prenses," diyen adamın da dudaklarında meydan okuyan bir gülümseme vardı.

Naz, bakışlarını havuza çevirdi. Birbiri ardına devirdiği kadehlerin kaslarında bıraktığı o sıcak etki, bu yaz havasında çok

katlanılabilir değildi. O yüzden ılık esen meltem eşliğinde serin olduğunu hayal ettiği havuz oldukça cazip görünmüştü. Bakışlarını, merakla onları izlerken kâh kahkaha atan kâh fısıldaşan insan kalabalığına çevirdi. Hepsinin gözlerinde bariz merak ve zevk kıvılcımları oynayıyordu ki baygın bakışlarda sarhoşluğun izleri de seçiliyordu.

“Bu şamata bittikten sonra parti sona ermiştir. Biraz yalnız kalmalıyım ki sevgili Cenk’e ne yapacağımı düşüneyim. Şimdiden hepimize geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Topluluk havuzun tam karşısında iken, Naz ve Cenk havuzun diğer tarafındaydı. Naz’ın arkasında Orkun, Aslı ve Tolga da vardı. Üçten geriye saymaya başlayan kalabalığın çığlıkları eşliğinde ikisi de suya daldı. Havuzun derin kısmından daha sığ olan kısmına doğru yüzerken, suyun serinliği mest etmişti genç kadını. Suyun derinlerinde ilerlerken belki de tüm gece boyunca bu boş kalabalık yerine ihtiyacı olan buydu. Kendisine ne olduğunun zerre kadar farkında değildi. Neden son zamanlarda bu kadar keyifsizdi ki ve ilk defa, verdiği bir partide her şey dört dörtlük olmasına rağmen biraz olsun eğlenememişti. Belki de babasına durumunu açıklayamamış olmanın gerginliği vardı üzerinde. Çünkü ne kadar babasının kızgınlığını en sonunda bastrabiliyor dahi olsa, babası oldukça fazla kızıyordu. İçinde bulunduğu ruh hâlini biraz olsun aydınlatabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla daha hızlı yüzerken kalabalığın tezahüratları yalan yanlış kulağına geliyordu. Nefesinin tükenmeye başlamasıyla kendini sıkarak bir müddet daha yüzmeye devam etse de alkollü vücudun sersemliği ile su yutmuş ve aniden yüzeye çıkmıştı. Öksürüklerini biraz olsun tutarak arkasına baktığında Cenk’in çok gerilerde su yüzeyinde durduğunu gördü. Kaybetmesine rağmen adamın yüzündeki gülümseme ve tebrik eder gibi yaptığı baş sallama hareketiyle, hararetlenmiş olan kalabalık iyice çığırından çıkmış, alkışlamaya ve ısıklık çalmaya başlamışlardı. Bu gürültünün kakafonisinde Naz’ın öksürükleri

duyulmuyordu. Birbiri ardına gelen öksürüklerini bastıramazken havuzun sığ kısmında olduğu için şükretti. Öksürükleri devam ederken birden ayakları yerden kesildi.

Güçlü bir beden tarafından kaldırıldığını, taşınmasını sağlayan kollardan anlaması uzun sürmedi. Başını kolların sahibinin göğsünden kaldırdığında kızgın bakışlarına rağmen tebessüm eden Orkun'la karşılaştı.

Öksürüklerinin arasında "Sen ne yaptığını zannediyorsun?!" diyen Naz, sert bir ses tonuyla sorduğu sorunun aksine adamın kucağında çırpınmadı.

"Sana sarhoş olduğunu söylemiştim! Az kalsın sığ suda kendi kendini boğacaktın. Gerçi boğulsaydın sana seve seve suni teneffüs yapmaya gönüllü olabilirdim. Şimdilikse ufak bir teşekkürü hak ettiğimi düşünüyorum. Eğer suni teneffüs istemiyorsan..."

Adamın kucağında öksürüğünün ardından kahkaha atan Naz "Henüz o kadar boğulmadım; ama teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Artık beni indirebil..."

"Neler oluyor burada?!!!"

Duyduğu sesle kurmakta olduğu cümle yarım kalmıştı genç kadının. Sanki bir an sesi kaybolmuştu. Böyle olmamalıydı. Anne ve babası bir hafta sonra gelmeyecekler miydi?? Eğer bu doğrusa şu an kulağına oldukça sinirli ve her dakika yükselerek gelen ses kimindi? Ses babasına aitti; ama... Orkun'un kucağındayken bakışları keşişti genç adamla. Genç adam da bir o kadar şaşkın görünüyordu. İlk şaşkınlığını üzerinden atan Naz oldu. Ani bir hareketle adamın kucağından inerek sesin geldiği yere baktı.

Cengiz Bey, evinin bahçesinde bulunan rezalet temalı manzaraya baktı. İçmekten dengesini kaybetmiş, aşırı kalabalık bir grup genç bahçesini işgal etmişti. Dahası o grubun merkezinde biricik kızı vardı. Hem de bir adamın kucağında... İstemsizce yumruğunu sıkı.

“Gençler! Partiniz sona erdi. Hepinize iyi geceler!” demekle yetindi sadece. Aslında şu an söyleyecek çok şeyi vardı. Özellikle de kızına... Ama kendisini tuttu. Kimsenin yanında kızını azarlayacak değildi.

Kalabalık aceleyle dağılırken, Naz suyun içerisinde en hızlı olabileceği şekilde hareket ederek merdivenlerden çıktı ve birbiri ardına gelen seri adımlarıyla babasına doğru yürüdü.

“Babacığım erken döndünüz,” dedi genç kadın şaşkınlıkla. Şaşkınlığı alkolün etkisinin önüne geçmişti.

“Ne o hoşuna gitmedi galiba?! İşimiz erken bitti, kızımızı özledik ve erken dönelim dedik. İyi ki de öyle yapmışız. Umarım bu rezalete bir açıklaman vardır Naz!” diyen Cengiz Bey, sesini yükseltmemek için kendini zor tutuyordu.

Naz’ın kelimeleri birbirine girdi. Bunun nedeni kesinlikle babasının yüz ifadesiydi. Babasını birçok kez sinirlendirmişti; ama onu daha önce hiç böyle görmemişti. Babası yumruklarını sıkmış, alında belirginleşmiş olan damardan da dişlerini sıktığı çok belli oluyordu. Adamın kaşları çatılmış, doğrudan havuzdaki Orkun’a bakıyordu.

Genç kadın, babasına odaklanmışken, Orkun’un “İyi geceler efendim,” diyen silik sesi geldi kulaklarına.

Cengiz Beyse gözlerine Orkun’dan ayırmadan konuştu. “Naz, hasta olmadan üzerini değiştir ve salona gel,” diyerek salona açılan bahçe kapısından içeri girdi.

Babasının sözlerini ikiletmeden hemen odasına çıktı ve derin bir soluğun ardından boy aynasının önüne geçti. Aynada karşılaştığı ıslak hâline bakarak güldü. Bir yığın servet harcadığı suya dayanıklı makyaj malzemelerinin bir gün bir yerde işe yarayacağını biliyordu genç kadın. Makyajı hâlâ yerli yerindeydi. Başına geleceklerden habersizce banyoya yöneldi ve güzel, ılık bir duş alarak saçlarını klordan arındırdı. ıslak elbisesini kuru temizlemeye gönderilmesi için kenara ayırdı. Başı fena hâlde zonkluyordu. Sanki her bir kadeh, intikamını alır gibi zihninde çınliyordu.

Kaçınılmaz sonla karşılaşmak üzere odasından çıkarak merdivenlerden indi. Salonda ilk karşılaştığı kişi koltukta rahatsızca oturan annesi oldu. Gözleri babasını arayarak bulduğunda, babasının odada sinirle volta atıp bir yandan da söylendiğini fark etti. Neden babası bu durumla ilk kez karşılaşmış gibi tepki veriyordu ki? Parti vermek her zaman yaptığı bir şeydi. Tabii bir adamın kucagında, babasına yakalanmak pek olağan bir durum değildi; ama... Aslında durum da babasının düşündüğü gibi değildi.

Onun salona gelmesiyle babası ona doğru döndü. Elleri hâlâ ceplerindeydi; ama babasının ellerini yumruk yaptığından habersizdi genç kadın. "Evet, küçük hanım seni dinliyorum. Arkadaşlarınızın yanında seni rezil etmemek için sesimi çıkarmadım; ama bahanelerini duymayı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Cengiz Bey öğretmenliğinden gelen duru, tok ve otoriter sesiyle.

"Sadece ufak bir parti... İlk defa karşılaştığın bir durum değil babacığım, bildiğin bir şey," diyen Naz'ın ses tonuysa olağandı. Sanki bu rutini belli aralıklarla tekrar eden bir hâl vardı tavırlarında.

"Ben bir şey bilmiyorum küçük hanım, gördüğüm manzardan bahsediyorum. Kimden izin aldın parti yapmak için insanları eve toplarken?"

"Bilmiyorum, farkında mısın babacığım; ama ben yirmi altı yaşında, kendi ayakları üzerinde durabilen bir insanım. Bu yaşımdan sonra..."

Sözü babası tarafından kesildi. "Ben senin babanım! Benden her daim izin almak zorundasın. En azından akla yatkın şeyler yapmayacağın zaman. Ayrıca... Kendi ayaklarının üzerinde durduğun muamma. Tüm kredi kartlarının ekstrelerini ben ödüyorum. Herhangi bir maaşın yoktu şu zamana kadar hatırladığım kadarıyla. Daha yeni maaş almaya başladın diye bir anda ayaklarının üzerinde durur mu oldun?"

Naz'ın bir anda değişen yüz ifadesiyle Cengiz Bey bir an için durakladı. Gözleri kısılarak kızının tam önünde durdu. "Sen işten ayrıldın, değil mi Naz? Bu parti onun içindi," dedi bir şeylerin farkına varırcasına. Ama kızından bu sorunun yanıtını beklemedi. Zaten yüz ifadesi, gerekli cevabı az ve öz ifade etmişti.

Bundan sonra olan olmuştu. Cengiz Bey ve Naz, deyim yerindeyse bağırışmaya başlamışlardı. Cengiz Bey kızının kendisine sesini yükseltmesine sinirlenmiş Naz da aniden parlayan kişiliğinin kurbanı olmuştu.

"Senin sesin çok fazla çıkmaya başladı küçük hanım. Hem biz hem de deden seni çok şımarttık. Çok..."

Uzun süredir yerinde sessiz sedasız oturan Aysun Hanım, "Cengiz!" diyerek eşine ikazda bulundu. Belli ki kadın, babasının olayla hiç alakası yokken konuya dâhil edilmesine kızmıştı ve ilk defa Aysun Hanım, Naz'ı Cengiz Bey'e karşı korumuyordu. Yüzünün her bir zerresini annesinden almış olan Naz, annesinin biçimli burnunu kaldırarak kendisine bakıp ardından tek kaşının havalandığını fark etti. Naz bu hareketi biliyordu!! Ama bu hareket şu an kendisine yapılmamalıydı hem de annesine şu an bu kadar ihtiyacı varken. Bu hareket 'Ben karışmam, bu olayda tek başınasın,' anlamı taşıyordu. Onaylanmayan davranışlarının listesi bir süredir o kadar kabarıktı ki bu sıralar bu harekete çok sık rastlar olmuştu; ama bu şu an olmamalıydı! Annesinin karşısında oturan dadısına baktı. Yaşlı kadın, yerinde sinmişti sanki. Üzgün bakışları Naz'ı bulduğunda, dadısından da bir beklenti içinde olmaması gerektiğini anladı.

"Ne annenden ne de dadından medet um! Bu sefer seni onlar da kurtaramaz. Hadi partiyi geçtim. Kimdi o adam?"

Bu konu açıldığında babasının yüzü daha da kararmıştı. Naz şöyle bir düşününce... Hatalı olduğunu biliyordu. Sadece parti söz konusu olsa, babasının bu kadar kızmayacağını tahmin ediyordu. Derin bir nefes alarak babasının üzerine gitmektense onu

biraz yumuşatmayı denemeye karar verdi. Bu her zaman işe yarardı. Babası, biricik kızına asla dayanamazdı.

“Sadece arkadaşım, babacığım. Önemli biri değil,” dedi sesini yumuşatarak. Başına gelen boğulmak konulu konuşmayı yaparak babasının daha da sinirlenmesine neden olmamak için o kısmı es geçmeyi tercih etti.

“Madem senin için önemli biri değil, ne işin var elin adamının kucagında? Hem önemli olsa da olmasa da benim kızımın ne işi var kucakta? Kızımı küçükken bir ben aldım kucığıma bir de kocası alır, o kadar!”

Naz bu konuda babasının çok hassas olduğunu biliyordu. O yüzden alttan almaya çalışsa da kendini dizginleyemiyordu. Babası, sanki o isteyerek Orkun’un kucagında duruyormuş da üstüne bir de kucaktan kucağa atlayacak hafif meşrep bir kızmış gibi konuşuyordu.

“Tamam babacığım. Haklısın. O duruma düşmem büyük bir hataydı. Farkındayım. Ama parti büyütülecek bir şey değil. Sadece biraz eğlendik,” derken babasının suyuna gitmeye çalışıyordu. Aslına bunda pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

“Biz sana şimdiye kadar eğlenme mi dedik? Bu ilk değil, son da olmayacak muhakkak. Biz sana tolerans gösterdikçe sen her fırsatta sınırlarını aşıyorsun!”

Babası sinirden kasılmış yüzüyle birkaç adım yaklaştı ve o anda kızın içini bir sıkıntı sarmıştı bile.

“Hatta sen, sınırların olduğunun farkında bile değilsin. İstediğin şeyleri elde etmeye o kadar çok alıştın ki. Madem öyle! Öğreneceksin! Ayaklarının üzerinde durabildiğini savunuyorsan, yeni hayatında bu öz güvene çok ihtiyacın olacak!” dedi babası. Her kelimenin üstüne basa basa...

“Yeni hayat mı?.. Bu... Ne anlama geliyor?” diyen Naz’ın sesi kısılmıştı sanki. İçinde anlam veremediği bir telaş vardı. Bu, babasından duymayı beklediği şey değildi. Şu an babası ona gülüm-

seyerek ‘Tamam; ama bir daha olmasın!’ demeliydi. O da bunun üzerine babasına sarılıp yanağına bir öpücük kondurmalı, ardından da uzun süre yaptığı bu davranıştan uzak durmalıydı. Ama kesinlikle böyle olmamalıydı!

“Evet, yeni hayatın...”derken Cengiz Bey, Aysun Hanımın oturduğu koltuğa doğru birkaç adım attı ve tekrar kızına döndü. “KPSS sonuçların gelene kadar bekle. Puan durumuna göre tercihlerini yap. Artık kafana göre yaptığın, özel okullardaki günü birlik öğretmenlikler sona erdi.”

“Ne demek bu?” diyerek anlamayan bakışlarla babasına baktı. Aslında anlamıştı; ama anlamak istemiyordu. “Beni istemediğim bir şeye zorlayamazsınız. Bu hayat, benim hayatım!”

“Şimdiye kadar istediğin her şeyi yaptık. Şimdi bana, babana, karşı mı geleceksin?”

Bunu kabul edemiyordu bir türlü, etmeyecekti de!

“Siz beni yetiştirirken isteklerim ve ideallerimin peşinden gitmem için hep teşvik ettiniz, boyun eğmem için değil. İşte ben böyle büyüdüm,” derken yumruklarını sıkmış, yeşil gözleri ateş saçıyordu.

“Anlaşılan büyürken babanla nasıl konuşman gerektiğini unutmmuşsun,” diyen Cengiz Beyse sinirli tavrının aksine durgunlaşmıştı.

“Resmen beni bir şeye zorladığının farkında mısın baba?!” dedi Naz inatla. Karakterine sonuna kadar ters olan bu emir kipli konuşmalar ruhunu daraltıyordu.

“Madem büyüdün ve kendi ayaklarının üzerinde durabiliyorsun, dur bakalım. Bu rahat yaşam olmadan nasıl olacaksa o dediğin? Maddi yönden artık biz yokuz yanında... Yarından itibaren tüm kredi kartların iptal. Bakalım onlar olmadan ne kadar süre dayanabileceksin?”

Babası derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti; ama bu kez üzgündü.

"Annen ve ben, öğretmen olduğumuz için bize hayranlık duyardın. Öğretmenliği seçerkenki hayallerine ne oldu? Ya ideallerin?.. Sen büyüdükçe onlar küçüldü mü?.. Sen küçükken öğretmencilik oynardık. Hep ben öğrencin olurdum ve ben... O küçük öğretmenimle her zaman gurur duyardım."

Boğazı düğümlendi. Babasının söylediklerine çok kırılmıştı Naz; ama onun da ne kadar kırıldığıнын farkında değildi. O gerçekten hiçbir şey yapmadan, babasının parasını harcayıp keyfine bakan birisi miydi yani? Başkasının değil ama en değerlilerinin, babasının ki annesi de sessizliği ile babasına ortak olmuştu, bu şekilde düşünmesi çok koymuştu kadına. Babasının üç kuruşu olmasa yaşayamaz mıydı? En çok koyan da babasının son söyledikleriydi. Tüm damarlarında hem hayata hem kendisine hem de babasının söylediklerinin doğruluğuna inat, saf bir öfke dolanmaya başladı. Evet, o ayaklarının üzerinde durabiliyordu. Bu okulu boşuna okumamıştı. Anne ve babasının idealleri, büyürken onun da idealleri olmuş, onlar gibi öğretmenlik mesleğine sarılmıştı. Anlaşılan herkese artık küçük, şımarık bir kız olmadığını ispatlamasının zamanı gelmişti. Belki de önce kendine ispat etmesi gerekiyordu. Ne olursa olsun, babasının onunla tekrar gurur duymasını sağlamalıydı. Görüşü hafifçe bulanıklaşırken gururundan taviz vermeden çenesini kaldırdı.

"Bunu siz istediğiniz için yaptığımı düşünme baba. Bunu hem kendi ideallerim hem de biricik kızınızla gurur duymanız için yapacağım. Ama yaptıklarımın... Bu kadar huzursuz olduğunuzu düşünmemiştim." derken babasına bakmıştı kırgın bakışlarını gizlemeden. Bir an önce kendisi için utanç verici olan bu konuşmaların yapıldığı yerden uzaklaşmak isteyerek koşarcasına odasına çıktı.

"Ben senin varlığıyla gurur duyuyorum zaten," diye mırıldandı Cengiz Bey. Ama kızı, bu kelimelerden hiç birini duymamıştı.

Aysun Hanım, tüm konuşma boyunca konuşmamak için çok zor tutmuştu kendisini. Kızının kendisine benzeyen burnu dik tavırlarının sonrasında, yumuşayarak nasıl babasının huyuna gitmeye çalıştığını ama en sonunda nasıl da duruşunun kırılgaılaştığını, içi acıyarak seyretmişti. Biricik yavrusunu savunmamak için öyle büyük bir mücadele vermişti ki içinde. Ama bu onun iyiliği içindi. Babasına karşı onu savundukça kendisinden yüz buluyordu bu kez. İpleri o kadar gevşetmişlerdi ki ona karşı, artık bir şeyler yapmanın vakti gelmişti. Yine de dayanamadı.

“Biraz fazla üzerine gitmedik mi Cengiz?” derken tutmakta olduğunu fark etmediği nefesini verdi sıklıkla.

“Hayır Aysun. Bunu konuşmuştuk. Taviz vermek yok. Bu kız bir eğitmen olacak, hareketlerine bakar mısın? Nasıl bir nesil yetişir elinde daha kendisi çocuk gibi davranırken... Yavaş yavaş düzeltemeyiz biz bu kızı. Zoru görmesi şart!”

Sonra Cengiz Beyin, kızının giderkenki kırılgan hâli geldi gözlerinin önüne. Omuzları üzüntüyle çökerken eşinin oturduğu koltuğa bıraktı kendini.

“Amacım onu kırmak değildi. Ne kadar gururlu olduğunu ben de biliyorum. Ama bu onun iyiliği için. Biz olmadan ne yapar Aysun? Hayata alışması lazım. Bir yerden başlamalı... Hayat her zaman eğlence değil. Bunu anne ve babası olarak, hayattan önce bizim göstermemiz gerek.”

Aysun Hanım, eşine hak vermeden edemiyordu; ama kızının yüzü de gözünün önünden gitmiyordu.

“Haklısın Cengiz haklısın da ne bileyim... Dayanamıyorum onu öyle görünce...” diyen kadın içini çekti.

“Hatırlıyor musun evliliğimizin ilk yıllarını?.. Öğretmenlik yaptığımız zamanlardı. Kendi yağıımızda kavrulurduk. Zaman zaman ayın sonunu zor getirirdik. Yine de Naz’ın hiçbir şeyini eksik etmemeye çalışırdık. Baban emekli olmaya karar verdiğinde ve sana yönetimi teklif ettiğinde, aslında çok emindim kabul ede-

ceğinden. Çünkü sen, hep bu bolluğun içinde yetişmiştin... Ama beni her zaman olduğu gibi, babanın teklifini reddedip şaşırtmıştın.” derken Cengiz Bey çok eskilere gitmişti.

Yanına oturan eşine sarılan Aysun Hanım da hüzünlenmişti o günler aklına gelince. “Ben kabul etmeyince babam da sana teklif etmişti. Bilirsin, babam seni oğlu gibi sever.”

“Evet, biliyorum. Sırf Naz ve sen, hiçbir şeyden eksik kalmayın diye kabul ettim. Sırf elimizde böyle bir imkân varken kızımızı en iyi şekilde, en iyi koşullarda büyütebilmek için... Bazı yerlerde hata yaptık belli ki. Sınırları öğretmeyi unuttuk. Ama şimdi... Birçok şeyin değişmesinin vakti geldi.”

Naz için sınav sonuçlarını beklediği hafta tam bir kâbus gibi geçmişti. Ailesiyle arası bozulmuştu ve hâlâ babasına kırgındı. Hatalı olanın kendisi olduğunu bildiği hâlde... Babası dediği gibi tüm kredi kartlarını iptal ettirmişken ne ağız tadıyla alışveriş yapabiliyordu ne de vitrinlerin önünden geçerken zevk alabiliyordu. Hatta hayatındaki en güzel hobisi olan bu ritüeller işkence gibi gelmeye başlamıştı. Beğenmek ama aslında alamayacağını bilmek... Bunlar alışkın olduğu şeyler değildi. Bu yüzden de kendisini eve kapatmayı tercih etmişti.

Sınav sonucu geldikten sonraysa her şey daha sancılıydı. Ekmek kapısı ümidiyle o kadar emek harcayan insanlar varken hiçbir hazırlık yapmadan sınava girenler tabii ki de onlardan ayrı bir yerde olmalıydı. Nitekim öyle de olmuştu. Eğer ileride böyle bir durumda kalacağını bilseydi mutlaka hazırlığını yapardı; ama nereden bilebilirdi ki?! Babasına o kadar büyük konuşmuşken geri de dönemezdi. Ayrıca babasının da dönmeye niyeti yoktu. Bu yüzden puanının yettiği küçük batı ve birkaç doğu ili yazmak durumunda kaldı. Ama tabii ki bu puanla batı illerinin gelmesi pek de mümkün değildi.

Yerleştirme sonuçlarının belli olacağı gün biraz stres atmak için Aslı ile beraber dışarı çıkmıştı. Eve döndüğündeyse anne, babası ve dedesi salonda oturuyordu.

“Herkese iyi akşamlar,” dedi sıkıntılı bir sesle. Bu ses her zamanki tatlı ve biraz da şımarık sesinden yoksundu. Ama dedesini görünce kendisini tutamadı ve koltukta onun yanındaki yerini aldı. Dedesinin yanaklarından öperken sesi daha mutlu geliyordu.

“Hoş geldin dedeciğim.”

Hilmi Bey, torununun üzgün hâlini görünce dayanamayarak yelkenleri suya indirmeye çok yakınlaşmıştı. Bunu her an yapabiliirdi. Bir tanecik torunuydu Naz. Ama damadına da söz vermişti. O an damadıyla göz göze geldiklerinde hemen bakışlarını kaçırıp torununa odaklandı yaşlı adam.

“Ee prensesim. Bugün yerleştirme sonuçların açıklanmış. Merak etmiyor musun nereye gideceğini?” dedi yaşlı adam. Genç kadın, ise oldukça durgun ve umursamaz görünüyordu. Kimse fark etmese de aslında içten içe deliler gibi merak ediyordu.

“Nasıl da gideceğim yer fark etmeyecek. Öyle de böyle de gideceğim,” derken bile anne babasının yüzündeki ifadeden merak etmişti nereye gideceğini. O yüzlerde endişe görür gibiydi. Sonunda kendisini tutamadı. Ciğerlerini derin bir nefesle doldururken “Nereye gidiyorum?” diye sordu tereddütle.

Cengiz Bey, ne kadar üzgün olsa da taviz vermeyecekti. Tek çırpıda “Kars. Kars, Sarıkamış,” cevabını verdi. Aslında öyle zor söylemişti ki...

‘Sarıkamış’a mı?! Aman Allah’ım Türkiye’nin bir ucu!!’ diye geçirdi genç kadın içinden ve sinirinden gözlerine dolan yaşlar eşliğinde aniden yerinden kalkarak hızla odasına çıktı.

Naz’ın odasının sertçe çarpıldığını duyan Hilmi Bey konuşmaya başladı. “Bu kız oralarda ne yapar Cengiz? Hiç mi yardımcı olmayacağız?” dedi panikle.

"Herkes nasıl yapıyorsa o da öğrenecek baba. Lütfen, çok rica ediyorum, bu konuda herhangi bir yardımda bulunma. Yapacağın her yardım zarardan başka bir şey getirmez ona. Hem... Tabii ki yardımcı olacağız. O benim tek evladım. Ben tüm ayarlamaları yaptım onun için. Orada oturacağı evi satın aldım; ama henüz bundan haberi yok. Her ay kira için verilen hesaba para yatırılacak. Vakti zamanı gelince de o hesap onun olacak. Bilmeden de olsa geleceğine yatırım yapmış olur bu sayede. Biz bugün varız, yarın yokuz. Hayata başlangıç için zor bir yer. Alıştığı bu şehirden çok ama çok farklı. Ama alışacak."

"Öyle, sen de haklısın. Peki, oturacağı yer güvenli mi? Nasıl bir muhit? Komşuları nasıl?"

"Ben araştırdım baba. Gayet uygun, sen hiç merak etme. Üç katlı bir apartmanda oturacak. Apartmanda dört tane daire var. Üst katta apartmanın sahibi yaşlı bir çift oturuyor. Alt katta da üniversite öğrencileri. Bizimkinin oturacağı katta iki daire var. Karşı dairesi de tutulmuş. Tutan kişi yakında taşınacakmış. Aslında güvenlik konusunda en çok da ona güveniyorum. Ne de olsa adam asker. Bir yüzbashi..."

İkinci Bölüm

Elindeki dosyayı ilgiyle inceliyordu genç adam. Her şey olması gerekenden daha iyi gibi görünüyordu. Bu demek oluyordu ki gelirler birkaç yıl öncesine göre kat be kat artmıştı. Bu durum onu memnun etmişti ve bunu belli edercesine dudaklarında bir tebessüm belirdi.

“Bu sayılara bakılırsa... Her şey çok ama çok güzel,” dedi babasına doğru.

Ahmet Bey, gururla konuşmaya başladı. “Gerçekten de öyle. Kurulduğumuzdan beri ilk defa böyle bir gelir tablosu var elimizde ve bunların tümü... Size ait.”

Genç adamın gözleri bir an için dalmış ve gözünün önünde çok güzel bir kadın belirmişti. O kadının yanına girmek istedi. Gitmek ve onun yanında kalmak... O, kalmak istedi; çünkü kadın kalamamıştı. Genç adamın hiç düşünmeden kelimeler dudaklarından döküldü.

“Keşke annem de bu günleri görebilmiş olsaydı.”

Sözlerinin ardından, durgunlaşan babasının derin iç çekişiyle bakışlarını ona yöneltti. Babasının alnı kırışmış, sıkıntıyla ovarcasına elini alnına götürmüştü.

“Keşke...”demekle yetindi Ahmet Bey. Ama o keşke, yaşlı adamın görüntüsüyle öyle çok şey sığdırmıştı ki içine.

Ahmet Beyin çalışma odasına bu sözlerden sonra derin bir sessizlik çökmüşken, kapalı kapının ardından kardeşi Pelin’in konuşması ve ardından gelen kıkırtıları bu sessizliği bozdu. Sonrasında kısıklılaşarak kayboldu. Belli ki kardeşi telefonla konuşurken kapının önünden geçmişti.

“Her geçen gün, öyle çok annene benziyor ki... Kardeşine baktıkça hem ona sahip olmanın gururunu hem de anneni ne kadar çok özlediğimi fark ediyorum her seferinde.”

Yağız, bakışlarını babasına odakladığında babasının doğru-
dan karşı duvarda asılı olan annesinin portresine bakıyor oldu-
ğunu fark etti. Bakışlarında öyle bariz bir özlem ve acı vardı ki bu mahremiyeti bozmamak için bakışlarını çevirdi.

“Onu ben de çok özlüyorum,” diyerek babasının sözlerine katılabildi ancak.

Babasının birden ciddileşen sesiyle bakışlarını tekrar ona çevirdi. Adamın bir şeylerden sıkıntı duyduğu belliydi.

“Pelin ne kadar görsel olarak annene benzese de huylarını kimden aldı hiç bilmiyorum. Onunla baş etmekte çok zorlanıyorum artık. Büyüyüp serpilmişken... Ele avuca sığmıyor. Aramızda bir nesil farkı var bunun farkındayım; ama onu korumak için onu istemeden de olsa çok kısıtlıyorum. Bir de... Annenizi kaybettikten sonra sanırım... Pelin’in daha çok üstüne düşer oldum. Ama zaman zaman yanlışlar yapıyorum. Bu yüzden...”

Genç adam babasının söyleyeceklerinin devamını bekledi. Annesinin ölümünden sonra herkes kendi mahremiyetine çekilmişken ilk defa babası çoğu şeyi açık açık ifade ediyordu.

"Burada kalamaz mısın? Hem... Şirketin de başına geçersin. Ali amcan, Cem'i yönetim pozisyonuna aldı bile. Onunla beraber güzel işler çıkaracağınıza da eminim."

Babasının her cümlesinin sonu Yağız'ın istemediği ibarelerle bitiyordu. Burada kalmak, şirketin başına geçmek, yönetimde söz sahibi olmak... Bunlar yakın zamanda gerçekleştirmeyi düşündüğü eylemler dâhilinde değillerdi.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk," dedi babasına sıkıntıyla. Ama bir şeyleri ayrıntılı olarak açıklama gereği duydu bu kez. Çünkü belli ki babası da bir şeyleri ilk kez böylesine açıyordu. Eski günleri hatırlarken derin bir nefes çekti içine. Buna oldukça ihtiyacı vardı.

"Asker olmak başta benim hayalimdi. En başında... Küçükken kim bana 'Büyüyünce ne olacaksın?' diye sorduysa hiç düşünmeden 'Asker olacağım,' derdim. Sonra... Sonra annem başımı okşar 'Asker oğlum benim,' diye severdi beni."

Gözünün önüne gelen görüntülerle dudakları sımsıkı kapanmıştı. Annesinin başını okşarkenki sıcacık dokunuşunu hissetmeye çalıştı. Yavaşça saçlarını dağıttısını... Bunları söylerkenki gururla ışıldayan gözlerini ve cesaret vermek istercesine gülümseyen dudaklarını... Çok silik hatırlıyordu bunları.

"Annemin böyle yapışını o kadar çok severdim ki belki de sırf annem böyle yaptığı için asker olmaya daha da heveslendim küçükken. Sonra vatanın, toprağın, değerlerin ne olduğunu öğrendim sizden. Bu hayalden çok, büyük bir tutkuya dönüştü benim için. Annem öldükten sonra... En çok üzüldüğüm şeylerden biri, beni üniformam içinde görememesiydi."

Ahmet Bey gözlerinin dolmasına engel olamadı. O günleri dün gibi hatırlıyordu. Eşi, Ayşe Hanım kanserin pençesine düştüğünde Yağız daha on dört, Pelin ise altı yaşındaydı. Onlar karşısında hep dik durur sanmıştı; ama oğlu ondan daha dik durmuştu. Adam oğlunun hazırlandığı lise sınavından başarılı bir sonuç

elde etmesine ihtimal vermiyordu. Oğlu ne kadar zeki ve çalışkan olursa olsun, çok buhranlı bir dönemden geçiyordu. On dört yıllık yaşamının verdiği toylukla böylesine kuvvetle ayakta durması bile babasını şaşırtırken askeri liseyi kazanmasıyla, Ahmet Beyin şaşkınlığı daha da artmıştı. Sanki annesinin ölümü onu askerliğe daha çok bağlamıştı. Ama bazı şeylerde bir o kadar umursamaz olmuştu. O zamandan sonra Yağız, evden uçup gitmiş bir daha da uzun süreli kalmak için dönmemişti. Geldiğindeyse ev neşelenirdi. Pelin'in asık suratı gülümser, aile bir parça eksik de olsa, o an için olabildiğince tamamlanırdı. Ahmet Beyin oğluyla ilgili düşüncelerini yine oğlu böldü.

"Bu yüzden... Benden kalmamı isteme baba," dedi Yağız üzüntüyle. İfadesi üzgün olduğunu yansıtsa da bakışları kararlıydı. Bunu yapmayacaktı. Kalmayacaktı.

"Peki, kalma; ama... Sık sık gel. Sadece hafta sonu için dahi olsa," diyen Ahmet Bey, kendisini geçmiş, kızı için bunu istiyordu. Yağız onaylarcasına başını salladı. Bu kadarını yapabiliirdi. Ağır bir sessizlik ortama hızla çökerken ikisi de bir süre konuşmadı.

"Şimdi... Yarın gidiyorsun, öyle mi?" diye yine sohbeti Ahmet Bey açmıştı.

"Ee vatan beklemez," derken Yağız içtenlikle gülümsedi. Sanki biraz önceki duygu dolu konuşmalar hiç yapılmamış gibi... Ahmet Bey, Yağız'ın bu duygu geçişlerine hâlâ oldukça şaşıırıyordu. Ya gerçekten umursamıyordu artık ya o kadar çok umursuyordu ki üstünü örtmek için bunları yapmaya alışmıştı ya da asker olmak bunu gerektiriyordu.

"Pelin biliyor mu peki?"

Yağız, önce durakladı ne söyleyeceğini kafasında tartarken. "Henüz değil. Tatilimi onun ısrarlarıyla geçirmemek için söylemedim. Ama... Bugün söylerim." Nasıl söyleyeceğini şu an için kestiremese de kolay olmayacağını biliyordu.

"Artık Kars'ta rahat rahat tatil yaparsın."

Kars'ta tatil yapma fikri kulağına nasıl gelmeliydi? Dağlarda, sırtında kilolarca ağırlıkla yapacağı yürüyüşler, açlığını bastırsa da tam doyurmayan konserve yemekler ve tüm gece tetikte geçirilen dakikalar... Gerçekten de rahat rahat tatil yapacağı benziyordu.

Şimdi babasıyla yaptığı konuşmalardan çok uzakta, denizin kıyısında, eylül ayının hafif meltemi eşliğinde geceyi dinliyordu. Üsküdar'ın kıyısında Cem'in arabasının kaputuna yaslanmış güya sohbet edeceklerken tüm kelimeleri sessizliğe teslim etmişlerdi. Mavi gözleri denizin maviliklerindeyken, akli yeni yaşamına başlarken ardında bıraktıklarındaydı. Babasıyla uzun süredir annelerinin ardında bıraktığı o koca özleminden, böylesine birbirlerinden sakladıkları gizlerden uzak konuşmamışlardı. Hâliyle bu konuşma aklında dönüp duruyordu.

Elinde tepsiyle çay servisi yapan adamın şen sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Tepsiden bir çay alırken tepsiye karşı hiçbir harekette bulunmayan Cem'e kaydı gözleri. Cem ise başka bir yere dalmış gibiydi. Gözleriyle yanındaki arkadaşının bakışlarını takip ettiğinde adamın bir grup kıza baktığını fark etti. Bu kız topluluğu neşeyle gülüşüyor, değişik pozlar verip denize karşı fotoğraf çekiniyorlardı.

"Ben içini açmadım anlaşılan," derken haylazca tek kaşını kaldırmıştı genç adam.

Yağız'ın sesiyle kendine gelen Cem, bir anda irkilerek başını ona doğru çevirdi. "Yok be oğlum, içim yanıyor canım sıkkın," diyen Cem'in yüz ifadesi kızları izlerkenki hâline nazaran oldukça üzgündü.

Genç adam ondaki bu ifade değişikliğine gülmeden edemedi. "Şuradakiler dururken benim yüzümden için yanıyor olamaz

herhâlde,” diyerek neşeyle kendi hâllerinde eğlenen kızları işaret etti başıyla. Cem’sede sadece bir bakış atmış ve önemsemiyor görünmüştü.

“Güzele bakmak sevaptır diyen atalarımıza kulak tıkamış olmazsın kardeşim. Canım sıkkın diye gözlerimizi güzelliklere yumalım mı?”

Cem’in sitemkâr sözlerine “Ben güzele güzel demem, güzel benim olmayınca,” diye karşılık verdi Yağız. Ama iğneleyici sözlerinden de geri kalmadı. “Gerçi içinin yanması da normal. Ne zamandır burada oturuyoruz, kızlar hâlâ seni fark etmediler. Belli ki yaşlandıkça cazibeni yitiriyorsun.”

“Ben ve cazibemi yitirmek!.. Daha yirmi sekiz yaşındayım oğlum ben. Bu lafları kafandaki buhranlara veriyorum. Biliyorsun ki ben fark etmelerini isteseydim fark ederlerdi. Şimdi kardeşimle vakit geçirmek varken ilgiyi üstüme toplamanın âlemi yok.”

Cem kendisini öyle hararetle savunmuştu ki Yağız gülmeden edemedi. “Ben sana hiç engel olmak istemem. Sen hazır dikkat çekebiliyorken çek dikkatleri üstüne zira çok vaktin kalmadı,” derken takındığı ciddi tavrı koruyabilmek için elindeki ince belli çay bardağını dudaklarına götürüp bir yudum almıştı.

“Vay demek kardeşinin yetenekleri hakkında şüpheler var...”

“Abicim çay alıyor musun, almıyor musun? Kök saldım burada, meyve vereceğim birazdan. Hem abim madem bu kadar şüphelendi, sana da ispat etmek düşer,” diyen çaycının sesiyle ikisi de durakladı önce. Sohbetlerinin üçüncü bir ortağının olduğunun farkında değillerdi. Ardından bu üçüncü sesin sahibine dönmüşlerdi. Çaycı, elindeki bardaklarla dolu çay tepsisiyle önlerinde dikilmiş, davet edilmediği bir sohbeti dinlemek olağan bir durummuş gibi ilgiyle onları dinliyordu.

“Ben bunu ispat etmesine ispatlarım; ama sen kan kardeşine inanmadın ya ben ona yanarım işte,” diyen Cem “Ver abicim sen şu tepsiyi bana da bir tane dolu bardak, taş üstünde taş bırakıyor muyum?” diye ekledi sözlerine.

Çaycı, elinden tepsisi alınırken öylece bakakalmış, Yağız ise Cem'in usta bir çaycı misali tepsiyi sallayarak gidişini izlerken ufak bir kahkaha atmıştı. Bir yandan da keyifle çayını yudumluyordu. Şu an gördüğü manzara her zaman karşılaşılabileceği bir manzara olmadığından bu görüntüyü zihnine iyice kazımak için dikkatle izliyordu. Kızların kaçamak bakışlar attığı genç bir adam, üzerindeki son moda spor kıyafetleriyle tezat oluşturan çay tepsisiyle kırk yıllık çaycı gibi servis yapıyordu.

"Vişne suyu değil tavşankanı bu çaylar!" diyen Cem'in sesi kulağına geldiğinde bir kez daha kahkaha attı Yağız.

Cem, çay servisi yaparken adım adım ilerliyor, sırasıyla tüm müşterilere servis yapıyor, hedefine yavaşça yaklaşıyordu. Son adımında söz konusu olan kızlar grubunun yanında almıştı soluğu. Yağız, adamın dudaklarını okuyarak ne dediğini kestirmeye çalışsa da bu durumda pek başarılı olamıyordu. Cem bunu anlamış olacaktı ki sesini yükseltmişti.

"Kızlar, sohbet ederken sizlere şöyle sizler gibi tatlı mı tatlı birer bardak çay ikram etsem de yudumlarırken herkesi kışkırtarak içseniz, fena mı olur? Şuradaki gariban çaycının da karnına üç beş lokma bir şeyler gitse, ne dersiniz?"

Cem'in laflarından sonra kızlar dönüp Yağız'ın olduğu tarafa doğru bakmışlar sonra kıkırdayarak tepsiden birer bardak çay almışlardı. Şeker servisi yapmak için tepsiyi kızların önünden yavaşça geçirirken birinin önünde bilhassa durmuştu Cem.

"Kaç şeker istersiniz diyeceğim; ama... Sizin o narin dudaklarınızdan geçen her bir yudum beş şeker sayılır. Ben yine de standart üç şeker atıyorum."

Yağız, Cem'in kimseyi umursamadan söylediği sözleri duydukça ağzını dolduran kahkahasını dudaklarında tuttu. Cem kesinlikle işinin ehli, ona ettiği bunca lafsa cidden hakaretti!

Lafların muhatabı olan kız kıkırdayarak bardağı aldı. Bir sonraki kıza geçtiğinde de bir süre durdu Cem. Yağız, onun edeceği

lafların bırakacağı etkiyi tahmin ediyordu. Başını sağa sola salladı gülümserken.

“Siz... Belki arkadaşlarım arasında Adriana Lima ile fotoğrafım var diyerek hava atmama izin verirsiniz. Gerçi bu doğal hâlinizle ondan daha güzel olduğunuz su götürmez bir gerçek.”

Bir kıkırdama daha!

Cem, Yağız’a bir baş hareketiyle selam verirken Yağız da selamı kabul edercesine başını salladı. Sonrasında Cem’in kızlara ne diller döktüğünden habersiz olsa da kızların yüz ifadelerinden hoşlarına giden laflar işittikleri anlaşılıyordu. Devamında da sohbetleri koyulaşmış olacak ki Cem bir anda grubun gözdesi olmuş, kızlar onun ağzından her çıkan şeye güler ve sohbetine eşlik eder olmuşlardı.

Sohbetlerine Cem’in servis yaptığı çaylar da eşlik ediyordu. Servis edilen çaylar bitince, genç adam tüm bardakları topladı. Kızların yanından kalkarak elinde sadece boş bardakların olduğu tepsiyle Yağız’ın yanına doğru ilerlemeye başlamıştı. Yüzünde söylediklerini ispat etmiş olmanın verdiği gurur ve bilmişlik vardı. Yağız, şahit olduğu bu ifadeyle başını sağa sola salladı. Bu adam iflah olmazdı!

Yanına ulaşan Cem, boş tepsiyi çaycının gözünün önünde salladı. “Tepsini doldur istersen abicim, bu da benim sana kıyağım olsun.”

Çaycı hâlimden memnun olmuş bir surat ifadesiyle boş tepsiyi alarak bir baş selamı verdi ve yanlarından uzaklaştı. Nasıl memnun olmayacaktı ki, bu iki arkadaş sayesinde tüm bardakları bir anda boşalmıştı!

“Sende hâlâ iş var, kabul,” dedi Yağız, Cem’e doğru. Ama gözleri, karşısındaki denizdeydi.

Cem önce ufak bir kakhaha atmıştı. Sonra da Yağız’ın omzuna doğru omuz attı. “Sen kardeşini ne zannettin oğlum.”

İki adam, hâllerine çocuklar gibi gülerken önlerinde birilerinin varlığı ile başlarını kaldırdılar. “Daha geniş bir zamanda daha

uzun sohbetler etmek isteriz seninle Cem,” diyen kız, Cem’e doğru bir kâğıt uzattı. Bu kız, eğlencelerine konu olan kızlardan biriydi. Arkadaşları da kıkırdayarak biraz daha geri de bekliyorlardı.

Yağız, dudaklarındaki muzip gülümsemeyi gizlemek istercesine başını olayın yaşandığı yerin tersi yönünde çevirdi; ama kendisine yönelen yabancı bir sesin varlığı ile başını tekrar çevirmek zorunda kaldı. Başını çevirdiğinde, bir başka kız önünde dururken tüm grubun ilgi dolu bakışları da üzerindeydi.

“Sen de aramak istersin belki. Senin de çayını içmek isteriz.”

Genç adamın yüzündeki çekici gülümseme karşısında, kızların hepsi bir anda iç geçirmişlerdi. Kalın ama biçimli olan kaşlarının altında yer edinmiş parlak mavilikleriyle geride duran kızlara çevirdi bakışlarını. Kızın uzattığı ufak kâğıda uzandı.

“Mutlaka arayacağım.”

Kızlar kıkırdayarak ve hâllerinden memnun yanlarından uzaklaşırken Cem’in iç çekiş sesini duydu. “O kadar dili ben döktüm hiç efor sarf etmeden yine kadayıfın kaymağını sen yedin ama! Helal olsun kardeşim.”

Yağız elindeki kâğıt parçasına bir kere dahi bakmadan Cem’e doğru uzattı. Cem, soru dolu bakışlarla ona bakarken Yağız daha fazla kendini tutamadı.

“En başından beri o kızdıydı bakışların. Sanki fark etmedim. Al hadi. Benim yerime sen aramak istersin belki,” derken haylazca tek kaşı kalkmıştı. “Benim daha önemli işlerim var bu ara.”

Cem, Yağız’ın elindeki kâğıt parçasına önemsiz bir şeymiş gibi bakış attıktan sonra vakit kaybetmeden uzanarak kâğıdı aldığı gibi cebine sıkıştırdı.

“Kız inatçıydı abicim. Biraz daha muhabbet etsek ben almıştım onun numarasını,” diye konuşmaya başlamış olan Cem, arabanın sürücü koltuğuna doğru yöneldi.

“Evet, evet alırdın da o kadar saat vaktimiz yoktu,” diyen Yağız da Cem’in damarına basarak ön koltuğa oturdu. Cem, anah-

tarı yerine yerleştirip kontağı çevirdiğinde dahi hâlâ bu konu üzerine tartışıyorlardı.

Harcanan sadece kısa dakikalar sonrasında Yağız'ın evinin önünde durmuşlardı. Arabanın içinde derin bir sessizlik hâkimdi ve bu durum aşırı derecede can sıkıcıydı. Vedaları sevmiyordu Yağız. Hiçbir zaman sevmemişti ki seveceği de benzemiyordu. Bu durumu kısa kesmek en iyi sonuç olacaktı.

“Ben yokken onlara iyi bak, olur mu? Sana emanetler.”

Cem sanki onun sessizliği yırtacak kelimelerini bekliyormuş gibi birden cevap verdi. “Olmaz olur muyum hiç? Onlar benim de ailem, kardeşim,” diyen Cem, güvence verir gibi adamın omzuna dokunmuştu. Sonrasında iki dost içtenlikle birbirlerine sarılmış, ayrıldıklarında Yağız hiç vakit kaybetmeden arabadan inmişti. Cem de bir o kadar seri davranıp arabayı çalıştırmış ve vitesine takmıştı.

Gecenin sessizliğinde evin bahçe kapısına doğru yürüdü genç adam. Evin havasına geceye eşlik eden derin bir sessizlik hâkim gibiydi. Bahçede ilerlerken loş ışıktaki kamelyada bir hareketlilik hissetti. Loş ışığın dağıttığı geceye gözleri alıştığında sırtı kendisine dönük olan kızı seçebildi. Adım adım ona ilerlerken dudığında hoş bir tebessüm vardı. Askerliğin verdiği beceriyle hedefine doğru yürüdü. Kıza yaklaştığında konuşmaya başladı.

“Gecenin bir vaktinde kaçırmasınlar seni bahçeden!” derken sesi adım adım yükselmiş her bir sözle kızın boynuna daha çok yaklaşmıştı.

Kız ise bir anda ufak bir çığlıkla oturduğu yerden ayağa fırlamış, dehşetle sesin geldiği yöne bakmıştı. Bir eliyle tuttuğu kupayı kavramışken diğer eliyle korkudan yerinden çıkmak için çırpınan kalbinin üzerineydi. Gördüğü kişinin tanıdıklığı ile önce şaşkınlıkla açılan mavi gözleri kapanmış, tuttuğu nefesini vermişti. Gözlerini tekrar açtığında kalktığı yere çöktü.

“Kimse beni kaçırmaz; ama keçilerim biraz önce sayende kaçtılar,” diyen kızın eli hâlâ kalbinin olduğu yerdeydi. “Kafana elimdeki kupayı geçirmek üzereydim.”

Genç adam, kızın bir şey demesine fırsat vermeden tuttuğu kupayı aldı. “Atardın da isabet ettirebilir miydin acaba?” derken kupadan bir yudum aldı. Aldı almasına ama ağzına dolan koca yudumu yutmak için aşırı derecede efor sarf etmek zorunda kaldı. “Kupa değil ama içinde her ne varsa hedefini buldu! Ne var bunun içinde be kızım?!”

Genç adamın yüzü hoşnutsuzlukla öyle bir buruşmuştu ki Pelin gülmeden edemedi. “Beşi bir yerde abito. Her şeye iyi geliyor sancıya, sinire, strese. İç, bol bol iç.”

Yağız ne kadar aldığı yudumu yutmuş olsa da içtiği şeyin tadı damağından silinmeyecek gibiydi. Kardeşinin yanına oturarak başını koltuğun arkasına yasladı ve gözlerini kapattı.

“Belli belli. Tam beşi bir yerde, ne bir eksik ne bir fazla!”

“Sen alışkınsındır böyle şeylere, daha kötülerini de içmiş-sindir,” diyen Pelin’in sesi biraz önceki korkmuş sesinin aksine oldukça neşeliydi. Abisi yanındayken aksi pek de söz konusu değildi. Gecenin sohbeti başlamışken sökülen bir kazak gibi lafların ardı arkası kesilmiyor, Pelin hiç durmadan genç adama bir şeyler anlatıyordu. Yağız’ın ise söyleyecek tek bir şeyi vardı; ama durdurmadı kardeşini. Ama en sonunda dayanamadı.

“... Sonra ne yaparız bilmi...” diyen Pelin’in sözlerini genç adamın “Ben yarın gidiyorum Pelin,” cümlesi böldü.

Duyduğu cümleyle sesi kesilirken kaşları çatılmış, bakışları duyduğu sözleri idrak etmek istercesine kısılmıştı genç kızın. Boğazına yerleşen yumruyu göndermek istercesine yutkunmaya çalıştı. Pelin abisinin gitmelerine alıştı; ama... Yine de üzülmüyordu işte. Gidişinin bu kadar yakın bir tarihte olması ve bunu şimdi öğreniyor olması... Bir anda içine oturmuştu sanki. Neşeyle şakıyan dudakları birden sus pus olmuş, büzülmüştü.

“Nereye?” diyebilirdi sadece.

“Kars. Kars, Sarıkamış.”

Pelin, usulca abisine uzandı. Onun geniş göğsünü sımsıkı sardı kolları. Yalnız, korkmuş, mutluluktan içi içine sığmazken, iyi ya da kötü ne hissederse hissetsin, her zaman yaptığı gibi başını abisinin göğsüne koydu ve kalp atışlarını dinledi. Abisinin onu her şeyden koruyacağını biliyordu çünkü. Ne yaşarsa yaşasın, abisinin göğsüne sığındığında kimsenin ona zarar veremeyeceğini biliyordu. Kahramanıydı çünkü abisi... Her zaman öyle kalacaktı. Ne kadar büyürse büyüsün bu değişmeyecekti. Annelerinin ölümünden sonra her kâbuslu geceden abisi çekip almıştı onu. Onun kollarında sabahlamıştı öyle gecelerde. Sonrasındaysa alışkanlık olmuştu bu. Şimdi kendini terk edilmiş hissediyordu. Bu da ona sığınması için yeterli bir sebepti!

“Benim odam da hazır, değil mi?” diyen kızın dudakları her an ağlayacak gibi bükülüydü.

Genç adam, onun saçlarını okşayarak yüzünü kapatanları itinayla kenara çekti. Bu hüznü havanın hemen dağılması gerekiyordu yoksa kollarındaki bedenin ağlayarak dağılması an meselesiydi.

“Tabii ki de. İki üç ayda bir gelip abinin temizliğini yapman için her şeyin tam teşkilatlı hazır.”

Duyduklarına inanamayan Pelin, başını abisinin göğsünden kaldırmış hayretle abisine bakmıştı. “Temizlik mi? Aşk olsun abito o kadar yolu gelip, üstüne bir de temizlik mi yapmamı istiyor-sun benden? Gerçi hoş, senden beklenir, sen yaptırırsın!” derken hafifçe abisinin göğsüne vurmuştu.

“Asıl sana aşk olsun cadı. Abinin evini şöyle bir süpürsen eline mi yapışır? Hem sen süpürgelere alışkınsın ne de olsa onsuz cadı olunmuyor,” diyen Yağız, sanki kızın vurduğu yer acımış gibi göğsünü ovuşturdu.

“Kendin de söyledin abito. Süpürge bizde kutsaldır bir yerde. Ben süpürgeme atlayıp başka şeyler yapıyorum canısı.”

Yağız'ın bir anda gözleri kısıldı ve aklına bir şey gelmiş gibi. doğruldu. "Senin bu cadılığın bir bize, değil mi? Allah bilir erkek arkadaşına böyle yapmıyorsundur da sen? Gerçi... Sevgilin yoktu senin, değil mi?"

Pelin, duydukları karşısında yutkunmak zorunda kalmıştı. Buna ilaveten mavi gözleri de şaşkınlıkla açılmıştı. Ah bu abiler yok muydu? Her şeyi olduğu gibi, çatır çatır sormakta üstlerine yoktu.

"Yok! Sayende olmaz da!" derken Pelin abisinin göğsüne bir kez daha vurmuştu. "Ne o, bu durumdan rahatsız mısın yoksa? Hem neden benim yüzümdenmiş?" diye sordu genç adam merakla. İlgiyle alacağı cevabı bekliyordu.

Kız ise son olanları hatırlayarak önce kıkırdamış, abisinin ciddi bakışlarını fark ettiğinde kendisini zor da olsa durdurmuştu. "Şimdi şöyle ki beni okula bıraktığın günden beri herkes senin benim sevgilim olduğunu düşünüyor. Abim olduğunu duyan da seninle tanışmak için günlerce peşimi bırakmıyor. Bir de yüzbaşı olduğunu öğrendiklerinde hepsinin gözünü üniforma sevdası bürüyor. Ben de artık sevgilim olmadığın gerçeğini ispat etmek gibi bir davranışta bulunmuyorum. İnan bu durum seninle tanışmak istemelerinden daha iyi. Böylece kızları da senden korumuş oluyorum. Ne istediklerinin farkında değiller çünkü."

Son söylediklerinin ardından çok önemli bir koruma görevi üstlenmiş gibi gururlu bir yüz ifadesi takınmıştı suratına. "Yüzbaşı sevgilim var diye herkese hava atıyorum demiyorsun da güya herkesi benden koruyormuşsun. Buna inandığımı zannetme hanımefendi. Ayrıca eğer bu durum, okulun erkeklerinin de senden uzak durması için yeterli değilse gelip kendimi bir ara tekrar gösterebilirim."

Hayır! Hayır! Hayır! Pelin bir kez daha kızların ablukasına alınıp da bin bir farklı soruyla karşı karşıya kalmak istemiyordu. Buna bir kez daha katlanamazdı.

“Hayır! Hayır! Hayır!” dedi düşüncelerinin peşi sıra. “Gerçekten bu kadarı kâfi canısı.”

Kızın korku dolu ifadesine dayanamayan Yağız, onu kendine doğru çekti. Kız da buna itiraz etmemişti. Abisinin göğsüne yerleşerek kollarını abisinin beline doladı. “Senin eşin olacak kadına çok üzülüyorum. Seninle nasıl baş edilir ki? Gerçi senin eşin olabildiyse muhakkak seni alt etmiş olacaktır. Ayyy... Hayali bile güzel. Onun emrine amade olmuşsun, bir dediğini iki etmiyorsun. Canısı, bu durumu hayallerime bile sığdıramadım.”

Bu kız ne kadar da hayalperestti böyle. Nelerin hayalini kuruyordu? Demek abisinin aşktan deli divane hâlleri bu derece hoşuna gitmişti. Üzücü olan asıl konu atlatıldığına göre Yağız için kardeşinin kurduğu hiçbir hayalin şimdilik sakıncası yoktu. O hayalin ilerleyen zamanlarda gerçek olabilecek olma ihtimali olsa bile...

Gün ağarırken yılların verdiği alışkanlıkla erkenden gözlerini açan genç adam, göğsünde hissettiği ağırlıkla uyku mahmuru gözlerini ağırlığın sebebine odakladı. Kardeşinin uzun siyah saçları göğsüne dağılmış, hafif bir tebessümle uyuyordu. Bu hâliyle genç bir kızdan ziyade ufak bir kız çocuğunu hatırlatıyordu Yağız’a. Her kâbusunda koşarak kollarına sığınan o küçük, korkmuş kızı...

Onu uyandırmadan üzerinden çekti ve hızla duşa yöneldi. Duşun sonrasındaysa kardeşini çoktan uyanmış vaziyette buldu. Kahvaltıya tüm aile derin bir sessizlik içinde başlamış, sonunu da o şekilde getirmişlerdi. Gitme vakti geldiğinde genç adam oylanmadan her şeyini sığdırdığı tek bir çantasını alarak soluğu havaalanında almıştı. Check in işlemlerini hallettikten sonra uçağın saatini beklemek için bekleme salonundaki boş koltuklardan birine oturdu. Oldukça kalabalık gibi görünüyordu. Geçmek bilme-

yen vakti doldurmak için aldığı günlük gazeteyi açarak okumaya başladı. Gözleri hiç hoşlanmadığı haberlere takıldıkça istemsizce dişlerini sıkıyordu. Her rastladığı şehit haberi inanılmaz bir öfke doğuruyordu içinde. Tarifi imkânsız bir üzüntü de belirliyordu sonrasında... Yan yana silah tuttuğu devrelerinin haberlerini okumak daha da can yakıcı oluyordu. Farkında olmadan aldığı nefesi sıkıntıyla geri verdi.

Bir başka haber başlığının ilk kelimelerini okumaya başlamışken duyduğu bir sesle istemsizce bakışlarını gazetenin üzerinden kaldırdı. Salona giren bir kadın, telefonla konuşarak onun olduğu yere doğru ilerliyordu. Telefonu kapattığında aynı anda kadının telefonu tekrar çalmaya başlamış kadın hiç bekletmeden yanıtlamıştı aramayı ve çaprazına oturmuştu. Genç adam da tekrar gazetesine odaklanarak haberi okumaya başlamıştı. Ama aynı cümleyi tekrar tekrar okumaktan alamıyordu kendini. Odaklanmakta güçlük çekiyor gibiydi. Bakışlarını tekrar kaldırdı bu durumun sebebine doğru. Kadınsa yarattığı rahatsızlıktan bir haber, konuşmaya devam ediyor, kelimelerinin arasına ufak kahkahalarını eklemeyi de ihmal etmiyordu. 'Ah kadınlar!' diye geçirmeden edemedi içinden ki sonrasında ne kadının konuşması son buldu ne de Yağız'ın kelimeleri tekrar tekrar okuması. Odaklanmakta zorluk çektiği böyle bir zamana nadiren rast gelirdi; ama umursamadı. Uçağın anonsuyla gazeteyi kapattığı gibi yerinden kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kadınsa telefonu kapatmaya hâlâ niyeti yok gibiydi.

Beklediğinden daha uzun süren bir uçuşun ardından, uçak Kars Havaalanı'na iniş yapmış, genç adam da seri hareketlerle kalabalığa yakanmadan binadan çıkmıştı. İlk adımını attığı anda Kars'ın serin havası kendisini belli etmişti. İşte şimdi hayatı bir kez daha sil baştan, başka bir yerde başlıyordu.

Havaalanı önünde dizili olan ulaşım araçlarından bir taksi çarptı gözüne ve ona doğru yöneldi. Bir an önce yeni görev yerine ulaşmalıydı. Zaten tahmin ettiği saatte göre oldukça gecikmişti. Taksinin önüne bu düşüncelerle geldiğinde, taksiye binmesini sağlayacak o adımı atmadan duyduğu sesle yerinde durmak zorunda kaldı. Neden durduğunu kendisi de bilmeseydi kendine engel olamıyormuşçasına başını geriye doğru çevirdi. Yüzüne çekici bir gülümseme yayılmıştı. Karşılaştığı manzaradaysa birkaç adım ötesinde duran kadın, bin bir zorluklarla çekiştirmeye uğraştığı valizleri ve her şeye rağmen azimle konuşmaya çalıştığı telefonu vardı.

Üçüncü Bölüm

Sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirdi Naz bir kez daha. Bunu sabahın bu erken saatlerinde, kaçınıcı kez yaptığını unutmuştu. Gözleri yatağının üzerindeki kıyafetlerden oluşmuş küçük temsili dağa takıldı. Sonra da hazır olduğunu düşündüğü ama aslında hiç de hazır olmayan valizlerine baktı. Birkaç kıyafet daha sıkıştırabilirdi belki içlerine. Ebatlarına göre orta boy ama içine eşyalarını tam anlamıyla tıktırmasından sonra büyük boy ebatlarına ulaşan valizi çekiştirerek yere yatırdı ve yavaşça fermuarını açmaya başladı.

"Kızım o valiz daha fazla eşyayı almaz ki... Yeni bir valiz daha yap bari yanına," dedi Aysun Hanım.

Bir valizi daha taşımayı göze alamayan Naz'sa hemen itiraz etti. "Olmaz anne. Sadece birkaç parça daha alacağım. Onlar için de yeni valiz yapamam," derken dudaklarını büzdü. Bu valizlerin hepsini kendisinin taşıyacağı gerçeği aklına geldikçe başının en ücra köşelerine dahi ağırlar giriyorken bir valiz daha yaparak o ağırları katlayamazdı.

“Güzel kızım; ama böyle de hepsi kırışacak. Ütülemek zorunda kalacaksın,” diyen dadısının sözlerinden sonra gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Ütü mü?!” derken deyim yerindeyse ufak bir çılgılık atmıştı. Ütü yapmak nefret ettiği ev işleri kategorisindeki seçeneklerin arasında en nefret ettiğiydi. Teslim olurcasına derin bir nefes verdi. Çok ama çok küçük bir el çantası, belki de başına o kadar çok dert açmayabilirdi. Günün başından beri yaşadığı sıkıntı çoğalırdı. Hâldeki ne kadar da çok çaba ve zaman harcamıştı kapatabilmek için!

“Benim ütüm var mı?” diye sorarken yere, kalçasının üstüne oturarak annesine baktı. Yeni başlayacağı hayatta tüm eşyalarının seçimini annesine bırakmıştı; çünkü fark etmişti ki yeni bir ev kurmak dehşet bir olaydı. Annesi ne için ne gerekeceğini kesinlikle ve kesinlikle kendisinden daha iyi bildiği için, her şeyi annesinin üzerine yıkmıştı. Ayrıca... Alışveriş yapma sebebi yeterince canını sıkarken yaptığı alışverişten de zevk almadığı gibi, bir de o alışveriş işkence hâlini almıştı. Şu an evindeki eşyalardan hatta evinden dahi bir haberdi. Yani sonuç olarak şu an bir ütüsü olup olmadığını bilmiyordu. Bir de herkes kısa süre içerisinde evine alışacağını söylüyordu. Ne kadar da yersiz bir düşünceydi bu!

Yeni bir çanta almak için giyinme odasına yöneldiği sırada odasının kapısı açıldı. Üst üste yığılmış olan çantaların bulunduğu rafı şöyle bir tararken babasının şaşkınlık dolu sesi geldi kulaklarına. “Kızım, biz senin tüm eşyalarını göndermemiş miydik zaten?!”

Babasının son zamanlarda kendisiyle konuştuğu nadir zamanlardan bir tanesiydi şu an ve onun kendisine bu kadar uzun bir süre küs kaldığına inanamıyordu Naz. Bu durum ilk defa başına geliyordu ve son olmasını diliyordu içten içe. O, babasıyla küs kalabilen ve buna dayanabilen kızlardan değildi. Bu kadar kızgınlığına ve küslüğüne rağmen babasının, yeni evi için alışveriş yap-

malarını istemesi bile şaşırtmıştı genç kadını. Babasının yaşadığı o sinir harbinden sonra, Naz babasının onu hiçbir şeyi olmadan göndereceğini bile düşünmüştü; ama babası bunu yapmamıştı. Üstüne üstlük yaşayacağı evi de babası seçmiş ve kiralamıştı. Ama böyle bir şeyin ilk ve son olacağını da üstüne basa basa ikaz etmiş hiçbir şekilde ekonomik destek sağlamayacağını da bir kızın çeyizine işlediği nakışlar misali ince ince işleyerek belirtmişti.

Gözleri aradığı küçük çantayı bulduğunda "Evet göndermiş-tik," diye seslendi odasına doğru, bir yandan da üst raftaki çantaya uzanmaya çalışıyordu. Çantayla birlikte odasına döndüğünde yatağına oturarak, yatağının üzerindeki küçük kıyafet yığınının birkaç parça kıyafet seçmeye başladı.

"Madem gönderdik de bunlar ne kızım? Bunları da gönderseydin ya," diyen Cengiz Bey, hoşnutsuzca kızının valizlerine baktı.

Burberry, Chanel, Gucci ve daha nicelerini düşününce... Onların, göz bebeklerinin, yanında olması daha güvenliydi.

"Bunların içinde riske atamayacağım şeyler var baba. Başlarına bir şey gelme ihtimalini kesinlikle göze alamam."

Cengiz Beyin gözleri yere serilmiş büyük boy gibi görünen ama aslında orta boy olan valizde, kesinlikle küçük sıfatını karşılamayacak olan geniş makyaj çantasında, dizüstü bilgisayar çantasında, başka küçük bir valizde ve kızının an itibariyle doldurmakta olduğu mini el çantasında dolaştı teker teker. En son bakışları, kızının yeşil bakışlarıyla çakıştı. "Taşıyabileceksen benim için sorun yok. Ama... Cebine güvenip de ben adam tutar taşıtırım diyorsan sen bilirsin," diyen babası sonrasında "Kahvaltı hazır bir an önce gelin de yiyelim," diyerek odadan çıktı.

Kendi cebinin hesabı söz konusu olduğunda Naz diken üstünde hissediyordu kendini. Çünkü şimdiye kadar cebine kemer takarak sıkımsak zorunda kalmamıştı. Elindeki küçük valiz sanki elini yakmış gibi hemen bıraktı ve bakışlarını valizlerine çevirdi.

Bunlar muhakkak uçakta kilo sınırını aşacaktı. Aşacaktı aşmasına ama kilo başı ne kadar tutuyordu ki? Ne kadar tutabilirdi yani? İki üç lira olabilirdi diye düşündü kendince. Bunu düşünürken yeşil bakışları kısıldı ve biçimli kaşları çatıldı. Buna inanamıyordu! Gerçekten inanılmazdı! Şimdiye kadar bir kere dahi kilo sınırını aşmadığı yolculuğu olmamışken nasıl olurdu da kilo başı ne kadar tuttuğunu bilemezdi. Tekrar yerdeki valize bir de elindeki bluzuna baktı. Bu bluz kesinlikle yerdeki bu valize sığacaktı. Sığmak zorundaydı. Kilo aşımına para verecekken bir de eşya taşımak için kimseye ekstra para veremezdi.

Bluzunu valize koyduktan sonra kapağını kapattı ve şimdi sırada fermuarı kapatmak vardı. Hiç düşünmeden valizinin üzerine oturdu. Fermuarla savaşıırken bir yandan da söyleniyordu. Fermuarı kapatır kapatmaz önüne düşen saçlarını, başını geriye atarak savurdu ve valizinin üzerinden kalktı. Gururla valizine baktı. Gerçekten bu derece şişirilmiş bir valizi kapatmak büyük bir başarıydı.

“Hadi kahvaltıya inelim hanımlar,” diyerek bir annesinin bir de dadısının koluna girmeye yeltendiği sırada annesi durdurdu. Cebinden para çıkararak Naz’a uzattı. “Kızım al bunu koy kenara. Yok say bu parayı anneciğim. Çok ihtiyacın olmadan harcama sakın. Baban sonuna kadar haklı da olsa, ne olur ne olmaz, tamam mı kuzum?”

Anne yüreğiyle işte. Dayanamamıştı Aysun Hanım. Naz, annesinin uzattığı iki yüzlük birkaç banknotu aldı ve önce annesinin yanağına sımsıcak bir öpücük kondurdu. Sonra da yatağının üzerine saçılı durumdaki eşyalarının arasından cüzdanını bularak, elini ısıtan parayı cüzdanına koydu. Böyle bir yardıma kesinlikle ve kesinlikle hayır diyecek lüksü yoktu. Tekrar annesinin ve dadısının koluna girerek onları odasının kapısına yönlendirirken, nakit para durumundaki sıcak hava dalgalanması yüzüne de yansımış, keyfi biraz daha yerine gelmişti. Kredi kartı olmayabilirdi; ama nakit para durumu şimdilik garantideydi.

Kahvaltı sessizlik içinde geçerken sadece çatal bıçak sesleri sessizliği bölüyordu ve Naz bu seslere minnettardı. Kendisini çok gerilmiş ve anne babası tarafından azarlanmış küçük çocuklar gibi hissediyordu. O küçük çocuk üstüne üstlük şimdiden sonra da yalnızdı. Olmayan keyfi onu daha fena hâlde yakalamışken iş-tahı kaçmış çatal bıçağını kenara bırakmıştı.

Bakışlarını havuza, sonrasında havuzun ötesinde görünen deniz manzarasına çevirdi. Bunu gerçekten çok özleyecekti. Şimdiye kadar hiç tek başına yaşamamıştı. Gideceği yerde de bunun pek eğlenceli olacağını düşünmüyordu. Karşılaşabileceği şeyler aklına geldikçe buz kesiyordu. Acaba aldığı üç kuruş maaşla ay sonunu nasıl getirecekti? Belki de biraz olsun maaşını arttırıp kenara para koyabilir sonrasında da güzel bir tatile çıkabilirdi. Hem neden bu durumu bu kadar kendine işkence hâline çeviriyordu ki? Belki de tatil onun ayağına gelirdi. Belki de maaşını henüz almamışken bunları düşünmek için erkendi.

"Aman kızım evinde tek başınasın, kendine çok dikkat et. Yemek yapmak konusunda pek tecrübeli değilsin ya anneciğim, biraz öğrenene kadar hafif şeyler yap, olur mu? Başta çok karışık tarifler deneme mesela..." diyen annesinin sözünü babası kesti. "Annen kendi kendini zehirleme, demeye çalışıyor."

Aynı anda hem Naz hem de Aysun Hanım ona doğru dönmüşlerdi. "Aşk olsun baba. O kadar mı kötüyüm yemek yapma konusunda?!" dedi genç kadın hayretle.

Cengiz Bey, hiç istifini bozmadan cevap verdi. Belli ki hâlâ kızına karşı tavrılıydı. "Pek tecrübeli değilsin, demek daha doğru. Gerçi pek tecrübe edinmek gibi bir niyetin de yok ya. Dadından ya da annenden birkaç şey öğrenseydin şimdi annen bu konuda meraklanıyor olmazdı."

Dudakları istem dışı bükülürken başını başka yöne çevirdi. Babası gerçekten acımasız davranıyordu. O kadar da kötü değildi. Bulunduğu girişimlerde tencerelerin dibini tutturmuş ya da

yapacaklarını fazla kızartmış hatta baharatlarını biraz fazla kaçırmış olabilirdi; ama şimdiye kadar kimseyi zehirleyecek duruma gelmemiştir! Annesi söze başlayınca bakışlarını tekrar annesine yönlendirdi.

“Yapa yapa öğreneceksin anneciğim, sen bakma babana. Dadınla beraber senin sevdiğin ve kolayca yapabileceğin birkaç yemeği yazdık sana. Yerleşene kadar bir süre de olmazsa dışarıdan söylersin,” diyen Aysun Hanım, Cengiz Beye kızgın bakışlar atmayı ihmal etmiyordu. “Hazıra dağ dayanmaz kızım. Bunları yaparken cebinin hesabını yapmayı da unutma,” diye tekrar lafa karıştı babası.

Aysun Hanım kaşlarını çattıktan sonra sanki eşinin dediklerini hiç duymamış gibi tekrar konuşmaya başladı. “Aman anneciğim kapını bacanı iyi muhafaza et. Haberlerde neler duyuyoruz? Şimdi bir de tek başına kalacaksın. Aklım sende kalacak zaten...”- diyerek söze başlayan Aysun Hanımın sözleri bir kez daha Cengiz Bey tarafından bölündü.

“Aysun, böyle düşünceleri aklında getirip de paranoyaklaşma. Sarıkamış zaten küçücük yer ve merkezinde koskoca tugay var. Elini attığın yer ya asker ya öğretmenmiş. Ne olduğunu anlamadan Naz alıştır bile oraya,” diyen Cengiz Bey umursamaz bir tavırla yemek yerken, Naz babasının nasıl olup da biricik kızını kilometrelerce ötelere gönderirken annesi gibi telaş yapmadığına şaşırıyordu.

“Aman iki laf da ettiriyorsun Cengiz. Ne kadar rahat bir adamsın?! Biricik evladımız tek başına yaşam kurmaya hazırlanıyor, sen de benim tüm telaşımı ağzıma tikiyorsun. Pes!” diyerek sitem etti Aysun Hanım.

Cengiz Bey, sakince çatal ve bıçağını bırakarak arkasına yaslandı. Doğrudan eşine bakarken hâlâ son derece ifadesizdi. “Naz, tek başına hayat kuran ne ilk ne de son kişi. Ama bu derece rahat koşullar altında, kendisi için önceden başkaları tarafından hazır-

lanmış yaşamına giden ilk kişi olabilir,” derken çayına uzanmış ve rahatça bir yudum almıştı.

Naz, babasının bu kayıtsız hâlini görmeye daha fazla katlanamayarak başını başka yöne çevirdi. “Neyse, kızım biz seninle daha sonra konuşuruz. Belli ki baban konuşmamıza pek izin vermeyecek,” diyen Aysun Hanım da aynı Naz gibi başını başka bir yöne çevirdi.

Cengiz Bey, iki kadın tarafından kendisine karşı yapılan bu hareket sonrasında annesinin kızı diye düşünmekten alamadı kendisini. Dudaklarında peyda olmaya başlayan gülümsemeyi bastırırken tekrar konuşmaya başladı. “Madem sen ve annen konuşmanızı bitirdiniz artık ben konuşabilirim. Harcamaların konusunda daha önceden de söylediğim gibi tüm kredi kartların iptal edildi. Sadece biri dışında. Tabii istersen bu kartı iptal ettirebilirsin; ama belki kullanmak isteyebilirsin diye düşündüm. Fakat... Ödemesi tamamen sana yönlendirilmiş durumda. Şayet olur da ödemeyi geciktirirsen ya da ödeyebileceğin kadar harcamazsan bunun geri dönüşü tamamen sana olacak,” dedikten sonra eşine döndü.

“Senin yerinde olsam kızımın olan konuşmalarımı şimdi, burada yapardım; çünkü sevgili kızımın seni arayarak karşılıklı konuştuğunuz her bir dakika, kızının sahip çıkamadığı cüzdanına yansıyor... Yansımak demişken...- Naz'ın söylenenleri idrak etmek ister gibi kıstığı bakışlarına çevirdi Cengiz Bey bakışlarını. – Her ay kullanım ücretini aşarak gelen telefon faturan sana ait bu kredi kartına otomatik ödeme talimatı ile yansıtılmış durumda. Çene çalmak için harcadığın her bir boşa dakikayı ay sonunda ekstrende faturalandırılmış bir şekilde bulacaksın kızım.”

Duyduklarıyla önce yutkunmak zorunda kaldı genç kız. Aslında boğazı kupkuru olsa da boğazındaki o koca yumruyu aşağı indirmek istiyordu; ama başarılı olamıyordu. Hiçbir zaman kredi kartı ekstresi ile barışık bir insan olmamıştı, şimdi nasıl olacaktı

da ona zeytin dalı uzatacaktı?! Eğer kendi üç kuruşluk maaşı ile ödeme yapacaksa... Allah'ım nasıl olup da alışveriş yapacaktı?! Babasının söylediklerine göre belli ki ilk kemeri telefon faturasına takmalı ve harcadığı dakikaları zincire vurmalıydı.

"Sana zorluk olmaması açısından elektrik, su ve doğal gaz faturalarını da otomatik ödeme talimatı ile kartına yönlendirdim. Malum sen bu faturalara pek alışık değilsin. Ödemeyi unutman senin için pek hayırlı olmaz. Ay sonu borcunda bunları da takip edersin."

Elektrik, su ve doğal gaz... Bunlar pek dert olmasa gerekti. Yani... Şimdilik öyle olduğunu zannediyordu. Tek bir kişi ne kadar su ve elektrik harcayabilirdi ki. Gerçi sıcak seven bir insan olarak doğal gaz belki problem olabilirdi.

"Alışveriş yapmak istersen de kartının limitine göre taksitlendirme yaparsın artık. Ama sakın taksit yapıldığında aldığın şeyin sana Kızılay'ın verdiğini zannetme kızım. Bunlara göre de limitini arttırıp azaltmak sana kalmış. Gerçi senin yerinde olsam limiti oldukça aşağı çekerdim."

Kredi kartı resmen kelepçelenmişti. Kendi yapacağı alışverişlerini kendi ödemesi demek, Naz'ın mütemadiyen aç yaşaması gerektiği anlamına geliyordu. Duydukları yüzünden kendini hasta gibi hissetmeye başladı. İstem dışı masa örtüsünü sıktığının farkında değildi.

"Bir de ev kiranı var tabii. Sana daha önce verdiğim hesap numarasına her ay düzenli olarak kiranı yatırmayı ihmal etme. Ev sahiplerin oldukça sakın insanlar olsa da sen aksatmamaya bak kızım. Bize de ödemeler konusunda güvenme. Bu bize, deden de dâhil."

Bu son olmalıydı artık! Bu kadar şeyi ödedikten sonra bırakın kendi özel alışverişlerinin ücretlerini karşılamayı başta ne yiyip ne içecekti?! Hızla masadan kalktı ve doğrudan babasına baktı.

"Madem yeni bir hayata başlıyorum... Mutlaka çaresine bakarım," derken kendi söylediklerine başta kendisi zerre kadar

inanmıyordu. Ama inandığı bir şey vardı, bu lafların sonrasında babasından asla para istemeyecekti. Annesini zor durumda bırakmamak için annesinden de isteyemezdi. Ama dedesi konusunda fikirleri biraz muğlaktı. "Ben eşyalarımı toparlamaya gidiyorum," diyerek koşar adım eve doğru yöneldi. Sinirden gözleri dolmaya başlamıştı. Ayaklarını sertçe yere vururken odasına girer girmez kapıyı kapattı ve sırtını kapının soğuk yüzeyine yasladı.

Odasına şöyle bir göz gezdirdi. Öyle soğuk görünüyordu ki... Ve bunu hissetmenin verdiği mutsuzlukla bir kez daha yutkundu. Belli ki boğazında takılan, kendisini boğmaktan beter eden yumrunun gitmeye zerre kadar niyeti yoktu. Yaptığı bir hatanın böylesine devlet meselesi havasında büyütülmesine bir anlam veremiyordu. Resmen kendi evinde, yüksek gerilimli bir soğuk savaş ortasında kalmış gibi hissetmekten alamıyordu kendisini. Düşüncelerinin verdiği hoşnutsuzlukla dişlerini sıktı. Buna daha fazla katlanmayacaktı! Onu kendi hayatına yabancıymış gibi hissettirmeye çalışmak da ne demekti?! Babasının yaptığı tam anlamıyla buydu. Her fırsatta idame ettirdiği hayata dair iğnelerle karşı karşıya kalmak, şu koskoca hayatta küçücük bir boşluğu dahi dolduramadığı hissine kapılmasına neden oluyordu. Ama bu son olacaktı!

Başını dik tuttu sinirle. Kendi hayatının iplerini ele alma vakti gelmişti. Bunları yapan her şeyden çok sevdiği babası dahi olsa, buna katlanmayacaktı. Derin bir nefesle doldurdu ciğerlerini ve yatağının yanındaki komodinin üzerindeki telefona uzandı. Yeni bir günde, kendisine ait olan bu hayatı tam anlamıyla kabullenmişken bu hayata dair attığı ilk adım; kendisini kilometrelerce ötelerdeki sürgün yerine götürecek olan uçak için bir taksi çağırmak olabilirdi.

Son hazırlıklarını tamamladıktan sonra üzerine montunu giyerek aynada kendisine baktı. Oldukça uyumlu, şık ve bir o kadar da rahat görünüyordu. Topuklarının üzerinde dönerek kapıya

yöneldiğinde üzgün, şımarık kız çocuğunun yerini adımlarından emin genç bir kadın almıştı. Merdivenlerden inerken son basamakta salonun ortasında ayakta durmakta olan dedesini fark etti. Dedesi garip bir yüz ifadesiyle ona bakarken o da ne olduğunu anlamaya çalışır bakışlarıyla tam dedesinin önünde durdu.

“Sen dedene küs müsün bakalım, prensesim?”

Kısılmış bakışları duyduğu ufak şaşkınlıkla açılırken biçimli kaşları kalktı önce, sonrasında dedesinin söylediklerini çürütürcesine gülümsedi. “Olur mu öyle şey? Ben sana nasıl küsebilirim ki dedeciğim?” derken kollarını dedesinin boynuna dolayarak yanağına ufak bir öpücük kondurdu. Ardından başını gömdüğü omuzdan kaldırarak hafifçe geri çekildi. Dedesi ise bir an için bahçeye açılan kapıya sonra da torununa bakmıştı.

“Baban ne derse desin biricik torunumu parasız pulsuz oralara gönderecek değilim. Al bakalım şunu.” diyerek elindeki banknotları uzattı.

Renk renk banknotları bir arada gören Naz’ın içi bir kez daha rahatladı. Paranın böyle bir gücünün olduğundan bihaber olsa da insanın ekonomik yönden güvencede olması oldukça rahatlatıcıydı. Şu an bunu ilk elden tecrübe etmişti. Hiç itiraz etmeden parayı alarak dünyaları sığdırdığı çantasındaki cüzdanına yerleştirdi ve teşekkür niyetinde bir öpücük daha bahsetti dedesine.

“Baban duymasın ama,” diye fısıldadı dedesi bu esnada. Naz ise ufak bir kahkaha attı. Babasından ne kadar da çok korkuluyordu böyle? Ama yine de kimse yapacağından geri kalmıyordu. “Duysa benim açımdan da pek iyi olmaz,” derken gülümsemesini saklama gereği görmedi.

Eşyalarının indirilmesi talimatını verdikten sonra dedesiyle beraber bahçeye çıktı. Anne ve babası havuz başındaki koltuklarda kahvelerini yudumluyorlardı. Dedesi de onlara katılırken genç kız tam önlerinde durdu.

"Mehmet bıraksın se..."diyen babasının sözlerini "Gerek yok taksi çağırdım. Kendim gidebilirim," diyen Naz böldü. Bakışları keskin, burnuysa tam olması gerektiği gibi biraz havadaydı.

O esnada bahçeye giriş yapan bir aracın sesiyle bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Taksi gelmiş, eşyaları da çalışanlar tarafından taksiye yerleştiriliyordu. Sonrasında ise yapılacak tek şey ufak vedalardı!

Önce dedesine sarıldı. Sonra annesine... Sıra babasına geldiğinde önce durakladı. Babası ona hâlâ kızgındı, gerçi sadece babası değildi kızgın ve kırgın olan. Ama böyle dargın ayrılmak içine sinmiyordu. Çünkü ne kadar annesine benzerse benzesin o, babasının kıızıydı! Babası onu her daim şımartan, koruyup kollayan, her hatasında ona gülümseyip elinden geldiğince doğruya yönlendirendi. Gerçi son vukuatından sonra gülümsememişti; ama bu derece kızgınlık da fazlaydı.

"Ne kadar kızsam da sana, başın sıkıştığı zaman ilk beni arayacaksın Naz. Seni beş parasız bırakacak değilim, hesap kartında nakit paran var. O seni maaşını alana kadar idare eder. Gerçi... Annen ve deden de eminim ki destek çıkmışlardır," diyen Cengiz Bey, yan gözle Aysun Hanıma ve Hilmi Beye bakmıştı. Hilmi Bey, yaramazlık yapmış küçük çocuklar gibi bakışlarını kaçıırken Aysun Hanım doğrudan eşine bakmıştı.

"Tabii ki de çıktım. Biricik kızım o benim," derken sanki kızını şimdiden özlemiş gibi bakışlarını kızına çevirdi Aysun Hanım.

Bakışlarını eşinden çeviren Cengiz Bey, kızına döndü tekrar. Onun üzgün bakışlarıyla karşılaştığında daha fazla sert tavrını koruyamadı. Nasıl koruyacaktı ki? Sevdği kadınla ortak parçası vardı karşısında. Hem de sevdiğinin tam kopyası olan... Ve dile geldi o parça.

"Ben... Özür dilerim baba. Farkındayım... Yaptığım şey yanlış ve özür dilemek yerine üste çıkarcasına yaptıklarımı savundum..."derken istemsizce dudağını ısırdı genç kadın ve sözlerinin

devamını babası getirdi. “O inmek bilmez burnunun dikine gittin. Her zaman olduğu gibi.”

Babasının söylediklerini kabul edercesine başını eğdi önce, sonrasındaysa masum bakışlarını babasına çevirdi. Babasının buna dayanamayacağını biliyordu ve öyle de oldu. Babası onu kendisine çekerken fırsattan istifade sımsıkı sarıldı ve başını göğsüne yasladı. Cengiz Bey hafifçe geri çekildiğinde o da başını yasladığı yerden kaldırdı. Babası çenesinden tutarak başını havaya kaldırdığında doğrudan bakışları kesişti. Babasının bakışları biraz önceki sert nazarlarının aksine bu kez gülümsüyordu.

“Senin bu inmek bilmez burnun hiç sürtülmeyecek, değil mi?” derken gülümseyişi daha da büyümüş ve genç kadının burnuna küçük bir öpücük bırakmıştı. Naz’ın gözleri dolarken kendine hâkim olamayarak babasına tekrar sarıldı. Sözcükleri başını gömdüğü göğüste kayboluyordu. “Seni seviyorum baba,” dedi boğuk sesiyle. Cengiz Bey, kızının saçlarına ufak bir öpücük bırakırken kokusunu ciğerlerine doldurmayı da ihmal etmedi. “Ben de seni seviyorum küçük öğretmenim benim.”

Babasından zorla ayrıldıktan sonra, geriye doğru birkaç adım atarak ailesine ve evine son bir bakış attı. Onlara gülümseyerek zoraki adımlarla taksiye yönelirken babasının sesiyle tekrar onlara doğru döndü. “Her fırsatta bizi aramayı ihmal etme,” demişti babası.

Duygusal havayı dağıtmak ister gibi ufak bir kakhaha attı. Onları bir daha göremeyecekmiş gibi hissetmesi çok sinir bozucuydu!

“Üzgünüm; ama artık ben bir devlet memuruyum. Geçindirmem gereken bir evim ve düşünmem gereken faturalarım var. O yüzden siz beni arasanız daha iyi olur,” derken yine kendinden emin ve bilmiş tavrı yerli yerindeydi. Yüzündeki eğri gülümseme de öyle.

"Madem öyle sen çaldır biz seni ararız; ama merak ediyorum... Hangi devlet memuru o kadar uzun mesafe için taksi çağırır acaba?" dedi babası da kızının havasına kapılmışken.

Babasının söyledikleriyle taksiye yan gözle bir bakış attı. Ne kadar tutabilirdi ki?! Ehliyetini aldığından beri zorda kalmadıkça taksiye binmemişti. Rahatına düşkünlüğü sebepti buna. Neyse... Şimdi bunu düşünmeyecekti. "İnsan alışkanlıklarından kolay vazgeçemiyor," derken gülümsemesi yüzünde büyüdü.

Babası tarafından affedildiğini bilmek, üzerinden tonlarca yük kalkmış gibi bir rahatlamasını sağlamıştı. Bu rahatlıkla taksiye doğru yöneldi. Takside yerini aldığı anda şimdiden çoğalmaya başlayan özlemiyle baktı ailesine. Taksi hareket ederek yola koyulduğunda babasının son kelimeleri yankılandı bir kez daha zihninde. Küçük öğretmenim demişti babası ona. Uzun zaman önce babası ona böyle hitap etmeyi bırakmıştı. Gözlerinde hapis tutmaya çabaladığı bir yaş kayıp düşerken hızla yakaladı onu ve gülümsedi. Görmeyen gözlerle bakışları altında kayan şeritleri izlerken gülümsemesinin büyümesine engel olamadı. Olmadı da. Çünkü artık o, babasının küçük öğretmeni, büyümüştü. Büyümüş ve gerçek bir öğretmen olmuştu.

Taksi yolculuğunun ilk on dakikasında yüzünü uzun zaman sonra güldüren güzel duygulara kapılmışken sonrasında geçen her bir dakikada sona yaklaşmanın verdiği panikle telaşı ağır basmıştı. Asık yüzüne eşlik eden kafasındaki kaosla, yaklaşık yarım saat süren taksi yolculuğunun sonuna gelmişken derin bir nefes alarak şoförün olduğu tarafa çevirdi başını. Gözüne takılan bir şeyle önce gözleri kısılrken, taksi şoförü aracı durdurmak için frene bastığında o gözünün önündeki dehşet manzarasıyla boş bulunarak hafifçe silkelenmişti. Gözleri yuvalarından çıkarcasına

açılırken aldığı nefesi verememişti bile! Taksimetrenin rakamları, tüm halkı hazırlıksız yakalayıp bir anda fırlayan dolarla yarışır durumdaydı. Dolar bile bir anda bu kadar tavan yapmış olamazdı!

Şoför sanki Naz taksimetredeki cüzdan yakan rakamı görmüyormuş gibi ücreti söyleyince, genç kadın vücudundan ufak çapta bir elektrik geçmiş gibi ürkerek kendisine gelmişken hızla başını çantasına gömerek cüzdanını buldu ve banknotlarından birinin ellerinden kayıp gidişini çaresizce izledi. Ardından hızla taksiden indi. Eşyalarını alarak iç hatlar girişine doğru ilerlemiş güvenliğin olduğu yere ulaşmıştı. Sıra kendisine geldiğinde valizini X-ray cihazına koymak için valizinin kulpunu kavradığında büyük bir çaba sarf ederek kaldırmayı denedi. Ama valizi birkaç santim yerden havalanmak dışında hiç hareket etmemişti. Taksiden sonra yaşadığı ikinci şaşkınlıkla valizine baktı. Bunun için bu kadar doldururken aklının nerede olduğunu düşündü bir an! Belli ki kendisinin taşıyacağı, valizlerini doldururken zerre kadar aklına gelmemişti.

Bir kez daha kaldırmayı denedi ki denemek değil düpedüz çabalamaktı ve boşa bir çabaydı, bileğinin acısıyla hafifçe inleyerek valizini bıraktı. Bileğini eliyle ovuştururken duyduğu bir sesle başını kaldırdı. Karşısında tanımadığı bir adam duruyordu ve mavi bakışlarında yansıyan bir ilgiyle kendisine bakıyordu.

“Yardımcı olmamı ister misiniz?”

İster miydi? Hem de nasıl?! Tekrar valizlerine çevirdi bakışlarını ve adama baktığında çok ağır oldukları hakkında adamı uyararak geçse de içinden, adamın uzun boyuna orantılı fit vücudunu gördüğünde uyarmanın gereksiz laf kalabalığı olacağını düşünerek büyük bir memnuniyetle konuşmaya başladı.

“Aslında... Çok iyi olur.”

Gerçekten de memnundu; çünkü eğer bu kurtarıcı çıkıp da kaslı kollarıyla imdadına koşmasaydı babasının dediği gibi parayla taşıtacak birilerini bulması an meselesiydi. Valizler sonra-

sında yaşadığı bu ufak mutlulukla kendisini de adamın kollarına atabilirdi. Yani... Son zamanlarda yaşadığı onca stresli günlerden sonra, bu mutluluk onu nasıl bir hâle getirmişti? Nasıl hâllere düşmüştü? Bu duyguları es geçerken, adamın kolaylıkla kaldırdığı valizlerine baktı. Onlar da kendisi gibi hâllerinden oldukça memnundular.

X-ray cihazından geçtikten sonra kurtarıcısına teşekkür ederek check in işlemlerini yaptırmak için gişelere yöneldi. Tartılan valizleri gördükçe kendisini düşünmekten alamıyordu. Manikürlü parmaklarını saçlarının arasından geçirirken geriye doğru atılarak hareli yeşillerini valizlerine çevirdi. Durum vahim görünüyordu. Sıra kendisine geldiğinde işlemlerini yaptırdı ve kaçınılmaz son olan valizleri tartının üzerine koymak vardı sırada. Derin bir nefes alarak kaldıramayacağından emin olduğu valizin kulpuna uzandığında duyduğu sesle durdu. İşte yine o sestti! Derin bir oh çekerken sanki valizler kendinin değilmiş gibi hafifçe uzaklaştı.

“Ben hallederim,” diyen adam valizlerini itinayla tartının üzerine koyarken bakışları genç kadındaydı; ama Naz bunun zerre kadar farkında değildi. Onun gözleri çıldırmışçasına, ivmesiz bir şekilde hızla artmakta olan, tartı üzerindeki sayısal değerlerdeydi.

“Kırk iki kilo bagaj fazlanız var, Naz Hanım,” diyen görevlinin sesiyle bakışlarını, bunun sorumlusu görevliymiş gibi hızla ona çevirdi.

Duyacağı cevaptan ne kadar korksa da “Fiyat olarak... Ne kadar tutuyor?” diye sordu. Sordu sormasına ama duyduğu cevap bir an için cüzdanında soğuk hava dalgaları estirmeye yetmişti.

“Toplamda iki yüz on lira.”

Dili lal olmuşçasına hemen cüzdanını çıkardı. Yapacak bir şeyi yoktu. Bu eşyaların hepsi onunla beraber gelmek zorundaydı ve ötesi yoktu. Ama neden zararlı çıkan moda aksesuarları fuarından aldığı yüzde yüz deri cüzdanı oluyordu?!

Ödemeyi yaparak biletini aldıktan sonra kafasında, cüzdanında kalan banknotların hesabını yaparken kurtarıcısını hatırlayarak başını kaldırdı. Adamın mavi bakışları üzerinde geziniyordu.

“Size gerçekten de çok ama çok teşekkür ederim. Bugün beni kırk kilo üzerindeki bir yükten kurtardınız,” dedi samimiyetle tebessüm ederek ve devam etti. “Bu iyiliğinizin karşılığında size bir kahve ismarlayabilirim isterseniz.”

Bu normalde olsa yapacağı bir şey değildi; ama bu adam ona gerçekten yardımcı olmuştu. Adamın cevabını beklerken adamın yüzünde peyda olan üzgün gülümsemeye takıldı bakışları.

“Aslına bakarsanız çok iyi olurdu; ama...” derken mavilikleri içtenlikle bakıyordu. “Uçurmam gereken bir uçak var ve ben ilk defa bir uçuş için istekli değilim.”

Karşısındaki adamı bir kez de öğrendiği yeni bilgilerle tarttı. Sesindeki boğuklukla pilot olmaya adaydı; ama görünüm itibarıyla bir uçak kokpitine kapatılamayacak kadar yakışıklıydı. Yine de bir uçak haricinde bir uçak dolusu genç kadını da çok rahat uçurabilirdi. Gerçi kendisi bunun şu ana kadar farkına varmamıştı. Adamın sözünü devam ettirmesi için cesaret verircesine gülümsedi.

“Sizin bulunduğunuz uçağın uçuşunda olmayı ve sizi güvenle varmak istediğiniz yere ulaştırmayı çok isterdim.”

Bir bayanı beğenerek ona yaklaşımda bulunmak ayrıca bunu kibarca belli etmek elbette ki doğaya aykırı bir durum değildi. Naz, güzel bir kız olduğu ve beğenildiği için de adamı suçlamazdı. Ama zaman yanlıştı. Çünkü Naz’ın akıllı, bozuk musluk suyu gibi cüzdanından akıp giden paraya takılmışken ve olmayan keyfi bu durumla iyice kaçmışken kurtarıcısı pek dikkatini çekmiyordu. Ve evet! Naz bu adamın bir pilot olduğuna gerçekten inanmıştı. Ama can güvenliğinden zerre sakınmayan bir pilottu hem de. Çok yüksek irtifada uçuyordu. Ama iniş takımlarını açmadan piste çakılması an meselesiydi.

"Bu durum benim için güvenli olsa da sizin için olmayabilirdi," derken sözlerinin anlamını yumuşatmak için küçük bir kahkaha atmıştı. Kurtarıcısına karşı sert olmamalıydı. "Tekrar teşekkür ederim. İyi uçuşlar," diyerek adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden ikinci geçişe doğru ilerlemeye başladı. Birileri tarafından izlendiği hissiyse tüm sırtında varlığını hissettiriyordu.

İkinci geçiş sonrasında biletine bakarak uçağının yolcu alacağı kapı numarasına doğru ilerledi. Bu ilerleyiş sırasında telefonu çalmaya başladı. Anne ve babası olmalıydı. Bu hengame içinde onları aramayı atlamıştı. "Anneciğim," diyerek açtı telefonu.

"Kızım ulaşabildin mi havaalanına? Saat kaç oldu aramadın da merak ettim."

Gözleri kapı numaralarını tararken kısılmıştı ve aradığı numarayı görünce oraya doğru yürümeye başladı. "Ulaştım da ulaşana kadar ne badireler atlattım. Cüzdanımı tırtıklayan bir taksici yetmezmiş gibi, yine cüzdanımla beraber beni de benden almaya niyetlenen bir gişe görevlisiyle karşı karşıya kaldım. Uçaktan indikten sonra nelerle karşılaşırım... Şu an bunları düşünmek istemiyorum ve sen anneciğim... Biricik kızını bu konuda uyarmalıydın," diyerek kapının bulunduğu salona giriş yaptı. Çoğu yer dolu gibi görünüyordu.

"O kadar eşyayla taksiye binmen iyi oldu annem. Gerçi keçilik yapıp da taksi çağırılmış olmasaydın bizimkilerden biri seni bırakabilirdi; ama neyse... Sen paraya sıkıştığında ben sana gönderirim."

Son cümlesini söylerken gizli saklı iş yapan birinin edasıyla sesini kısmış fısıltıyla konuşmuştu annesi. Bu ses tonunun kulağına gelişi öyle hoştu ki gülmeden edemedi. Annesi hiç yapmadığı şekilde babasının arkasından iş çeviriyordu.

"Babana bakma sen! Tüm hesapları kontrol ediyor olabilir; ama onun kontrol edemediği şeyler de var."

Bu lafın üzerine kalabalığı hiçe sayarak kakhaha atmadan edemedi. Demek ki evlat söz konusu olduğunda insan, eşine bile karşı gelebiliyordu. Yine de annesini zor duruma düşürecek değildi.

“Baban da iyi kızım. Sen gittin diye ev bir boş kaldı,” diyen annesinin sesi yükselmişti. Belli ki babası şu an olay mahalline intikal etmişti. “İkinizi de çok öpüyorum anneciğim. Ben ararım sizi indiğimde,” derken boş bir yere oturdu.

Anne ve babasının konuşma sesleri telefonun gerisinde duyulurken orada olabilmeyi diledi içten içe. Ama bu yola çıkmıştı bir kere. Görüşmeyi sonlandırmasının ardından, telefonun karar-mış ekranına dalgın gözlerle bakarken aynı anda telefonu tekrar çalmaya başladı. Daldığı denizlerden çıkarken önce irkildi, sonrasında ışıklanmış ekranda yazan ismi görünce hafifçe gülümsedi ve ekrana dokunarak cevap verdi. “Efendim?”

Telefonun ucundan gelen çekici erkek sesi havaalanında yankılanan anonsa karışırken, o ses söyleyeceklerinde durakladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesteki şaşkın ve hafif kızgınlık tınısı seçiliyordu. “Sen havaalanında mısın Naz?!” dedi hayretle.

“Evet, Orkun havaalanındayım. Gideceğimi biliyordun. Neden bu kadar şaşırdın?”

Bunları söylerken gözleri dalgınca çaprazında oturan adamın gazetesine takılmıştı. Hareli yeşilleri görmeyen gözlerle manşet haberlerinde gezinirken farkında olmadan önüne dökülen bir tutam koyu kestane saçıyla oynamaya başladı.

“Gideceğini biliyordum; ama... Ama o günün bugün olduğundan haberim yoktu,” derken Orkun’un sesi yükselmiş olsa da sonrasında dudaklarından dökülen kelimelere yansıyan tını daha çok üzgün gibiydi. “Bana haber verebilirdin. En azından... Seni havaalanına bırakırdım.”

Saçıyla oyalanan eli bir an olsun asılı kalmış olan Naz, önce derin bir nefes verdi. Sonra aklına gelenlerle ufak bir kakhaha attı.

“Evet, haklısın. Taksiciye verdiğim paradan kurtulmuş üstüne üstlük de valizlerimi taşıması için bir kurtarıcı beklemek yerine bunların hepsini senin üzerine yıkabilirdim.”

“Senin için yapabileceklerim bunlarla mı sınırlı yani? Sadece eşya taşımak ve taksi parasını bedavaya getirmek için mi seçenek dâhilindeydim. Aman ne güzel... Kullanılmaktan son anda kurtulmuşum,” derken Orkun’un sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. “Ama yine de senin tarafından kurtarıcı olarak anılmak da gururumu okşar, hoşuma giderdi.”

Naz, bir kısım bakışların üzerinde olduğunu fark etmeden hafif bir kahkaha daha atmıştı. “Üzgünüm; ama o unvanı başkasına kaptırdın.”

Karşısındaki ses önce cevap vermese de sonra derin bir nefes verme sesi duyulmuştu. “Nedense... Hiç şaşırmadım,” diyen Orkun, sesini ifadesiz tutmaya çalışmıştı.

Naz’sa çoktan gizlenmeye çalışılan duyguların farkına varmıştı. “Babamı yüz yüze bıraktığım o sahneden sonra, tekrar seninle karşılaşmasına neden olmam pek hoş olmazdı,” derken sesi ciddiydi. “Seni o durumda bıraktığım için... Gerçekten üzgünüm.”

Adamın sesinden kendisine yayılan üzüntü hissiyle biçimli kaşları çatılmıştı Naz’ın. Adam gerçekten içten ve samimiydi. Belli ki gidiyor olmasına da gerçekten üzülüyordu. Ne vardı sanki ona karşı bir şeyler hissediyor olsaydı!

“Hiçbir şeyin sorumlusu sen değilsin. Hatalı olan biri varsa o da benim. Hatamın cezasını da çekiyorum şimdi.”

Adam bir süre ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi susmuş, araya sessizlik girmişti ki bu sessizliği adam bölmüştü. “Şimdi çıkıp yanına gelsem... Sana geç kalır mıyım?”

Duyduklarıyla bir an için ne diyeceğini bilmez hâle gelmişti genç kadın. Söyleyebileceği tüm kelimeleri zihninin kıvrımlarında gizlenmişti sanki. Söyleyebilecek hiçbir şey bulamıyordu. Tek isteği kırmadan bu işten sıyrılmaktı. “Sen yola çıktığında... Gitmiş olurum,” diyebilirdi sadece.

Onun yanına gelmesini istemiyordu. Geldiğinde onun o üzgün bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Çünkü onunla aynı duyguları paylaşmadan bu şekilde karşı karşıya gelmek... Kendisini adi hissettiriyordu.

"Peki... Bir şeye ihtiyacın olduğu zaman, maddi manevi, araman yeterli. Senden tek istediğim şey..."

"Benden bir şey isteme!" diye çıkıştı. Farkında olmadan sözler bir anda ağzından çıkmıştı. Çünkü söylediklerine değil, bu sözleri söylerkenki kulağına gelen sesin duygusal ağırlığı sırtına yükler yüklemişçesine vicdanını ağırlaştırmıştı. Bu çıkışıyla ne kadar pişman olursa olsun söylenen sözler geri alınmıyordu.

"Sadece... Kendine dikkat etmeni isteyecektim," diye mırıldandı Orkun.

Adamın sesi bu kez, azarlanmış bir minik oğlan çocuğu gibi geliyordu genç kadının kulaklarına. Orkun'un bu sözleriyle, pişmanlığı daha da artarken farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. Yavrusuna dayanamayan bir anne gibi sesini yumuşatarak konuşmaya çalıştı.

"Böyle çıktığım için... Üzgünüm. Ama... Çabalamaktan yorulmadın mı?"

Kulağına gelen ses bu kez kati ve sertti. "O günün bugün olmadığını sana söylemiştim. Bir şeyleri kırıp dökmeden bu konuyu kapatalım lütfen... Sen kendine dikkat et, o bana yeter ve bir şeye ihtiyacın olduğunda araman yeterli."

Bezginlikle ve ne diyeceğini bilmezce derin bir nefes alırken uçağının anonsunu duydu ve uçağa binış yapacağı kapıdaki hareketlilik dikkatini çekti. Bu fırsattan yararlanarak "Peki. Şimdi kapatmalıyım, uçağa yolcu alımı başladı. Hoşça kal," diyerek adamın konuşmasına izin vermeden telefonu kapattı. Kendisini yeni hayatına taşıyacak olan uçağın kapısına doğru yönelirken bazı şeyleri geride bırakmanın ne kadar zor olduğunu geçiriyordu içinden. Çocukluğunun geçtiği evi... Sevdiğin insanları... Ve âşık olduğun şehri...

Louis Vuitton marka valiz takımını çekiştirmeye uğraşırken gerçekten de hayattan bezmiş hissediyordu. O an, evrende ne olursa hepsi üst üste tüm zamanlar çuvala girmişçesine aynı anda olmalı, yasasına uygun bir şekilde çantasında telefonu çalmaya başladı. Bir an için durup telefonunu aramaya koyuldu. Gerçi bu konuda pek başarılı olamıyordu. Galaksilerin bulunduğu çantasında açılan bir kara delikte kaybolmuş olmalıydı telefonu. En sonunda karanlıktan aydınlıklara çıkan telefonunu kulağına götürdü. Arayan babasıydı.

"Kızım kaç saattir neden telefonun kapalı senin?!" diyen babasının sesi merak doluydu.

Nasıl olmayacaktı ki? O kadar saattir uçağın içinde sıkışmış bir şekilde hiç istemediği bir yere ulaşmayı bekliyordu. Uçak da bunu anlamış gibi onu götürmeyi reddediyordu adeta. Rötara eklenen birkaç yolcunun sorumsuzluğu ile bu saate kadar uçakta kapalı kalmışlardı. Kalkmak bilmediği gibi inmek de bilmemişti! Telefonunu kulağı ile omzunun arasına sıkıştırarak valizlerine asıldı ve yürümeye başladı.

"Uçuşla ilgili bir aksilik oldu babacığım."

Hem telefonunu bulunduğu konumda tutmak hem de ilerlemeye çalışmak için oldukça çaba sarf etmesi gerekiyordu ki bunu yaparken otomatik kapılardan dışarı çıkmıştı. Kars'ın sonbahara rağmen buz gibi olan havası yüzüne çarptığında ayak parmaklarından saç tellerine kadar ürperdi. Ne kadar da soğuktu böyle! Yaza âşık bir kadın için yaşanması zor bir yer olacaktı şüphesiz. Bunun dışında çok kolaydı ya, tek zorluğu hava çıkaracaktı!

Bir an için durarak göz ucuyla baktığı çevrede, pek çok ulaşım aracı görünse de taksi yok gibiydi. Yeşil gözleri civarda bulunan tek boş görünen taksiyi seçtiğinde avına yaklaşan panter edasıyla çevik hareketlerle tekrar yürümeye başladı. Babasının söz-

lerine odaklanamadan yürürken telefonu düşmesin diye başını bulunduğu pozisyondan kaldıramıyordu. Hava da kararmaya yüz tutmuşken böyle bir yerde karanlığa kalmak istemiyordu. Hava ya bakılırsa saat beşe gelmiş olmalıydı. Adımlarını hızlandırırken farkında olmadığı bir cismin varlığıyla geriye doğru bir adım atmak zorunda kalmıştı. Hissettiği hafif acıya bakılırsa görünmez bir dağa çarpmış olmalıydı. Çarpmanın ivmesiyle, valizlerini tutmasını sağlayan güç kırıntısı da un ufak olmuş, eşyaları ellerinden kurtulurken telefonu da onlarla beraber yere düşmüştü. Farkında olmadan ufak bir çılgık atarken hissetmeyi beklediği sinir harbini engellemek istercesine elleriyle yüzünü kapattı. Ne zamandır kendini tutuyorken duyguları iplerinden kurtulmuş gibi kendilerini salmış, bunun göstergesi olarak Naz ayaklarını birkaç kez sinirle yere vurmuştu. Başını hızla kaldırırken yeşilleri ateş saçıyordu.

“Biraz dikkat edemez misiniz?!”

Görünmez olan dağ önce Naz’a, derin maviliklerindeki şaşkınlıkla bakmıştı. Sonrasındaysa bakışları kısılmış ve ona eşlik eden kalın ama biçimli kaşları hafifçe çatılmıştı. “Pardon; ama anlayamadım.”

Adama eşlik edercesine genç kadının da yeşilleri kısılmıştı. Anlaşılmayacak bir şey mi söylemişti?! Bunu dillendirmekten de çekinmedi. “Anlaşılması zor bir şey söylediğimi zannetmiyorum!” derken başını yana doğru eğmişti.

Adam ise duyduğu şeylerden eğleniyormuş gibi yüzünde yavaş yavaş ortaya çıkan bir gülümseme oluşmuştu. Bu gülümsemeyle bembeyaz olan düzgün dişlerinin bir kısmı ortaya çıkmıştı; ama söylediklerinde bu tepkiyi verecek ne gibi bir anlam gizli olabilirdi ki? Bir an için adamın espri anlayışından şüphe duydu.

“Şu anki pozisyonumun farkındaysanız, dikkat etmesi gereken asıl kişi sizsiniz.”

Hafifçe geri çekilerek adamın duruşuna baktı hızla. Adamın sırtı kısmen kendisine dönüktü ve Naz’la konuşabilmek için kıs-

men de olsa başını çevirmişti. Bu durumda... Adama çarpan kendisinden başkası değildi! Ama bu bahane de değildi. Yüzü sinirlerine eşlik eden soğuk havayla hafifçe kızarmıştı.

"Hayır, dikkat etmesi gereken kişi sizsiniz. Ne kadar size çarpan ben de olsam... Acelesi olan insanların önüne çıkmazsanız daha iyi olur."

Kimsenin laflarını sineye çekmeye niyeti yoktu. Özellikle de şu durumda! Fakat açtığı taarruz ateşine karşılık alması pek de uzun sürmemişti.

"Bana kalırsa, siz etrafınıza biraz olsun dikkat ederseniz hem sizin hem de toplumun sıhhati için daha iyi olur."

Adamın yüz ifadesindeki eğlenen havaya eklenen alaycı ses tonu, soğuk havanın etkisi dışında bir ürperti salmıştı içine. Bunda etkili olan bir diğer şeyse kesinlikle adamın kısılmış olsa da ısıtıl ısıtıl olan mavi gözleriydi; ama genç kadın bunu fark edecek durumda değildi. Başını hırsla çevirirken dalgalı saçları savrulmuş ve genç kadın eşyalarını toparlayabilmek için yere eğilmişti. Aslında asıl amacı eşyalarını toparlamak değildi, asıl amaç kendisini o adamın eğlenen yüzünü parçalamaktan alıkoymaktı.

"Yardımcı olmamı ister misiniz?"

Yardım mı?! Sözlerinin üzerine söz söyleyip içinde artarak çoğalan sinir çılgınlıklarını desibellerce arttırsın diye mi? Hayır!! Başını eğildiği yerden adama doğru çevirdi. Adam bu pozisyondan, ufak bir dağ gibi görünüyordu. Ama asla görünmez bir dağ gibi değildi.

"Hayır. Teşekkürler; ama en azından bir konuda anlayışlı olduğunuzu görmek güzel."

Yardıma reddeden sözlerinin aksine aslında acınası şekilde yardıma ihtiyacı vardı. Oradan oraya bir şeyler sürüklemekten oldukça yorulmuştu ve şimdi kasları bunu haykırırcasına acı acı ağırıyorlardı. Adam, Naz'ın sözlerini dikkate almadan yere eğilerek valizlerini kaldırdı.

“Yardıma ihtiyaç duyan her bayanın yardımına koşar mısınız?”

Aslında şimdi bu adama minnettar olmalıydı ve adam şu an ona ters tepki de verebilirdi. Böyle şeyler olsaydı çok normal karışılardı; ama... Ama adam yüzündeki çekici gülümsemeye dalga geçer gibi ona baktıkça hiçbir şey normal gelmiyordu.

“Her işi aynı anda yapabileceğine inanıp da bir yandan valizlerini bir yandan da telefonunu idare etmekte olan bayanlara her zaman.”

Ve bu adam kendisine böyle bakarken ortamda komik bir şey varmışçasına yüzüne yapışan gülümsemeyi saklama gereği bile görmemesi, Naz’ın gergin olan sinirlerini hepten kırılma noktasına getiriyordu. Bu kadar komik bir durumda ve hiç tanımadığı birini eğlendirecek bir hâlde olduğunu fark etmemişti! Madem adamın eğlenmesini sağlamıştı, bu durumdan kendisi de biraz olsun eğlenebilirdi.

“Madem çok yardımseversiniz, arkanızdaki taksiye eşyalarımı taşıyabilirsiniz,” derken bu kez o da şirince adama gülümsüyordu.

Adamın önce taksiye sonra tekrar kendi yeşilliklerine çevrilen bakışlarından sonra, Naz’ın beklemediği bir şey oldu. Adam... Adam kahkaha atmıştı! Ufacık dahi olsa, sinir bozucuydu.

“Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem; ama o taksi benim. Siz bana çarpmadan önce binmek üzereydim.”

Belli etmese de kendi kendine kızdı. O kadar mı dikkat etmemişti önüne? Adamın sözleriyle boşta başka taksi aramak için bakışlarını çevrede gezdirdi. Çıkışın kalabalık durumuna bakılacak olursa pek çok uçak yeni iniş yapmış olmalıydı ve etrafta boş taksi görünmüyordu. Üşüyen ellerini soğuktan kurtarmak istemesine dudaklarına götürerek hafifçe üflerken adamın sesi geldi kulaklarına.

“Eğer başka bir taksiyi beklemek istemiyorsanız... Taksimi sizinle paylaşabilirim.”

Çevreyi tarayan bakışları adamın bakışlarıyla çakıştı. O bakışlarda kurtarıcısı olan o pilota olduğu gibi bariz bir ilgilenme ya da beğeni pırıltısı yoktu. Sadece yardımcı olmaya çalışan bir adamın nazları ile bakıyordu. Dudakları durumla eğlendiğini belli edercesine kıvrılmış olsa da genel yüz ifadesi gayet ciddi görünüyordu. Bu adamın kim olduğunu bilmeden nasıl bir taksiyi paylaşırdı? Ama yeni bir taksiyi beklemeyi ne bünyesi kaldırırdı ne de gerilmiş sinirleri!

“Sanırım bir süre bana dayanabilirsiniz,” diyerek gülümseyen adam düşüncelerini bölmüştü.

Adama bakan bakışları hafifçe kısılrken dudaklarında düşüncelerini onaylarcasına bir gülümseme belirmişti. Bu düşünceler cüzdanını içeriyordu. Ödemesi gereken tutarı da böylelikle, adam sayesinde, yarıya indirerek cüzdanını az da olsa rahatlatılabildi.

“Kısa bir süre için katlanabilirim galiba.”

Cüzdanı için bunu yapabiliirdi. Yüzündeki gülümseme sinsî bir hâl alırken tüm eşyalarını adamın almasına keyifle göz yumdu ve taksiye bindi. Adam da sonrasında taksiye binmişti.

“Ben Sarıkamış’a gideceğim, o yüzden önce hanımefendiyi bırakalım,” diyerek taksiciye yöneltilmiş olan adamın sözleri “Ben de Sarıkamış’a gideceğim,” diyen Naz tarafından kesildi.

Aslında adamın ilk önce onu bırakmaları için yapmış olduğu teklif, şaşılacak olsa da biraz keyfini kaçırmıştı. Çünkü aksi olsaydı, ilk bırakılmak için inat edip ufak bir yaygara çıkarabiliirdi. Adamınsa taksicide olan bakışları kendisine yöneldi cevabı üzerine. Başını sallayarak onayladı.

“Madem ikimiz de Sarıkamış’a gidiyoruz önce beni bırakın,” dedi adam taksiciye doğru.

İşte beklediği fırsattı bu!

“Üzgünüm; ama bu teklifinize itiraz etmek zorundayım. Mümkünse önce beni bırakın. Yeterince uzaktan gelmişken daha

fazla yol çekmek istemiyorum,” diyerek oturduğu koltukta hafifçe adama doğru döndü. Adamın yüzünde bu kez bir gülümseme yoktu neyse ki; ama genç kadına istediğini vermeyeceği de belliydi.

“Ben de üzgünüm; ama maalesef ki bu mümkün değil ve uzaktan gelen sadece siz değilsiniz. Benim de mesai bitmeden gitmem gereken yere ulaşmam lazım. Zaten tahmin ettiğim saatin fazlaca gerisindeyim.”

Naz, bir şeyler söylemek için hazırlanırken ağzından çıkmak için hazır olda duran tüm kelimeler adamın sonrasında söylediği sözlerle kalakaldı. “Eğer bu size uygun değilse... Başka bir taksile yolculuğunuza devam edebilirsiniz.”

Bu sözler kafasındaki tüm düşüncelerini alt üst edebilirdi. Başını olumsuz anlamda sallayarak adamın söylediklerini onaylamak zorunda kaldı. Sonrasında adam tarafından kendisine bahsedilen gülümsemeyse kâbus gibiydi!

Genç adam gitmek istediği adresi bir tugay olarak belirtirken, Naz da adresinin yazılı olduğu kâğıdı taksiciye uzattı ve böylece yol arkadaşı olarak geçirecekleri yaklaşık yarım saat sürecek olan yolculukları başlamış oldu.

Yolculuğun bir kısmı geride kalmışken ortama sessizlik hâkimdi. Yol boyunca hangi frekansta duracağını karar veremeyen radyonun sesi dışında hiç ses yoktu. Bu durum oldukça rahatsız edici görünüyordu. Gözlerinin önünde, sürekli kaymakta olan yolu izlerken kendini çok çaresiz ve yalnız hissetmişti. Bir takside kendisine karşı tehlike arz edip etmediğini bilmediği bir adamla yolculuk ediyordu, üstüne üstlük kendisine bir şey olması hâlinde sığınabileceği hiçbir tanıdığı yoktu. Yalnızlık hissine eklenen ağlama isteğiyle savaşıarak kendini toplamaya çalıştı. Belki de biraz kafasını dağıtmak için insan sesi duyması iyi olabilirdi.

“Askerlik için mi geldiniz?” diye sordu sırf ortamda ses olsun diye. Söylediği sözler üzerine adam dışarıyı seyretmekte olan gözlerini Naz’a doğru çevirmişti. “Evet, askerlik için.”

Aşkın Naz'ı Hali

Aldığı cevapla ne gariptir ki Naz, kendisini adama karşı yakın hissetmişti. Belli ki o da istemediği bir yere sürgün edilmiş, sırf bu yüzden sevdiklerinden ayrılmıştı.

"Yeni bir yere alışmak zaten zorken özellikle de sizin için daha zor olmalı," dedi Naz sohbeti sürdürmeye çabalarken. Kendi durumu için pek tabii katlanılabilir olabilirdi; ama şartlar askerlik yapmak için buralara gelen bir erkek için daha çetin olmalıydı. Kesin bir fikri olmasa da tahmin edebiliyordu.

"Hayır, benim için pek de zor değil. Alışkınım," diyen adamın biçimli dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Sorularına aldığı kısa cevaplarla Naz, kendisinin adamın ağzından lafları cımbızla aldığı hissine kapılmıştı.

"Sanırım pek konuşkan değilsiniz," demekten alıkoyamadı kendisini. Bakışları hissetmekte olduğu duygulardan oluşan hoşnutsuzlukla kısılmıştı. Adamsa, genç kadının yüz ifadesinin aksine gülümsemeye devam ediyordu.

"Sadece... Diğer sorduğum sorulara da tarafınızdan olumsuz tepkiler alınca, şimdiden sonra sohbet açılması hâlinde olumlu karşılıklar alacağımdan şüphe duydum,"

Laflarını kendinden emin bir şekilde söylerken gülümsemesi daha çok genişlemişti. Kelimelerse tane tane dökülüyordu dudaklarından. Telaffuzu aşırı derece düzgündü ve ses tınısında dudaklarındaki çekici gülümsemenin izlerini taşıyordu. Ancak Naz'ın akli, hâlâ nasıl oluyor da kendi yüz ifadesi bir şeyleri sorgularken adamın böylesine rahat gülümseyebildiğindeydi. Bu gülümseme yok olmuyor muydu hiç?!

Naz, yüz ifadesinin nasıl bir hâl aldığıнын farkında olmasa da adam bu yüz ifadesini dikkate alarak konuşmaya başladı tekrar.

"Madem sohbet etmek istiyorsunuz... Açıklayayım. Mesleğim sebebiyle yeni yerlere yerleşmeye alışkınım. Peki, sizi buralara sürükleyen nedir?"

Naz, adamın mesleğini tahmin etmeye çalıştı. Adamı bir gökdelen binasında emirler yağdıran herhangi bir departmanın müdürü olarak düşündü. Sürekli seyahat etmesi gerekiyor olmalıydı.

“Ben de mesleğim sebebiyle buradayım; ama benim sürekli mekân değiştirmeye pek alışık olduğum söylenemez.”

“Öğretmen misiniz?” demişti adam bir cırpıda.

Adamdan aldığı cevabın bu kadar çabuk olması Naz’ı şaşırtmış, tespitinin doğruluğuysa ilgisini çekmişti. “Çok mu anlaşılıyor?” diye karşılık verdi. Adam bir an için gözlerini kapatarak başını olumsuz anlamda sağa sola salladı. “Bir bayan doğuda bulunuyorsa geneli ya hemşiredir ya da öğretmen; ama aslında bakarsanız hayır, bir öğretmene hiç benzemiyorsunuz.”

Aldığı karşılıkla biçimli kaşları çatılan Naz, kendisini sormaktan alıkoyamadı. “Böyle düşünmenizi sağlayan nedir?”

Adamın yüzündeki tebessüm büyümüş ve tek kaşı haylaz bir ifadeyle havalanmıştı. “Benim bildiğim bir öğretmen sizin eşyalarınızı koymak için kullandığınız valizinizin fiyatıyla bir ay boyunca geçinebilir.”

Onunla sohbet etmeye çalışmakla hata etmişti! Ayrıca adamın bu sözleri babasının sözlerine yapılan bir vurgu gibiydi. Gevşeyen sinirleri tekrar gerilmeye başlarken başını çevirerek camdan dışarıya doğru baktı. Kendisini hiç tanımayan bir yabancı, nasıl oluyordu da söylediği bir cümleyle farkında olmadan şu çektiği sıkıntılı günlerin sebebine vurgu yapabilirdi?

Adamın “Adınız nedir?” sorusunu göz ardı ederek düşüncelerinde boğulmaya devam etti. Anlaşılan o ki bu yalnız hissetme olgusu ona müstahaktı. Çünkü bu duyguyu ufak bir sohbetle gidermeye çalışmış ve sonu hüsrarla sonuçlanmıştı.

“Sohbet etme hevesinize ne oldu? Anlaşılan bana fazla dayanamadınız.”

Naz, hızla başını adama doğru çevirdi. Bu hareketi yaparken saçları hafifçe savrulmuştu. Doğrudan adamın gözlerinin içine

kızgın yeşilleriyle bakarken adamın nasıl oluyor da hâlâ tebesüm ediyor olduğunu sorguladı önce. Sonrasındaysa laflarını ondan sakınmadı. "Annelerimiz her zaman yabancılarla konuşmamamız gerektiğini öğütlerler, bilirsiniz. Şimdi görüyorum ki gerçekten de haklılar."

Duyduklarından zevk almış bir yüz ifadesine bürünen adam, dudaklarındaki gülümseme eğri bir hâl alırken cevap vermekten geri kalmamıştı. "Ama şu an tamamen farklı bir yerdesiniz ve konuşmak zorunda kalacağınız herkes birer yabancı. Hayatınızın bu döneminde, bu öğüdü uygulayamayacağınız aşikâr."

Adamdan bakışlarını ayırarak tekrar camdan dışarıya bakmaya başladı. Taksinin havasına bir süre sessizlik hâkim olsa da Naz, bu duruma pişman olmuştu. Hatalı olan kendisiydi. Sohbet etmek isteyen de öyle... Ama böyle olacağını bilemezdi ki. Adamın gülümsemesi sürekli damarına basıyormuş hissine sebep olmasaydı belki de böyle olmayacaktı. Bakışlarını adama çevirdiğinde, dışarıyı izlediğini fark etti. Bakışları düşüncelere dalmış gibi değil de sanki gördüğü yeni yerleşimi tarar gibiydi.

"Naz," dedi yumuşak bir sesle. Adam başını kendisine çevirdiğinde "Adım... Naz," diyerek tekrar etti.

Adam ona çekici gülümsemesiyle karşılık vermişti. Yine! Ve sonrasında bir erkek için fazla güzel olan dudaklarıyla ismini söylemişti. "Yağız."

Ve taksi durmuştu. Adamla münakaşa içerisine girmişken geldiklerini hiç fark etmemişti genç kadın. Adamın eli bulunduğu taraftaki kapının koluna uzanmışken kapıyı açmadan önce kadına döndü.

"Umarım buradaki yeni hayatınıza çabuk alışsınız Naz Hanım ve umarım bir gün tekrar karşılaşırız," diyerek arabadan inmiş ve bagajdan eşyalarını almıştı. O esnada Naz, askeri bir birliğin önünde olduklarını fark etti. Adam onun camının tarafına geldiğinde adamı son kez görmenin verdiği garip hisle konuşmaya başladı Naz.

“Buradaki hayatıma alışmak konusunda hiç şüphemiz olmasın. Çabuk uyum sağlayacağıma eminim. Ama sizinle tekrar karşılaşmak istediğimden pek emin değilim,” dedi bilmiş bir ifadeyle. Sözlerine aldığı karşılıksa sinir bozucu bir kahkahadan ibaretti.

Adam birliğin girişine doğru ilerlerken arkasından bakmaktan alıkoymadı kendini genç kadın. Adamın boyuyla orantılı geniş omuzları yapılı olduğunun sinyallerini veriyordu. Adam nizamıyeye ulaştığında cebinden nizamiyedeki askere bir şey göstermesiyle askerin takındığı tavır bir anda değişmişti ve Naz’ın şaşkınlıkla açılmıştı gözleri. Nizamiyedeki asker, o sinir bozucu adama asker selamı vermişti. Bu adam bir askerdirdi demek. Hem de rütbeli bir asker!

Taksi çok kısa bir yolculuğun sonrasında tekrar durmuştu. Belli ki evine gelmiş olmalıydı. Adamla ücret işini hiç konuşmadığı aklına geldi birden. Zaten adam sinirlerini yazın gevşemiş telefon tellerinde kışın bıraktığı etkiyi yansıtırcasına germişken bu aklına dahi gelmemişti ve şimdi eli mahkûm ödeyecekti. Cüzdanını bulmak için dünyaları sığdırdığı çantasına yönelmişken taksicinin sesiyle durdu.

“Abi tüm ücreti fazlasıyla ödedi,” demişti taksici ve başını kaldırdığında adamın bu durumdan oldukça memnun olduğu anlaşıyordu.

Naz, önce şaşırsa da aslında durumdan oldukça memnundu. Çok uzun bir süre taksi yolculuğu yapmışlardı ve Allah biliyordu taksimetrenin delirmiş tutarını. Kendisi bir an olsun dönüp de bakmamıştı çünkü. Adama müstahak olduğunu düşünse de içinden ufak bir teşekkür de göndermeyi ihmal etmedi. Taksiden indiğinde yüzüne vuran soğuk havayla tepeden tırnağa ürpermişti. Taksicinin indirdiği valizlerine baktıktan sonra çantasından adresin yazılı olduğu kâğıdı çıkardı ve ufak bir bakış attıktan sonra başını kaldırarak önündeki üç katlı binaya baktı. Çok yeni bir yapı değildi. Eşyalarını büyük bir çabayla yüklenirken yeni hayatına başlamak için derin bir nefes alarak apartmandan içeriye girdi.

Dördüncü Bölüm

“*Y*üzbaşı Yağız Tekinoğlu. İkinci Komando Bölüğü, bölük komutanı olarak Kars Sarıkamış’a atandım komutanım,” diyerek karşısındaki, yarbay rütbesine sahip olan tabur komutanına asker selamı verdi genç adam.

Kendinden emin, uğruna canını vereceği üniformasının içerisinde dimdik duruyordu. Mesainin bitmesine çok az vakit dahi olsa üniformasını giymeyi ihmal etmemişti. Üzerindeki hafif yol yorgunluğu, sanki karargâha girer girmez silinmişti. Ne de olsa asker adam her zaman çevik ve dinç olmalıydı.

Başıyla selamı kabul eden yarbay, karşısındaki adamı inceleyen bakışlarla süzerken gözleri kesişti. Yağız da hızla adamı incelemiş ve şimdiden sonra çalışacağı adam hakkında fikir yürütmeye çalışıyordu. Saçları ağarmış, askerliğe verdiği yıllar yüzündeki kırışıklıklardan anlaşıyordu. Kırklı yaşlarının ortalarında ya da ellilerinde olmalı diye geçirdi içinden. İri yapılı vücuduna rağmen

fazlalığı varmış gibi görünmüyordu. Oturduğu koltukta yılların verdiği alışkanlıkla dimdik dururken kahve gözleri istediğini almışçasına parıldadı.

“Kurmay Yüzbaşı Yağız Tekinoğlu. İlk seferinde akademiye giren nadir azınlıktan birisin. Kendini ülkesine böyle adayan gençlere ihtiyacımız var. Bir yüzbaşıya göre de oldukça gençsin.” Yarbayın, kendisine ait dosyada okudukları ve sözlere döktüğü izlenimleri soru anlamı taşımasa da cevap verme ihtiyacı hissetti Yağız. “Erken terfi aldım komutanım.”

Duyduğu şeyler hoşuna gitmişçesine başını salladı yarbay. “Üstün başarı belgelerinden haberdarım. Harp Okulu mezuniyetinden sonra ufak yaşına rağmen, Tunceli gibi zor bir yere atanmış olman ve burada üstün başarı göstermen takdire şayan.”

Dosyasının yarbay tarafından incelendiği ve kendisi hakkında pek çok bilgiye sahip olduğu belliydi. “Ben yapmam gerekeni yaptım komutanım,” demekle yetindi Yağız. Yaptığı şeyler tamamen yapması gerekenlerdi. Daha fazlası belki yapılabilirdi ama daha azı asla değildi. Yaptıkları da övünmesini gerektirecek şeyler değildi.

“Akademiye dereceyle bitirmiş biri olarak, neden Sarıkamış’tasın diye merak ediyorum,” diyen yarbayın sert duruşuna rağmen dudakları hafifçe kıvrılmaya yüz tutmuştu. “Belki de evlenmeden önce doğu görevlerinin çoğunu tamamlamak istiyor-sun. İlla ki bir nedeni vardır ve umarım hakkında hayırlısı olur Yüzbaşım.”

Yarbayın iyi dileklerini bir baş hareketiyle kabul etti Yağız. Doğuyu seçmesinin nedeni Yarbayın nazarında farklı bir nedenle olsa da asıl sebebi; yaşı henüz gençken en yüksek bedensel gücünde, bu illerde daha faydalı olacağını düşünmesiydi. Operasyonlara çıkılan bölgelerde, aldığı eğitimin hakkını layıkıyla verebilme şansı daha yüksekti. Yani Sarıkamış’ı seçmesinin evlilik denen müessese ile uzaktan yakından alakası dahi yoktu.

Bir şey demesine fırsat kalmadan bulunduğu odanın kapısı tıklandı ve Yarbay, girilmesi talimatını verdi. İçeri giren uzun boylu sarışın adam, otuzlarının başlarındaydı. Yarbaya selam verdikten sonra yarbayın karşısında dimdik durdu.

"Yüzbaşım, bu bölüğünü teslim alacağınız Yüzbaşı Serkan. Kendisi gitmekte çok hevesli ve sizin gelmenizi bekliyordu," diyerek içeri giren adamı tanıttı yarbay.

"Görevim neyi gerektirirse onu her zaman yapmaya hazırım komutanım," demişti Yüzbaşı Serkan.

"O zaman bölüğü yeni bölük komutanına teslim edip bayrağı devredebilirsin."

İki yüzbaşı da aynı anda yarbaya selam vererek odadan çıkmak için izin istediler ve iznin verilmesiyle dışarı çıktılar. Yüzbaşı Serkan, Yağız'dan kısa ama normal bir erkeğe göre uzundu. Gür sarı saçları ve ışıldayan kahve tonlarındaki gözleriyle sevincini adeta dışarı yansıtıyordu; ama bunu sözlerinden de anlamak mümkündü.

"Uzun süredir gelmeni bekliyorum Yüzbaşım," dedi Yüzbaşı Serkan çekinmeden. Adamın konuşmasındaki sıcak tını Yağız'ın dikkatinden kaçmamıştı. O da aynı şekilde karşılık verdi.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim Yüzbaşım; ama ben tam zamanında geldim. Sanırım sen buradan gitmek için çok heveslisin. Buradan böyle kaçmak istemenin sebebi ne? Yoksa bölükten korkmalı mıyım?"

Sarışın adamın gözleri ışıldıyordu. "Aslında niyetim kaçmak değil; ama senin de karnı burnunda eşin, doğum yapmak için inatla seni bekliyor olsaydı, sen de buradan koşar adım kaçardın. Gerçi beni bekleyen durumdan da bazen kaçmak isteyecek kadar heyecanlanıyorum."

Serkan Yüzbaşının gözlerindeki ışıltının sebebini anlayan Yağız ona bir an için gıpta etmeden edemedi ve bu durum onun dudaklarında oluşan küçük bir tebessümle dışa yansıdı. Adamın

adına mutlu olmuştu ve sırtını sıvazladı. "Asker adam her zaman, her şeye hazırlıklıdır."

"Orası kesin; ama baba olmanın eşiğinde bir adam her şeye hazır mıdır, bunu kesinlikle seninle tartışmak isterdim," diyerek güldü Serkan Yüzbaşı. "Birkaç gün içerisinde tekrar buraya döneceğim ve o zaman buradaki işlerin gidişatıyla ilgili seni uzun uzun konuşuruz."

Konuşmalar sırasında arşınladıkları uzun koridordaki kapılardan birinin önünde durdular. Yüzbaşı Serkan'ın eski, Yağız'ın ise yeni olan odasından içeri girdiler. Odanın bir duvarı boydan boya camdı ve küçük bir balkona açılıyordu. Manzara ise sanki Yağız için konumlanmış gibiydi. Yemyeşil dağların görüntüsü, bir önceki görev yerine göre muhteşemdi. Anlaşılan bu kez bir açıdan şanslıydı. Mavi gözlerini manzaradan ayırıp Serkan Yüzbaşının söylediklerine odaklandı.

"Yeni görevinde başarılar dilerim Yüzbaşım. Meslektaşım olarak bıraktığım yerden layıkıyla devam edeceğine eminim. Bu yaşta yüzbaşı olduğuna göre."

"Bölüğüne kendi bölüğüm gibi bakacağıma emin olabilirsiniz Yüzbaşım," diye cevap verdi Yağız. Bir yandan da gülümsemişti. Bu karşılığın üzerine Serkan Yüzbaşı da güldü. Gerekli işlemler yapılarak devir teslim gerçekleştiğinde Serkan Yüzbaşının bölüğü resmen Yağız'ın olmuştu.

Yüzbaşı Serkan eski odasını buruk bir üzüntüyle süzerken Yağız onun bakışlarını yakaladı ve gülümsedi.

"Buradaki görevini düşünme, seni daha zor bir görev bekliyor. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

"Haklısın. O zaman... Sana kolay gelsin Yüzbaşım," diyerek asker selamı verdi ve odadan çıktı.

Yağız yeni odasını şöyle bir tararken kendi etrafında döndü. Vakit kaybetmeden masasına kuruldu ve telefonun yanındaki numaraların yazılı olduğu kartı eline aldı. Tüm bölük onun ge-

leceğinden haberdar olmalıydı. Ee hâliyle bir bölük komutanı olarak emrinde çalışanlarla bir an önce tanışmalıydı. Telefonda bölük astsubayının numarasını bularak tuşladı ve telefonun karşısından gelen kalın sesin kendini tanıtmasını bekledi.

“Başçavuş Çetin.”

“Yüzbaşı Tekinoğlu. Başçavuşum odama gelir misiniz?”

Ne kadar konuşması rica gibi gelse de ses tonu askeriye den edildiği alışkanlıkla emir tınısı içeriyordu.

“Hemen komutanım,” diyen astsubay dakika dahi geçmeden Yağız'ın odasında, kendisinden istenecekleri bekliyordu.

Yağız alışkanlıkla astsubayı hemen süzüp analiz etmeye başladı. Kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Rütbesindeki yedi sırma, kıdemli başçavuş (Astsubaylığın en yüksek rütbesi) olduğunu gösteriyordu. Anlaşılan o ki Yağız'dan bile fazla yıllarını orduya hediye etmişti. Neredeyse yirmi yıldan daha da fazla... Rütbesi astsubaydan daha yüksek olmasına rağmen Yağız ayağa kalktı.

“Bölük astsubayı, Çetin. Emredin komutanım, “diyerek asker selamı verdi adam.

“Yeni bölük komutanı Yüzbaşı Yağız Tekinoğlu,” diyerek önce kısaca kendini tanıttı genç adam. “Bir an önce bölük hakkında bilgi sahibi olup işlere başlasam iyi olur.”

“Nasıl isterseniz, komutanım.”

Astsubay Çetin iş bilir edasıyla karargâhtaki işleyişi anlatmaya başladı. Ne zaman ne yapılır, hangi durumda hangi özel tedbirler alınır hepsini en ince ayrıntısıyla anlattı. Tüm askeri birliklerde benzer işleyiş olmasına rağmen kendilerine, bulundukları konumlara ve olağan üstü durumlara verdikleri tepkilere göre ufak tefek farklılıklar olabiliyordu.

“Bölüğümüzde toplamda iki yüz on tane asker var. Bunların on iki tanesi hava değişiminde üç tanesi de cerrahi müdahale için hastanede yatıyor,” diyerek sözlerini tamamlamıştı Çetin Astsubay.

Bir baş hareketiyle söylenenleri onaylayan Yağız bundan sonraki hareketlerini zihninde gözden geçirdi.

“Şimdilik askerlerin bir kısmının dosyalarını incelemekle yetineceğim.”

Çetin Astsubay, odadan çıktıktan birkaç dakika sonra iki asker kollarında dosyalarla içeriye girdiler ve Yağız'ın emriyle dosyaları masanın üzerine bırakarak dışarıya çıktılar. İki yüz on askere ait bu dosya yığınının bir an önce incelemeye başlamalıydı. İncelemek zorundaydı! Bölükteki en rütbesiz erden en rütbeli astsubaya kadar hepsinin sorumluluğu onun ellerinde ve yapacaklarındaydı. Bu yüzden her askerin sağlık, sosyal ve ailevi durumundan, kısacası tüm hayatlarından haberdar olmak zorundaydı. Dosyalara kayan bakışları, ardından camın elverdiği ölçüde gözükken manzaraya kaydı. Yeni görev yeri olan Kars'ta kışın havalar oldukça soğuk geçerdi ve bu oldukça kelimesi gerçekten de normalin bayağı altında bir sıcaklığı ifade ediyordu. Bahar ve yaz aylarıysa ılık olsa da çoğunlukla serin ve yağışlıydı. Bu sonbahar gününde de hem kışın soğuşundan hem de baharın yağışından nasiplenmek mümkündü. Yağız bunları düşünürken güneş batmaya yüz tutmuşçasına genç adamın düşüncelerini haklı çıkarır gibi gri bir pusunun arkasına saklanmış yağmur da camın soğuk yüzeyine çarpmaya başlamıştı. Bu görüntüyle bakışlarını deviren genç adam yine de gülümsedi.

Yeni görevi için diğer görevlerinde olduğu gibi çok heyecanlıydı. Bu yüzden evine bile uğramadan hemen karargâhta almıştı soluğu. Evde onu ne bekliyordu ki? Açılmayı bekleyen koliler ki o bu işleri yapmayı dört gözle beklemiyordu. Belki de onun için bu mesleğin en zor tarafı sürekli ev taşıma mevzusuydu. Bunun da genç adam için en kolay yolu eşyalı ev tutmak olsa da bu evdeki eşyalar ev için hiç ama hiç yeterli değildi hatta yüklük ve mutfak dolapları dışında hiç eşya yoktu. Bu yüzden bir önceki gelişinde sıfırdan mobilya alışverişi yapmış taşınırken yardımcı olunması

için de ev sahibinden ricada bulunmuştu. Ne de olsa bu eşyalar taşınırken o burada olmayacaktı. Kolilerden bir kısmını da en son gelişinde eşyalar taşınmadan önce eve taşımış ama hiçbirini yerleştirememişti. İki oda bir salon olan o evi isteyerek tutmuş kardeşinin kalmak için ısrar edeceğini bildiğinden, ki kardeşi bu konuda ısrarlarıyla Yağız'ı yanıltmamıştı, odanın birinin onun zevkine göre döşenmesini sağlayacaktı. Burada kalacağı üç kısa yıl olacak olsa da biricik kız kardeşinin rahat etmesini istiyordu. Eve gelen yeni eşyalar ve açılacak kolilerin haricinde şu an evin akıbeti hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bavuluyla giriştiği amansız mücadeleyi kazanan Naz, derin bir soluk alarak ağırlıktan uyuşmuş parmaklarını rahatlatmak için hareket ettirmeye başladı. Bir daha valizleri kendi taşıması söz konusu olduğunda yanına kol çantası haricine eşya almayacaktı! Ya da... Bugün olduğu gibi bir yardımseverden faydalanabilirdi. Adam aklına gelince sinirlerinin gerilmesini beklerken yüzünde umulmadık bir gülümseme belirdi. Anlaşılan sinirleri bayağı bir bozulmuştu!

Şimdi babasının söylediği gibi üçüncü kata çıkıp ev sahiplelerinden anahtarlarını almalıydı. Ama bacakları buna inatla karşı çıkıyordu. Her bir çanta için tekrar tekrar aşağı inerek ki toplamda birkaç iniş çıkıştan fazlasına ek, basamaklar arasındaki uzun soluklanmaları da kapsıyordu; spor salonlarında yapılan pek çok hareketi yapmıştı. Duvara yaslanıp nefeslerini düzene soktuktan sonra isyana başlamış bacaklarını dinlemeyerek inatla basamakları çıkmaya başladı. Anahtarları ne kadar erken alırsa kendini yumuşacık olduğunu düşündüğü yeni yatağına o kadar çabuk atabilirdi. Bunun düşüncesiyle bacaklarındaki son dermanla bir kat yukarı çıktı. Bu katta sadece bir tane daire vardı. Vücudunun

yorgunluğuna olan sessiz isyanına inat, dimdik durdu ve kapıyı çaldı.

Kısa bir süre sonra açılan kapının ardında beyaz saçlarını başörtüsünün arkasına gizlemiş, altmış yaşlarının ortalarında bir kadın Naz'a bakıyordu. Kadın, şaşkın bakışlarla belirgin bir şekilde kendisini süzüyordu. Naz normalde kadının tatlı olduğunu söyleyebilirdi, özellikle de böyle şaşkın bir hâldeyken; ama bariz süzüşten sonra bunu söylemek oldukça zordu. Kadının bakışları yüzünü bulduğunda masumane bir şekilde gülümsedi.

“Merhaba. Rahatsız ediyorum, kusura bakmayın,” diyerek sözüne devam edecekken durdu. Yaşlı kadın şaşkın bakışlarıyla onu süzmeye devam ediyordu çünkü. Kadının bakışlarını takip ederek kendi bedenine baktı. Acaba bir şeyler mi eksikti ya da yanlış olan bir şey mi vardı?

Tüm hatlarını saran koyu renk kot pantolonu ve onun üzerine giydiği boğazlı bordo renkli kazağıyla oldukça spor görüldüğünü düşündü. Ayağındaki hakiki deri koyu kahve çizmeleri düztabandı ve dizlerine kadar ulaşıyordu. İri dalgalı saçlarını açık bırakmıştı ve tutamları son kalite krem rengi montunun tüylü şapkası üzerine gelişigüzel dağılmıştı. Yüzünde de hafif bir makyaj vardı. Her zamanki hâline göre oldukça salaştı. Sonbahar havasına göre oldukça kalın giyinmiş olabilirdi belki; ama bunun sebebi buraların dondurucu soğuk olduğunu söyleyen internet araştırmasıydı. Bir an bozulmuş olsa da aldırmadan kadına baktı.

“Teyzeciğim bir mahsuru yoksa ben anahtarları alabilir miyim?”

Kadın içine düştüğü dalgınlıktan sıyrılarak utangaçlıkla kıza baktı. “Kusura bakma kızım. Seni görünce şaşırdım biraz.” Genç kadın tüm yorgunluğuna rağmen gülümsedi. “Önemli değil. Ben kiracınızım. Henüz geldim ve anahtarlarımı alsam iyi olur.”

“Kızım gel bir sıcak çay ikram edeyim sana. Üşümüşsündür de.” Aslında sıcak çayın kulağa gelişi bile kadını eve doğru yön-

lendirse de şu an istediği tek şey biraz olsun uyumaktı. "Çok sağ ol teyzeciğim; ama bir an önce eve girsem iyi olur. Çok da yorgunum. Ama sözün olsun. Başka bir zaman içerim."

"Peki, öyle olsun o zaman," deyip birden durdu yaşlı kadın. Biraz düşündükten sonra devam etti. "Ama... Güzel kızım bizim sadece bir tane kiralık dairemiz var. Onu da bir yüzbaşı tutmuştu," dedi. Kadının konuşması da ses tonu gibi yumuşak ve tatlıydı. Hiç de doğuluya benzemiyor şivesiz bir dille konuşuyordu.

"Teyzeciğim nasıl olur? Aşağıdaki iki daire de kiralık değil miydi? Bana öyle söylendi," derken dehşete kapılmıştı genç kadın.

"Kızım biz onlardan birini sattık. Sadece bir tane kiralık dairemiz var," dedi yaşlı kadın düşünceli bir hâlde. "Gerçi beyim daha iyi bilir de şimdi evde yok. Ben böyle biliyorum. Hatta kiralık dairenin içinde eşyalar var. Ben bir ara kızımın yanına Ankara'ya gittiğimde eşyalar gelmiş." Naz birden rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı. "O daire benim teyzeciğim. Babam eşyalarımı daha önce yollamıştı."

"Öyle diyorsan, o zaman Yüzbaşı oğlum evi kiralamaktan vazgeçti herhâlde. Dur bakalım ben senin anahtarlarını alıp geyeyim."

Yaşlı kadının anahtarlarla beraber gelmesiyle aşağı indiler. Kapı açıldıktan sonra genç kadın görmeyen gözlerle loş evi süzdü. Ama pek bir şey görünmüyordu. Camlar beyaz çarşaflarla örtülmüştü. Yaşlı kadın içeri girdi ve ardından tık diye bir ses geldi. Anlaşılan ışık düğmelerini bulmuştu; ama ışıklar yanmıyordu.

"Kızım ampuller takılı değil. Ben sana şimdilik evden küçük bir el feneri getireyim," diyerek tekrar yukarı çıktı.

Naz ise sinirden köpürüyordu. Tamam, bir şeylere kendi emeğiyle baştan başlamak istiyordu; ama hayata bu kadar da ek-siden başlanmazdı ki!! En azından ampuller yerli yerinde olabilirdi. Hani tüm mobilyalar yerleştirilmiş ve her türlü tesisatı düzen-

lenmiş olacaktı da o sadece kolileri yerleştirecekti!! Ama ışsız eve gözlerinin alışmasıyla seçebildiği tek şey bir kenara yığılmış mobilyalar ve açılmayı bekleyen kolilerdi. Sinirle dişlerini sıkısa da şu saatten sonra başka yapacak bir şeyi yoktu. Babasını da aramayacaktı. İnat etmişti. O kendi başının çaresine bakabilirdi! Ama bunu uyuduktan sonra yapacaktı.

Basamaklardaki ayak sesini duyunca başını o tarafa çevirdi. Yanına gelen yaşlı kadın elindeki feneri ona uzattı. “Bu gecelik işini görür kızım. Yedek pillerini de getirdim. Yardımcı olmamı ister misin?”

Acaba dışarıdan çok mu yardıma muhtaç görünüyordu? Aslında evet görünüyordu; ama bu yaşlı teyzenin bile yaşına rağmen ona inatla yardım etmeye çalışması dokunmuştu. Belki de yorgunluktan böyle saçma şeyler düşünmeye başlamıştı.

“Hayır, teyzeciğim teşekkür ederim,” diyerek feneri ve yedek pilleri aldı. “Bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka gel kızım.”

Evden çıkan yaşlı kadının ardından valizlerini içeriye alarak kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı ve gözlerini bir süre kapalı tuttu. Hafif loş odaya gözleri alışınca etraftaki eşyalar daha rahat seçilmeye başlanmış olsa da yeterince net değildi. Elindeki el fenerini açarak odaya doğru gelişi güzel tuttuğunda gözleri kocaman oldu ve panikle el fenerini kapattı. Bu gerçek değildi!! Hayır hayır olamazdı! Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Mobilyalar bir tarafa sıkıştırılmış kolilerde üst üsteydi. Bunlara inanmak istemeyerek gözlerini kapattı ve kendi kendine mırıldandı.

“Naz! Yorgunsun ve şu an tamamen yorgun bünyenin etkisindesin. Bunlar da tamamen halüsinasyon!” diye söylendi kendi kendine. Düşüncelerinin doğruluğunu kendine ispatlamak için bakışlarını kısarak tekrar el fenerini açtı; ama manzara aynıydı.

“Allah’ım!” diye inledi; ama yapacak bir şey yoktu. Eşyalar onun eşyaları, ev onun eviydi artık!

Ama boğazına takılan bir yumruyu göz ardı edemiyordu. İstem dışı gözyaşları göz pınarlarına dolarken dişlerini sıktı. Ağlamayacaktı!! Ağlayacak ne vardı ki?

Belki de birçok şey vardı. Son günlerde söylenenler ne kadar doğru olsa da kırılmıştı ve şimdi o kırıklar sanki somut bir acı verir gibi içini yakıyordu. Burada yalnız yaşayacağını bilmek de onu ayrıca üzüyordu. Ev o kadar yığılı eşyaya rağmen o kadar boş ve sessiz gelmişti ki. O yalnızlığa alışık değildi. Etrafında her zaman insanlar vardı ya da ailesi... Tek çocuk olmasına rağmen asla yalnız kalmamıştı. Gözünden akmaya uğraşan yaşı elinin tersiyle silerek engelledi. Ne olursa olsun ağlamayı reddediyordu!

Kolilere dokunmamaya çalışarak valizlerini kapının kıyısına yasladı ve el fenerinin aydınlattığı kısmı takip ederek en yakın cama doğru ilerlemeye başladı. Düşmemek için de el yordamıyla bir yerlere dokunuyordu. Camın önünde durduğunda çerçevelere sıkıca tutturulmuş çarşafı zorlukla çekmeye çalıştı. O çektikçe çarşaf gelmemek için çırpınıyordu sanki. En sonunda öyle bir çekmişti ki sessiz odayı yırtılma sesi sarmıştı ve eş zamanlı olarak çarşaf yere düştü.

"İşte böyle, bir defa sakince çektiğimde açılsaydın!" diye mırıldandı; ama ağzından çıkanlara kendisi de inanamıyordu.

Çarşaf yere düşmüştü düşmesine ama oda yeterince aydınlanmamıştı. Camdan dışarı bakan Naz gri bulutları görünce gözlerini devirmeden edemedi. Neden içerinin aydınlanmadığı belli olmuştu! Salonu geçerek diğer iki odaya da üstün körü göz gezdirdi. Odanın biri tamamen boştu. Diğer odada ise sadece başlığıyla beraber iki kişilik bir yatak vardı ve Pamuk Prenses bile Yedi Cüceler'in evinde yedi küçük yatak bulduğunda bu kadar sevinmiş olamazdı. Yatağın yeni olduğu ambalajının hâlâ üzerinde durmasından belliydi. Rahat bir nefes aldıktan sonra bu odanın penceresine iştirilmiş çarşafı da indirdi. Şu an uyumaktan başka hiçbir şey düşünmüyor sadece bu amacı için kendine uygun or-

tam hazırlıyordu. Hızla salondaki kolilerin yanına dönerek birkaçını açmaya yeltendi. Burada bir yerde mutlaka battaniye çarşaf vari bir şeyler olmalıydı! Şansına açtığı dördüncü büyük kolinin içerisinde ambalajlı, yeni alındığı belli olan uyku seti ve battaniyeler vardı. Yastıkta olması bir diğer şansıydı. Onun dışında eline gelen tüm kutulardan tabak, bardak gibi mutfak malzemeleri çıkmıştı. Hemen uyku setini ve battaniyelerden birini alarak yatak odasına döndü. Önce yatağı daha sonra da diğerlerini ambalajlarından kurtarıp hızla, gelişi güzel yatağını yaptı ve şaheserine bakmak için döndü. Böylesine yeni bir yatağın içine üzerindeki giysilerle yatmak içinden gelmemişti. Tüm yorgunluğunu unutmuş gibi dış kapının yanındaki valizini odasına getirip odasının kapısını da sımsıkı kapattı. Valizi açarak pijamalarını buldu. Buz gibi bir evde saten bir gecelik ya da alışıktığı gibi kısa şort atlet takımlarını giymek imkânsız olsa da huylu huyundan vazgeçmiyordu. Kısa şort atlet takımını camdan gözükmeyeceği bir yere geçerek hızla giydi. Sanki yeni bir maceraya atılacakmış gibi heyecanla yatağa girdi ve hem uyku setinin yorganını hem de battaniyeyi çenesine kadar çekti. Normalde zihninde yumuşak olduğunu umduğu yeni yatağı kaskatıydı; ama şu an bunu düşünecek hâlde değildi. Yatağına yatmadan önce dış kapıyı iki kez kilitleyip anahtarları da yastığının altına koymayı ihmal etmemişti. Hafif çiseleyen yağmurun sesi kulaklarına ninni gibi gelirken yeni hayatına kafa yormadan yorgunluğun kollarına bıraktı kendini.

Kulağına gelen sesin hafif tınısı her seferinde beynine çivi çakılıyor hissi yaratıyordu. Yağmur hangi ara bu kadar şiddetlenmişti? Aslında gözlerini bir an önce açmak istiyordu; çünkü çok saçma bir rüya görmüştü. Ta Türkiye'nin bir ucuna, Kars'a kadar gelmişti ve orada sahip olduğu eve ev demeye gerçekten binin üzerinde şahit gerekiyordu. O yüzden bir an önce gözlerini açıp karanlık

kâbusundan sıyrılmalı aydınlık odasının gerçekliğine atılmalıydı. O kâbustan sonra çıplak ayaklarının altında tüylü halısının yumuşaklığını hissetmeli, açık renk döşenmiş odasının refahlılığına bırakmalıydı kendini. Yatakta doğrulup bağdaş kurdu; ama gözleri hâlâ kapalıydı. Önce soğuğu hissetti genç kadın ve çıplak kollarına doladı yorganı. İstemeyerek de olsa gözlerini açtı. Kapının buzlu cam kısmından gelen hafif ışık gözlerini alıyordu, onun dışında oda loştu ve odanın loşluğu gibi zihnindeki aydınlık görüntü de giderek kararıyordu. Sonrasında zihnindeki aydınlık odasının yerini karanlık aldı. Ardından açık renk mobilyaların yerini sadece koyu renk başlıklı iki kişilik bir yatak... En sonunda ki bu en acı olanıydı belki de gerçi o an için saçmaydı; ama zihnindeki tüylü halı soğuk parkelere dönüştü ve hafifçe aralı olan gözleri aniden açıldı. Hayır!! Bu olmamalıydı! Olamazdı! Bunların hepsini rüyasında görmüş olması gerekiyordu. Ama hayır, anlaşılan zihni gerçek ve düşü ayırt etmekte zorlanıyordu. Aslında zihnini suçlayamazdı, buna kendisi de inanmak istiyordu. Başını elleri arasına alıp kendini tekrar yatağa bıraktı. Belki de tüm işleri sabah, sakın kafayla bir bardak kahvenin ardından halletmeliydi. Gerçi bunun için önce kahvesi olmalıydı. Yastığının yanındaki çantasına elini atarak telefonunu buldu ve saate baktı. Saat akşam sekizi geçiyordu. Gözlerini telefondan ayırarak öylesine kapının buzlu camına takıldı ve kaskatı kesildi. Işıklar nasıl yanmıştı?! O eve geldiğinde ampuller yoktu. Ee kendisi de takmadığına göre... Bavullarını taşıyan hayırseverlerden birinin gelip taktığını da düşünmüyordu! Sonra eve kulak verdi. Su sesi yan taraftan geliyordu ve çok şiddetliydi. Üzerinde hiçbir şey olmayan cama baktı; ama gördüklerine şaşırdı. Dışarıda yağmur yağmıyordu, o zaman evin içine mi yağıyordu?! 'Saçmalama Naz!' diye tekrar etmeye başladı içinden. Zihni anlaşılan sınır tanımıyordu; ama bu evde neler oluyordu böyle?!

Beşinci Bölüm

*H*akikaten neler oluyordu bu evde böyle? Beklenmeyen sesler, normalde yanmaması gereken ışıkların şimdi her yeri aydınlatması...

Naz panik ve korkusunu içine atarak hızla yataktan kalktı ve yatağın yanındaki çizmelerini ayağına geçirdi. Önce kulağını kapağına dayayarak odadan ses gelip gelmediğine dikkat kesildi. Odadan hiç ses gelmiyordu; ama ışık da neyin nesiydi?! Onun bildiği hırsızlar geldikleri evi ışıklandırmıyordu. Çevresini hızla tarayarak birisine atıldığında öldürmeyecek ama etkisiz hâle getirecek bir şeyler aradı; ama yoktu. Oda kısmen boştu ve valizinde de atacak bir şey yoktu. Topuklu ayakkabılarından herhangi biri olsaydı gözünü kırpmazdı ne de olsa o topuklar istediği hasarı zorlanmadan bırakırdı; ama yoklardı işte. İtinayla kutularına koyup buraya gelen eşyalarıyla beraber yollamıştı. Valizine tekrar bakındı. Atabileceği tek şey ağır makyaj çantasıydı!

Usulca kapıyı açarak önce başını uzattı ve hızla etrafı kolaçan etti. Parlak ışıktaki kolilerden oluşan küçük dağlar, daha da vahim görünüyordu. Kimsenin olmadığını anlayınca salona girdi ve kolilerin yanına gitti. Battaniye ararken açtığı kolilerin içinde tam da işine yarayacak cinsten eşyalar vardı. Kolinin içinden çıkardığı bardakları savaşa hazırlanan bir asker edasıyla mühimmatları gibi başka bir kolinin üzerine dizdi. İki tanesini de ellerine aldı. Ses antrenin sonundaki banyo olduğunu tahmin ettiği yerden geliyordu, anlaşılan biri duş alıyordu. Ama anlaşılmayan; kimin onun banyosunda duş alabildiğiydi. Üstelik yeni evinde önce duş yapması gereken kendisiyken!!

Hemen evden çıkmak için kapıya yönelmeyi düşündüğü sırada su sesi kesildi ve banyo kapısı açıldı. Gelenin yüzüne bakmamıştı; ama iri bir gövdenin ona doğru geldiğini fark etmişti. Adamın yüzüne baktığında onun da şaşkın bir şekilde kendisine baktığını fark etti. Beline sarılmış beyaz bir havlu vardı ve bir başka beyaz havluyla da gelişigüzel saçlarının ıslaklığını alıyordu ta ki Naz'ı görene kadar. Naz refleks olarak hızla elindeki bardaklardan birini attığı çığlık eşliğinde adama fırlattı. Adam son hızla hedeften çekilmeseydi bardak tam yerine isabet edecekti; ama çekilmesiyle duvara çarpan bardak tuzla buz oldu. Ne adam ne de Naz şaşkınlığını atlatabilmişti; ama Naz ayrıca çok da korkmuştu. Elindeki diğer bardağı da adama doğru fırlattı. Adam da aynı hızla hedeften uzaklaştı ve yine duvara çarpan bardak paramparça oldu.

“Sen de kimsin ve evimde ne işin var?!” diye bağırdı Naz.

“Bu soruyu benim sormam gerekmez mi?”

Bu konuşmalar yapılırken Naz hedef seçip koli üzerine dizdiği bardakları atmak için fırsat kolluyordu.

“Hey hey hey bardaklarımı harcadığının farkında mısınız?” diyen adam son anda banyoya girip kapısını kapatmıştı ve hedef tam da kapıya isabet etmişti.

"Sorularıma sorularla karşılık verme de evimde ne işin olduğunu söyle?"

"Ben de sana bir soru sordum!"

"Benimle tartışma, önce ben sordum ve şu an hedefim dâhilinde olan ve kaçan da sensin. Ben polisi aramadan söyle!"

Naz yanlış mı duyuyordu yoksa adam gerçekten kahkaha mı atmıştı? Ah o banyodan bir çıksın iri cüssesine aldırmadan yüzünü tırmalayacaktı. O yüzüne yazık olacaktı. Gerçi panikten adamın yüzüne bile bakamamıştı ya umurunda da değildi zaten. Ama adamın sesinde tanıdık bir tını vardı ve kahkahası korkusunu bastırmış sinirlerini bozmuştu.

"Çık oradan seni korkak sapık. Evimde duş alırken düşüncen neydi?" dedi sinirle.

"İnsanlar zor geçen bir günün ardından tüm yorgunluklarından arınmak için duş alırlar. Bunu biliyor muydun?" diyen adam bir kez daha çok ama çok ufak bir kahkaha atmıştı. Sesiye yankılanan banyo duvarlarından kızın kulağına yükselerek geliyordu.

"Ama benim bildiğim insanlar kendi evlerinin banyolarını kullanırlar," dedi Naz sinirle, gözleri de adamın banyodan çıkacağı fırsatı kolluyordu ki bu sayede elindeki bardağı tam kafasına atabilecekti.

"Evet, ben de tam senin dediğin gibi kendi banyomda duş aldım," dedi adam. Sesinin tınısından yüzüne yapışmış bir gülümseme olduğunu tahmin etmek zor değildi. "Bardaklarımı zıyan etmeyi bırakırsan normal insanların yaptığı gibi konuşarak anlaşabiliriz."

"Evimden hemen gidersen ne ben seninle anlaşmak zorunda kalırım ne de sen polislerle anlaşmak zorunda kalırsın," diye bağırdı Naz banyoya doğru. Gerginliği azalmıştı; ama henüz bu adamın neyin peşinde olduğunu anlamamıştı. Anladığı tek şey; bu adamın kesinlikle bir hırsız olmadığıydı! Belki de sapıktı.

Aman Yarabbi!!

O bunları düşünürken adam banyonun kapısını açarak dışarı çıktı. “Öncelikle şu konuda anlaşalım. Sapık falan değilim sadece kendi evine gelip ılık bir duşla günün yorgunluğunu atmaya çalışan sade bir vatandaşım. O yüzden buradan çıkıyorum ve ikimiz, iki medeni insan gibi sorunlarımızı hallediyoruz.” Bunları söylerken bir yandan da koridorda yavaşça kıza doğru geliyordu.

“Hem sapık olmadığını söylüyorsun hem de şu hâline bir bak,” diyen Naz adamın halini yeni fark etmiş gibi son kalan bardağa uzandı.

“O bardağı hemen bırak!” diye gürledi adam.

Adamın bu tepkisiyle bir an için korktu. Adam olduğu yerde durmuş bir önceki gülümseyen yüzünün aksine sert bir şekilde ona bakıyordu. Hem ses tonu hem de duruşu bir önceki hâline göre oldukça farklılık gösteriyordu. Adamın yüzünü inceleyince simasının neden bu kadar tanıdık geldiğini bir anda anlayarak bağırdı.

“Seninle başka bir yerde karşılaşmak istemediğimi söylediğimi sanıyorum. Hem... Sen beni takip mi ediyorsun?” dedi ani bir rahatlamayla. Bu rahatlama adamla daha önce iki kelam etmesinden kaynaklanıyordu anlaşılan.

“Seni takip etmek mi? Ne için?”

“Bir defa karşılaşmış olmamız seni tanıyorum anlamına gelmez. Bu yüzden ne için olduğunu bilemem. Bunu bana sen söyleyeceksin!”

“Senin gibi bir kadını takip edip de başıma bela almak gibi bir düşüncem yok.”

“Ne gibi bir beladan söz ediyorsun?” derken Naz bakışlarını kısmış elini beline götürmüştü.

“Hangi birinden başlayayım? O dar boğazda birçok ailenin geçimini sağlayacak değerdeki valizinden mi, içindeki pahalı marka kıyafetlerinden mi, susmak bilmez telefonlarından mı yoksa şu hiç aşağı inmeyen burnundan mı?..”

Adam bir yandan dalga geçer gibi gülüyor bir yandan da kollarını göğsünde birleştirmiş koridorun ortasında dikiliyordu. Kollarını o pozisyonda tutması kaslarının daha sert ve şişkin görünmesine neden olmuştu. Kusursuz hatlarıyla aynı bir Yunan heykelini anımsatıyordu. Tek farksa beyaz bir havluydu! Heykellerin soğuk suratlarının aksine, adamın mavi gözleri sıcacık ve ıslıl ıslıl kendisine bakıyordu. Kalın erkeksi dudakları durumdan eğlendiğini belli edercesine alayla kıvrılmıştı. Nemli saçları gelişigüzel dağılmış, bir kadında ellerini daldırma isteği uyandırıyordu.

"Tabii ki bunları çoğaltmak da mümkün. Takdir edersin ki henüz seni tanımıyorum." diyerek sözlerini tamamladı genç adam.

Adamın etkisi tamamen çenesini açana kadardı! "Her şeyi bildiğini mi, yoksa kendini fazla mı zeki sanıyorsun?"

"Fark eder mi?"

"Eğer fazla zeki olduğunu düşünüyorsan ki hareketlerin zekiliğinden çok umursamazlığını gösteriyor fazla umutlanma derim. Eğer her şeyi bildiğini sanıyorsan bu konuda da çok yanılıyorsun. Bunu söylememe bile gerek yok."

"Tabii senin gibi bir eğitimci bunları söylüyorsa üstüne laf söyleyemem. Ama ben her şeyi bildiğimi iddia etmedim. Çok zeki olduğumu da... Basit düşünersek ben yaptıklarına gözlem yapıp akıl yürütme diyorum. Senin sinirine bakılırsa da tahminlerimde biraz olsun haklıyım."

Naz gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstığında genç adam ufak bir kahkaha atmakta hiçbir sakınca görmemişti. "Sanırım oldukça haklıyım," derken o da bakışlarını kıstı.

Kendini tutamayacağını anlayan Naz'ın elindeki bardağı havaya kaldırmasıyla adamın duruşu sertleşmişti.

"O bardağı bırak," derken sesi keskin ve pürüzsüzdü.

Elindeki bardağı bu kadar özel yapan neydi acaba diye merak etti Naz. Bardağı atmak için her hareketlenişinde adamın yüz tipi değişiyordu. Üzerinde bir çiftin fotoğrafı vardı ve çok hoş,

aynı zamanda mutlu gözüküyorlardı. Oldukça genç görünen bir kadın, adamın yanağına dudaklarını dayamış, adam ise hâinden gayet memnun bir şekilde çapkınca gülümsüyordu. Bu gülüşü artık nerede görse tanıyacağını düşünüyordu Naz. Çünkü sadece bu adamda görmüştü ve bu gülüş sinirlerini altüst etmeye yetiyordu.

“Sevgilinden mi?” dedi tüm kozların elinde olduğu düşünceyle. Bu sefer kakhaha atan kendisi sinirden dişlerini sıkarak ise adam olmuştu. Bardağı ellerinde gevşeten kız düşürecekmiş gibi yapıp bardağı tekrar tuttu. “Ups. Affedersin sanırım düşürüyordum.”

O anda ani bir hareketle adamın ona geldiğini ve geri geri adımlar atarken duvar ile adamın arasında kaldığını çok geç fark etti. Çünkü adamın yüzündeki ifade ürkmesine neden olmuştu; ama belli etmeye niyeti yoktu. Adam keskin bakışlarını Naz’ın yeşillerinden ayırmadan kadının elindeki bardağa uzanarak kenara koydu. O da kısık bakışlarıyla adamın bakışlarına doğrudan karşılık veriyordu. Elleri adamın çıplak göğsüne dayanmıştı. Bunu fark eder etmez elleri yanıyormuş gibi çekip yanında yumruk yaptı. O kadar yakınlardı ki adamın sıcak nefesini yüzünde hissediyor her nefes alışında hafif tıraş losyonu ciğerlerini dolduruyordu. Derin nefes alışlarından göğsü hızla inip kalkıyordu; ama huylu huyundan vazgeçmez ya inatçı bakışlarını adamın yüzünden ayırmıyordu.

“Daha fazla başımız ağrımadan şu işi halledelim. Ben hemen üzerimi giyinip geliyorum. Anlaşılan o ki bir yanlışlık olmuş,” dedi adam.

O sırada kadının derin, adamınsa kesik nefeslerinin birbirine karıştığının ikisi de farkında değildi. Adamın mavi bakışları genç kadının ateş saçan harelî yeşil gözlerinden bedenine kaydı ve kaşları çatılsa da dudakları gülümsemeyle kıvrıldı.

“Bana sapık diyerek yarı çıplaklıkla itham eden sen, sanırım hiç kendi hâline bakmadın. Ben giyinirken sen de giyinsen fena

olmaz. Tabii böyle kalmak istersen kendi tercihin,” diyerek hızla kızı serbest bırakarak banyoya döndü adam. Naz ise üzerindeki yeni fark eder gibi kendisine şöyle bir baktı ve yarı çıplak hâlini görünce yaşadığı sinir harbiyle gözlerini kapattı bir an. Hızla yatak odasına girerek üzerini giyinmeye başladı.

Ellerini lavabonun mermerinin iki yanına koymuş olan Yağız gerilen bedenine inat birkaç dakika o şekilde bekledi. Vücudunun ona yaptığı bu başkaldırı normalde başına gelen bir şey değildi. Bir de kontrollü olduğunu sanırdı! Kızın dolgun hatları zihninde canlandı tekrar. Boxer tarzı şortu ve üzerine yapışan ip askılı atletle şaşırtıcı derece dolgun olan hatları insanı kışkırtırcasına meydandaydı. Kadının bakışlarından anladığı kadarıyla kadın o hâlinin pek farkında değildi. Bu görüntü genç adama hiç de yardımcı olmuyordu. Bu durumdan kurtulmak için tekrar soğuk bir düşün altına girebilirdi. Zihninde yerini alan bir başka görüntü adamın kahkaha atmasına sebep oldu. O inatçı yeşil gözler... Kızı sinirlendirmek ve o rahatsız hâline tanık olmak, adamı öyle çok eğlendirmişti ki. Her hareketini zevkle izlemiş ve onu sinir etmek için ekstra çaba sarf etmesine de gerek kalmamıştı; çünkü kız çok çabuk sinirleniyordu. Haksız olsa da nasıl dik başlı duruyordu bu kız böyle ve asıl soru; onun evinde ne işi vardı?

Elinde anahtarları olduğu için ev sahibinin yanına uğramamıştı. Eve geldiğinde de sadece salon ve banyonun ışıklandırmasını ayarlamış ve hemen kendini banyoya atmıştı. Diğer odaların kapıları kapalı olunca hiç bakmaya gerek duymamıştı. Ama baksaydı da yatak odasında bir ‘Uyuyan Güzel’ ile karşılaşacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Ya bardaklarını telef etmesine ne demeliydi? Yüzünden çok korktuğunu anlamış bu yüzden de yanına yaklaşmamıştı; ama kardeşinin ona hediye ettiği bardağı eline aldığı anda fazla düşünmemişti. Her şeye rağmen nasıl da eğlenmişti Yağız? Hızla giydiği kotu ve beyaz gömleğiyle dışarı çıkarken gülümsemesi de yerli yerindeydi.

Naz ise bir yandan adama hakaret ederken bir yandan da valizini kapatmaya çalışıyordu. Aslında sinirli olan kendisi değil, o adam olmalıydı. Çünkü belli ki bir yanlışlık olmuş ve adamın evine girmişti. Bunu adamın sevgilisi ile resmi olan bardağı eline aldığı anda anlamalıydı! Şimdi de bu yüzden sinirden kudurmuş bir hâlde adamın yatak odasında kendi valizini toparlamaya uğraşıyordu. Adamın söylediği değil her kelime, ağzını açışı bile sinirlerini germeye yetiyordu. Kaldı ki onunla duvar arasına sıkıştığı sahne de unutulmaz cinsten değildi; ama bunun üzerinde fazla durmadı. Nasıl bir adamdı bu böyle? Hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünse de beyefendinin sevgilisinden ufak bir parça ki bu bardak bile olsa birden ciddiyet kazanmasına yetmişti! O adamdan bu durum için asla özür dilemeyecekti. Sonuçta suçlu olan kendisi değildi. Hem özür dilese adamın yüzünde belirecek ifadeye de tanık olmak istemiyordu. Valizini çeğiştirip odadan çıktığında adamı kendisini beklerken buldu.

“Anlaşılan bir yanlışlık olmuş,” dedi adamın bir önceki sözlerini tekrar ederek. “Ben ev sahibiyle görüşüp geliyorum.”

Sözlerinin sonunda adamın yüzündeki ifadeye bakmadan hemen evden çıktı. Yağız ise suçlu olmasına rağmen burnu havada olan bu kadının arkasından gülüyordu. Kendisine hâkim olamıyordu. Hareketleriyle öyle kışkırtıcıydı ki! Sanki içindeki bir şeyleri uyandırıyordu. Kısa bir süre sonra kapı çaldığında kadın valizlerini almak için gelmişti.

“Gülbahar teyzenin diğer evin satılmadığından haberi yokmuş yani benim evim karşı daire. Kiracı olduğumu söylediğim için evleri karıştırmış,” diyerek durumu açıklamaya çalıştı; ama özür dilemeyecekti.

“O zaman yeni eviniz hayırlı olsun Naz Hanım. Eşyalarınızı taşımamı ister misiniz? Ne demişler komşu komşunun külüne muhtaçtır. Bir de ben asla yardıma muhtaç bir bayanı o şekilde bırakmam. Bilirsiniz...” dedi Yağız yaklaşık birkaç saat önceki karşılaşmalarına gönderme yaparak.

Naz ise hiç oralı olmamış azimle valizini kapıdan çıkarmıştı. "Ben senin yardımına muhtaç değilim. Kendi işimi kendim halledebilirim. Hem sizi bizi aştığımızı sanıyordum Yüzbaşım," dedi hiçbir şey olmamış gibi adamın yüzüne bakarken. Aslında adamla sizli bizli konuşmak hoşuna giderdi. Resmîyet, mesafeli olmalarını sağlardı; ama adamın dalga geçer gibi telaffuz ettiği hanım kelimesi hoşuna gitmemişti. Adam valizlerini alıp karşı daireye götürünce hiç ses çıkarmadı. Naz kendi dairesinden içeri girdi. Tam kapıyı kapatmak üzereyken adamın sesini duydu.

"Yüzbaşı olduğumu nereden biliyorsun?"

Onun yüzbaşı olduğunu herkes her fırsatta hatırlatıyordu. Bilmemesinin imkânı var mıydı? Başta babası bu apartmanın güvenliği için Kars Emniyeti'ne değil bu adama güveniyordu. Adamın yüzüne baktığında merakla kendisine baktığını fark etti. Ne kadar inkâr etse de adama çok yakışan gülümsemesi de yerli yerindeydi. Ama bunları aldırmadan konuştu.

"Her şeyi sen mi bileceksin Yüzbaşım? Sen daha beni tanı-mıyorsun," diyerek kapıyı adamın yüzüne kapattı. Ama aradaki kapı bile adamın ufak kahkahasının kulaklarına gelmesini engellememişti. Kapıya yaslanıp evine şöyle bir baktığında bir inleme döküldü dudaklarından.

"En azından onun evindeki durumdan daha kötü değil," diyerek kendini gelişigüzel konmuş kanepenin üzerine attı. Tüm eşyaları ambalajlıydı ve şeffaf poşetlerden her şeyin kendi zevkine göre seçildiği anlaşılıyordu. Sadece mobilyalar yerine konmalı ve üst üste konmuş koliler açılmalıydı!! Durum o kadar da kötü değildi. En azından tüm ışıkları yanıyordu.

Yüzüne kapanan kapı sonrasında evine giren Yağız bugün ne kadar çok güldüğünü düşündü. Böyle bir kadınla kapı komşusu olmak anlaşılan onu bayağı eğlendirecekti. Gerçi işinin temposundan onu çok fazla göreceğini de sanmıyordu. Eve şöyle bir göz attığında hiç de ev yerleştirme heyecanı duymadı. Çok yor-

gundu. Bunun sebebi yolculuk değil rahat uyuyamadığı gecelerdi. Yatak odasına girdiğinde loş ışıktaki hazır yapılmış yatağını fark etti. Yatak sanki yorgun bedenine tüm rahatlığı vaat ediyordu. Hemen eşofmanlarını giyerek yatağa uzandı. Her nefes alışında burnuna dolan egzotik bir parfüm, yüzündeki gülümsemeyi kalıcı tutuyordu. Anlaşılan kendi çapında küçük dağları yaratan bu hanımın parfümü de kendisi gibiydi.

Ne kadar uyuduğunu bilmeseydi onu derin uykunun kollarından ayıran sese lanet ederek yatağında kıpırdandı genç adam. Uzun zamandır böyle rahat uyumamıştı. Ev şu an eve benzemeseydi evi evi güzel eviydi. Yatağın içinde çınlayan ses uykusunu açmaya başlamıştı; ama o gözlerini açmak istemiyordu. Asker adamın atik ve dinç olmalı düşüncesi herkesin ortak fikri olsa bile o da insandı sonuçta ve şu an uyumaktan çok istediği bir şey yoktu. Ses yatağın içinden geliyordu. Elini gözlerini açmadan yatağın üzerinde gezdirirken bir yandan da memnuniyetsizce söyleniyordu. Bu sesi tanııyordu. Aradığı şey yatağın içinde eline geldiğinde karanlık odada eline baktı. Telefonun parlak ışığı gözünü alıyordu. Ekrandaki yazıyı okuyamamıştı bir an, sanki harfler birbirine girmiş gibiydi. Ortum mu yazıyordu, Oylum mu yoksa Orkun mu, anlayamadı. Böyle birini tanııyordu ki. Telefonu açtı ve gözlerini kapattı. "Alo," dedi uykusundan uyandırılmanın sesine yansıyan boğukluğuyla.

"Alo! Siz kimsiniz?" diyen ses genç bir erkeğe aitti.

"Asıl siz kimsiniz ve gecenin bu saatinde arama sebebiniz nedir?" dedi sert bir ses tonuyla. Hattın diğer ucundaki adamın sesi oldukça yüksek çıkıyordu. "Naz nerede?"

Durum şimdi anlaşılmıştı işte. Burnu havada olan bu kızın anlaşılan akli de havadaydı. Kulağına dayadığı telefona baktı genç

adam. Telefon kendisine ait değildi. Bu kadın başına bela olmak-
tan vazgeçmeyecek miydi? Tanışalı yirmi dört saat bile olmamış-
tı; ama onun yüzünden başına açılan dertler şimdilik birkaçla
sınırlı olsa da bunun devamı geleceğe benziyordu. Yine de uyku
sersemi yüzünde bir gülümseme belirdi ve cevap verdi.

“O çılgın kız mı? Çok yorgun olduğuna eminim. Sabah arar-
san konuşabilirsin,” derken uyku sersemi hâline rağmen dudak-
larında bir tebessüm oluştu ve bu ucu açık laflarını, kim nereye
isterse o yöne çekebilirdi.

Altıncı Bölüm

Bezgin adımlarla kendini eve atan Sarp, iki ev arkadaşını da televizyon karşısında gayet rahat bir şekilde yayılmış buldu. İkisi de televizyona dalmış birkaç gün önceki Beşiktaş maçının özetini izliyorlardı. Onun geldiğini duyduklarında kafalarını çevirip gelişigüzel baktıktan sonra spikerin hararetle anlattığı maça döndüler.

"Bu, geçen gün değil miydi?" derken ikisinin arasına kendini atıp Ali'nin çerez tabağından bir şeyler aşırırmaya başladı. "Öyleydi; ama malum bizim Lig Tv'miz olmadığı için özetlerle yetiniyoruz," dedi Ali ufak bir isyanla.

"Öğrenci adamın evinde Lig Tv'nin işi ne Allah aşkına!! Özet neyinize yetmiyor? Böyle de hayat devam ediyor işte," diyen Sarp'ın garip bir tavrı vardı.

"Senin bu saatte evde işin ne abi? Okul erken mi bitti?" Bu kez soran Erkan'dı. "Hâline bakılırsa okulu asmış ne de olsa hayat böyle de devam ediyor," diyerek tahmin yürüttü Ali.

Sarp sıkıntıyla nefesini bıraktı. Durum anlaşılmıştı.

“Hah. Oğlum kaçınıcı sınıftasın hâlâ mı kadavra görmeye alı-
şamadın be? Bırak okuma, eziyet ediyorsun kendine,” dedi Er-
kan. Bir yandan elindeki ekmek arasını yiyor bir yandan da ağzı-
nın doluluğunun imkân verdiği ölçüde gülüyordu.

“Bu seferki öyle böyle değildi ya! Neye uğradığımı şaşırdım.
Oğlum adamın akciğerleri Zonguldak’taki kömür madenleri gi-
biydi. Orada olsam bu kadar şaşırmazdım. Hele kızları görsen...
Birkaçı iki seksen yere serildi. Hakikaten iğrençti. Adamın ciğer-
lerine zift doldurmuşlar sanki. Böyle vıcık vıcı...”

“Oh be abicim yemek yiyoruz burada. Ölenle ölünmüyor ya-
pacak bir şey yok. Tamam, kapat konuyu,” diyen Erkan elindeki
ekmeğe korkunç bir şeymişçesine baktı bir an.

Sarp saatine baktığında saati henüz öğleden sonra üçü gös-
teriyordu. Yerinden kalkıp gerçek bir iğrenmeyle başını silkeledi
ve odasına doğru yöneldi.

“Ne o bu kâbusun üstüne güzellik uykusuna mı yatacaksın?”
diye takıldı Ali.

“Biraz gözlerimi kapatayım, dün gece de düzgün uyumadım
zaten. Ama ben mi anatomi çalıştım o mu beni çalıştı bilmiyo-
rum. Televizyonun da sesini kısın biraz. Gürültü de yapmayın,”
diyerek iki genci de uyardı Sarp. “Oldu anneciğim,” diye atıldı
Erkan.

Sarp’ın bir şey demesine fırsat vermeyen Ali “Tamam, hadi
sen git yat,” diye atıldı ve özete döndü.

Bu kadavra konusu gün geçtikçe üç arkadaş arasında daha
çok alay konusu oluyordu. Sarp’ın o hâliyle dalga geçmek ikisine
de deli gibi zevk veriyordu. Çünkü Sarp sinirlendiğinde çok komik
oluyor kısmen durdurulamıyordu. Ama şimdi Sarp gerçekten de
yorgun gözüküyordu. Bu yüzden konunun üzerinde fazla durma-
dan onu odasına yollamışlardı. Nasılsa birkaç dakika içinde o ko-
mik hâliyle odadan çıkacaktı. İkisi de bundan adları gibi emindi.

Sarp odasına girip de kapısını kapatır kapatmaz "Sence ne kadar süre sonra püskürür?" dedi Erkan, Ali'ye doğru. "Şimdi ses kesildi; ama iki bilemedin beş dakika sonra tekrar başlar. Sarp da bu hâliyle fazla dayanamaz," diyerek sinsi bir şekilde güldü Ali. "Bence bir yarım saat dayanabilir."

"Hiç sanmam," derken Ali kendinden gayet emindi.

"Nesine?"

"On kâğıdını alırım."

"Ben seninkini almayayım da."

Bu konuşmalar olurken ikisi de gözlerini ekrandan ayırmıyordu ve Ali söylediklerinde yanılmadı. İki dakika sonra gürültü başlamış on dakika sonra da Sarp köpürmüş bir hâlde odasından çıkmıştı.

"İyi ki dedim gürültü yapmayın diye bilsem ağzımı açmazdım!!" derken soluğu Ali ve Erkan'ın yanında almıştı. Erkan oflayarak cebinden çıkardığı onluğu Ali'ye doğru attı. "Abi ne var azıcık daha dayansaydın! Yaktın beni!" dedi Erkan. Ali ise sadece gülüyordu.

"Oğlum sanki gürültüyü biz yapıyoruz," diyen Ali, hâlimden memnun bir şekilde aldığı onluğu cebinden çıkardığı cüzdanına yerleştirdi.

Bu sırada üst kattan içi gıcık eden bir tonda eşyanın zemine sürtülme sesi duyuldu. Hem de oldukça yüksek bir tonda!! "Ne oluyor ya?!" diyen Sarp korku dolu bakışlarını tavana doğru kaldırdı.

"Yukarıda yeniden yapılandırma var herhâlde," derken Ali oturduğu yerde hiç istifini bozmamıştı.

"Yapılandırma mı? Yukarıyı bildiğin yıkıyorlar!!"

Katlanılamayacak olan gürültüyle dişlerini sıkıyordu Sarp ve gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı olmuştu. Kendini sinirle ikisinin oturduğu kanepenin yanındaki tekli koltuğa rastgele bıraktı. Bir yandan da başını koltuğa yaslamış baş ve işaret parmağıyla ağrıyan başını ovuşturuyordu.

“Biraz müsamaha göster. Gülbahar teyze söyledi, yeni birileri taşınıyormuş. Sanırım taşınan kadın öğretmen. Olacak o kadar gürültü. Biz sabahtan beri dinliyoruz, gıkımız çıkmadı.”

“Tabii oğlum ya birkaç güne biter nasılsa. Biraz anlayış...” diyen Ali de Erkan’ın söylediklerini desteklerken bir yandan da dalga geçer gibi Sarp’a bakıyordu. Şu anki gürültü nasılsa onu rahatsız etmiyordu; ama Sarp için aynı şey geçerli değildi.

“Bir öğretmenimiz eksikti zaten. Okuldaki hocalarla aramız çok iyi ya. Şimdi kesin gürültüden de şikâyet edip bizi öğrencisi yerine koyar. Kim bilir kaç yaşında, buraya geldiğine göre ya sürüldü ya emekliliği geldi. Bir tarafımız eğitim bakanlığı bir tarafımız kara kuvvetleri komutanlığı mübarek!”

Sarp’ın birkaç gündür çektiği uykusuzluk iyice kendini belli ettiğinde gürültünün üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Başına saplanan ağrı üst katın zeminine sürten eşya sesiyle her geçen saniye artıyordu. Hızla doğrularak bir saattir hareketsiz oturduğu koltuktan kalktı ve dış kapıya doğru yürüdü.

“Abicim ne dedim ben? Azıcık müsamaha göster. Yeni taşıyorlar. Bir kaç güne kalmaz kesilir sesleri,” dedi Ali yerinden kıpırdanmaya hazır bir tavırla. Çünkü Sarp’ın tersi tam anlamıyla pisti. Olası bir apartman kavgasını önlemekte de fayda vardı. Ne de olsa okulunun bitmesine bir sene vardı ve oradan oraya sürüklenmek istemiyordu.

“Kimse bana müsamaha göstermiyor ama o ne olacak?!”

“Senin sinirlerin bayağı telgraf tellerli...” dedi Erkan takılarak. Ama görülen o ki Sarp’ın kimseyi dinlemeye niyeti yoktu. Eli dış kapının koluna ilişti. “Ohoo! Kime diyoruz biz? Tabii bir kulağından girsin bir kulağından çıksın. Sakalımız yok ki sözümüz dinlensin. Sakal bırakacağım ha!!” dedi Erkan.

“Oğlum, bırak şu edebiyatçı laflarını!” diyen Sarp kapının önünde dikilirken “Nasıl olacak o abi? Adam edebiyatçı zaten. İmkânsızı isteme,” diye atlamıştı Ali.

Tam o esnada tüyleri diken diken eden, kara tahtada tebeşirin çıkardığı sese benzeyen, daha çok parkelerin isyanı da denebilir, gürültüyle Sarp'ın gözleri kocaman açılmış yumruklarını sıkmıştı. Diğer iki gençse kulaklarının maruz kaldığı bu sesle suratlarını buruşturmuşlardı. Bu sese kim tahammül edebilirdi ki?! Tabii ki Sarp da edemedi ve üçer beşer merdivenleri çıkmaya başladı. Arkasındaki gürültüye bakılırsa diğerleri de peşinden geliyordu.

Var gücüyle kapıyı çalarken ki buna yumruklamak demek daha doğru, bir yandan da homurdanıyordu. Erkan ve Ali merdivende duruyorlardı. Biri duvara yaslanmış bir diğeri ise merdivenin demirlerinden tutunarak kollarını demire dayamıştı.

"Abicim kapıyı mı kıracaksın? Yavaş ol biraz," dedi Ali. Sarp başını onların olduğu tarafa çevirdi ve bir süre için kapıyı çalmaya ara verdi. "Siz neden geldiniz ki?"

"Amacımız olası bir apartman faciasında apartman sakinlerini yatıştırmak," dedi Erkan. "Yani burada senin yanında gibi durduğumuza bakma," diyen Ali tarafını belli etti.

"Kim o?" diyen kadife gibi bir bayan sesi duyuldu kapının arkasından. Sarp sinirli hâliyle konuşmaya fırsat bulamadan Erkan bir edebiyat öğrencisinin sahip olabileceği hitabet üslubuyla cevap verdi. "Alt komşularınız."

Bunu sakin bir sesle, kadını ürkütmemek için söylemişti. Sarp'ın konuşmasına izin verseydi kadın muhakkak kapıyı açar açmaz üstüne polis bile çağırabilirdi. Sarp, kapının ardından gelen sese rağmen kapıyı birkaç kez daha çalarken bir yandan da Ali ve Erkan'a inanmayan gözlerle bakıyordu. Kapıyı çalmayı daha çok kırmayı bırakarak onlara tamamen dönerken ellerini beline koymuş o esnada da kapı açılmıştı. Ali ve Erkan'ın gözleriye deyim yerindeyse fal taşı gibi açılmış Sarp'ın arkasına odaklanmışlardı.

"Sabahtan beri bu gürültüyü dinlediniz ve..." derken Sarp'ın sözleri yarım kaldı.

“Gürültü için gerçekten çok özür dilerim; ama yapabileceğim bir şey yok. Malum... Taşınıyorum.”

Duyduğu sesin rengine inanamayan Sarp aniden başını çevirince karşılaştığı manzarayla gözleri kamaştı. Böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu. Buna hazırlıklı değildi. ‘Şey’ diye düşündü; çünkü böyle bir şeyin insan olma imkânı yok gibiydi. Belki de birkaç gündür dönüp durduğu yatak, onda bu etkiyi bırakmıştı. Muhakkak saçmalıyordu; ama bunu birine onaylatması gerekiyordu. Acaba Yüce Yaradan’ın bile kendilerini unuttuğunu düşündüğü bu yerde kafayı mı yiyordu?

Aman Yarabbi!!

“Benim anatomi dersinde olmayan tansiyonum çıktı ve öldüm. Kadavra da şimdi huri oldu. Burası da cennetin kapısı,” diye mırıldanırken yanına ulaşmış olan Ali’ye baktı. Ali başını olumsuz anlamda salladı. “Hepimiz ölsek bile senin canını yaktığın kızlarla cennetin kapısına kadar bile gelmiş olman beni düşündürür.”

“Beyler bence Tanrı’nın hepimiz hakkında henüz sonuca varamadığı planları var,” diye takıldı Erkan. Ama hiçbirisi bu atışmayı yaparken gözlerini önlerindeki kadından ayırmıyorlardı.

Naz önünde ona şaşkın bakışlarla bakan üç genci bir süre daha izlemeye devam etti. Çok tatlı gözüküyorlardı. Mırıldanmaları belli belirsiz kulaklarına gelirken anladığı kadarı hoşuna gitmişti. Açık seçik yapılmayan bu üstü kapalı iltifatlar kadınlık gururunu okşamıştı. Hiçbirinin art niyeti olmadığı belliydi. Ev sahibi sabah kahvaltı için ikram getirdiğinde bu öğrencilerden bahsetmişti. Üç yıldır burada kalıyorlardı ve şimdiye kadar hiçbir sorun çıkartmamışlar hatta Gülbahar teyze onları kendi evlatları gibi seviyordu. Çünkü anlatırkenki hâlimden onlarla gurur duyduğu belliydi. Biri tıp fakültesinde, biri matematik bölümünde bir diğeri ise edebiyat bölümünde okuyordu. Bir kez daha onlara baktıktan sonra bu şaşkınlığa bir son vermek için boğazını temizledi.

“Bir şey mi dediniz?”

“Hayır... Aslında evet. Yanlış anlaşılma oldu galiba. Biz gürültüden rahatsız değildik,” dedi kapıyı çalan çocuk. Beyaz tenindeki kahve gözleri ve onları tamamlayan uyumlu kumral saçlarıyla olağan bir erkek modeli gibi gözükebilirdi; ama değildi. Sanki... Sanırım o boşluğu dolduracak olan terim *karizma* olmalıydı. İşte bu çocuk buna sahipti.

“Öyle mi? Bana pek sözünün sonu o şekilde bitecekmiş gibi gelmedi. Eğer şikâyet için değilse... Neden geldiniz?” dedi masum bir gülümsemeyle.

Karşısındaki gencin ne söyleyeceğini tasarlayan hâline dalmışken bir başka gencin lafa karışmasıyla bakışlarını ona çevirdi.

“Biz... Yardıma geldik.”

Bu gencin fiziğine de koyu kahve gözler ve uyumlu koyu kahve tonda saçlar hâkimdi; ama bu çocuğun da duruşunda ayrı bir hava vardı. Kendinden emin... Aynı zamanda ses tonu da çok hoştu. Hitabet sanatında iyi olmalı, diye geçirdi içinden. En sonunda edebiyat öğrencisi olabileceği noktasında hemfikir olmuştu kendiyile.

İlk konuşan çocuk tekrar söze başladı. “Evet. Bir yanlış anlaşılma oldu. Ben... Sanırım tam anlatamadım... Zaten cümlem de yarım kaldı. Sabahtan beri bu gürültüyü dinlediniz ve... Diye başlayan sözlerime... Nasıl yardım etmediniz, diye son verecektim.”

Bunları duymasıyla Naz'ın yüzündeki gülümseme genişledi. Yardım mı? Gerçekten mi?

“Siz... Ciddi misiniz?” dedi tereddütle; ama gülümsüyordu. Aslında buraya gelirken mevzunun bu olmadığından kesinlikle emindi.

“Evet. Elbette. Komşuluk öldü mü? Bu sloganla yola çıkarak bunu gösterelim istedik. Hem yardıma ihtiyacınız var gibi geldi.” Bunu edebiyatçı olduğunu tahmin ettiği genç söylemişti. Naz'ın yüzündeki gülümseme daha da büyürken bu oyunu devam ettirmeyi düşündü.

“Peki, size yardıma ihtiyaç duyduğumu düşündüren nedir?” Kollarını kavuşturmuş ve kapının girişine yaslanmıştı.

“Sanırım mobilyalar. Sesleri... Çok içtendi. Yani... Daha fazla dayanamadık,” dedi ilk konuşan genç.

“Peki. Sloganınızı sevdim. Sanırım bu konuda size destek verebilirim,” diyerek kapıyı girmeleri için sonuna kadar açtı.

Aslında bir erkeğe ihtiyacı olduğu düşüncesini asla kabul etmeyecekti. Yoktu da zaten! Ama içinde bulunduğu durum tam tersini söylüyordu. Başını çevirerek içerideki eşya yığınınına baktı. ‘Peki, tamam, kabul. Belki birazcık!’ diye düşünürken isyan eden kasları, bir erkeğin güçlü kollarına olan ihtiyacının hiç de birazcık olmadığını kanıtladı. Bakışlarını eşya yığınınından karşısındaki üç gence çevirirken kendi düşüncelerini azarlamayı ihmal etmedi. İhtiyaç duyduğu kollar kesinlikle kendisi için değildi tamamen eşyaları içindi.

Evet, ihtiyacı yoktu; ama şu an bu teklifi de göz ardı etmeyecekti. Çünkü kaslarındaki en küçük lif zerresi dahi isyan ediyordu. Sabahtan beri eşyaları iteklemekten yorulmuştu. Artık o güzel şekilli poposu koltuk yüzü görse iyi olabilirdi. Bu fikir çok çekici görünmüştü birden. Ama koltukları bile henüz yerli yerinde değildi!

“Ayakkabılarınızı çıkartsanız iyi olacak,” diyerek ev sahiplerinin yaptığı gibi kapının yanına geçti. Ev o gelmeden önce temizlikçi tarafından temizlenmişti. En azından bunun yapılmış olduğu için şükretmişti gün boyu. Çünkü o kadar eşyayı oradan oraya sürüklerken bir de temizlik yapamazdı. İki genç, ayakkabılarını çıkartırken hiç konuşmayan genç, kapıda Naz’a bakıyordu. Naz da anlamayan bakışlarla ona cevap verdi bir an.

Bu çocuk diğerlerine göre daha bulunmayan bir tipe sahipti. Sarı saçları ve bal rengi yeşile çalan gözleriyle çekiciydi. Bu üç gencin de birbirinin altında ezilmeyen nitelikleri vardı. Tiplerinden de buraya ait olmadıkları gayet açıktı. Bunları düşünürken karşısındaki genç birden şaşkınlığından silkindi.

"Zemin altımdan kayıyor oğlum!"

Naz anlamayan bakışlarla gence bakarken ne amaçla bu sözleri söylediğini idrak edememişti. Ama zemin kayıyor deyince panik olmuştu. Çocuk yoksa bayılacak mıydı? Hemen çocuğa doğru hamle yaparak olası bir bayılma durumunda yere düşmesin diye kolunu tuttu. "İyi misin?" dedi ilgiyle ona bakarken.

"Oğlum sen yine soyut mu çalıştın?" dedi kapıyı çalan çocuk yerinden kıpırdamadan.

"An itibarıyla şunu anladım ki bu hissi veren bir tek soyut dersi değilmiş," dedi genç birden gülererek ve Naz'ın kolunu tutan ellerine baktı. "Şu anda iyi olmamam için hiçbir sebep yok. Mükemmelim," derken dişlerini göstererek gülümsemişti genç Naz'a.

Naz ellerini çekerek içeriye girdi. Ne olduğunu anlamamıştı; ama kurcalamaya da niyeti yoktu.

"Buyurun beyler eşyalarım sizi bekler. Ama önce... Sanırım tanışmalıyız? Ben Naz."

"Tabii ki her şey usulüne göre olmalı. Ben Erkan," dedi edebiyatçı olduğunu tahmin ettiği ve kelimelerle arası iyi olan genç. "Ben Sarp," diyense kapıyı çalan gençti.

"Ben de Ali. Bu soyut muhabbetine aldırmayın. Ben bile aldırıyorum artık. Birinci sınıftan beri veremedim ve bu ders yüzünden diplomamı alamayacağım galiba. Ayrıca bu ders gördüğünüz gibi benim üzerimde iyi bir etki bırakmadı."

"Tanıştığımıza memnun oldum beyler. İşimiz bittikten sonra daha çok memnun olacağıma eminim."

Saatin altıya geldiğini gören Yağız özel odasında sivil kıyafetlerini giyerek birlikten ayrılmıştı. Yerinde yeni olduğu için son derece yoğun bir gün geçirmişti. Ayrıca dün gece uyutulmamasının ver-

diği etkiler yavaş yavaş kendini gösteriyordu. Şu an için istediği tek şey rahatsız edilmeden derin bir uyku çekmekti. Serin esen rüzgâra karşı yürürken elindeki pahalı beyaz telefona paktı. Bir insanın telefonu bu kadar çalabilir miydi? Bir insanın çevresi bu kadar geniş olabilir miydi peki? Bir insan sadece telefonunun varlığıyla bir başkasını bu kadar sinir edebilir miydi? Bir insan...

Düşüncelerini kaplayan bu insanın telefonu bütün gün susmak bilmemişti. Annesi, babası, dedesi, Orkun'u, Aslı'sı hatta dadısı... Orkun Bey zaten gecedan başlamıştı aramaya. Yağız da telefonu sessize alarak odasından çıkarmış ve yatağına uzanmıştı. Adama garip bir şekilde üzölmüştü. Çünkü o adam kim bilir nerede, gece boyu sevgilisini arayıp telefona bir erkeğin çıkmasıyla kafasında türlü senaryolar yazmış ve oynamıştı. Yağız'sa gece boyu kendi yatağında kadının o, kendisini çiçek bahçelerindeymiş gibi hissettiren kokusunu içine çekmişti. Bu kısmen aldatma sayılır mıydı peki? Ayrıca bilinmez bir neden yüzünden gece boyu gözünü kırpmamıştı. Gerçi ona uyuduğı kadarı yeterdi; ama...

Yağız düşündükleriyle yolda ufak bir kahkaha attı farkında olmadan. Bu kız onu dolaylı yollardan sinir etmiş ama doğru yoldan neşelendirmişti. Kadının söyledikleri şeylere karşı verdiği tepkiler anormal derecede zevk vermişti genç adama. Çünkü kadın da hiç çekinmeden ona karşılık vermişti. Bakalım şimdi telefonunu açmasına nasıl tepki verecekti? Kesinlikle tahmin etmesi hiç de zor değildi. Küplere binecekti. Aslına bakılırsa... Haklıydı da bir yerde. Çünkü Yağız'ın telefonu açmaya hakkı yoktu. Zaten isteyerek de olmamıştı. Hem uyku mahmurluğı bir de o baş döndürücü koku... Kendini durdurdu Yağız ve derin bir nefes aldı. Başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Evet, kız belki çok güzeldi; ama bu her şey değildi.

Eve ulaşır ulaşmaz ilk işi telefonunu sahibine vermek olacaktı. O kadar çok merak edeni vardı ki, tabii ki hiçbir telefonu yanıtlamamıştı. Gece telefonu vermek için oldukça geç bir saattti.

Aşkun Naz'lı Hali

Sabah evden çıkarken de uğramayı düşünmüştü; ama bu kez de çok erkendi. En iyisi şimdi vermektir. Hem bakalım komşusunun yardımı ihtiyacı var mıydı? Belki de birkaç valizden sonra aklında birkaç kanepe taşımak vardı.

“Peki, böyle olmuş mu hocam?”

Naz beş dakikadır koltuğun yerine karar vermeye çalışıyordu. Acaba cam kenarında mı olmalıydı, duvar kenarında mı? Yoksa gözüne oldukça demode gelen kalorifer peteklerini kapatırcasına onların önünde mi durmalıydı? Yaklaşık iki saattir eşya yerleştiriyorlardı; fakat hem çok eğlenmişler hem de işleri nereyse bitirmişlerdi. Sadece mutfak malzemeleri yerleştirilecek ve maa-
lesef ki para harcayıp alışveriş yapılacaktı!

Elliyle çenesini hafifçe ovalayarak koltuğun pozisyonuna baktı. “Evet, bu kez beğendim,” diyerek onayladı.

Üç genç birden pozisyonunu henüz ayarladıkları üçlü koltuğa bıraktılar kendilerini. Naz’sa hoş durmayan bir şey var mı diye etrafı incelemeye devam ediyordu.

“Hocam bir şeyi merak ediyorum. Buraya gelmeyi göze alabilecek bir öğretmene göre fazla genç değil misiniz?” dedi Sarp. Birkaç saatlik birlikteliğin ardından Naz, Sarp’ın ağzı iyi laf yapan ve çapkınlık potansiyeli yüksek bir genç olduğuna karar vermişti. Şimdide bu genç sorduğu soruyla onu doğrulamıştı. Üstü kapalı yaşını soruyordu. Böyle düşünmesine sebep olan asıl şey sorusu değil soruyu sorarken takındığı tavidir.

“Biz öğretmenlerin öğrencilerimize matematikte öğrettiği en temel şey şudur Sarpçığım. Aradan kaç yıl geçerse geçsin aradaki yaş farkı asla değişmez,” dedi gülümseyerek. Sarp’ın hâinden zaten ona takıldığı belliydi. Son bir saattir aynı oyunu oynuyorlardı.

O sırada çalan kapının sesiyle Sarp'ın hüsrânını sakladığı kahkahayı duymadı. Kapıyı açtığında gördüğü görüntüyle bir an şaşırsa da artık buna alışmalıydı. Karşı komşusu küçük bir dağ misali karşısında dikiliyordu. Kadife pantolonunun üzerine giydiği koyu mavi, ince kazağıyla biçimli vücudu ortaya çıkmış gözlerinin rengi daha bir belirgin hâle gelmişti. Dışarıdaki havayla kömür karası saçları dağılmış ama yüzüne çok yakışmış, yapılı havası katmıştı. Son olarak gözlerinde takılı kaldığında cam mavisi gözlerin ıslıl ıslıl ona baktığını fark etti. O gözler... İçini titretmişti. Bir anda ortamın sessizliğinden ve rahatsızlığından sıyrılarak silkindi. Kollarını birbirine kavuşturarak kapının kenarına yaslandı. Dudaklarına da alaycı bir gülümseme eklemeyi ihmal etmemişti.

Yağız ise ilgiyle karşısındaki kadını izliyordu. İlgiyle! Siyah bir taytın üzerine bol, tozpembe gri arası salaş bir kazak giymişti ve bu kazak tüm vücut hatlarını kapatıyordu. Saçlarını gevşek ama muntazam bir topuz yapmıştı. Ayrıca yüzünde hiç makyaj yoktu. Kadının da kendisini süzdüğünü fark etti. Bu durum aksi şekilde hoşuna gitmişti. Kadının yeşil gözleri bir an ilgiyle parladıktan sonra o ışık yerini haylaz parıltılara bıraktı. Oldukça sakin görünüyordu; ama genç adam onun çileden çıkmış hâlini izlerken oldukça eğlenecekti. Bu kadını tanı mıyordu; ama bir önceki hareketlerinden dolayı ne yapacağını kestirebiliyordu.

“Anlaşılan doğru evi bulmuşsun,” dedi Yağız gülümserken.

“Evet, dünkü uygunsuz durumdan sonra hem doğru evi hem de doğru yolu buldum,” dedi Naz sinsice gülümserken.

“Uygunsuz durum mu? Haklısın senin için acı bir tecrübe olmuş olmalı,” dedi Yağız sahte bir hü zünle. Ama dudaklarındaki gülümseme tam aksini hissettiriyordu.

“Hem de nasıl bir acı? Çok canım yandı,” diyen Naz dudaklarını büzmüş gözleri ise sinsi parıltılar saçıyordu.

“Bunu duyduğum için çok kırıldım. Aynı dün un ufak ettiğin bardaklarım gibi,” dedi genç adam hafifçe dudak bükerek. Ama hâlâ gülümsüyordu.

Kırılan bardakların aklına gelmesiyle Naz mahcup hissetse de hemen bu duyguyu defetti. "Bence o bardakların kafanda kırılmadığına şükretmelisin. Çünkü o duruma gerçekten de çok yakındın."

Yağız da Naz gibi kollarını birbirine dolayarak duvara yaslandı. "Sanırım bu konuda da haklısın. Ama ben onların hedeflerini vuracağından o kadar da emin değildim."

"Zaten isabetli olmadığım için şu an böyle sağlıklı bir şekilde ve gülümseyerek benimle konuşabiliyorsun. Aksi olsaydı, şu an bu gülümsemenden mahrum kalmış olacaktım!" diyen Naz'ın dudaklarındaki tebessüm silinmemişti.

Naz ne demişti öyle?! Söyledikleri kulağına sonradan ulaşmıştı; ama istifini bozmamaya kararlıydı özellikle bu adamın... Bu yakışıklı ve 'Bay her şeyi bilirim' in karşısında. Ama adamın yüzündeki gülümsemesi yüzünde yayılmış üstüne üstlük yanağının kenarında hoş bir çukurluk belirmişti.

"Bu sözlerinden gülümsememi beğendiğin anlamını mı çıkarmalıyım?"

"Beğenmek ne kelime, tapıyorum!" derken Naz da gülümsüyordu. Ama gülümsemesinin sahteliğini gözleri de kanıtlıyordu.

Bu sözlerin üzerine adamın dudaklarında asılı duran gülümseme daha da yayıldı. Hâl böyle olunca adam etrafına belirgin bir çekim alanı oluşturunuyordu. Naz kendini bir an adamın gülüşüne bakarken bulmuş sonra ne yaptığını anlayarak toparlanmıştı. Bir adama deli gibi sinir olurken az biraz etkilenmesi normal miydi? Azıcık tabii. Çok değil...

"Aslında telefonunu getirdim. Yatağımda unutmuşsun," dedi genç adam birden.

Telefonu unutması başka bir şeydi; ama adamın son sözleri sanki sessizlikte ortaya çıkan ani bir çığlık gibiydi. Ayrıca son kısım, işte o kısım, olaya erotik bir hava katmıştı. Kızın kulakları birden uğuldamaya başladı. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde

karşısındaki adama bakakaldı. Yağız ise onun kocaman açılmış hareli yeşil gözlerine dikti bakışlarını. Ne kadar güzel bir renkti öyle. Yanlış mı görüyordu yoksa aralarda yeşilin birkaç farklı tonu mu vardı? Bakalım şimdi söyleyeceklerinden sonra bu güzel iri gözler daha fazla açılabilir miydi?

“Sanırım erkek arkadaşını en yakın zamanda aramalısın. Benim de özürlerimi iletirsen gerçekten senin açısından iyi olur.” Naz duyduğu kelimenin ve adamın cüretkâr havasından kurtulamadan duyduğu bir başka lafla gözleri daha da açıldı. Yağız’sa merak ettiği şeyin yanıtını tam ölçüsüyle almıştı.

“Erkek arkadaşım mı? Sen benim telefonuma cevap mı verdin?!” diyerek tahminlerini bir an için sindirmeye çalıştı. İyi de onun erkek arkadaşı yoktu ki! Ama... Adamın bunu bilmesine gerek de yoktu.

“Açıksa bu konuda özür dilemem gerekiyor. Çünkü bunu yapmamam gerekirdi,” dedi Yağız hafifçe başını eğerek özür dilerken. Fakat gözleri, tavırlarıyla hiç bağdaşmıyordu. O gözler... Sanki yaptığından çok eğlenmiş gibi olsa da tavrı içten gibi görünüyordu. “Evet. Yapmaman gerekirdi,” derken Naz sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Dudaklarındaki gülümseme tamamen silinmiş bir önceki kurnaz hâlden eser yoktu.

Acaba anne ve babasının aramalarına da yanıt vermiş miydi? Zaten her şey kendi UYGUNSUZ davranışları yüzünden olmuş, o yüzden buraya sürülmüştü. Bir de tanımadığı bir adam sözde erkek arkadaşının ki muhakkak bu kişi Orkun olmalıydı, aramasına cevap vermişti. Kim bilir neler söylemişti? Şöyle bir düşününce... Aslında bu şekilde Orkun da ısrarcılığından vazgeçebilirdi. Ama bu ihtimal, yaptığı davranışı onayladığı anlamına gelmiyordu. Düşüncelerinden sıyrılarak adama baktığında, adamın bu durumdan gayet zevk aldığını fark etti. Adam resmen onun sinirli ruh hâliyle lunaparkta eğlenen bir çocuk gibi eğleniyordu. Sinirle adamın elindeki telefonu aldı ve aramalarına bakmaya başladı.

Annesi, babası, dedesi hatta dadısı... Hepsi aramıştı. Ne kadar çok merak etmişlerdi, kim bilir? Hele Orkun... Anlaşılan dakika başı telefona sarılmış ya da hiç bırakmamıştı.

Onun dehşet dolu bakışlarla telefonu incelemesini seyreden Yağız, kızın kendisini birden göz ardı etmesine bozulmuştu. Hâlbuki öfkesini kendi üzerine çekmişken ne çok eğleniyordu. Bir kadın sinirliiyken bu kadar çarpıcı olmamalıydı.

"Şimdi aramazsan çok geç olabilir. Böyle sık aradığına göre seni gerçekten seviyor ve dayanabiliyor olmalı."

Adamın sözleri Naz'ın bir an için telefondan gözlerini ayırmasına neden oldu. Çatık kaşlarının altındaki hırçın bakışlarını adamın gözlerine dikti. "Affedersin; ama bu konunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum. Ayrıca, sana katlanılmaz bir kadın izlenimi vermiş olmam çok yazık. Ama madem bu kadar ilgilisin, söyleyeyim. Kendisi bana katlanmak konusunda fazla istekli. Fakat dediğim gibi, bu konu seni hiç ilgilendirmez. Eminim ki başkalarının telefonlarını açmak ya da valizlerini taşımaktan daha önemli işlerin vardır."

Gerçekten de Naz sinirlenmişti. Ama karşısındaki adamın tepkileri daha çok sinirlerini bozuyordu. Adamın yüzündeki tebessümü tırnaklarıyla kanatarak söküp atmak istiyordu şu an! Madem Orkun'u sevgilisi sanıyordu, öyle bilmesinde bir sakınca yoktu. Böylece uzak da dururdu. Yalan en nefret ettiği şeydi ve yalan söylemeyecekti. Zaten ona hesap vermek zorunda değildi. Ne bildiği umurunda da değildi. O gerçeklerin tam aksini düşünmeye devam edebilirdi.

"Bir kez daha haklısın. İlgilendirmez. Aslında bana katlanılmaz bir kadından çok, dayanılmaz bir kadın gibi görünmüştün," diyen adam DAYANILMAZ kelimesinin üzerinde özellikle vurgu yapmıştı.

Bu neydi şimdi? Hakaret miydi yoksa iltifat mı? Bu adama haddini bildirip bir an önce rahatlaması gerekiyordu. "Senin sev-

gilin sana katlanabildiğine göre benim durumum seni bu kadar şaşırtmamalı,” derken dişlerini sıkmamak için kendini zor tutuyordu.

“Yani benim katlanılmaz bir adam olduğumu düşünüyorsun,” dedi genç adam alınmış gibi yaparak. “Aynen öyle düşünüyorum. Bana aksi için fırsat vermedin,” diyen Naz’ın söylediği her bir kelimedede dudakları yer çekimine inat kıvrılıyordu.

“Hakkımda düşündüklerin, dün parçaladığın bardaklarım gibi kalbimi paramparça etti. Bilgin olsun diye söylüyorum, dün altılı bir takım su bardağımı telef ettin.”

“Bardakların için üzüldüm; ama kalbin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” derken Naz adama hediye ettiği çekici gülümsemenin farkında değildi.

Yağız’sa belli etmese de bu gülüşe hayran kalmıştı. Kadının dudakları seksi bir şekilde kıvrılmış gözleri ateş saçıyordu. Kaşları da hafifçe çatıktı. Yağız kadının arkasındaki hareketlilikle bakışlarını o tarafa çevirdi. Naz da o tarafa dönmüştü.

“Gidiyor musunuz? Farkındayım sizi içeride bıraktım; ama karşı komşum beni kapıda biraz oyaladı.”

Yağız, kapiya ulaşmakta olan üç gence baktı. Onlarla daha önce tanışmıştı.

“Olsun hocam, sorun değil.”

“Oo Yağız abi. Nerelerdesin? Taşınmandan sonra görüşemedik.”

“Daha yeni geldim. Siz askerlik fikrine alışabildiniz mi bakalım?” dedi Yağız. Üç genç gülerek aynı anda asker selamı verdi. “Vatan, sana, canım, feda!!”

O esnada Naz’ın telefonu çaldı. Bu esnada Yağız ve üç genç sohbet etmeye devam ediyordu. İzin isteyerek eve girdi ve birkaç dakika sonra geri döndü.

“Orkun’un sana selamı var, Yağız. Tüm iyi dileklerini gönülden ilettiler,” dedi Naz, Yağız’a umursamaz bir bakış atarken.

"Benim de selamımı söyleseydin. Umarım bir gün karşılaşırız."

"İnan o da aynı şeyi söyledi," derken Naz ufak, tatlı bir şekilde gülümsemişti.

"Siz önceden mi tanışıyorsunuz?" dedi Ali merakla Naz ve Yağız'a bakarak. Bu arada Naz da gençlere doğru dönmüştü. "Hayır, ama kendisi telefonlarımı açacak kadar yakın bulur beni kendisine," dedi Naz gençlere gülümseyerek.

Bu adamı bir şekilde sindirmesi gerekiyordu. Belki gençlerin yanında biraz olsun susabilir ve yenilgiyi kabul edebilirdi. Ama hiç de düşündüğü gibi olmadı. "Evet, Naz da benim evimi sahiplenip yatağimde uyuyacak kadar yakın bulur beni kendisine," dedi Yağız. O anda herkes susmuştu. Naz keskin bakışlarını Yağız'a çevirdi. Yağız'ın keyfiyse yerindeydi. 'Madem öyle işte böyle!' diye düşündü genç adam. Naz'sa bununla birazdan ilgilenecekti.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Sizi de yordum; ama bundan sonrasını halledebiliriz," diye ortama hâkim olan sessizliği dağıttı.

"Yormak ne demek, lütfen. Ne de olsa hepimiz aynı yolda meslektaş sayılırız. Eğitime bir şekilde gönül veriyoruz. Komşu olmamızı saymıyorum bile hocam," dedi Erkan.

"Madem öyle diyorsunuz, ne zaman yardıma ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli," diyen Ali'ydi. "Kolay gelsin Yağız abi," diyerek gülen Sarp, Yağız'ın omzuna hafifçe vurdu.

Yağız'sa Naz'ın yaptığı bu emrivakiyle intikam almayı tasarladığını anlamıştı. Ona göre hava hoştu. Böyle güzel bir bayanın dolaylı yoldan yardım isteğini geri çevirecek değildi. Bu şekilde kendini çok fırsatçı bir adam gibi hissetmiş olsa da bu kadınla vakit geçirmek tatlı yemeğe benziyordu. Bir defa tadını hissedince insan daha çok istiyordu.

Üç gencin aşağıya indiğine emin olduğunda Naz delici bakışlarını tekrar adama çevirdi. "Ne yaptığının farkında mısın? Ne kadar da boş boğazsın!" dedi sinirle.

“Gerçeklerin seni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim.”

Bu adam yüzünden sinileri fazla gerilmiş teller gibi her an kopacak hâle gelmişti. Kendisiyle böyle eğlenmesine bir son vermeliydi. Ondan alacağı intikam aklına yerleşince siniri yerini intikamdan alacağı zevkin gülümsemesine bıraktı ve bu adam böyle yaptığına, bugün o güzel yatağında tüm kasları ağrırken pişman olacaktı.

Yağız onun yüzündeki değişimi fark ettiğinde, kafasında intikam planları dönmeye başladığını düşündü. “...Ve sana yardım teklifinde bulunduğumu hatırlamıyorum,” derken adamın bakışları kısılmıştı. Karşısındaki kadının yüzündeki gülümseme genişleyince bu düşüncelerinin gerçeğe oldukça yakın olduğunu anladı.

“Seninle farkında olmadan o kadar yakınlaşmışız ki yardıma ihtiyacı olan bir bayanı yarı yolda bırakmayacağını adından önce öğrendim. Yoksa beni geri mi çevireceksin?” derken Naz’ın dudakları hafifçe büzülmüş, bakışları kısılmıştı. Bu sefer bu durumdan zevk alan kendisi olacaktı.

Bunun üzerine “Biz sizinle ne kadar çok yakınlaşmışız böyle. Tabii ki geri çevirmeyeceğim seni,” demekten alıkoyamadı kendini genç adam.

Ne olabilirdi ki? En fazla birkaç parça eşya... Ama Naz’ın zihnindeki, evi ona baştan düzenleteceği fikri aklında hiç yoktu.

“Seninle işim bittiğinde, o güzel yatağına yatıp ağrıyan kaslarla inim inim inlediğinde birçok şeye pişman olacağın garantisini veririm sana. Belki bu apartmana taşındığına bile pişman olursun.”

“Bana kalırsa bu apartmana taşınmak şu günlerde hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biriydi,” diyerek eve girdi genç adam. Naz da arkasından girerek kapıyı kapattı.

Aşkın Naz'lı Hali

Bu iki genç aralarında atışırken farkına varamamış olsalar da merdiven altında kahkahalarını tutarak hayretle onları dinleyen üç genç bulunuyordu. Bu üç genç hâllerinden gayet memnun biraz kafa karışıklığı biraz da şaşkınlıkla evlerine girerek kendilerini koltuğa bıraktılar ve Erkan sözleriyle günün anlamlısı olmuştu.

"Kesinlikle bu apartmanı rengârenk günler bekliyor millet!" diyerek belki de ilerleyen günlerin tam anlamıyla tanımını yapmıştı ve o anda yukarıdan eşyaların zemine sürtülen sesi duyulmaya başlamıştı.

Yedinci Bölüm

Yağız, hafif bir yorgunlukla ağrıyan kaslarını umursamadan ayakta dikilirken, ellerini beline dayadı ve kendi ellerinden çıkan odayı mavi bakışlarıyla süzmeye başladı. İnceleyen gözleri, odanın bir ucundan diğer ucuna doğru ilerlerken her şeyin en uygun olabileceği şekilde olduğunu düşündü. Bakışları odanın sonuna ulaştığında, kendisi gibi odanın son hâlini inceleyen genç kadına takıldı. Kadın bir an için izlendiğini fark edince yüzünü adama doğru çevirmiş ve genç adamla göz göze gelmişti. Yağız, gözlerini kadının hareli yeşillerinden ayırmadan, omuzlarını taşıdığı hafif yorgunlukla esneterek kollarını göğsünde birleştirdi. Mavilikleri hafifçe kısılırken dudaklarında aldırmayan, eğri bir gülümseme vardı.

“Bence, bu hâliyle gayet güzel ve kullanışlı oldu. Sen ne düşünüyorsun?” diye sorarken, başını gerçekten onun düşüncelerini merak edencesine eğmişti. Aslında kadının vereceği cevabı, adının Yağız olduğu kadar iyi biliyordu. Kesinlikle ve kesinlikle, kendi

düşüncelerine itiraz edecek ve beğenmediğini söyleyecekti. Böyle düşünmesinin sebebi, kararsızlıkla büzülmüş kırmızı dudakları ya da fark etmeksizin biçimli çenesinin kenarında tempo tutan manikürlü tırnaklara sahip parmakları değildi. Bunun sebebi, hareli yeşillerindeki pırıltılardı. Çünkü ne zaman intikam alırcasına bir harekete kalkışacak olsa, takındığı o tavırlara inat, gözleri aldığı zevki belli edercesine ışıldıyordu.

“Aslında şu koltukların yeri... Bilemiyorum... Hâlâ içime sinmiyor. Belki de onları tekrar kalorifer peteklerinin olduğu yere çekmelisin.”

Naz, yüzünde peyda olmak için fırsat kollayan gülümsemesini dişleriyle zapt etmeye uğraşırken, gözlerinde barındırdığı ışıltıların farkında olmadan adama baktı. Adamsa onu baştan aşağı süzerken kalçasıyla koltuğa yaslanmıştı. Şimdiki pozisyonunda daha rahatmışçasına, utanmazca kendisini süzmeye devam ediyordu. Bulundukları durumda Naz'ı rahatsız eden bir şeyler vardı. Adamın mavi bakışlarının değdiği yerlerde sanki ona dokunuyormuşçasına ürperti hissederken içinde bulunduğu anlaşılmasız hislerden silkinerek o da rahatça yanındaki koltuğa yaslandı.

“Sen ciddi misin?” diye soran adamın kaşları önce şaşırmışçasına hafifçe kalkarken sonrasında bu ifade eğri bir gülümsemeye dönüşmüştü tekrar. “Gerçi neden şaşıırıyorsam? Son bir saattir karar verme yetinin pek de yerinde olmadığından zaten emin olmuştum.”

Adamın yaptığı tespit sonrasında, genç kadının tek kaşı inatla kalkmış, adamın yaptığı gibi kollarını göğsünde birleştirmişti. Ağzında bir dolu zehirli sözcük varken adamın son söylediklerine kulak tıkayarak konuşmaya başladı. Demek kararsızdı! Konuşurken o zehirli kelimelerin saklı olduğu dolgun dudakları kendinden emin bir duruşla kıvrılmıştı. Aslında kararsız değil, istediği şey söz konusu olduğunda oldukça kararlıydı. Bunu son bir saattir kendisine bir kez daha kanıtlamışken adamın ne düşündüğü,

aldığı zevkin yanında önem dahi teşkil etmiyordu. "Ciddi olmam için hiçbir sebep yok. Yani... Evet, ciddiylim."

Yağız bir an için dudaklarında oluşan gerçek gülümsemeye engel olamazken elini bir günlük olan sakallarına götürerek keyif alırcasına sıvazladı. Çünkü belli ki kadın da bu oyunu sürdürmekte istekliydi. Kendisi de ona bu konuda destek olabilirdi, tabii şu an hafifçe sızlayarak isyan eden kasları olmasaydı.

"Hadi ama öğretmen hanım. Şu an bulunduğumuz evi farklı şekilde yerleştirmeyi denedik... Pardon... Senin direktiflerinle yerleştirmeyi denedim, demeliydim ve sen de biliyorsun ki bu boyutta bir salon için düzene uyan en iyi stratejik yerleşim planı; bu. Ayrıca, bu odayı üç defa değiştirdik, bilmem farkında mısın?"

Adamın söylediği her bir kelimeyle gözleri kısılan Naz, destek aldığı koltuktan doğruldu ve adamın ne dediğini anlamaya çalışırcasına adama bakmayı sürdürdü. Yanlış duymadığını anlamasıyla beraber, alayla devirdiği gözlerine eşlik eden alaycı gülümsemesi, sözcükleriyle birleşmişti.

"Stratejik yerleşim planı mı?" diye mırıldandı önce inanmazlıkla karışan ufak kahkahasının arasında. Göğsünde birleştirdiği kollarını çözerken bir elini beline atarak meydan okurcasına başını kaldırdı. Adamın kendisini ilgiyle inceleyen yüzünü gördüğünde başını hafifçe sağa sola sallayarak bir kez daha güldü. Ama bu gülüş durumun komik olmasından kaynaklanmıyordu. "Asker bir adamdan ne bekliyordum ki?" dedi bu kez daha yüksek bir sesle. Adamın biçimli, kalın kaşlarından biri havaya kalkınca kadının yüzündeki gülümseme yavaşça solarak yerini ciddi bir tavra bıraktı.

"Burada atladığın bir şey var. Ben evimi dekore etmeye çalışıyorum Yüzbaşım. Herhangi bir taarruz durumunda, düşman askerine karşı konuşlanacağım bir mevzi değil... Yani... Bir asker beni mutlu edecek dekorasyon konusunda, bana kas gücü dışında ne kadar yardımcı olabilir, bu pek tartışmaya açık bir konu değil gibi."

masumca açılmış hareli yeşilleri bunun tam aksini söylüyordu. Biraz önce bu kadının sinsi olduğunu mu düşünmüştü? Ya da kendisinden intikam almak istediğini? Su yeşilinin en güzel tonuna derin bir dalış yaparken, kadının dudaklarını nemlendirmek için yaptığı ufak bir hareket Yağız'ın dikkatinin yönünü değiştirmiş olsa da genç adam tekrar kadının gözlerini bulmuştu.

"Nasıl bir yardım?" diye sorarken dağılan dikkatinin diğer parçalarını toplamak istercesine devam etti. "Koltukları değiştirmemi isteme lütfen. Belki inanmayabilirsin; ama biz askerler de insanız ve benim de bir canım, bir dayanma sınıırım var."

Bunları söylerken hafifçe kalınlaşan sesi gerçekten bir şeylerin sınırında olduğuna işaret ediyor olabilirdi. Bu kadar kolay etkilenen biri olmamasına rağmen bu kadında farklı bir şey olduğu belliydi.

"Ne o Yüzbaşım, hemen su koyuverdiniz. Benim bildiğim, asker adam ne olursa olsun sızlanmaz derler. Ama korkma, koltuklar kalabilir. Başka bir ricam olacak," derken başıyla koltuklardan birinin üzerindeki bir yeri işaret etti genç kadın. Adam, kadının bakışlarını takip ettiğinde, henüz kabul etmese bile kalkışması hâlinde yarını da katlamalı ağrılarla geçireceğini garantileyen bir yığın kumaşla karşılaştı. Bu kadarı kendisi için de fazlaydı ve kadının neden bu kadar tatlı gülümsediği şimdi anlaşılıyordu.

Ama ne kadar karşısındaki kadın güzel olsa da ne kadar tatlı ve akıl çelen bir gülümsemeyle masumca kendisine baksa da ve ne kadar ondan etkilenmiş olduğunu kabul etse de bunlardan hiçbirisi, şu an için bu yorgunlukla, söylenen işi ona yaptırarak kadar etkili seçenekler değildi.

Naz, adamın değişen yüz ifadesini fark ettiğinde önce oldukça şaşırmış olsa da beraber geçirdikleri o kadar saat içerisinde en çok şu dakikalardan zevk aldığını fark etti. Bunun nedeni adamın değişen yüz ifadesiydi. Şu zamana kadar o kadar eşyayı odanın bir ucundan diğer ucuna taşıırken kendisine takılmak dışında zer-

re şikâyet etmeyen adam, birkaç tül perde takma durumu söz konusu olunca resmen dehşete kapılmıştı. Dudaklarının ucuna kadar gelen kahkahayı zapt ederken takılmadan edemedi.

“Ne o? Yoksa Yüzbaşımızı birkaç tül perde mi korkuttu? Eminim ki perde takmak, stratejik düzenleme yapmaktan daha kolaydır.”

“Ben ikinci seçeneğin daha kolay olduğu düşüncesindeyim. En azından benim açımdan. Ve sana bir dayanma sınırımın olduğundan bahsederken oldukça ciddiydim.”

Adamın dudakları bunları söylerken ne kadar hoş bir tebessüm taşırsa taşırsın, ciddi anlamda Naz ilk defa adamı bu kadar yordüğünü fark etti. Yüzü yorgunluğun belirgin izlerini taşıırken, bakışları hâinden oldukça rahatsız olduğunu belli ediyordu ve adamın mavi bakışları... Etkilenmiş olmayı reddediyordu! Derin bir nefes alarak kendini gelmeye çalıştı.

“Korkma hemen...” diyerek adama masumca tebessüm etti. Bu tebessüm hiçbir art niyet barındırmıyordu. Zira amacına ulaşmışken daha fazlasını istemiyordu. “Perdeleri takacak kişi sen değilsin. Senin yapman gereken tek şey; ben perdeleri takarken merdiveni tutmak.”

Naz bunları söylerken gözünün ucuyla girişteki, Gülbahar teyzeden aldığı merdiveni işaret etmişti. Yağız'ın bu hareket dikatinden kaçmamış ve başını çevirerek merdivene şöyle bir baktıktan sonra onaylamış, hiçbir şey söylemeden merdiveni almak için bulunduğu yere doğru yönelmişti. Naz ise adamın tek laf dahi etmeden verdiği onaya şaşırılmıştı. Şaşkın bakışlarla adama bakarken adam yakınına gelmiş ve eski olan merdiveni pence-
renin önüne kurmuştu. Bir yandan da merdivenin sağlamlığını kontrol ederken kadının bakışlarından habersiz, merdivenin kadın için ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünüyordu. Çünkü her fırsatta merdiven çılgık atarmışçasına gıcırıyordu. Adam nefesini sıkıntıyla bırakırken Naz'a doğru döndü. “Bu merdivene çıkmak istediğinden emin misin?”

“Başka bir önerin var mı?”

“Belki de bir gün daha sabredebilirsin. Yarın bunun için daha emniyetli bir yol düşünebiliriz.”

Adamın yardımcı olmak istercesine takındığı tavır, Naz’ın üzerinde garip bir etki bırakmıştı. Adama için için sinir olurken içinde bulundukları bu durumda adamın yaklaşımı hoşuna gitmiş olamazdı. Kendi düşüncelerini anlayamazken konuşmaya başladı.

“Bir geceyi daha perdesiz geçirmek istemiyorum. Evde olduğumu hissetmem lazım artık. Ev perdesizken sanki kendimi izleniyormuşum gibi hissediyorum,” derken kendi kendine konuşuyor gibi bir hâli vardı. Bir derin nefes daha alarak adamın, üzerinde bıraktığı etkiden sıyrıldı. “Bunun dışında bir önerin var mı? Yani... Eğer perdeleri sen takmak istersen bu öneriyi seve seve kabul ederim.”

O an bir kez daha şaşırdı Naz. Çünkü adam gerçekten perdeleri takmaya niyetlenmiş gibi başını kaldırarak kornişlere bakmıştı ve yüzündeki ifade gerçekten de kendisini önemsiyor, onun için endişeleniyormuş hissi veriyordu. Aksi gibi herkesin ilgisinden yoksun kaldığı, unutulduğunu düşündüğü bu yerde her hareketinin kendisinde iğne batırılıyormuş hissi bırakan bu adamın ilgisinden hoşlanır olmuştu. Belli ki sinirlerinin sebebi yön değiştiriyordu! Kendi yaptığına inanamazken adamın bir şey demesine fırsat vermeden merdivenin önüne gelerek durdu ve ayağını ilk basamağa attı. Çıkan sesi göz ardı ederken elleriyle sınıksız merdivenin kenarlarından tutmuştu.

“Bu merdiven seni pek taşıyabilecek gibi değil. Hem neyse... Bunları da ben yapmış olayım da sonra kırdığım birkaç bardağın lafını ettiğin gibi, perdelerimi de taktırdığım için şikâyet etme fırsatını vermeyeyim sana. Sonra her işimi sana yaptırdığımı falan söylersin arkamdan.”

İkinci basamağa bastığında hafifçe sallanan merdivenden korkarak önce dursa da üçüncü basamakta merdivende herhangi bir sarsılma olmamıştı. Adamın, kendi elinin altında duran elinin verdiği güvenceyle bir basamak daha çıkacakken ayağı havada kalmıştı.

“Sen hangi işini bugüne kadar bana yaptırdın ki ben sana böyle söyleyeyim?”

Normal şekilde söylense muhakkak problem yaratmayacak olan sözler, adamın alaycı sesinin tınısıyla kaplanmışken kelimelerinin kulağa gelişi başlı başına problem yaratıyordu. Başını ani bir hareketle çevirerek adama baktı. O anda adamla aynı hizaya gelmişlerdi. Bu sayede adamın maviliklerine doğrudan bakabiliyordu. Maviliklerdeki o ton, içinde dalgalanma oluşturmuşken, sözleri bu dalgalanmaları fırtınalara dönüştürmüştü.

“Aslında düşündüm de bu işi her şeye rağmen sana yaptırmalıydım. Merdivenlere ihtiyacın olmadan da gayet rahat bu işin hakkından gelebilecek gibi duruyorsun. Bana atalarımızın söylediği birkaç atasözünü hatırlattın bir anda. Sahi... Boyun kaç?”

O mavilikler, söylenen şeylerden zevk alırcasına kısılmış ve adamın dudaklarına alaycı bir gülümseme yapışmıştı. Nasıl olmuştu da biraz önce bu adamın kendisini önemseydiğini düşünmüştü, akli almıyordu Naz'ın.

“Bir metre doksan iki santim. Atalarımızın meşhur develerinin sahip olduğu standart boy ortalamasına uygun mu sence?”

Normal bir insanın yapması gereken şeyler bunlar olmasa gerekti, değil mi? Böyle pişkinliğe vurmaması gerekiyordu! Böyle bir sohbetten zevk almamalıydı ya da en azından zevk alıyormuş gibi çekici bir gülümseme taşımamalıydı dudaklarında. Bunları yapmaması gereken kişi normal bir erkek statüsü içerisindeydi. Bu da karşısındaki adamın normal olmadığının ispatıydı. Ama adam, bunları yapmakta hiçbir çekince görmüyorsa kendisi de buna ayak uydurabilirdi.

“Bayağı da uzunmuşsun. Ama benim bahsettiğim atasözü bu değildi. Ben tam olarak ‘Allah boy vermiş gerisini koyuvermiş,’ olandan bahsediyordum,” diyerek hızla başını önüne doğru çevirmiş ve saçları o fark etmeden adamın yüzüne savrulup geçmişti. Saçlarının hoş kokusu adamın ciğerlerine dolarken bunun etkisiyle adam sesini çıkarmadı ve kadına karşılık vermek yerine, onun perdeyle olan mücadelesini izlemeye daldı.

Naz, kornişlere ulaşmak için sarf ettiği efordan oldukça yorulmuş, boynu ağrımaya başlamıştı. Bir eliyle merdivene yapışmışken eli karıncalanmaya başlamış bir yandan da merdivenin en tepesinde, gözlerinin önünde baloncuklar uçuşuyordu. Son klipsi de yerine taktığında büyük bir rahatlama yaşayacakken adamın sesiyle aşağı doğru baktı.

“Britin nerede?”

Adama doğru anlamayan bakışlarla bakarken gözünün önüne gelen saçlarını hızla arkaya doğru attı. Brit de neydi? Her ne olursa olsun, ne kadar anlamını bilmeseydi kendisinde olmadığına emindi.

“Perde durdurucu,” diyen adam, Naz’ın yüz ifadesinden söylediği şey hakkında hiçbir fikri olmadığını anlamıştı.

Kelime ne kadar Türkçeleşirse Türkçeleşsin, Naz adamın bahsettiği şeyin neye benzediğini bilmeseydi kendisinde olmadığını kesinlikle emin olmuştu. Gözlerinin etrafındaki baloncuklar sürekli irtifa alırken gözlerini sımsıkı kapattı. “Boş ver, onlarsız olsunlar.”

Gözlerini araladığında adamın maviliklerindeki yakamozlarla karşılaştı. Yüzündeki eğri gülümsemesi de yerli yerindeydi. Onun burada başı dönerken ki bu baş dönmesinin sebebi kesinlikle adam değildi, bu adam nasıl oluyor da hiçbir sebep yokken böyle gülüyordu?

“Eğer onları bu şekilde bırakırsak çektiğin gibi her fırsatta...” diyen adam bir eliyle merdiveni tutmaya devam ederken diğer

eliyle Naz'ın yeni takmış olduğu perdeye uzanmış ve pencerenin aksi yönünde çekerek perdenin yarısından çoğunu kornişten salıvermişti. "... Aşağı iner. Senin de tüm emeklerin boşa gider," diyerek sözlerini tamamlamıştı.

Özgürlüklerine kavuşan perde düğmelerinin ardından dehşetle gözleri irileşen Naz, şaşkınlıkla harmanlanan bakışlarını Yağız'a çevirmişti. Zaten uzun süre yukarıya doğru hamle yapmış olmanın verdiği baş dönmesiyle merdivenin üzerinde zor dururken, adamın yapmış olduğu bu hareket onda adamın üzerine atlayabilecek tüm enerjiyi aşlamıştı adeta. "İnanamıyorum sana! Ben onları takana kadar boynum tutuldu, haberin var mı senin?!"

"Ben sadece sana perde durdurucunu takmadığımızda nasıl bir durumla karşılaşacağını gösterdim. Hem ben öğretmenleri çok daha dirayetli bilirdim. Bir perde takmaktan hemen boynun mu tutuldu, Nazlı Öğretmenim?"

Perde takmaya alışık olmamak, kendi suçu değildi. Şimdiye kadar şükür ki hiç perde takmak zorunda kalmamıştı ve umuyordu ki uzun bir süre de böyle dehşet bir durumla karşı karşıya kalmazdı.

"Biz öğretmenler de insanız ve bizim de bir dayanma sınırı-mız var. Yani askerlik için geçerli olan bu kriterler bizim için de geçerli! Ayrıca... Benim adım Naz. Nazlı değil," dedi dişlerinin arasından ve dudaklarını buruşturarak adamın kornişten söktüğü perde düğmelerine baktı.

Sıkıntıyla gözlerini kapatırken aklına Gülbahar teyzenin de Yağız gibi kendisine kaç defa Nazlı diye hitap ettiği geldi ve onu kaç kez düzelttiği... Zor bir söylenişe sahip değildi ismi. Açık, sade ve üç harften oluşuyordu. Gülbahar teyzenin neden inatla ona Nazlı dediğini anlayamamış bile olsa o söylediğinde, o kadar rahatsız edici değilken Yağız'ın söyleyişi, sinir demetlerinin her birine ayrı ayrı dokunuyordu. Derin bir nefes alarak serbest kalmış düğmelere uzandı.

“Şu perde durdurucusunun, bende olduğundan emin değilim. Perdeleri durdurmanın başka bir yolu yok mu?” Bunları söylerken işine oldukça odaklanmış gibi gözlerini perdelerden ayırmasa da asıl nedeni adamın çok bildiğini ayan beyan belli eden yüz ifadesine maruz kalmamaktı.

“Kullanmadığın düğme ya da gazete kâğıdı da sıkıştırabiliriz. Dikiş kutun nerede?”

Naz’ın klipsi tutan eli havada asılı kalmıştı bir an. Dikiş kutusu mu demişti adam?! Bu adam asker miydi yoksa ev ekonomisi öğretmeni mi, bu iki seçenek arasında kararsız kalmıştı genç kadın. Başını ani bir hareketle adama doğru çevirmişken gözlerinin etrafında beliren siyah noktalarla merdivenin başında eğilmiş, bir eliyle gazete yığınlarıyla uğraşan diğer eliyle merdiveni destekleyen adamı zorlukla seçebildi. Bir an için kaybolan dengesini bulduğunda gözleri kararırken havada kalan eliyle merdiveni tutmak için yaptığı sert hamle sonucunda bu kez merdivenin dengesi bozulmuş, adamın merdiveni tutuşuysa bunu fark etmeden hafifçe gevşemişti. Naz’ın merdiveni tutmak için yaptığı hamle başarısız olurken, gözleri hepten kararmış ve korku dolu bir çılgınlıkla kendisini bilinmezliğin sert olduğunu tahmin ettiği kucağına bırakmıştı.

Genç kadın bedeninin serbest kalış dakikasından sert zemine çakılma anı boyunca, hissettiği panikle gözlerini kapatmışken birden sıcak, bir o kadar da güven veren yumuşaklığın kucağında buluvermişti kendini. Sımsıkı kapattığı gözlerini az biraz aralarken, can havliyle yakaladığı yünlü kumaşın sıcaklığının ne olduğunu ayırt etti önce. Elleri Yağız’ın kazağını öyle sıkıca kavramıştı ki ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Kendisi sadece bir dakika önce yaşadığı aksilikle derin nefesler alırken adamın da aldığı nefeslerle göğsü körük gibi inip kalkıyordu ve adamın sıcak nefesini hissetmişti kulaklarında. Panik dolu titreyişin arasından bedeni ürpermişti. Adamın sesi endişeli geliyordu. “Naz, iyi misin?”

Gözlerini sıkıca yumarak başını yasladığı adamın göğsüne iyice gömerken burnuna dolan ferah kokuyla başı iyiden iyiye dönmüştü. Başını ürkekçe adamın sıcaklığından ayırırken adamın endişeyle çalkanan mavilikleriyle karşılaşmasıyla içini tuhaf belki de anlamsız bir his kapladı. Adamın mavileri daha önce bu kadar koyu olmasa gerekti. Zihnini bulandıran bakışlardansa soruya yöneldi. Adam hâlâ olası bir tehlikeyi önlemek için onu göğsüne bastırıyordu. Peki, Naz iyi miydi? Kesinlikle değildi! İçinde, kendisini bu kadar iyi hissetmesini sağlayan tuhaf hisle iyi hissetmesi mümkün olamazdı! Olmamalıydı!

“Sa... Sanırım, iyiyim. Te... Teşekkür ederim...”

Ama sesi bunun aksini ispat eder gibi titreyerek çıkmıştı. Ya da hâlâ yaslı olduğu bedenın sıcaklığıyla karışmış, temiz erkek kokusu nedeniyle... Başı karlı dağlardan yeşil vadilere esen, tertemiz ve kekik kokulu deli rüzgârlar gibi kokuyordu. Mis gibi...

“Pekâlâ,” derken genç adam derin bir nefes vermişti. Onun çığılığı kulaklarını doldurduğunda nasıl atılıp kucakladığını dahi hatırlamıyordu. Tek hatırladığı tehlikeyi hissettiği ve harekete geçtiğiydi. Kucağında titreyen ve ufacık kalmış kadının gözlerine bakarak iyi olup olmadığını anlamaya çalışırken onu bırakmak için hiçbir hamle yapmadı. Kadının gözleri birkaç dakika öncesinin etkisiyle hareli kısımlardan dışa doğru koyulaşmış ulaşılması zor birer mücevheri andırıyorlardı. Saçları alelade yaptığı topuzdan firar etmiş, kendi göğsünün dört bir yanına dağılmıştı. Her bir saç telinin kokusu sanki özellikle burnuna doluyordu. Yaşadığı şokun etkisiyle yüzü solmuş olsa da yanakları hafifçe renkleniyor gibiydi. Bakışlarını tekrar kadının gözlerine çevirdi ki zaten harelereinden koyulaşarak devam eden dalgalanmaların etkisinden kurtulmanın şu an için pek imkânı yok gibi görünüyordu.

“Tamam,” diyerek mırıldanan Naz da Yağız'ın kucağından inmek için hiçbir harekette bulunmamış doğrudan adamın gözlerine bakıyordu. Yağız'ın gözlerinin renginin koyu diplerine

bakarken nefessiz kaldığını hissetti. Neden böyle sıkışıyormuş, korkmuş gibi düzensiz bir ritimle atıyordu kalbi? Muhakkak hâlâ paniği üzerinden atamamıştı.

Bir anda evin içinde, nereden geldiği belli olmayan bir müzik sesinin varlığı ikisi arasındaki tüm sessiz iletişimi bozmuştu. Naz, adamın derin gözlerinden sıyrılarak gözlerini birkaç kez kırıştırmışken kendini tam anlamıyla ilk toplayansa Yağız olmuştu. Naz'ı kucağından yere bırakırken, kadında hâlâ adamın kazağına sıkı sıkıya yapışmış olan ellerini çözmüş ve istemsizce kırısan kısımları elleriyle düzeltmeye başlamıştı. Ama elinin altındaki sıcak bedenın kasılmasını hisseder hissetmez yaptığı hareketin farkına vararak elini ateşe tutmuşçasına hızla çekerek bedeninin iki yanında yumruk yaptı. Bu esnada telefonda geldiğini tahmin ettikleri müzik sesi olan 'Sexy and I Know It' salonu bir parti havasına sürüklemişken hem adam hem de kadın yaşadıkları zamana geri dönmüşlerdi ve Yağız şarkının ne olduğunun ayırdına vardığı anda kaşının biri muzipçe havaya kalkmıştı. Naz'ın bakışları da şarkının sürdüğü her bir saniye bilmiş hâle bürünüp adamın gözlerine kilitlenmişti. Dudaklarında eğri bir gülümseme peyda olurken hâinden oldukça memnundu. Laf söyleme sırası kendisine gelmişti.

"Telefona bakmayı düşünmüyor musun?" diye sordu. Ama anlayamadığı bir şey vardı. Bir insan nasıl oluyordu da telefonunun her türlü topluluk içerisinde bu müzikle çalmasını hoş görece kadar öz güven sahibi olabilirdi?

"Bakıyorum da iyi alışmışsınız, öğretmen hanım. Bir defa telefonunuza baktım diye sekreterliğinizi yapacağımı mı düşündünüz?" diyen Yağız'sa istifini bozmadan kadına ukalaca gülümsemeye devam etmişti. Naz'ın kaşları çatılıp, bakışları kısılmış göz kapaklarının ardına gizlenirken "Neden?" diye sordu. "Neden kendi telefonuna bakarken, benim sekreterliğimi yapıyor olası ki?"

“Benim telefonum mu?” diyen Yağız da en az Naz kadar şaşkıındı. Ama sonrasında bu şaşkınlığı bir çırpıda üzerinden atmış ve sanki Naz çok komik bir şey söylemişçesine sessizlikte artarak çoğalan bir kahkaha atmıştı. Kadınsa bu duruma hepten şaşırırken önce yanlış görüyormuşçasına birkaç kez gözlerini kırıştırmış sonraysa biçimli kaşları hepten çatılmıştı. Bakışları adamın dalga geçtiği sinir katsayılarının hiddetiyle dolmuşken sertçe homurdandı.

“Benim anlayamadığım ama senin anlayıp üzerine bir de bu derece komik bulduğun şey nedir acaba?!”

Yağız kahkahasını durdurmuş başını hafifçe sağa sola sallayarak “Sen beni, yeni ergen falan mı zannettin?” derken yüzündeki eğri gülümsemeyi silme gereği duymamıştı.

Bu adamın kendisi başlı başına sinir bozucuyken yüzüne yapışmış olan gülümsemesi daha da sınırlarını zorluyordu genç kadının. “Ne alakası var?” diyerek homurdanırken hırsıyla burnundan soludu. “Hem... Aslında... Zaman zaman bir erkekle bir ergen arasında pek de bir fark olmayabiliyor. Sonuçta ergen de olsanız erkek de hepinizin akli tek şeye çalışıyor.” Duyduğu sözlerle adamın tek kaşı havaya kalksa da yüzündeki eğri gülümseme, yürekleri hoplatan etkileyici bir hâl almıştı.

“Evet, seksiğim ve bunu biliyorum; fakat çevremde bu durumu sürekli bana yansıtan hemcinslerin ve bakışları varken bunu telefonumla ilân etmem çok yersiz değil mi Nazlı Öğretmenim?”

Yağız sözlerinin sonunda bastırarak söylediği ‘Nazlı Öğretmenim’ lafıyla kadının yüz ifadesinin değişimini zevkle izledi ki bu tepkisini de bekliyordu. Zaten bunu kıskırtmak için söylemişti. Kadının yeşillerinin kısılmasından ve ellerini beline atmasından hedefine ulaştığı da belliydi. Kendisine Nazlı denmesinden hoşlanmadığını dakikalar önce yaptıkları konuşmadan anlamıştı. Muhakkak Gülbahar teyze de ona bu şekilde hitap etmiş olmalıydı ki bu konuda bu nazlı kadın son derece atik olarak tepki gös-

teriyordu. Buna şaşırması gerekiyordu; çünkü Gülbahar teyze sürekli kendisine de Yiğit diyerek sesleniyordu. İster Yağız, ister Yiğit isterse Abdülhamit diyebilirdi. Kendisi için hiçbir sakıncası yoktu. Önemli olan davranışlardı ki Gülbahar teyze öyle doğal, içten davranıyordu ki onun için, onun istediği herhangi bir ismin içine uyabilirdi. Bazılarıysa sırf Yağız Tekinoğlu olduğu için ne kalıplar içine sokmaya çalışmışlar ve yaptığı her davranıştan nasıl da beklenti içine girmişlerdi?

“Bana Nazlı deme!.. Adım Nazlı değil!”

Ya bu adamın söylediği her şey kendi ruh ve sinir sağlığına dokunuyordu ya da kendisi fazla abartıyordu. Ama kendisine bir türlü engel olamıyordu! Hâlbuki bu kadar dirayetsiz bir insan olduğunu da düşünmezdi. Bu adam yüzünden birkaç gündür kendisine bile sinirlenir olmuştu. Sıkıntıyla nefesini verirken “Artık şu sinir bozucu telefona baksan iyi olacak. Yoksa senin yaşadığın gibi telefon da çalmak zorunda olduğu müzik yüzünden ego patlaması yaşayacak,” diyerek dudak büzmüş telefonun sesinin geldiği koltuğa doğru yürümeye başlamıştı. Koltuğun minderleri arasına saklanmış olan telefonu eline alarak koltuğun arkasında duran Yağız’a doğru uzattı.

Yağız ellerini koltuğun sırt kısmına yaslamış ve öne doğru hafifçe eğilmişken Naz’la arasına koltuk girmişti. Telefona kuşkulu gözlerle bakarken geri çekildi. “Telefon senin evinde çalışırken neden ben açıyorum?”

Naz bir dizini mindere dayayarak adama koltuğun el verdiği ölçüde yaklaştı ve ona tekrar telefonu uzattı. Şimdi adam üstten ona bakarken bakışları savaş yeri misali çarpışıyordu. Bu ortam yeterince rahatsız edici değilmiş gibi adam da koltuğa doğru daha çok eğildi. Duruşları garip bir his veriyordu; ama daha garibi Naz çekilemiyordu ki adam da çekilmiyordu. Adamın maviliklerinin bin bir rengine maruz kalmışken telefonu bir kez daha, bu kez sertçe uzattı.

“Çünkü sen başkalarına ait telefonlara cevap vermeyi oldukça iyi beceriyorsun.”

Telefona uzanan adam, karşısındaki kadının çakmak çakmak parlayan yeşillerinden ayırmamıştı gözlerini. “İşte, Allah bir boy vermiş diye hor görmeyeceksin. Bizim de iyi becerdiğimiz şeyler olabiliyor,” diyerek bakışlarını telefonun ekranına çevirmişken telefon susmuştu.

“Kimmiş?” diye sormuştu Naz. Telefon, ego patlamasını kendi ellerinde yaşarken bakmak aklına dahi gelmemişti.

“Ben de göremedim. Ama şimdi cevapsız aramalarından öğreniriz.”

Adam, Naz'ın da telefonun ekranını görebilmesi için telefonu onun görebileceği mesafede eğmiş Naz koltukta dengesini bulmak için sırt kısmına yaslanmak yerine adamın kolunu tutmuştu. Ama bu durum ikisine de o kadar doğal gelmişti ki ne Naz adamın kolunu tuttuğunun farkına varmıştı ne de adam bu tutuşu yadırgamıştı.

“Ohh ne güzel! Ne kadar rahat bir şekilde tanımadığın birinin telefonunu karıştırabiliyorsun Yüzbaşım? Aldığınız istihbarat eğitimlerinden kalma bir eğilim mi bu?”

Yağız duyduklarıyla birlikte bakışlarını telefondan ayırarak Naz'a baktı. “Bakmamı istiyor musun, istemiyor musun? Kimin olduğu belli olmayan, bir de üstüne üstlük ego patlaması yaşayan bu telefon senin evinde bulunuyor, benim evimde değil,” derken telefon tekrar çalmaya başladı.

Telefonun ekranında yazılı olan ismi Naz'ın okumasına fırsat vermeden Yağız tüm yetkiyi eline alarak telefonu açmış ve kulağına götürmüştü. “Alo, buyurun.”

Konuşurkenki sesi tok ve az biraz sert olsa da tınısının altında etkileyicilik gizliydi. Naz ister istemez şaşırdı; çünkü sesinden buram buram güç yayıyordu sanki. Sinir bozucu görüntüsüne ek asap bozucu tavırlarına şahit olmayan çoğu kadını sesiyle çok

rahat ağına düşürebilir gibi görünüyordu. Acaba Orkun'la da bu otoriter ve etkileyici ses tonuyla mı konuştuğunun merakına kapılmışken kendini toparladı. Adam da bir süre karşı taraftan gelen sesi dinlemiş ve otoriter ses tonunu bir kenara bırakarak gülümsemesinin yansıdığı, ama hâlâ oldukça etkileyiciydi, ses tonuyla karşı tarafa cevap vermişti.

"Evet. Benim Yağız. Tabii Erkan... Dikkat etsin telefonunu neredede bıraktığına... Evet evet... Geliyor mu? Peki, gelsin bakalım bizim bay seksi."

Telefon kapandıktan sonra Naz cevap beklermiş gibi meraklı bakışlarını adama çevirdi. "Ee, kimmiş bizim bay seksi?"

Bunları söylerken bay kelimesine özellikle vurgu yapmıştı ki söylediklerinde başından beri haklıydı. Bu müziği ancak egosu tavan sınırlarında gezinen bir adam telefonuna koyabilirdi. O sırada kapının çalmasıyla sorusu yanıtsız kalmış, ikisi beraber dış kapıya yönelmişlerdi. Naz kapıyı açmasıyla kendisine mahcup ama bir o kadar da tatlı bir şekilde sırıtan Sarp'ı görmesi bir oldu. Ona tatlı bir gülümseme hediye ederken karşısındaki genç delikanlıda kesinlikle şeytan tüyü olduğunu düşündü. Aksi imkânsızdı.

"Demek şu müthiş melodiyle etrafı inleyen telefonun sahibi sensin," diyen Yağız, telefonu Sarp'a uzatmıştı. "Al bakalım telefonunu. Yalnız bir şeyi merak ettim. O şarkı kız tavlamada işe yarıyor mu?"

Sarp iyice mahcup olmuşçasına yüzünü buruşturmuş sonra tekrar gülümsemişti. Kendisi de durumdan rahatsız gibiydi.

"Ali'yle iddiaya girmiştik de o yüzden şarkıyı zil sesi yaptım komutanım. İddiayı kazanıp da Ali Beye bir şeyleri ispat edene kadar maalesef ki böyle. Kızları tavlamakla pek alakası yok yani. Aslında tam anlamıyla yok denemez; ama... Neyse uzun hikâye," demiş sonrasında Naz'a kaçamak bir bakış atmıştı. "Hem kızların ilgisini çekmek için, şarkıya türküye ihtiyacım mı var benim

komutanım? Bakışlarım yeter,” diyerek kaşlarını onaylarcasına hareket ettirmişti.

Naz'ın dudakları gülümsese de gözlerini devirmeden edemedi. “Ah, hangi yaşta olursanız olun siz erkeklerin kendinize ait, dağlar kadar büyük ve yıkılmaz, muhteşem egolarınız yok mu? Asıl bir de bakışlarıyla ağına düşürdüğü kızlarla konuşmak lazım, bakalım gerçekten de senin hakkında ne diyecekler?”

Sarp'ın cevabı gecikmemişti. “İsterseniz sorun hocam. Benden etkilenmeyecek bir tane kız çıkarsa, kendimi şuradaki Çamurlu Dağı'nın zirvesinden snowboardumla atarım.”

Bu sevimli komşuları bir harikaydı. Hepsi de kendisini henüz tanımamışken sıcakkanlı, yardımsever ve oldukça samimiydiler. Buraya gelmeden önce her şeyin en kötüsünü düşünmüş zihninde türlü türlü entrikalar kurmuşken gerçekten de böylesi tahminlerinin çok ötesindeydi. Evet, şu an belki peşin hüküm veriyor olabilirdi ki taşınalı iki gün dahi olmamıştı; ama böyle hissediyordu işte. Uzun zamandır yaşadığı duygu iniş çıkışları sonrasında bu yakınlığı hissetmek istiyordu da.

İkilinin konuşmasını dinlemekle yetinen Yağız'sa bir süre için içeri geçmiş olsa da kulağı konuşulanlardaydı.

“O niyeymiş? Snowboardsuz atla da asıl o zaman görelim seni... Snowboard ile herkes dağın tepesinden atlar.”

“Boardsuz atlamam, sonrasında kızların hayran olduğu yüzüme bir şey olması ihtimalini göze alamam. İnsan kendisine kat be kat getirisi olan şeyleri hoyrat kullanmamalı, öyle değil mi? Hem board yaparken kız tavlama olasılığım çok yüksek. Biliyorsunuz ki kızlar spor yapan erkekleri daha çekici buluyor diye bir genelleme var. Güzel bir bayan olarak siz ne düşünüyorsunuz hocam bu konuda; havalı sporlarla ilgilenen erkekler daha çekici değil midir? Bu arada... Bir şey dikkatimi çekti. Snowboardı herkes yapar dediğinize göre siz de kış sporlarıyla ilgileniyorsunuz sanıyorum. Belki bir gün board yapmaya gideriz, tabii sizin için de uygun olursa...”

Genç delikanlının Naz'a karşı olan hızlı flört girişimini yakalamış ve ikilinin yanına gelmişti Yağız. Bu atağa gülmeden edemese de Naz'ın vereceği tepkiyi merak ediyordu. Bunu beklerken ayak-kabılarını giymeye koyuldu.

"Matematik hesabın bu kadar kötü olup da tıp fakültesine girmeyi nasıl başardın sen, Sarpçığım? Senin aşağı kata inip tekrar yukarı çıkmandan sonra matematik kaidelerinin hiçbirinde bir değişiklik olmadı. Yani hâlâ aradan ne kadar zaman geçerse geçsin ki bu kimi zaman yıllar kimi zaman saliseler dahi olsa, aradaki fark değişmiyor. Ama snowboard teklifin oldukça cazip göründü bana. Bunu gerçekten de yapmak isterim. Farklar unutulmadığı takdirde..."

Naz'ın söylediklerinden sonra, ikisi de gülmeye başlamıştı; fakat Yağız bu gülüşmelere pek anlam verememişti ve aksi gibi bu durum nedenini anlayamadığı bir sebeple onu rahatsız etmişti. Düşüncelerini dağıtıp ayakkabılarını giymeye odaklanmışken Sarp'ın "Bizim yerleştirdiğimiz salondan memnun kalmamış mıydınız hocam? Sil baştan düzeni değiştirtmişsiniz komutanıma," dediğini işitti. Sonrasında da Naz'ın "Hayır Sarpçığım. Sizin düzenlemenizden de oldukça memnundum; ama sayın strateji uzmanı Yüzbaşı Yağız, düzenleme konusunda daha parlak fikirleri olduğuna beni ikna etti ve işte sonuç bu," dediğini. Eğildiği yerden doğrularak karşısındaki yeşillere baktı. O yeşiller çıkartılan işin sonucundan oldukça memnun bir şekilde gülümsüyor ve aldığı zevk kıvılcımlarını etrafa saçıyordu.

Yağız biliyordu! Başından beri böyle olabileceğini tahmin etmişti ve gözlerindeki gülümseme kadının tüm çehresine yayılmışken daha da emin oldu. Düştüğü duruma gülmeden edemedi. Yüzbaşı Yağız ki o yalçın dağların geçit vermeyen yarlarındaki düşman inlerine girip tuzakları bertaraf etmişken gelip burada kendini fazlasıyla beğenen ve bir o kadar şımarık bir öğretmen hanımın sözlerine kanıp elinde oyuncak olmuştu. Kendisini ve barındırdığı kalıbı şu durumda tebrik etmeliydi. Gerçi evet, bili-

yordu; ama bilerek görmezden gelmesi de ayrıca garipken yatağına uzandığı an, görmezden geldiği tüm kasları da küfür edermiş gibi ağırlara boğacaktı bedenini. Bakışlarını karşısındaki ne kadar meleğe yakın bir görüntü barındırsa da içinden şeytani düşünceler geçiren kadına yöneltmişti ve kadın da bunu hissederek Yağız'a bakmıştı.

Sarp'a göre ikisinin bakışlarında tüm Sarıkamış'a yetecek elektrik yüklü gibiydi ve imalı bir şekilde gülümseyerek Yağız'a baktı. "Eline sağlık komutanım," diyerek Naz'a döndü. "Hocam sözünü unutma. Bir gün ayarlayalım da hep birlikte boarda gidelim. Tabii ki komutanım siz de davetlisiniz."

Yağız, Sarp'ın teklifini bir şey demeden sadece ufak bir baş hareketiyle onaylarken Naz hevesle gülümsemişti. "Bu teklifi düşüneneğime emin olabilirsiniz."

Beklediği onayı alınca Yağız'a asker selamı vererek merdivenlere yönelen Sarp'ın yanlarından ayrılmasıyla Yağız, yanındaki kadına doğru döndü ve kadının çehresine yayılmış olan eğri gülümsemeyi inceledi. İntikamını laflarıyla açık etmesi yüzündeki gülümseme kadar etkisi olmamıştı Yağız'ın üzerinde. Genç adam, Naz'a doğru hafifçe eğildiğinde Naz'ın nefesleri nedenini anlamadığı şekilde sıklaştı. Birbirlerine çok yakındılar ve özel alanı işgal altındaydı hem de son derece tecrübeli, tüm açıkları tarafından yakalanabilecek, savaşma ihtimalinde varını yoğunu ortaya koyacak bir asker tarafından. Önünde tüm heybetiyle dikilirken kapana kısılmış gibi hissediyor aralarındaki tüm hava, oksijenden mahrum kalmışçasına daha fazla nefes alma ihtiyacı duyuyordu. Adam sanki tüm havayı kendisine saklıyordu. Yağız'ın safirlere eş parlayan gözleri kadının içine daha da korku salarken adam elini Naz'ın üzerinden kapıya yasladı ve başını hafifçe eğerken fısıldadı. Naz ne kadar şaşırılmış ve rahatsız olmuş görünüyorsa Yağız'ın o kadar eğlenen bir hâli vardı.

"Eğer olur da parlak fikirlerime ihtiyaç duyarsan haber vermen yeterli."

Kadının üzerine daha çok eğilmişken kapıya yasladığı elini arkaya doğru uzatarak ceketini almış ve ani bir hareketle kadının üzerindeki tüm ambargosunu kaldırmıştı. Adamın sıcaklığı kendisini sarmışken uzaklaşmasıyla sanki buz kesmiş gibiydi kadın. Daha tanımadığı bir insanın nasıl oluyordu da üzerinde böyle bir etkisi olabiliyordu?! Asıl soru; nasıl olmuştu da adamın kendinin fareyle oynadığı gibi kendisiyle oynamasına izin vermişti?! Adama karşı kendisinden beklemediği tepkiler boyut atlamış kendisine sıçramıştı. Şu an karşı dairesini açıp içeri girmek üzere olan adama ne kadar sinir oluyorsa kendisine de bir o kadar sinirlenmişti. Kendi dairesine girip adamın bir şey demesine fırsat vermeden kapıyı sertçe kapattığında derin nefesler aldı. Tamam, çok çabuk sinirlenen bir insandı; fakat uzun süredir bu kadar üst üste sinirlerinin sındığını da hatırlamıyordu. Salonun açık kapısından görünen, perdeleri takılmış olsa da bir tarafa toplanmış olan çıplak camlara baktı. Aniden hareketlenerek pencerenin önüne gelmiş, perdeyi ve tülü çekerek camların çıplaklığını örterken tıkamamış olduğu kornişin uç kısmı aklına gelerek ümitsizce perdenin kornişten serbest kalacağı anı beklemişti; ama düşündüğü gibi olmadı. Perde kornişin ucuna gelmiş ve oradaki bir engеле takılarak durmuştu. Kornişin tam ucunun bulunduğu yerin altına gelerek başını kaldırdı ve engelin ne olduğuna bakarken sıkıştırılmış gazete parçasını fark etti. Ayrıca bir şeyi daha fark etti. Perdeleri kendi takmış olsa da tülleri o takmamıştı.

Bir süre için gözlerini kapattı. Bu adam hakkında ne düşünmeliydi şimdi?! Onun yaptıklarından etkilenmiş olma düşüncesini hiddetle ve şiddetle reddediyordu! İşte bir kez daha yapmıştı adam. Onun yüzünden kendisiyle savaş hâlindeydi ve maalesef ki savaş söz konusu olduğunda kendisi bu işte, adam kadar uzman değildi.

Sekizinci Bölüm

Lam takır kuru bakır olan bir ev için ne gerekli olabilirdi? Tabii ki her şey! Ama o gerekli olan her şeyi önündeki kâğıda sığdırabilmesi mümkün müydü, bu konuda endişeleri vardı Naz'ın. Temizlik malzemeleri derdi vardı. Çamaşırından bulaşığına, zemininden camına kadar ayrı ayrı hem de... Elindeki kalemi gergince sallayarak hafifçe çenesine vurdu. On dakikadan fazladır mutfağın masasının başında, önünde bir kâğıt parçasıyla beraber oturuyordu ve bu kâğıda yazacağı her şey onu sıfırı tüketmek durumuna daha çok yaklaştıracığından, bir türlü ihtiyaçlarını en aza indirgeyemiyordu. Uzun süredir ahenkli bir ritim tutturmuş olan midesinden gelen sesler ürkütücü bir hâl almaya başlamışken yiyeceklerden başlamaya karar verdi. Dünden beri kraker dışında boğazından hiçbir şey geçmemişti. Şimdi de saat öğlen olmuştu neredeyse ve kraker stokunu tüketmişti. Üstüne üstlük içinde bulunduğu açlık, büyük bir alışverişe müsamaha gösterecek dereceyi çoktan geçmişti. O yüzden şimdilik midesine göre tek öğünlük bir alışverişle yetinebilirdi.

Sağlam bir kahvaltının adımları olarak kahvaltılıkları aklından geçirdi. Gerçi bulunduğu saat, kahvaltı yapılacak saatten çok, brunch saatiydi. Brunch düşüncesi bile midesine sert krampların girmesine neden oluyordu. Türlü türlü peynir, zeytin çeşitleri, farklı türde onlarca meze, börek, çörek...

Tamam! Şimdi sakın olmalıydı.

Son İtalya ziyaretinde tattığı o güzel parmesan peyniri, pizzalar, her fırsatta Fransa'ya yaptığı ziyaretlerinde tattığı şaraplara eşlik eden sayısız peynir çeşidi... Fransa demişken kahveyle hoş bir birliktelik içerisinde olan kruvasanı unutmamak gerekiyordu. Gerçi unutmak istese de kalçaları unutturmazdı. Çünkü bir deyişme göre; *kruvasan ağzınızda otuz saniye, midenizde otuz dakika, kalçalarınızda ise otuz sene kalıyordu*. Kruvasanın yanına yakışan kahvenin de Brezilya'dan olmasını tercih ederdi. Karnaval zamanı gittiğinde bundan emin olmuştu. Ya o kahvenin yanına yakışacak olan diğer tatlardan, Kanada'da yediği akçaağaç şuruplu, tereyağlı turtalarla, Kanada'nın medarı iftihar, her aklına gelişinde ağzının suyunu akıtan poutine efsanesine ve Avustralya'da yediği çöreklerle ne demeliydi? Gerçi Avustralya'dan aklında kalan çöreklerden çok, gelişmiş hayvancılıktan ortaya çıkan, barbeküden sofralara ulaşan bin bir çeşit pişirme şekliyle etleriydi. Yemeğin ağırlığından kurtulduktan sonra İngiltere'nin beş çayının tadına varmak da enfes olurdu. Bir kısım ziyaretlerinden arta kalan o efsane lezzetlerin etkisi, beyninin en ücra köşelerinden açıklıktan kendi kendini sindirmek üzere olan midesini uyarınca derin bir nefes alarak hatıralarını görmezden geldi.

Sakin hâli bu olamazdı!

Bu kadar abartmaya gerek yoktu. Kendi yurdunda da gayet tabii onlarla yarışacak lezzetler vardı ve burada bulabildiği ölçüde bu lezzetlerden faydalanarak mütevazı bir kahvaltıyla da idare edebilirdi. Şu an kahvaltı hazırlamak yerine, bulduğu en küçük şeyle bile yetinebilirdi aslında. Kâğıdı bir kenara bırakarak hızla

odasına gitti ve eşofmanlarını giyerek dış kapıya ulaştı. Ayakkabılarını giymek için dış kapıyı ani bir hareketle açtığı anda kapıyı vurmak üzere olan bir elle burun buruna geldi. İrkilerek hafifçe geriye gittiğinde Gülbahar teyzeyle karşılaştı. Yaşlı kadın, ısı ısı kahve gözleriyle kendisine bakıyordu. Gülbahar teyzenin arkasındaki hareketliliğe gözü takıldığında Yağız'ın da kendi kapısının önünde olduğunu fark etti.

"Günaydın Nazlı kızım. Bir yere mi gidiyordun sen?"

Naz, önündeki yaşlı kadının sesiyle dikkatini ona çevirdi. "Günaydın," derken aynı şekilde gülümsedi. "Yemeklik bir şeyler almak için dışarıya çıkacaktım. Bu arada... Adım Nazlı değil, Naz..." deyip de adını düzeltmekten alıkoymadı kendisini.

"Ben de öyle dedim ya güzel kızım. Seni de iyi yakaladım. Kahvaltı için geç olsa da Yiğit oğlumla Nazlı kızıma kahvaltı hazırlayayım, dedim. Sizin şimdi ağzınıza götüreceğiniz bir lokma yemeğiniz yoktur evde. Sıcak bir aş girsin kursağınıza gelin de olur mu Nazlı kızım?"

Dışarıdan gülümsemesi daha da genişlese de içinden çılgılık atmak geliyordu. Bu kadın ne mübarek kadındı böyle!

"Gelirim tabii Gülbahar teyzeciğim," dedi büyük bir minnetle. İkazına rağmen yanlış söylenen ismini dahi umursamamıştı.

"İyi hadi. Hasan amcanız da bekliyor yukarda. Çaylar soğumasın," diyerek yukarı çıktı yaşlı kadın.

Naz ve Yağız karşı karşıya kalmışlardı. Naz adamı şöyle bir süzdü. Düne rağmen pek de yorgun görünmüyordu. Hâlbuki kendisi kayda değer bir iş yapmamasına rağmen sızlayan kemiklerle ve üşümekten birbirine vuran dişleriyle uyanmıştı. Naz amacına ulaşamamış olmanın verdiği sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. "Günaydın," dedi adama doğru.

Yağız, kollarını göğsünde birleştirerek kapı pervazına yaslandı. "Tünaydın. Ama belli ki senin dairende gün anca aymış."

Genç kadın, elinde kalan ayakkabılarını dış kapının önüne bırakarak adam gibi kapı pervazına yaslandı. "Senin dairende de anlaşılan haddinden önce gün aymış. Hayret," derken dudak büzdü. Çünkü planlarına göre böyle olmamalıydı.

Kadının büzülmüş dudaklarından dikkatini ayırarak şöyle bir süzdü genç adam. Üzerinde, oldukça kaliteli olduğu belli olan ve bedenine oldukça yakışmış, gri bir eşofman takımı vardı. Saçları dün olduğu gibi tepesinde alelade bir topuzla toplanmış olsa da üzerinde bu kadar uğraşılsa bu derece güzel olamaz, diye geçirdi adam içinden. Bakışları kadının yüzünü bulduğunda yüzündeki makyajsız saflıkla oldukça etkileyici olduğuna karar verdi. Bakışları dudaklarında durdu ve kadının hoşnutsuz dudaklarının gülümsemesini istedi nedenini bilmeden.

"Merak etme, o kadar da erken günüm aydınlanmadı. Sayende dün günlük idmanımı yapmış olsam da diğer günlerime göre iki saat daha fazla uyudum ve ağırlı uyandım."

İşte olmuştu. Kadının dolgun dudakları istediğini almış olmanın zevkiyle kıvrılırken aslında kazanmasına adamın izin verdiğiinden bir haberci.

"Güzel bir öğretmenle idman yapma fırsatım olmamıştı Nazlı Öğretmenim. Ne kadar ağırlım olursa olsun, iyi geldi," Adam kendine hâkim olamamıştı. Hafifçe tek kaşı kalkarak yüzünde eğik bir gülümseme belirmiş ve devam etmişti. "Bu arada... Bana kalırsa o merdivene yanında seni yakalayabilecek biri olmadan çıkma. Düşeceğin yer, her zaman hazır ve yumuşak olmayabilir."

Adamın yüzündeki o çekici gülümsemeye sahip dudaklardan çıkan her bir sözün kendisini kışkırtmak için olduğu belliydi ve bunları bilerek adamın tüm söylediklerini es geçebilirdi. Fakat adamın Nazlı deyişinde başından aşağı kaynar sular döken bir tını vardı.

"Hadi Gülbahar teyze yaşlılık yüzünden ismimi karıştırıyor. Senin sebebin ne?!" derken farkında olmadan kaşları çatılmıştı

kadının. Adam cevap vermeyince ellerini beline atarak bilmiş bir tavırla devam etti. "Ne o, yoksa bir sebep bulamadın mı?"

Yağız'sa kadının yaptığı gibi ellerini beline koymuş ve kaslarını hafifçe esnetmişti. "Hayır, aslına bakarsan o kadar çok var ki hangisini söylesem karar veremiyorum."

Aldığı cevap karşısında derin bir nefes alarak nefsi müdafaa-ya hazırlanan Naz'ın girişimi, üst kattan yankılanarak gelen Gülbahar teyzenin sesi tarafından bölündü. "Hadi çocuklar. Çaylar buz oldu buz!"

Adama sadece keskin bir bakış atmakla yetinen Naz, hırsla ayakkabılarını giydi ve kendisi önde merdivenlerden çıkarken Yağız da arkasından geliyordu. Evden içeri ilk adımını attığında midisini yakıp kavuran mis gibi kokular doldu burnuna. Gülbahar teyzenin sesinin geldiği yöne doğru ilerlediklerinde büyük salona ulaştılar. Bu daire, apartmandaki diğer dairelere göre daha büyüktü ve içinde bulundukları salon ağır, eski ama klasik mobilyalarla döşenmişti. Naz'ın bakışları salonun diğer ucundaki yemek masasına ulaştığında şaşkınlıktan açılan gözlerine inat dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. "Hadi çocuklar, buyurun oturun sofraya," diyen Gülbahar teyzenin eşi Hasan amcaya baktı Naz. Başını sallamakla yetinirken masaya yaklaştığında masada başka bir şey koymak için hiç yer kalmadığını gördü. Bakışları her bir tabak üzerinde şaşkınca dolaşırken gözleri açlığını doyurmaya başlamıştı bile. Evet, bekliyordu; ama bu kadarını değil. Brunch mı istemişti birkaç dakika evvel? Kesinlikle istediğini almıştı. Başka bir şey isteseydi belli ki şu an o da olurdu!

Masada birden fazla peynir, zeytin çeşidinin yanında bir o kadar reçel kâsesi vardı. Birkaç farklı tabakta börek, katmer ve pişi olduğunu tahmin ettiği bir yiyecek bulunuyordu. Dadısı da evde yapardı. Diğer tabaklara da şöyle bir baktı. Kaymak, bal, sucuklu yumurta, tereyağı, görünüşünden tanıyamadığı çeşit çeşit şey... Dudağına hafifçe dişlerini geçirdi. Resmen dizlerinin bağı çözülmüştü. Allah kimseyi açlıkla sınamamalıydı!

Hasan amca başköşeye oturduğunda Gülbahar teyze de elinde çay tepsisiyle salona girmişti. Naz, yaşlı kadının elindeki tepsiyi almak için hamle yaparak tepsiyi aldı. Gülbahar teyze, Yağız'ı Hasan amcanın yanına oturtunca Naz da çay servisine başladı. Önce Hasan amcaya tepsiyi götürdü, ardından da Hasan amcanın tam karşısındaki diğer başköşede oturan Gülbahar teyzeye. Yağız'a da çayını verirken en son kendisi çayını aldı. Ev işleriyle, özellikle de mutfakla ilgili anlatılan pek çok şeye kulak tıkamış ya da bu konular hakkında beceriksiz olabilirdi ki kendisi pratik ekşiği olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu; ama asla görgü kuralları hakkında anlatılanları kaçırmazdı. Yerine oturmak üzereyken Gülbahar teyze onu durdurdu.

"Sen benim yanıma otur güzel kızım da ben sana yemek yedireyim. Bir deri bir kemik kalmışsın. Perhiz senin neyine? Bırak perhizi Hasan amcan yapsın."

Naz, hiçbir şey demeden başköşedeki yaşlı kadının yanına oturdu. Yağız da diğer yanındaydı. Yağız'ın hafif öksürüşünü duyunca istemsizce başını ona çevirdiğinde gülüşünü gizlemeye çalıştığını fark etti. Adamın neye güldüğüne anlamak için başını kaldırdığında elindeki ekmeğe tereyağı sürerken eli havada kalan Hasan amcayla karşılaştı.

"O kadar sofraya kurmuşsun da bu sofradan sonra perhiz mi olur hanım?" diyerek isyan etti Hasan amca.

Hasan amca haklıydı. Böyle bir sofraya dayanmak sabır istedi. "Bizim hatırimız için, bir defalık affedemez misin Gülbahar teyze?" dedi tatlı bir ses tonuyla. Hasan amca da Naz'la iş birliği yaparak yaşlı kadına tatlı tatlı gülümsemişti. "İyi hadi, bir seferlik olsun; ama bak Hasan Bey, Nazlı kızım ve Yiğit oğlumun hatırı için," diyerek Naz ve Yağız'a döndü. "Siz buraların yabancısısınız. Öyle büyük şehirlerde bu kadar çok, taze lezzeti bulamazsınız. Sen zaten çok zayıfsın Nazlı kızım, senin de çok enerjiye ihtiyacın var Yiğit oğlum, yakıyorsundur nasıl olsa."

Naz, Gülbahar teyzenin laflarına inanamayarak kimseye fark ettirmeden bedenine baktı. Beli aşırı ince olmasa da o bölgede fazlalığı yoktu; fakat hatları gayet dolgundu. Şimdi bunların hiçbir umurunda değildi. Düz karnını şişirmek için oldukça istekliydi. Gülbahar teyze de yemeğe başlayınca çatalını eline aldı. Servis tabağı olmadığına göre üstünden yiyeceklerdi. Sucuklu yumurtanın bulunduğu bakır tavaya çatalını götürdüğünde Gülbahar teyzenin uyarıcı sesini duydu.

“Güzel kızım, bunu çatala yersen tadını alamazsın. Bandır ekmeğini tavanın içine de öyle ye. Öyle tadı çıkar bunun. Ondan tavayla koydum.”

İşte bu olmamıştı. Söyleneni yaparak çatalını bıraksa da eliyle yemek konusunda pek istekli değildi. “Gülbahar teyze tam olarak bunu kast ediyor,” diyen Yağız’a döndüğünde adamın elindeki bir parça ekmeği bakır tavaya daldırarak bir parça yumurta ve sucuk alarak ağzına atışını izledi. Naz, karşılaştığı manzara karşısında gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Bu yabancılık değildi kesinlikle. Bu... Adamın yiyişinde öyle bir hava vardı ki insanın iştahını açıyordu. “Böyle yapacaksın,” demişti adam bu kez. Genç kadın nasıl yendiğini biliyordu! Kendisi de gayet tabii eliyle yiyebilirdi, sadece alışkın değildi.

Önündeki bir parça ekmekten kopartarak Yağız’ın yaptığı gibi tavaya daldırdı ve aldığı parçayı ağzına götürdü. Adama döndüğünde açlığını bastıran ilk lokmanın lezzetinden ne diyeceğini unuttu ve sonrasında da umursamadı. Şu an bu adam keyfini bozamazdı! Karnına bayram ziyafeti çektiirmek gibi hayati bir işle meşguldü.

Gülbahar teyzenin masanın üzerinde işaret ettiği yerlere baktı kadın. “Bunlar Kars’a özel peynirler. Bu eski kaşar, çeçil ve gravyer peynir...” derken farklı farklı tabakları gösteriyordu. “Belki tadını beğenmezsiniz diye normal taze kaşarla, beyaz peynir de koydum. Tereyağı, sarıyağ, kaymak falan hepsi burada yapıldı. Yiğit oğlum, bak bakalım kaymağın tadına. Beğenecek misin?”

Yağız, söyleneni ikiletmeden ekmeğinin üzerine kaymak, biraz da bal sürdü ve bir lokma aldı. Çıkardığı sestten ve başını sallayışından beğendiği belli oluyordu. "Gerçekten de çok güzel. Bu kadar güzelini hiç yememiştım," demiş ve yemeğe devam etmişti Bir yandan da Gülbahar teyzeyi dinliyordu.

"Yapanı görsen o da çok güzeldir Yiğit oğlum. Yan tarafta benim ahretliğim var, Hatice. Onun kızı Şakire yapar kaymağımızı. Bir görsen kaymak gibi de kızdır maşallah..." Naz, yaşlı kadının laflarının altında yatan imayı anlar anlamaz dudaklarının ucuna gelen kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Hasan amca, Gülbahar teyzenin laflarını bölmeseydi gerçekten de gülmek üzereydi. "Hanım, kızın adı Şakire değil, Nazire."

Gülbahar teyzenin kaşları çatıldı. "Ee o zaman benim neden Şakire diye aklıma geliyor, kaç yıllık ahretliğimin kızı?" derken kızın adının Şakire olduğundan çok emin gibiydi. "Kızın babasının adı Şakir, hanım," diye yanıtlamıştı Hasan amca.

"Hiç olur mu öyle şey? Kızının adını niye babasının adından belleeyeyim Allah Allah," demiş ve devam etmişti. "Şakire, tahsil görüyor şimdi. Annesi de sütçü, mahallenin en güzel sütü onlardadır. Şakire de tahsilli sütçü olacakmış..."

Sütçülüğün tahsilinin olduğunu da ilk kez duyuyordu Naz. Muhakkak yine başka bir şeyle karıştırıyordu yaşlı kadın. Ne olursa olsun, şu an çok eğleniyordu. Çünkü Gülbahar teyze, Yağız'la uğraşıyordu ve adam dinlemek dışında hiçbir şey yapamıyordu.

"Sütçü değil hanım, kız süt ürünleri mi gıda mühendisliği mi ne okuyormuş," diye karısının lafını bölmüştü Hasan amca. Ama Gülbahar teyzenin cevabı gecikmemişti. "Ee Hatice, sütçü olacak dedi. Kızının ne olduğunu bilmiyor mu kadın?" demiş ve Yağız'a dönmüştü tekrar. "Ya işte tahsili bitince de hayırlı bir kısmeti çıkarsa evlendireceğiz güzel Şakire'mizi."

Naz dayanamayarak elindeki ekmeğe kaymak ve bal sürerek bir ısırık aldı. Taze kaymağın bin bir çiçeğin özıyla harmanlanan

balla mükemmel uyumu yakalamış lezzeti dilinden midesine doğru kayarken gerçekten de adamın dediği gibi bu kadar güzeli ni yemediğini düşündü Naz.

“Gerçekten de çok güzel Gülbahar teyze. Belli ki yapan tüm güzelliğini katmış içine. Ellerine sağlık,” derken yan gözle Yağız’a baktı. “Bakarsın hayırlı kısmeti de yakınındadır. Böyle lezzetli ellere sahip bir kız, bir de güzel, hiç kaçır mı? Ne de olsa erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş.”

Yanında oturan adamın tek kaşı hafifçe havaya kalkmıştı ve hafifçe Gülbahar teyzeye gülümsemişti. “Hakkında hayırlısı olsun,” diyerek konuşmayı uzatmamıştı ve yemeğine geri dönmüşken Gülbahar teyzenin sözleriyle adamın çatalı havada kalmıştı. Yüzündeki eğri gülümsemeyle Naz’a dönmüşken şaşırma sırası Naz’daydı.

“Nazlı kızım, kaymaktan baldan bol bol ye. Hakiki Kars balıdır. Onu da bizim Hayri getirmiş sağ olsun. Arıcılık yapıyor o da...” diyen Gülbahar teyzenin lafını yine Hasan amca böldü. “Hanım, Hayri değil çocuğun adı Hayrettin. Yine karıştırıyorsun yaşlılıktan.”

Gülbahar teyzenin gülümseyen bakışları kararırken Hasan amcaya dönmüştü. “Kaç yıllık Emine görümcemin oğlu Hayri ne zaman Hayrettin oldu, be adam? Görümcemin adı da Hayriye de oğluna ondan mı Hayri dedim şimdi?” Hasan amca da geri kalmamıştı. “Hayret, ablamın adını doğru hatırladın.”

“Bunak mıyım ben Hasan Bey?! Hem... Emine görümcemin adını kimse unutturamaz bana,” demiş ve tekrar yüzüne gülümseme takınarak Naz’a dönmüştü.

Naz, yaşanan bu manzara karşısında şaşkınca bakakalmıştı. Yağız’ın da ondan geri kalır yanı yoktu. Aslında ikisi de yüzlerindeki gülümsemeyi bir şekilde gizlemenin yolunu bulmuştu. Ama işin ilginç yanı ortamda gerginlik yoktu. Gülbahar teyze ne kadar inkâr ederse etsin herkesin adını yanlış söylüyordu; ama Hasan

amca da onu iğneler gibi değil takılır gibi cevap veriyordu. Çok tatlı görünüyorlardı. Naz'ın şaşırdığı bir diğer nokta yaşlı kadın, ahretliğiyle görümcesinin adını doğru söylemişti. Ya görümcesi vakti zamanında çok çektiymişti ya da hafızası bu duruma gelmeden önce bu ismi çok sağlam aklına kazıymıştı.

"...Hayri oğlum arıcılıkla uğraşüyor; ama çok beceriklidir. Bir de kartolla uğraşıyorlar..."

"Kartol... Nedir?" dedi tereddütle Naz. Aslında bu konuşmanın gidişatı pek hoşuna gitmemişti. Bir yerden kesmesi gerekiyordu yoksa yanındaki adam, ciddi anlamda kahkaha atacaktı.

"Tabii sen bilmezsin kartolu. Patates Nazlı kızım. Hayriler tezgâh açarlar pazarda; yarın Hasan amcanızın da işi var. Yiğit oğlum senin işin yoksa Nazlı kızım da uygunsa, Hasan amcanın emektarla bizi yarın pazara götürürsün, olur mu? Hem sizin de aş pişirecek bir şeyiniz yoktur evinizde. Size de bir şeyler alırız."

"Tabii götürürüm teyzeciğim. Hem Hayri'yi de görürüz, kartollarımızı da oradan alırız," demişti adam.

Yaşlı kadındaki bakışlarını aniden Yağız'a çeviren Naz, kısılmış bakışlarla baktı bir süre. Bu süre içerisinde, bakışlar öldürseydi ifadesi kadının gözlerinin içindeki anlamdı ve konuşmanın pazara gitmekten tekrar Hayri'ye dönmesiyle Gülbahar teyzeye de fırsat doğmuştu.

"Tabii görürüz. Çok becerikli çocuktur Hayri. Şimdi de peynir işine gireceklermiş. Maşallah kazancı pek iyi. Manken gibi de delikanlı. Hayırlı kısmetini bulunca da mürüvvetini göreceğiz inşallah. Aa bak güzel kızım bu patates hakiki Kars patatesi. Hayri oğlum getirdi."

Naz, kendileri için o kadar zahmete giren kadını kırmak istemese de Hayri görünümlü Hayrettin'in patatesini de yemek istemiyordu. Kırmamaya çalışarak "Ekmeğim bitsin de ondan da alırım," demekle yetindi. Ama yanındaki adam, yaşlı kadını kışkırtır gibi "Ben tadına bakarım o hâlde," demiş ve çatalıyla bir parça almıştı.

"Nazlı kızım, bak sizin için kuzinemde közledim bunları. Birkaç yıl önce doğal gaz bağlattık tüm apartmana. Malum yaşlandık artık, güçten düştük; soba yak, külünü dök, kömürünü taşı zor oluyor bize. Ama ben yine de kuzinemden vazgeçemedim. Benim gelinliğimden kalma... Mutfağa kurdurdum Hasan amcanıza. Orada közledim bu patatesleri de. Soğutmadan yiye, içine hakiki Kars tereyağı da koydum. Yağ donmadan ye kızım."

Ama bu kadının, şu yaşına rağmen kendileri için harcadığı emeğe nasıl hayır diyebilirdi ki? Diyememişti de. Çatalıyla patatesten bir parça alarak ağzına götürdü ve bir an için durdu. Ya aç olduğu için her şeyin tadı bu derece iyi geliyordu ya Hayri yani Hayrettin patates yetiştiriciliğinin hakkını veriyordu ya da her şeyin birleşimiydi bu.

"Hadi demin ben yaşlandın deyince bana kızdın da neden şimdi yaşlandığınızı söylüyorsunuz hanım?" diye takıldı Hasan amca. Gülbahar teyze bir yudum aldığı çayını masaya koyarak cevap verdi. "Yaşlandık, güçten düştük dedim ben Hasan Bey. Bunadık demedim. Yaşlanıyoruz herhalde, yaş gidiyor; ama bunamadım ben daha," demiş ve Naz'a dönmüştü tekrar. "Ama bak kızım sen hiç yemiyorsun. Pişi, katmer, acuka falan hep duruyor olduğu gibi... Hem bak şu da kete. Buraya hastır. Karşıda oturan Fatma teyzen var, onun kızı Elif yaptı size."

Naz'ın bakışları bir şey düşünür gibi kısılrken kendini tutamadı. "O da bekâr mı Gülbahar teyze?" diye sordu. Yağız'a döndüğünde adamın kaşı, kadının ne yapmaya çalıştığını anlamışçasına kalkmıştı.

"Yok, kızım o evli. Nazlı kızım ile Yiğit oğlum gelecek dedim, hepsi bir yandan yaptılar bir şeyler. Ne güzel evimiz de şenlendi siz gelince. Benim alt kattaki oğullarım gelince de böyle olur bizim ev. Kendi çocuklarıma olan hasretim biraz olsun diniyor siz gelince, geçmiyor ama olsun. Onlar da burnumda tütüyorlar. Kızım Zeynep, Ankara'da, oğlum Mehmet de yurt dışında, doktor

mu ne olmuş, öyle diyordu geçen aradığında. İkisi de buradan gitmek için uğraşıp durdular, sonra da kuş olup uçtular.”

Gözleri dolan yaşlı kadını öyle görmeye dayanamamıştı Naz. Hasan amca da belli ki dayanamamıştı ki söze başladı ve onun sözleri ortamı yumuşatmıştı. “Bizim oğlan doktor olmadı hanım, doktora yapıyormuş.” Gülbahar teyze de burnunu çekmişti hü-zünle; ama verdiği cevaptan üstündeki üzüntüyü atmış olduğu belliydi. “Ben anlamadım valla bu oğlan ne olacak? Senelerdir okuyor... Ne olduğu belli değil. Yavrum siz de soğutmayın. Yiyin hadi.”

Tatlı sohbetlerle yemeklerini yerlerken çok keyif almıştı Naz. Ev sahipleri o kadar içten davranıyordu ki kendisini misafir gibi değil evin kızı gibi hissetmişti. Bu da hissettiği ev özlemini az biraz bastırmıştı. Yağız da aynı durumda gibiydi. Kendisiyle uğraşan adamın yerinde yeller esiyordu şimdi. Memnuniyetle yemeğini yerken evin yakışıklı ve tatlı oğlundan farkı yoktu. Her fırsatta Gülbahar teyzenin yemeklerine methiyeler düzmeyi ihmal etmi-yordu. Aynı zamanda, etkileyici ve güven verici bir duruşu vardı. Bu düşüncelerden zihnini arındırdığında derin bir nefes almıştı. Uzun zamandır bu kadar çok midesine yüklendiğini hatırlamı-yordu. Çayının son yudumunu da içince Gülbahar teyzeye döndü.

“Ellerinize sağlık Gülbahar teyzeciğim. Hem senin hem de mahalledekilerin. Her şey çok güzel olmuş,” dedi büyük bir min-netle.

“Ama Nazlı kızım az yedin sen...” diyen yaşlı kadını Naz dur-durma ihtiyacı hissetti. Çünkü gerçek anlamda midesi soda sin-yalleri veriyordu. “Olur mu teyzeciğim? Gerçekten çok yedim.”

“O zaman helva getireyim mi? Buranın helvasıdır. Bastırır mi-deni,” derken Yağız’a da bakmıştı.

Yağız, elini göğsüne götürerek hafifçe başını sallamış ve kâfi der gibi bir hareket yapmıştı. Peki, Naz’ın bu tatlı kadını redde-debilmesinin bir imkânı var mıydı? Ama yapmak zorundaydı zira

midesi genişleyebileceği sınırı çoktan aşmıştı. “Gerçekten yemeyeyim artık. Başka sefere,” dese de yaşlı kadın, yedirtmekte kararlıydı. “Tamam o zaman, koyayım da eve götürün ikiniz de Nazlı kızım.”

Ne kadar düzeltse de bunun son olmadığını bile bile umutsuz bir girişimde bulundu Naz. Bu sayısını unuttuğu girişimlerden biriydi; ama adamın diline hepten düşmemek için önce Gülbahar teyzeyi düzeltmeliydi. Yoksa Gülbahar teyzenin, adını her fırsatta yanlış söylemesi sorun değildi. Sorun bundan dolayı adamla uğraşmak zorunda kalmasıydı. “Adım Nazlı değil. Naz...” dedi yumuşakça. Gülbahar teyzeyse şaşkınca Naz’a baktı. “Ben de öyle dedim Nazlı kızım; ama sen öyle diyorsan tamam, artık Sadenaz derim sana. Safinaz’dan aklıma gelir,” demiş ve Naz’ı hepten dipsiz kuyulara atmıştı. Çünkü Yağız, çekinmeden gülüyordu, bu cesareti de ona eşlik eden Hasan amcadan aldığı belliydi.

Kucağında birleştirdiği ellerinin farkında olmadan yaptığı yumruklarını çözerek hızla ayağa kalktı. Eğer daha fazla bu adamın sinir bozucu sesinin kahrkaha dönmüş tonuna maruz kalırsa burada üçüncü dünya savaşı çıkacaktı ve belli ki bu ortam, bunun için müsait değildi. “Elinize sağlık Gülbahar teyzeciğim,” demişti bir kez daha ve masadan rastgele birkaç tabak alarak mutfağın yolunu tutmuştu. Elindekileri tezgâha bıraktığında yaşlı kadın da arkasındaydı.

“Sen şimdi bize bir güzel Türk kahvesi yaparsın. Ne zamandır da böyle güzel bir kızın elinden kahve içmedik. İçeriz karşılıklı.”

Kendisi için pek çok şey yapan bu kadın, ilk defa bir şey yapmasını istiyordu ondan ve o, kendisinden istenilen şeyi yapmasını tam manasıyla beceremiyordu. Bu durum öğrencinin o kadar çalışmasına rağmen sınavda çalışmadığı tek yerden gelen, bol puanlı bir soruya benziyordu!

“Ben... Kahve yapmasını pek... Beceremiyorum,” dedi rahat-sızca. Neyse ki adam burada değildi. “Beceremiyorum olur mu kızım hiç? Görücü falan geldiğinde kim yapıyor kahveyi?”

İçinden yaşlı kadının şaşkın tepkisine gülmek gelse de durdurdu kendini genç kadın. Acaba görücü bekleyen birine mi benziyordu uzaktan? Bunu gizleme gereği de duymadı. "Daha önce böyle bir durumla karşı karşıya kalmadım."

O anda atalarımızın söylediği gibi 'İstenmeyen ot başında bi-ter,' misali, Yağız içeri girmiş ve aynı anda Gülbahar teyze "Sana hiç görücü gelmedi mi?" diye hepten hayrete düşmüştü. Adam da yaşlı kadının tepkisiyle elindeki tabakları bırakıp onlara dönmüş ve gülmesini engellemek için hafifçe öksürmüştü. Naz ise biraz alınmışçasına yüzünü buruşturmuştu. Neydi yani?! Bu ayıp bir şey miydi?!

"Sen hiç üzülme güzel kızım. Sana koca mı yok? Gel ben sana şöyle güzel bir kahve yapmayı öğreteyim de sana geldikçe yaparsın bana," demişti sonrasında yaşlı kadın. Naz'ın anlayamadığı bir şey vardı. Oradan bakınca bu durum açısından üzgün gibi mi görünüyordu?

Gülbahar teyze kolları sıvayıp tezgâhta bir şeylerle uğraşırken Yağız, Naz'ın yanına gelmişti. "Sen hiç üzülme Nazlı Öğretmenim. Gülbahar teyze şimdi sana kahve yapmayı da öğretir, ertesi gün kartolcu Hayrettin kapına görücü de gelir," demişti fısıltıyla. Naz, saçlarını savurarak adama döndü. Bu adamı cevapsız bırakıp da içinde bulunduğu durumla eğlenmesine göz yummayacaktı. Bu kadar damarına bastıktan sonra bir fazlasına daha katlanamazdı. Yeşilleri kısılp da tehlikeli pırıltılar saçmaya başlamışken dudaklarında cezp edici bir tebessüm belirdi. "Sen, Gülbahar teyze seni koluna takıp da elinde çikolatan ve çiçeğinle Şakire'nin kapısına götürene kadar bekle. Pardon... Nazire'nin," diye fısıldamış ve yaşlı kadının yanına gitmişti. Yağız da kadının tavrına hayranlıkla gülmeden edemese de onları yalnız bırakmıştı.

Adamın gidişiyle rahatlayan Naz, Gülbahar teyzenin anlattıklarını dinlemeye koyuldu. Gülbahar teyze dört tane fincanı ocağı üzerine koyarken bir şeylerin yanlış olduğunu düşündü genç kadın. Kahveyi köpüğüyle yapmayı tam manasıyla beceremiyor

Aşkın Naz'lı Hali

olsa da kahvenin cezvede yapıldığını biliyordu. Sanki yaşlı kadın onun düşüncelerini duymuş gibi konuşmaya başladı. "Bak Nazlı kızım, bunu İzmirli bir arkadaşımдан öğrendim, sen de benden öğrenmiş ol. Olur da eve gelenler kalabalık olursa bu şekilde kolay yaparsın kahveyi. Hem çok da köpüklü olur. Görücü geldiğinde de sade, orta, şekerli diye de ayrı ayrı yapmana gerek kalmaz güzel kızım," demiş ve her fincana bir tatlı kaşığı kahve koymuştu. Sonra eline şeker kavanozunu almış ve iki fincana şeker koymuştu. "Siz gençler şimdi şekerli için. Bizim yaşımıza gelince şekersiz içirtecekler nasılsa."

Sonra da dört fincanı da suyla doldurmuş ve ocağın altını kısık ateşte yakmıştı. Naz şaşkınca bakakalmıştı. Şimdi dört fincan da ateşin üzerindeydi. Bir süre sonra fincanların dibindeki kahvenin yavaş yavaş tüm fincana dağıldığını ilgiyle izledi ve en sonunda fincanın içi öyle bir köpükle dolmuştu ki bu kadar kolay olduğuna inanamadı. Gülbahar teyzenin gösterdiği yerden fincanların altlıklarını alarak tepsinin üzerine dizdi ve fincanların sıcak kulplarına dikkat ederek tepsiye koydu. Su dolu bardakları da ekleyince her şey tamamı. Tepsiyi ellerine aldığı anda şimdi kendisini tam anlamıyla evin kızı gibi hissetmişti. Gülbahar teyze önden gidip salona oturmuş o da peşinden gelerek önce Hasan amcaya sonra da yaşlı kadına kahve servisini yapmıştı. Ardından sıra Yağız'a gelmişti. Adam gözlerinin maviliklerindeki yakamozla kadının yeşillerine bakarken dudağındaki eğri gülümsemeyle "Eline sağlık," deme lütfunda bulunmuştu. Naz'sa kısık bakışlarla karşılık verirken kısaca "Afiyet olsun," demekle yetinmiş ve adamla göz göze gelmek zorunda kalmamak için onun yanına oturmuştu. Kahveler içilirken Hasan amcayla Yağız tavla oynuyorlar, Gülbahar teyzeyle Naz da sohbet ediyorlardı. Şimdi sanki büyüklerini ziyarete gelmiş, yeni evli çifti andırıyorlardı. Aman ne hoş!

“Yardımcı olmamı ister misin?” diyen Yağız’ın tok sesiyle durdu. Bir süredir adamın varlığını görmezden gelerek tutukluk yapan kapısını açmaya uğraşıyordu. Maalesef ki başarılı olamamıştı ve bu da yetmezmiş gibi adam bir türlü kendi dairesine girip de kendisini varlığından yoksun bırakmamıştı. Adama bakmaya gerek görmeden “Hayır, teşekkürler,” diyerek başarısız çabalarına geri dönmüştü.

Çabuk sinirlenen bir insan olabilirdi; ama bu kadar kıskırtılma herkesi rahatsız ederdi ve nedenini anlayamadığı bir şekilde bu adamın her hareketi onu tetikliyordu. Ayrıca altta kalmak bilmeyen yapısı ve cevap vermeden duramayan çenesini saymıyordu bile. Bunların birleşimi burada olmasının nedeni olsa da, bu adamda başka bir şey vardı! Tüm benliğini ayaklandırıyordu ve en sonunda kendisini söylemeyeceği şeyleri söylerken, yapmayacağı şeyleri yaparken buluyordu. Adam kendisine yabancıydı hâlbuki. Yeniden bölünerek üretilmeyecek tüm sinir hücrelerinin sağlığı için bu adamla mesafesini koruması gerekiyordu. Ne de olsa tüm sinir sistemi ona ruh sağlığı için gerekliydi. Bu yüzden affetmek erdemdir düşüncesiyle adamın yemek boyunca yaptığı her şeyi sinesine çekecekti. Fakat aşırı yüklenilmesi durumunda bu sözünü tutacağından da emin değildi. Bunları düşünerek farkında olmadan kapısına çok daha sert davranıyordu.

“Biraz daha yüklenirsen anahtar kilidin içinde kırılacak ve sen bir kez daha evimde misafir olmak zorunda kalacaksın,” diyen adama aldırmadan kapıyla olan mücadelesini sürdürüyordu genç kadın. “Çok yardımseversin. Ama ne şimdi ne de başka bir sefer... Böyle bir şey olmayacağına emin olabilirsiniz.”

Kadın haklı mücadelesine devam ederken adam gelip kontrolü eline almıştı. Elleri birbirine temas etmişken Naz elini çekme fırsatını son anda bulmuş ve adam anahtarı tutmuştu. Çelik kapıyı hafifçe yukarı kaldırmış ve anahtarı çevirmişti. Yağız, kapıyı açarak iyilik yaptığını düşünedursun, Naz’ın tüm sinirlerine

elektrik vermişti sanki. Genç kadın, elini boşlukta yanmışçasına sallarken adam çekici bir gülüşle ona bakıyordu.

“Bayağı elektrik yüklüsün. Üzerine yüksek gerilim hattı diye levha asmalılar. Hem bu kadar kesin konuşma, komşuyuz şunun şurasında. Ne zaman yardıma ihtiyacın olacağını ve beni çağıracığını bilemezsin. Hem şimdiye kadar ettiğim tüm yardımları şikâyet etmeden kabul ettin.”

Evet, etmişti ve şimdi nasıl olup da böyle bir şey yaptığını aklı almıyordu; ama adamla bu duruma geleceğini bilse kesinlikle kabul etmeyeceğini biliyordu.

“Öncelikle... Çarpılan benim. Bu da demek oluyor ki Yüzbaşım, bahsettiğin levha senin boynuna asılmalı. Ve evet, yardım ettin. Bu yardımların hiçbirini senden istememiş olsam da yaptıkların için minnettarım. Fakat... İki kere yardım ettin diye ki altını çizerek söylüyorum bunlar için tamamen gönüllüydün, tekrar senin yardımına ihtiyacım olacak diye bir durum söz konusu değil. Sonuçta evime yerleştim ve kas gücünü gerektirecek bir ihtiyacım da kalmadı,” derken hem tane tane hem de tatlı tatlı konuşmuştu ve evet başarıyordu! Bu adamın hakkından sinirlenmeden gelebilirdi. Şimdi adam cevap verirse makul karşılıklar verecek sonrasında da evine girip kaybettiği iç huzurunu bulacaktı.

“Demek çarpıldığını... Seni çarptığımı kabul ediyorsun?”

O iç huzur, bulabileceği bir yerdeyse artık kesinlikle kayıplara karışmıştı! Bu ne cüretti böyle?! Kendisini kırmızı görmüş boğalar gibi hissediyordu, belki onlar bile kendisi kadar sinirli hissetmiyordu. Boşuna uğraşıyordu! Kesinlikle boşunaydı. Dişlerini sıkarak kendine verdiği sözü tutmaya uğraşırken çabası beyhudeydi. Vurucu cümleleri ararken ise tüm çabası buhar olup uçmuştu. Bu adamı susturacak bir şey kesinlikle olmalıydı! Ellerini iki yanında yumruk yapmışken cebinde çalan telefonunu duyarak dikkatini adamdan ayırdı. Kesinlikle şu telefona şu an minnettardı. Kimin aradığının bir önemi yoktu. Telefon ekranına bakmadan

açarak telefonu kulağına götürdüğünde “Naz... Nasılsın?” diyen Orkun’u işitmişti.

Bakışlarını adamın eğlenen mavilerinden ayırmazken “İyiym Orkuncuğun sen nasılsın? Bensiz oralar güzel mi?” diye sorarken dudaklarında adama olan sinirine inat çekici bir gülümseme belirmişti. “Bu soruyu bana sormadın kabul ediyorum. Ne kadar bunu benden duymaktan hoşlanmayacağını bilsem de... Söylemek zorundayım ki buralar sensiz gerçekten de çekilmez. Buradaki tüm yaşam enerjisini yanında götürmüş olabilir misin, merak ediyorum. Eğer öyle bir şey yapmışsan ki benim hâlimden öyle görünüyor, orada çok eğleniyor olmalısın,” demişti Orkun ve zoraki gülümsemesinin yansıdığı ses tonuna ek, sıkıntıyla verdiği nefesi de gelmişti Naz’ın kulağına. Sorduğu soruya da bin pişman olmuştu şimdi. Adama olan siniri yetmezmiş gibi kendisine de sinirlenmişti!

“O kadar eğleniyorum ki görsen inanamazsın. Kapımın dibinden ayrılmayan, sırnaşık sokak kedileriyle uğraşmak o kadar zevkli ki. Bir de kendilerini aslan zannedip o edayla kapımın önünde dikilmeleri yok mu?”

Duyduğu sözlerle Yağız’ın kaşları çatılmış olsa da eğri gülümsemesi bana mısın demiyordu. Demek sırnaşık bir sokak kedisi yerine konmuştu; ama aslanı tercih ederdi. Kadının söylediklerini haklı çıkartır gibi iyice dikleşirken omzunu kadının kapısının pervazına yasladı.

“Naz sen kedileri sevmezsin,” diyen Orkun’u dinlerken, genç kadının bakışları Yağız’ın hareketlerini izliyordu. “Evet sevmem. Mart ayının etkisi desem marta da çok var; belli ki bazıları zamanını şaşırmış. Muhakkak pusulası şaşımış, dışisini kovalayan kedilerden çok vardır dışarıda. Ekolojik denge bozulunca tabii doğanın da buna tepki vermesi gayet doğal. Anneme hatırlatayım da bir ara sokak hayvanlarını koruma derneğine yaptığı bağışı arttırsın.”

Çakmak çakmak bakan mavi gözler, kadını tartarken Yağız bu kez kadını gerçekten çileden çıkardığını anladı. Sinirden kızaran yanaklarına rağmen söylediği laflarla amacına ulaşmış olmanın mutluluğunu yaşayan yakamozlu yeşiller ısıt ısıldı. Dolgun dudaklarındaki gülümseme de buna uyumluydu. Kadının sinirini hak ediyor ve garip bir şekilde bundan memnun da olabilirdi; fakat bu kadarı yeterliydi. "Yarın sabah erken gideriz Naz. Haberin olsun," derken yüksek ve tok bir ses tonu kullanmıştı. Elinde salladığı Naz'a ait olan anahtarları kadına uzattı.

"Yanında biri mi var?" diyen Orkun'a "Kedilerle uğraşıyorum dedim ya. Onun sesi duyduğun," derken, adamın elindeki anahtar almıştı. Yağız'ın mavi gözlerindeki alevler tatmin olması için şimdilik yeterliydi. Çünkü bunu hak etmişti! Ve bu zaferiyle yakığı büyük ateşe, adamın buz gibi su döküp söndürmesine izin vermeyecekti. O adam, şu an lafının üstüne laf söylemeyecekti. Adama hoş bir gülümseme hediye ederken dairesine girmiş ve kapısını kapatmıştı.

O, zafer sarhoşluğu ise adama söylediği her bir kelime balyoz darbesi misali zihninde yankılanırken tuzla buz olmuştu. Söyledikleri kulağına sonradan gelme durumunda boyut atlamış söylediklerinin idrakine yeni varmıştı. Adama resmen kedi demişti. Üstüne üstlük sadece kedi dememişti. Ek olarak çeşitli yakıştırma-
malarla birlikte kullanmıştı. Sokak, sırnaşık, mart... Bunlar şu an aklına gelenlerdi ve bu kez... Kesinlikle ileriye gittiğini hissediyordu. O adam için bile olsa, bu kadarı fazlaydı.

Dokuzuncu Bölüm

*N*e zamandır ev kızı olup da kendini bu denli eve kapattığını hatırlamıyordu ki muhakkak böyle bir şey hiç olmamıştı. O seyahatlere âşık bir kadındı. Eğer inat ederse günün üç öğününü de farklı ülkelerde yiyebilirdi. Ama kafese kapatılmış kuş misali üç gündür evden dışarı adımını dahi atmamıştı. Şimdi üç kişilik koltuğun ortasında oturmuş kapalı olan televizyonun ekranından yansıyan görüntüsüne bakarken, evin duvarları üstüne üstüne geliyordu. Bu yoğun dürtüyle yerinden kalkarak hızla dış kapıya ulaştı. Montunu ve ayakkabılarını giyerek kendini dışarı attı. Şimdiden sonra yaşayacağı çevreyi tanıyacağı ufak bir gezinti yaparak bu sıkıntısını üzerinden atabilirdi.

Apartmandan dışarı çıktığında yüzüne çarpan soğuk havayla tüm vücudu ürperirken montunun yakalarını iyice kaldırmış ve tüylü şapkasını da başına geçirmişti. Bulundukları mahallede genellikle evler dip dibe ve eskiydi. Nereye gittiğini bilmeden yürümeye devam ederken evler de giderek seyrekleşiyor, ağaçlar

sıklaşıyordu. Dışarıda şimdilik kendisinden başka kimse yoktu ki böyle bir soğukta böyle olması doğaldı. Fakat evlerde de herhangi bir hareketlilik gözüne çarpmamış ya da en ufak bir ses gelmemişti kulağına. İşte bu biraz garipti.

Sert esen rüzgâr bedenini okşayıp geçerken, gözlerini kapatarak yerinde kalakaldı. Rüzgâr sanki Sibiryâ soğuğu taşıyordu esintisinde. Tüyleri ürperirken soğuktan mı yoksa sokağın derin sessizliğinden mi, karar veremedi. Gözlerini açtığında bakışları şaşkınlıkla irileşti. Gözlerini kapatmadan önce karşısındaki manzaranın karşısında olmadığına yemin edebilirdi! Şu an karşısında bir yol değil bir orman vardı. Yol burada bitmişti. Buraya yürüdüğünü hiç ama hiç hatırlamıyordu. Başını çevirerek arkasına baktığında evlerin çok uzakta kaldığını fark etti. Nasıl olmuştu bu böyle?! Hissettiği korku ve panik, içinde dalga dalga yükselirken derin nefesler alıyor ve aldığı soğuk nefesler ciğerlerini yakıyordu. Göğsü körük gibi inip kalkarken arkasına dönüp koşmak istedi; ama bir şey onu durdurdu. Bir ses...

Daha arkasına bile dönememişti. Dönseydi belki bir gayret koşardı; ama... Vücudunu bir titreme almışken bu kez bu titreyişin soğuktan olmadığına emindi. Kaskatı kalmış bedeniyle öylece dikilirken gözleri ağaçlardan birindeki hareketliliği fark etti. Sonrasında dallardan gürültülü bir ses gelmiş ve oldukça büyük bir şey ağaçtan düşmüştü. Devasa bir şey... Hem de dört ayağının üstüne...

Kocaman bir kedi idi bu! Tam bir kedi değildi; ama... Kedigillerdendi! Bu bir panterdi! Hem de kapkara bir panter!

Genç kadın tereddütle bir adım geri atarken gözlerini önündeki devasa yaratıktan ayıramıyordu. Geriye doğru bir adım daha attığında hayvan ona doğru hareketlenmişti. Arkasına dönerek koşacak gücü kendinde bulduğundaysa panterle burun buruna geldi. Hayvanın kömür karası tüylerinde sanki başka hiçbir renge yer yoktu. Tek dikkat çeken şeyse safir mavisî gözlerdi. Yeşilleri

korkudan kocaman olurken bu kez gerçekten paniğini harekete dönüştürerek koşmaya başladı. Nereye koştuğunun bir önemi yoktu. O kadar korkmuştu ki ormanın içine koştuğunun farkında bile değildi. Yakalanması ve kaçınılmaz sonla karşılaşması an meselesiydi! Böyle devasa bir hayvandan kaçmasına imkân yoktu ki onu tam arkasında hissediyordu. Koşmaktan nefesi kesilmişken ağacın birine dayanarak durmak zorunda kaldı. Sırtını ağaca yasladığında, pençesine düşmemek uğruna can havliyle koştuğu kara panter tam karşısındaydı. Hayvanın mavi gözleri, kadını olduğu yere mihlarken içindeki panik durulmaya başlamıştı. Boğazına oturan yumruyu indirmek için yutkunurken hayvan ağır adımlarla kendisine doğru geliyordu. Her bir adımında insan suretine bürünürken kadını bir duygudan başka bir duyguya sürükleyerek...

Aralarında hiç mesafe kalmadığında, adam sanki kadının tüm oksijenini kendine çekmişti. Naz, derin nefesler alırken adam üzerine doğru eğiliyordu. Bir elini, kadının başının üstünden ağacın gövdesine yaslamışken diğer eli kadının yüzüne yönelmişti. Başparmağı bir oyunbozan gibi kadının dudaklarının üzerinde gezinirken kadın gözlerini kapatmıştı. İçindeki karmaşık hislerden kurtulamıyordu. Şu an hiçbir şeyi bilemiyordu. Tek bildiği şey, kendisi ne kadar giyinikse adam o kadar çıplaktı!

Adamın içine işleyen fısıltısına karışan nefesi kulaklarına doldu. "Ne o, hoşuna gitmedi mi?" diyen ses benliğini sararken, tınısından adamın gülümsediğini anlamıştı. Muhakkak asaplarını bozan gülümsemesi olmalıydı yüzünde. Ama o gülümseyişi görmek istemiyordu! Böyle hissetmek istemiyordu! Adamın varlığından bu derece hoşnut olmak istemiyordu! Gözlerini açmak istemiyordu!

Kalbinin atışı kulaklarında gümbürdüyordu sanki. Öyle gürültülüydü ki bu ses, onu korkutmaya başlamıştı. Giderek daha da şiddetlenirken derin nefesler almaya devam ediyordu ve

korkuyla gözleri açıldığında, farkında vardığı tüm gerçekliklerle gözlerini açtığına binlerce kez şükretti. İki kişilik yatağında, sanki yatağı çok küçükmüşçesine büzüşmüş, yorganını çenesine kadar çekmiş masumca uyurken nasıl oluyordu da kâbusuna kadar sı-zabiliyordu bu adam? Ayaklarını iyice karnına çekerken kâbusundaki soğuk havayı bu derece hissetmesinin sebebinin de odasının eksilere oldukça yakın olan sıcaklığı olduğunu düşündü. Elini burnuna götürdüğünde buz gibi olduğunu hissetti. Aman ne hoş!

Odasını dolduran gürültüyle yatağında irkildi. Kulak kesildiğinde kapısının çalındığını fark ederek isteksizce yatağından kalksa da bedeni sıcak yatağında kalmak için direniyordu. Pufunun üzerindeki sabahlığını kalın pijamasının üzerine geçirerek odasından çıktığında odasının diğer odalardan daha sıcak olduğunu fark etti. Hadi ama daha eylül ayının sonlarıydı! Duvardaki saati- ne gözü takıldığında saatin dokuza yaklaştığını gördü. Soğuk bir pazar sabahında gününü aydınlatmak suretiyle kapısının önünü şenlendiren zatı muhterem, anlaşılan kendisini rüyasında görmüş olmalıydı! Kapısını açtığında karşılaştığı kişi ne kadar onu rüyasında görmemiş olsa da Naz'ın onu rüyasında görmüş olması yeterliydi.

Yağız kısılmış mavi gözleriyle kapısının önünde dikilirken, Naz yerinde huzursuzca kıpırdandı. Bu bakışları rüyasında da görmüştü! Ve sonrasında dudaklarında beliren bu yer çekimine inat yukarı kıvrılış...

“Ne o, gece boyu kediler mi kovaladı?”

Adamın bunu neden söylemiş olduğunu anlamasa da sinir bozucu bir şekilde doğru tahminde bulunmuştu. Daha uyanamamışken adamın bu söylediğine cevap vermeyecekti. Dün adama kendince hakaret etmiş olduğu gerçeğinin verdiği pişmanlıkla uykuya dalınca kocaman kediler tarafından kovalanması normaldi. Gerçi yakalandıktan sonra olanlar normal ve hayra alamet değillerdi. Adam kâbuslarında bile onunla dalga geçerken, o koca

kedi tarafından saldırılmayı tercih ederdi. Dişlerini sıkarak “Bugünün pazar olduğunu göz önünde bulundurursak, horozlar bile ötmeye üşenmiş, kedilerse henüz uykularının orta yerindeyken seni benim kapıma getiren nedir?” diye mırıldandı.

“Anlaşılan o ki dün yaptığımız sohbetin içeriğindeki kediler haricinde hiçbir şeyi hatırlamıyorsun. Senin dışında pazara gitmek için herkes hazır. Gülbahar teyzeden arabayı aldım, umarım benzin alıp gelene kadar sen de hazır olursun Nazlı Öğretmenim,” diyerek elindeki paketi uzatmıştı adam. Eline tutuşturulan paketi açmadan, önce paketin sıcaklığını hissetti. Çatık kaşlarla paketi açınca şaşkınca bakakaldı.

“Ne o, hoşuna gitmedi mi?” diyen adama şaşkın bakışlarla bakıyordu. Rüyasında da Yağız tam olarak bunu söylemişti. Hem de bu ses tonuyla! “Hayır, şey... Şaşırdım biraz. Teşekkür ederim,” diyerek başını hafifçe sallamış ve kendine gelmeye çalışmıştı. Paketin içinde fırından yeni çıktığı belli olan birkaç tane poğaça vardı ve misler gibi kokuyordu. Bunları, kendisini her fırsatta çileden çıkaran ve dün, tam olarak sokak kedisi demekle kalmayıp, o şekilde hissettirdiği adam getirmişti. Pişmanlığı ve utancı bir kez daha ağır basarken adamın sesiyle kendine geldi. “Ben gelene kadar hazır ol derken oldukça ciddiydim. En fazla yarım saatin var. Ne kadar hazır olamayacağını tahmin etsem de birazcık çaba harcarsın diye ümit ediyorum. Umarım kendisini aslan zanneden bir kedi gibi kapına gelmemi istemezsin zira... Kapını açtığında bir kediyle değil bir panterle karşı karşıya gelebilirsin.”

Bu adam bunu kasten mi yapıyordu?! Rüyasındaki imgelere değinip durması ne kadar normal olabilirdi ki?! Bir de biraz önce neredeyse adamın oldukça ince davranışından kaynaklı ne kadar da düşünceli olduğunu düşünme gafletinde bulunmak üzereydi. Ayrıca... Tehdit ediliyormuş hissine kapıldı. Adamın kısılmış mavi bakışları ve dudağındaki tehditkâr gülümsemesine ek, tok ses tonuna işlenmiş ince cezp edicilik tam olarak bu anlama geliyor ol-

malıydı. Bu uyarılara uymadığı takdirde başına gelecekleri merak etti genç kadın ve öğrenmek için de oldukça istekliydı.

Yağız, kadının başını sallayarak onay verdiğinde bu onaya rağmen kadının geç kalacağını tahmin ediyordu. Eğer geç kalırsa sonuçlarına da kadın katlanmak durumunda kaldırdı. Neredeyse tüm gün beraber olacaklardı ve bunu ödetmek için eline oldukça zaman geçeceği kesindi. Çabuk sinirlenen bir adam değildi ve bu özelliği ile birlikte sabrı, askerlikte oldukça işine yarardı; ama dün şaşırtıcı derecede sinirlenmenin çok yakın sınırlarına gelmişti. Belki kadının sinirini hak etmiş olabilirdi; fakat böyle bir hakareti kadının yanına bırakacak değildi. Sevgilisi çok değerli Orkun Beylere de kendisini meze yapışını saymıyordu bile... Şu dakikadan itibaren kadının her hareketi onun kendi aleyhine olacaktı ki bu ihtimalden kadının haberi olsaydı muhakkak kediler tarafından kovalanmayı tercih ederdi. Gerçi Naz, fitili ateşlenmiş dinamit lokumu gibiydi. Dinamit misali patlar mı yoksa sabrının son kırıntısını kullanıp dayanır mıydı, bilemiyordu; fakat kadının tam bir lokum olduğu görünen bir gerçektir.

Adamın gidişinden sonra Naz, elindeki paketi mutfığa bırakarak odasına geçti ve rastgele yatağına oturduğunda yatağının karşısındaki yansımasıyla göz göze geldi. İnanamıyordu! Adama tahmini yüzünden kızmamak gerekiyordu. Kesinlikle berbat görünüyordu. Aynaya bir defa olsun bakmadan adamın karşısında bu şekilde çıkması... İnanılır gibi değildi. Oysa adam nasıl da yakışık... Hayır, bunu düşünmeyi reddediyordu!

Bej rengi, balıkçı yaka bir kazak üzerine bacaklarını saran yağ yeşili bir pantolon giydi. Yüzünü hafifçe renklendirmek adına yola çıktığı makyajı, dışarıdan doğal gibi görünse de profesyonelce yapılmıştı. Bir de en yakın zamanda Amerika'dan fondöten alışverişi yapması gerektiğini not etmeliydi. Gözü saatine takıldığına adamın lütfettiği saatin dolmasına on beş dakika kaldığını fark ederek hızla saçlarıyla uğraşmaya başladı. Uzun uğraşları

sonunda saçıyla baş edemeyeceğini anlayarak, onları özenli bir balerin topuzuna hapsetti. Mutfağa giderek, Yağız'ın getirdiği hâlâ sıcak olan paketten birkaç lokma ağzına atarken ister istemez adama düşünceli yakıştırmaları yapmaktan alamıyordu kendisini ve kabul ediyordu, oldukça etkilenmiş ve hoşuna gitmişti bu hareket. Yapmış olduğu üstü kapalı tehdide rağmen hem de... Elindeki poğaçadan bir parça kopartacağı sırada tırnaklarındaki bozulmuş Fransız manikürünü fark etti. Hiçbir tehdit onu bunları düzeltmekten alıkoyamaz, kapısına koca bir panter gelse dahi bu şekilde yerinden kıpırdatamazdı onu ve bu adam kimle dans ettiğinin farkına varmalıydı artık.

Söylediği saatten tam olarak on beş dakika geç kalmıştı ve Yağız, net bir ifadeyle en fazla yarım saat dediğini çok iyi biliyordu. Tamam, belki askerliğin getirdiği alışkanlıkla kendisi erken kalkmış olabilirdi. Ona biraz zaman vermek için sabah fırına gitmişti. Pazar olmasına rağmen emekçi uyanıktı; ama Naz Hanım uykunun en kıymetli kollarındaydı belli ki. Kollarını birleştirip sırtını arabaya yasladı. Onu düşünüp bir de sıcak poğaçaya almıştı. Tüm söylediklerine rağmen... Gülmeden edemedi adam. Sabah kapıdaki hâliyle Naz resmen, ayaz kesmiş bir sabahta sunulan sıcacık gevrek bir simit kadar cazip yanında ince belliyle ikram edilen taze demlenmiş, dumanı üstünde tavşankanı bir çay kadar davetkârdı. Uyku mahmuru yeşilleri, darmadağın koyu kahve saçlarıyla insanı günahlara davet edecek kadar tehlikeliydi. Yağız, tehlikeyi severdi. Korksaydı zaten asker olmazdı. Ve en doğal hâliyle aklını bu düşüncelere salan bu kadın, pazara gitmek için yarım saati aşacak ne gibi bir hazırlık yapıyor olabilirdi, merak ediyordu. Gülbahar teyze çoktan aşağı inmiş ve arabaya yerleşmişken, hanımefendi hâlâ teşrifte bulunmamıştı. Kapısına gidip aslan mi-

sali kükremeyi bir kenara bırakırsa kolundan tutup aşağı indirme düşüncesi daha cazip geliyordu.

Yağız, düşüncelere dalmışken apartmanın kapısının açılmasıyla bakışlarını kapıya çeviren adam Ali, Erkan ve Sarp'la karşılaştı. Üç genç de aynı anda "Günaydın komutanım," diyerek adamı selamlamışlardı. "Günaydın gençler. Hayrola, bu soğuk pazar sabahı nereye böyle?"

Sarp'ın kahveleri eğlendiğini belli eden pırıltılar saçarken Ali hariç diğer iki genç gülmüştü. Konuşansa Sarp olmuştu. "Hayırdır, komutanım hayır... Ali'ye kız bakmaya gidiyoruz."

Elinde olmadan üç gencin gözlerindeki pırıltıları tartarken, Ali'nin çekingenliğini fark etti. Şu an bu üç genç, duruşlarıyla can yakıcı görünüyorlardı. Az biraz da serseri... "Benim bildiğim kız bakmaya annelerle gidilirdi. Sen iki yakışıklı çapkını almışsın ya-nına... Sanki serserilik yapmaya gidermiş gibi bir hâliniz var. Böyle giderseniz kıza gerçekten sadece bakarsınız," dedi gülerek. Ali mahcup bir şekilde gülümserken, Sarp "Olur mu öyle şey komutanım, lütfen şu suratlarımıza bir bakın... Hiç serserilik, çapkınlık yapacak gibi görünüyor muyuz? Ne kadar da efendiyiz oysaki," demişken Erkan, Sarp'ı dürtmüştü.

"Oğlum, yoksa biz gerçekten kıza böyle bir imaj mı veriyoruz? Ondan mı dehşete düşmüş gibi Ali sizinle mi yaşıyor, diye sordu acaba?" Ardından Ali'ye dönmüştü. "Ali, oğlum bence sen tek başına git. Biz senin saadetine hiç engel olmayalım."

Ali'nin kaşları çatılmış, omuzları dikleşmişti. Belli ki duyduklarından hoşlanmamıştı. "Hep beraber gidelim diye konuşmadık mı kızlarla? Ben sanki bilmiyorum, senin asıl sebebinin eve çıkıp uyumak olduğunu..."

Erkan mağlubiyeti kabul ederek hafifçe omuz silkmişti. "En azından... Denemedim demem."

Sarp, Erkan'ı dürtürken "Hem Yasemin de orada olacak," derken dişlerini göstererek gülümsemişti. "Methiyeler düzüp,

şiiirlerine eşlik edecek yegâne aday... Edebiyatı istediğin kulvarda parçalayabilirsin, kız senin her dediğine bayılıyor.”

“Duygularımız karşılıklı... Ben de onun söylediği her şeyden bayılıyorum,” dedi Erkan bezgince yüzünü asarken. “Neyse komutanım bizim mahcup delikanlı Ali için —eliyle Ali’yi işaret etmişti- sabah sabah döküldük yollara... Arkadaş hatırı için çiğ tavuk yenirmiş ya hani... Benim yaptığım bu fedakârlığın yanında kesinlikle çiğ tavuk, hiçbir şey.”

Yağız, göz ucuyla saatine baktı. Söylediği saatten yirmi dakika geçmişti. Bundan sonra yapacaklarından kendisi sorumlu değildi. Dikkatini dağıtmak için, konuşma sırasını Erkan’dan almış olan Sarp’a odaklandı.

“Hani komutanım, sana söylediğim şu telefonumda çalan melodiyle ilgili bir iddia meselesi vardı ya işte onun sebebi bu. Ali’nin hoşlandığı kız; Öyküm... Bizim Ali gibi o da pek bir mahcup... Baktım iki mahcup bir ipte oynamaz. Ben de tüm ipleri ele aldım. Ali’ye dedim ki; ben, Öyküm’ün yanındaki kızı iki dakikada tavlardım, senin kızın da seninle muhabbete girmesini sağlarım. Sana da o kızı ayarlarım. Ali tabii yapamazsın bay seksi, dedi. Ve işte o an kaybetti. Çünkü ben Öyküm’ün arkadaşı İlknur’u daha o dakika gözünden anlamıştım, sürekli beni kesiyordu. Tabii o aralar bu şarkı çok konuşuluyor, arkadaşlar da şarkıyla beni çok özdeşleştirmiş sağ olsunlar. Güya Ali Bey, bir şarkıyla benim karizmamın bozulacağını düşündü. Biz de o an iddiaya girdik. Ben kızı ayarlayana kadar melodiyi koyacaktım, eğer ayarlayamazsam okul hayatım boyunca melodi kalacaktı. Tabii ben melodiyi koyar koymaz İlknur bana laf attı. Bende boş olmaz. Atılan lafın karşılığında bir sohbet başlattım. Sonra bir bakmışız, Öyküm, Ali, İlknur ve ben hep birlikte aynı masada sohbet ediyoruz. Tabii Ali ve Öyküm de böylelikle tanışmış oldu. Ali’ye manita yapacağız derken ben de nasiplendim yani anlayacağın komutanım. Şimdi bir sorunumuz kaldı. Benim bu kızı Ali’ye ayarlamam lazım. Yoksa

ben bu melodiyle aynen devam. Gerçi o problem değil. Ama asıl şimdi Ali'nin bir sorunu var. Erkan'ın aklına uymuş bizim oğlan, kız çok ürkek sakın söyleme öğrenci evinde kaldığını, eve asla getiremezsin falan diye..."

Erkan "Oğlum yalan mı?! Kız pek bir ürkek ceylan... Kendisi demedi mi çekine çekine sen de mi onlarla kalıyorsun diye? Tabii senin yanında bizim Ali'yi avcı zannetti. Be mübarek, insan şu surata bir bakar. Avcı olacak tip var mı bu adamda? Ava gitse avlanır be," diyerek Sarp'ın sözünü kesmiş ve Ali'nin yüzünü göstermişti. "Hem kızı eve atacaksan şöyle yapacaksın böyle yapacaksın, diye taktik verip ustalığını konuşturan ben miydim?"

Ali en sonunda dayanamayıp sitem etmişti. "Ya ne eve atması?! Ben bu kızı seviyorum millet! Karşısına geçince ağzım dilim kuruyor, elimi ayağımı koyacağım yeri şaşıyorum. Azıcık onunla vakit geçirip kendimi ifade edebilsem, yeter bana."

"İşte... Aşk mevzu bahisse cevapları bay sekside aramayacaksınız evlat. *Aşkın hikâyesini durmaksızın feryat eden bülbüle değil, sessiz sedasız can veren pervanelere sor,*" diyen Erkan doğru bir tespit yapmanın verdiği tatminle gülümsemişti. Ama Sarp'tan karşılık alması gecikmemişi. "Sen benim aşktan anlamadığımı mı söylemeye çalışıyorsun? Hiçbir kadın beni kendisine âşık edemediyse suç benim mi?"

Erkan, Sarp'ın bir anda savunmaya geçmesine gülmeden edemedi. "Ben sana hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum. Mevlana söylemiş vakti zamanında..." Sarp alınmış gibi konuşmaya başladı. "Burada türlü türlü çözümler sunan bülbül varken gitti seni dinledi bu çocuk... Şimdi bir ablayla enişteleri nereden bulacağız biz bu çocuğa pervane Erkan?" demiş ve Yağız'a dönmüştü. "Komutanım bizim Ali, Erkan'a uyup kızı öyle ürkek ve korkmuş görünce burada ablası ve eniştesiyle beraber yaşadığını söylemiş de... Şimdi işin içinden çıkamıyoruz."

"Ee be Ali'm. Madem bu kıza âşıksın, derdin Sarp'inki gibi de değil, ne yalan söylersin ki kıza," derken Yağız yan gözle Sarp'a bakmış ve gülmüştü. Sarp da Yağız'ın sözlerinin devamını getirmişti. "Hadi söyledin de neden sürdürebileceğin bir yalan söylemedin ki? Sen kim yalan söylemek kim?"

"Eh ne yapalım herkes anasının karnından senin gibi, kafasında bin tane tilkiyle doğup, bin tanesinin de kuyruğunu birbirine değdirmeme potansiyeline sahip olarak, kızlar arasına saliverilmiş olarak gezinmiyor," diye Sarp'a takılmadan edemişti Erkan. "Ee bazı şeyler genetik miras... Sonradan zorlasan da olmaz," diyen Sarp da Erkan'ın dediklerini kabul etmişken bir anda donakaldı ve "Millet buldum. Yemin ederim buldum," diye mırıldanmıştı gözleri bir yere odaklanmışken. Yüzünde çapkın bir gülümsemeyle yaklaşan odağını takip ederken başıyla işaret etti. "Hadi oğlum yine iyisin. Eniştesi bu kadar karizma -o esnada Yağız'ı göstermişti- ablası da bu derece güzel olan bir adam oluverdin bir anda," derken tüm gözler Sarp'ın baktığı yöne çevrildi.

Naz, aceleyle merdivenlerden inerken gençlerin yanına ulaştı. Yağız'la göz göze geldiğinde adamın kendisini tarayan bakışlarıyla karşılaşsa da yüz ifadesi hiçbir duyguyu belli etmiyordu. "Üzgünüm biraz geciktim," derken ellerinin dış yüzeyini havaya kaldırarak parmaklarını oynattı. "İşim biraz uzun sürdü."

Adam, kadının oynattığı parmaklarına baktığında tırnaklarındaki frenchler dikkatini çekti. Başka bir erkek olsa belki bilmezdi; ama bir kız kardeşe sahip olmak ki onunla sınırlı zaman geçiriyor dahi olsan, bazı şeyleri bilmeni sağlıyordu. Demek kadın savaş boyalarını sürmüştü. Kendi savaş boyalarının bu kadar göze hoş gelmeyeceğinden adı gibi emindi Yağız.

"Günaydın çocuklar. Nasılsınız?" diyerek çocukları selamlamıştı genç kadın.

Sarp, hâlinden memnun, havada asılı kalan sırtışıyla Naz'ı selamlamıştı. "İyiyiz hocam, hatta çok iyiyiz. Size sormamıza ge-

rek bile yok, mükemmel görünüyorsunuz.” Erkan, Sarp’tan konuşmayı devralarak “İyi ki buralara kadar gelmişsiniz de Kars’ın bu ayazına, İstanbul Boğazı’nın büyüleyiciliğini getirmişsiniz,” diye devam etti.

Ali’nin gözleri derdine derman bulmanın mutluluğuyla ısııl ısııl olmuş bir hâlde, arkadaşlarının iltifatlarına bir yenisini ekledi. “Ah, hocam iyi ki yolunuz buralara düşmüş de zavallı çaresiz bir öğrenciye en muhtaç olduğu anda Hızır gibi yetişmişsiniz.”

“Hocam bu arada board sözümü hatırlatmak isterim tekrar,” diye atıldı Sarp.

Duyduğu şeylerden hoşnut olan Naz, ufak bir kahkaha atarken Yağız’ın keskin bakışlarıyla karşılaştı. “Sözün aklımda, merak etme. Cheshire kedisi gibi sırtmana lüzum yok.” Yağız bu kez dayanamamıştı. “Sokak kedisi, mart kedisi şimdi de Cheshire kedisi, öyle mi? Bakalım bundan sonra ne var?”

“Ama komutanım, Naz Hocam doğru söyledi. Sarp’ın da Alice Harikalar Diyarı’ndaki pis sırtışlı kediden kalır yanı yoktur. Olur olmadık yerde belirip, olur olmadık şeyler söyleyip durur,” demişti Erkan.

Sarp arkadaşına tek kaşını kaldırıp baktıktan sonra “Bir tek, o olur olmadık şeyler söyleyerek, sırtan kedi, her yerde sizin kı...” derken susup Naz’a baktı ve boğazını temizledikten sonra lafını “...Yani paçanızı kurtarıyor başkası değil, hatırlatırım,” diyerek tamamladı.

Naz ellerini ovuşturarak hızla konuşmaya başladı. “Çocuklar, sizin sohbetinize doyum olmuyor; ama benim bir an önce arabaya binmem lazım. Yoksa burada donacağım.”

Yağız, Naz’ın başka hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden arkasında kalan ön kapıyı açtı. Naz “Teşekkür ederim,” diye mırıldanırken o da dişlerinin arasından “Rica ederim,” demeyi ihmal etmemiş ve kapıyı kapatmıştı.

Ali “Peki, bize yardım etmesi için Naz Hocayı nasıl ikna edeceğiz?” diye hayıflandı. Yağız sinsi bir ifadeyle delikanlılara dönüp

Aşkın Naz'lı Hali

futbolcularına taktik veren teknik direktör edasıyla onlara doğru hafifçe eğildi. Her birinin gözlerinin içine baktı ve dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrılırken bakışları Ali'nin bal rengi gözlerine kitlendi. "Sen hiç merak etme. Enişten olarak, Naz ablanı ikna etmesi benden..."

"Gülbahar teyzeciğim, gecikme için senden özür dilerim," diyen Naz'ın laflarını kendine göre, arabayı çalıştırarak vitesle takan Yağız tamamlamıştı. "Nazlı Öğretmenim henüz buranın çetin şartlarına alışamadığı için ..."

Arka koltukta oturmakta olan Gülbahar teyze, onaylarcasına başını sallamıştı. "Tabii oğlum, tabii... Hem şuncacık kızcağız sen kalk İstanbullulardan Karslara gel. Alışması için zaman lazım. Aman, sen ona yardımcı ve göz kulak oluver Yiğit oğlum, buralarda böyle tazeyi görüp de tek bırakmazlar... Biz de Hasan amcanla kol kanat gereriz; ama biz yaşlıyız nihayetinde. Hem sen asker adamsın."

Yağız, şoför koltuğundan Naz'a bir bakış atmış ve yamuk bir gülümsemeyle dikkatini tekrar yola vermişti. "Tabii teyzeciğim, her zaman canla başla... Sen hiç merak etme."

Naz, sesini çıkarmadı; çünkü adama meydan okuyayım derken yaşlı kadını tamamen unutmuştu. Bir an gülümsemesine kaydı bakışları. Gülbahar teyze, kurda kuzu emanet ettiğinin farkında değildi anlaşılan! Adam radyoyu açarken aynı anda onun fısıldayan sesini duydu.

"Hatta her sabah o çok sevdiği frenchi bile yaparım, bizzat... Maksat, Nazlı Öğretmenim Kars'a alışıırken bizi beklemekten dondurmasın," derken adam, genç kadının dudaklarına varla yok arası bir bakış atmıştı. Ama bu Naz'ın gözünden kaçmamıştı. Kaşları çatılırken sesini adamın yaptığı gibi kısık bir tonda tutmaya çalıştı. "Ne münasebet? Ne demeye çalışıyorsun sen?"

Adamın yoldan bir an için ayırdığı bakışları tüm cevapları saklıyor gibiydi. Ama dudağındaki karizmatik tebessüm her şeyi ele veriyordu. “Ne demeye çalıştığım açık... Amacım soğuktan donmamak. Sen ne anladın ki?”

Kızgın ses tonunu saklayamayan Naz, en azından açık olan radyonun sesinden Gülbahar teyzenin konuştuklarını duyamayacağına güvenerek konuşmaya başladı. “Sözlerinin arkasında hep ikinci bir mana var, değil mi Yüzbaşım? Beynim senin zannettiğinden kıvraktır ve çok iyi anlıyor ne demek istediğini.”

“Kalbimi yaralıyorsun; ama Nazlı Öğretmenim. Soğuktan donmamak dışında ne gibi bir şey kast etmiş olabilirim? Sayende ben de şu an söylemek istediğim şeye oldukça yabancılaştım.”

Bu adamın aptal olmadığına emindi; ama aptal rolü yapmak konusunda oldukça iyi sayılırdı. Yüzündeki gülümseme olmasaydı tabii.

“French kelimesine yüklediğin diğer manayı kast ediyorum,” dedi bezgince. Bir ilkokul öğrencisine okuma yazma dersi veriyormuşçasına açıklayıcıydı; ama maalesef ki bu adam, o miniklere gösterdiği sabrı hak etmiyordu.

“Hani siz kadınların şu tırnaklarınızın ucuna beyaz oje sürerek yaptığınız şeylere french diyorsunuz, değil mi? Yanılmıyorum?” dedikten sonra kısa süre de olsa ışıldayan mavi bakışlarını, kadının yeşilleriyle buluşmuştu. “Merak ettim. Sen neyi kast ettiğimi düşündün?”

Naz önce bir şey söylemek istercesine dudaklarını araladıysa da sinirle tekrar kapattı. Dudaklarını kemirir gibi dişlerini alt dudağına geçirmişti. İçinden bir şeyler söylemek geliyordu; ama Gülbahar teyze yanlarındayken söyleyecekleri hoş karşılanmayabilirdi. Kendini tutamayarak tekrar ağzını açtı ve derin bir nefes verirken sözlerinin öznesini değiştirdi.

“Gülbahar teyze sen neden öne oturmadin?” diye sordu. Aslında bu soruyu ilk başta sormalıydı. “Ah kızım, öne oturun-

ca yol üstüme üstüme geliyor. Boğuyor beni," cevabını alan Naz, yaşlı kadının duyamayacağı ama yanındaki adamın çok net duyabileceği şekilde, bıkkınlıkla "Beni de," diye mırıldanarak kollarını kavuşturdu. Gülbahar teyzenin direktiflerine göre, adamın yönlendirdiği arabanın camından dışarıyı izlerken adamın keyifle mırıldandığı şarkı üzerine meşgul tutmaya çalıştığı zihnini durdurdu.

Yanlış duyuyor olmalıydı. Adam keyifle bir şarkı mırıldanıyordu; evet. Şarkı Fransızcaydı, o da tamam. Şaşırdığı kısım ise adamın aksan ile birlikte şarkının sözlerini ezbere bilen biri gibi değil de o dile çok hâkim biri gibi eşlik ediyordu. Zihninin böyle bir sonuç çıkarmasına şaşırarak bir süre adamın mırıldanışını dinledi. Uyduruyor olmalıydı. Kesinlikle! Bu adamın Fransızca bilecek hâli yoktu ya. Kendisine de an itibarıyla gün doğmuştu.

"Ne o, Yüzbaşım? Fransız manikürü bildiğin kadar Fransızca da mı biliyorsun, yoksa taklit etmek de karşıdakiler anlamayınca bir nevi bilmek oluyor diye mi düşünüyorsun?"

Adam mırıldanışını yarıda kesmiş ve göz ucuyla kadına bakmıştı. Dudaklarında o, bir şeylerin peşinde olduğunun alarımını veren gülümseme vardı ve görülmeye değerdı. Anlaşılan o ki bir yerden vurmaya hazırlanıyordu. "Taklit etmek mi? Taklit ettiğimi nereden çıkardın?"

"Fransızca bilen birine benzemiyorsun," dedi açıkça Naz. Aslında bu adam herhangi bir dil biliyor olabilirdi; ama Fransızca konuşacak ince yapıda bir adam gibi görünmüyordu. Bu laflarının üzerine adam bir şeyler fısıldamıştı. Naz'ın tam olarak anlamadığı ama Fransa'da vakit geçirmenin verdiği kulak aşinalığıyla Fransızca olduğuna karar verdiği şeyler... Ve sesinin tınısı da bir o kadar etkileyiciydi. Adamın dikkati yoldayken, genç kadın şaşkınca adamın profiline baktı. Yalan söylüyor olabilirdi. Sonuçta adamı ne zamandır tanıyordu ki? Ama... Adamın söyleyişinde hiç tutukluk olmamıştı ve tavrı gayet doğaldı. Kadının düşünceleri-

nin inatla tersini kanıtlıyor gibiydi. Adam, kadının düşüncelerir anlamış gibi bu kez de söylediklerinin Türkçesini mırıldandı.

“Fransızca bilen biri sence nasıl görünür, matmazel?”

Pazar yerine ulaştıklarında, herkes arabadan inerken Yağız göz ucuyla Naz’a baktıktan sonra çevrenin değişen tavırlarını fark etti. Bunun nedeni Naz’ın giyiniş tarzı ya da güzelliği değildi. Evet, bunlar da birer nedendi; ama adama göre asıl neden kadının yapmacıksız sergilediği havalı tavırlardı. Bunları öyle bir doğallıkla yapıyordu ki kadını havalı yaparken hoppa görünmesini sağlıyordu. Bu tavırları ılgıt ılgıt eserken çevresini de sarıp sarmalıyor bu yüzden de şımarık hareketler yaparken dahi seyredende kadının sempatik olduğuna dair izlenim bırakıyordu ve kendilerine doğru dönen bakışlardan bunu anlamak hiç de zor değildi. Aksi gibi Yağız bu durumdan oldukça rahatsızlık duymuştu. Gülbahar teyze ve Naz sohbet ederek pazara girerken, o da hemen arkalarında geçit vermez yalçın bir dağ gibi dikilerek, iki bayanın da himayesinde olduğunun sinyallerini veriyordu. Kısa süren tezgâh gezmesi ardından Gülbahar teyze durmuş ve tezgâhtaki sebzeleri incelemişti. “Bak Sadenaz kızım, şuradaki kıvrıcıklardan alalım taze görünüyorlar.”

Kadının pazar alışverişine alışkın olmayan hareketlerini uzaktan seyreden Yağız, hâinden oldukça memnundu. Çok tatlı olduğu aşikârdı. Dik kafalı, dediğim dedik ve çokbilmiş tutumundan, kendisine kafa tutarken yeşil alevlerle tutuşan gözlerinden etkilendiğini söylese, taş olması muhtemeldi. Tabii şımarık ve ön yargılı tavırlarına söyleyecek bir şeyi yoktu. Kendisini henüz tanımazken Fransızca bildiğine ne gerekçeyle inanmamış olabilirdi ki? Kadının kafasında kendisiyle ilgili oluşan ön yargı, belli ki adama Fransızcaı yakıştıramamıştı. Kadının o acemi hâlini

izlerken kendisini daha fazla tutamadı. "Daha önce hiç pazarda bulunmadın, değil mi?"

Müşteri çekmeye çalışan tezgâhtarların ve alışveriş yapmaya çalışan müşterilerin gürültüsü arasında kadın adamın ses tonunu rahatlıkça seçti. Ne de olsa bu sesi ona kimse unutturamazdı. Başını adama bakmak için uğraştığı tezgâhtan kaldırdığında yanından geçmekte olan birkaç kişiyi fark etti. İki genç kız ki yirmili yaşlarının ortasında evlenme yaşına gelmiş gibi görünüyorlardı, yanlarında da yaşlı bir kadın vardı. Hepsı alenen Yağız'a bakıyordu. Hem de hiç utanmadan kıkırdaşarak. Açık seçik! Onlara söylemek istediği iki çift kelamı vardı Naz'ın.

Bu adamın içi onu dışı diğerlerini yakıyordu belli ki!

Bakışlarını adama çevirdiğindeyse adamla göz göze geldi. Belli ki Yağız kendisine çevrilen bakışların farkında değildi. Şimdi bu adama ne cevap vermeliydi? Yüzündeki duyguları incelemeye çalıştı. O eğri gülümseme yüzünde değildi. Odağını kendisine çevirmiş oldukça ilgili gibi bir hâli vardı. Ama bu durum onu kandıramazdı. O da adam gibi manaları çarpıtabilirdi. "Bulunmuşluğum var," diyerek kısaca cevap verdi.

"Sorduğum soru tam olarak bu manaya gelmiyordu. Daha önce hiç pazar alışverişi yapmış mıydın, diye merak etmiştim; ama belli ki..." derken sözleri Naz tarafından bölündü. "Belli ki bazı şeylere farklı manalar yüklemek, yalnızca senin yapabildiğin bir şey değil. Sen bana daha önce pazarda bulunup bulunmadığımı sordun, sanıyorum."

Demek ki kadın hâlâ kelimelere yüklenen farklı manalarda takılıp kalmıştı. Onun için bunun sakıncası yoktu. French ile neyi kast ettiğine karar vermek için istediğini düşünebilirdi.

Naz'ınsa o günler gelmişti aklına. "Orkun beni okula bırakırken kestirme olduğunu düşündüğümüz yolda pazar kurulduydum ve biz azimle içinden geçmeye çalıştık. Bir adamın taşıdığı tezgâhın içindeki otların bir kısmı arabanın açık olan camından Or-

kun'un üzerine dökülmüştü ve birkaç gün hiç durmadan kaşınmıştı. Meğer otlar ısırgan otuymuş," derken kadın kendi kendine konuşur gibi mırıldanıyordu. O günleri, öğrencilik yıllarını özlemişti. İstemsizce bir iç çekerken tekrar sebzelere yöneldi.

"Otlar ısıracağı adamı biliyormuş," diye mırıldanan Yağız'sa kadının iç çekişinden nedense rahatsız olmuştu. Kadının sevgilisini özlemiş olması gayet doğal bir durumdu; ama bu durumdan Yağız'ın rahatsız olması doğala oldukça aykırıydı. "Bir şey mi dedin?" diyen Naz, bakışlarını tezgâhtan ayırıp adama çevirmişti.

"Pek fazla pazar tecrüben olmadığı belli, diyorum. Sanki pazarda değil de AVM'de geziyor gibisin."

"O nasıl oluyor?"

"Öyle vitrinlere bakıp zaman geçiriyor gibi... Şu elbisenin kırmızısı var mıdır? Bu etek aldığım bluzla uyar mı? Ay şunun altına diğer mağazada gördüğüm, uğruna deli olunası ayakkabıları da alsam süper olur. Gibi... Ama eminim ki şu anda giysi alışverişine kafa yorduğun kadar dikkatle bakmıyorsundur tezgâhlara..."

"Ne yani, benim kıyafetten anladığım kadar sebze meyveden anlamadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" derken Gülbahar teyzenin sesiyle yaşlı kadına döndü. "Kızım bak şuradaki pancarlar da güzelmiş, onlardan da alalım azıcık."

Adamın bakışları üzerindeyken kendisini çok rahatsız hissediyordu Naz. Sanki diken üstündeydi. Adam yanlış yapacağı anı kolluyordu ve her nasıl oluyorsa o yanlış, birden adamın sözlerinde dallanıp budaklanıyordu. Eline aldığı poşetin içerisine biraz daha açık renk ve taze görünen pancarları doldurmaya başladı. Ama bu kez olmayacaktı. Sebze seçmekte nasıl bir zorluk olabilirdi ki? Adamı tam arkasında hissettiğinde konuşmaya başladı. "Sebze seçmek zor bir şey değil Yüzbaşım. Biraz önce anlamadığımı mı ima etmiştin?"

"Hiç öyle şey ima eder miyim? Gayet de iyi anlıyorsun. Baksana Gülbahar teyzenin sana almayı söylediği şeyin en körpesini..."

elini sebzelerin üzerine konulmuş fiyat yazan kartona götürüp "...
ve en pahalısını seçtin; ama bir de turp yerine pancar alsaydın,
tam nokta atışı yapacaktın."

Kısa bir süre sonra pazar arabası Gülbahar teyzenin direktifleri ve Yağız' ın da yardımlarıyla dolmuş ve taşmıştı; ama Naz için durum pek parlak değildi. Oldukça yorulmuş ve üşümüştü. Biraz daha ıslak ve soğuk meyve sebzeye ellerini değirmek zorunda kalırsa parmakları parçalanıp dökülecekti ki ellerine bulaşmış toprağı saymıyordu bile. Ellerini birbirine sürttükçe küçük parçalar hâlinde dökülüyorlardı. Şu an sıcacık bir duş için neler vermezdi?!

Gülbahar teyzeye baktığında hâlâ tezgâhlara göz attığını fark etti. Yaşlı kadın, yıllarının mutfak tecrübesini konuşurmuş, iki evin birden alışverişini yapmıştı. Naz da onun söylediklerini alıp parayı ödemişti. Yağız' sa kendisi için çok fazla bir şey almıyordu. Naz bunlarla uğraşmak zorunda kalsaydı, bir gün boyunca buradan çıkamayacağına emindi. Gülbahar teyze kendine bakıldığını anlamış gibi Naz' a baktı. "Nazlı kızım, bak şu tezgâhtaki pazılar çok güzel. Hem kendine hem bana al da bir gün seninle pазı sarması yaparız," deyip Naz' ın eline para tutuşturmuştu. "Sonra da şuradaki kartol tezgâhının orada buluşuruz, tamam mı çocuğum? Hem sen de çok üşüdün. Burnun kıpkırmızı olmuş. Dört koldan halledelim de bir an önce gidelim," demişti.

Her bir pazar tezgâhından kendi mallarını öven pazarcıların sesi yankılanırken, Naz da Gülbahar teyzenin gösterdiği tezgâha dönüp izlemeye başladı. Tezgâhta türlü türlü yeşil yapraklı sebze bulunuyordu. Birkaç kilo pazı almak, ne kadar zor olabilirdi ki? Bir pazarcının "Kuzu ıspanak, kuzu buuu kuzuu. Gel gel, manken ab-laların baktığı kuzu ıspanağа geeelll. Yiyen bir pişman yemeyen biiiiiinnn. İster seyret, ister pişirrrr," diye bağırdığını duydu. Bugün

belli ki Naz hariç herkes havasındaydı. İsteksizce tezgâha doğru yürürken kulağına ufak kakhahalar geliyor ve kendisini izleyen bakışlara maruz kalıyordu. Pazarda mutfak alışverişini yapan sade bir vatandaşta bu kadar dikkat çeken ne vardı da insanlar kafalarını çevirip bakıyordu şimdi? Eliyle yeşil yaprağı incelerken ki o an yaptığını yaprağın tazeliğini kontrol etmek olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu, Yağız'ın çevresini ne kadar çok doldurduğunu düşündü. Çünkü birkaç dakika önce, adam yanındayken hiçbir bakış kendisine çevrilecek cesareti bulamıyordu.

Elini bir diğer bağa götürüp incelediğinde, kulağına dolan bir başka kakhaha sesiyle bakışlarını aniden kaldırdığında az uzağında kendisine bakıp sohbet eden birkaç adamla karşılaştı. Derin bir nefes alarak bakışlarını baktığı yerden kaçırdı. Pazılar mutlaka bir başka tezgâhta daha olmalıydı!

İzlendiğini hissettiği her bir dakikada, kalabalığın içinde adım atmaya uğraştığında gerildiğini hissediyordu. Çünkü ne Gülbahar teyzenin işaret ettiği patates tezgâhını görebiliyordu ne de Yağız'ı. An itibarıyla küçük bir çocuk gibi pazarın ortasında kaybolmuş gibi hissediyordu. Kirli, üşümüş, korkmuş, küçük bir kız çocuğu gibi... Korkulacak bir şey yoktu; ama sinirleri ve bedeni yorulmuşken şu durumu da hiç yardımcı olmuyordu. Altı üstü bir pazar alışverişiydi. Birisi bu hâlini görse gülerdi. Fakat... O alışkın değildi işte. Ne vardı sanki bir AVM'ye gidip her şeylerini oradan alsalardı. Hafifçe parmak uçlarında yükselerek Gülbahar teyze-yi görmeye çalışsa da başarılı olamadı. Sürekli kendisine çarpan insanlar yanından geçerken gözleriyle süzmeyi ihmal etmezken içini bir panik dalgası sardı. Gözler üzerindeyken aksi de pek mümkün değildi. Kalabalığı yarmaya çalışarak birkaç adım daha atmıştı ki sert bir erkek eli elini kavramıştı. Elini çekmeye çalışarak yürümesine engel olan elin sahibine döndü ve o an, kesif bir rahatlama doldurdu içini. Gözleri dalgalı denizler gibi çalkalanan mavi gözlerle karşılaştınca, içinde kabaran panik duygusu gelgitin

etkisiyle çekilen sular gibi çekilerek, yerini tatlı dingin bir duyguya bıraktı ve elini adamın sıcak avucundan çekmek için hamle yapmadı. Adamın siyah kaşları çatılmış her zamanki alaycı tavrından uzak olsa da bir an sonra dudağının bir kenarı kıvrılmıştı.

“Ne o bizi kayıp mı ettin, Nazlı Öğretmenim?”

İçindeki panik duygusu akıp gitmişken, adamın çatık kaşlarına rağmen kıvrılmış dudakları ve iğneleyici sözleri kadını duygu kakafonisinden çekip çıkarmaya yetmişti.

“Çocuk muyum ben, Yüzbaşım? Gülbahar teyze, pazı al dedi de onları alacaktım,” derken elini, adamın elinin hapsinden çekmek için hamle yaptı; fakat adam üzerinde bu çaba oldukça etkisiz kaldı. Naz, birleşmiş ellerine bakarken Yağız başını kaldırıp etrafa bir bakış atmış, sonrasındaysa kadına takılan bakışların dağılmasıyla o da ellerine bakmıştı. Kadın, başını bakmakta olduğu yerden kaldırdığında göz göze gelmişlerdi. “Şimdi elimi bana bırakırsan eğer, gidip şuradaki gözüme güzel görünenlerden almak istiyorum,” diyen kadın elini çekmeye çalışsa da bir kez daha başarısız olmuştu.

“Hayır bırakmam. Sonra yine kaybolursun. Gülbahar teyze seni bana emanet etti ve ben sözünün eri bir adamım. Sonra benim hakkımda kötü düşünmesini istemem.”

Naz, kendi parmakları arasına dolanan erkeksi parmakların varlığıyla kendisini oldukça garip hissetmişti. Kendi parmakları ne kadar soğuksa adamınkiler de bir o kadar sıcaktı ve bu sıcaklık sanki yakıyordu. Nedenini tam olarak anlayamasa da öfkeden olduğunu tahmin ettiği duyguyla kalp ritimleri hızlanırken çenesini kaldırarak inatla adama baktı.

“Başkalarının, senin hakkında ne düşündüğünü bu kadar çok önemsiyorsan sana şunu söylemem lazım. Senin hakkındaki düşüncelerimi bilseydin, kesinlikle intihar ederdin, Yüzbaşım.”

Adam, bakışlarını kısarak kalbi kırılmışçasına kadına bakarken mavilikleri eğlendiğini belli eden pırıltılar saçıyordu. “Acaba

beni intihar düşüncesine sürükleyecek kadar yıkıcı olan o kötü fikirlerini edinmene hangi yanlış davranışım sebep oldu, merak ediyorum. Eşyalarını yerleştirmem, valizlerini taşımam veya perdelerini takmam ihtimal dâhilinde sanırım. Ama bir şeyi daha çok merak ediyorum. Benim hakkımdaki fikirlerini değiştirmek için ne yapabilirim? İntihar etmek için henüz çok gencim.”

Adamın söylediklerinin bir kısmını es geçerek derin bir nefes verdi. “Fikirlerimi değiştirmek için, verdiğin sözü tutmaya elinle değil gözlerinle yaparak başlayabilirsin. Ayrıca... Ben kaybolmamıştım.”

“Bence kaybolmuştun. Hatta oldukça da korkmuştun. Ürkekçe etrafına bakıyordun.”

Evet, belki adamın söylediklerini az biraz hissetmiş ve yapmış olabilirdi. Ama adamın söyleyişinde, tüm bunları ikna etmesine sebep olacak bir şeyler vardı. Hırçın bakışlarını ne söyleyeceğini düşünür gibi adamın göğsüne indirmişken, gözleri adamın pazılarına takıldı. Şu an montun altında gizlenmiş olan pazılara... Bakışlarını kaldırdı aniden.

“Pazılara bakıyordum. Etrafıma değil...” derken tezgâhlardan birindeki pazıları işaret etti. Yağız, kadının gösterdiği yere baktığında bakışları kısılırken yüzündeki gülümseme iyiden iyiye genişlemiş dudaklarından ufak bir kahkaha fırlamıştı.

“Ne o Yüzbaşım, pazılar komik bir espri yaptı da ona mı gülüyorsun? Ben otların dilinden pek anlamıyorum; ama anlaşılan sen anlıyorsun.”

Adam bakışlarını, kadının hareli yeşillerine çevirmişti. “En az Fransızcadan anladığım kadar,” derken kadına göz kırpmış ve eklemişti. “Ayrıca... Baktıkların pazı değil, ispanak.”

Kadının yanakları pembeleşirken soğuk mu yoksa adamın karşısında istediğini elde edememiş olmanın verdiği sinir mi buna sebep, karar veremese de soğuğa yormayı tercih etti kadın. Adam on parmağında on marifetle donatılmıştı sanki. Kendisiyse

sahip olmadığı bu yetenekler yüzünden ki bu gibi şeylerle sürekli karşılaşmak durumunda kalsa kendisinin de yapabileceğine emindi, adamla münakaşaya girip de iyiden iyiye kaybetmek niyetinde değildi. "Bu kalabalığın içinde nasıl oldu da beni buldun sen?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Son zamanlarda geliştirdiğim Temel Reis duyularım." Naz, adamın sözlerine herhangi bir anlam yüklemeye çalışsa da pek başarılı olamamıştı ve soracağı sorudan alacağı cevaba pişman olacağını bile bile yine de sordu. "O da ne demek, Yüzbaşım?"

"Ben, Allah'ın kaldırıp koyuverdiği bu boyumla hem ıspanakları hem de Safinaz'ı kilometrelerce öteden tanıyabilirim. Bu, o demek."

Kalabalığın ortasında ayakta dikilirken, insanlar etraflarından geçiyorlardı; ama ne insanlar bu durumdan rahatsızdı ne de onlar insanları fark edecek durumda. Naz, dişlerini sıkarak sıkıntılı bir nefes verirken kaşları çatılmıştı. "Bu kadar komik olma," dedi dişlerinin arasından.

"Sen de bu kadar gergin olma... Ben biraz olsun şu gerginliği üstünden atman için yardımcı olmaya çalışıyorumdur belki. Bak şu hâlimize. Sen gergin, ben komik... Ne kadar da birbirimizi tamamlayan bir çift olduk. Elmanın iki yarısı gibi..." derken birbirlerine dolanmış olan ellerini işaret etmişti adam. "Temel Reis'le Safinaz gibi."

"Amacın beni rahatlatmaya çalışmaksa, emin ol hiç yardımcı olmuyorsun. Ayrıca... Biz Temel Reis ve Safinaz gibi bir çiftte benzemeyi bırak, onlarla hiç mi hiç alakamız dahi yok. Biz ancak Batman ve Kedi Kadın kadar birbirimize uygunuz. Kedi Kadın keskin pençelerini ne kadar Batman'a geçirmek istiyorsa ben de aynı şeyi sana yapmak istiyorum," derken adamın tuttuğu elinin tırnaklarını çok hafifçe adamın üzerine batırdı. Pençelerini hissettirmek için...

"Öyle mi pisicik? Bu ilişkide kedi olan taraf benim zannetsem de Kedi Kadın gibi süper kötü bir kahraman değilsin, bu konuda

kendine haksızlık etme,” demiş ve kadına aralarında boşluk kalmayacak şekilde yaklaşmıştı. “Ve... Batman’le Kedi Kadın birbirlerine ne kadar düşmansa bir o kadar da sevgiliydiler.”

Naz’ın duyduğu şeylerle gözleri kocaman açılırken, adam yine onu bilinmezliğe sürüklemişti. Kur yapmaya mı çalışıyordu yoksa sinir etmeye mi?! Eğer ilk seçenekse gerçekten de çok yanlış bir yoldaydı.

“Bir şey daha var. Bir anda, süper kahraman mertebesine eriştirilmek, hem de senin tarafından, oldukça hoş. Ne kadar kedileri yarasalardan daha çok seviyor olsam da,” diyen adam, Naz’ın bir şey demesine fırsat vermeden elinden çekerek pazıların olduğu tezgâha götürdü. Aslında genç kadın şaşkınlıktan ne söyleyeceğine karar vermiş durumda da değildi. Adam, pazarcıya pazı tarttırırken Naz, bir şeyleri anlamaya çalışır gibi mırıldandı. “Sen nasıl bir adamsın böyle?”

Adam pazarcıyı izlerken başını çevirip kadına baktı. Kadın sorduğu soruya çok yanıt bekliyormuş gibi değildi, aksine kadının yüz ifadesinde sorunun cevabı vardı. “Nasıl bir adammışım?” diye sordu adam. Cevabı kendisi de merak ediyordu.

“Sinir bozucusun. Bazı şeyleri ciddiye almadığın çok açık. Aslında ciddiye aldığın bir şey var mı, onu da merak etmiyor değilim. Tipine bakıyorum da evet, yakışıklısın ve öz güven fazlalığın var. Bu da tahminlerime göre pek çok kadının ilgisinden ileri geliyor. Tüm bunlara rağmen sana bir konuda teşekkür ederim... Sayende hayatın bir gerçeğiyle yüzleşmiş oldum.”

Kadının tüm lafından çekip çıkardığı tek iltifat olan yakışıklılık, oldukça hoşuna gitmişti adamın. Diğerlerine ise kulak tıkamayı tercih etmişti. “Neymiş bakalım hayatın bu gerçeği?” derken merak içerisindeydi.

Kadının dudakları yer çekimine inat kıvrılırken gözlerinde adamla inatlaşmaya hazır olduğunu belli eden pırıltılar oynayıyordu. “Tip her şey demek değilmiş.”

“Bunları söylemek için çok geç kalmadın mı yenge?”

Naz, adamla olan hararetli tartışmasına o kadar dalmıştı ki bir dinleyicileri olduğunu fark etmemişti. Bakışlarını pazarcıya çevirdiğinde, gencin gülümsemesinden, sergilenen komediden oldukça hoşnut olduğunu anladı. Anlaşılan evlere şenlik bir imaj çiziyorlardı.

“Haklısın. Bazı şeylere ‘evet’ dedikten sonra bunları düşünmek için oldukça geç.”

Kadının kısılmış öfkeli bakışları Yağız’a yöneldiğinde, dişlerini sıkılmaktan dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Adam neden böyle sürekli bam teline basıyordu ki?! Ya da... Neden buna izin veriyordu? Bu soruların cevabı henüz kendisinde yoktu.

“Belli ki yengeye bin bir tavırla evet dedirtmişsin bey abi. Bu duruma geleceğinizi bilsen bu kadar uğraşır mıydın acaba?” diyen pazarcı da adama eşlik ederek gülmüştü. Yağız, yanındaki kadına baktığında ateş saçan yeşiller tam hayalindeki gibiydi. Buram buram öfke ve yakıcı bir ateşle... Bu manzara gerçekten de eşsizdi ve adamı heyecanlandırmaya yetiyordu. Gözlerini sanki eşine âşık bir adammışçasına kadının gözlerinden ayırmazken dudaklarından dökülen sözlere engel olmadı.

“Pişman değilim. Yine olsa, yine yaparım.”

Alenen iki adam da kendisiyle dalga geçiyordu. Fakat sinir bozucu olan taraf kesinlikle Yağız’dı. Gözlerinin içine mavi kıvılcımlarla baka baka kendisiyle oynuyordu. Şu an adam kendisini çileden çıkartan bir şeyler söylemeliydi. Yani içinde garip bir heyecan oluşturan bu cümlelerin tam aksi olmalıydı. Cümlelerine ek, bir de adamın yüz ifadesi vardı. Adamın gözleri sanki dilini düğümlemişti. Donmakta olan parmaklarını ısıtan adamın elleri de bu durumda etkili sayılırdı. Pazarcıya vereceği okkalı cevabı bile unutmuştu. Silkinerek kendini toparlamaya çalıştı. Belki de şimdilik sussa iyi olurdu ve bu tantana daha çabuk biterdi.

“Pişman değilsen şanslısın bey abi. Yoksa yenge, ömür boyu başının etini yiyecek gibi.”

Naz, kendine gelmişken hırçın bakışlarının hedefinde bu kez pazarcı vardı. Kendisi hakkında, hem de o ortamın tam ortasında dayken, konuşup gülüşmek Naz'ın kendisini tutmasını imkânsız hâle getiriyordu. Belli ki kadın iki kelime etmeden bu eğlence son bulmayacaktı.

"Bunları konuşmak için çok geç. Bana kalsa daha süründürürdüm; ama dayanamadım. Çok uğraştı. Her gün kapıma gelen gülleri ve balkonumda yapılan Fransızca serenatları saymıyorum. Hiç susmayan telefonlarımdan bahsetmiyorum bile," derken Naz duruma ayak uydurduğu için kendini takdir etmiş, gülümsüyordu. Yağız'a bakarken gözlerindeki kızgın ışıltılar yerini kocasına âşık bir kadın misali etrafa saçılan nazarlara bırakmış, işte bu durum kesinlikle Yağız'ın nefesini kesmişti.

"Bey abim sen kendin kaşınmışsın."

Yağız durumdan gayet memnun bir şekilde Naz'a bakarak konuştu. "Beni az uğraştırmadı. Bir kez EVET diyecek diye çektiklerimi bir ben bilirim." Sonra pazarcıya doğru döndü. "Benden tavsiye, eğer gerçekten istiyorsan bırakma. Bak bana... Ben uğraşmasam yengenin gözü beni görmezdi," diyerek parayı uzattı ve uzatılan poşeti aldı.

"Benden de bir tavsiye, eğer kız istemiyorsa çok gözüne girmeye çalışma. Gözünü çıkarırsın maazallah," diyen Naz da oyundan memnun, sinsice gülümsedi. Genç pazarcının hayran bakışları altında, el ele tezgâhtan uzaklaşırlarken Naz, Yağız'ın pençelerinden elini kurtardı ve yürümeye devam etti. "Şuncacık çocuğa beni çekilmez bir kadın olarak gösterdiğine inanamıyorum. Pazarcılara da maskara olduk senin yüzünden."

"Çekilmez bir kadın olarak değil, dayanılmaz bir kadın gibi göründün. Hem... Neler yapmışım ben öyle?" derken Yağız'ın dudakları kıvrılmış sanki söylenilenleri gerçekten yapmış gibi yüzünde hoşnut bir gülümseme oluşmuştu.

"Orada biraz daha kalsaydık ben sana daha neler yaptırırdım da bakma sen," diyen Naz, adama ufak bir bakış attı. Biraz ilerle-

Aşkın Naz'lı Hali

mişlerdi ki duydukları bir sesle durdular. Sesin sahibini tamamen unutmışlardı.

“Nazlı kızım, Yiğit oğlum... Nihayet geldiniz,” diyen Gülbahar teyze, bir tezgâhın arkasında taburede oturmuş, dumanı üzerinde tüten bir bardak çayı keyifle içiyordu. Naz, şu an o sıcak çayı içmek şöyle dursun avuçlarının içinde tutmak için bile pek çok şey yapabiliirdi. “Sizi beklerken Hayrettin oğlumla sohbet ediyordum ben de. Bak oğlum, bu benim Nazlı kızımla Yiğit oğlum.”

Naz, yaşlı kadının işaret ettiği kişiye bakmak için döndüğünde işaret edilen adamın kendisini bir baş hareketiyle selamladığını gördü. Namı diğer Hayri, Yağız kadar olmasa da oldukça uzun bir adamdı. Genç kadın, daha önce Hayri hakkında bir düşünce içine girmedigi için aslında nasıl biriyle karşılaşacağı hakkında en ufak bir fikre sahip değildi. Ama şu an görüyordu ki Hayri esmer tenli, kahve gözlü bir erkek olarak olağan bir erkek izlenimi çizse de yakışıklı bir adamdı. Naz'ın dikkatini başka bir şey çekti. Adamın bakışları... Adam, Naz'a bakarken bakışları oldukça şaşkın olsa da yüz ifadesi bir şeylerden rahatsız olduğunu belli ediyordu. “Yengem, sizden çok bahsetti. Şehrimize hoş geldiniz. Buralarda yenisiniz bir eksiğiniz, ihtiyacınız olursa eğer elimizden geldiğince yardımcı oluruz,” diyen Hayri, yanındaki patates çuvalını alarak tezgâha döktü ve bunu yaparken oldukça rahattı. Zaten bu soğuga rağmen giydiği ince kazaktan şişen kasları oldukça belirginken aksi pek beklenemezdi.

Yağız, adamı incelerken şu anki bulundukları durumdan nendensizce rahatsız oldu. Evet, adam aralarında değilken Naz'a bu adam üzerinden takılmak ve onu sinir etmek haz vermişti; ama şu an adamın kanlı canlı hâli ve Naz bir araya gelince, işin pek de eğlenceli olmadığını fark etti. Hayri, ikisini gördüğünde oldukça şaşırırmıştı. Özellikle de Naz'ı görünce... Şaşkın bakışları bunu çok net anlatıyordu.

“Aa, Gülbahar. Pazar için geç kalmışsın,” diyen sesle Naz, sesin geldiği yöne doğru döndü. Gülbahar teyzeyle hemen hemen

aynı yaşta yaşlı bir kadın, tezgâhın önünde durmuş, Gülbahar teyzeye bakıyordu. Yanında da genç bir kız vardı. Neyse ki bu yeni gelenlerle, Hayri muhabbeti çok uzamayacaktı.

“Nazlı kızım ve Yiğit oğlumla geldim pazara. Ee biz üç ailelik alışveriş yapıyoruz. Anca oldu,” diyerek Naz ve Yağız’ı gösteren Gülbahar teyze, laflarına devam etmişti. “Bu benim ahretliğim Hatice, bu da kızı Şakire.”

Demek Nazire bu kızdı. Naz, kızı göz hapsine aldı. Ufak tefek ve oldukça tatlı bir kıza benziyordu. Aşırı olmasa da esmer bir tene sahipti ve şaşkınlığıyla karışmış ürkek ela bakışlarla o da Naz’a bakıyordu. Sonra bakışları Yağız’a çevrilmişse de bakışları hedefinde çok durmamış ve hemen başka yöne çevrilmişti. Fakat annesi Hatice, genç kızın yerine Yağız’ı süzmeye devam ediyor gibiydi. Nasıl bir adamla karşı karşıya olduklarını bilmeden adamı inceliyor olsalar da bir gerçek vardı. Yağız’ın dışı herkesi yaksa da içini Naz’a sormak gerekiyordu. Yağız, üzerindeki bakışlara rağmen nezaket yüklü gülümseyişini ve saygılı duruşunu bozmazken, Naz adama inanamıyordu. Kendisine bir kez olsun böyle mesafeli durup da nezaketle gülmemişti! Adamın şu hâliyle dalga geçebilirdi aslında; ama şaşırtıcı bir şekilde zerre kadar içinden gelmiyordu. Aksine, adama çevrilen bakışlardan kendisine çevrilen bakışlar kadar rahatsız olmuştu.

Kimsenin duymayacağı şekilde Yağız’a sokulurken “Buradan bir an önce gidebilir miyiz?” diye mırıldandı. Yağız’ın bakışları ona döndüğünde, adamın kendisi kadar rahatsız olduğunu fark etmiş ve adam onunla aynı fikirdeymiş gibi başını sallamıştı. İki si de sohbetten kendilerini soyutlamışken sadece konuşulanları dinliyorlardı.

“Bir isteğin var mı Hatice teyze?” diye sormuştu Hayri ve Hatice teyze de birkaç kilo patates tartmasını söylemiş, sonrasında Gülbahar teyzeyle sohbetine geri dönmüştü. Hayri de patates tattıktan sonra “Yusuf, bak bakayım buraya. Hatice teyzenle Na-

zire ablanın elindekileri al da evlerine götür. Hadi," demişti. Genç bir delikanlı yaşlı kadınla genç kızın elindeki tüm poşetleri alıp yola koyulmuşken Naz, bir şeyi fark etti ve bunu Yağız'la paylaşmaktan çekinmedi. "Şu an var olan eş adayın Nazire ile vedalaşsan iyi edersin," diye mırıldanmıştı. Bunları söylerken içinde kesif bir rahatlama, dudaklarında ise güzel bir tebessüm vardı. Yağız'ın da ondan kalır yanı yoktu. Naz'a bakarken dudaklarındaki eğri gülümseme karşılardaki manzara içindeki küçük ayrıntıyı yakaladığını gösteriyordu. "Sen de Hayri'ye pek bel bağlamasan iyi olur. Belli ki Hayri'den sana hayır yok."

İkisi de karşılardaki manzaraya dönmüş, iki yaşlı kadının daldıkları sohbeti fırsat bilip kimseye aldırmandan birbirlerinden gözlerini ayıramayan Hayri ve Nazire'yi seyrettiler bir süre. Sonrasında Yağız, dikkatini başka tarafta yoğunlaştıran Naz'a baktı. Kadının bakışlarını takip ettiğinde sıkıntıyla bir tezgâhtaki karnabahar ve brokolilere dalmış olduğunu fark etti.

"O gördüğün yeşil sebze, karnabaharın olgunlaşmamış hâli değil, brokoli. İkisini ayırt edemedin diye sıkma canını bu kadar," diyen adamın sözleriyle kendine gelen Naz, çatılmış kaşlarıyla adama baktı. "O kadar da değil, Yüzbaşım! Ne olduklarını biliyorum. Sadece fiyatları inceleyerek piyasa araştırması yapıp vakit geçirmeye çalışıyorum. Çok üşüdüm."

Yağız, kadının beyazlamış tenini fark edince ciddileşti. Kendisi soğuğu çok hissetmese de kadının oldukça üşüdüğü belliydi. Konuşmakta olan iki yaşlı kadına döndü. "Gülbahar teyze, alacaklarımız bittiyse gidelim mi? Hava oldukça soğuk ve biz daha merkeze gideceğiz," dedi uysalca. Gülbahar teyze hemen kalkmıştı. "Tabii oğlum, desenize bana. Yoksa benim lafım bitmez."

Gülbahar teyze önde Yağız ve Naz arkada ilerlerken kalabalıkta elverdiğince acele etmeye çalışıyorlardı. Naz, kendisine çevrilen bakışlardan rahatsızca Yağız'a sokulmuştu. Aslında bunu istemsizce yapmıştı. Artık küçük bir yerde yaşayacağını unutmama-

ması gerekiyordu. Böyle yerlerde herkes birbirini tanır ve yabancılar çabuk göze çarpardı. Belli ki Naz, küçük yerlere ait değildi. Ne yaşantısına ne de soğuşuna... Parmaklarını an itibariyle gerçekten hissetmiyordu.

Sıkıntıyla nefesini bıraktığında Yağız aniden durdu ve Naz'a doğru döndü. Yürümeye başladıklarından beri kadının üzerindeki yabancı bakışların farkındaydı ve kadının kendisine sokulmasına sesini çıkarmamıştı. İçinde bulundukları durumla dakikalar öncesinde eğlenirken şimdi oldukça rahatsız hissediyordu. Kadın alenen ısıldıyor ve bu ısıltıdan gözlerini kimse alamıyor olabilirdi; ama asıl sorun bundan neden Yağız rahatsızlık duyuyordu?

"Daha çok yolumuz var mı?" diye sordu Naz sıkıntıyla. Bir yandan da ellerini hareket ettirmeye çalışıyor yumruk yapıp tekrar gevşetiyordu. Yağız, elindeki poşetlerin bir kısmını ağzına kadar dolu olan pazar arabasının kenarlarına astıktan sonra kadının ellerine uzandı. Adamın kocaman avucunda kadının elleri kaybolurken, sıcaklıkla sanki elleri yanıyormuş gibi hissetmişti kadın.

"Parmak uçların bembeyaz olmuş. Baya üşümüştün sen," derken kadının ellerini ovuşturmuştu. Ardından kadının elinin birini kendi ellerine hapsederken boşta kalan eliyle de pazar arabasına yüklenmişti. "Diğer elini de cebine sok. Fazla yolumuz kalmadı."

Naz, elini bir türlü adamın elinden çekemedi. Adamın parmakları kendi parmaklarına dolanmışken, istemedi de. Adamın sıcaklığı buz gibi olan ellerini eritirken derin bir nefes alarak titreyişine engel olmaya çalıştı. Bu kez titreyişi soğuktan değildi; fakat bunun farkında da değildi.

İkisi el ele yürümeye başladıklarında Yağız bu hâllerine takılmadan edemedi. Ne de olsa bu adam her gün pazarda eşi sanılan güzel bir öğretmenle el ele yürümüyordu. "Sen ne kadar böyle düşünmesen de çok etkileyici bir çift olduk. Kimse gözlerini bizden ayıramıyor. Bunu inkâr edemezsin." Yağız'ın aklına bir-

den apartmandaki çocuklar geldi. Yakın zamanda enişte sıfatına bürüneceği için bu gibi durumlara alışması gerekiyordu. Gerçi... Onun bu durumdan kesinlikle şikâyeti yoktu.

“Evet, herkes senin beni zincire vurduğunu düşünüyor ve bu hâlimden oldukça etkilenmiş olmalılar. Bizi gören teyzeler hâlime acırken, amcalar benim gibi birine pençelerini geçirebildiğini düşünerek erkeklikleriyle gurur duyuyorlardır.”

Başını çevirip kadına baktığında kadının sinirli değil aksine kendisi gibi durumdan hoşnutmuşçasına gülümsediğini fark etti. Aralarındaki bu şey her neyse, kesinlikle devam etmeliydi. “Gençleri atladin. Eminim ki onlar da beni kıskanıyorlardır. Pazarıcı genci görmedin mi?”

“Tabii genç kızlar da senin dış görünüşüne kanıp, seni nasıl ellerinden kaçırdıklarını düşünüp evlerine kapanmış, evde kaldıkları için ağlamaya başlamışlardır. Hatta hıçkırıklarını duyar gibiyim.”

“Ben kadınlara duyarlı bir adam olarak onların gözyaşlarına üzülssem mi, seni kendime zincirlediğim için sevinsem mi, karar veremedim,” diyen Yağız durumu belli edercesine Naz’ın parmaklarına dolanan parmaklarını biraz daha sıktı.

Naz’ın ise o sıcaklığı hissetmesi için Yağız’ın belli etmesine ihtiyacı yoktu. O sıcaklığı yeterince hissediyordu. Ama şu an bu adam kendisine zincirliydi. Ona zincirli olma düşüncesini reddediyordu. Arabanın önüne geldiklerinde, Gülbahar teyze arabaya binerken, Naz Yağız’a doğru döndü ve hâlâ onun elini tutuyordu.

Adam, Naz’ın öpülesi dudaklarındaki tomurcukların gülümsemeye dönüşmesini izlerken Gülbahar teyze de yüzündeki ‘Ben zaten, böyle olacağını biliyordum,’ gülümseyişiyle hâlimden memnun bir şekilde bu gençleri izliyordu. İkisi de onun varlığını tamamen unutmuş gibi kendi âlemlerine dalmış gibilerdi. Naz’ın bir an Yağız’ın pazarıcı gence söylediklerinin aklına gelmesiyle gülümsemesi iyiden iyiye genişledi.

“Bazı şeylere ‘EVET’ dedikten sonra bunları düşünmek için çok geç,” diyerek Yağız’a göz kırparken hediye ettiği baştan çıkarıcı gülümsemenin adam üzerindeki etkisinden habersizdi. İstemeyerek de olsa elini Yağız’ın elinden çekerek arabaya doğru hamle yaptı. Adamın elini bırakmayı istiyordu; ama anlaşılan teni istemiyordu. Ellerini yumruk yaparak arabaya bindi.

Yağız’sa birkaç saniye önce bıraktığı eline bakarken onun gözlerine bakarak söylediği sözleri bir kez daha tekrar etti. “Pişman değilim. Yine olsa yine yaparım...”

Onuncu Bölüm

*N*az bir yandan oflarken diğ er yandan daracık olan alan el verdiği ölçüde bacak bacak üstüne atmış, ayağını sallamaya devam ediyordu. Hem de tam otuz yedi dakikadır! Burada unutulduğunu hissettiği bu otuz yedi dakikada makyajını tazelemiş, kafasında alışveriş merkezinden alacaklarının listesini yapmış, özlediği ailesini düşünmüş, arada bu otuz yedi dakika için Yağız'a sayıp sövmeyi ihmal etmemiş, üstüne de adını bile hatırlamadığı zilyon tane radyo kanalı gezmişti. Hatta gezdiği radyo kanallarında içini döken sözde âş ık erkeklerle alay bile etmişti; ama Yağız hâlâ aşağı inmemişti. Altı üstü Gülbahar teyzenin eşyalarını yukarı çıkarıp hemen aşağı inecekti. Onlar da Kars'ın merkezinde bir alışveriş merkezinin yolunu arş ınlayacaklardı; ama hâlâ ortada yoktu Yüzbaşı. Anlaşılan rütbesini konuşturmaya fazla alışmıştı. Ama bu kez rütbesi iş e yaramayacaktı!

Gözleri sabah uğruna birazCIK beklettiği frechlerine takıldı. Yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı. Çok sevgili Genel Kurmay Başkanı görünümlü Yüzbaşı bir an olsun nasıl da sinirlenmiş sonra hemen lafını esirgememişti. Yüzünde o kısacık anda beliren ifade dahi Naz'ın tatmin olması için yeterliydi. Nasıl da haz almıştı onu kızdırırken?

Hissettiği bu duyguyla, radyoda kulağına gelen müziğe eşlik ederken hafifçe tempo tutuyordu. Şarkının sözlerine dikkat ettiğinde içinde bulunduğu duruma gülmeden edemedi.

*'Yok ki senin bir yedeğin
Kötü kedi Şerafettin!
Söyle nasıl kıydın bana?
Hem canındım, hem ciğerin.
Kendimi bulamıyorum.
Geri alamıyorum.
Ben her gece rüyalarda,
Hep sana hak veriyorum'¹*

Bu kedi mevzunu daha fazla uzatmamaya karar verdi. Çünkü ucu kendisine de dokunuyordu ve dün gece gördüğü rüyayla tekrar tekrar karşılaşmak istemiyordu. Dün gece adam haksızlık ettiğini, en azından bu konuda, çok fazla ileri gittiğini düşünmüş ve kafasını bu, o kadar meşgul etmişti ki koca bir mevzu olmuş, adama yakıştırdığı kedi kelimesi rüyalarında kocaman bir panter, bir pars olarak can bulmuştu. Yoksa adamı o şekilde rüyasında görmenin nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Yoksa olabilir miydi? Rüya tabirlerine inanan bir insan olmasa da baksa bir şey fark etmezdi. Adamı beklemekten canı oldukça sıkılmıştı. Vakit geçirmek için telefonundan arama motoruna girdi ve 'panter' kelimesini arattı. İlk dikkatini çeken rüyasındakinin aynısı olan bir panter fotoğrafıydı. Gecenin karanlığından bir parça gibi simsiyah... Rüyasıyla ilgili yazdığı şeyler sonrasında, yoruma ulaştı.

1. Nil Karaibrahimgil - *Seviyorum Sevmiyorum*

'Rüyada panter görmek, rüya sahibinin meslek hayatında başarısız, aşk hayatında ise başarılı olacağı bir döneme gireceğine işaret eder.'

Bu yoruma kesinlikle inanacak değildi! Burada birine âşık olma ihtimali, bir gün olur da Gülbahar teyzenin, adını doğru telaffuz etmesi kadar imkânsızdı. Kesinlikle rüyasındaki panter olamazdı. Belki de başka büyük bir kediymi gördüğü. Diğer yorumlara bakarken, aradığını bulmuştu.

'Rüyada parsla mücadele ettiğini gören kimse, öyle bir insanla mücadele eder.'

Bu belki olabilirdi. Ama çeşitli kaynaklarda, panter ve parsın aynı anlama geldiği yazılıydı. Yani en başından beri bu yorumlara bakmamalıydı. Ama merakına yenilmişti ve bir kez daha yeniliyordu. En genel tabirle arayarak son kez bakıp bu kedi mevzuna son verebilirdi.

'Rüyada kedi görmek, iyiliğe iyilik, kötülüğe de kötülük ile karşılık veren esaslı bir kimseye alamet eder. Rüya sahibinin hayatını kolaylaştıran ama kendine haksızlık yapıldığında da sessiz kalmayan birinin varlığına yorulur.'

İşte aradığı buydu!

Arabanın içine giren soğuk havanın ardından kapının kapanma sesiyle bakışlarını sürücü koltuğuna çevirdiğinde kendisine bakan Yağız'la göz göze geldi. "Oo assolistimiz de teşrif etmişler," derken dudaklarına yapışmış alaycı gülümsemenin aksine gözleri hâlâ bekletilmenin kızgınlığıyla parlıyordu.

"Ee ne demişler, assolistler en son çıkarmış."

"Yani yeteneklerinin arasına bunu da ekledik öyle mi? Kim bilir daha ne gibi özelliklerin var senin? Bu yeteneklerle burada harcanıyorsun."

Yağız, Gülbahar teyzenin poşetlerini eve taşımak için yukarı çıktığında kafasında bu güzel kadını bekletmek yoktu. Hatta sabahki yaptıkları yüzünden bu şekilde bir intikam planlamamıştı.

Hatta ve hatta bu yaptığı intikam da değildi. Gülbahar teyzenin anlattıklarının bu kadar uzun süreceğini hiç hesaplamamıştı. Ama şu anki durumda bu durumun sonuçlarından oldukça memnun kalmıştı. Bu nazlı öğretmen o yokken makyajını tazelemiş ve pazar havasından çıkmış, asıl alışverişe hazır ve nazırdı. Hem kendisi hem de lafları...

"Doğru söze ne denir ki? Böyle çok fonksiyonlu bir adamın kıymetini bil," derken kantağa uzanarak arabayı çalıştırdı. Ardından hiç vakit kaybetmeden arabayı vitesle takarak hareket ettirdi.

"Mutfak robotları da çok fonksiyonlu mesela. Mikrodalga fırınlar, cep telefonları, elektrikli süpürgeler..."

Yağız duyduklarıyla bakışlarını bir an için yoldan ayırarak yanındaki kadına baktı. O ise hiç kendisine bakmıyor, sürekli değiştirdiği radyo kanallarıyla muhatap olmayı daha zevkli buluyordu anlaşılan ve bu kadın laf arasında ona ev aletleri sıfatını da yakıştırmıştı.

"Sokak kedisi, assolist şimdi de elektronik eşya. Bu kadar özelliği bünyemde barındırdığıma şu an ben bile hayret ettim."

Gözlerini radyodan ayıran Naz, Yağız'ın gözlerine bakarak alay edermiş gibi gülümserken yüzünü buruşturdu. Adama o kadar yakıştırmaya yapmıştı; ama bu adam hiçbirini de ciddiye alıp 'Sen kimsin de benimle bu şekilde konuşuyorsun?!' tepkisi vermemişti. Ardından vakit kaybetmeden çok önemli bir iş yapar gibi radyo kanallarını gezmeye devam etti.

"Assolistlik işini çok abartmayalım. Bir Müzeyyen Senar da değilsin. Hani şu görünüşü için saatlerini harcayan ama sıra sese gelince fiziğini kullanmaya çalışan sözde sanatçılar vardır ya... Kulağını değil gözünü doyurmaya çalışan, görüntü olup ses olmayanlardan... Belki onlardan olabilirsiniz. Hatta onlardan da kötü."

Yağız duyduğu kelimelerden sonra yanındaki kadına bakmadan edemedi. "Şimdi de yeteneksiz mi oldum?" derken yüzüne sözde alınmış bir ifade takınmıştı.

Radyoyu bir kenara bırakan Naz, tüm vücuduyla Yağız'dan tarafa döndü. Yağız ise gülümseyerek bir an yüzüne baktıysa da vakit kaybetmeden yola çevirdi bakışlarını. Naz adamın bakışlarının üzerinden ayrılmasıyla kendini bir an üzgün hissetse de, alıdırmadı. O bu kadar sinirliiyken neden bu adamın bir yanağında kızların en harika aşk filmlerinden birini izlermiş gibi tavır takınacakları hatta oraya gömülmek isteyecekleri bir çukurluk ve ona eşlik eden ısıltılı bir tebessüm vardı? Neden? Neden?! Neden?!!

Bu soruyu es geçerek asıl soruya odaklandı. Bu adam neden bu kadar geç kalmıştı?! İntikam diye düşünmekten alıkoyamıyordu kendini.

"Ben sana yeteneksizsin diye bir şey dedim mi? Çok kalabalık bir cümle kurdum ki içinde Müzeyyen Senar adı bile geçti, sense sadece yeteneksiz anlamını çıkardın."

Karşısındaki adam hiç istifini bozmadan aynı gülümsemeyle onu yanıtlamakta gecikmedi. "Ne gibi bir anlam çıkarmalıydım?"

Bu adam bunları gerçekten soruyor muydu yoksa öylesine geçıştırmeye mi uğraşıyordu? Arada kendisine kayan bakışlarında ilgi vardı; ama o dudakları yok mu ah... Yani... O dudaklar biraz alaycı mıydı acaba? Bunu yapmasına izin veremezdi. Hadi ama otuz yedi dakikadır bekletilmişti ve ağaclar, kök salma, meyve verme durumuna çok yaklaşmıştı. Bu kadar süre bu adam ne yapmıştı yukarıda? Kahretsin bu merak yok mu bu merak? Ne demişler 'insanın başına ne gelirse ya meraktan ya meraktan,' diye düşünmeden edemedi. Ama madem bu kadar bekletildi bu adam kendisine hesap verecekti.

"En azından onlar bir kısmın eksikliğini, daha iyi oldukları bir başka kısımlarıyla telafi etmeye çalışırken benim Yüzbaşım otuz yedi dakikadır ne ses ne görüntü olarak piyasa da yok. Söylemek istediğimi şimdi yeterince açık ifade edebildim mi acaba?"

"Demek SENİN Yüzbaşın senin gibi bir bayanı yalnız bıraktı. Hem de otuz yedi dakika. Senin Yüzbaşının kulaklarını biri çek-

meli,” derken Yağız’ın dudaklarından süzülen o kahkaha Naz’ın üzerinde ufak bir Osmanlı tokadı etkisi bırakmıştı. O ne söylemişti bu adam yine anlatılmak isteneni es geçmiş, ufacık aitlik bildiren bir kelimeciğe takılmıştı. Bu adamla konuşurken isim tamlamalarına, hatta yapım-çekim demeden tüm eklere dikkat etmek zorunda mı kalacaktı? Ama onun yaptığı gibi şimdilik umursamamayı da deneyebilirdi.

“Benim Yüzbaşı mı inan bir kulak çekiş paklamaz. Ona toptan dayak lazım. Ayrıca birisinin ona erkeklerin değil kadınların beklettiğini, erkeklerin bekletilmeye mahkûm olduğunu öğretmesi gerek. Doğanın kanunu böyle,” diyerek yüzüne alaycı bir gülümseme oturttu. Gözleri ise bu alaycılıktan çok uzaktı.

“Demek birilerinin öğretmesi gerek. Neyse ki senin bu Yüzbaşı öğrenmek konusunda çok istekli.” Bunları söylerken eş zamanlı olarak Naz’a dönüp göz kırpması, Naz’da beklenmedik bir etki bırakmıştı. O mavi gözlerdeki ışıltıya eşlik eden o gülümseme bir an için hoşuna gitmişti. Sanki vücudu karıncalanmaya başlamıştı.

İstifini bozmamaya çalışsa da sinirinin yerini şaşkınlık almaya başlamıştı. Bu adamla ani heyecanlar yaşarken duygudan duyguya sürüklenmesi kaçınılmazdı. Kafasındaki düşünce kaosundan ve vücudunun bu adama verdiği anlık tepkilerden kurtulmak için konuşmaya başladı. Anlaşılan bu durum çenesine vurmuştu.

“Bir eğitimci olarak sana zevkle öğretirim. Ne de olsa öğrenmenin yaşı yoktur,” diyerek normal oturma pozisyonuna geri dönmüş, ilgisini radyoya yöneltmişti. Bir süre sonra, iki üç dakika içerisinde yapılan konuşmaların üstesinden gelmişti bile. Yağız’ın sesiyle radyoya olan ilgisini kaybetti.

“Sağ taraftaki okul, çalışacağın okul. Gülbahar teyze söylemişti. Yürüyerek yaklaşık on dakika sürer. Şanslısın. Bu civarda serserilik olayları da çok olmaz. Yürüyerek rahat rahat gidip gelebilirsin. Birlikten bir arkadaşımın da eşinin burada çalıştığını duy-

muştum. Eğer sıkıntı yaşadığın bir durum olursa, elimden geldiği kadar yardımcı olurum.”

Karşısındaki adam bunları söylerken Naz bir saniye bile gözlerini adamdan ayırmamış, ayıramamıştı. Çünkü yüzünde görmeye yavaş yavaş alıştığı ya da alışmaya başladığını düşündüğü tüm anlam içerikli ifadeler değişmişti. Mavi gözlerindeki kurnazlık belirten ısıltı yerini bariz belli bir ilgi almıştı. Dudaklarına yapışmış olduğunu düşündüğü o alaycı gülümsemeyi de güzel, ilgili bir tebessüm istila etmişti. Sesinin tonundaki ‘Başın sıkışırsa elimden geleni bırak daha fazlasını yapmaya bile uğraşırım,’ tınısı bile seçiliyordu. Yani ne zamandır onu yerden yere vuran bu surat, şimdi bariz ona yardım teklifinde bulunuyordu. Baya baya bu adamın içinde henüz doğaya savrulmayıp, kuşların, karıncaların alıp götürmediği insanlık kırıntısı mevcuttu ve bu kırıntılar arada sırada Yağız’ın ilgili bir insan gibi davranmasını sağlıyordu. Gerçi pazarda adamın yaptıkları için de aynı yorumu yapabilirdi. Sadece “Teşekkür ederim,” diyebilmişti. Oturduğu koltuğa iyice gömülürken bakışlarını bu kez dışarıya yöneltti.

Gözleri hızla geçtikleri binaları tararken aslında onun hakkında düşünmeden peşin hükümler verdiğini düşünmeye başlamıştı. Gerçi o da aksi için fırsat vermemişti. Başta bu şekilde davranıyordu ne olurdu sanki? Şu an hissettiği gibi karışık hissetmezdi belki. Şu inanılamayacak şekilde ona haksızlık ettiğini düşünüp vicdanının o cılız sesiyle boğuşuyordu. Düşündüklerinden habersiz, yanında rahat tavırlarla araba kullanan adama baktı. Vitesi büyütürken kendisine bakıldığını anlayan adam da ona bakarak gülümsedi.

“Sarıkamış oldukça küçük bir yer. Hâliyle senin gibi birinin ihtiyaçları için büyük bir alışveriş merkezi yok. O yüzden Kars’a gidiyoruz. Yani sakın seni kaçırdığımı falan düşünme.”

Adamın söylediklerini dinlerken aslında yüz ifadesini inceliyordu. Biraz önceki bekletilmenin etkisiyle öfke ve kapris tan-

rıçası hâlinde olsaydı onun bu basit laflarına sinirlenir, üstüne laf söylerdi. Tabii bunun üzerine Yağız da söylerdi. Durur mu?! O durmazsa Naz niye duracaktı. O da söylerdi. Sonra Yağız, Naz, belki tekrar Naz...

Hâlbuki ne kadar basit kelimeleri bir araya getirip cümle kurmuştu. Şöyle bir düşününce, adam onu o kadar çok sinirlendirip kafasını bozuyordu ki en basit, normalde kızmayıp gülüp geçeceği şeylere bile olmayacak laflar söylerken buluyordu kendini. Ayrıca bu adamın, kendisinin sinirinde boğulmaya başladığı anlardan fazlasıyla zevk aldığını da anlamıştı. Bunları düşünmeden bir kez onun laflarına takılarak gülüp geçebilir miydi?

“Sorun değil. Öyle bir şey gelmedi aklıma. Biliyorum ki beni kaçırıp başına bela almayacak kadar akıllı bir adamsın,” derken gerçekten de kendisini sakın hissediyordu. Belki ona alışıyor olmasından, belki de fark ettiklerinden... Bunu an içinde çözemesi de sebebi ne olursa olsun bu iyi bir şey olmalıydı.

Bu fark ettikleri insanlık için küçük olsa da Naz için baya büyük bir adımdı. Şimdi sakın kafayla da düşününce adamın eline çok fazla koz vermişti. Neden bu adam onun sinirli hâliyle eğlenirken o da kendini tutup sinirlenmek yerine biraz akışına bırakmıyordu? Yani adam ona aksi bir laf ettiğinde, adamın dediği kişiliğe bürünmüş ya da onları yapmış mı oluyordu?

Yanlış bir başlangıç yapmışlardı. Gerçi henüz başlangıç yapmış sayılmazlardı. Ne de olsa bir ileri üç geri gidiyorlardı. Hiçbir şey için hiçbir zaman geç değil düşüncesiyle yerine gelen keyfini biraz daha şımartmak için parmaklarının ne zamandır ezberlediği radyoya yöneldi. Artık güzel bir müzik ve şımarttığı keyfiyle, yol boyunca yapacağı alışverişi düşünebilirdi. Kıyafet alışverişinden çok farklı olacaktı şüphesiz. Pazar alışverişinden de öyle... Ama alışveriş, alışverişti sonuçta. Her türlü sü zevkliydi.

Gözleri yoldayken arada ona bakmaktan alıkoyamıyordu kendini genç adam. Bu kadınlar böyle kaza yaptırırlardı adama.

İster istemez arada gözleri ona kayıyordu. Sürekli radyo kanallarını değiştirirken o güzel dudaklarından bıkkın nefesler veriyor, sonra azimle hazine bulacağına inanan bir defineci gibi değiştirmeye devam ediyordu.

“Bıkmadın mı artık? Kaç tane radyo kanalı gezdin hâlâ kendi müzik zevkine göre bir yer bulamadın,” diye sormadan edemedi.

Önce o kadın bakışlarını kendisine çevirdi, sonra da oyun arkadaşı bulamamış ve canı çok sıkılmış bir çocuk gibi öpülesi dudaklarını büzdü. “Hayır bulamadım. Çekim gücünün sınırlı olduğu bu yolda fazla bir şey beklememeliydim zaten,” diyerek gerçekten çok sıkılmış bir tavırla radyoyu kapatıp arkasına yaslandı.

Onun bu hâline Yağz bir an gülse de, birlikte yaptıkları bu yolculukta sıkılmasını istemiyordu. Beraberlerken hiçbir zaman sıkılmasını istemiyordu aslında... “Asma suratını. Yolumuz daha uzun. Madem çok fonksiyonlu bir adamım senin için hem radyo kanalı hem de o kanalın assolisti olabilirim. Yani sanırım...”

Sanırım mı? Aslında bunları söylemeyi hiç düşünmemişti. O iri, yeşil hareli gözler ona bakarken ağzından çıkanlar cidden kulaklarına sonradan ulaşmıştı. Ama söylediklerinden sonra kadının o tatlı dudaklarındaki gülümseyişle, söylediklerinin üzerinde çok durmadı. Altı üstü şarkı söyleyecekti. Birden aklına gelen bir şeyle ufak bir kakhaha attı.

“Bu kadar komik olan ne?”

Yol ile Naz arasında gidip gelen bakışları bir kez daha Naz’ı buldu. Naz merakla kendisinden gelecek cevabı bekliyordu. “Pazarda söylediklerin geldi aklıma. Pazarcıya da yalan söylememiş olursun. Baya baya serenat yaptırıcaksın bana. Bir tek balkonumuz eksik.”

Bunun üzerine Naz da gülmeden edemedi. Bu kadın kendisine gülümsediğinde nedense kendisini bir süre için neşeli ve dünya sıkıntısından soyutlanmış hissediyordu. Her hak edenin yanına böyle bir kadın şarttı!

“Sen şarkı söylemek konusunda ciddisin,” dedi bu kez Naz inanamayarak. Ama yüzündeki gülümseme yerli yerindeydi.

“Gayet ciddiym. Madem sohbet değil de müzik istiyorsun, bir süre de radyo olalım. Çok mu yani? Ne söylememi istersin senin için, yoksa benim repertuarımdan mı olsun? Hatta dur... İstek parçanızı ve mesajınızı yazın; Yağız’a yollayın sesinizi Naz’a duyurun.”

Bu adamın yaptıklarına inanamıyordu. Gerçekten bu uzun yolda kendisi için şarkı mı söyleyecekti? Söyledikleri o kadar hoşuna gitmişti ki ona ayak uydurmadan edemedi.

“Bugün mırıldandığın o Fransızca şarkıyı söyle o zaman da bu söylediğim yalandan tamamen kurtar beni. Dur bir dakika... Bu şarkı, benden İstanbul’daki aileme, dadıma, tüm dostlarıma, âşık olduğum tüm o sokaklara, boğaza, İstiklal Caddesi’ne, Sultan Ahmet Meydanı’na, Galata Köprüsü’ne, Kız Kulesi’ne... Ah tamam tüm İstanbul’a gelsin. Öğretmen maaşlarına isyan eden tüm öğretmen ve öğretmen adaylarına da.”

Öğretmenliği kesinleştğinde Naz’ın kuşkusuz ilk baktığı şey maaşı olmuştu ve dudağı uçuklamıştı. Ama dehşetten! Bir elbise-sine bile anca yeterdi o para tabii ucuzlukta bulursa...

“Vay be liste baya uzun. Unuttuğun var mı?”

Kendisine ne kadar güzel uyum sağlamıştı bu kadın. Onunla sadece didişmek değil, bir arabada yanındaki koltuğu paylaşırken önemsiz bir sohbet içerisinde saçmalamak bile güzeldi. Şu an gözlerini devirmiş, sağ elinin işaret parmağını pembeleşmiş alt dudağına hafifçe değdirirken ciddi bir iş yapıyormuş gibi dursa da Yağız için bir elma şekeri kadar tatlıydı. Dışı sert olsa da içi tazecik... Aradığı şeyi beyin kıvrımlarından başarıyla çıkarmış gibi parmağını şıklattı.

“Bir de yeni hayatlarında, kendi ayakları üzerinde durmaya çalışanlara.” Yağız da onayladı. “Yani bize,” diye şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Yanında oturup, direksiyona parmaklarıyla vurarak ritim tutan, arada çekinmeden kendisine bakışlar atan bu adamı izlerken kendisini garip bir şekilde neşeli ve onun sesine kapılmış hissetti. Ne zaman olduğunu anlamadığı öyle bir an olmuştu ki dudaklarına mutlu bir tebessüm yapışmış, parmakları ise onun izninin dışında hareket ederek ritim tutuyordu. Bu da yetmezmiş gibi dudakları da ona eşlik etmeye başlamıştı. Yağız Fransızca bildiğini belli eden vurgularla şarkıyı usta bir şekilde söylerken Naz onun akışına kapılmıştı.

Bu adamla yaşadığı birkaç günlük geçmişi bir kenara bırakırsa, hayatının içinde kendini yabancı hissettiği şu iki üç haftada hissetmediği kadar neşeli ve umursamaz hissediyordu şimdi. Bir o kadar da rahat... Yağız'ın sesi ondan beklemediği kadar hoş bir tınıya sahipti. Evet, kesinlikle şu anda vücudundaki tüm sinirleri ayaklandıracak kadar hoş bir tınısı, bu da yetmezmiş gibi kadın erkek fark etmeden delirtecek ve baştan çıkaracak derecede mükemmel bir Fransız aksanı vardı. Bu aksana sahip olmak için baya uğraşmış olması gerekiyordu. Acaba sabah söylediği gibi diğer Fransız işlerinde de bu kadar iyi miydi?

Düşündüğü şeyi bir kenara atmaya uğraşırken yine kendisine sinirlenmeye başlamıştı. Her şey iyi giderken, yani şu beş on dakikadır, hemen berbat olması şart mıydı? Bu adam yüzünden, olaylara verdiği tepkilere ve hâliyle kendisine de sinir oluyordu! Kendisine bu derece sinirlenmesine neden olduğu için ona da sinir oluyordu! Hâlbuki şu anda bu adam şarkı söylemekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Ama şimdi yapmak istediği tek şey onun neşesine eşlik etmekte.

Şarkının bitmesiyle genç adam bakışlarını yoldan ayırarak Naz'ın gözlerinin içine baktı. O hareli gözlerdeki tüm farklı tonları ayrı ayrı keşfetmek istese de anın verdiği imkânsızlıkla bakışlarını tekrar yola çevirdi.

"Beni şaşırttın. Gerçekten Fransızca biliyorsun. Bu şarkıyı son zamanlarda herkes ezbere bilse de, Fransızcaya hâkim olduğun

aksanından belli. Ayrıca asker bir adamdan böyle hoş bir ses tonu beklemezdim. Beni gerçekten şaşırttın,” diyerek genç kadın hayranlığını belli etti.

“Teşekkür ederim. Hakkımda iyi düşünüp şaşırmam ne kadar hoş. Hiçbir askerden böyle bir ses tonu bekleyemezsin zaten. Askerlere emir verirken böyle bir ses tonunu kimse kullanmaz. Sonuçta emir veriyoruz. Sohbet etmiyoruz. Düşünsene o hâlimi.”

Naz birden kahkahayı koyuverdi. “Kesinlikle o hâlini düşünemiyorum. Bir yığın asker ve sen... Bu şekilde emir verirken... Yine de, benim kişisel kanaatim tabii bu, hepsini muma çevirirdin.”

Naz’ın söylediklerine istemeden o da gülmüştü. Birlikte öyle bir şey yapsa kesinlikle dillere düşerdi.

“Enteresan.”

“Askerlere o şekilde emir verdiğimi düşünmen mi? Fransızca bilmem mi? Yoksa şarkı söyleyebilmem mi?” Genç adam bakışlarını bir an tekrar yanındaki kadına çevirdiğinde onun yüzündeki ciddi ifadeye rağmen yerini koruyan tebessümünde takılı kaldı.

“Hayır. Hayat,” diye cevap verdi genç kadın. Yağız devam etmesi için bekledi ve Naz devam etmekte gecikmedi. “İyi derecede Fransızca biliyorsun, belki de anadilin gibi. Bazen... Hayır, çoğu zaman sinir bozucu olsan da kabul, yakışıklısın. Kim bilir kimlerin canını yaktın? O kadar eğitim almış ve yüzbaşı olmuşsun. Ama şu an buradasın.”

Söyledikleri o kadar doğrudu ki. İşte hayat. İnsanın ne zaman, nerede ve ne yapacağı, karşısına kimleri çıkaracağı hiç belli olmuyordu. “Çoğu erkeğin aklını başından alacak derecede aşırı bir güzelliğe sahipsin. Bir o kadar da kaprisli bir kadınsın. Aynı zamanda zenginsin de. Dün pek çok yurt dışı gezisi yaptın belki. Ama kendine fazla güvenen bir kadın olarak, yeni bir hayata tek başına başlamak için oldukça zor bir yerdesin. Buradasın,” diyen adamın yüzünde anlayışlı bir tebessüm vardı.

Naz iç geçirmeden edemedi. “Hayat, gerçekten çok ilginç.”

"Haklısın," derken Yağız'ın tebessümü kadını rahatlatmak için yerli yerindeydi.

Zevkli geçen yolculuk sonrasında, ulaşmak istedikleri yere ulaşmışlardı. İkisi de oldukça neşeliydi. Naz, Yağız'ın yol boyunca gösterdiği çaba sonucu gerçekten de neşeli kahkahalar atıp kendisini Yağız'a bırakmıştı. Her erkeği böyle bir durum mutlu ederdi ve öyle de olmuştu. Yağız'ın da o anki neşesine diyecek yoktu. Şimdi o eğlenceli yolculuk yerini başka bir eğlenceye bırakacaktı.

Yağız, Naz'ın daha önce market alışverişine çıkmadığını tahmin edebiliyordu ve oldukça eğleneceğini umuyordu. Tabii ki eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmayacaktı. Bunları düşünürken gülümseyerek, kontağı kapattı. Naz da montunu giymeye uğraşıyordu.

Arabadan indiklerinde soğuk Kars havası yüzlerine vurdu. Naz hemen ellerini cebine sokarken, Yağız ise rahat bir tavırla onun yanına geldi ve beraber giriş kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Naz'ın birden durmasıyla Yağız ona doğru döndü.

Genç kadın bir yandan havanın soğuğuna dayanmaya uğraşırken bir yandan da söylemek istediklerini zihninde toparlamaya çalışıyordu. Yolculuk boyunca bu konuyu çok düşünmüştü. Yanlış bir başlangıç yapmışlardı. Adamla sürekli didiştiklerinden, onunla sohbet ederken başlangıçta nasıl hissettirdiğini anlayamamıştı. Onunla normal bir şekilde sohbet etmek bir anda soğuk bir havadan kendini can havliyle sıcak bir odaya atmak gibiydi.

"İkimiz de şunun farkındayız ki, ya da sadece ben farkındayım, seninle yanlış şekilde başladık. Gerçi senin de durumu kolaylaştırdığın söylenemez. Sence yol hâlâ yakinken, komşuluk kelimesinin hakkını verebilir miyiz seninle?"

Karşısında üşüdüğünü belli ederek pembeleşmiş yanaklarıyla kendisine bakan bu kadın şu an o kadar çekici görünüyordu ki

Topuzundan firar eden saç tutamları soğuk rüzgârla her bir saniye oynasırken, gözleri merakla ondan gelecek cevabı bekliyordu.

“Komşuluk? Benim bildiğim birbirlerini tanımayan komşular, birbirlerinin evinde kalmazlar,” dedi Yağız inatla.

“Haklısın. Dediğim gibi yanlış başladık ve komşuluk kavramını biraz aşmış olabiliriz. Ama dairelerimizin karşılıklı olması hâlâ kapı komşusu olduğumuzu gösterir.”

Naz, montunun içine biraz daha gömülebilmek için çaba sarf ediyordu. Ne olursa olsun bu adamla anlaşmaya varmadan içeriye girmeyecekti. Bu kez o kadar çabuk sinirlenip pes etmeyecek, o ilgili adamı, arkasına saklandığı maskesini düşürecekti.

“Biraz değil baya aştık,” dedi adam inadını kırmadan.

Pes etmek yok Naz!

“O zaman belki arkadaş olabiliriz. Ne dersin? Seninle arkadaş olmak çok da zor olmasa gerek,” derken azimliydi.

“Galiba komşu olmak sana oldukça zor geldi.”

Naz ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tüm çabalarının bu adam tarafından hiç umursanmadan hiçe sayılmasıyla sinirleri gerilmiş yaylar gibi gerilmeye başladıklarının sinyallerini vermeye başlamıştı. Kendi kendine tekrar etti. ‘O adamı gördün Naz o ilgili adamı gördün! Görüntüye aldırma, seni yıldırmasına izin verme.’ Derin bir nefes alırken ciğerlerini yakan soğuk havaya aldırmadan, sakın görüntüsünü korumaya çalışarak devam etti.

“Kedi köpek gibi didişmeyi biraz olsun bırakabilir miyiz?” dedi bakışlarını bir an devirerek; ama karşısındaki adamın söyledikleriyle bakışlarını onun gözlerine sabitledi.

“Burada sanırım köpek sen oluyorsun. Benim kedi olduğum konusunda hemfikirdik hatırladığım kadarıyla.”

Bir derin nefes daha alırken, kendini sakinleştirmek için iç sesi konuşmaya devam ediyordu. ‘Bu adama taviz verme Naz! Ha gayret, ikna edene kadar biraz daha dayan.’

Başını olumsuz anlamda sağa sola sallayarak konuşmaya başladı. Yanakları soğuktan kızarmışken ne kadar hoş görüldüğünün o an içerisinde tek farkında olan kuşkusuz Yağız'dı. Bu kadın bir şeyler anlatmaya çalışsa da onun söylediklerinden çok çabasını izlemek zevkliydi.

"Söylediğim kelimelere değil de kelimelerin altında yatan anlamı odaklanırsan sevinirim."

"Peki," diyerek onayladı genç adam.

"Ne diyordum?"

"Kedi köpek," diye yanıtlamakta gecikmedi genç adam. "Tamam. Edi ve Būdū diyelim o zaman," derken Naz sinirlerinin kopma noktasına geldiğini seziyordu. Buz gibi olmuş ellerini cepleri içinde yumruk yapmıştı. 'Naz tırnaklarını çıkarmanın âlemi yok. Biraz daha sabır.'

"Bu da bizi bir çift yapar - genç kadının yüzündeki bıkkın ifadeyle adam sözlerini toplardı - Tamam, tamam. Özür dilerim. Devam et."

'Önce gözlerini oymakla başlayacağım ki bir daha bana bu şekilde bakamasın. Sonra sıra o kendini beğenmiş sırtışına gelecek. Onu da oradan sökersem... Naz dur! Yoksa adamı kafanda öldüreceksin ve kuşkusuz gerisi gelecek.' İç sesini susturmanın zorluğuna bir an kendisi de inanmadı. Ama başarmıştı yoksa ya kendisi içten içe sinirden cinnet geçirecekti ya da bu adamın katili olarak gençliğini birkaç metre karelik hücresinin oradan oraya arşınlayarak geçirecekti. Demek ki cinnet geçirenler boşuna geçirmiyordu. Ama bu kesinlikle son çabası olacaktı. Bu da bir şeylerin değişmesi için yeterli olmazsa kesinlikle bir kez daha uğraşmayacaktı ve bu adam onun dişli hâlinde hiç hoşlanmayacaktı. 'Son bir çaba!' diyerek telkin etti kendini 'Son! Yoksa atla üstüne!'

Dişlerinin arasından zorla çıkan kelimelerle konuşmaya başladı.

“Bak Yağız. Anlayacağın dilde konuşayım. Sen kendi mevziin. de kal. Ben de kendiminkinde. Durup dururken üçüncü bir dünya savaşı çıkarmanın âlemi yok. Sence iki akli başında insan gibi arkadaş, komşu ya da... En azından bir şeyler olmayı başarabilir miyiz? Kanlı bıçaklı olmak dışında bir şeyler.”

“Çıkmadık candan umut kesilmez arkadaşım. Madem böyle düşünüyorsun bir yerden başlamak lazım. Neden o zaman şimdi olmasın ki.”

Allah biliyor ya bu kadınla zerre kadar arkadaş olmak istemiyordu. Olmak istememekten ziyade onunla arkadaşlık olabileceği düşüncesi atomun parçalanması gibi imkânsızdı. Gerçi o bile parçalanmıştı; ama şu kadın çabasıyla bir türlü vazgeçmemişti. Demek arkadaş olmak istiyordu. En azından deneyebilirlerdi de bakalım bu günün sonunda onunla bir daha arkadaş olmak isteyecek miydi? Beraber alışveriş merkezinin otomatik kapısından girerken Naz'ın durmasıyla o da bir kez daha durdu.

“Madem şu an yeni bir şeylere başlıyoruz. Mesela bir alışveriş arabası alarak başlayabiliriz,” diyen Naz'ın kendisine göz kırpmasıyla düşüncelerinden uyandı ve dediklerine itaat ederek alışveriş arabalarının olduğu tarafa yöneldi ta ki kadının bir sonraki sözlerine kadar. “Peki, alışverişe nereden başlayalım?”

Yarı yolda durup Naz'a döndüğünde, etrafı araştıran gözlerle tarayan bir Naz'la karşılaştı. “Bana bunun ilk olduğunu söyleme.” Kadının yüzüne buruşturan ifadesiyse düşüncelerinin gerçekliğinin ispatıydı. “Kıyafet alışverişinden başka alışverişe çıkmadığını bilmeliydim. Neyse arkadaşım, donmuş gıdaları en son alalım gerisinin sırasının pek bir önemi yok.”

Yüzündeki gülümseyişi bir türlü silemiyordu. Alışverişe başladıklarından beri adımlarını attıkları her reyonda Naz ellerini bir

şeylere atmaktan geri kalmıyordu. Evet, evine yeni yerleşen birinin bu marketteki her türlü şeye ihtiyacı olurdu; ama Naz reyonu kıyafet alacakmış gibi süzüyor, ardından gözlerini kısıp sanki avıymış gibi inceliyor, hiç vakit kaybetmeden iki eline de farklı iki ürün alarak arka yazılarını okuyordu. Yağız her reyonda aynı şey olursa kesin yatıya burada kalacaklarını düşünüyordu. Uzaktan onları inceleyen evli bir çift olduklarından şüphe etmezdi.

Naz, bir ürünü bile almak için saatlerce vakit harcayan evin hanımı, Yağız ise o an eşine sonsuz sabır gösterip şu ayağı sürekli sağa çeken alışveriş arabasını itekleyen evin erkeği idi. Ne kadar bu hâllerine gülse de böyle giderse bu arkadaşlık işinden sıkılıp sözleriyle sataşmaya başlayacaktı. Aslında şu an kendisini tutmakta oldukça zorlanıyordu. Ama söz verdiği gibi biraz olsun deneyeceklerdi. Ama kadının bunu bozması hâlinde o devam ettirmek için kesinlikle uğraşmayacaktı. Gerçi şu anki hâlleri içten içe hoşuna gitmiyor da değildi. Böyle giderse bu nazlı öğretmen evli çift olayına da çabuk alışırdı. Ama asıl durum biraz dehşet vericiydi; çünkü genç adam gerçekten de içinde bulundukları durumdan feci hâlde zevk almaya ve onu alıştırmayı planlarken bu duruma kendi kapılmaya başlamıştı. Madem kendisi bu kadar kapılıyorsa, onu da kendi akışında sürükleyebilirdi.

Naz elindeki temizlik malzemesine bakıp, arabaya doğru döndüğünde ilk fark ettiği şey iki kızın Yağız'ı süzüyor olduğuydı. Yağız'a bakıp, kendi aralarında konuşuyor hatta üstüne üstlük kaçamak bakışlarındaki beğeniyle alenen Yağız'ı kesmek suretiyle ufak parçalara ayırıyorlardı. Bir an için gözleri kısılan Naz, kızların bakışlarıyla ablukaya aldı. Kızların gözlerindeki flörtöz panayı Naz'ın gözlerini kamaştırmıştı. Sanki gerçekten gözleri kamaşmış gibi bakışlarını biraz daha kıstı. Bunların reyondaki ürünlere tatan ilgilendikleri yoktu. Ayrıca bu kızlar... Evet evet bu kızlar beşeteleri aldıkları reyonda da oradalardı. Şampuan alırken de öyle. Kızları uyumsuz kıyafet zevklerinden tanımıştı. Hadi ama

Bu kızlar gerçekten de yanındaki bu adamı ke-si-yor-lar-dı!! Onun yanındaki adamı hem de! Bu yüzden Yağız'ın, aklındaki düşüncelerin sebep olduğu hülyalı bakışlarla kendisini izlediğini bile fark etmedi.

Kızların bakışları, onu hiç ummayacağı kadar rahatsız etmişti. Bakışlarını, masum bir şekilde alışveriş arabasının yanında, gülümser bir yüzle kendisini seyreden adama çevirdi. Adam kızları fark etmemiş olacak ki hâlâ kendisine bakıyordu. O kızların bakışlarından son derece rahatsız olmuş ve neden olduğunu anlamadığı bir şekilde kıvranırken, bu adam her şeyden habersiz yüzündeki çapkın ama bir o kadar da masum bir tebessümle kendisini seyretmeye devam ediyordu. Hem bu kadar tehlikeli derecede yakışıklı hem de bu kadar masum görünebilmeyi nasıl beceriyordu acaba?

Aslında sorulması gereken asıl soru bu değildi? Neden bu bakışlardan o kadar rahatsız olmuştu? Gerçi cevabı da gayet açıktı. Bu adamla ilgili her şey, kıl, tüy, yün ama her şey onu rahatsız ediyordu. Kızlara ufak bir bakış attığında kızların ellerinde bir takım ürünler olmasına rağmen ürünleri değil de reyondaki başka bir ürün gibi YANINDAKİ adamı inceliyor olmaları pek de hoş değildi. Dünyanın en garip ki yanındaki adam için daha uygun bir tarif bulamamıştı, adamı dahi olsa kimse onun yanındaki adamla flörtleşmek için fırsat kollayamazdı. Eğer flört etmek gibi bir ihtimal varsa bunu sadece Naz yapabiliirdi. Ve flört etmeyi bile bilmeyen bu kızlara tam olarak karşısında duran bu adamla flört etmek ne demekmiş gösterecekti. Tabii durup bu adamla flört etmeyecekti. Ama bu kızlar koşar adım burayı terk edeceklerdi.

Yağız onun bakışlarını takip ederek başını çevirdi. Ürünler değil de kendisi daha dikkat çekiciymiş gibi iki reyondur peşlerinde olan bu kızları tekrar görmezden gelerek Naz'a döndü. Bu kez o da kendisine bakıyordu. Elindeki ürünle beraber Yağız'a yaklaşarak tam yanına gelince durdu. Gözleri kısık, dudakları hafif

büzülü ama ufak da olsa tebessüme sahip ve başı hafif eğikti. Henüz anlamlandıramadığı bir şekilde bu manzaraya kapılan Yağız, onun koluna girdiğini çok sonra fark etti. Kollarını hafif yukarı kaldırdığı kazağının açıkta bıraktığı tenine değen, kendi sıcaklığından daha düşük sıcaklığa sahip o eller sanki tüm vücudunu ayaklandırmak için uğraşıyordu. O sıcaklığı hissettiği yerden tüm vücuduna yüksek voltajda elektrik yükleniyormuş gibi tüm kasları gerilse de bunu fark ettirmemeye çalıştı. Çünkü görünürde bu kadının yarattığı yüksek gerilimden haberi yoktu.

“Sence... Bunu da almalı mıyım, karar veremedim. Sen bu konuda daha tecrübelisin.”

Naz yeşil gözlerindeki kıvılcımla gözlerinin içine bakıp, kollarını daha çok kavrarken kafasında kurduğu tüm dengeler hatta şu arkadaş zırvallığı, her şey tuzla buz oluyordu. Genç kadın cevap bekler gibi gözlerinin içine bakarken soruyu tamamen unutmuştu.

“Hangi konuda?”

Kadının büzdüğü dudaklarındaki o tatlı ifade yerini kıskırtıcı bir gülümsemeye dönüşürken, bakışlarını o dudaklardan ayıramıyordu. Aklında dönen tüm düşünceleri şimdi, şu anda, acilen toparlaması gerekiyordu.

“Her konuda...”

Evet. Bu kadının bilemediği konularda bile Yağız'ın çok fazla tecrübesi vardı ve böyle bakmaya devam ederse hiç şüphesiz birkaç tecrübesini öğretmek için büyük bir özveride bulunacaktı. Birinin bu kadına ulu orta, erkeklere bu şekilde davranırsa sonuçlarının ne olacağını öğretmesi gerekiyordu ve bu işin sonucu kesinlikle yatakta biterdi.

Naz'ın elindeki paketin yere düşmesini fırsat bilerek, hemen toparlandı ve eğilerek paketi yerden aldı. Tekrar doğrularak paketi Naz'a uzattığında Naz'ın yüz ifadesi, biraz önce kapılıp gittiği hayallere daldığı ifadeden çok uzaktı.

"Bu reyondan artık gidelim. Bunu almaktan vazgeçtim," diyerek elindeki paketi rafa koyan bu kadın biraz önce onunla alenen flört mü etmişti? Arabayı çevirip, biraz önce kızların olduğu tarafa doğru yöneldiğindeyse fark ettiği şey orada durup kısmen kendisine bakan iki kızın koşar adım reyonu terk ettiğiydi.

'Yağız kıyafet reyonuna da bir göz atalım mı?' derken, Yağız Naz'ın bu soruya cevap beklemediğinin farkına varmamıştı ve Naz bir anda gözden kaybolmuştu. Yağız'a da özellikle beyler için bu reyona koyulduğunu tahmin ettiği puflara oturup beklemek düşmüştü. O kadar ülke gezip, alışveriş merkezi talan etmiş bir kadının burada bulduğu şeyleri beğeneceğini düşünmese de Naz onu yanıltmıştı. Kıyafetlerin hepsine kabataslak göz gezdirip yorum yapmayı ihmal etmiyordu. 'Çok salaş, mm hayır hayır fazla demode, çok düz, çok abartılı, boğazı çok kapalı...' Bunun bir ortası yok muydu acaba?

Durup onu bu şekilde seyrederken, onun bu kendinden geçmiş hâline gülmeden edemedi. Gözlerini ondan alamıyordu. Son derece doğal hareket ediyordu. Naz kendini o denli kaptırmıştı ki, bir şeyler deneyip kabinlerden çıktıktan sonra soluğu aynanın karşısında aldığı anda aynadaki aksiyile konuşuyordu. Hatta durup farkında olmadan Yağız'a bile fikrini sormuştu. Yağız'da hiç bozuntuya vermeden fikrini söylemişti. "İçinde kaybolmuş gibisin," dediğinde Naz aynada kalçalarına tekrar bakıp "Haklısın gerçekten de hatlarım içinde kaybolmuş," diyerek üzerini çıkarmıştı. Sonuç olarak o kadar vakti o reyonda geçirmelerine rağmen hiçbir şey almadan reyondan çıkmışlardı.

Naz'ın "Aa hayır bu reyona girmeyelim," demesiyle Yağız reyonu şöyle bir süzdü. Ona göre hava hoştu; ama kadının yüzündeki ifade o kadar komikti ki üstüne gitmeden edemedi. "Emin misin?"

"Evet eminim."

Yağız reyonun girişinde durdu. "Siz kadınların sık sık tatli krizlerinizin olduğunu sanırdım. Gerçekten emin misin?"

Sıkıntıyla nefes veren Naz, ne kadar dursa da o çikolata ve şekerlemeler parlak ambalajları içinde kendisini acımasızca gülümseyerek günaha davet ederken, onlara uzanan nefesine engel olamayarak kendini reyona attı. "Ne vardı sanki geçip gitseydik buradan."

Bir yandan söyleniyor bir yandan da söylediklerinin aksi bir tavırla gözleri bir sağda bir solda oynuyordu. Yağız da arabayı reyonun içerisi yönlendirerek durup Naz'ın bir şeyler almasını bekledi. Sonra "Benim bile canım çekti. Kendime bir şeyler alıyorum, sana da almamı ister misin? Ben ısmarlıyorum," diye seslendi.

Naz ise iki elini gerçekten dehşete kapılarak, yanaklarının iki yanına dayamış ve gözlerini kapatmıştı. Ondan ses gelmeyince Yağız, yöneldiği raftan ona doğru döndü ve birden bebeklik hâline dönmüş bir kadınla karşılaştı. Şu an bu raflardaki şekerleme ve çikolatalardan daha tatlı görünüyordu. Kırmızı dudakları bebeklere özgü bir tatlılıkla büzülmüş, elleriyle sıkıştırdığı o beyaz yanakları al al olmuştu. Gençliğin güzelliğiyle parıldayan gözlerini göz kapakları ne kadar saklasa da onların yeşilliğini Yağız çok net olarak biliyordu. Genç kadın gözlerini açıp Yağız tarafından incelendiğini fark etmeden gözlerini rafların tamamında bir çırpıda gezdirerek konuşmaya başladı.

"Dadımın neden benimle alışverişe çıkmak istemediğini bir kez daha anlıyorum. Her zaman, her çikolataya atladığımı söylerdi. Yıllar geçerken bu huyum hiç mi değişmedi benim?"

Dudaklarından dökülen oflamalarla, gözünü kestirdiği çikolataları alıp arabaya koydu ve hemen Yağız'ın koluna yapıştı. Yağız

ise her reyonda karşısına çıkan farklı bir Naz'la yüzleşmenin karışıklığını yaşıyordu. Bu kez koluna giren bu küçük kadının yüzünde, ebeveynini çekiştiren bir çocuk ifadesi vardı. "Yağız, bu reyondan bir an önce çıkmazsak ben hepsini almaya kalkışacağım ve düşünmem gereken faturalarım var. Benim yeni öğretmen maaşım hepsinin hakkından gelemez."

Büyük bir ihtimalle bu küçük kadın şu an onun koluna girdiğinin bile farkında değildi. Yağız, koluna dolanmış yumuşak elin kendisini sürüklemesine izin verdi. Donmuş gıdaların olduğu bölüme geçerek son alınacakları da hızla tamamlamaya başladılar, Naz, değişik çeşitlerde birçok köfte ve hazır gıdaları arabaya koyarken Yağız onu durdurma ihtiyacı hissetti. Bunların hepsini almaya kalkarsa obez olması kaçınılmazdı. "Bu kadar hazır yiyeceği almak yerine, yemek yapmak hiç geldi mi aklına?"

Naz ona bir hışım döndüğünde yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "Yemek yapmayı bilseydim bu kadar yiyecek şu an arabada olmazdı. Öğrenene kadar bunlarla idare etmek niyetindeyim. Gerçi bugün pazardan meyve sebze aldık; ama olsun. Bunları buzluğa atarım. En azından yemek yapmaya kalkışmadığım sürece elimin altında olurlar."

"Hazır çorbaları da çok aldın zaten. Hâline üzülmedim değil. Arada yemeğe bana gel bari." Gülererek söylediği bu sözler Naz tarafından da bir gülümsemeyle karşılandı. "İnan her dediğine hayır derim; ama bu teklifin çok cazip. Yaparsan hayır demem."

Naz yüzündeki gülümsemeyle alışveriş arabasına bakarken arkadaşlık işinde iyi ilerlediklerini düşündü. Gerçi ufak tefek aksilikler olsa da hiç de fena değillerdi.

"Bakliyat reyonuna uğramayı unuttuk. Oraya da uğrarsak tüm ihtiyaçların bitmiş olacak diye umuyorum. Hadi biraz acele edelim de donmuş olanlar tam çözünmeden eve gidelim."

Bir elinde ince bulgur diğer elinde kalın bulgur paketi tutarken, genç kadın bu iki bulgur çeşidinin arasındaki farkı düşünüyordu. Yani biri diğerinden boyut olarak farklı olunca ne değişiyordu ki? İnce bulgur ile yapılan bir yemek kalın bulgurla yapılırsa ne değişirdi? Gerçi henüz hangi yemekte hangisinin kullanıldığından da bir haberdirdi; ama öğrenecekti. İnternet bugünler için vardı. Çok uzun süre o durumda kalmış olacak ki çok sonra tam yanında, omzuna doğru eğilmiş olan adamın nefes verdiğini fark etti. Omzunda hissettiği ılık nefesle ürpererek düşüncelerinden sıyrıldı.

“Bu ne sınıf ayrımı yapar gibi? Bulgur sonuçta kalın olsa ne olur, ince olsa ne olur? Bu ayrımcılık mutfağımıza kadar geldiyse, zencilerin başkaldırışını yadırgamamak lazım.”

Bıkkın bir nefes verirken gözlerini kapattı. Ev için şu mu olsun, bu mu olsun, şununla ne yemek yapılır?.. Sorularını o kadar çok düşünmüştü ki başına ağrılar girmişti. Aynı zamanda da çok sıkılmıştı.

“İnce kalın derken konuyu nasıl sınıf ayrımına getirdin hayret. Bir kere zencilerin başkaldırışlarını bir beyaz olarak destekliyorum. Ayrıca... Beyaz siyah ayrımı diye bir şey olmamalı. Hepimiz insanız ve her şey bizim için. Ayrım yapacaksan iyi insan ve kötü insan olarak ayrım yapabilirsin. Diğer kategoriler teferruat-
tan ibaret.” Bunları söylerken adamın yüzünde ne kınayan ne de kızgın bir ifade vardı. Yüzündeki hafif tebessümle inandığı şeyleri söyler gibiydi.

“Peki, insanlar neden bu kadar çok sosyal sınıf ayrımı yapıyorlar dersin?”

Sıkkın bakışlarla bulgurlara baktıktan sonra cevap bekler gibi başını adama doğru çevirdi. Adamın kendisine ne kadar çok yaklaşmış olduğunu fark etmedi; ama dışarıdan durum oldukça samimi gözüküyordu. Naz'ın sırtı adama dönük... Yağız ise onun omzuna doğru hafifçe başını eğmiş... Genç kadın başını haftçe arkaya bıraksa adamın göğsüne yaslanabilirdi.

“Bu sınıf ayrımlarıyla insanlar sadece kendi hayatlarını zorlaştırıyorlar; ama bunun önüne geçmek mümkün değil gibi gözüküyor. Eğer daha derinlere dalmadan elindeki paketlere dönsek daha iyi olur. Çünkü gerçekten derinlere iniyoruz,” diyen Yağız, Naz’ın önüne geçerek elindeki paketleri aldı.

İnce bulgur paketini havaya kaldırdı. “İnce bulgurla köfte yapılır. Üzerinde de köftelik bulgur diye de yazıyor. Hatta hanımlar günlerinde bu bulgurla kısır yaparlar. Bazı yörelerde etli yaprak sarması ve biber dolması yapılır. Onun içerisine de ince bulgur konur. Kalın bulgurla da bulgur pilavı yapılır. Hatta bu bulgurlardaki sınıf ayrımının bir benzeri pirinçlerde de var. Eğer pilavının güzel olmasını istiyorsan baldo pirinç kullanmalısın. Pirincin yanında yapan da önemli tabii. Hatta pirinç pilavını tane tane yapamayan kız, evde kalır der büyüklerimiz.”

Karşısındaki kadın, söylediklerini can kulağıyla dinlerken, hafif şaşırmış hâli oldukça hoşuna gitmişti. Anlattıklarından sonra kadın ince ve kalın bulgur paketlerini alışveriş arabasına koymak için yönelmişti. Onun arabaya doğru gidişini izlerken hafif bir kıkırdama sesiyle başını sesin geldiği tarafa çevirdi. Naz da sesi duymuş olacak ki o da başını çevirmişti.

“Ah oğlum, alan almış güzel kızımı. Pilavı yapsa ne olur yapmasa ne olur artık. Ama doğru; pilavı tane tane olmayan kız evde kalır derler,” diyen yaşlı kadın tekrar gülmüştü.

Söylenenlere şaşırmış olsa da gülmeden edememişti genç adam. Bugün onları birbirlerine yakıştırıp evli zanneden ne çok kişi olmuştu. Demek ki gençlere yardımcı olurken, evli çift imajına bürünmekte hiç zorlanmayacaklardı.

İkisinin hafif şaşkın ifadesini gören yaşlı kadın, karşısındaki yakışıklı gencin yüzünde beliren çapkın gülümsemesinden cesaret alırken konuşmaya devam etti. Gerçi kocası konuşmaması için, ağzıyla söylemediklerini bakışlarıyla anlatıyordu; ama dayanamamıştı yaşlı kadın. Karşısında tatlı sert atışan, çok tatlı bir çift

vardı. Genç adam karısına sabır gösteriyor, genç kadınsa kararsızlıkla paketleri alıp alıp geri bırakıyordu.

"Alyanslarınızı göremeyince evli olmadığınızı düşünmüştüm, ama birbirinize bakışlarınız alyansa ihtiyacınız olmadığını gösteriyor. Yeni taşınıyorsunuz galiba? Baya alışveriş yapmışsınız," dedi yaşlı kadın arabayı göstererek.

Naz, kadına hâlâ şaşkınca bakıyordu. Neden bu adamla kendisini yan yana gören herkesin zihninde evli oldukları gibi bir düşünce peydahlanıyordu. Kendisi tek olduğunda kimsenin aklına evli olabileceği düşüncesi gelmezken, bu adamla bulgur muhabbeti yaparken bile insanlar evli olduklarını düşünüyordu. Kendisi eğlenilecek kızdı da, bu adam evlenilecek bir adam mıydı? Hem sokaktaki insanlar neden onun ağzına kadar dolu olan alışveriş arabasıyla ilgileniyordu ki. Kendisi bile dönüp bakmaya cesaret edemezken! Çünkü gerçek anlamda doluydu. Tam ağzını açacakken adam buna fırsat vermedi.

"Çok mu belli ediyoruz? Malum yeni ev olunca her şey lazım oluyor."

Ne yani bu adam, verdiği sözü bozuyor muydu şimdi? Hani didişmek yoktu. Hani arkadaş olmayı deneyeceklerdi. Hani! Hani!

"Siz gençleri de anlamıyorum. Bizim zamanımızda alyans takmak için tüm çiftler can atardı; ama sizler..."

Kocasından uyarı dolu bir öksürük sesi işitse bile yaşlı kadın omuz silkip devam etti. "Neden takmıyorsunuz, anlamadım." Yaşlı kadın öylesine sorduğu bu soruya gerçekten cevap bekler gibi bir tavır takınmıştı. Ne kadar yaşlı olursa olsun bu soruları sormak haddine miydi şimdi? Naz son zamanlarda hayatına ne kadar çok insanın karıştığını düşündü. İkinci kez ağzını açma girişi de bertaraf edilirken sinirle gözlerini kapattı ve adamın söylediklerini dinledi.

"Normalde alyans kullanıyoruz teyzeciğim, ama benim altna alerjim var. O yüzden takamıyorum."

Demek altına alerjisi vardı. Nasıl da tek ayak üzerinde yalan söylüyordu? İçindeki sesi çığlık çığlığa bağırıp köpürürken, bu kez o sesi dizginlemeye çalıştı. Yaşlı kadının bakışları kendisine çevrildiğinde bir cevap daha istediğini anladı Naz. Teyze ne kadar tatlı gözükse de bu merakı tüm tatlılığının üzerine kocaman çizik atmıştı. Ağzına gelen kelimeleri tutarak derin bir nefes aldı.

Karşısındaki bu adam nasıl böyle rahat bir şekilde dinleyip sanki çok hoş bir aktivite yapar gibi bir tavır takınıyorsa kendisi de aynı şeyi yapabiliirdi belki. Sadece fazla umursamayacaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki? “Benim de kocama alerjim var,” diye mırıldandı.

Yağız bu söylenenlere gülmeye başlayınca yaşlı kadın Naz’ın ne söylediğini tam anlayamamıştı. Bakışları da anlamadığını belli edince Yağız açıklama ihtiyacı hissetti. “Eşim hamileliğinden dolayı takamadığından bahsediyor. Hamilelikten dolayı parmakları şişti de.”

Yaşlı kadının şaşkın bakışlarına Naz’ınkiler de eklenmişti. Evli olmadıkları yetmemiş gibi bir de sözde bu adamdan hamile mi kalmıştı?

“Hayırlı uğurlu olsun çocuklar. Hay Allah... Hiç de anlaşılmıyor.”

Meraklı bakışlar, kendi karnına kayınca istem dışı olarak elleri karnına gitti ve söylediklerine kendisi bile inanamadı. “Henüz çok yeni. Aşerme dönemimde olmasam da eşim ne istersem alıyor. Onu bir türlü dizginleyemiyorum.”

Bu sayede alışveriş arabasının doluluğunu da Yağız’ın üstüne atmış oldu. Çocuk meselesini de düşünmemeye çalışıyordu. Eğer bu adamdan bir çocuğu olsaydı Naz’daki bu şansla kesinlikle bebeği babasına benzerdi ve Naz’ın hayatına bir tane Yağız fazlasıyla yeterliydi. Bir dakika! Şu an durup Yağız’dan olabilecek çocuk ihtimalinde kime benzeyeceğini düşünüyor olamazdı.

Düşüncelerinin karmaşıklığı arasında bir de kendisi kaybolmuşken, Yağız ne zaman yanına gelip de elini karnının üzerindeki

eline koydu anlayamamıştı. İçinin titremesine aldırmamaya çalışarak tuttuğunu yeni fark ettiği nefesini bıraktı. Bu adama olan siniri içine kadar işlemiş, içi bile titrer olmuştu.

"Teşekkür ederiz teyzeciğim. İnşallah anne babasının mutluluğuyla büyüyen bir çocuk olacak."

"Allah analı babalı büyütsün gençler."

İyi temennilerde bulunan teyze ve amcanın arkasından bakan Naz, onlar gözden kaybolur kaybolmaz Yağız'a doğru döndü. Bir an ne kadar yakın olduklarını fark edince geri çekilmek zorunda kaldı; ama bakışlarını onu dudaklarına değdirmeden edememişti. Bakışları adamın gözlerini bulduğunda toparlanarak ağzında gevelediği kelimeleri serbest bıraktı.

"Çocuğumuz mutluluğumuzda boğulmasın da!"

Adam ne yapıyordu şimdi?! Karşısında alenen kahkaha atıyordu. Söylediklerini ciddiye almamış bu adam yüzünden bozulmuş olsa da hissettirmemeye kararlıydı. O, onu ciddiye aldığı için, hareketlerine sinir olsa da anlaşılan o ki şu an bu adam tarafından zerre kadar ciddiye alınmıyordu. Bakışlarını hafif kısarak kulaklarında yankılanan gülüşüne eşlik eden görüntüsünü izledikten sonra topukları üzerinde dönerek yürümeye başladı.

"Daha fazla burada zaman harcamayalım. Nedense artık bu olaydan senin kadar zevk almadığımı fark ettim. Acele etsen iyi olur. Gitmek istiyorum."

Kadının gidişini izlerken kahkahalarına ara vererek başını kaldırdı. Attığı kahkahalar durumun komikliğinden ya da Naz'ın o sevimli yüzünün yaşadığı şokla sürekli şekil değiştirmesinden değildi. Tamamen alışveriş boyunca yaşadığı karmaşık duygular sonunda içinde birikenlerin dışa vurumuydu. Güldüğü kişi Naz değil tamamen kendisiydi. Onu şaşkına çeviren Naz'ın çikolata reyonunda dudaklarını büzüştürerek tatlılara âşık, babasının göğdesi bir kız gibi renkli ambalajlara göz atışı mıydı, kıyafet reyonunda o saçma sapan, uzun kısa beğendiği her türlü şeyi denerken kendi

fikrini de alıp aynadaki aksiyle konuşup kendi sorduğu sorulara kendisinin cevap verşi miydi yoksa alışverişin büyük bir kısmında aynı evde yaşayacaklarmış gibi ona akıl danışarak cevaplarını gerçekten de dinlemesi miydi, bilemiyordu; ama... Ama kendisini bir gün içerisinde hem kızına ÂŞIK bir baba, hem sevgilisine ÂŞIK bir genç, hem de yeni evli ve karısına ÂŞIK bir eş gibi hissetmişti.

Dönüş yolu geliş yolundan oldukça farklıydı. Naz'ın neşeli kahkahalarından eser kalmamış, ağzını bıçak açmıyordu. Arabanın içini sadece Naz'ın sürekli değiştirdiği fazla çekmeyen radyo kanallarının cızırtısı dolduruyordu. En sonunda birinde karar kıldığında arkasına yaslandı; ama Yağız'a göre Naz o kanalı zerre kadar dinlemiyordu.

Gerçekten de öyleydi. Kadın sadece içeride ses olsun diye en belirgin kanalı açmıştı; ama bu kanalda da bir türlü şarkı çalmıyordu. Anlaşılan o ki program sunucusu kendi sesini dinletmekte kararlıydı.

Ne söylerse söylesin, söylediklerine bir türlü cevap alamayan Yağız sormadan edemedi. "Ne o, küs müyüz?"

"Hayır; ama inanır mısın, şu an bu radyo kanalındaki sunucunun sunumunu bile senin sohbetinden daha katlanılabilir buluyorum. Sanırım durumu yeterince özetledim. Kendi açımdan!"

"Durumumuz o kadar mı kötü?" Genç adam alınmış gibi yaparken, sinyal vererek arabayı evlerinin olduğu sokağa doğru yönlendirmişti.

"Komşu olamıyoruz. Arkadaş olamıyoruz. Bunları geçtim seninle birbirlerini tanımayan sıradan iki insan bile olamıyoruz."

"Söylediklerine alınıyorum ama. Şimdiye kadar oldukça sıcakkanlı bir komşu olduğumu düşünmüştüm. Valizlerini taşıdım. Pazar poşetlerini taşıdım. Eşyalarını yerleştirdim. Ellerini ısıttım.

Seni soğukta da bekledim. Gözümden kaçmadı değil. Kasada hamilelik bahanesiyle tüm poşetleri de bana taşıttın. Unutmadan seninle bir gün süreyle evimi paylaştım. Hatta yatağımı paylaştım. Daha ne yapayım?"

Yatak kısmı bu şekilde söylenince kulağa oldukça edepsiz bir aktivite içerisine girmişler hissi yaratsa da durum oldukça masumaneydi. Naz o yatakta tek başına yatmıştı. O yatarken yanında bu adam falan yoktu. Hatta o adam o yatakta hiç yatmamıştı bile! Yine iç sesi fazla mesai yapıyordu.

"Aslında düşününce... Baba bile oldum. Bakalım gün geçtikte bana daha neler yaptıracağını?"

İşte bu son noktaydı. "Demek çok sıcakkanlı bir komşusun. Sözde eşim de oldun. Aa bir de çocuğumun babası. Malum ben hamileyim, yani sen öyle olduğumu söyledin, poşetleri de taşırsın artık," diyerek arabadan indi.

Bagaja doğru yöneldiğinde Yağız da arabadan inmiş yanına gelmişti. Yüzünde hiç eksik olmayan o iflah olmaz gülümseme vardı. O an havanın soğukluğundan olacak ki içi titremeye başladı. Aceleyle açılan bagajdan poşetlerin hafiflerini aldı. "Ben hafifleri alırım. Ortada bir çocuk var. Riske atmayalım," diyerek Yağız'a arkasını döndüğünde ona bakmakta olan Sarp ile karşılaştı.

"İyi akşamlar hocam. Hayırdır ne çocuğu?"

Yağız'ın güldüğünü belli eden sesinin tınısı kulağına geldiğinde inanmak istemeyerek başını çevirdi. Yağız 'Hadi bunu da açıkla!' der gibi yüzüne bakıyordu. Mavi gözlerindeki ısıltı ve gülüşü de yerli yerindeydi. Hiç umursamadan apartmanın kapısına geldiğinde "Yağız abinin içindeki çocuk!" diye seslendi arkaya doğru ve diğer paketleri de bırakarak yukarı çıktı.

Gözlerini yeni evinde açmasıyla hissettiği karmaşanın bilmem kaçınıcı gününü yaşıyordu Naz. Bir önceki gün yaptıkları alışveriş

onu o kadar yormuştu ki Yağız'ın tüm eşyaları yukarı taşımasına ses çıkarmamış, kendisi sadece hafif poşetleri taşımıştı. Sarp'ın da birkaç poşetle evine geldiğini görünce utanç hissetse de ağrıyan uzuvlarının bunu umursamaya hiç niyeti yoktu. Küçük sayılmayacak mutfağında o kadar poşeti görünce alışveriş fişindeki tutarın, gerçekten de hakkını verdiğini anladı. Bozulabilecek gıdaları buzdolabına yerleştirir yerleştirmez hiç direnmeden kendisini uykuya bıraktı. Yağız konusuna da zihninde değinmeden tüm yorgunluğunu uykuda hafifletmeye çalıştı. Ama uyandığında kaslarındaki ağrı, mutfaktaki poşetler ve karşı komşusu Yağız gerçekleri oldukları yerde duruyorlardı. Ağız tadıyla yaptığı karbonhidrat deposu bir kahvaltısından sonra her şeyi halledebilirdi nasılsa, gerçi onunki bulunduğu saatte öğle yemeği olmuştu.

Gözlerini karartıp poşetleri yerleştirme işine girişeli bir saat olmuştu; ama oraya buraya koşturmaktan başı dönmeye başlamıştı. Banyoya konacaklar, mutfaka konacaklar derken nevre dönmüştü. Neyse ki hepsinin hakkından gelmişti. Bir poşet dışındada... Tüm işlerini bitirmenin rahatlığıyla poşeti açtı. Poşetin içinde altılı bir takım çay bardağı, bir başka altılı su bardağı takımı vardı ve şimdi bunları hafif özür diler bir tavırla karşı komşusuna vermesi gerekiyordu. Ne de olsa onun bardaklarını tek tek onun kafasına fırlatmıştı. Dün yaşananlardan sonra 'Keşke isabet ettirebilseymişim!' diye geçirdi içinden. Şimdi dün yaşananlar da içinde kalmıştı; çünkü dün ağzını açıp doğru düzgün ona kızamamıştı. Muhakkak şimdi gittiğinde birbirlerine laf dokundurmadan edemezlerdi.

Üzerindeki kıyafetlere baktı. Sırf o adamın karşısına çıkmak için üzerini değiştirmeye de üşeniyordu. Zaten ayakları da geri geri gidiyordu ya. Poşeti alarak mutfaktan çıktı ve oturma odasına geçti. Dizlerine kadar uzanan kalın hırkasını da üzerine geçirerek önünü iyice kapattı. Ayaklarını sürüyerek evden çıktı ve kendi kapısının tam karşısında duran o kapıyı çaldı. Kapı arkasından gelen sesle biraz bekledi. "Kim o?"

"Karşı komşun."

Maksadı bardakları verip evinin sıcaklığına sığınmaktı. Bu adamla hiç münakaşaya girmeyeceği hakkında kendisini telkin ederken, kapının açılmasının sonrasında karşılaştığı manzara ile bir an şaşkına döndü. Çünkü kendisi ne kadar giyinikse karşısındaki adam da bir o kadar çıplaktı!

Onbirinci Bölüm

Açık bir kapı. Kapının önünde kat kat giyinmiş genç ve güzel bir kadın. Kapının diğer tarafında ise Yunan Tanrılarının kanlı canlısı bir adam. Ve... Çıplak! Tabii altındaki bol eşofman altıyla çıplak kelimesinin tam karşılığı değildi; ama öyleydi işte! En azından Naz'ın vücudunun verdiği şok tepkisi bu kelimeyi doğru-luyordu. Gözlerini adamın vücudundan çekerek yüzüne odaklan-dı; ama dilini tutamadı.

“Ne o? Sıcak bastı galiba.”

Gözlerinin duru mavi gözlerden, hafif karamel rengindeki göğse ve bol cevizli baklavayı andıran kaslara kaymasına engel olamıyordu. Galiba... Kan şekeri fena halde düşüyordu! Eve gider gitmez dün markette alırken çok olduğunu düşündüğü şeker-lemelerle ufak bir parti yapmalıydı. Adamın sözleriyle bakışları tekrar gözlerini buldu. “Sıcakkanlı bir adam olduğumu söylemiş tim diye hatırlıyorum.”

“Aa unutmak ne mümkün. Her fırsatta hatırlattığın için.”

‘Ho...p gözlerine bak gözlerine! Daha aşağılarda bir şey yok. Hiç mi six pack erkek görmedin. Ama... Ama... Dur bir dakika...O gördüğüm adonis kası mı?!’ diye düşünürken ayaklarına bakıyormuş gibi yaparak sonrasında adamın gözlerine baktı. Kendine gelebilmek için dağınık topuzundan özgürlüğünü ilân etmiş saçlarını geriye doğru attı.

“En azından sen şanslısın. Böyle sıcakkanlı ve yardımsever bir komşun var. Ama bir de bana bak. Benden duymuş olma ama karşı komşum aşırı kaprisli ve tam bir soğuk nevale. En azından bana karşı.”

Yağız bunları söylerken sanki sır veriyormuş gibi Naz’a doğru eğilmiş ve sesini alçaltmıştı. Adamın sözleri Naz’ın kulağına geldiğindeyse Naz’ın dudaklarında sinirini saklayan çekici bir gülümseme belirdi. Bakışları kısılmış, manikürlü tırnaklarını hafifçe avuç içlerine bastırmıştı. Aslında şu an tırnaklarını, bu adamın etrafa elektrik sobası gibi buram buram sıcaklık yayan göğsüne batırmak istiyordu; ama kendini tuttu. Madem oyun istiyordu. İstedliğini alacaktı; ama oyuna gelmeyecekti.

“Bak sen. Sanırım bu komşun senin içine çok işlemiş ki sadece sana karşı olan farklı tavırlarını fark etmişsin.”

Oyununa karşılık alan genç adam gülümseyerek kollarını birleştirdi. Bu hâlde kasları kendilerini daha çok belli etmişlerdi. Naz’ın kendisini süzüşü hoşuna gitmiş, bakışlarındaki beğeni ise hiç tahmin edemediği kadar gururunu okşamıştı. Üstüne tiner dökülmüş olmasa bu şekilde kapıya çıkmazdı; ama tişört bulmaya da fırsatı olmamıştı. Zaten Naz’ın kendisini bu şekilde ilk görüşü değildi. Daha açık hâlde de görmüştü. Şu an bu durumdan şikâyetçi de değildi. Hazır bu kadar beğenilmişken ve Naz’ı oyuna hevesli görmüşken ikna yöntemlerine hız verebilirdi. Önceki gün Naz’ı alıştırmak bahanesiyle başkalarının yanında çift gibi davranmalarını sağlamıştı; ama bir türlü bu durumdan neden bu kadar hoşlandığı kısmına bir açıklama getirememişti.

"Hem de nasıl işledi sorma. Ben onun valizlerini taşıdım, alışveriş poşetlerini taşıdım, gerektiğinde evini bile yerleştirdim, ama aynı zamanda taşınmış olmamıza rağmen o gelip hâlimi hatırlı sormadı."

Karşındaki kadın başlangıçta umursamaz bir gülümsemeyle gözlerini etrafta çevirip en son kendisine çevirdiğinde, gözlerindeki hafif mahcup olmuş ifadeyle karşılaştı genç adam. Bu hâliyle o kadar hoş görünüyordu ki Hem de kendi kapısının önünde...

"Gerçekten ayıp etmiş."

Bu sözlerle bir an için guise de, onun hırkasının yakalarını çektişirmesiyle kadının uşuduğunun farkında vardı. Bir de onu hâlâ bu soğukta kapıda bekletiyordu. Kendisi soğuğu severdi; ama bu güzeli kendi sıcak ortamına alsa fena olmazdı şu an ve daha fazla onu soğukta kapıda bekletirse eşeklik sıfatına nail olacaktı. Kapı yardına kadar açarak başıyla içeriyi işaret etti.

"Dışarı soğukça soğuk. İçeri gelmek ister misin?" Kapının açılmasıyla içerdeki manzarayı gören Naz, adamın neden kısmen çıplak olduğunu anladı: "Ben de seni işinden alıkoyuyorum galiba. Boya mı yapıyordun?"

"Evet, ama fazla işim kalmadı. Bitirdim sayılır."

Adamın yardımıla ilgili sözleri aklına gelince utanmadan edemedi. Gerçekten de adama hiç yardımcı olmamıştı; ama adam baya baya onu yeni hayatına hazırlamıştı. Çalışacağı yere kadar göstermişti. Hâlbuki yerini ona sormamıştı bile. İş işten geçmeden belki yardımcı olabilirdi.

"Yardım etmemi ister misin?" Adamın şaşırın bakışlarına eşlik eden alaycı gülümsemeye aldırmamaya çalıştı.

"Sen? Hem de bana?"

"İstersen şansını fazla zorlama. Teklifi geri almadan cevap versen fena olmaz."

"Bir an inanması çok zormuş gibi geldi. Hayır, desem daha mutlu olacaksın sanki; ama bu teklifi geri çeviremem. Ne demiş-

ler, yuvayı dışı kuş yaparmış. Evime zarif bir bayanın eli değse hem evim hem de ben çok mutlu oluruz,” diyen adam kızın gecebilmesi için yana çekildi.

Naz içeri girince adam kapıyı kapatmıştı. Yağız’ın evi bu hâldeyken bile sahibinin ne kadar tertipli olduğunu belli ediyordu. Duvarların yerle bütünleşmiş kısımlarına özenle gazete serilmişti ve parkelerin açıkta kalan kısımlarında hiçbir şekilde boya izi yoktu. Eşyalar ve koliler bile itinayla üst üste konmuş boş zamanlarda yapılan puzzleları hatırlatmıştı Naz’a. Boya kovaları da gazete kâğıtlarının üzerindeydi. Eve hafif bir tiner kokusu hâkimdi; ama bazı pencereler açık olduğu için çok rahatsız etmiyordu. Dışarıdaki havanın da serin olmasına rağmen içerisi oldukça ılıktı.

“Konuşmaya dalınca sormayı unuttum. Bir sorun mu var?”

Etrafı incelemeyi bırakarak adamın sesinin geldiği tarafa doğru baktı. Adam arka tarafta bir odaya gitmiş ve gözden kaybolmuştu. O kadar lafın üzerine adamın kapısını çalması belli ki adamı da şaşırtmıştı. Kendisi bile şu anda bulunduğu yerden dolayı şaşkıncı hâlbuki evden çıkmadan neler düşünüyordu. Elindeki poşete ilk defa görüyormuş gibi baktıktan sonra neden geldiğini hatırladı.

“Bardakların yüzünden biraz olsun vicdan azabı çekmiş olabilirim. Hedeflerini şaşırmış olmaları hoşuma gitmemiş olsa da bardakların için üzgünüm.”

Adam üzerinde eski, bol bir tişört ile yanına geldiğinde inanmıyormuş gibi Naz’a baktı. “Şu an özür mü diliyorsun? Ben mi yanlış işitiyorum?”

Naz gözlerini devirdi. Neden iyi davranmaya uğraştığı bu girişimler ciddiye alınmıyordu ki? İşte böyle olunca ‘Naz sinirlisin! Naz kaprislisin!’ oluyordu. Bezgin bir nefes verdi. “Hayır. Evet.”

Adamın bakışları cevabı anlamamış gibi bakınca tane tane açıkladı. “Yani HAYIR özür dilemiyorum, EVET yanlış işitiyorsun,” diyerek adama poşeti uzattı ve üzerindeki kalın hırkayı çıkardı.

Bu kadının ev hâli bile güzeldi. Üzerindeki kamuflaj misali hırka çıkınca Yağız elinde olmadan onun vücudunu incelemeye başladı. Üzerinde kapüşonlu, bordo polar kazağı, altında da tüm bacaklarını ikinci bir deri gibi saran siyah bir tayt vardı. Taytlarının üzerinde de polar kazağının üzerindeki yazıların renginde krem rengi tozluklar. Saçlarını tekrar toplamak için açtığına, saçlarını bir taraftan bir tarafa savuruşu... Bir kadını bu şekilde hayatının içinde hiç düşünmemiş ve buna da fırsatı olmamıştı. Hâliyle bunun ne kadar güzel bir duygu olduğundan bir haberdar. Gerçi dünden beri pek de normal şeyler olmuyordu zihninde. Kızın sözleriyle kendine geldi. "Nerden başlıyoruz bakalım?"

Yağız mutfağın kapısının açıldığı koridoru boyarken, Naz da tezgâha yaslanmış tezgâhın üzerindeki mutfak kolilerini açıyordu. İşleriyle meşgul olurken aynı zamanda bazen kahkaha atarak bazen de hafif atışarak sohbet ediyorlardı. Bu sayede Naz Yağız'ın Fransızcasının nasıl bu kadar geliştiğini öğrenmiş, Yağız da Naz'ın yaptığı gezilerde başına gelen serüvenleri ve babasının verdiği tepkileri kadının gözlerindeki hüzne rağmen dudaklarındaki gülümsemeyle dinlemişti. Talihsiz geçen iş deneyimlerinden de haberdar olmuştu tabii. Ama mesleğini tam anlamıyla yapmamış olsa da öğrencilerini hararetle anlatışı Yağız'ın gözünden kaçmamıştı. Gerçi Naz, genç adamın kendisine her fırsatta baktığını fark etmemişti. Apartman sakinleri hakkında da konuşmayı ihmal etmemişlerdi. Hele beraber alışverişe çıktıkları ve eşya yerleştirdikleri için Naz, apartmanı yeni kurulan bir aileye benzetmişti.

"Bu kolinin hepsini boşalttım."

"Teşekkürler. Ben de boyayı bitirdim sayılır."

Naz mutfakta koridoru görebilecek şekilde bir sandalyeye oturdu ve küçük bir koliyi ayaklarının dibine çekti. Diğer kolileri ise taşımasını bırakın sürüklemesine bile Yağız izin vermiyordu.

“Öğrencilere karşı da böyle yardımsever misin?”

Koliyi açma işine girişse de adama laf yetiştirmeyi ihmal etmiyordu. “Öğrencilere karşı daha yardımseverim aslında.” Yağız’ın güldüğünü belli eden kıkırdamalarını duyunca “Şüpheni mi var?” diye sordu. Genç adam boya fırçasını boya kovasına bir kez daldırıp çıkarmış ve mutfak kapısının üzerini koridor tarafından boyamaya başlamıştı. “Benim bildiğim öğretmenler... Genelde ne bileyim böyle kaprisli olmazlardı. Kır saçlı, gözlüklü, şeker teyzeler olarak kalmış benim aklımda.”

“Sen dünden sonra benim her türlü kaprisimi hak ediyorsun. Ama madem bu kadar merak ettin öğrencilerimin yanında böyle değildir. Öğrencilere yardımcı olmak benim mesleğimin bir parçası. Ben o kadar zor bir öğrencilik geçirmedim; ama çevremde zor durumlarına rağmen okumaya çalışan başarılı arkadaşlarım vardı. Ne kadar zor olduğunun farkındayım hele bir de ailenden uzakta okuyorsan.”

Eğer bu kız bunları içinden gelerek söylüyorsa, kesinlikle onu ikna ederken zorlanmayacaktı. Kaprislere gelince... Şu an her kaprisini çekmeye razıydı, şikâyeti de yoktu.

“Tüm öğrencilere mi?”

“Tabii ki! Ne zamandır öğrenci ayrımı yapılıyor? Öğrenciliğin her türlü zordur.”

“Yani üniversite olsun, ilkokul olsun. Her öğrenciye yardım edersin?”

‘Acaba başka bir dilde mi konuşuyorum ben?’ diye düşündü Naz. Zaten onun için öğrencilerin fark etmediğini söylememiş miydi? Acaba bu adam anlama problemi mi yaşıyordu. Ama bakınca hiç de zekâ sorunu olan bir adama benzemiyordu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Normal keyifli bir sohbetin sonrasında bu durum kaçınılmazdı zaten.

“Ben biraz önce farklı bir şey mi söyledim? Hangi kısmı anlamadın? Söz mü vermem gerekiyor, yoksa yemin mi etmeliyim?”

Sonra aklına gelenlerin dehşetiyle, gözlerini kocaman açarak Yağız'a baktı. "Yoksa sen açık öğretim mi okuyorsun? Sınavlarda yardımcı ol falan diyeceksen seni ihbar etmekten başka hiçbir şey yapmam!"

Bu sözlerin üzerine adam da durdu ve kızın gözlerine şaşkınlıkla baktı. "Böyle bir şey aklıma bile gelmedi. Bir üniversite bir de akademi bana tamamıyla yetti de arttı zaten. Birkaç gün de olsa hakkımda fikir sahibi olduğumu ummuştum. Oyle bir adam değilim. Sadece söylediklerinden emin olmak istedim. Çünkü bazen yaptıklarıyla fazlasıyla kafamı karıştırıyorsun."

Aynen dün yaptıkları gibi... Dün çift gibi davranmaya çalışırken kendisi kapılıp gitmiş, sonra tüm gece aralarında sadece bir kapı bulunan kadını düşüncelerinden çıkaramamıştı. Bazen bebek gibiydi, bazen küçük inatçı bir kız, çoğunlukla da bir kadın gibi... İlk başlarda onun açık kitap olduğunu düşünmüştü ama artık bundan pek de emin değildi. Kadının şaşkınlığının merakı dönüşmesiyle, işine geri döndü.

"Neden? Hâlbuki sana istediğim şeyleri çok net söylüyorum."

"Çizdiğin profille söylediklerini kafamda bütünleştiremiyor olabilirim. Yani senin gibi birisi sırf öğretmenliği sevdiği için burada ve sırf eğitimci aşkıyla yanıp tutuştuğu için öğrencilerine yardım edecek."

Ne yani bu adam söylediklerine inanmıyor muydu? Kimi kime karşı koruyordu ki? Anlaşılan yeni eğitim öğretim hayatına atılmış bir öğretmene güvenmiyordu. "Neden inanmak istemediğini anlamış değilim; ama seni temin ederim benden yardım isteklerinde hatta ben yardıma ihtiyaç duyduklarını anladığımda onlara elimden geldikince yardımcı olurum. Doktorlarda olduğu gibi Hipokrat yeminimiz olmasa da sırf için rahat etsin diye söylüyorum; her öğrencinin yardımına koşacağıma ant içerim. Ben zor durumda bırakacak olsalar da verdiğim sözden dönmem. Rahatladın mı?"

Sesini yükseltmiş ve gerçekten yemin eder gibi sağ elini hafifçe havaya kaldırmıştı. Delici bakışları Yağız'ı öldürecek gibi bakıyordu. Yağız ise bu sözlerle ve sözleri tamamlayan hareketlere ağız dolusu kahkaha attı. Naz'ın ifadesini görünce biraz olsun durmayı akıl edebildi ve gülmemek için dudaklarını sıkarken "Şu an oldukça rahatladım," diye mırıldandı ve şimdi tam zamanıydı işte. "O zaman bizim öğrencilere de elinden geldiği kadar yardım edersin herhalde. Gerçi elinden gelmeyecek bir şey değil."

"Bizim öğrenciler mi?" dedi Naz gözlerini kısarak. Yağız bir kez daha fırçayı kovaya daldırdı ve duvara son kat boyayı atmaya başladı. Ama bakışlarını her fırsatta Naz'a yönlendiriyordu. "Sarp, Erkan ve özellikle Ali'den bahsediyorum. Ufak bile denmeyecek bir sorunları var."

Genç kadın 'O üşlünün ne gibi bir sorunları olabilir ki?' diye düşünse de aklına bir şey gelmiyordu. Ekonomik açıdan sıkıntılar mıydı acaba ve neden kendileri gelip sormamışlardı da elçi göndermişlerdi? Yine de onlara tabii ki yardım edecekti. "Ne kadar ufak?" diye sordu.

"Oldukça ufak. Dert edilecek kadar bile değil."

Naz'ın içine kemirmeye başlayan kurtlar, daha da çok atağa geçiyorlardı. Merakı kabarıyordu. Gerçekten Yağız'ın dediği gibi kaprisli miydi de çocuklar ona değil de Yağız'a anlatmışlardı sıkıntılarını? Bu duruma içi sıkıldı.

"Hem biraz önce tüm apartmanın aile gibi hissettirdiğini söylememiş miydin?"

Bu adam bunları, duygu sömürüsü için mi yapıyordu? "Evet, öyle hissediyorum; ama çocuklar neden önce bana gelmediler?" dedi dudaklarını büzerek.

Kadının o güzel öpülesi dudaklarını büzmesi Yağız'ın hiç hoşuna gitmemişti. Fırçayı duvara yaslayarak mutfığa gitti ve tam Naz'ın önünde durdu. Naz ise üzgün bir kız çocuğu gibi tam karşısındaydı. Bu hâli bile nefes kesmeye yeterdi. "Bu durumun erkekler arasındaki özel bir mesele olduğunu düşün."

"Peki, madem erkekler arasındaki özel bir durum. Elimden geleni yaparım."

"Söz mü?"

Uzun ve simsiyah kirpikler arasından gördüğü mavi gözlere bakakaldı genç kadın. Dudaklarından kelimeler istem dışı dökülmüştü. "Söz."

Yağız'ın gülümsemesi yüzünde iyice yayılınca aralarında bu kadar özel olan meselenin ne olduğunu merak etti. Ne de olsa artık kendisi de olaya dâhil olmuştu. Acaba çocukların ondan yüz yüze isteyemediği şey neydi? "Çıkar ağzından baklayı bakalım," dedi hafif tebessümle.

"Gerçekten ufak, sadece bugünkü hâlimizi bazı zamanlarda devam ettireceğiz. Sen Ali'nin ablası olacaksın ben de çok sevgili eniştesi."

Özel olan şey bu muydu yani? Naz'ın resmen akli durmuştu. Bu adam lafları dönüp dolaştırıp buraya mı getirmişti? O söz bunun için miydi? Allah'ım!! Resmen oyuna gelmişti. İşin aslını bilseydi hiç kabul eder miydi?!

Kadının dehşete düşmüş hâlini gören Yağız, attığı ufak kahkahanın ardından "Bunda oldukça başarılıyız, kabul et. Sadece küçük bir oyun oynayacağız. Hatta bugün prova etmek için yerince vaktimiz vardı ve seyircilerin gözlerini kamaştırdık," dedi.

Naz mavi gözlerin verdiği uyuşukluktan ve durumun şokundan kurtulur kurtulmaz bağırmaya başladı. "Bunu yaptığına inanmıyorum – ellerini başına dayayarak adamın çekim alanından biraz olsun uzaklaştı – Beni resmen oyuna getirdin!" Yağız Naz'ın takındığı tavra gülmeden edemedi. "Ama söz verdin bir kere."

Genç kadın ne yapacağını bilemeden sağa sola baktı. Yağız sinirini çıkaracak bir şeyler aradığını düşünürken Naz büyük boya fırçasının yanındaki küçük fırçayı olarak önce boya kovaasına daldırdı sonra da Yağız'ın üzerinde hünerlerini gösterdi. Yağız'ın kıyafetleri ve yüzünün bir kısmı boyadan nasibini almıştı. Yağız

gözlerini kapatmış olsa da sıkıdığı dudaklarından gülmek üzere olduğunu anlamamak imkânsızdı. Naz adamın tişörtünü komple boyadıktan sonra elindeki fırçayı hırsıyla yere attı. Adamın gülen yüzünü gördüğündeyse bu kez kendini sandalyeye bıraktı. Adamın üzeri başı boya içinde kalmıştı; ama o hâlâ sinirini alamamıştı. Yağız da bir sandalye çekerek onun yanına getirdi.

“Hem boya hem de tiner kokusu kafamı bulandırdınız!” Sinirli baksa da sesi biraz olsun yatışmış gibiydi. Ardından patlattığı kakhaha ise Yağız’ın duyduğu en güzel ve melodik sestti. Yağız da tuttuğu kakhahasını bıraktı. Gülüşmeler Naz’ın sesiyle kesildi. “Benim karnım acıktı. Sen de aç mısın?”

“Hem de nasıl? Sabahtan beri pek bir şey yediğim söylenemez.”

Naz bir süre etrafını inceledikten sonra tam olarak yanında oturan Yağız’a baktı. “Ev bu hâldeyken burada bir şey yiyemezsin. Kokudan da kafayı bulursun. Benim dolabım dolu olduğuna göre... Bende bir şeyler yiyebiliriz.” Yağız bakışlarını kısarak direk gözlerine baktı. “Bugün bana yaptığın ikinci yardım teklifi bu,” dedi şaşırmış gibi yaparak.

“Sanırım öyle. İyi değerlendir. Ama bir konuda anlaşılam. Sana yemek yapacak kadar yardımsever değilim.” Aslında yapmayı bilse sorun olmazdı; ama o kısma hiç değinmedi.

“Bir gün içerisinde daha fazlasını beklemek haksızlık olur zaten. Hem seni de yeterince yordum. Madem yemeği ben yapıyorum, ne yemek istersin?”

“Valla bir menemenini yerim.”

“Menemen mi? Ben köri soslu tavuk tarzında, uğraştırıcı bir şeyler istersin diye düşünmüştüm.”

“Şu an yorgun olduğunu bilmesem inan yaptırırdım. Hatta sen yaparken oldukça da eğlenebilirdim; ama şu anda midem sabırlı değil. Hem canım menemen çekti. Ama madem çok istiyorsun sözün olsun. Bir gün yaparsın.”

“Seve seve. Bu arada... Bana tişört borçlandın.”

Naz “Farkındayım,” derken yüzünü buruşturdu. Ellerini bacaklarının üzerine koyarak hafifçe eğildi ve Yağız’ın yüzüne baktı. “Yüzün boya olmuş.” Yağız eliyle yüzündeki boyayı silmeye uğraşırken daha çok bulaştırıyordu.

“Dur. Yapma, daha çok bulaştırdın.”

Tezgâhtaki temiz ama eski olan havluyu aldı ve adamın yanağındaki boyayı silmeye başladı. Onun gözleri boyadayken, Yağız’ın bakışları dolgun dudakları ve koyulaşmış hareli yeşil gözlerinde gidip geliyordu. Naz bir an yanından kalktığı anda dalmış olduğunu fark etti. Tekrar yerini aldığıdaysa, adamın yüzünü silmeye devam etti. Naz işini bitirdikten sonra yüzündeki hafif bir tebessümle adamın gözlerinin tam içine baktı. Adam hayatında hiç bu kadar etkileyiciliğe sahip yeşil bir ton görmediğini fark etti o an. İlk ağzını açan Naz olmuştu.

“Şu hâlimize bir bak. Biz seninle ne zaman gerçekten komşu olacağız?” Yağız ise kızın gözlerinde takılı kalmıştı. “Sanırım... Hiçbir zaman.”

Naz’ın gülümsemesi büyüdü. Havluyu Yağız’ın eline tutuşturdu ve ayağa kalktı. Yağız’ın yakınlığından sonra içini bir titreme aldı. Elini kolunu nereye koyacağını şaşırmış vaziyette girişte bıraktığı hırkasını almaya koşar adımlarla gitti.

“Yüzünü sabunla yıka. Boya çıksın diye havluya biraz tiner damlatmıştım,” diye seslendi arkasına doğru. Yağız’dan aldığı cevabı, yanındayken titreyişlerinin aksine bu kez içini ısıtmıştı.

“Peki karıcığım.”

Duyduğu sözlerle aniden arkasını dönünce arkasında gülmekte olan Yağız’a çarptı. Adam nazikçe onun elinden hırkasını alarak giymesi için tuttu. Naz ise söylenenlere hiç ses çıkarmadı. “Ben de gidip malzemeleri hazırlayayım da kocama kolaylık olsun,” derken kocam kelimesini üstüne basa basa söylemişti. Yüzünde beklenen sinirli ifade yerine beliren gülümseme ise oldukça şaşırtıcıydı. Söylediklerine kafa yormadan dış kapıdan çıktı

Yağz onun arkasından kapıyı kapattıktan sonra nefesini bırakarak kapıya yaslandı. Muhakkak bu kadın, adama karşı yenildiğini düşünüyordu; ama penaltı, köşe vuruşu, orta saha derken Yağz'ın kalesine attığı gollerin farkında değildi. Ne kadar da güzel *kocam* demişti. Düşüncelerinin sivri iğneleri beynine batmaya başlayınca banyoya yönelerek yüzünü soğuk suyla birden fazla kez yıkadı. Aynadaki aksinde gördüğü boyanmış tişörtünü görünce yüzündeki aptal gülümseme iyice genişledi. Bir şeylerse zihninde kesindi.

Bu kadınla arkadaş olmayı başından beri istememişti ve hâlâ da istemiyordu!

Onikinci Bölüm

Bir dikişli kısmı diğerinin üzerine getirdi ve tam anlamıyla üst üste olduklarından emin oldu. Bu kez kesinlikle ama kesinlikle üst üste olmalıydı; çünkü bu dikişler haricinde her şey alt alta üst üsteydi. Özellikle de sinirleri! Bunu yapamadığı her bir dakika makyajına ayıracağı saatten çalışıyordu. Kahvaltı vaktinin uçup gittiğini saymıyordu bile.

Bir kez daha ütünün sıcak buhar yayan tabanı pantolonun siyah kumaşının üzerinden geçerken dikkatle izledi. Oluyor gibiydi. Paçalara geldiğinde ütüyü bırakarak pantolonu açmış ve özellikle bacak kısımlarına bakmıştı. Gördüğü görüntü sonrasında yanaklarına doldurarak şişirdiği havayı sertçe dışarı verdi. Bu kaçınıcı ütü iziydi ama?! Resmen pantolonun bacak kısmında ikiden fazla ütü izi sayılıyordu ve bu şekilde bunu giymesi mümkün değildi. Pantolonu yatağının üzerine doğru atarak henüz tarak değmemiş saçlarını sertçe geriye itti ve soluğu gardırobunun önüne

aldı. Giyecek başka bir şeyler bulmalıydı. Neden bu ütü işini sabaha bırakmıştı ki? Hem de yapamayacağını bile bile... Kendine kızarken sinirini kıyafetlerden alırcasına askıları bir ileri bir geri sürüklüyordu dolabın içinde. Bazılarını eline alıyor bazılarınıysa yatağının üzerine seriyordu ve tümü sabah sabah şeker kadar tatlı dilinden nasibini alıyordu. 'Bu ince! Bu kısa! Ah hayır kış renklerine uygun değil!'

Kendi huyunu bile bile neden akşamdan hazırlık yapmamıştı, hiçbir fikri yoktu. İlk günün verdiği stresle an itibariyle patlayacak bomba gibiydi. Dışarıdaki havayı incelemek için pencereye yöneldiğinde karşılaştığı güneş ışığından zerre nasiplenmemiş hava ve hafif çiseleyen yağmurla buz kesti genç kadın. Kurduğu kaçınıcı alarmla gözlerini açtığını dahi bilemediği gün, hiç de heyecan vaat etmiyordu kendisine. Yatağında küçük bir dağ oluşturduğu kıyafetlerinin içinden kışlık, siyah kalem eteğini çekti çıkardı zira başka bir pantolonla daha uğraşmaya ne mecali vardı ne de zamanı. İnce siyah çoraplarını özenle bacaklarına geçirdikten sonra eteğini dökümlü bordo bir kazakla tamamladı. Sıra saçına ve makyajına geldiğinde çıkması için yarım saati vardı. Saçlarının dalgalarını belirginleştirip öyle bırakırken aceleyle makyajına başladı. O an başına gelebilecek en kötü şeylerden biri daha gelmişti. Fondöteninin resmen dibi görünüyordu! Bunun icabına gelince bakacaktı. Makyajını da yapıp boş olan diğer odaya geçti. Odanın bir kenarına dizdiği ayakkabı kutularından birkaç tanesini açarak kıyafetine en uyumlu olan tığ topuklu bordo botlarını sevinçle eline aldı. İçindeki bu his, bu sabah duyduğu tek heyecandı. Bu ayakkabıları bir gün, bir yerde giyeceğini biliyordu! Ama içindeki, o geç kaldığını hatırlatan sirenler, tamamen başka şeyler soyluyordu.

Aceleyle dış kapıya ulaşarak kapıyı açtığında günün ilk şaşkınlığı ve ikinci heyecanının sebebi karşısında duruyordu. Hem de uniformalı... Bir ayağı merdiven basamağının birinde dururken

diğer ayağı birkaç basamak daha üstteydi ve postallarının bağcıklarıyla uğraşıyordu. Kapının açılmasıyla başını kaldıran adamın mavi bakışlarındaki zindelik ve ışıltı, henüz günü aydınlatmamış güneşi kıskandırabilirdi. Naz, derin bir nefes alırken hızla ayakta bılarını giymeye başladı.

Kadının dikkati başka yerdeyken, Yağız kadını incelemeyi ihmal etmedi. Doğrularak kadının tam önünde dimdik durdu. Fark ettiği bir şeyle yüzünde bir gülümseme oluştu. Bir kadının üzerindeki hiçbir detay mı uyumsuzluk yaratmazdı?

Kadın eğildiği yerden doğrulduğunda adamı karşısında görmenin etkisiyle yeşil bakışları bir an için açılırken hızla montunu giymeye odaklandı. Üniforma aşkı, diye bir şey vardı ve bunun abartılmasını hiçbir zaman anlam veremezdi. Fakat şimdi bazı şeyler yerine oturuyordu. Üniformanın asaleti, onu taşıyanın etrafındaki tüm havayı değiştiriyordu. Şu an karşısındaki adam, kendinden emin duruşuyla etkileyicilik kelimesinin tam karşılığını veriyordu. Yeni tıraş olduğunu anlamak için tıraş sonrası ortaya çıkan köşeli çenesine bakmak, Naz'ın ciğerlerine dolan ferahlatıcı tıraş losyonunun yanında oldukça gereksizdi. Yağız, gerçekten etkileyiciydi, kabul. Yapılan anketler sonucunda yüzde doksan dokuz hemfikir kadın çıkacak kadar etkileyiciydi hem de. Ama... Uniforma içinde bambaşka görünüyordu. Naz, kalp atışlarının yükseldiğini fark ettiğinde bunun nedeninin nefes almayı unutmaması olduğunu fark ederek hızla ciğerlerini havayla doldururken adamın kokusuyla uyuşan vücudu çok yanlış yaptığıının sinyallerini veriyordu. Zorlukla dikkatini adamdan ayırarak kapısını kilitlemek için arkasını döndü. Bu da neydi sabah sabah!! İlk günde stresi üzerine tek derin nefes uniformalı Yağız, hiç iyi gelmiyordu insana. Eli ayağı bir an için birbirine karışırken sakın olmayı edilemiyordu. Bu adam sınır sistemini gereksizce tahrip eden hipnotik etkili ilaçlar gibiydi. Sabah sessizliğinde yankılanan adamın sesleri kilitlemekte olduğu kapının anahtarı üzerinde durdu

“Bu ne gerginlik böyle sabah sabah Nazlı Öğretmenim? Yoksa ilk günün heyecanı mı?”

Naz, anahtarı kilitten çıkartarak çantasına attı ve hızla hareketlenerek adamın yanından geçti. “Sana da günaydın, Yüzbaşım,” derken merdivenlere yönelmiş topuk seslerine aldırmandan aceleyle aşağı iniyordu. Adam da tam arkasındaydı. Apartmandan çıktıklarında Naz’ın yüzüne vuran ayaz öyle belirgindi ki kadının gözleri sulanmaya başlamıştı. Makyajını her türlü yağmur ve çamura karşı dayanıklı yapmış olsa da bu soğuk, birkaç güne kalmaz tüm cildini mahvedecekti! Sonrasında düzeltmek için kullanacağı el ve vücut kremlerine, yapacağı bakım maskelerine, özel dermatoloğunun uygulayacağı işlemlere yatıracağı parayı şimdilik düşünmek istemiyordu.

“Gün pek de aydınlanmış sayılmaz.”

Adam haklıydı. Türkiye’nin en doğusunda olup da günün daha erken ağarması gerekirken gün aydınlanmamak için direniyordu. Kara bulutlar, tüm göğü istila etmişken kadının içi sıkıldı. Adamla yan yana yürümeye başlamışlardı.

“Sen günaydın deseydin belki de aydınlanmış olurdu,” derken montunun yakalarına iyiden iyiye gömülmeye çalıştı kadın. Bu esinti kesinlikle rüzgâr olamazdı. Uğultusu öyle derinden ve soğuğu öyle keskindi ki fırtınadan başka açıklaması yoktu. Dişlerinin birbirine vurmasına engel olamıyordu. Şimdi şuralarda bir yerde misal köşeyi döndüğünde bir kahve dükkânı ile karşılaşsa ve kahvesini yudumlayarak stresini atmaya çalışırken mesaiye öyle başlasa... Kuvvetli bir esinti daha içinden geçerken soğuktan yanmış gözleriyle öylece kalakaldı. Geçen sene bu günlerde Brezilya’daydı ve sıcak havadan ne kadar şikâyet etse de günün yorgunluğunu atmak için sıcak kahvesini yudumluyordu. İsteddiği oradaki enfes kahve değildi, olsa hayır demezdi; ama herhangi bir kahve de yeterli olurdu. Tüm eklemleri dişleriyle uyum içerisinde titrerken çığlık atma isteğini zor bastırdı. Konuşmaya baş-

ladığındaysa sesi fısıltı gibi çıkıyor uğultuda kayboluyordu. "Şimdi... Sıcak bir kahve ya da çay istesem çok şey istemiş olurum, değil mi?"

Zorlukla bedenini hareket ettirerek yürümeye başladı. Atığı her bir adımda bedeni havaya karışıp uçacak hissine kapılıyordu. Bir esinti de uğultu eşliğinde tüm bedenini ayaklandırıp geçerken fısıltı gibi bir çığlık attı. "Onun bile şu an seni ısıtmak için yeterli geleceğini zannetmiyorum."

Yanında yürüyen adama baktı. Kendisi tir tir titrerken adam oldukça sakindi. Hiç mi üşümüyordu? En başından beri olaylara verdiği tepkilerden onun soğukkanlı bir canlı olduğunu anlamalıydı. İlererken sıcak nefesini dışarı verdi kadın. Aldığı soğuk nefes ciğerlerini yakıyordu. "Herhangi sıcak bir şey de iş görürdü şu an."

Diğerlerine göre daha kuvvetli bir esinti bir an için kadının dengesini bozdu. Uçağa binmeden uçmanın ne demek olduğunu deneyimlemek üzereydi. Ta ki adam nazikçe belini kavrayana kadar... Bakışlarını adama çevirdiğinde adamın gayet rahatça kendisine gülümsediğini gördü.

"Bir tanecik karımın yanımdan uçup gitmesine göz yummamı beklemiyorsun herhalde."

Yeterince geç kalmış ve üşümüşken, adamın belinde hissettiği elleri nasıl oluyordu da içini daha çok titretebiliyordu ya da gerçekten üşümenin ötesine geçmişti. Şu dakika adamın, uçağına izin vermesini tercih ederdi aslında. Çünkü stresini dağıtma-ya çalışırken sinirleri dağılıyordu.

"Keşke bıraksan da uçsam. Çok hoş olmaz mı?" derken adamın elini nazikçe belinden çekse de kolayca yürüeyebilmek için adamın koluna girdi. Bu daha katlanılabiliirdi.

"Farkında mısın bilmiyorum; ama henüz bir gündür karı kocayız ve sen hemen uçup başka dallara konma niyetindesin."

Naz, adamın ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktı. Dudaklarında oynayan tebessüm oynadığı oyunun ispatıken

gözleri mahallede top oynarken komşunun camını kıran haşarı çocuk ışıltıları yayıyordu. Oynadığı oyundan aldığı zevki işiteceği azara rağmen saklamıyordu. Yeşil bakışları kısılrken adamın beklediğinin aksine, dudakları kıvrıldı. Adama istediğini vermeyecekti, en azından bu sabah. Onu azarlama niyetiyle söylediği her bir laf sonrasında örümcek ağında çırpınarak ağa iyice dolanan avdan farkı kalmıyordu. İsteddiği oyunsu şimdilik oynayabilirdi.

“Acaba bunun nedenini kendinde aramak hiç aklına geldi mi?”

Yağız’ın duyduklarıyla bir kaşı haylazca havalansa da yüzündeki gülümseme hiç bozulmamıştı. “Benimle ilgili hangi neden yüzünden beni bırakmak niyetindesin, merak ettim gerçekten. Her şeyde sana yardım ediyorum. Perde takmaksa, takıyorum. Alışverişse, onu da yaptık. Eşyalardan birine bile elini sürdürmedim. Yemek de yaptım. Daha ne yapıp sana yaranayım, bilemiyorum.”

“Hayat müşterek bir kere. Yapacaksın elbette. Ama bunu sanki her şeyi ben yapmak zorundaymışım gibi sürekli başıma kalkıp da beni sinir edip durursan ben de hâliyle kaçmak isterim.”

Adam, Naz’ı bir dukkâna yönlendirdiğinde karlın sohbetten sıyrılıp kapısından girmek üzere oldukları yere baktı. Bir fırındı. “Neden buradayız?” diye sordu merakla.

Yağız, “Biraz önce herhangi sıcak bir şeyin hayalini kuran sen değil miydin? Sıcak bir şeyler alıp senin hayallerini gerçekleştirmek niyetindeydim; ama belli ki yine karıma yaranamadım,” derken içeri girmişlerdi bile.

Yüzüne vuran sıcakla mayışırken rahat bir nefes aldı kadın. Burnuna o kadar güzel kokular doluyordu ki midesi, boş olduğunun sinyallerini vermeye başlamıştı. Fırıncı kendilerine gelip bir bakış attıktan sonra Yağız’a dönmüştü. “Biz, dört tane poğaçı alalım,” derken Naz’a dönmüştü. “Neli olsun?”

Naz, ise adamın neden öyle şaşkın baktığına takılmıştı. Yağız'ın kendisine soru sorduğunu anlayınca "Peynirli," diyerek yanıtlamış ve fırıncının bakışlarının sebebini düşünmeye devam etmişti. Muhakkak yabancı göründükleri için bundan sonra mahallelerinde yaşayacak insanları merak ediyor olmalıydı. Bakışlarını kendisine ve Yağız'a çevirdiğinde, gariplik tam olarak gözünün önündeydi. Kendi kolu hâlâ adamın kolunda duruyordu ve adamda bu duruma alışkınmış gibi kolunu göğsünde tutuyordu. İş işten geçmişken bu garipliği kafalardan silmek için çok geçti. Hatta fırıncı, Yağız'ın son söylediklerini duymuş bile olabilirdi. Naz düşüncelerinin dehşeti içinde kaybolmuşken, Yağız parayı ödemiş ve onu kapıdan dışarı çıkarmıştı bile.

Yürümeye başladıklarında, "Adam bizi evli zannetti!" dedi hâlâ inanamazken. Yüzüne vuran soğuğu zerre umursamazken yanlış izlenim bırakmanın ki bu izlenimden zerre hoşnut değildi, siniriyle yanakları kızarmıştı. Adamdansa ne olmuş yani, dercesine bir bakış atmıştı. Naz da onu taklit eder gibi aynı bakışı adama yollamıştı; ama adam gülmek dışında bir tepki vermeyince kadın hırsla adamın kolundan çıktı. "Bu kadar mı yani?!"

"Bu durumdan bu kadar rahatsızsan, dönüp durumu fırıncıya izah edebilirsin. Ama eminim ki herkes sıcak ekmek beklerken adamın, senin aşk hayatından daha önemli işleri vardır," derken elindeki poşetten bir tane poğaçaya almış ve Naz'a uzatmıştı.

Gel de sinir olma! Bu ne rahatlık böyle? Üstüne ustlük bir de haklıydı. Nasıl izah edebilirdi ki geri dönüp fırıncıya. Yağız'ın uzattığı poğaçayı alırken, poğaçanın sıcaklığı donmuş parmaklarını çözüyordu. Sıcak ekmeğin üzerinde hakiki tereyağının erimesini izlerken insanın ağzının suyunun akması gibi bir şeydi. "Bunu daha sonra düşüneceğim," diyerek bir parça koparmış ve ağza atmıştı.

Kısa bir yürüyüş sonrasında Naz'ın okuluna gelmişler. Yağız ise yoluna devam etmişti. Yol boyunca aklında tek bir şey vardı.

Naz... Tüm atışmalarına ve küçük, hararetli kavgalarına rağmen özellikle dün çok güzel vakit geçirmişlerdi. Naz sanki varlığıyla evindeki tüm boşlukları doldurmuştu. Bir şey söylediğinde sesine karşılık veren kızgın, mutlu, hırslı, inatçı, etkileyici, nazlı bir ses vardı dün. Kendisini şimdiye kadar hiç böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Böyle umursamaz ve bu derece rahat hareket ederken... Her zaman ciddi bir adamdı ve Naz'a bunu söylese hayatta inanmazdı. Karargâhta geçirdiği vakitlerin gevşekliğe tahammülü yoktu. Duruşu dik olmak zorundaydı. Ama bu kadının yanında düşünmeden hareket ediyor ve bundan gerçek anlamda mutlu oluyordu. Ciddi duruşunun sınırlarını aşıyor ve bu iyi geliyordu. Nizamiyedeki askerin selamını kabul ederken birlikten içeri girdi. Düşüncelerine hayret ederken binanın içine girdiğinde duvarda asılı duran bir resim dikkatini çekti. Aslında onu, buraya geldiğinden beri birçok kez görmüştü; ama şimdi aklına kadının yakıştırmaları gelince gülmeden edemedi.

Resimde 'Komando olmak onurumdur,' yazıyordu. Hem de üzerinde büyük, yırtıcı bir kedi resmi vardı. Kadın haklıydı. Yağız bir kediydi. Ama bir sokak kedisi değil, oldukça büyük bir kedi... Bir Pars Komandosu!

Burası gerçekten okul muydu?! İki katlı kutu gibi bir binaya benziyordu sadece. Daha önce gördüğü okullar sayesinde kafasında kurmuş olduğu okul kavramını alt üst ediyordu. Çok küçük bir bahçesi vardı. Acaba okuldaki tüm çocuklar aynı anda burada oynayabiliyorlar mı diye merak ederken binadan içeri girdi ve bir temizlik görevlisiyle göz göze geldi. Müdürün odasının yerini öğrenerek hızlı adımlarla oraya yöneldi. Kapının önüne geldiğinde saatine baktı. Ah Allah'ım! Çok geç kalmıştı. Kapıyı çalarak içeri girdiğinde küçük odada ilk göze çarpan, oldukça büyük olan

Başöğretmen, Ulu Önder, Mustafa Kemal Atatürk'ün çerçevesi fotoğrafı oldu. Derin bir nefes alarak masaya doğru yürüdü. Masanın önünde oturan adam da merakla kendisine bakıyordu.

"Merhaba. Ben okulunuza atanan yeni öğretmenlerden biriyim. Naz Karasu," diyerek elini uzattığında adam sandalyesinde kalkarak uzatılan eli sıktı. "Hoş geldiniz Naz Hanım. Ben Tahir Yılmaz. Ben de sizi bekliyordum. Daha önce uğramadınız."

Evet, uğramamıştı; ama uğramalıydı. Sadece ayakları geri geri giderken kaçınılmaz sonu ertelemek işine gelmişti. "Oldukça geç kaldım. Bunun için üzgünüm," diyerek geçiştirmekle yetindi.

Karşısındaki adam, sandalyesinden kalktığı anda Naz'ın beklediğinden daha uzun görünmüştü gözüne. Takım elbisesinin içindeki duruşuyla oldukça disiplinli bir adama benziyordu. Saçlarının çoğu aklaşmışken yüzünde pek kırışıklık seçilmiyordu. Elli yaşlarında olmalıydı. Naz, adamın işaret ettiği yere oturdu.

"Naz Hanım, sanırım burası ilk görev yeriniz."

"Kadrolu olarak evet, ama daha önce pek çok özel okula görev yaptım."

"O zaman... Üzülerek söylüyorum ki özel okullardaki şartları sağlamaktan oldukça uzağız. Ama umarım bu ilk görev yeriniz size hayal kırıklığı yaşatmaz. Ayrıca... Sizinle özellikle görüşmek istediğim bir konu var."

Naz merakla adamın devam etmesini bekledi. "Şu günlerde okulumuz öğretmen sıkıntısı yaşıyor. Bu yüzden maalesef ki iki sınıfa eğitim vermek durumundasınız." Naz, durumu anlamadığını belirtir gibi adama baktı bir süre. Bu yüzden adam devam etti. "Doğum izninde olan bir hocamız planının dışında iznini uzattı. Bu yüzden de bir süre, sınıflarımızın mağdur olmaması için böyle yapmayı düşündük. Eğitim saatinde ona göre bir ayarlama yaptık."

Adamın laflarını sindirmeye çalışarak bekledi bir süre. Bu iki kat çalışma anlamına geliyordu! Kesinlikle okulda yeni olduğu,

için onu bezdirmek amacıyla tüm bunlar kasıtlı yapılıyor olmalıydı. Öncelikle yapması gereken şey kendisini sakinleştirmekti. Derin bir nefes aldı. "Ne kadar kısa bir süreden bahsediyoruz?"

"Oldukça kısa olacağına eminim," diyerek çekimser bir cevap vermişti Tahir Bey. "Böyle bir başka durumla daha karşı karşıya kaldık bu sene. Okulumuza bu kısa süre içinde öğretmen sağlanamadığından aynı şekilde durumun üstesinden gelmeye çalışacağız. Sema Hanım, bu konuda bize yardımcı olacak."

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Koskoca okulda kendisi dışında başka öğretmen mi yoktu, yoksa birileri Naz'ı mı deniyordu? Üstüne üstlük bu konuda yalnız değildi. Hayır demesi ihtimaline karşı ne olacağını düşündü. Muhakkak öğrencilerin dersi boş kalırdı. Karşısındaki adamın yüzünü inceledi. Gerçekten de bu konuda Naz'a ihtiyaç var gibi görünüyordu. Aldığı nefesi sıkıntıyla bıraktı. Bu durum kısa sürseydi iyi olurdu. Bunları bir kenara bıraktıktan sonra Tahir Beyle bir süre daha konuşup işleyişi öğrendikten sonra oldukça geç kalmış olduğu sınıfa gitmek için odadan çıktı. Etrafını araştırmacı gözlerle tararken sınıfların kapıları kapalıydı, biri dışında. Koridorun sonundaki sınıf... Muhakkak kendi sınıfı olmalıydı.

Sınıfa yaklaştıkça gürültü artmışken kendi topuk seslerini duyamaz olmuştu. Kapıdan içeriye ilk adımını attığında oldukça büyük bir kalabalıkla karşılaştı ve onu fark eden kalabalık anında sus pus olmuş ve tüm uğultu kesilmişti. Öğrenci sayısı ve sınıfın durumu beklediğinden daha iyi gibiydi. En azından batı akıllı tah-taya geçmişken buralar tebeşir dönemi yaşamıyordu. En güzeli de soba yoktu. Ama bunlara rağmen büyük illerdeki okullarla oldukça farklar vardı. Çantasını ve elindeki montunu, öğretmen masasının üzerine bırakarak tahtanın önünde dimdik durdu. Öğrenciler kadar veliler de şaşkınca onu süzüyorlardı.

"Velilerimiz dışarıda bekleyebilirler mi, lütfen?" diyerek ki-barca velilerin dışarı çıkmasını sağladı ve arkalarından kapıyı ka-

pattı. Şimdi öğrencilerle baş başa kalmışlardı. Kimisi utangaçça bakarken, bazıları Naz'ın ağzından çıkacak tek bir lafı bekliyordu. Bir kısım ki o kısım en ürktüğü kesimi kapsıyordu, anne babasının kapıdan içeri girmesini dört gözle bekliyor gibi görünüyordu. Yeni eğitim yılına tanışarak başlamak ve hepsinin üzerindeki gerginliği ve heyecanı üzerinden atmasını sağlamak en iyisi olacak gibi görünüyordu. Hepsinin yüzüne tek tek baktıktan sonra konuşmaya başladı.

“Okulun bu ilk gününde biliyorum ki hepiniz çok heyecanlısınız. Ben de sizler kadar heyecanlıyım,” dedikten sonra güven vericesine tebessüm etmişti. “Bütün bir yıl boyunca dersleri beraber işleyeceğiz. Benim adım Naz. Soyadım Karasu,” demişti tane tane ve sıranın ilk başına geldi. “Ben kendimi tanıttığıma göre şimdi sıra sizleri tanımaya geldi. Sırayla bana isimlerinizi söylerseniz, ben de sizleri tanımış olurum. Olur mu?”

Onlarla yaşatmış gibi konuşmak, öğrenciyi rahatlatmak için en ideal yollardan biriydi. Bu sayede öğrenci kendisini daha rahat ifade edebilirdi. Bu öğretmenliğin altın kurallarından biriydi. İsmi söyleyecek öğrencisinin önünde dar eteğine rağmen çömelerek onunla direk göz teması kurdu. Bu minik ağladı ağlayacak bir durumdaydı. Naz, miniğe gülümserken gözlerini ondan ayırmıyordu. Bu da Naz'ın ikinci altın kurallarından biriydi. Öğrenciyle göz teması kurmak ve onunla aynı seviyede olmak onu ciddiye aldığını, bir birey olarak gördüğünü belirtmek için bir başka yoldu. Çocuk, ürkekçe gözlerinin içine bakarken yumuşakça sordu. “Bize ismini söyler misin, acaba?”

Çocuk yarım ağızla ismini mırıldandığında “Demek ismin Ömer,” diyerek yüksek sesle tekrar etmişti Naz. Bu miniklerin sadece biraz sabra ihtiyaçları vardı. Daha dünyaya gözlerini tam anlamıyla açmamışken bu sabrı oldukça hak ediyorlardı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Ömer,” derken çocuğa gülümsediğinde bu kez çocuk da bakışlarını kaçırmadan ona bakmıştı. Belli ki işe

yaramıştı. Diğer öğrencilerle de sabrının son damlasına kadar isimlerini öğrenmiş, onlara gülümsemiş ve açılmaları için ellerinden geleni yapmıştı. Bunu düşünmekten gurur duyuyordu; çünkü başarılı olmuştu. Birçoğu şimdi daha rahatlı.

Teneffüsü bildiren zil çaldığında çocukları serbest bırakırken kendisini sandalyesine doğru bıraktı. Gözleri eteğine takıldı. Eğilmekten oluşan onlarca kat izi vardı. Aman ne güzel! Başını çocuklara bakmak için kaldırdığında kiminin grup halinde konuştuklarını, kimilerinin anne babaları yanlarındayken hararetle ders boyunca yaptıklarını anlattıklarını, kimilerinin de oyun oynadığını fark etti. Oldukça rahat görünüyorlardı. Anlaşılan o ki garezleri Naz'aydı. Sıcak sınıfı terk etmemek için oturduğu sandalyesinde telefonu ile ilgilenmeye başladığında kulağına gelen konuşmalarla dikkatini o yöne verdi.

"Bizim öğretmen nasıl da güzel İbo? Öğretmenlerin hepsi böyle güzel mi oluyor ki?" diyen küçük çocuk söylediklerinin dinlendiğinden habersizdi.

"Yok be oğlum, yan sınıfın öğretmenini görmedin mi? Balon gibiydi. Var ya keşke büyük olsaydım. Kesin evlenirdim Naz Öğretmenle," demişti diğer çocuk. Derste, isminin İbrahim olduğunu öğrendiği çocuk sanki dehşete kapılmış gibi Mehmet'i dürtmüştü. "Hadi oradan sümüklü İbo. Ne yapsın seni Naz Öğretmen?"

"Niyeymiş?! Hem buraların en zengini biziz," diyerek hararetle kendini savunmuştu İbrahim. Naz'ın bakışları şaşkınlıkla açılırken duyduklarının hoşuna gittiğini gizlemeyen tebessüm dudaklarındaydı.

"Zenginsiniz oğlum tamam da ben, senden daha yakışıklıyım."

İbrahim, "Sen boyuna baktın mı hiç? Sen Naz Öğretmenle denk misin de konuşuyorsun?" derken kaşlarını çatmıştı. Mehmet'inse cevabı gecikmemişti. "Benden azcık uzunsun diye, sen mi denk olacaksın Naz Öğrenmenle?"

"Ben de değilim!" demişti İbrahim. Fakat buna rağmen yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Ama abim denk. O kesin evlenir Naz Öğretmenle."

Naz, doğru mu duyuyordu yoksa bir anda paylaşılamayan kadını mı olmuştu? Her yaşta hayranı bünyesinde barındırıyordu belli ki. İbrahim, kendisini ailesine almakta kararlı gibi duruyordu gerçekten. İçinde biriken gülme isteğini tutarken, belli etmeden çocuklara baktı. Ah bu çocuklar yok muydu? İnsanın keyfini bir anda yerine getirebiliyorlardı.

Hızlı adımlarla okulun çıkışına doğru yürürken evinin sıcaklığını düşünüyordu. Gerçi şu an evinin kendi kendisini zor ısıttığı düşünülürse evine ulaştığından hayal kırıklığı yaşayacağı aşikârdı. Ülkesinin en soğuk illerinden birindeyken bu konuda çok beklentiye girmemek gerekiyordu. Arkasından duyduğu bir sesle başını çevirdiğinde kendisine yetişmek için hızlı adımlarla yürüyen Sema'yla karşılaştı. İkisi de raporlu öğretmen mağdurları olarak okulda fazla mesai yapmışlardı ve diğer öğretmenlere göre daha geç çıkmışlardı ki okulun ilk günü olduğundan dolayı çıkış yaptıkları saat erken bile sayılırdı. Sema, güler yüzüyle nefes nefese yanına ulaştığında beraber yürümeye başladılar.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sormuştu Sema.

Sema, bugün akıllı uslu sohbet ettiği tek kişiydi. Ortama alışmamışken kimseyle sohbet etmek içinden gelmiyordu. Kaldı ki kendisine garip bakışlarındaki okları fırlatmaktan çekinmeyen herhangi bir insan evladiyla konuşmayı reddediyordu! Ama Sema, öyle değildi. Oldukça güler yüzlü ve iyimserdi. Onunla sohbet etmek oldukça kolay olmuştu. Kahve gözlerindeki ışıltıdan işini severek yaptığı belli oluyordu. Naz'ın aksine burada olmaktan da memnun gibiydi. Boyu ne uzun ne de kısaydı. Ama

Naz'ın topukluları sayesinde ondan kısa görünüyordu. Olağan bir görünüm çizse de yüzündeki samimiyet diğerlerinden onu ayırıyordu.

"Evet. Sen?"

"Maalesef ki evet. Ev arkadaşım yüzünden gittiğim yere ev demek oldukça zor geliyor. Topu topu birkaç haftadır beraber kalıyoruz; ama şimdiden pişman oldum. Gerçi başka şansım da yoktu. Yine de... Yeni bir ev arkadaşı bulur bulmaz kendimi kurtaracağım," dedi sıkıntıyla.

Naz, Sema'nın konuşmalarındaki bir şeylere takıldı. Sanki kadın, ev arkadaşlığı konusunda Naz'ın ne düşündüğünü tartmaya uğraşır gibiydi. Demek Sema, yeni tanıştığı biriyle eve çıkma düşüncesini benimseyecek kadar bezmişti şu anki ev arkadaşından. Naz, onun adına üzülse de ev arkadaşı konusuna pek sıcak bakmıyordu. Ne kadar evinde boş bir oda olsa da şu an içini ıvr zıvırları ve ayakkabı kutularıyla doldurmuştu. Hem, Sema'nın aksine o, ilk gün tanıştığı bir kişiye, maalesef ki ev arkadaşı gözüyle bakamıyordu. Bu yüzden "Durumuna üzüldüm. Umarım en yakın zamanda kendine göre bir ev arkadaşı bulursun. Yabancı bir yerde, insanlara güvenmek oldukça zor," diyerek geçiştirmekle yetinmişti.

"Evet haklısın. İstanbul gibi kalabalık bir yerden böyle küçük bir yere gelince, insan bir anda alışmıyor. Üstüne üstlük biz de kalabalık bir aileyiz. O yüzden ev arkadaşım da anlaşılmayınca kendimi çok yalnız hissediyorum burada. Hâlbuki buraya gelmeden önce böyle olacağını hiç düşünmemiştim..."

Sema, anlatmaya devam ederken Naz, çoktan onun söylediklerinden kopmuştu. Sema da kendisi gibi kuş misali buraya gelmiş ve alışmaya çabalıyordu. Nasıl alışacaktı peki? Soğuğu iliklerinde hissederken âşık olduğu o sıcaklığı nerede bulacaktı? Ya evi, komşuları, faturaları, öğrencileri, yalnızlığı... Faturaları şimdilik düşünmeyi geçiyordu. Evine ve komşularına da alışmak

zor olmayacak gibiydi; ama komşu sıfatını aşır her seferinde büründüğü farklı bir kimlikle önüne gelen o adama; Yağz'a, karşı komşusuna, Yüzbaşısına, sözde arkadaşına, müstakbel eşine nasıl alışacaktı? Adama ait düşünceleri saklandıkları beyin kıvrımlarından bir bir çıkarken ve alışılmadık tepkiler de onlarla beraber gelirken, bunu nasıl yapacaktı?

"Naz, beni dinliyor musun?" diyen Sema'nın sesiyle kendine gelirken başını dalgınca salladı. "Affedersin. Ne diyordun?" Sema, merakla Naz'ı inceledi. "Ne düşünüyordun?"

"Eşimi," diyen Naz, sarf etmiş olduğu kelimelerin sanki büyüterek kulağına gelmesiyle söylediklerine kendisi de şaşırdı. Ah bu adam yanında olmadığına bile kendisini sinir etmekten geri kalmıyordu. Sema da yaşadığı hafif şaşkınlıkla "Eşini mi?" diye sorarken Naz kadar şaşkın olamazdı. Naz'sa söylediklerini hızla toparlamaya çalıştı.

"Eşimi mi? Hayır, evimi dedim. Evimi düşünüyordum. Bugün ilk gün olmasına rağmen oldukça yorulduğum da," diyerek kontrolü eline alırken rahat bir nefes aldı. Gerçi Sema'yla medeni hâli hakkında bir konuşma içerisine girmemişti; ama bugün fırıncı vakasından sonra bir kişide daha yanlış izlenim bırakmak istemedi. Sema'yla birlikte bir yere kadar beraber yürüdüler ve Sema'ya evini tarif ettikten sonra ondan ayrılarak yoluna yalnız devam etti.

Soğuk rüzgâr yüzüne vururken rüzgârın uğultusuna karışan karnının gurultusuyla adımlarını hızlandırdı. Kafasında yapabileceği yemekleri geçirirken, sürekli aklı hazır gıdalara gidiyordu. Belli ki midesinin ve aklının yemek hazırlamaya sabrı yoktu kaldı ki ne yapabileceğini de biliyordu. Sabah girdikleri fırını gördüğünde, tam da aklında taze ekmeğin üzerine süreceği tereyağının hayalini kuruyordu. Hiç düşünmeden fırından içeri girdiğinde sabahki adamla karşılaştı. Gülümseyerek selam verirken adamın "Hoş geldin, yenge," diyen sözleriyle donakaldı. Adam sözlerine

devam ederken Naz, hiçbir tepki vermedi. Veremedi. "Mahallemize de hoş geldiniz," diye devam etmişti adam.

Şimdi bu adama ne diyecekti? 'O benim kocam değil, ben evli değilim,' ile başlayan uzun soluklu bir konuşma mı yapmalıydı, yoksa yabancı olduğu bu yerde bekârlığını çok dillendirmeyip adamı yanlış anlamalara bulanmış zihniyle mi bıraksaydı? Günün stresine yenik düşen bedeni, isyan eden midesi ve her fırsatta kendisini yarı yolda bırakmaya hazır sinirleri aynı anda kendini gösterirken uzun soluklu bir konuşmayı es geçti. Zaten onun özeli kimi ilgilendirirdi ki? Lafı uzatmadan "Hoş bulduk," demekle yetindi. Bir tane fırından taze ekmek alarak fırından çıkmak üzereyken fırıncının sesiyle adama dönmek zorunda kaldı. "Komutanıma selam söyleyin yenge."

Genç kadın dişlerini dolgun dudaklarına geçirmişken "Söyleyim," diye homurdanarak kendini dışarı attı. Demek ki sinirlerinin alt üst olması için adamın yanı başında olmasına gerek yoktu. Ne yazık ki varlığı yetiyordu.

Ayaklarını yere sürüyerek evine ulaştığında bu kez, kendisini sınavan kapısı olmuştu. Yine tutukluk yapmış, Naz'la dalga geçiyordu. Kadın bir süre homurdanarak uğraştıktan sonra hırsla nefesini bıraktı. Evet, belli ki buralara alışmak için, pek çok şey seferber olmuş gerekli özeni kendisine gösteriyordu. Sinirle ayağını yere vurmak üzereyken yukarıdan açılan kapının sonrasında da aşağı seslenen Gülbahar teyzenin sesini duymasıyla kendini engelledi. "Nazlı kızım, yukarı gel de karnını doyur. Yorulmuşsun-
dur şimdi," diyen yaşlı kadının sesi apartmanda yankılanırken, Naz başını yukarı doğru uzattığında Gülbahar teyzeyle göz göze gelmişti. "Sağ ol, Gülbahar teyzeciğim. Rahatsızlık vermeyeyim size? Ben bir şeyler ayarlarım."

"Olur mu öyle şey, Nazlı kızım? Hem bak benim günüm var şimdi. Mahallenin hepsi de burada. Gel de benim güzel Nazlı kızımı görsünler çocuğum," demiş ve Naz'ın bir şey demesine fır-

sat vermeden Naz'la göz temasını kesmişti. Yani... 'Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyordu. Gerçi Naz'ın da canına minnetti. Yemek yapma olayını bir süre daha ertelemiş olurdu böylece.

Ve beş dakika sonrasında üçlü koltuğun tam ortasına oturulmuşken, bir yanında Gülbahar teyze diğer yanındaysa Gülbahar teyzenin ahretliği Hatice teyze oturuyordu. Karşısında da bir salon dolusu meraklı kadın konuşlanmış, kendisini inceliyordu. Gülbahar teyzenin kendisine hazırlamış olduğu, karnını iyiden iyiye acıktıran tabağa aç gözlerle bakarken tüm lokmaları boğazına dizilecek gibi duruyordu. Gülbahar teyze, o içeri girdiğinde göğsünü gere gere onu, benim güzel öğretmen Nazlı kızım, diye tanıtmıştı herkese. O da gülümseyerek Naz, diye düzeltmişti. Her zaman olduğu gibi... Şimdi de ufak lokmalarla yemeğini yemeye uğraşırken meraklı mahallelinin sorularını yanıtlamaktan da kaçamıyordu. Tabii ki ilk soru medeni hâliyle ilgiliydi. Bekâr olduğu ortaya çıkınca, hayret dolu sesler gelmişti kalabalıktan kulağına. Sonrasında bu sorular; sevgilin var mı, evlenmeyi düşünüyor musun, annen baban ne iş yapıyor gibi soruların türevleriyle almış başını yürümüştü. Bir süre sonra da mahalle hakkında Naz'a bilgilendirme adı altında dedikodular vermeye başlamışlardı.

Hüseyin amcanın kızı kimle kaçmıştı, Hacer teyzenin kızı hangi şehirde okul kazanmıştı ki kızının azimli olduğunu da öğrenmişti, Şerife teyzenin kızı nişanı niye attı, bunların hepsini hatta nicelerini öğrenmişti. Oturduğu mahalle oldukça küçüktü anlaşılan ve ne oluyorsa herkesin anında haberi oluyordu. Hepsî, çok tatlı insanlar gibi görünüyorlardı. Yasemin teyze, Gülbahar teyzenin görümcesi Hayri'nin annesi Emine teyze, Gülbahar teyzenin ahretliği Hatice teyze ve kızı Nazire, Fatma teyze ve onun kızı Elif, Zehra teyze, Neriman teyze ve onların gelinleri... Şu an birilerini çekiştirirlerken belki de böyle düşünüyor olması garipti; ama hiçbirinin art niyeti yoktu. Belli ki şimdiki gündemin en üstünde de Naz ve Yağız, bulunuyordu. Yağız'ı uzaktan görenler şöyle ya

kışıklı, böyle karizmatik yorumları yaparken Gülbahar teyzenin de çok efendi, pek saygılı gibi türlü teşvikleriyle uzun bir süre de adamdan konuşulmuştu. O da konunun kendisinden başka yöne çevrilmesiyle rahat bir nefes almış gibi hissetse de bu rahatlığı adama civardan kız yakıştırmaları yapılmasıyla nedensiz bir rahatsızlığa dönüşmüştü.

Naz, tabağını alarak mutfağa geçti ve tabağını tezgâha bıraktığında arkasında birinin varlığını hissetmesiyle başını çevirdi. Nazire de elinde boş tabaklarla mutfağa gelmişti. Nazire gerçekten de çok tatlı bir kızdı. Oldukça masum bir yüzü ve ona eşlik eden bir o kadar utangaç gülümsemesi vardı. "Çok sıkılmadın inşallah, Naz abla," derken kıkırdamıştı genç kız. "Hep böyleler mi?" diyen Naz da kıza eşlik etmişti.

"Ben kendimi bildim bileli böyleler. Bir de onların eline doğduğum düşünülürse... Dillerine düşmemekte fayda var. Burası küçük bir yer, onlar da meraklı olunca hâliyle böyle oluyor. İstanbul gibi bir yerde, böyle bir durumla karşılaşmamışsındır herhalde," demiş ve tekrar gülümşdü Nazire. "Ama yine de hepsi çok iyi insanlardır. Zor günlerinde hiç birbirlerini bırakmazlar. Çok tutkundurlardır birbirlerine. Hepsi de gençliklerini beraber geçirmişler." Bunları söylerken Nazire'nin yüzündeki hayranlık ve sevgi belirgin şekilde seçiliyordu. Belli ki hepsini gerçekten de çok seviyordu.

"Haklısın. Böyle bir mahalleyle daha önce karşılaşmadım. Açıkçası... Ben mahalle ortamında daha önce yaşamadım. O yüzden alışmam zaman alacak; ama şikâyetçi değilim," derken hâlin-den memnunca gülümsemişti. "Sen üniversite okuyorsun, değil mi? Gülbahar teyzeden net olarak nerede okuduğunu öğrenemedim; ama... Sadece tahsilli sütçü olacağını duydum."

Nazire, duyduklarıyla tekrar kıkırdamıştı. "Ben gıda mühendisliği okuyorum. Gülbahar anneme, süt dalında bir şeyler yapmak istediğimi söylemiştim de ondan öyle diyor. Annem de

mahallenin sütçüsü olunca." Naz da gülmeden edemedi. "Evet, evet öyleymiş duydum. Mahallenin en güzel sütü sizdeymiş. Gülbahar teyzenin yeğeni de sütle ilgili bir şeyler yapacakmış sanırım... Gülbahar teyze bahsediyordu," diyen Naz, kızın tepki verip vermeyeceğini ölçmeye çalışırken kızıdan beklediği tepki gelmişti. Yanakları kızarmış ve gülüşü daha da utangaçlaşırken bir an için ellerini nereye koyacağını bilememişti. "Evet, evet. İçerideki Emine teyzenin oğlu... Hayri."

Naz, merak ettiğini aldığı anda kızı çok da fazla zorlamamaya karar verdi ve beraber içeri geçtiler. Genç kadın, müsaade isteyerek kalkacakken Gülbahar teyze onu durdurdu ve eline bir tabak tutuşturdu. "Nazlı kızım bunu da Yiğit oğluma indiriver, olur mu? Yazık oğlumun aş pişirecek biri yok evinde. Yorgun argın gelir şimdi, ağzından birkaç lokma bir şey geçsin."

Bu kadın nasıl sevilmez, ona nasıl alışılmazdı ki? Nasıl da hiçbir fırsatı kaçırmayıp kızı ve oğlu gibi benimsiyordu onları? Dayanamayarak yaşlı kadının yanağına içtenlikle bir öpücük kondururken "Götürürüm tabii Gülüm, teyzem," demiş ve tabağı alarak aşağı inmişti. Tam o sırada da Yağız, merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Naz, adamın yanına gelmesini bekledi ve tabağı ona uzattı.

"Gülbahar teyze gönderdi sana." Yağız, tabağı aldığı anda yüzünde Naz'ın nadiren şahit olduğu samimi gülümsemesi vardı. "Sağ olsun," diye mırıldanmıştı adam.

Genç kadın kendi kapısına yönelerek kapıyla olan amansız mücadelesine giriştiğinde "Fırıncının da sana selamı var," diyerek arkasına doğru seslendi.

"Aleyküm selam da bu nereden çıktı?"

Adamın sesini yanı başında hisseden Naz, başını giriştiği işten kaldırdığında adamla göz göze geldi. Özel alanı Yağız'la dommuşken hareket edemedi. Adam nazikçe onun elini kenara çekip tek eliyle kadının kapısını açmıştı.

“Yengeleriyle komutanlarına selam söylediler. Elçiye zeval olmaz,” derken kendine gelerek hızla evine girdi. Bu adamın yanında anlaşılamayan tepkiler verirken, onun yanında fazla uzun kalması bu tepkilerin nedenini çözene kadar pek akıl kârı değildi. Sanki tüm sinir uçları alarm veriyordu. Adamın gülümsemesinin iyiden iyiye genişlediğini fark ettiğinde yeşil bakışları kısılmış tehditkâr bakışlarını adamın mavilerine dikmişti.

“Sakin gülme... Sakın!” diyerek dişlerinin arasından mırıldaırken adamın yüzüne kapıyı kapatmıştı.

Son bir haftadır ki okula başlayalı bir hafta olmuştu, kendini derin titreyişlerle evine atıyordu. Pek çok şeyden kesinti yapabiliirdi belki; ama bunun sonucunda üşüyecek de değildi. Bunun sonucunda varsın fatura yüksek gelsindi. Doğal gaz faturasının kabarıklığını göze alarak kombisinin ayarında elini korkak alıştırmamıştı ve şimdi iliklerine kadar ısındığını hissediyordu. Isınma konusuyla ilgili bu bir hafta içerisinde bir şeyi fark etmişti. Gardırobu ne karar dolu olursa olsun Kars’ın soğuğuna karşı kendisini koruyacak kalınlıkta kıyafeti yoktu. Şimdiye kadar böylesine ilik donduran bir yerde yaşayacağını tahmin etse, bunun önlemini mutlaka önceden almış hem de yapacağı alışverişin ücretini de kendisi ödememiş olurdu. Şimdi mecbur kalınca bu durumu kendisi ıslah etmek durumunda kalmıştı. İnternet üzerinden birkaç tane kazak, pantolon ve kendisini bu soğuğa karşı koruyacağını düşündüğü bilumum şeyleri almıştı. Ucuz olduğunu düşündüğü alışverişin toplam tutarını gördüğünde o güzel dudakları uçuklamanın eşiğine gelmiş olsa da kendisine engel oldu. Bir de dibini gördüğü fondöteni vardı. Onu bir de yurt dışından getirteceğini düşününce indirimden almasının imkânı yoktu. Fakat el mahkûmdu. Onsuz yapamazdı. Fondötenle yüz renginin

eşitlenmediği bir makyaj, sanat özelliği taşıyor parçası eksik yapbozdan farkı olmuyordu. Fondöteni sipariş vermek için girdiği yabancı internet sitesinde fiyatı gördüğünde bu kez dudakları gerçekten uçuklamış ve gözleri, yeşim taşı misali kocaman açılmıştı. Daha önce aldığı da fiyatı bu kadar mıydı?! Hazır batmışken sitede indirimde olduğunu gördüğü kapatıcıyı da siparişine eklese bir şey fark etmezdi. Derin bir nefes alırken fatura bilgilerini doldurmaya başladı. Aklına gelen sakinleştirici bir düşünceyle aldığı derin nefesini bıraktı. Taksitler bu günler için vardı.

Birkaç gün içerisinde kıyafetleri eline ulaşmış olsa da fondöteni hâlâ gelmemiştir ve onsuz yaptığı her bir makyajı pudrasıyla telafi etmeye çalışsa da aynı etkiyi yaratmıyordu. Okuldan çıkıp da evine geldiğinde bir süredir edindiği alışkanlıkla kargo şirketi olma ihtimaline karşı yabancı bir numara tarafından aranıp aranmadığına baktı; ama arayan yoktu. Gününün en sıkıcı kısmına geçmek için üzerini değiştirerek mutfağa girdi. Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Şimdiye kadar kendi mutfağında yaptığı hiçbir yemek, saraylara layık değildi ki böyle bir şeyi de kendisinden beklemiyordu, en azından açlığını giderebiliyordu. Eli lezzetli değildi, bunu kesinlikle kabul ediyordu.

Anne ve dadısının onun için hazırladıkları tariflerin bulunduğu defteri alarak tezgâhın başına geçti. Defterde seçtiği bir tavuk yemeğinde karar kılmıştı. Ayrı çeşni ve sos yapımı da yazıyordu. Talimatlara uyarsa yapamayacağı şey değildi, öyle değil mi? Gerçi, ne kadar zor olabilir ki, diye başladığı her bir mutfak macerası hüsranla son bulduğundan bu kez daha özenli yapacağına kendini ikna ederek işe koyuldu. Lezzetli bir yemek yemek istiyordu artık. Bir tas çorbaya hasret midesi inerken elindeki malzemelerle bir şeyler yapmaya koyuldu. Uzun sayılacak bir zaman sonra her şeyin hakkından gelmenin gururuyla yemeği fırına sürmüştü ve çorba yapımına geçmişti. Bunun için fazla uğraşamayacağına

karar kılarak hazır çorba yapmaya karar vermişti. Çorbayı kaynaması için ocağın üzerine koyarak karıştırmaya başlamış ve çorba ufak ufak kaynamaya başladığında Naz'ın kulağına içeride çalmakta olan telefonunun sesi geldi.

Kargo şirketinin aradığını umarak aceleyle içeriye koştu ve aldığı haberler haricinde her şey tam da tahmin ettiği gibiydi. Evet, arayan kargo şirketi idi; fakat yaşanan bir aksilik yüzünden kargosunu Kars merkezden almasını istiyorlardı. Telefonda yaptığı hararetli görüşme kibar bir rica sonrası, ufak bir tartışmaya dönüşmüştü. Nasıl oluyordu da adres kısmında mahalle ve sokağına kadar kendi evinin adresini yazmışken merkez şubeden alması gerekiyordu ki? Sabahın kör vakitlerinde okula gitmek için evinden çıkıp da hava karardığında evine geliyorken hangi zaman diliminde oraya gidip paketini alacaktı acaba?! Telefonu kapattığında hırsla koltuğun üzerine fırlattı. Oturma odasında bu duruma çözüm bulmak için bir ileri bir geri yürürken aklına gelen bir fikirle olduğu yerde durdu. O alamasa da onun yerine bir başkası alabilirdi. Bu fikirle keyfi yerine gelirken, aklına gelen başka bir şeyi onaylayan yanık kokusuyla mutfağa koştu ve kabına sığmayarak taşan çorbanın altını kapattı. Tüm ocak, çorba denizinin altında kalmıştı resmen! Ama kokunun kaynağı çorba gibi görünmüyordu. Fırını kapattıktan sonra kapağını açtığında yüzüne vuran dumanla geri çekilirken fırında unuttuğu tepsiye bakakaldı. Yanmış gibi görünüyor düşüncesi pek doğru değildi, henüz kömür karası olmamıştı. Biraz fazla kızarmış demek daha doğrudu. Elini beline atarken bezgince mutfağını taradı. Fırının da yanmanın eşiğinden dönmüş bir tepsi tavuk, yarısını ocağının nasiplendiği yarım tencere çorbası ve çeşnisiydi, sosuydu, garnitürleriydi derken kendisine çıkmış dünyanın bulaşığı vardı. Buz gibi soğuk suyun altında bunları nasıl temizleyecekti?! Beceriksizliğinin verdiği sıkıntı içinde büyürken elinde olanlarla yetinmeye karar verdi, belli ki bugün de midesi lezzetli bir yemeğe

hasret uyuyacaktı; ama bulaşık konusunda bir şeyden oldukça emin olmuştu. En yakın zamanda bir bulaşık makinesi alması gerekiyordu!

Okula gitmek üzere dış kapıyı açtığı anda bir süredir alıştığı manzara ile karşılaştı genç kadın. Her zaman olmasa da zaman zaman sabahları adamlarla rast geliyorlardı ve beraber yürüyorlardı. Bugünün diğer günlerden farkıysa, bu kez kadının bu anı yaşamayı diğer günlere nazaran daha çok istemesiydi. "Günaydın," derken merdivenlerden inmeye başlamıştı. Adam da "Günaydın," diyerek karşılık verdiğinde onun arkasından iniyordu.

Apartmandan çıkarak yürümeye başladıklarında kadının aklına bir şey takıldı. Beraber yaptıkları bu sabah yürüyüşleri hiçbir zaman planlı olmuyordu. Birden geliyordu. Birbirlerine rast geliyorlar ve birbirlerinden davet beklemeksizin yola koyuluyorlardı. Bu hâllerine istemeden de olsa gülerken adamın sorduğu soruyla kendine geldi.

"Günlerin nasıl geçiyor bakalım?"

Şimdi tam zamanıydı işte. Bunu Yağız'a yaptırabileceğini biliyordu. Yüz ifadesini değiştirerek gülen yüzünü soldurarak sıkıntılı bir ifade takındı. Ardındansa derin bir nefes alarak huzursuzca bıraktı.

"Aslında... Güzel geçiyordu; ama..."

Yağız'ın kaşları çatılmış ve anında "Sorun ne?" diye sormuştu. Ses tonu ve yüzündeki ifade durumla ilgilendiğini belli ediyordu. Bunun yanında mavi bakışlarındaki endişe Naz'ın o kadar hoşuna gitmiş ve içini okşamıştı ki adamı kandırmak üzere olduğu düşüncesi içini sızlatsa da bunu yapmak zorundaydı. Paketi eline ulaşana kadar bu adama yapmayacağı şey yoktu. Adamın kendisine yaptıklarını aklına getirerek vicdanını kısa süreli de olsa rahatlatmıştı. Dudaklarını büzerken konuşmaya başladı.

“Yurt dışından beklediğim bir paket vardı; fakat bir sorun çıktı; için buraya kadar getiremiyorlarmış. Benim gidip Kars merkezden almam gerekiyormuş. Ama işte... Benim de hiç fırsatım yok oraya gitmeye.”

Adam, durumu anladığını belirtir gibi başını sallamış ve yeni tıraş ettiği çenesini ovuşturmuştu. Naz, onun her bir hareketini izlerken ona paketin içindekinin ne olduğunu söylemesi ihtimalinde adamın, ağzından burnundan getirmekle kalmayıp bin bir emekle paketi almaya gideceğini adı gibi biliyordu. O yüzden pes etmeyecekti. Adamdan işiteceği laflar ne kadar az olursa bu durumu o kadar ağrısız atlatırdı. Fondöteni için değerdı. Okulun önüne geldiklerinde ikisi de durmuşken Naz başını hafifçe eğmiş ve uzun kirpiklerini kaldırarak yeşil bakışlarını adamın mavilerine dikmişti. O anda adamı silahsız bıraktığının farkında değildi.

“Benim için çok önemli... Hayat memat meselesi,” diye mırıldandı sakince. Biraz abartmış olabilirdi. Hatta biraz kelimesi az kalıyordu; ama bu adam o paketi kendisine getirmeliydi. Hâlin-den memnun bir şekilde Yağz’ın ifadesinin iyiden iyiye yumuşayışını izledi. Naz’a güven verircesine gülümserken kadın yutkunmak zorunda kaldı. Etkilenmesi gereken kişi Yağz olmalıydı, kendisi değil. Soğuğa rağmen derin bir nefes alırken adamın ellerini, kendi kollarının iki yanında hissetti. Gözlerini adamın mavilerinin sıcaklığından çekemiyordu.

“Bu halledilemeyecek bir şey değil. Sen kargo şirketini arayıp benim ismimi ver ve benim alacağımı söyle. Sonra da bana haber ver. Canını da böyle şeyler için sıkma.” Adamın söylediklerini onaylarcasına hafifçe başını sallamıştı. “İyi dersler. Akşam görüşürüz,” diyen adam onu orada bırakarak tekrar yürümeye başlamıştı.

Ve bingo! Büzdüğü dudakları yerini eğri bir gülümsemeye bırakırken bir süre giderek uzaklaşmakta olan adamın sırtını izledi. Gözünün önüne gelen adamın o ilgili ve endişeli yüz ifadesiyle

bir kez daha içi sızladı. Kesinlikle yaptığı şeyden gurur duymuyordu. Ama insanlara dilediği şeyleri yaptırmayı seviyordu. Huyu kurusun!

Günün ilk yarısını atlatmak için sadece bir dersi kalan Naz, kordorda ilerliyordu. Bu dersle ilgili farklı planları vardı. Geçici bir süre öğretmenliğini yaptığı beşinci sınıf öğrencileri, Naz'ın miniklerine kitap okuyacaklardı. Hem böylece çocuklar farklı yaş gruplarıyla kaynaşmış olacaktı hem de Naz, biraz da olsa nefes alacaktı. Günün diğer yarısına, beşinci sınıfların derslerine, başlamadan önce dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sınıfa yaklaşmışken kapının önünde bir miniğiyle konuşan iyi giyimli bir adam dikkatini çekti. Minik öğrencisi İbrahim'di; ama adamı daha önce görmemişti. Yanlarına ulaşmak üzereyken küçük çocuk onu fark etmiş karşısındaki adama "Benim Naz Öğretmenim," diye kendisini işaret etmişti. Adam, Naz'a doğru döndüğünde kadın, adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Bu tepkiye son birkaç haftadır alışmış olan Naz, çok belli etmeden adama bir bakış attı. Oldukça uzun boyluydu. Esmerdi ve kara kaşlı, kara gözlü tabirinin açık örneğiydi. Üzerine yakıştırdığı giyim tarzıyla da oldukça hoş bir görüntüsü vardı. Adam, şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra Naz'a doğru gülümsedi. "Merhaba, ben İbrahim'in abisi Hakan."

Naz adama gülümsedikten sonra İbrahim'e dönmüştü. "İbrahimciğim, sen içeri girsen olur mu? Ders başlamak üzere. Ben de birazdan geliyorum," derken küçük çocuğun omzuna elini koymuş ve ona doğru eğilmişti. İbrahim, hevesle başını sallayarak sınıftan içeri girdiğinde Naz doğrularak adama baktı. "Memnun oldum, Hakan Bey. Eğer İbrahim'in durumunu öğrenmek için geldiyseniz üzgünüm ki bunun için uygunsuz bir zaman. Ders başlamam gerek," demişti kibarca.

“Yo, hayır. Asıl uygunsuz bir vakitte geldiğim için ben üzgünüm. İbrahim, sizi çok seviyor ve günlerdir gelip sizinle onun hakkında konuşmam için ısrar ediyor. Ben de yurt dışından kısa bir süre için geldiğimden ancak fırsat bulabildim. İnsanın kardeşi küçük olunca onu kırmak oldukça imkânsız oluyor.”

Adamı onaylar gibi başını salladı. Karşısındaki adamın konuşmasında doğuya has o şive seçilmiyordu. Konuşurken takındığı tavırdan ve duruşundan küçük bir yerde yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Şu an Naz’a görüldüğü haliyle buraya ait değil gibiydi. Zaten iki kafadarın, İbrahim ve Mehmet’in, konuşmalarından Hakan hakkında az biraz bilgi sahibi olmuştu. Adam, büyük bir aşiretin büyük oğullarından biriydi ve Sarıkamış’ta yaşamıyordu. Kulak misafiri olduğu şeyler yanlış değilse Naz, böyle anlamıştı. Hakan gerçekten de hoş bir adamdı; ama şaşkınlığını atlattıktan sonra bakışlarına yerleşen o bariz ilgi Naz’ı nedensiz yere rahatsız etti. Hâlbuki beğenilmek güzel bir şeydi. Hem de böyle yakışıklı bir adam tarafından...

“İzninizle derse başlamalıyım. Daha sonra gelerseniz görüşme imkânımız olur,” diyerek nezaketen gülümsemiş ve sınıfa girerek kapıyı kapatmışken delici bakışlardan uzaklaştığı için derin bir nefes aldı. Sandalyesine oturduğunda karşısındaki öğrencilerini izledi. Abi ve ablalarının onlara kitap okuyuşlarını ilgiyle dinliyor, yüzlerindeki belirgin merak zaman zaman şaşkınlığa dönüşürken bazen de gülüşlerinden kaçırıkları kıkırtıları Naz’ın kulağına geliyordu.

Ders boyunca her bir öğrencisinin yüz ifadesini incelemişti. Peki, ne değişmişti? Burada da eğitim veriyordu, orada da. Tek fark şu an bunu yapmak zorunda olduğuydu ve ilk defa bu kadar uzun süre kesintisiz görev yapıyordu. Neyin, ne zaman ve neden değiştiğini bilmiyordu; ama bir şeylerin değiştiğinden ve hâlâ da değişiyor olduğundan adı gibi emindi. Çünkü daha önce böyle hissetmiyordu. Bu his, öğretmenin doymuşu olmalıydı. Fakat her

geçen gün öğrettiği kadar, o yüzlerde gördüğü sevgiden de bir şeyler öğreneceğini biliyordu.

Naz'ın kapısının önünde dikilirken elindeki küçücük pakete baktı. Bugün bu uğurda bir kadın hem de kendisine katlanamayan bir kadın, türlü oyunlara girişip onu kandırmıştı. Yağız, kadının sıkıntıyla buruşturduğu dudaklarına ve yardıma muhtaçmışçasına çekimserce kendi mavi gözlerine dikilen yeşim taşı gözlere dayanamamıştı. Nasıl dayanabilirdi ki? Kadının bir sorununun olduğunu anladığı anda adamın içini bir sıkıntı kaplamış ve bu duyguyu ortadan kaldırmak için kadın ne derse o an yapacağını fark etmişti. Kadının bir bakışı da bunların hepsine yetmişti. Bu kadın, ona bunları nasıl yaptırıyordu, Allah biliyordu. Kargoyu almaya gittiğinde eline verilen paketle beraber olan faturayı gördüğünde ilk yaptığı şey gülmekti. Gerçekten de yadırgayan bakışlara aldırmadan kakhaha atmıştı. Kandırıldığını anlaması da pek zamanını almamıştı. Sarıkamış yolu boyunca elinde paketi evirip çevirmişti. Kadın bir de gözlerinin içine o dayanılmaz, zor durumdaymışçasına bakarak 'Hayat memat meselesi,' demişti. Öğretmen maaşına sahip bir insan için, bu fiyatta bir fondötenin hayat memat meselesi olması gayet doğaldı. Kadın, o tavırların hiçbirine girme zahmetinde bulunmadan adama söylemiş olsaydı, yine Yağız kadını kırmaz paketi alırdı; ama böyle fırsatı kaçırmadan kadına laflarını değdirmeyi ihmal etmezdi. Naz, kesinlikle zeki bir kadındı. Bunların başına geleceğini biliyor olmalıydı ki böyle bir yola başvurmuştu. Bir kez daha düştüğü duruma gülerken kadının kapısını çaldı ve kısa bir süre sonra kocaman gülümseyen bir yüzle Naz kapıyı açmıştı. Adam bir şeyden o an emin oldu. Kadının böyle bir gülümsemeyle kendisine kapıyı açacağını tahmin etseydi, kesinlikle bu küçük paketi daha önce getirirdi. Yüzünde

oluşan haylaz çocuk gülümsemesini saklayamazken paketi Naz'a uzattı. Naz'ın gülümsemesi daha çok büyümüş hemen paketi açmaya girişmişti. Küçük kutunun içinden çıkan ufacık cam şişeye bakan kadının gözlerindeki ışıltılar öyleydi ki mücevherlerle yarışırdı. Kadın kutunun içinden çıkan siyah tüp şeklindeki bir başka ürünü de incelerken onu seyretmek Yağız'a ne kadar haz verse de dayanamadı.

"Bu şeyler dediğin gibi gerçekten de hayat kurtarıyor mu?"

Naz'sa, son anda karar değiştirmeyip iyi ki aynı markanın kapatıcısını da aldığını düşünüp iki kat bir sevinç yaşıyordu. Yağız'ın söylediği hiçbir şey şu an onu kızdırmaya yetmezdi. Gülüşünü hiç bozmadan adamın eğri gülüşüne ardından mavi gözlerine baktı.

"Hayır... Ama günü kurtardıkları kesin," derken yüzündeki ifade, sabah yaptıklarından ve söylediği ufak yalanlardan zerre pişman olmadığını haykırıyordu.

Yağız, ufak bir baş hareketi yaparak kendi dairesine doğru yönelmişken, kadın "Yağız," diye seslenmişti. Naz'ın ağzından tüm o sıfatlardan sonra kendi adını duymak oldukça garip hissettirse de kadının dudaklarına, adı çok yakışmıştı. Ona dönerek devam etmesini beklerken kadın minnettarlığını belli edercesine gülümsemişti bu kez ve içtenlikle "Teşekkür ederim," demişti.

"Rica ederim, ne demek? Biricik karımın her problemini çözmek benim görevim."

Kadın duyduklarıyla yüzünü buruştursa da duyduklarına aldırmadığı dudaklarındaki gülümsemeden belliydi ve kapısını kapatırken o güzel dudaklarından çıkan ufak kahkahası Yağız'ın kulaklarına gelmişti.

O kapının kapanışından yaklaşık üç hafta geçmişti ve Naz ne okula giderken ne de okuldan eve dönüşünde Yağız'la karşılaşmıştı.

Sadece arada bir adam ondan önce çıktığında merdivenlerden inen postal seslerini duyuyordu. O kadar... Ve bu durum oldukça canını sıkıyordu. Bunun nedenini adama çok alışmış olmasıyla bağdaştırıyordu. Okula gitmek için hazırlandığında dışarıyı kontrol etmek için pencereden dışarıya baktı ve tüm mahallenin karlar altında kaldığını gördü. Daha kasım ayının başıydı. Nasıl olmuş da kar yağmıştı?

Onu soğuktan koruyabilecek her türlü tedbiri almışken topuklu çizmelerini eline alarak dış kapıya yöneldi ve kapıyı açmasıyla kendisi farkında olmasa da içten içe orada olmasını umduğu adamla karşılaştı. Günaydınlaşmadan sonra çizmelerini giyme işine girişmişken adamın söyledikleriyle başını uğraştığı işten kaldırdı. Yağız, "Yürüyecek misin?" diye sormuştu. Adama bakış attıktan sonra çizmelerini giyme işlemini tamamlayarak eğildiği yerden doğruldu. "Ben bu yürüme işini çocukluğumdan beri yapıyorum. Bir adım ileri sonra diğer adım... Yani... Zorlanacağımı sanmam," derken adama takılmadan edememişti. Sanki... Bunu özlediğini hissetmişti. Ama sadece bir an için.

"Ona ne şüphe. Ama eminim ki bu yürüme işini bunun gibi topuklu ayakkabılarla yapmıyordun."

"Çocukken yapmıyor olabilirim; ama artık yapabildiğime göre, sanırım bu topuklularla yürümemem için hiçbir sebep yok."

"Dışarıdaki kar ve buzlanma dışında... Haklısın bir engel yok," diyen adam merdivenden bir adım inmişti ki Naz da onun peşinden inmeye başladı. "Daha dün yağmaya başladı. Hemen, her yer buzlanmış olamaz."

Beraber aşağı indiklerinde Yağız apartmanın ağır kapısını açarak Naz'ın geçmesi için kenara çekildi. Naz beyaz zemine ilk adımını başarıyla atarken rahat bir nefes aldı. Düşmediğinden değildi bu rahatlaması. Adama da dediği gibi, hemen buzlanma olmuş olamazdı. Onun tek rahatlaması iki düşüş yaşaması ihtimaliydi. İlk düşüşü kesinlikle yereydi ve acısı keskin olsa bile geçerdi.

İkinci düştüğü yer ise adamın dili olurdu ve bunun acısı giderek artar aksi gibi etkisi de kalıcıydı. Adam rahatça yanına gelirken, o bir diğer adımını diken üstünde atmıştı ve beklediği gibi yine bir şey olmamıştı. Adamın dediklerini haklı çıkartmayacaktı işte. Üçüncü adımını bunun rahatlığıyla atarken buzun üzerinden gelen topuğunun buz üzerinden çıkardığı tiz sesle dengesini kaybetmişti. Allah'ım işte düşüyordu! Bu beklentiyle gözlerini sımsıkı kapatmışken belini kavrayan güçlü kollarla birinin bedenine yaslandığını hissetti. Gözlerini açtığında haklı olduğunu haykıran o gülümseyişle karşılaşmak Naz'ı şaşırtmamıştı. Güçlü kolların sıcaklığını ekstra kalın montuna rağmen hissederken ağzını açıp tek kelime etmedi. Edemedi. Yağız o kadar yakındı ki yeni tıraş olan teninden yayılan tıraş losyonu soğuk havayla karışarak ciğerlerine dolarken, tüm vücudunu anlamlandıramadığı bir ürperti almıştı. Sanki bir anda serin terler dökmeye başlamıştı. Yeşilin farklı tonlarını barındıran gözleri adamın dudaklarından derin mavilerine kaymıştı. Silkinerek toparlanmaya çalıştı. Belli ki bu konuda Naz, pek de haklı gibi görünmüyordu. Yapacak bir tek şey kalıyordu. Bu da adamın laflarından gelecek sinir harbini en aza indirmektir. Bunun için de inkâr etmek gerekiyordu.

“Ne yaptığının farkında mısın?” derken Naz hâlâ adamın kollarının arasındaydı. “Ne mi yapıyorum? Tabii ki sen düşmek üzereyken seni kurtarıyorum. Yine. Tam anlamıyla bir süper kahraman oldum artık. Hem bak, bu kez kostümüm de üzerimde.”

“Evet, kendine yakışanı nihayet buldun. Temel Reis, Batman gibi kahramanlar bir Yüzbaşıyla yarışamazlardı,” diyerek yarım bir gülümsemeyle gülmüştü kadın. “Ama sen tutmadan önce de dengemi sağlamak üzereydin. Şunu kabul edelim ki her fırsatta kahramanlık yapmak için atılan sensin, yoksa ben kurtarılmaya muhtaç bir kadın değilim.”

Yağız, düşmeyeceğinden emin olduktan sonra kadını bıraktığında bir şeyler söylemek üzereyken kadının yüz ifadesinde bir

Aşkın Naz'lı Hali

değişiklik olmuştu. Sanki bir şeyi unutmuş da birden hatırlamış gibi... Mavi bakışları bunun ardından ne çıkacağını anlamaya çalışırcasına kısılrken kadın "Aaa!" diyerek eldivenli elleriyle dudaklarını kapatmıştı. "Okula götürmem gereken birkaç belge vardı," derken kadının biçimli kaşları çatılmıştı. "Sen, git beni bekleme."

Naz, adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden apartmana girmişken Yağız sadece arkasından baktı. Bu kadın, kendisinin zekâ seviyesi hakkında ne düşünüyordu acaba? Bir oyuna ikinci defa kanacağını mı? Ufak bir kahkaha attı. Bu kez olmazdı. Buna inanmayacaktı. Bir tongaya iki kez düşecek bir adam değildi.

Okuldan çıktığında son iki haftadır hissettiği tedirginliği tekrar yaşadı. Tüyleri diken diken olmuş ve kendini oldukça garip hissediyordu. Havanın soğğundan olduğunu düşünerek evine doğru ilerlemeye başladı. İzleniyor olduğu hissini bir türlü üzerinden atamıyordu ve bu son iki haftadır böyleydi. Sanki birilerinin gözü onun üzerindeydi. Çantasına ve montuna iyice sarınarak ilerlemeye devam etti. Sokakta ondan başka kimse yoktu. Tedirgin adımlarını hızlandırarak bir süre yürüdükten sonra arkasındaki, hafif kulağına gelen ayak sesleriyle aniden durdu. Adım sesleri de durmuştu. Başını çevirmeye o an oldukça korktu. Ne yapacağını bilemeden karşıdaki dükkânın camına baktığında kendisine bakmakta olan yüzünü seçemediği bir adamla karşılaştı. Hemen bakışlarını camdan ayırarak tekrar yürüme başladı. İç sesi çığlık atarken, olası bir durumda dış sesinin sus pus olacağına emindi. Belki de kendi hüsnükuruntusuydu; ama neden o adam kendisini pür dikkat izliyor gibi görünmüştü yansımada? Adımları yavaş tempoda koşarcasına bir hâl aldığı anda, kulağına dolan bir başka ayak sesine kulak tıkayarak daha da hızlandı ve sanki sesin sahibini giderek kendisine yaklaşıyordu.

‘Bir şey olursa bas çılığı Naz! Çekinme!’ diyen iç sesine rağmen, dış sesi çitını çıkarmamakta kararlıydı. Neden yanında birer gazı gibi şeyler taşımazdı ki?! Sonuçta artık yalnız bir kadındı ve başının çaresine bakmalıydı. Adımların sahibini tam arkasında hissettiğinde içinden bildiği tüm duaları sıralamaya başlamıştı bile. Şu sokakta bir şey olsa birileri evinden çıkıp yardıma koşarmıydı acaba, yoksa insanlık gerçekten de ölmüş müydü?! Bunun cevabını da nasılsa birazdan öğrenecekti.

Kolunu kavrayan kolla aniden sıçradı ve sımsıkı sarılmış çantasını kolunu kavrayan münasebetsizin kafasında paralamak için döndüğünde, hayatında hiçbir zaman bu kadar büyük bir rahatlama yaşamadığını fark etti. Uzun süredir tuttuğu nefesini verirken, bir an için rahatlıkla gözlerini kapattı. O kadar rahatlamıştı ki sanki bir anda eli ayağı iradesini yitirmişti.

“Naz! İyi misin?”

Naz’ı hemen belinden kavrayan Yağız, düşmemesi için onu kendi bedenine yasladı. Kadının yanakları soğuktan kızarmış ve biraz önce korkuyla kendisine bakan gözleri şimdi göz kapakları ardına gizlenmişti. Birkaç dakika kızın rahatlamasına izin verdi. Kadın gözlerini açmamışken ona fark ettirmeden etrafı araştırarak gözlerle taradı. Naz önünde yürürken, Naz’ın biraz arkasında dikkatle Naz’ı inceleyen bir adamın olduğunu fark etmişti. Ama şimdi adam ortadan kaybolmuştu. Adam o kadar dikkatle inceliyordu ki kadını, Yağız’ın içini büyük bir sıkıntı kaplamıştı.

O adam kimdi de Naz’ı takip ediyordu? Naz’ın korku dolu hâlimden adamın daha önce ona bir fenalık yapıp yapmadığını düşünmeye başladı. Acaba rahatsız etmiş miydi?! Ne zamandır takip ediyordu?! Amacı neydi?! Cevaplandıramadığı sorular aklında dönerken, sinirlerinin ayaklandığını hissetti. Bu kadını kesinlikle yalnız bırakmaya gelmiyordu! Zaten onu düşünmekten rahat rahat kendini yaptığı hiçbir şeye odaklayamazken, bu durumu görmesiyle biraz olsun onu kendinde tutan aklı da uçup gidecekti.

Kadın gözlerini açtığında, aklındaki soruların bir kısmı sonra düşünölmek üzere uçup gitmişti. Ne yapıyordu bu kadın buna böyle?! Mavi gözleri, onun yüzünden her yeri yeşil görür olmuştu. Odasının orman manzarasına bile sırf yeşil olduğu için dalıp gittiğinin kendisi bile farkında değildi. Kadının biraz önceki korkusunun yerini alan rahatlıkla, genç adam da rahatlamadan edemedi. Onun kendisine iyice sokulduğunu fark edince, sıkıntılı ruh hâli kısmen de olsa yatışmıştı.

"Seni gördüğüme hiç bu kadar sevineceğimi tahmin etmedim."

Naz'ın bu sözleri, başka zaman olsa aralarında, Yağız'ın haz aldığı o hararetlı taarruzlardan birini başlatabilirdi; ama kadının yüzündeki tatlı gülümseme ve gözlerindeki minnettarlık bunu tamamen engelliyordu. "Buna sevindim," derken kadının tebesümüne karşılık vermeye çalıştı.

"Ama beni çok korkuttun Yağız. İnsan seslenir, değil mi? Usul usul neden yaklaşıyorsun ki?"

Kadının hafif sitemle sorduğu sorularla, bir önceki düşünceleri aklına üşüşmekte gecikmedi. "Hiç de sessiz yaklaştığımı düşünmüyorum. Bence benim postal sesimi sokağın başından duyabilirsin."

"Anlaşılan fazla dalmışım. Birkaç haftadır sürekli izlenildiğim hissine kapılıyorum. Sanırım benim hüsnükuruntum bu. Galiba... Çevreye alışmakta zorluk çekiyorum."

Birkaç hafta, düşüncesiyle Yağız'ın kışları çatıldı. Yani bu durum birkaç haftadır var mıydı?! Kadının belindeki ellerini yumruk olmuştu. Çok çabuk sinirlenmezdi; ama şimdi gerçekten sinirleniyordu. Kadını korkutmamak için bu durumla ilgili konuşmama-ya karar verdi.

"Alışırısın merak etme. Bir ay alışmak için oldukça kısa bir zaman. Daha iyi misin?"

"Sanırım haklısın. İyiyim. Teşekkürler," diyen kadın kollarının arasından çıkmıştı.

Adamın soğuşa dayanıklı bedeni, kadının kendisinden uzaklaşmasıyla titredi. Ama bilmiyordu ki Naz da bir o kadar isteksizdi o kollardan ayrılmak için. Beraber apartmanın önüne geldiklerinde, Naz apartmandan içeri girer girmez Yağız gözleriyle çevreyi taradı. Bu kez görünürde hiç kimse yoktu. İçeri girerek apartmanın kapısını kapattığında posta kutusu önünde faturaları inceleyen Naz'a baktı. Şimdi onun nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Kadın, faturalar arasında geçiş yaparken yüzünü buruşturmuştu ta ki elindeki en son kâğıt parçasını inceleyene kadar. Bakışları kocaman olurken kadının elindeki şaşkınlığa sebebiyet veren kâğıt yere düşmüştü.

Merakla "Ne oldu?" diye sordu Yağız. Küçük bir kâğıt parçasında kadını şaşırtan ne yazıyor olabilirdi ki? "Elim yandı!" diyen Naz, şaşkınlığını atlatamamış bir yandan da dişlerini sıkıyordu.

Adam kâğıdı yerden almak için eğildiğinde önce sabahki yüksek topuklu çizmelerin yerine kadının düztaban bir çizme giydiğini fark etti ve kadının ayaklarının dibindeki kâğıdı alarak incelediğinde doğal gaz faturası olduğunu gördü. Tutar da oldukça yüklüydü. Kadının biraz önceki olaydan sonra tam olarak ne hissettiğini anlayamayarak onun kafasını dağıtmaya karar verdi. Ona biraz olsun takılmak ikisine de iyi gelebilirdi. Hem elinde oldukça bol malzemesi de vardı.

"Fondötenine ve o yanında gelen küçük tüpe o kadar para vermemiş olsaydın şu an bu faturanın yarısından fazlası ödenmiş olurdu. Umarım fondöteninin ısıtma özelliği vardır. Ayrıca... Bu çizmeler sabahkilerden daha güzel durmuş."

Adamın dediklerini idrak edemedi. İnanılır gibi değildi?! Geçen gün etkisine baktığında diğer faturalarını görmüş, yaptığı alışverişlerle birlikte yüklü bir miktarda borcun altında ezileceğini anlamıştı. Ama doğal gaz faturasının bu kadar cebini yacağını hatta küle çevirip külleri de KarGaz'a savuracağını tahmin etmemişti. Bir de yeni aldığı bulaşık makinesinin taksitleri vardı!

Bunların altından tek başına nasıl gelecekti? Bir anda her şeyi unutmuştu. Birkaç dakika önce yaşadığı korkuyu bile... Şu anki korkusu cebini sarmıştı çünkü. Bunun için bir şeyler düşünmeliydi acilen. O bunları düşünürken giriş kattaki dairenin kapısı aniden açıldı. Naz düşüncelerinden sıyrılırken aniden sıçradı.

"Hocam kusura bakma. Ben... Korkutmak istemedim. Seslerinizi duyunca... Sizinle konuşmam lazım da."

"Önemli değil Aliciğim. Bugün yorucu bir gün geçirdim. Sen ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Ali bir Yağız'a bir Naz'a bakarken kıvranıyordu sanki. "Yarın Öyküm gelecekmış hocam. Tabii bizimki de kıvranmaya başladı," diye kapıda belirdi Sarp. Bir yandan da Ali'nin bakışlarına sözleriyle karşılık veriyordu. "Oğlum senin söyleyeceğin yok, ben ne yapayım?"

Naz ellini açık saçları arasından geçirdi. Bir de bu vardı, değil mi? Anlaşılan evcilik oyununun zamanı gelmişti. Yağız'a baktığında, yüzündeki çapkin gülümsemesiyle kendisini izlediğini fark etti. Düşükleri duruma gülmeden edemedi. Anlaşılan sinirleri fazla oynamıştı. "Anlaşılan evcilik oyununun zamanı geldi. İnşallah mumumuz yatsıya kadar yanmaz," derken gülerек Ali'ye göz kırptı. Ali mahcup bir ifadeyle kendisine bakınca dayanamadı. "Hadi ama sıkma canını. Ablan ve enişten olarak elimizden geleni yapacağız."

"Ee o zaman Ali'nin eşyalarını size ya da Yağız abinin evine çıkarmamız lazım," dedi Sarp. Anlaşılan Ali mahcup olmuşluktan konuşamıyordu. "Benim için uygun. Benim evime çıkartabilirsiniz," dedi Naz.

"Size ne kadar teşekkür etsem az hocam. Tabii Yağız abiye de ayrı bir teşekkür etmem lazım."

"Teşekkürleri sonra edersin Aliciğim. Hem abla demeye alıştı kendini artık. Kıza pot kırmayalım. Yarın yemeğe gelirsiniz artık," diyen Naz, Ali'yi sakinleştirmek için gülümsedi. Hâlbuki

içinden ağlamak geliyordu. "Teşekkür etmene gerek yok Ali. Sevenlerin hâlinde anlarız," diyerek Yağız da Naz'ı desteklemişti.

Gençlere iyi akşamlar dileyerek yukarıya çıktılar. Naz kendi kapısına bakarak derin bir of çekerken çantasından anahtarını çıkardı; ama kapıya yönelmeden Yağız elinden anahtarları alarak Naz'ın kapısına yöneldi ve kapıyı açtı. "Teşekkür ederim," derken Yağız'ın hareketine hiç de şaşırılmış gibi değildi.

"Yemek konusunda gerçekten ciddi miydin?" Adamın dudaklarına yapışmış eğri gülümsemesine bakarken kaşları çatılmıştı. "Evet. Oldukça ciddiydim."

"Yani gerçekten yemek yapacaksın?"

"Neden, yapamaz mıyım yoksa senin menemeninin lezzetini geçer diye mi korkuyorsun?"

Kadının yeşil bakışları kısılmış ve ellerini beline atmış gülümserken aynı zamanda meydan okurcasına adama bakıyordu. Yağız amacına ulaşmış biraz da olsa kadının gergin ruh hâlinde uzaklaştırmıştı. Aynı zamanda... Bu gülümseyişi özlemişti!

"Demek menemenimi beğenmiştin?"

"Evet, oldukça aç bir zamanıma da denk gelince daha bir lezzetli oldu. İnkâr etmiyorum. Ama sana yedireceğim yemekler de başını döndürecek," derken aslında kadın kendi söylediklerine inanmakta zorluk çekiyordu.

"Zehirleyerek başımı döndürmekse niyetin, bana acı mıyorsan çocuklara acı."

"Merak etme. Lezzetinden başın dönecek," diyerek evine girdiğinde ufak bir kahkaha atarak Yağız'ın yüzüne kapıyı kapattı. İşte Naz da bu adamın yüzüne kapıyı kapatmayı özlemişti!

Yağız gülerken başını iki yana salladı. Başının döneceğine emindi. Ama o an yemeklerinin değil, kadının gülümseyen dolgun dudaklarının lezzetini düşünüyordu.

Onüçüncü Bölüm

Gözlerini sımsıkı kapattığında hâli hazırda bekleyen yaşlar, göz pınarlarından taşmaya başladı. Kendini sıkmanın bir anlamı yoktu nasılsa. Yaşları ne kadar tutmaya çalışsa da bir türlü başarılı olamıyordu. Onlar yine de bir yolunu bulup akıp gidiyordu. Gözleri o kadar çok yanıyordu ki kıpkırmızı olduklarına emindi. Bir oflama döküldü dudaklarından. Ne kadar canı istemese de bunu yapmak zorundaydı. Bir yaş daha... Allah'ım!

Ağlaması krize dönüşmeden önce hemen toparlanmalıydı. Yapanlar nasıl yapıyordu yani? Kendisinin onlardan ne eksikliği vardı?! Bir soğanı doğramak bu kadar zor olmamalıydı!

Bir yaştan daha yanaklarından süzülmesiyle bıçağı sertçe tezgâhın üzerine bıraktı. Bu böyle olmayacaktı. Keşke yemekleri dün Ali, Öyküm'ün geleceğini haber verdiğinde yapmaya başlasaydı ki anca yetiştirdi. Şimdi gelmelerine üç saat vardı ve ortada hazır olan hiçbir şey yoktu! Ayrıca... Bir o kadar olumsuz deneyimden sonra da olacak gibi görünmüyordu. Bu gidişle Yağız'ın ağzına sakız olmaktan kurtulamayacaktı.

Burnuna dolan yanık kokusunun keskinliğiyle tüm düşüncelerinden bir an için uzaklaştı ve hızla ocağın başına geçti. Karşılaştığı görüntü ise pek parlak değildi. Bu hafta pazardan aldığı patlıcanlar, imkânsız bir evrimin eşiğinde Zonguldak kömür madenlerinden yeni çıkarılmış kömürlere dönüşmüştü. Hemen ocağın altını kapatarak, tavayı ocağın üzerinden almak için hamle yaptı; ama tavanın sıcak sapını tutmasıyla bırakması bir oldu. Attığı ufak çığlığın ardından çektiği acıyı azaltacak gibi istem dışı yanan parmağını dudaklarına götürdü. Arkasından hemen elini suya tuttu. Karşılaşacağı manzaradan ürkse de arkasını dönmek zorunda kaldı ve mutfağına gelişigüzel göz gezdirdi. Durum gerçekten de hiç parlak değildi!

Bir karnıyarık yapmak bu kadar zor olabilir miydi?! Bir de onun yanına pilav yapılacaktı! Ee yemek çorbasız olur mu?! Unutmadan... Mezeler de yemeğin ayrıntısıydı. Ama şu an ortada kesilmiş ekmek bile yoktu. Ellerini başının üzerinde topladığı topuzunda birleştirip etrafında tam tur attı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Film sektörü, film çekmeye başlayalı böyle vasat bir film çekmiş olamazdı. Şu an hiçbir vasat film onun bu hâliyle yarışamazdı.

İnternette karnıyarık tarifini okurken hiç bu kadar zorlanacağını düşünmemişti. Tamam, birçok başarısız deneyime göğüs germişti bu mutfakta; fakat şimdi iş ciddiye. Bunu başarmak zorundaydı ve Yağız'a söylediği sözler sonrasında her şeyi göz ardı ederek yapabileceğini düşünme gafletinde bulunmuştu. Hâlbuki bir çocuğa okuma yazma öğretmekten daha zor görünüyordu şu an gözüne. Ah ah dadısı ve annesi ona yemek öğretmeye çalışırken akli acaba nerelerdeydi?! Bu durum son zamanlarda mutfak konusunda aldığı en büyük ders olmuştu. Acı olmuştu; ama olmuştu. Evinde şahken şimdi şahbaz olmuştu! Olmuştu da olmuştu.

Doğradığı soğanları bir tavanın içine alarak ocağı yüksek ateşte açtı. Bir yandan da dağınıklığı toplama işine girişmişti. Kapının çalmasıyla işini bırakıp, kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açtığı anda gördüğü adam tüm mutfağı ona unutturmuştu bile.

"Benim biricik karımın yardıma ihtiyacı var mı acaba?"

İşte her şeyin sebebi olan, adı sadece beş harf, iki hece olan bu adam, başına dağ kadar dert açmıştı. Ama o her şeyden habersiz kapının kenarına yaslanmış, biçimli ve bir erkeğe göre aşırı güzel olan dudaklarına yapışmış tatlı bir gülümsemeyle kendisini süzüyordu. Naz ne kadar ev hâlindeyse o da o kadar özenli görünüyordu. Yeşil gözleri adamın bakışlarıyla karşılaştığında, içini garip bir ürperti sardı. O bakışları ve sözleri sıcaklık olmasına rağmen...

"Hayır. Teşekkür ederim. Sen topunla tüfeğinle benim mutfağıma karışmasan daha iyi olur."

"Emin misin?"

"Oldukça."

Aslında düşüncesi hoşuna gitmişti kadının. 'Kendisi ve Yağız mutfakta yemek yapıyor.' Gerçi hayalinde daha çok Yağız yapıyor Naz yiyor görünüyordu. Sözleri üzerine adamın gülümseyişi biraz daha genişlerken Naz sormadan edemedi.

"Yardım konusunda ciddi miydin yoksa sağlık müfettişi oldun da haberim mi yok?"

"Gayet ciddiydim; ama sağlık müfettişliğini de düşünmedim değil. Şu an o mutfağın her türlü sağlık kuralını ihlal ettiğine eminim," derken adamın büyüyen gülümsemesi üzerine genç kadının dudakları da istemeden kıvrıldı. Ama bunun sebebi hırsı. "Sen öyle sanmaya devam et. Sana öyle yemekler yedireceğim ki unutamayacaksın."

Gerçekten ona bu yemeği unutulmaz hâle getirebilir miydi, yoksa o ne kadar unutmak istese de bu adam ona hatırlatıp durur muydu bu günü, bilemiyordu Naz.

“Her açıdan unutamayacağıma eminim karıcığım. Mesela... İçeriden gelen yanık kokusunu da unutmayacağım. Kesinlikle.” Kadının gözleri birden açılırken nasıl dalıp da yanık kokusunu fark etmediğini anlayamadı.

“Herkesin ufak kusurları olur karıcığım; ama bu koku buraya kadar geldiğine göre senin kusurun baya büyük. Ama ben yine de senin her kusuruna göz yumarım.” Bunları söylerken adamın kendisine göz kırpmasıyla bir an nefesini tutsa da çabuk toparlandı. Mutfığa gitmek istemese de gerçekten yanık kokusu çok keskindi. Nasıl da unutmuştu ocakta?! “Hadi beni daha fazla lafa tutma. Ocakta yemeğim var. Yoksa aç bırakırım seni. Sen içecekleri alıp gelsen yeterli kocacığım.”

Yüzüne kapanan kapıya boş boş bakarken buldu kendini Yağız. Bu kapılarla arası hiç iyi değildi. Şu an bu kapının arkasındaki güzel karısını düşündükçe içi bir tuhaf oluyor, yumruğu kadar olan kalbi kilometre atlıyordu. Onun karşısında rahat davranmaya çalışsa da onun bir dudak bükmesi bile şimdiye kadar olağan uyumuyla çalışan tüm sistemi, işleri elden bırakıyordu. Bir elini saçlarının arasından geçirerek merdivenlerden inmeye başladı. Atladığı her bir merdivenle, kadının mutfak önlüğünün önündeki lekeleri ve topuzundan yüzünün iki yanına dağılmış saçlarını düşünmemeye çalışıyordu.

Yağız şimdi yüzüne kapatılan kapının tam karşısında duruyordu. Aradan geçen iki saat oldukça zor sabretmişti zaten, şimdi de kapıyı çalmış dakikalardır açılmasını bekliyordu. İçecekleri vermek için geldiğinde de bu kadar çok beklemişti kapının açılmasını. Kim bilir neler yapıyordu içerde. Bir kez daha zile uzandığında kapı ardına kadar açıldı ve deyim yerindeyse Yağız’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Karşısındaki kadının güzelliğinin her seferinde

kendisini bu derece şiddetli çarpmasına alışmamıştı hâlâ ve bu kadın sözde de olsa onun karısıydı. Yani bu akşam bu kadın üzerindeki haklarını istediği gibi kullanabilirdi. Tabii makul ölçüde...

"Hoş geldin canım. Aman Allah'ım bunlar çok güzel," diyerek elindeki çiçeklere uzanan kadın hızla çiçekleri aldı ve içeriye girdi. Çiçekleri yemek masasının üzerine bırakırken Yağız'da onu izliyordu ve kapıyı kapatarak onun yanına giderken aklında tek bir kelime dönüyordu.

Canım? Bir insan bir kelimeyi bu kadar tatlı söyleyebilir miydi? Üzerindeki hoş elbisenin tülünün altındaki astar insana içindeki merak ettiriyor, su dalgası saçları ise şu an kendi mavi gözlerindeki dalgalarla ölümüne yarışacak durumdaydı. Dudakları... Aşırı derecede... Tadılmak için can atılan şekerlere benziyordu. Söylenen *canım* kelimesi öylesine sarhoş etmişti ki kendi adının birden söylenmesi soğuk duş etkisi yaratmıştı.

"Yağız? Ne oldu? Olmamış mı?" diyen Naz elbisesinin tülünü eliyle düzeltti.

Kadının yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce genç adamın canı sıkıldı. Kim bilir ne zamandır kapıda boş bakışlarla ona bakıyordu. Sorduğu soruda ima ettiği durumun aksine o kadar güzel olmuştu ki üzerine söz söyleyememişti Yağız. "Hayır aksine... Çok... Güzel görünüyorsun. Her zaman olduğu gibi."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece... Yalandan da olsa nasıl olup da sana sahip olabildiğimi düşünüyordum."

Kadının dudaklarından dökülen ufak bir kahkaha Yağız'ın tüm sıkıntısını alıp götürdü. "Sanırım bir süre bu durumun şokundan ikimiz de kurtulamayacağız hayatım. Ama senin serenatlarını, israrlarını bol bol anlatacağım bugün."

Hayatım? Söylenen ikinci aitlik içeren kelime ile Yağız, kadına doğru bir adım atarak daha da yaklaştı ve ellerini Naz'ın belinin iki yanına koydu. Ne zamandır bunun için yanıp tutuşmuyor

muydu? “Desene bugün çok eğleneceğiz bir tanem. Hikâyemizi hazırladın mı? Elimizde yeterince malzeme var mı?” Kadının kendisine doğru sokulması ile derin bir nefes aldı. Hoş çiçek kokusunu içine çekerken, gözleri bir an için dudaklarına takıldı.

“Malzemeden bol neyimiz var canım. Ayrıca... Çiçeklere bayıldım. Çok güzeller. Teşekkür ederim.”

“Eşimle ilk yemeğimize çiçeksiz gelemezdim. Bu mevsimde taze çiçek bulmak çok zor; ama...”

“Ama sen bulmuşsun hayatım,” diyerek güldü kadın.

Adam omuzlarına uzanan ellerin sanki toz varmış gibi öylesine gömleğini sıvazlamasını hissetse de gözleri hâlâ o parlayan tatlı dudaklardaydı. “Ben böyle canım cicim kelimelerini bir erkeğe söylemeye alışık değilim; ama evli bir çift gibi görüneceğimize göre...” derken yüzünün kızarması, genç adamın dikkatinden kaçmamıştı. Kadın onun göğsüne bakarken, adamın mavi gözleri kadının yüzüne öyle bir odaklanmış ve yakın duruyordu ki o an hiçbir değişikliğin gözünden kaçmasının imkânı yoktu. “Rahat ol güzelim. Karşında kocan var. İstedğin gibi konuşmakta serbestsin.”

O an mavi gözlerini bulan yeşil masum bakışlarla, olduğu yere çivi gibi çakılmıştı. Kendi dudaklarına çarpan nefesin tadını hissedebiliyordu ve...

Kapının sesi tüm ahengi bir anda bozmuştu. Şimdi bu ortamda yeni bir evi, kapıda misafirleri ve öpmek için deli olduğu ama nefesini hissetmekten ileri gidemediği bir karısı vardı. Aman ne hoş! Kadının kollarından çıkmasıyla gözlerini kapatarak derin bir nefes daha aldı; ama burnuna dolan kadının kokusu hiç yardımcı olmamıştı. Kapiya doğru döndüğünde Naz'ın ev sahibi havasıyla Ali'nin ve yanındaki kızın montlarını alışını izledi. Tüm bu zahmet katlanmalarına sebep olan kız, ufak tefek olmasına rağmen oldukça güzel bir kız gibi görünüyordu; ama onun gözleri sürekli Naz'a kayıyordu. Buna engel olamıyordu.

"Karnınız aç mı ablacığım? Hemen yemek ister misiniz yoksa biraz bekleyelim mi?"

"Olur abla ya oldukça acıttık aslında. Hem eniştemi de çok beklettik sanırım," dedi Ali, Yağız'a bakarken. "Ah be Ali'm sen alışamadın; ama ablan benim bu aç kurt hâllerime alıştı ya sizi beklerken mutfağa bile sokmadı beni."

Gülümserken yüzünde oluşan gamzesi o kadar derin ve güzeldi ki, Naz hiçbir şey düşünmeden kolunu hafifçe Yağız'ın beline doladı. Genç adamsa omuzlarından onu kendi bedenine çekmekte gecikmedi. Naz adamın göğsünde iyice yer edinirken, o ferah, kendine özgü kokusunu içine çekmeyi ihmal etmedi ve hafifçe Yağız'ın göğsüne vururken gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "O zaman hadi yemeğe buyurun. Kocamı yeterince aç bıraktım bugün."

O ana kadar Yağız'ın hiç dikkatini çekmeyen salondaki yemek masasının doluluğu, bir kez daha şaşırtmasına neden oldu. Servisler muntazam şekilde yerleştirilmiş, mezeler yerini almış sadece kuş sütü eksik gibi görünüyordu. Gördüklerine inanamayarak kaşlarını çattı. Bundan yaklaşık iki saat önce apartmana yayılan yanık kokusunun sebebi bu daire değilse neresiydi? Şüpheci bakışları Naz'ı buldu. Ondaki bakışların aksine kadındaki hâlden memnun gülümseme, tek kaşının havaya kalkmasına neden oldu. Bu kadın bu kadar sürede bu kadar yemeğin nasıl altından kalkmıştı? Yemek işinde iyi olmadığını söyleyen kendisi değil miydi? Naz ona başköşeyi işaret ederek oturmasını sağladığında hâlâ kuşkuyla masaya bakıyordu. Ambalaj oldukça güzeldi; ama... Zaten zehirler hep altın tepside sunulmaz mıydı? Düşündüklerinin aksine dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Kesinlikle bu gecenin keyfini çıkaracaktı.

"Oo ablaların güzeli yine döktürmüşsün. Ablam diye söylemiyorum çok güzel yemek yapar," diyen Ali söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibi görünüyordu. Yağız bu laflara takıl-

madan edemedi. "Geçen gün yediğimiz kereviz yemeğini unutamıyorum."

"Unutamaman normal hayatım; çünkü ben yaptım. Öyküm-cüğüm bu iki erkeğin sebzelerle hiç arası yok. Gerçi Yağız abine öyle böyle yediriyorum; ama Ali'ye yedirmek zor oluyor. Ne de olsa erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş. Ben Yağız abinin kalelerini tek tek fethettiğim için ona lafımı geçirmek zor olmuyor."

Naz'ın kahkahasına Öyküm de eşlik edince ortam daha sıcak bir hâle gelmişti. Naz çorba servislerini yaptığında Yağız'ın gözleri yanında oturan Naz'dan ayrılmazken çorbasından ufak bir yudum aldı. İlk yudum... Sıcak yayla çorbasının tadı tüm diline yayıldığında istemeyerek gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bu nasıl bir çorbaydı böyle? İnanamayarak bir yudum daha aldı. Bu çorbanın tadı... Tek kelimeyle mükemmeldi.

Yağız'ın düşüncelerini "Naz abla ellerine sağlık çorba harika olmuş," diyen Öyküm dillendirmişti.

"Afiyet olsun," diyerek gülümsedi Naz ve Yağız'ın tepkisini ölçmek için ona baktı. Bakışları karşılaştığında Yağız kaşığını bırakarak arkasına yaslandı. "Ellerine sağlık bir tanem. Her zamanki gibi mükemmel."

"Afiyet olsun hayatım. İstersen daha koyabilirim," demişti Naz bilmiş bir tavırla.

"Çorbayla karnımı doyurmak istemiyorum. Gerçi yemeklerini düşündükçe daha çok acıkıyorum ama. Bu arada içli köfteyi ne ara yaptın?" Kendisi yapmış olamazdı herhalde. Ne olursa olsun adam buna inanmazdı. "Onu ben yapmadım, annem göndermiş. Buzluktan çıkardım," dedi Naz ustaca. Bu adam onu yıldıramazdı.

"Merakımı mazur görün; ama... Ne zaman evlendiniz?"

Öyküm'ün lafa karışmasıyla ikisi de önce kıza doğru döndüler ardından da birbirlerine baktılar. İlk konuşan Yağız oldu. "Henüz çok yeni sayılır. Bir yılı biraz geçti."

Naz, çorba servislerini toplayarak yemek servislerine geçtiğinde masada sohbet devam ediyordu. Yağız gördüğü yemeğe gözlerini kısarak baktı. Karnıyarık ve yanında pilav... En sevdiği yemeklerden biriydi; ama bakalım nasıl olmuştu? İlk lokmasını çekinerek alsa da ikinci lokması için sabırsızlanması yemeğin lezzetinin kanıtıydı. "Hayatım karnıyarığı nasıl yaptın? Şahane olmuş," diye sordu kuşkulu bakışlarla.

"Kayınvalidemin gizli tarifi."

"Tarifi sana cennetten mi verdi?" diyerek Naz'ı köşeye sıkıştırmaya uğraşsa da başarılı olamadı. "Biz henüz flört ederken vermişti ve kimseye vermeyeceğime söz verdim. Çocuklarımdan başka."

Yemekler yenmeye devam ederken Öyküm'ün sohbeti Naz'a yöneldi. "Naz abla ben seni daha önce çalıştığın okulda görmüş-tüm. Hatta özellikle babama evli olup olmadığını sormuştum. Parmağında alyans göremeyince... Okulda oldukça dikkat çekiyorsun."

Naz şaşkınlıkla Öyküm'e baktı. "Babana mı sordun?" dedi hafif meraklı bir ses tonuyla. "Evet, babama sormuştum. Babam Tahir Yılmaz. Çalıştığın okulun müdürüdür kendisi."

"Öyle mi, ne güzel? Tahir Beyin senin gibi bir kızı olacağını olduğundan haberim yoktu," derken sıkıntıyla yemeğinden bir çatal aldı. Okulda kimseyle medeni hâliyle ilgili soru sorulacak ve bu soruyu sormaya yanaşacak kadar samimi bir sohbette bulunmamıştı. Bir tek Sema vardı. Onunla da açık açık bu konuda konuşmamıştı aslında. Bunu düşünmemeye çalışarak yemeğinin tadına odaklandı. Mmm... Yağız'ın yüz ifadesini görmek için ona bakmayı da ihmal etmedi. Genç adam hâlimden memnun yemeğini yerken üzerinde hissettiği bakışlara karşılık vermişti. Adam memnun olduğunu belirtir gibi hafifçe başını sallarken, yüzündeki gülümseme de ona eşlik etti. Naz o kadar keyiflenmişti ki Öyküm'ün bu sefer Yağız'a çevirdiği sohbeti ilk anda anlayamadı;

ama bir kez daha şaşırması çok uzun sürmedi. "Yağız abi açıkçası senin de evli olduğunu düşünmemiştim."

Yağız bakışlarını Öyküm'e yönelterek devam etmesini bekledi. "Sizin birliğinize de birkaç kere geldim. Halam oradaki revirde hemşire. Ama evli olduğundan hiç bahsetmedi. Söylemem lazım ki sen de çok dikkat çekiyorsun. Eminim ki insanlar gözlerini sizin üzerinizden alamıyorlardır," dedi kız gülümseyerek; ama Naz gülüyordu.

Bu kız ne kadar da dikkatli çıkmıştı ve hiç umulmayacak bir haber ağına sahipti. Hem de tüm ailesini sanki peşlerine takmıştı da şimdi 'Hepiniz bana yalan söylüyorsunuz!' diyerek sessizce haykırıyordu. Nasıl kalkacaklardı bu işin içinden. Öyküm'ün sonraki sözleri ise onu şokun son seviyesine doğru sürükledi. "İkinizin de soyadının farklı olduğunu da öğrenince... Ee alyanslarınız da yoktu. Ama çok güzel bir çift olduğunuzu inkâr edemem."

Kızın bakışlarındaki kuşkuya rağmen dudaklarında beliren gülümseme Naz'a soğuk terler döktürüyordu. Belki güzel başladıkları için kız kendini onlara yakın görmüş ve böyle bir sohbet açmıştı ya da Naz yalan söylemeye uğraştığı için kız sürekli üstlerine geliyormuş gibi hissediyordu. Öyküm'ün sözlerinin sonrasında Yağız'ın ufak bir kahkaha atmasıyla aniden bakışlarını ona çevirdi. Yağız'sa âşık bir adam gibi onun masanın üzerindeki eline uzanarak tutmuş ve gözlerinin içine bakmıştı.

"Hayatım farkında mısın, bu günlerde bu soruyu ne kadar çok merak eden oluyor."

"Ben yanlış bir şey söylemek istemedim. Özür dilerim. Sadece... Bir çift olarak sizi gerçekten birbirinize çok yakıştırdım, merakım bu yüzden." Öyküm biraz mahcup olmuş görünüyordu; ama olmalıydı da! Naz ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Ali'ye bakılırsa o da Naz'la aynı durumdaydı. "Özür dilenecek bir şey yok Öyküm. Alyans konusunu geçenlerde alışverişe gittiğimizde yaşlı bir teyze de sormuştu. Yağız abinin aklına o geldi anlaşılan. Beni

biraz utandırdı da o zaman," diyebilirdi şakayla karışık. Bu söyledikleri o an aklına gelen ilk şeylerdi.

"Hayatım bunda utanacak ne var? Sadece hamile olduğunu söyledim," diyen Yağız, tutmakta olduğu eli biraz daha sıktı. "Kilo almaktan hoşlanmadığının farkındayım. O teyzeye de 'Eşim kilo aldı da o yüzden alyans takmıyor,' mu deseydim? Hem hamile olmanı çok isterdim."

Genç kadın duyduğu sözlerle yaşadığı şaşkınlığı gizlemek için gülmeye çalıştı. "Ama değilim. Yağız abinle evlenince rahata erdim, o yüzden de biraz kilo almıştım. Alyansım parmağıma olmuyordu; ama şu aralar formumdayım. Taşınma işleri derken baya kilo verdim," dedi Öyküm'e bakarak. Öyküm'ün gülümsemesi kuşkuluyken, Ali oldukça rahatlamış görünüyordu.

"Çoğu bayanın problemi tabii. Ama şu an gerçekten de gayet formundasın Naz abla. Siz yeni taşındınız değil mi?"

İşte bir başka soru...

"Evet, yaklaşık bir ay oldu. Biz buraya taşınmadan önce Ali alt kattaki öğrencilerle kalıyordu; ama biz buraya taşınınca daha fazla öğrencilik hayatına katlanmasına gerek kalmadı. Şimdi daha rahattır diye düşünüyorum," diye yanıtladı Yağız.

"Tabii ki enişte. Öğrenci evinde yaşanılır mı? Kızların evleri yaşanılırdır; ama erkeklerinki zor oluyor gerçekten," derken Ali hafif telaşlı görünüyordu.

Naz sohbetin havasından biraz olsun kaçmak için yemek servislerini toplayarak kendisini mutfağa attı. Tabakları bırakmasıyla hemen yatak odasına girerek mücevher kutusunu ve yüzük kutularını kurcalamaya başladı. Alyansa benzer bir şeyler mutlaka bulmalıydı. İşte! Anne ve babasının doğum gününde aldığı takının yüzüğü beş sıra boydan boya küçük taşlardan oluşuyordu ve hatta bazı bayanların bu yüzükleri alyans olarak kullandığını da görmüştü. Hemen altın yüzüğü sol yüzük parmağına takarak salona yöneldi. Sandalyesine oturduğunda masadakilerin soh-

bet ettiğini gördü. Yağız gayet rahat bir şekilde Öyküm ve Ali'ye sorular soruyor, onlar da yanıtlıyordu.

"Baban ve halanın seninle burada olması gerçekten de büyük şans Öyküm. Bir bayanın burada yalnız olması oldukça zor; ama sen şanslılardansın," demişti Yağız.

"Gerçekten de benim için büyük şans Yağız abi. Önce halamın tayini çıktı buraya. Bir iki sene sonra babamın tayini de beklenmedik bir şekilde buraya çıkınca ben de üniversite tercihim buradan yana kullandım."

"Oldukça akıllıca olmuş. Babalar kızlarına çok düşkündür malum," diyerek sohbe katıldı Naz.

"Evet, özellikle annemin vefatından sonra... Babamdan ayrıldığımı düşünemiyorum bile."

"Başın sağ olsun. Aile için oldukça zor bir durum. Çünkü annen gittikten sonra bir bakıyorsun ki aileyi ayakta tutan oymuş. Benim annemin vefatından sonra, kız kardeşim oldukça zor bir dönemden geçti. Seni anlayabiliyorum; ama bunun tesellisi yok."

"Teşekkürler Yağız abi. Dostlar sağ olsun. Onu çok özleyorum; ama yapacak bir şeyim yok."

Öyküm zoraki gülümseyerek Naz ve Yağız'a baktı. Naz'sa Yağız'ın duygularını anlayabilmek için onun yüzünü izledi. Ama yüzünde en ufak bir zayıflık belirtisi yoktu. Söylediklerinde oldukça samimi olduğu aşikârdı. Fakat yüzünde ciddiyetten başka hiçbir şey yoktu. Annesini öyle çok özlemişti ki oysa genç adam. Şimdi olsaydı doyasıya sarılır, imkânı olsa onu geri getirmek için her şeyi yapar, dizinin dibinden ayrılmazdı. Masadaki elinin üzerine kapanan sıcacık eli hissetmesiyle bakışlarını Öyküm'den eline çevirdi. Kendi elini tutan Naz'ın sıcacık eli, ona güç vermek ister gibi baskısını biraz daha arttırdı. Genç adam dayanamayarak elini tutan eli kaldırarak dudaklarına götürdü. Dudaklarından çektikten sonra, masada ellerini tutmaya devam ederek avuç içini hafifçe okşamaya başladı.

Naz bunları bu şekilde değil, adamla dertleşirken ya da sohbet ederken öğrenmek isterdi. Ama şu an elinden tüm vücudunu ayaklandıran elektriklenme, düşünmesine pek fırsat vermiyordu. Sadece doğrudan Yağız'ın fırtınalı gözlerine bakabiliyor, o fırtınada çarpan şimşekler genç kadının tüm vücudunu ayaklandırıyor-du. Adamın mırıldandığı kelimeler geldi kulağına. Dudaklarından dökülen Fransızca sözcüklerdeki aksan o kadar belirgin ve hoştu ki Naz, masadakileri çoktan unutmuştu bile.

"Nasıl tanıştınız?"

Öyküm'ün sorusuyla kendine gelemese de hafif toparlanan Naz, kıza baktı. O an aklına hiçbir şey söylemek gelmiyordu ki. Çünkü şu an adını bile unutmuş olabiliirdi.

"Hava alanında tanıştık. Ben ilk görev yerime giderken Naz ablanız Paris Moda Haftası'ndan dönüyordu. Elinde o kadar çok eşya vardı ki. Önce farkına varmadan önündeki dev adama yani bana çarptı, üstüne üstlük bir de ben ona çarpmışım gibi beni payladı. Tabii ben bunun üzerine onun eşyalarını taşıdım; ama intikamım oldukça güzel oldu," diyen genç adam gözlerini Naz'dan ayırmıyordu. Ayırmak istese de yapamıyordu. Sanki ayırsa kadın gözlerinin önünden kaybolacaktı.

"Ne yaptın peki?" dedi Öyküm merakla. Ali de pür dikkat onları dinliyordu. Çünkü bunların bir oyun olduğunu çok önceden bilmeseydi bu sahnelenen tiyatronun gerçek hayattan bir kesit olduğunu düşünürdü. Kesinlikle ablası ve eniştesi birer oyuncu olmalıydı.

Yağız, Naz'ın sol elini işaret etti başıyla. Naz'ın yüzük taktığı gözünden kaçmamıştı. "Onunla evlendim. Gerçi ikna etmek çok zor oldu."

"Naz ablanın adı gibi nazlı olduğu belli. Ama böyle güzel bir kadını ikna etmek pek de kolay olmamalıydı zaten."

Bu lafların üzerine Naz da kendini tutamayarak hafifçe güldü. "Önce babama aldırmadan balkonumun altında bana Fransızca

serenatlar yaptı, sonra da beni balayına Paris'e götürdü," derken kahkaha attı Naz. "Yani Öyküm, aşkımız Türkiye sınırlarını aştı," diye eklemişti adam.

"Gerçi babam ablamı vermek istemedi başta; ama... Baktı kızı kaçmaya hazır. Dayanamadı."

Ali sohbetin gidişatını bilmediği için sadece dinlemekle yetinse de bu şekilde sohbeta dâhil oldu. Gerçi her şey çok güzel hatta süperdi. Kimse oyun oynadıklarını anlayamazdı. Naz ve Yağz'ın birbirlerine olan bakışlarını gece boyu incelemişti ve... Bir şeyden kesinlikle emin olmuştu. Her şey oyun olabilirdi; ama bu bakışların oyun olma gibi bir imkânı yoktu.

"Tatlılara hemen geçelim mi yoksa siz ders çalışırken yemeyi mi tercih edersiniz?" diye sordu Naz.

"Yemekler ve mezeler çok güzel olmuş. Hatta ayıp olmasın diye kendimi tutmaya çalışsam da pek başarılı olamadım ve sanırım midemde hiç yer kalmadı. Ellerine sağlık. Sanırım ben tatlıyı daha sonra alacağım," dedi Öyküm beğeniyle.

"Peki o zaman. Siz ders çalışmaya geçebilirsiniz," diyerek masayı toparlamak için ayağa kalktı Naz. Ellerinin titreyişini belli etmemek için hızlı hareketlerle yemek servislerini toplarken masanın görüntüsünden oldukça memnun kaldı. Mezeler bitmiş ve tabaklar boştu. Demek ki oldukça iyi bir iş başarmıştı. Elindekileri mutfak tezgâhına bırakırken elinde tabaklarla Öyküm mutfığa girdi ve ellerindekini tezgâhın boş kısmına bıraktı.

"Sizin kadar birbirine âşık bir çift görmedim ben. Allah nazarlardan korusun. Açıkçası... Seni kendime yakın bulduğum için söylüyorum Naz abla. Önce evli olduğunuza inanamamıştım; çünkü hepinizin soyadları farklı. Hatta Ali'nin bile. Ama bugün evlilikte soyadların pek önemi yokmuş. Bunu bir kez daha anladım Yağz abinin bakışlarından."

Öyküm bu tespitleri yaparken oldukça yapmacıklıktan uzaktı bu yüzden içinden ona kızamıyordu. Ama çok meraklı olması da

can sıkıcı olsa da sözleri bir o kadar hoşuna gitmişti. Demek ki Yağz'la onu çok yakıştırmıştı. Son zamanlarda aklında sürekli dola-
nan Yağz'ın, somut olarak evini doldurması anlamlandıramadığı
bir huzur veriyordu. Soyadı konusu bile bu huzur duygusunu göl-
geleyemiyordu; ama bir şeyler söylemek zorundaydı. "Biz... Kü-
çükken... Daha doğrusu Ali oldukça küçükken anne ve babamız
ayrıldı. Ben seçim yapacak yaşıyordım; ama Ali değildi. Babalar
kızlarına düşkün olurmuş ya... Ben babamı tercih ettim. Ali de kü-
çük olduğu için annemde kaldı... Annem babamdan boşandıktan
sonra kırlık soyadını kullanmaya başladı; ama... Babama o kadar
öfkeliydi ki... Ali'nin soyadını da değıştirdi. Ben tabii babamın
soyadını kullanıyordum. Şimdiki halimize gelince... Ben sanırım
diğer kızlara göre babama daha düşkün bir kıyım. Bu yüzden alış-
tığım düzeni bozmamak adına... Bir de özgürlüğüme düşkünüm
tabii... Hem de fazlasıyla... Soyadımı değıştirmek bir erkeğin bo-
yunduruğına girmek gibi gelmişti bana. O yüzden değıştirmek
istememedim. Yağz abin de oldukça anlayışlıydı. Onun için soyadı,
yanında olmamdan daha önemli değildi. Yani... En azından bana
öyle söyledi. Yağz abini tanıdıktan sonra bu düşüncemde hata
ettiğimi anladım. Bir gün eğer nikâh tazelersek soyadımı değış-
tirmeyi düşünüyorum. Bana söylemese de Yağz abinin de içten
içe bunu istediğine eminim."

Tek ayak üzerinde bin bir tane yalan söylemek, bu olsa ge-
rekti. Sürekli durarak konuşması işleri hiç de kolaylaştırmasa o
an aklına gelen şeylerin doğruluğunu tartmadan konuşmuştu
ki söyledikleri hukuka uygun muydu, onu bile bilmiyordu. Ama
anlaşılan fikirlerini sıkıntıyla dışa vurma, Öyküm'ün tarafından
üzüntü olarak karşılanmıştı. Kız anlayışla gülümseyerek Naz'a
baktı.

"Yağz abi oldukça anlayışlı ve söylemeden geçemeyeceğim
ama çok da yakışıklı bir adam. Birlikteki tüm hemşirelerin konuş-
tuğı kadar var. Eminim ki seni ne kadar sevse ve anlayış gösterse

de ki bunu ona bakmadan ses tonundan bir kör bile anlayabilir, içten içe soyadını taşımanı istediğine ben de eminim. ”

Naz kızın sözlerinden sadece bir cümleyi cımbızla çekip almıştı. Birlikteki bilmem kaç metre karelik alandaki tüm hemşireler işi gücü bırakıp Yağız'ın dedikodusunu mu yapıyordu? Çenesinin ağrmasıyla dişlerini sıkıldığını o an fark etti. Akli 'Naz seni neden bu kadar ilgilendiriyor?!' derken anlamlandıramadığı bir kısmı 'Bu adam bu hemşireleri neden bu kadar ilgilendiriyor?!' diye düşünüyordu. "Demek hemşireler Yağız abini konuşuyor," dedi yarım ağız gülmeye çalışarak. Aslında bunları söylemeyecekti; ama dayanamamıştı.

"Açıkaşı... Özür dilerim... Ben... Söylememem gerekirdi; ama... Yani sonuçta eşin oldukça yakışıklı bir adam ve bekâr hemşirelerin gözünden kaçmamış. Ben... Aklını bulandırmak değildi amacım Naz abla... Anlaşılan Yağız abinin onların varlığından bile haberi yok. Çünkü... Hepsi hafif isyanlarda. Yağız abinin evli olduğunu duyunca hepsinin bir süre evine kapanacağına eminim. Bir de eşine bu kadar âşık olduğunu duyduklarında... Özellikle halam..."

Kız mahcup bir hâlde konuşurken, son kısmı mırıldanarak söylese de Naz duymuş ve gülmeye başlamıştı. Demek ki Öyküm'ün halası Yağız'a abayı yakmıştı. Gerçi bu konuşmada en çok hoşuna giden kısım Yağız'ın hemşirelerin varlığına bile dikkat etmemiş olmasıydı. Keyfi yerine gelmişti. Şimdi Öyküm halasına bugünkü yemeği anlatacak ve yarın tüm birlik Yağız'ın evli olduğunu öğrenecekti. Aman Yarabbim! Bu konuşmayı muhakkak Öyküm'ün babası da duyacak ve ardından tüm okul da öğrenecekti. Bu yalan anlaşılan boylarını aşacak gibi görünüyordu. Yine de... Bu durum... Hoşuna gitmişti! Hem de aşırı derecede! Yağız'ın sesini duymasıyla sohbetleri bir süre durdu. "Hayatım telefonun çalıyor."

Anne ve babasıyla sabah konuşmuştu. Acaba şimdi kim arıyordu? Öyküm'ün aklında kuşkulu bir düşünce bırakmak istemediği için gözünü kararttı bir an. "Sen bakar mısın canım?" diye seslendi.

Yağız'la evli olma düşüncesi şu an için o kadar güzeldi ki Hürrem Sultan, sultan olalı Naz kadar keyifli olmuş olamazdı. Çok geçmeden mutfağa elinde tabaklarla Yağız ve Ali girdi.

"Siz sohbete daldınız bakıyorum. Bu arada arayan münasebetsiz kuzenin Orkun'muş. Nedense hiç sevmiyorum o adamı. Çocuklar siz ders çalışmaya geçin isterseniz. Ben Naz ablanıza yardım ederim. Kayınbiraderim bir kez daha çakmasın bu ders-ten. Yoksa mezun olamayacak," dedi Yağız. Orkun konusu geçtiğinde dişlerini sıkması Naz'ın gözünden kaçmamıştı; ama şu an Orkun zerre kadar umurunda değildi. Zaten... Orkun kimdi ki?

"Hadi siz çalışmaya geçin," diyerek gençleri dün akşam evin boş ama bugün Ali'nin eşyalarıyla dolu olan odaya gönderdi. Dün Öyküm'ün geleceğini öğrendikten sonra Ali'nin alt kattaki tüm eşyaları inandırıcı olmak adına Naz'ın evine taşınmıştı. Sarp, Erkan, Ali ve sonra onlara katılan Yağız'la oluşan dört kişilik ekip kısa sürede Ali'nin odasını bu dairede baştan yaratmışlardı.

İki genç mutfaktan çıktıktan sonra Naz ve Yağız baş başa kalmışlardı. Yağız elindekileri bırakarak tezgâha yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve hem mutfağı hem de Naz'ı süzmeye başladı. "Yanık kokusunu aldığım bu evi hiç de böyle hayal etmemiştim. Beni şaşırttın."

Naz saçlarını savurarak mutfaktan çıkarken bir taraftan da karşılık vermeyi ihmal etmiyordu. "Sana unutamayacağın yemekler yedireceğimi söylemiştim."

Yemek masasındaki son kalan şeyleri toparlarken, Yağız'ın mutfaktan gelen yüksek ses tonundaki kahkahalarıyla meraklanarak mutfağa girdi. Karşılaştığı manzara ise daha çok merak etmesine neden olmuştu. Yağız ellerini beline koymuş bir şekilde

ağız dolusu kahkaha atıyordu. Kaşlarını çatarak onun kahkahalarının bitmesini bekledi; ama hiç bitecek gibi değildi. En sonunda dayanamadı. "Bu kadar komik olan ne?"

Yağız kahkahalarının arasında kıza yaklaşarak cevap verdi. "Komik olan ne mi?! Hayatımda hiç böyle güldüğümü hatırlamıyorum ve bunun sebebi sensin." Kadına iyice yaklaşarak elindeki-leri aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Ellerini beline sararak kaçmasını engelledi. Gerçi Naz kaçmak gibi bir girişimde bulunmamıştı; ama şu an oldukça meraklı gözüküyordu.

"Seni farkında olmadan bu kadar güldürebiliyorsam ne güzel? Sevindim senin adına."

Biraz bozulmuş bir hâlde adamın kollarından çıkmaya çalışsa da başarılı olamadı. Adam onu saran kollarını daha da sıktı. "Bugün yediğim yemekleri de bu hâlimizi de asla unutmaya niyetim yok ve hakkını vermem lazım güzelim. Beni oldukça iyi kandırdın."

Naz adamın kollarında huzursuzca kıpırdansa da başka hamle yapmadı. Anlamış mıydı? Ama nasıl?! Her şekilde çok iyi organize olmuştu. "Seni neden ve ne amaçla kandırayım ki?" dedi adama kafa tutarak.

"Çok güzel yemek yapmasan da çok güzel yemek siparişi vermişsin."

Hayıır!! Gerçekten nasıl anlamıştı?! Paketlenmiş gelen yemekleri özenle kendi pişirmiş havası vermek için tencerelere ve borcamlara boşaltmıştı. Anlamasının imkânı yoktu. 'Acaba bir kalıntı mı bıraktım?' düşüncesiyle adamın kollarında etrafı inceleyen adamın sözleri merakına cevap oldu.

"Her şeyi iyi saklamışsın; ama çöp kutusunu boşaltmayı unutmuşsun. Restoranın ismini aldım, bir ara seni yemeğe götürürüm. Hem Kars'ın en ünlü restoranlarından. Evlere servis yaptıklarından haberim yoktu ama," dedi adam keyifle gülerken.

Bu adam bu dikkati sayesinde asker olmuştu! Nasıl böyle bir hata yapabilmmişti?! Ama taviz vermeye niyeti yoktu. "Birincisi sana yemek yapacağım diye bir şey söylemedim. Yanlış hatırlamıyorsam... Sana unutamayacağın bir yemek yedireceğimi söyledim ve bunu başardım da."

"Hayatımda senin kadar pratik zekâlı ve dediğim dedik bir kadın görmedin," diyerek ellerini kadının belinden çekti.

Belinden çekilen ellerin sıcaklığından yoksun kalması bir an için ürpermesine neden olsa da hemen tezgâhtaki bulaşıklara odaklanarak henüz sadece tek taksitini ödeyebildiği bulaşık makinesine yerleştirmeye başladı. Yağız da mutfak sandalyesine oturmuş onu seyrediyordu. "Tatlı olarak ne sipariş ettin peki?" derken adam hâlimden oldukça memnundu.

Aslında durumları gerçekten de gülünmeyecek gibi değildi. Yağız'ı iyi kandırmıştı. İsteddiği şeyi elde etmenin verdiği keyifle gülümserken tiryakiye çay suyu koyuyordu kadın. "Aslında başka bir şeyler alacaktım; ama kaymaklı ekmek kadayıfını tavsiye ettiler. Ben de ondan aldım. Çayın yanına da kurabiye sipariş ettim. Hoşuna gitti mi?"

"Mmm. Hem de nasıl..."

Naz elinde tatlı tabaklarıyla sözde Ali'ye ait olan odaya gitti ve kapıyı dirseğiyle açtığında birbirlerine oldukça yaklaşmış, ders çalışan iki genci izledi bir süre. Anlaşılan yanlış zamanda gelmişti. Onlar Naz'ı fark etmese de Naz, Öyküm'ün bakışlarındaki ilgiyi ve Ali'nin ses tonundaki sıcaklığı fark etmişti. Ama bu anın mahremiyetini daha fazla bozmadan çıksa iyi olacaktı. "Muhabbetinizi tatlıyla kesiyorum ama," diyerek tabaklarını bıraktı ve Öykümün kızarmış yüzüne hiçbir imada bulunmadan, Ali'ye kızın goremeyeceği şekilde göz kırparak odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Salo-

na geçtiğinde Yağız'ı televizyon karşısında kurulmuş bir şekilde buldu ve okul ile ilgili kâğıtlarının bulunduğu çantasını alarak Yağız'ın yanına oturdu.

"Öyküm'ün hem seninle hem de benimle bağlantısı olduğu hayatta aklıma gelmezdi. Elimize yüzümüze bulaştırmadan işin içinden sıyrılabilirsek bari," diyen Naz'ın yüzü sıkıntıyla kırıkmış kaşları çatılmıştı.

"Ben de böyle bir şeye ihtimal vermezdim; ama biz böyle iyi rol yaptığımız sürece şüphe etmez ve bu durumu sınırlı sayıda kişi bildiği sürece kimse gelip de biz böyle rol yaparken sorma cesareti göstermez. Birilerine aksini söylemen dışında..."

Kadın anında itiraz etmişti. "Ben kime söyleyeceğim ki? Hem neden söyleyeyim? Yaptığımız şeyle gurur duymuyorum sonuçta. Ama belki sen söylersen durum karışabilir."

Yağız, yerinde rahatça otururken gözlerini televizyondan ayırmış ve direk kadının yeşillerine bakmıştı. "Benim zaten bekâr olduğum tüm bilmesi gerekenler tarafından bilinirken kimseye de evliyim diyecek hâlim yok."

"Hemşireler de bu bilmesi gerekenler grubuna dâhil mi?" demişti kadın tereddütle. Bir yandan da adamın vereceği tepkiyi ölçmeye çalışıyordu. Adam sanki önemsiz bir şey söylenmiş gibi umursamazca bir yüz ifadesi takınmıştı. "Benim şecerem ve ona ait her türlü bilgi, üstlerimi ilgilendirir. Hemşireleri değil... Dediğim gibi sen de birilerine söylemezsen sorun olacağını sanmıyorum. Olursa da o zaman düşünürüz."

Naz yüzünü buruştururken "Sanki çok meraklıyım ya seninle evli olarak bilinmeye," demiş ve yanındaki çantasından kâğıtlarını çıkartarak okumaya başladı. Beşinci sınıfları ufak bir sınav yapmış ayrıca miniklerinden de kendisine resim yapmalarını istemişti. Kasım ayı gelmişken öğretmenler günü de yaklaşıyordu. Üst sınıfların kâğıtlarına bir süre göz attıktan sonra miniklerinin kendisi için yaptıkları resimlere geçti. Hepsini ilgiyle tek tek inceleyen eline minik İbrahim'in çizdiği resim geldi. Çöp adamdan

hallice bir kadın ve iki erkek vardı resimde. Kadının boyu daha uzundu ve henüz çok da güzel olmayan yazısıyla kargacık burgacık bir kelime yazıyordu. Naz, kelimenin ne olduğunu anmaya çalışırken bakışları kısılrsa da en sonunda ne yazdığını çözmüştü. Kendi adı yazıyordu. Yanındaki minik çöp adamın elini tutuyordu. Onun altında da 'İbo' yazıyordu. Etraflarında da bir sürü kalp vardı. Biraz daha arkalarında bir çöp adam daha vardı ve onun altında da 'Memo' yazıyordu. Üstüne üstlük siyah bir kalemle üzerine çarpı atılmıştı. Gülmemek için dişlerini sıkarken, kâğıtların arasından Mehmet'in çizdiği resmi buldu ve benzer bir resimle karşılaştı; ama bu kez Naz'ın elini tutan Mehmet, üzerine kocaman çarpı atılansa İbrahim'di. İki resmi de eline alarak gülmeye başladı.

Yağız, Naz'ın gülüşüyle dikkatini televizyondan ayırmış kadının neden güldüğünü anlamak için omzundan eğilerek kadının elindeki kâğıtlara baktı. Kaşları çatılsa da hayretle gülümsedi. Bu duruma neden şaşırıyordu ki? "Bakıyorum öğrencilerini âşık etmişsin kendine. Hem de onları birbirine düşürecek kadar."

Naz gülümseyişini bozmadan cevap verdi. "Sorma, Mehmet ve İbrahim benim yüzümden çok sık kavga ediyorlar. Normalde görsen kardeş gibiler, küs olsalar bile ikisinden birine laf gelince ikisi de aslan kesiliyor; ama söz konusu ben olunca kanlı bıçaklı oluyorlar. İkisi de benimle evlenmek istiyor. Ama İbrahim'e kalsa o daha avantajlı; çünkü onunla evlenmezsem abisiyle evlenirim diye düşünüyor. Gerçi İbrahim'den korkulur. Büyük bir aşiretin en küçük oğluymuş, abisi de en büyük."

İşin içinde bir de aşiret vardı öyle mi? Ah bu kız o aşireti bile karıştırdı. Yağız'ın yüzündeki gülümseme silindi birden. "Aşiret mi?"

"Evet. Buranın en büyük aşiretlerinden sanırım. Gerçi pek bilgim yok; ama iki kafadar konuşurken duydum. İbrahim'in abisinin aşiret reisine benzer bir yanı yok gerçi ama." Adamın kasları daha da çok çatıldı. "İbrahim'in abisini gördün yani?"

Naz, Yağız'a bakınca kaşlarını neden çatıldığını anlayamadı. "Evet, abisiyle tanıştım. Sık sık okula gelir. Gayet beyefendi bir adam. Aslına bakarsan moda haftalarında gördüğüm birkaç erkek mankeni anımsattı bana; ama nedendir bilmem, beni biraz ürkütüyor." Yağız'la havadan sudan konuşmak da nadir yaptıkları bir şey olsa da gerçekten de güzeldi ve bunu zaman zaman özlüyordu. Onun yanında kendini son birkaç haftadır yaşadığı 'izleniyor muyum?' gerginliği, yerini güvene bırakıyordu.

Genç adamsa Naz'ın söylediklerinden hiç memnun kalmamıştı. Hem adamı mankene benzetmesini saymıyordu ki böyle bir izlenime kapılmak için adamı yakından incelemiş olması gerekiyordu sanırım. Bir de bu adam sürekli okula geliyordu. Bir aşiretin büyük oğlunun bir ilkokulda ne işi vardı? Ya çok ilgili bir abiydi ya da gözüne bir şey kestirmiş olmalıydı. Muhakkak kardeşiyle aşırı ilgili bir abi bile böyle sık okula gitmezdi. Aklına gelen ihtimalle dişlerini sıktı. Kimi ya da neyi gözüne kestirebilirdi ki bu güzel kadından başka?

Aklına dolan düşünceler onu aşırı derecede rahatsız etmeye başlamıştı. Malum olaydan sonra Yağız, Naz'la beraber evden çıkarak onu okula bırakmış, dönüşünü de ona göre ayarlamış ve onu okuldan almıştı. Naz Yağız'ı gördüğünde tesadüf diyerek üzerinde durmamış hâlden memnun onunla eve gelmişti. Aslında ortada tesadüf falan yoktu.

"Ne oldu Yağız? Suratın değişti birden. Ne düşünüyorsun?"

Birden düşüncelerinden sıyrılmak zorunda kaldı. Böyle bir duruma ihtimal vermek istemiyordu. Koskoca aşiret reisi olacak adam Kars'ta kız mı bulamamıştı, diye düşünmek de istemiyordu; ama bulamamış olabilirdi. Aklına kurt düşmüştü işte. "Aşiret dedin de ona kafam takıldı. Dikkatli ol."

Naz onun bu hâlden hiç hoşlanmamıştı. Kaşlarını çatmak Yağız'a hiç yakışmıyordu, ayrıca bu hâline hiç alışkın olmadığı için şaşırmıştı. O Yağız'ı genellikle gülerken görmüştü. "Benim aşiret-

İle ne işim olur Yağız? Okula gidip gelmekten başka yaptığım bir şey yok. En son alışveriş merkezine bile seninle gittim ve bu bir ay önceydi."

Bu laflara genç adam zoraki gülse de, aklındakiler beynini kemiriyordu. "İstersen gideriz bir ara yine," dedi kadının yüzüne gülerek.

Kadın son alışveriş maceralarını hatırlarken yüzünü buruştursa da dudakları gülümsüyordu. Elindeki kâğıtları bırakarak Yağız'la televizyon seyretmeye başladı. Bir süre sonra içerideki bir oda kapısının açılma sesi gelince adam Naz'ı belinden kavradığı gibi kendine çekmiş ve kolunu omzuna atmıştı. Naz ne olduğunu anlamadan salona giren ayak sesleriyle başını hemen Yağız'ın göğsüne yasladı ve ayaklarını kalçasının altına alarak oturdu.

"Ellerine sağlık Naz abla. Sen bir harikası. Tatlı müthiş olmuş," diyen Öyküm oturdukları koltuğun önüne geldi.

"Afiyet olsun güzelim. Yağız abinin en sevdiği tatlı; ama ben yapmadım. Tatlıyı hazır aldık. Tatlılarınız bittiye ben size çay getireyim de çalışmanıza devam edin," diyerek kalktı. Mutfakta çayları koydu ve yine hazır almış olduğu kurabiyeleri de bir tabağa koyarak Ali'nin odasına gitti. O sırada da dış kapı çalmaya başladı. Alilerin servisini yaparken Yağız'ın 'Ben bakıyorum,' diyen sesini duydu. Acaba bu saatte kim gelmişti? İki genci yalnız bırakarak odadan çıktığında merakla salona gitti ve salonda kendisine şaşkınca bakan Sema ile karşılaştı.

"Kusura bakma Naz. Ben rahatsız etmek istemezdim; ama nereye gideceğimi bilemedim," dedi Sema ağlamaklı bir sesle.

Sema'nın burada ne işi vardı ki ve şimdi kendisi de Sema kadar şaşkındı. Ne söyleyeceğinin şaşkınlığını yaşarken derin bir nefes aldı ve "Ne rahatsızlığı Semacığım? Olur mu öyle şey? Ben sana bir çay koyup geleyim," diyerek mutfığa kaçtı.

Her şeyin üzerine bir de Sema gelince her şey birbirine girecekti. Bunu Naz çok bariz şekilde hissediyordu. Yalanları gı-

derek sarmaşıklar gibi dolanıyordu. Hem Sema'ya hem de Yağız ile kendisine çay ve kurabiye hazırlayarak salona döndü. İçinde yükselen paniği göz ardı etmeye çalışırken evinin mutfağını hiç bu kadar aktif kullanmadığını fark etti. Bugün şöyle bir düşününce gerçekten evinin kadını olmuştu. Çayları servis ettikten sonra üçlü koltukta Yağız'ın yanına sokularak oturdu. Şimdi evli olduklarına ikna edilmesi gereken biri daha vardı ne de olsa. Yağız da hiç vakit kaybetmeden kolunu omzuna atmıştı. "Ne oldu, anlat bakalım," dedi Sema'ya doğru.

"Ne olsun? Ev arkadaşım ile birbirimize girdik, zaten ne zamandır aramız kötü, biliyorsun. Ben de çektim kapıyı çıktım. Gelebileceğim tek yer burası gibi geldi; ama müsait olmadığını bilseydim... Keşke arasaydım seni."

"Tabii ki bana geleceksin. Hem rahatsızlık olur mu hiç?" derken parmaklarıyla oynamaya başlamıştı. İyi ki vakti zamanında Sema'ya yaşamının tüm detaylarını anlatmamıştı. Gerçi Sema zaten çok konuşkan olduğu için onun pek de konuşmasına gerek kalmamıştı. "Tanıştırayım, eşim Yağız. İçerde de erkek kardeşimle arkadaşı ders çalışıyor. Yani tamamen biz bizyiz," dedi bu kez daha rahatça. Evlilik durumuna öyle çok alışmıştı ki artık yalan söylerken zorlanmıyordu. Ne de olsa hikâye belliydi. "Tanıştığımıza memnun oldum Sema," diyen Yağız da gayet rahat görünüyordu.

"Ben de öyle.-Naz'a döndü- Ben... Senin evli olduğunu bilmiyordum. Hiç bahsetmemiştin," dedi Sema kuşkulu bakışlarla. "Demek ki konusu geçmemiş."

Sema fazla aldırış etmese de Yağız'ı tepeden tırnağa süzmesi, ne Naz'ın ne de ayaklanan sinirlerinin gözünden kaçmıştı. Bir süre Yağız televizyon seyredirken Naz ve Sema da sohbet ettiler. Ali ile Öyküm'ün salona gelmesiyle solanda ufak bir sohbet başlamıştı. Önce Naz Ali'yi kardeşi olarak Sema'ya tanıttı. Sonra kızlar kendi aralarından Ali ve Yağız'da kendi aralarında muhabbete daldılar.

"Her şey için çok teşekkürler Naz abla. Sana da zahmet oldu. Ben artık gitsem iyi olur. Geç oldu," diyen Öyküm ayağa kalktı.

"Ne demek güzelim rica ederim. Yine gel, olur mu?" diyerek Öyküm'le vedalaşan Naz, Ali'yi de onu eve bırakması için yolculadı. Salona döndüğünde Sema konuşmaya başladı. "Kızın siması bir yerden tanıdık geliyor; ama çıkaramadım. Soramadım da."

"Öyküm, bizim okul müdürü Tahir Beyin kızı."

"Aa evet birkaç kere okulda görmüştüm."

Naz, bu geceyi sonlandırmak için deliler gibi yanıp tutuşuyordu. Hem bir şeylerin ortaya çıkması ihtimaline karşı gerilmişti hem de oldukça uykusu gelmişti. "Senin de uykun gelmiştir Sema, benim yerini yapayım da yatalım artık," diyerek Sema ile beraber yatak odasına gittiler. Sema yatak odasına girer girmez kapıyı kapatarak Naz'ın tuvalet sandalyesine oturdu.

"Bana böyle bir adamla evli olduğunu söylemediğine inanmıyorum. Nasıl bahsi geçmedi?! Geçmesiye de sen geçirseydin ya!" dedi heyecanla. "Eşim gayet normal bir adam Sema. Senin benim gibi insan," derken dolaptan yeni bir nevresim takımı çıkardı Naz.

"Sen normal bir insan olsan... Gerçi eşinin de böyle olmasına şaşmamalı. Ben böyle bir adamla evli olsam yedi düvele duyururum." Sema'nın laflarına gülerken o da takılmayı ihmal etmedi. Ne de olsa o eşine âşık bir kadındı ya. "Duyurayım da yedi düvel böyle bir adamın hayatta olduğunu öğrensin. Olmaz öyle şey! Kocam sadece bana ait," dedi göz kırparak.

"Oo burada aşk kokusu alıyorum. Gerçi eşin de ellerini senin üzerinden pek çekebiliyormuş gibi görünmüyor. Nasıl imrendim, anlatamam," derken dudaklarını sarkıtmıştı Sema. "Ama senin adına çok memnun oldum. Ne iş yapıyor burada?"

"Yüzbaşı."

"Allah'ım!! Naz sen benim hayallerimi yaşamak zorunda mısın?! Zaten sormam hata, adamdan buram buram asalet kokusu

alıyorum. Neyse benim yerimi yapalım da sen eşinin kournunda sııcacık yatağında keyifle uyurken ben de başımı yumuşak ama bir o kadar sert olan yastığıma basıp hıçkırıklarımı durdurmaya çalışayım ve siz benim sadece birkaç adım ötemdeki yatak odanızda olun. Ah! Adalet mi bu?!”

Naz kendini tutamamış gülmeye başlamıştı. Sema’nın neşesine insan bir anda kaptırıyordu kendini. “Ne yapsak? Yağız’ın arkadaşlarından biriyle falan mı tanıştırsak seni?” Sema ellerini çırparak heyecanla yerinden kalktı. “İnan hayır demem. Olmayan uykum senin yüzünden hepten kaçtı zaten.”

İki kız yatak odasından çıkarak salona geldiler. Yağız, kızların rahat etmesi için televizyonu kapatarak ayağa kalktı ve mutfığa geçti. Naz da salonda Sema’nın yatağını hazırladıktan sonra ona uygun bir pijama vererek Yağız’ın yanına mutfığa gitti. Adam mutfak sandalyesinde oturmuş Naz’ı bekliyordu. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Kadın sıkıntıyla nefesini verirken yapabilecekleri şeylerin hesabını yapıyordu. “Sema, uyuyana kadar bekleyelim. Sonra gidersin,” dediği sırada kapı çalmıştı. Naz, dış kapıya yönelmişken Yağız da peşinden geliyordu. Kapıyı açtıklarında Ali tam karşılarındaydı. Naz, onun bir şey demesine fırsat vermeden “Bir süre daha buradasın Ali geç bakalım odana,” diyerek Ali’yi içeri almış, Ali de sorgusuz sualsiz itaat etmiş ve onun için hazırlanmış olan odaya gitmişti.

Sema’ya iyi geceler dilemek için salona gittiklerinde, kadının uyuması için hazırlanmış olan koltukta bağdaş kurmuş televizyon izlediğini gördüler. “İyi geceler Sema. Biz yatıyoruz,” dedi Naz.

“İyi geceler. Olur da hıçkırık seslerimi duyarsanız aldırmayın. Şahsen ben bile kendime aldırmayı düşünmüyorum. Yalnız her hıçkırık sesimde evli bir çift olan siz, birbirinize daha çok sarılın ki kendimi iyi hissedeyim,” diyen Sema numaradan suratını buruşturmuştu.

Yağız, Sema'nın dediklerine alenen gülmüştü. "Sen hiç merak etme. Kendini böyle iyi hissedeceksen, ben seve seve yaparım dediğini."

"Peki Yağız. Hadi gidin ve beni hiçkırıklarım ile baş başa bırakın," diyerek Sema da ona gülmüştü. Sema'nın oldukça sıcakkanlı bir kız olduğuna kanaat getiren Yağız, en azından şimdilik güvenilecek gibi olan birilerinin Naz'ın etrafında olmasına memnun oldu.

Beraber Naz'ın yatak odasına girdiler. Kadın, üzerindeki elbiselerinden arınmak için pijamalarını alarak banyoya geçti ve kısa bir süre sonra gerdi döndü. Oldukça kalın olan polar pijamalarının içinde, saçları alelade bir topuza saklanmışken oldukça rahat görünüyordu. Tuvalet aynasının önüne oturarak makyajını silmeye başladığında adam da onun yatağına oturmuş her bir hareketini izliyordu. Kadın aldırmamaya çalışsa da en sonunda göz göze gelmişlerdi.

"Birine söylememekle ilgili bir konuşma yapmamış olsam... İçim yanmaz," diyen adamın bu sözleriyle bir tartışmaya girmek istemiyordu Naz. Zaten yeterince gergin bir gün geçirmişti. "İsteyerek olmadığını sen de gördün. Bilerek ve isteyerek söylemedim."

Naz'ın inatçı yüz ifadesine bakarken gülümsemesine engel olamadı adam. Aslında bu kadınla böyle bir durumda kalmış olması yanlıştı. Şu an için çok önem teşkil ediyor olmasa bile, adamın kafasını kurcaladığı için Naz'ı uyarma gereği duydu; çünkü bu küçük yalan ciddi anlamda başına dert açabilirdi ve bu, düşünmeden yaptığı davranışlar sonucunda olmuştu. Normalde olsa böyle acemice davranmazdı. "Ne düşünüyorsun?" diye soran kadının meraklı bakışlarını üzerinde hissettiğinde aynadaki aksiyile göz göze geldi ve yüzünün ciddileşmiş hâliyle karşılaştı.

"Aslında... Ne kadar bu yalana tamamen masum bir nedenle başvurmuş olsak da bu durumun büyümesi, mesleki açıdan ben-

zora sokabilir," dedi saklamadan. Naz, adamın söylediklerine bir anlam veremedi. Bu durumlarının adamın mesleği ile ne alakası olabilirdi ki? Meraklı bakışlarını adamın üzerinden ayırmazken, adam bu merakı anlamışçasına konuşmaya başladı. Sesi, Naz'ın her zaman adamda rastlama fırsatının olmadığı tok ve ürkütücü tona sahipti. Bu ses karşısındaki kişiye istediği her şeyi yaptırabilecek bir potansiyel gücü barındırıyordu. Kadının duruşu farkında olmadan dikleşmiş ve adama dikkatini vermişti.

"Ben kurmay bir yüzbaşıyım. Bu ne demek, biliyor musun?" derken cevabın gelmeyeceğini bile bile bir süre bekledi adam ve sonra devam etti. "General olabilecek potansiyeli taşıyorum, demek... Ve sadece bu yüzden değil. Askeriye mensubu her rütbeli, yaşantısına dikkat etmek zorundadır. Hayatında yüz kızartıcı bir geçmişe sahip olmak ya da Türk aile ahlakına uygunsuz bir yaşantı içinde olmak, meslekten uzaklaştırılmayı gerektirir. Çünkü TSK mensubu her bir birey, topluma örnek teşkil etmek durumundadır."

Adam durunca Naz, zorlukla yutkundu. Bu sadece duyduğu şeylerin gerçekliğinden değildi, adamın ses tonuna karışan ifadesi buna sebebiyetti. Şu an karşısındaki adam tam bir askerdirdi ve bu manzarayla Naz bir şeyden emin oldu. Adam şu hâliyle normalde kendisini çileden çıkaran o haylaz adamdan bir o kadar uzakken diğer adamı tercih edeceğini düşündü. Yaşadığı şaşkınlıkla bir nefes aldı. "Hiçbir meslek dalında, insanın hayatına bu derece karışılmıyor," diye fısıldadığında, adam duruşunu bozmadan tekrar konuşmaya başlamıştı. "Askerlik bir meslek değil, yaşam tarzı. Sana bu söylediklerimin aksini yapan illa ki vardır; ama ben onlardan biri değilim. Bir kasanın içerisinden daima birkaç çürük çıkar ve bunu tüm kasaya mal edemezsin. Yani... Şu an, bekâr bir kadınla evli olmadan öyle olduğumu söyleyerek aynı evi paylaşmam, yaşamıma uygun bir davranış değil."

Naz, şu anda bu gün içerisinde kapılmadığı kadar büyük bir paniğe kapılmıştı. Sıkıntıyla dişlerini dudaklarına geçirirken "Bu

senin başına büyük bir dert açar mı?" diye sordu kendine engel olamayarak ve o an adamın dudaklarında eğri bir gülümseme oluşmuştu. O gülümse kadının öyle rahatlatmıştı ki farkında olmadan gevşedi. "Açmadan önce, bunu bana soracaklarına emimim," diyen Yağız, kadını rahatlatırcasına göz kırpmıştı. Bu adamın bu hâliyle rahatlayacağını hiç düşünmemişti Naz. Gerçekten de bahsettiği yaşam tarzında oldukça iyi olmalıydı.

Naz, pufundan kalkarak yatağının başlığına yaslanarak oturdu. Sema'nın uyuduğundan emin olana kadar gereksiz konular hakkında bir süre sohbet etmişlerdi ve Naz'ın gözleri kapanmak üzereyken saat gece iki buçuğu gösteriyordu. İkisi de odadan çıkarak, Ali'nin bulunduğu odaya gittiler ve Ali de onların gelmesini bekliyormuş gibi hemen ayaklanmıştı. Naz önde iki adam arkada, karanlık koridorda dış kapıya doğru yöneldiler. Salonun kapısı kapalıyken Sema'nın uyuyup uyumadığı sorusuna dair net bir cevap bulamasalar da uyumuş olduğunu düşünerek kapıda almışlardı soluğu. Her şey güzel gidiyordu, ta ki Naz'ın kapısı her zamanki gibi tutukluk yapıp büyük bir gürültü çıkarana dek. Aksi gibi bir de açılmamıştı. O an salonun kapısı açılmış ve Sema, ürkekçe dışarı çıkmıştı. Işığın düğmesine basmasıyla her şey gün yüzüne çıkmıştı. Bir elinde televizyon kumandası diğer elinde yastık olan Sema, gördüğü yüzlerin tanıdıklığı ile rahatlarak tuttuğu nefesini vermişti.

"Siz... Ne yapıyorsunuz?"

Allah'ım gece gece aksiyon filmi çekiyor gibilerdi. Naz hiç bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Damarlarında gezinen fazla adrenalin hemen imdadına koşmuştu. "Kapıyı kilitlemeyi unuttum mu acaba diye kontrol edeyim dedim de," diye mırıldandı Naz. Sema'nın bakışları üçünün üzerinde gezindi. "Üçünüz birden mi?"

Naz, derin bir nefes alırken daha fazla dayanamayıp patlayacağına eminken, Ali'nin de ondan kalır yanı yoktu. Yağız'sa sağ-

duyulu taraftı. "Bizim kapımız biraz problemli, Naz zaten açarken sıkıntı yaşıyor ve bu kez Ali de kilidi yapamamış da beni çağırdılar. Ben bakıyordum. Yani evet... Üçümüz birden." ~

"Anladım," diyen Sema, inanmış görünüyordu. İyi geceler dileyerek salona girip kapısını kapatmışken hepsi rahat bir nefes aldı. Salondan uzaklaştıktan sonra Naz nasıl söyleyeceğini bilemeyerek konuşmaya başladı. "Sanırım... Bu gece burada kalsanız fena olmayacak. Sema'nın çok dikkatini çektik. Riske atmayalım," diye fısıldadı. Ali başını sallayarak odasına geçmişken Naz'la Yağız ayakta dikiliyordu.

Yalanların üzerine kurulu bir günün sonuna gelmişlerdi. Yağız kanlı canlı karşısındayken onun, evinde kalacağı düşüncesi-nin ciddiyeti yüzüne vurmuştu. İyiydi, güzeldi, hoştu! Kalacaktı da nerede kalacaktı? Ali'nin yatağı zaten tek kişilikti ve odası da kitaplarıyla doluydu. Kendi yatak odasından başka oda da yoktu. "Yatmayı düşünmüyor muyuz?" derken Yağız da yorgun görünüyordu.

Biz?! Yatmayı?! Düşünmüyor?! Muyuz?! Tabii ki kadın düşünüyordu; ama... Adamı nerede yatıracaktı? Ona uyuyacak bir alan sağlayamayacağı gibi fazladan uyku seti takımı da yoktu. Olanı da Sema'ya vermişti. Tek uygun yer kendi yatağı gibi görünüyordu. Naz'ın kafasında adamla nasıl yatağını paylaşacağı sorusu dönüp duruyordu. Aslında zor bir şey değildi. Birisi sağ tarafa birisi de sol tarafa yatacaktı. Bir yorgani paylaşacaklar, ayrı yastıklara baş koyacaklardı. Ne vardı ki bunda? Ama vardı işte bir şeyler! Olmasaydı kalbi böyle deli gibi atar mıydı? Naz'ın yatak odasına girdiklerinde "Demek ki senin yatağında da yatmak kısmet olacakmış. Sen benimkinde yatmıştın, bu durum iadeyi ziyaret gibi oldu," demişti adam.

"Ya öyle oldu. Anılarımı canlandırdın. Sen sağ tarafta yat ben de solda yatayım." Yağız kuşkuyla kendisine bakınca "Ne oldu?" diye sordu. "Hayret genelde kitaplarda ve filmlerde iki karakter

böyle bir durumla karşı karşıya kaldığında bayan karakter ısrarla erkeğin ya çekyatta ya da yerde yatmasını ister.”

“Ama şu an burada bir çekyat yok ve aynı zamanda o kitaplarda erkek karakter ne yapıp eder en sonunda o yatağa girer. Bugünkü teklif de benden çıktığına göre sana yerde yat, diyemem ki yerde yatacağın takdirde sana verebileceğim uyku seti gibi şeyler de yok,” dese de ilk başta söylediği sözler kulağına sonradan gelmiş gibi söylediklerine inanamadı. *Erkek karakter ne yapıp eder en sonunda o yatağa girer.* Bunu gerçekten söylemiş olabilir miydi?

Naz'ın dediği gibi yatağın sağ tarafına geçip yerleşen genç adam yastığını hafifçe dikleştirerek hafif oturur pozisyonda uzandı. Yastıktan kadının kokusu burnuna dolarken bir kokunun içini nasıl bu kadar rahatlatılabildiğini düşündü. Onunla sadece uyunmak için dahi olsa aynı yatağı paylaşacakları anı zihnine kaydetmek istiyor, kendini ilk birlikteliğini yaşayacak toy bir erkek kadar heyecanlı hissediyordu. Oysaki ne Yağız'ın ilk birlikteliği gibi bir durum söz konusuydu ne de ortada birlikte olma düşüncesi vardı.

“Maalesef ki bu kıyafetlerinle yatmak zorundasın. Sana uyabilecek herhangi bir kıyafetim yok. Ama istersen yastık kılıfını değiştirebilirim. O yastığı kullanmıyorum; fakat kokum sinmiş olabilir,” dedi Naz, yatağın sol tarafına geçerken. “Benim için bir sakıncası yok.”

Yağız sırt üstü yatarken Naz ona doğru döndü. Aslında ne kadar aynı yatağı paylaşıyor dahi olsalar yatağın en uzak köşelerine tünemişlerdi. “Çok kısa denecek bir sürede evli olduğumuzu tüm okul ve birlik duyar. Anlaşılan o ki birlikte çok popülersin Yüzbaşım,” derken Naz'ın aklına yaptıkları o ciddi konuşma gelmişti. Yağız'sa sanki o konuşmayı yapan adam değil gibi gülmüştü. “Hiç farkında değilim.”

“Hemşireleri de mi fark etmedin?” derken Naz da gülümsemişti. Gülümsemeye çalışmıştı.

"Hayır, fark etmedim. Benim çalıştığım kısım revire oldukça uzak, onların beni fark etmiş olmaları garip aslında." Gerçekten de hiç fark etmemişti. İşlerinin içine öyle yoğunlaşıyordu ki odasından hiç çıkmadığı zamanları da oluyordu. Hatta son bir ayda uğraştığı şeyler ya masasının üzerindeki evrakları ya da aklında dönüp duran Naz'dı.

"Şu adam... İbrahim'in abisi. Okula çok mu sık geliyor?" Sormadan edememişti işte. Ne zamandan beri aklında bu düşünce dönüp duruyordu. Yüzünün ne hâl aldığıniysa umursamıyordu. "Sık geliyor. Kardeşi hakkında konuşuyoruz. Aslında... Neden o kadar sık geldiğine daha önce hiç kafa yormadım. İlgili bir abi olsa gerek. İbrahim abisine tapıyor neredeyse. Sen neden sor-dun?"

'Seni rahatsız mı ediyor, onu merak ettim! Sana nasıl bakıyor, onu merak ettim! Neden o kadar sık gelip seni görüyor, onu merak ettim! Merak ettim işte!' soruları kafasında dönüyorken dudaklarından çıkan kelimeler bambaşkaydı. "Askeriye olarak çevreyi tanımamız gerekiyor. Adamın, aşiretin oğlu olduğunu söyledin. O yüzden sordum," diye geçiştirdi. Şu an kendisine doğru dönmüş olan bu kadını bir hamlede kendisine doğru çekip gece boyu gözlerini alamadığı dudaklarının tadına bakmak istiyordu. Kaymaklı ekmek kadayıfından daha tatlı ve lezzetli olduğuna emindi.

"Eğer tahmin ettiğimiz kadar çabuk yayılırsa, yarın evli insanlar olarak uyanacağımıza eminim," dedi Naz gülererek. Öyle bir durum olursa Yağız hemen gerçek nikâh işlemlerini başlatabilirdi. Bunu şu an düşünse de fena fikir değildi aslında. Ağzında gevelediği bir şeyler mırıldandı.

Yağız'ın muhteşem Fransız aksanıyla mırıldandığı kelimeler sanki kızın tüm hücrelerini ayaklandırıyordu. Aynı şeyi yemek-teyken de yapmıştı. "Bunlar yemekteyken söylediğin sözler. Ne dedin?"

Genç adam sol dirseğiyle destek alarak başını eline yasladı-
ğında Naz'dan tarafa döndü ve fısıltı gibi çıkan sesiyle sözlerin
Türkçesini söylemeye başladı. *"Seninle geçirdiğim hiçbir günden
ya da paylaştığım hiçbir şeyden pişman değilim bir tanem. Yine
olsa yine yaparım."*

Yanında uzanmış olan kadının yanaklarının pembeliği, kas-
larını daha da ısıtırken yanaklarını okşamamak için kendini zor
tutuyordu.

"Böyle düşünmene sevindim. İyi geceler," diyen kadın, Ya-
ğız'a arkasını dönüğünde Yağız bir süre onun sırtını seyrettiyse
de onu kendisine çekme isteğine engel olamıyordu. Sırt üstü ya-
tarak bir süre tavanı izlemeye başladı. Tüm uykusu kaçmıştı.

Nasıl bu hâle gelmişlerdi de bu kadın onun hayallerini süs-
ler olmuştu. Daha dün birbirlerini yiyecek durumdayken şimdi
eş rolü yapabiliyorlardı ve ne zaman bu kadın bu kadar önemli
hâle gelmişti? Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu; ama Naz'ın
düzenli nefeslerine yoğunlaşmıştı. Hiçbir kadını böylesine dü-
şünmemiş, güvenliğine kafa yormamıştı. Şimdi ise bu kadının işe
gidiş geliş saatlerine göre kendisine ayarlamalar yapmıştı. Piş-
man mıydı? Tabii ki değil; ama... Bu durum onu hem korkutuyor
hem de heyecanlandırıyordu. Bakışlarını tavandan ayırarak ha-
reketlenen Naz'a çevirdi. Kadın şimdi kendisine doğru dönmüşse
de hareket etmeye devam ediyordu. Ne kadar kadını kendisine
çekmemek için çaba sarf etse de kadın ona doğru gelirken hiç
de yardımcı olmuyordu şu anki hâline. Ama kendisi gelirse Yağız
kendisini tutmayacaktı. Naz'ın kıpırdanarak, önce uzattığı koluna
ardından da yastık misali göğsüne yerleşmesiyle bir anlık nefesi-
ni tuttu. Bugün tenleri her birbirine değişinde Yağız'ın hissettiği
karıncalanma şimdi tüm vücuduna yayılıyordu. Bir de kendisini
hiç olmadığı kadar huzurlu ve... Evinde hissediyor gibiydi. Evinin
korumak isteyen bir eş gibi kadını belinden tutarak daha çok
kendine çekerken uyansa da umurunda değildi. Bu hareketinden

sonra kadın, kendisine daha çok sokulunca, kadının kokusunu içine çekmek için alnını onun başına yasladı. Gözleri kapalı bir şekilde derin nefesler alırken saçlarındaki çiçek kokusu burnuna doldu ve dudaklarını saçlarına bastırdı. İşte bunu her gün yaşamak istiyordu.

Ondördüncü Bölüm

Her saniye biraz daha içine işleyen ve birbirlerine aykırıymış gibi gelen tüm çiçeklerin birleşerek oluşturduğu, tatlı bir sarhoşluk veren o koku burnuna dolarken ne yapabilirdi ki?

Boşta kalan elini, göğsüne gelişi güzel yayılmış olan dalgalı saçlara değdirdi. Her bir hareketinde koku biraz daha yoğun geliyordu ve her an daha çok titretiyordu içini. Ama aldırış etmeden bir tutam alarak iki parmağı arasında oynamaya başladı. Beyaz yüzündeki o güzel, yeşil gözlerini gizleyen göz perdelerinin çevresindeki, dışarıdaki loş ışığın yüzüne gölge düşürdüğü kıvrılmış kirpiklerini seyretti bir süre. Kadının saçlarında gezinen parmakları kendi yollarını bulmuş gibi elmacık kemiklerine ulaştı. İki parmağının tersiyle hafifçe okşarken dolgun dudaklarını buldu sonra. O her fırsatta büzülen bebeksi dolgun dudaklara kendisine aitmiş gibi parmak uçlarıyla dokundu. Gül pembesi dudakların parmak uçlarından tüm vücuduna gönderdiği uyarılar öylesine yoğun olmasına rağmen aldırmayarak o yoğunluğa olan açlığıyla başparmağını alt dudağında gezdirmeye başladı.

Aslında evli olmamaları, birbirlerine aitlik sözü vermeden bu yatağı paylaşıyor olmaları, içerideki sözde misafirleri bile umurunda değildi. Şu an kollarındaki bu güzel melek gözlerini açsa kesinlikle onun kendisini paylayacak sözlerine ve bir süre de olsa sinirden alev alev yanacak olan bakışlarına rağmen, onu öperdi.

Kendisine koyduğu tüm engelleri kaldırarak kadının kendi göğsündeki ağırlığını koluna verip ona doğru döndü ve bir süre doğrudan karşısındaki yüzü izledi. Vücudu ona isyan bayrağını en kırmızı hâliyle kaldırmışken, o ona dokunmamaya çalışıyordu. Hangi erkek buna karşı koyabilirdi ki?

Böylesine etkileyici bir kadın! Kendi kollarında! Hem de ne olduğundan habersiz bir şekilde kendisine sarılmışken! Kim bilir şu an rüyalar âleminde kaçınıcı kez, kendisini içermeyen rüyalar görüyordu. Üstelik kadın izinsiz tüm rüyalarını istila ederken... Bu haksızlık değil miydi?

Bu duruma sinirlenirken cezayı kime keseceğini şaşırdı. Çünkü içinde bu duruma karşı tarifsiz bir öfke canlanmıştı. İşte bu yüzden... Şimdi her şeyden habersiz, masumca kıvrılmış dudakları öpecekti. Bu cezadan ziyade öfkesinin kapana kısırdığı ateşler içindeki vücuda bir damla su gibi gelecekti. Devamıysa gürleyen bir şelale olurdu muhakkak...

Ama yapamazdı. Masumca uyuyan bu uyuyan güzeli öperek rüyalarından ayıramazdı. Uyandığında ona bir prens vaat edebilir miydi? Tabii ki edemezdi; çünkü kendisi bir prens değildi. Uyandığında kadını bekleyenler; kendini bulacağı gerçek bir hayat ve istenmeden paylaşılan çift kişilik bir yatak olacaktı. Bu düşüncelerinde boğuşurken genç kadının prensten çok onu bir Yunan Tanrısının cisim bulmuş hâli olduğunu düşünüyor olması adamın aklına gelecek en son şeydi.

Kadının alnına dökülen saçları geri çekerek çehresini saç tellerinden arındırırken hâlâ büyük bir kararsızlık içindeydi. Onu öyle çok öpmek istiyordu ki... Bugün nefesinin tadı bile kendi

nefesini kesmişken dudaklarının hissettireceği duyguları tahmin dahi edemiyordu. Ama... Ne olursa olsun yine de böyle bir şey yapmayacaktı.

Kendisine daha fazla işkence çektirmemek için kadının bedeninden biraz olsun geri çekilirken genç kadın kırırdanarak gözlerini hafifçe açtı. Kısık gözlerinden etrafa yayılan yeşiller dışında adam hiçbir şey göremezken, kadının dudaklarında beliren tebessüm dikkatini çekti ve kendine engel olamayarak o tebessüm karşılık verdi. Kadın, adamın aralarına koyduğu mesafeyi kapatarak ona doğru sokulurken sırt üstü yatan adamın göğsünün üzerinde ellerini birleştirerek çenesini dayadı ve bir süre hiçbir şey söylemeden uyku mahmuru hâliyle adamın gözlerinin mavi-liklerine baktı.

Ne adam konuştu ne de kadın... Birbirlerinin gözlerinin içinde kaybolurken kadının yüzündeki gülümseme ciddileşti. Yeşil gözleri etrafa parıltılar saçarken adamın göğsüne tırmanarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Gözlerinde uyku mahmurluğu olan bir bebek görüntüsü yerini bir anda kendini bilen bir kadına bırakmıştı. Ellerini adamın göğsünde gezdirirken bakışlarını kısmış dudaklarında yamuk bir gülümseme belirmişti. Adamsa karşısındaki bir bebekten pantere dönüşen kadını şaşkınca ama bir o kadar da zevkle izliyordu. Kadın saçlarını çekici bir şekilde bir tarafa atarken adamın yüzüne daha çok yaklaştı ve nefesini bırakırken gözlerini kapattı. Sarhoş edici nefesi adamın yüzünü yalayarak geçerken, adam doğrulmak için hamle yaptı; ama üzerindeki kadın, göğsüne elleriyle ağırlık vererek buna izin vermedi. Dudaklarındaki gülümseme seksi bir hâl alırken adamın yüzüne daha çok yaklaşarak bir elini adamın bir omzunun üstünden yatağa koydu diğer eliyse adamın göğsündeydi.

Adam kadının gerçekten uyanık olup olmadığını anlamak için yüzünü ciddiyetle incelediğinde kadının da kendisi kadar uyanık olduğunu fark etti. En azından kendisi için vücudu bunun kanıtı-

dı. Ama durmalıydı. Kadının pişman olmasını göze alabilir miydi? Durabilir miydi? Hem de tüm bunları kadının yaptığı düşünülmünce yapabilir miydi?! Hem de kahrolası vücudu ilk defa kendisine bu kadar başkaldırmışken!

“Ya..ğız”

Kadın alnını alnına dayayarak gözlerini kapattığında da içini ürperten, zevk aldığıının kanıtı olan boğuk bir sesle adını mırıldandığında da hâlâ bunları düşünüyordu; ama kendisini tahrik etmek için, kadının hoş nefesini yüzüne doğru bir kez daha vermesiyle artık her şey için çok geçti. Göğsündeki kadının vücudunu kendine doğru çekerken kadının ufak kahkahası kulaklarındaydı. Işıldayan yeşil gözlerine, ardından da dudaklarına odaklandı. Kadının da aynı şeyi yapmasıyla göz göze geldiler. Bunun üzerine ikisi de ufak, iç gıcıklayan birer kahkaha atmışlardı. Kadının dudakları her geçen dakika biraz daha yaklaşırken nefesleri birbirine karışıyordu ve ilk hamle yapan adam oldu. Dudaklarının birbirine değmesiyle adam yüksek voltaj gerilim sonrası tüm sinir sistemi patlıyormuş gibi hissetti. Daha fazlası için her hamle yapışında kadından aynı tepkiyi aldı. Baldan tatlı dudakların tadı, kadının dudaklarını aralamasıyla zevk patlamasına dönüştü. Aniden doğrulurken kadın bu sefer onu engellemedi. Kadını kucağına çekerken dudaklarını bir an olsun o bal dudaklardan ayıramıyordu. Kadın bacaklarını adamın beline dolarken oturuyor pozisyonda olsalar da Yağız'ın pek dayanacak gücü kalmamıştı. Zaten dün yaşadıkları yeterince tahrik olmasına neden olmuşken kimse bu görüntü için kendisini suçlayamazdı. Bir an kadın dudaklarını dudaklarından ayırdığında alnını alnına dayayarak, nefeslerini düzenlemeye çalışmışlardı. Ama ikisi de ufak kahkahalarını durduramıyordu. Kadının kahkahasındaki tını adamı daha çok tahrik ederken kadın da daha fazlasını ister gibi dudaklarını adamın dudaklarına ufak dokunuşlarla sürtmeye başladı ve adam hamle yapmadan dudaklarına sahiplenircesine hoyratça öptü. İşte bu her şeyin sonuydu...

Yağız ani bir hareketle genç kadını altına alırken kadın onun akşamdan kalma gömleğiyle uğraşıyordu ve bu oldukça kısa sürdü. Naz her geçen dakika adamın beline doladığı bacaklarıyla onu daha çok kendisine çekerken daha fazlasını istiyordu ve almaya kararlıydı sanki. Tüm kıyafetlerin mahremiyetinden kurtulduklarında, adam kadının gözlerindeki ışıltıya baktı. Bu bambaşka bir şeydi... O kadar güzel parlıyorlardı ki ve o kadar farklı... Her saniye ve her hamlede onu hipnotize ederek daha çok çekiyordu kendisine.

Dakikalar birbirine karışırken genç kadın ters bir hamleyle adamın üzerine çıktı. Hâllerine istemeyerek de olsa gülmeye başlarlarken adam bir an için gözlerini kapattı. Genç kadının üzerine tırmanışını hissederken yüzünde istemsiz bir tebessüm oluştu ve gözlerini açtığında nefesi kesildi. Gözlerini ondan tam anlamıyla ayıramıyordu. Işıldayan o gözler, harika desenlerdeki kusursuz bir post ve keskin pençeler...

İşte bu gerçek bir panterdi!

Gördüklerinin verdiği şaşkınlıkla birden gözlerini açarak hafifçe doğrulduğunda karşılaştığı ilk şey odanın karanlığı, hissettiği ilk şeyse göğsündeki ağırlık oldu. Her şeyden habersiz göğsünde uyuyan güzel kadının her nefesi yüzüne vururken, gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Gördüğü şeyler o kadar gerçektir ki bir an... Bir an... Aman Yarabbi'm!

Onun doğrulmasıyla göğsünde yatan genç kadın hareketlenerek hafifçe gözlerini açtı. Bu durum adama birkaç dakika önce rüyalarında kendisine uyanan kadını aklına düşürse de gözlerini sımsıkı kapatarak tekrar açtı.

"Ya..ğız..."

Adının uyku mahmuru hafif şişkin dudaklar tarafından mırıldanışı da başka bir görüntüyü aklına getirse de o anların etkisinden çıkmak çok zordu. Rüyasında adını fısıldayışının sebebiye bambaşkaydı. Kadının her görüntüsü hatırlatmaktan geri kalmazken hele. İmkânsızdı!

“Üz...gü...nüm...Se...ni uyan...dırmak iste...me...dim.” Kelimeler kesik kesik ağzından dökülürken kendine gelmeye çalışıyordu.

“Kötü bir rüya gör...müş olmalısın. Geçti. Hepsi geç...ti.”

Kadın her şeyden habersiz kâbus görmüş bir çocuğu teselli eder gibi sözler sarf ederken bir yandan da gözlerini açık tutmakta zorlanıyor gibiydi ve hâlâ adamın yarı doğrulmuş pozisyonundaki göğsünde yatıyordu. Gözlerini kapatmamak için zor durduğu her hâlimden belliydi.

“Evet geçti. Her şey geçti.”

Evet, her şey geçmişti. Hem de geçmesini istememesine rağmen... Sadece içinde hissettiği sözde öpücüklerinin tadı dudaklarında, tahrik edici sözde şen kahkahaları kulaklarında, içini titreten ona olan gerçek arzusu tüm sertliğiyle bütün vücudundaydı! Her şey sözde olsa da bu arzu gerçektir ve bir gerçek daha vardı. Bir de sırtını tekrar yatağa yaslamasıyla göğsüne panterden çok, küçük bir kedi yavrusu gibi kıvrılan sözde karısı... Bu sözde karısının gerçek hayat arkadaşı olması fikri şu an gözüne o kadar güzel görünüyordu ki düşündüklerine akıl sır erdiremiyordu. Ne zaman bir kadın hakkında böyle düşünür olmuştu ki en son ne zaman bir kadını ciddiye almıştı? Ciddiye aldığı tek kadın annesiydi, o da çok uzun zaman önceydi.

Bu düşünce kafasını kurcalamaya devam ederken uykusu kaçmış olan gözleriyle, yüzü kendisine dönük olarak göğsünde yatan kadını seyretmeye başladı. Onun yüzüne bakarken ya da vücudunu incelerken içi bir garip oluyordu. Evet, onu arzuluyordu; ama tek hissettiği bu değildi. Sorusunun cevabını içinden çekip çıkaramazken sıkıntıyla bir nefes verdi ve uyansa da uyanmasa da umursamayarak kadının yüzüne yaklaştırdı yüzünü. Bu kadın tüm duygularını ayaklandırırken onunla arasında iki kapı ve iki adım olma düşüncesi kimi zaman o kadar çok sinirlerini bozuyordu ki bir anda kendini sorgularken buluyordu. Ama bu-

gün buna kafa yormayacaktı özellikle de şimdi, düşüncelerinin ve rüyalarının sahibi kollarında uyurken. Yüzündeki hafif tebessüm yerini çapkın bir gülümseyişe bırakırken dudaklarını hafifçe kadının yanağına dayayarak ufak bir buse kondurdu ve başını başına yaslarken saçlarının arasına burnunu gömdü. Derin bir nefes alırken mis gibi kokan saç tellerine doğru fısıldadı. "Geçti. Ama keşke... Ah keşke... Geçmeseydi."

Bir kez de saçlarına öpücük bıraktıktan sonra kendisine sarılmış olan kadını daha çok kendine çekerek diğer kolunu da kendi başının altına aldı ve hiçbir şey yapmadan kadının düzenli nefesine odaklandı. Şu an bunun dışında hiçbir şey yapmak istemiyordu. 'Keşke geçmeseydi,' diye düşündü bir kez daha 'Keşke.' Gözlerini tekrar uykuya kapatmanın imkânsız olacağını bilerek kapattı. Bu gece artık ne uyku olacaktı ne de rüyalar... Ama rüyaları bir gün gerçek olabilirdi.

Kulağını dolduran bir ses vardı bu odada! Bir alarm sesi... Hem de hafta sonu olmasına rağmen!

Gece mışıl mışıl uyumuş olsa bile göz perdelerini açmayı bırakın yerinden kıpırdatmak dahi istemiyordu. Elini zoraki kaldırarak komodinin üzerindeki telefonunu almak için uzandı. Tabii gözleri hâlâ kapalıydı. El yordamıyla eline gelen şeyleri yoklarken, komodinin sert köşesini bekleyen parmak uçları daha kıvrımlı ve komodine göre daha yumuşak bir cisimle karşılaştı. Bu cismin yüzeyi oldukça girintili çıkıntılıydı. Böyle bir şeye sahip olduğunu hatırlamıyordu. Kapalı göz kapakları üzerindeki biçimli kaşları çatıldı ve parmak uçlarıyla cismi tanımak için biraz daha üzerinde gezindi. Sanki boğum boğum ve oldukça da sıcaktı.

"O yaramaz ellerin şu anda hiç olmadık bir yere doğru keşte çıkıyor güzelim. Dikkat etsen iyi olur."

Kulağına gelen alaycı sesle aniden gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açılmış ve başını kaldırmıştı. Eli tam olarak... Aman Allah'ım! Resmen adamın kasıklarına doğru yolculuğa çıkmışlardı! Oradan da Seksen Günde Devri Alem!! Terbiyesiz ellerine söylenerek ateşe değmiş gibi ellerini bulunduğu yerden çekerken, adamın yamuk gülümsemesi gözüne takıldı. Şimdi ne diyebilirdi ki adama?! 'Gözünü, böyle bir adamla yatağını paylaşırken nasıl kapatırsın, hatta senin uyumaman gerekirdi!' diye düşünürken bedeni aksini söylüyordu. Öyle rahat ve güvende uyumuştuk ki gözlerini yeni güne açmak hiç içinden gelmemişti.

Ellerini çektikten sonra yataktaki pozisyonlarına bakmak aklına gelmişti ki hareli yeşilleri biraz daha açıldı. Çünkü hafif doğrulmuş bir vaziyette olsa bile, adama daha önce sarıldığı, bu pozisyondan açık seçik belliydi. Bir de kendi belindeki adamın eli vardı söz konusu olan! Sabah mahmurluğu, belindeki elden tüm vücuduna istila eden sıcaklığın yanında, biraz önceki terbiyesizlik sonrası kendi elinden vücuduna yayılan bir başka ateşle, aniden adamdaki geri çekilerek doğruldu. Adamın yüzüne bakmaya cesaret edemese de kendine mani olamayarak bakışlarını ona doğru çevirdi. Naz'ın pozisyon değiştirmesiyle Yağız da doğrularak oturur pozisyonda yatak başlığına yaslandı; ama sanki kendi yatağında yatıyormuş gibi rahat bir şekilde kollarını birleştirmiş, çapkın ve hafif alınmış bir gülümsemeyle kadına bakıyordu. O anda adam elini bir günlük sakalları üzerinde gezdirdi. "Alınmaya başlıyorum. Sabah sabah o kadar da çirkin olduğumu düşünmüyorum. Belki sakallarım çıkmış olabilir. Ama hepsi bu... Bugün hafta sonu olduğuna göre tıraş olmasam da olur."

Adamın alınmış hâline rağmen yüzündeki gülümsemenin şekli Naz'ı kendine getirdi. Sabahın köründe bu adam onunla dalga geçecek enerjiyi nereden buluyordu?! Kendisi daha kendine gelememişken hem de. "İnanır mısın, sabah sabah ne seni gördüm ne de sakallarını. Senin karın kaslarına rastlamadan önce

asıl ulaşmak ve yapmak istediğim, telefonumu almak ve alarmini kapatmaktı,” derken aslında hâlâ gürültülü sesinden bir şey eksilmeyen telefonunu duymuyordu bile. Çünkü kalbi kulaklarında atıyordu.

Adamın cevap vermesine fırsat kalmadan, adamın üzerinden uzanarak telefonunu aldı ve katlanamadığı o sesi kapattı. Saat, hafta sonuna göre oldukça erkendi. Telefonunu bir kenara atarken hafta sonu, alarmini aklının hangi köşesine uyarak kurduğunu düşünmemeye çalışarak Yağız gibi sırtını yatak başlığına yaslanır pozisyonda oturdu. Adamın, yüzüne baktığını hissediyordu; ama önce kalbinin sesini biraz kısması gerekiyordu. Sabahın ilk ışıklarında nasıl olduğunu dahi tahmin edemediği ama durumu kurtaracak durumda olduğunu ümit ettiği saçlarını adamın olduğu tarafa atarak biraz olsun yüzünü gizlemeye çalıştı. Derin bir nefes alırken ortamı dağıtmak için dün gece aklına gelen şeyi söylemeye karar verdi.

“Boyumuzdan büyük yalanlar söyledik Yağız. Kocaman insanlar olmamıza rağmen. Bu işin içinden nasıl çıkacağız biz? Senin açımdan da benim açımdan da durum pek rahat değil.”

“Ne o benimle evli olma düşüncesine katlanamıyor musun?”

Saçlarının uçlarıyla oynarken adamın cevabıyla bakışlarını ona çevirdi. “Ben öyle bir şey söyledim mi şimdi? Sen de dün kendi açımdan durumu anlattın. Hem söz konusu seninle evli olma düşüncesi değil.”

“Seni benimle evli olmanın dışında daha kötü hissettiren bir durum mu var? Merak ettim şimdi,” dedi adam yarım bir gülümsemeyle. Dün yaptığı konuşmayı kendisi de elbette hatırlıyordu; ama şimdi bunu umursamak istemiyordu.

Kesinlikle sabahın bu erken saatlerinde, birbirlerini anlamakta normalde olduğundan daha çok zorlanıyorlardı. “Ben sana seninle evli olma düşüncesinden rahatsız olduğumu söyledim mi?”

“Demek bu düşünce seni rahatsız etmiyor. Bir zamanlar benimle aynı ortamda bulunmaya dayanamazken, şu an söyledik-

lerinle bir çağı kapatıp başka bir çağ bile açmış olabiliriz. Çünkü yaklaşık yirmi dört saati aşkın bir süredir bu evdeki havayı beraber soluyup, senin yatağını paylaşmış durumdayız,” diyerek gülen adam, şu an sinirlerini bozmaya başlıyordu. Onun tarafından hiç dinlenmediğini düşünüyordu. Her zaman olduğu gibi!

“Şu an inan sinir katsayım endişemi geçemez! Beni dinleyerek anlamaya çalışacak mısın?”

“Bu durum dışında seni endişelendiren başka bir şeyse, durum gerçekten vahim olmalı. Ben en vahimi budur diye düşünmüştüm. Tamam... Hemen kızma, seni dinliyorum.”

‘Allah’ım ben bu duruma gelecek ne günah işledim de beni bu adamla sınıyorsun?!’ diye düşünürken adamın söylediklerini umursamamaya çalışarak konuşmaya başladı.

“Biz sizinle normal yollardan anlaşamayacağız. En iyisi sizin dilinden anlatayım. Şöyle düşün. Bizim karargâhımızda, yani bu karargâh okul oluyor, en yüksek rütbeli okul müdürü ki bu kişi de Tahir Bey. Kendisi Öyküm’ün babası olur. Bu üst rütbeli kişinin her türlü bilgiye ulaşma imkânı vardır, değil mi? Bir emir verse akan sular durur. Öyküm dünkü hâlimizi muhakkak anlatmıştır ailesine. Tahir Bey rastgele de olsa benim bilgilerime bakmaya kalkarsa nüfus cüzdanımda ilk bakacağı yer, bende bu şans varken kesinlikle medeni hâli kısmı olur. Orada ne yazıyor biliyor musun? BE-KÂR. Bir şey sorarlarsa imam nikâhı kıydırdık mı diyeceğiz?”

Adamın bakışlarının ciddiyete bürünmesiyle biraz rahatlamış gibi olsa da sözleri tam aksi içindeki paniği körüklüyordu. “Bildigime göre artık imamlar resmi nikâhı görmeden imam nikâhı kıymıyor. Ya evlendikten sonra henüz nüfus cüzdanını yeniletmeye vaktimizin olmadığını söylersin ya da... En iyisi sen, adamın senin belgelerini karıştırmasına neden olacak şeylerden uzak dur.”

Naz içindeki panikle yataktan kalktı ve ilk iş olarak o bir günde benimsediği, aynasının önündeki alyans benzeri yüzüğünü

sol yüzük parmağına taktı. Aklına gelen düşünceleri engellemek için gardırobunu açarak kıyafetlerini karıştırmaya başladı; ama asıl karışan aklıydı. Kimsenin ona yalancı demesine katlanamazdı, hatta o gözle bakmasına dahi! Bu o kadar kötü bir şeydi ki küçük masum bir olay için dahi olması, gerekçe olarak yeterli gelmiyordu kendisine. Bu durumda tavsiye almak için kimseyi de arayamazdı. Babası tarafından bu durumun duyulması hâlinde babası gelmeden gelecek olan bir yıldırım nikâhı söz konusuydu. Zaten davranışları yüzünden buradaydı. Biraz önce kaslarını kendi iliklerine kadar hissettiği, kalbini kulaklarında attıran ve şu an yüzündeki o tatlı gülüşle yatağında yatmakta olan bu adamla evli olma düşüncesinin çok hoş gelmesine anlam veremese de adamın kendisi ile ilgili olan düşüncelerinden haberdar değildi.

Sıkıntıyla giderek yatağının aynaya bakan kısmına oturdu. Adam da o kısımda uzanmıştı. Telefonunu attığı yerden alarak görmeyen gözlerle ekranına baktı. Bu işin içinden nasıl çıkacağını bilemiyordu ve tek panik de kendisi gibi görünüyordu. Ekranda kendisine uyarı veren birçok arama ve mesajı fark etmeyerek telefonunu aynanın önüne koydu. Beline sarılan ve kendisini çeken kollarla kendine geldi. Aynadan adama doğru baktığında, adamın da ciddiyetle kendisini seyrettiğini gördü.

"Panik olduğunun farkındayım. Yalancı durumuna düşmek de istemiyorsun; ama unutma bu işte beraberiz. Bir çaresine bakacağız. Asma suratını. Anlaştık mı?" Adamın bu sözleri söylemesiyle, gözlerindeki ferah dalgalar sanki içindeki kumsallara vuruyor gibi hissetmiş ve o suyun soğukluğuyla ürpermişti. Adam, kadının kollarını elleriyle ovuştururken kadının tüm dikkati dağılıyor ve kollarından vücuduna yayılan o hoş zevkle gözlerini kapatmamak için kendini zor tutuyordu. "Peki. Bu konunun çözümüyle ilgili parlak bir fikrin var mı?" diye sordu olmasını ümit ederek.

"Canını sıkan tek şey madem bu ve biz yalancı çıkmak istemiyoruz, her şey gerçek olursa kim ne diyebilir?"

Anlamayan gözlerle adamın gözlerine bakmaya devam ediyordu. Yalanlar gerçek mi olacaktı yani?

Soru dolu bakışlarını adamın üzerinden çekmeyince, adam da gülümseyerek cevap verdi. "Son çare evleniriz olur, biter. Şu anki tek mantıklı çözüm. Hem kimse aksini iddia edemez hem de senin için rahat eder."

Gözleri adamın söylediği sözlere tepki olarak kocaman açılırken kızgınlıkla yerinden kalkarak cevap vermeden dolabından kıyafetlerini aldı ve kapıya yöneldi. "Ben de beni ciddiye alıyormuşsun gibi sana anlatıyorum! Evet, son çare çözümün oldukça aklıma yattı. Son çare!"

Odanın kapısını öyle bir çarpmıştı ki Sema'nın uyanma ihtimaliyle pişman olmuş olsa da hemen kendisini banyoya attı. Sinirle üzerini giyinirken bakışlarının bulanıklaşmasına anlam veremedi. Neden böyle olmuştu şimdi?! Adamın verdiği saçma olmasına rağmen aslında içten içe istese de farkına varamadığı cevabın işine yaramamasına mı, yoksa adam için evlilik düşüncesinin son çare olmasına mı?!

Ama bilmiyordu ki bu durumdan kurtuluşlarında adam için evlilik son çare değil, evlilik adamın kadını elinde tutmak için son çaresi olacaktı.

Her zaman kendisine hazırladığı kahvaltılarının aksine tam bir aile kahvaltısı hazırlamak için kollarını sıvamışken, Sema neşeli bir şekilde mutfığa girdi. "Günaydınlar evinin kadını. Ben baya bir geç uyandım. Bakıyorum kahvaltıyı hazırlamışsın. Evinin erkeği uyanmadı mı?"

Sema'nın neşesi onu düşünceli hâlimden çekip alırken, buzdolabının kapağını kapatarak ona döndü. "Sen geç kalkmadın. Bugün hafta sonu. Biz erkenciyiz."

"Ne o? Uyku mu tutmadı? Anlaşılan evinin erkeğini sabahın erken saatlerinde uyuttun," diye sordu Sema muzipçe tezgâha yaslanırken.

"Bu konuşmalarından anlıyorum ki sen kocana kesinlikle rahat vermeyeceksin, ayrıca erkeğim erkenden kalktı ve fırına gitti. Yani... Bil diye söylüyorum. Hem..." derken cümleinin sonunu tamamlamamış ve tezgâhın üzerindeki çay tepsisini alarak salona gitti. Sema'nın merakıysa cümleinin devamını istiyordu. "Hem?.."

"Hem... Geceler torbaya mı girdi canım? Sema seni kesinlikle düşünemiyorum evlendikten sonra."

"Senin tuzun kuru tabii. Âşık olduğun adamın çatısının altında ve onun kollarındasın. Hiç çekinmeden gözlerinin içine bakıyor ve sen güzel bayan, güvende olduğunu bilerek huzurla hayatına devam ediyorsun. Yeri geliyor tek bir öpücüğü seni iyi hissettirirken kimi zaman sadece bir an gözlerinin gözlerine değmesi bile yeterli oluyor. Elinizdeki kıymetini bilin. Paylaştığınız bu güzel şeye sahip olmak için deli olan insanlar var. Sen bunlara sahipken ben değilim. Yani güzelim benim durumumu anlayamazsın. Sen şimdilik geç dalganı!"

Naz'ın ufak kahrkahası salonda yankılanırken, Ali'nin salona girmesiyle sohbetleri başka bir konuya yöneldi. Ama Naz'ın aklı hâlâ Sema'nın söylediklerindeydi. Sesli olarak söylendiğinde o kadar güzel duygulardı ki... Fakat... Hiçbirinin gerçekliği yoktu. Neden olduğunu anlamadığı bir şiddetle çoğu kadının hayalini kurduğu tatmin duygusunu istiyordu ve... Bunların son zamanlarda aklını kurcalayan adamla olmasını istemesi de ayrıca garip olsa da, adam için son çare olma düşüncesi canını sıkıyordu. Kapının çalmasıyla düşüncelerinden sıyrılarak kapıya koştu. Kapıyı ardına kadar açmasıyla, yeni güne hazır, elinde ekmek poşetleriyle dikilen adamla karşılaştı ve aklındaki düşüncelerle onu süzmeden edemedi. Kendi evine uğradığı belliydi. Her zaman olduğu gibi uyumlu kıyafetleri göze çarpıyordu. Saçları havanın

rüzgârıyla dağılmış, dolgun ama bir o kadar erkeksi dudakları soğuktan hafif kızarmış gibiydi. En son mavi gözlerine takıldığında, o gözler... Işıl ışıldı. Hem gözleri hem de dudakları kendisine gülümsüyordu. Elinde olmadan o da gülümserken kalbinin sesi yine kulaklarındaydı.

İçeri girmesi için kenara çekildi ve adamın girmesiyle kapıyı kapattı. Elindeki poşetleri alarak Sema'yla beraber mutfağa geçti ve ekmekleri çıkararak kesmeye başladı. Sema da bir diğer poşetteki poğaçaları çıkarıyordu.

"Kocan bir muhteşem ya," Naz garip bakışlarını Sema'nın üzerinde yoğunlaştırınca, Sema devam etme gereği hissetti. "Hey bu bakışlarını hiç beğenmedim. Kocanda gözüm yok. Rahatla. Bu poğaçalar çok sıcak. Ondan dedim yani," diyerek açıklama getirirken, Naz ufak bir kakhaha attı. Herkes bu şekilde düşünürken aksini iddia edemezdi.

"Ben... Gayet rahatım. Asıl sen rahatla," dedi Sema'ya doğru ve kesmekte olduğu ekmeklere odaklandı, ta ki beline arkadan sarılan kollara kadar. Şaşırarak başını yana çevirdiğinde dudağının kenarına temas eden soğuk dudaklar ve yüzüne çarpan sıcak bir nefesle, kendisini taşıyan ayakların bir an gücü kesilse de beline sarılan koldan destek aldı.

Yeşillin birkaç tonundan oluşan o gözlerde bir an için kendini görmüştü genç adam. Onu öpmeyi ne zamandır istese de böyle hayal etmemişti. Sadece yanağına ufak bir buse konduracaktı. Ama kadının başını şaşkınlıkla yana çevirmesiyle, dudakları hedefi olan yanağı es geçerek, dudaklarının kenarına dokunmuştu. Bu bile tepeden tırnağa tüm hücrelerinin yeniden can bulmasına yetmişti. Soğuktan buz kesmiş dudakları bir anda ısınmıştı.

"Ben ekmekleri götürürüm," diyerek Yağız'ın mutfaktan çıkarken, Naz yaşadığı şokla tezgâhı sıkıca kavradı. Sıklaştıran nefeslerini düzene sokmaya çalışırken Sema'nın sözleri kulaklarının uğultusuna karıştı. "Ne aşk be? Kızım insan bir karşılık verir, değil mi? Ah ah işte ben olsam..." deyip mutfaktan gülerek çıktı.

Bir süre bedenindeki uyuşukluğun geçmesini bekleyen Naz, hemen yaşadıkları üzerine soğuk bir bardak su içti ve kahvaltı sofrasına oturdu. Yüzünün kızarmış olduğuna emindi; çünkü şu an içten alev alev yanıyordu. Kahvaltının ardından keyif çaylarını içmek için koltuklara kuruldular. Ali izin isteyerek dışarı çıkınca ortam üç yetişkine kalmıştı. Yağız sofrada Naz'a bakarak hiçbir imada bulunmamış, bulunmuş olsa da Naz bunu fark edecek süre boyunca adama bakmamıştı. Bir öpücük insana bunu yapabilir miydi? Yapamazdı! Yapmamalıydı!!

Sohbet ederlerken biraz dalgındı. Bazı konularda söz söylese de bir kısmında bir baş hareketiyle katılmayı ve çoğunlukla Sema anlatırken dinlemeyi tercih etti. Kapının çalmasıyla oturduğu yerden kalkarak kapıyı açmaya gitti. Kim gelmiş olabilirdi ki? Muhakkak çocuklardan biri diye düşünürken kapı ardına kadar açıldığında şaşkınlıkla gözleri aralanırken ne diyeceğini bilemedi. Onun burada ne işi vardı?! Sadece adamın adını mırıldanırken kulağına gelen sesine kendisi bile yabancıydı.

"Orkun?!"

Onbeşinci Bölüm

O kapıyı şu an hiç açmamış olmayı dilerdi. O kapı koluna ağırlığını vererek aşağı çekmemeyi ve kahrolası kapıyı ardına kadar açmamayı...

Kapıda gördüğü kişinin kendisinde yarattığı şaşkınlıkla gözlerini kapattı. Keşke açtığı anda adam orada olmasaydı. Bu durumun imkânsızlığı zihnini ele geçirse de şu an buna tutunmak istiyordu. Gözlerini açtığı andaysa her şey yerli yerindeydi. "Bir hoş geldin yok mu?" diye soran karşısındaki adamın sesiyle her şey daha somut bir hâl almıştı. Şaşkınlığını atamamış hâlde isteksiz bir "Hoş geldin," mırıldanırken, adamın içeri girmesi için geri çekildi. Eli ayağı şimdiden birbirine dolaşacaktı ve bunu çok açık bir şekilde hissediyordu. Onun ne düşüneceği umurunda olmasa da içeride durumlarının sahteliğini öğrenmemesi gereken bir misafirleri vardı.

İçeriden gelen sesleri işiten genç adam "Misafirlerin mi var?" diye sordu. "Evet. Misafirlerim var. O yüzden... Konuşmamızı sonraya saklayalım olur mu?" dedi Naz kısık bir sesle.

Başını sallayan adamla beraber salona geçerken, içinden dua edip duruyordu. 'Allah'ım biliyorum şu aralar sadece zor zamanlarda adını zikreder oldum; ama yalvarırım bu işten sağ salim çıkayım, sana layık bir kul olmak için söz daha çok uğraşacağım. Ne olursun?!' diye içinden geçirirken, dudaklarını ısırarak dişlerinden habersizdi.

Salonun kapısında uzun boylu, sarışın bir adamın görünmesiyle, Yağız adamı şöyle bir süzdü. İlk fark ettiği şeyse adamın kendisine bakan mavi gözlerindeki öfke oldu. Bakışlarını Naz'a çevirdiğinde, onun çehresine yayılmış olan rahatsızlık ifadesi endişelenmesine neden oldu. Genç kadının söyledikleriyle bu ifadenin nedenini anlaması uzun sürmedi. "Kuzenim Orkun," diyerek Sema'ya yanındaki adamı tanıtırken, bakışları buluştu.

Demek ki Orkun denen adam, bu adamdı. Yüzündeki rahatsız olmuş ifadeden de anlaşıldığı gibi muhakkak kadın, kendisinin sevgilisiyle arasını bozacağından endişe ediyordu. Orkun! Kadının bu adamla sevgili olduğu gerçeğini hep göz ardı etmişti Yağız. Hiç umursamamış, kadının kendi yanında olması onun için yeterli olmuştu. Ama şimdi... Sevgilisinin olduğu gerçeği somut hâliyle karşısındaydı. Ne Naz'ı düşünürken ne onunla aynı yatağı paylaşırken ne de onu öperken sevgilisinin olduğu gerçeği vardı aklında. Üzerine birden yapışan o kullanılmışlık hissinden kurtulamıyordu. Akli sevgilisi olduğu gerçeğini hep göz ardı etmişken şimdi adam kanlı canlı karşısında duruyordu. Orkun yanlarındaki koltuğa oturmuş, araştıran gözlerle kendisini incelerken, içindeki fırtınalara rağmen sakince adamın bakışlarına karşılık verdi.

Orkun'un Yağız üzerinde gezinen bakışlarından rahatsız olan Naz, Yağız'ın yanına oturdu. Zihninde de 'Bu adam nereden çıktı şimdi?' sorusu dönüp duruyordu. Orkun'a ümit verecek her türlü harekettten kaçınırken, kilometreler aşmasına sebep olacak cesareti ne zaman verdiğini hatırlamıyordu. O zihninde kendisiyle boğuşurken, Orkun'un sorusuyla oturduğu yerde dikleşti. İşte her şey başlıyordu! "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın Naz?"

Orkun'un bakışlarında yanmaya başlayan öfkeye keskin bakışlarıyla cevap verirken Sema'nın dalga geçer gibi gelen sorusuyla Yağız'a baktı. Oysa sadece "Arkadaş mı?" diye sormuştu Sema. Orkun'un bakışlarındaki öfke de, ikisinin arkadaş olmadığını bildiğini haykırarak hesap sorar gibiydi.

Bu adam haber verme cüretinde bulunmadan evine kadar gelerek öfke dolu bakışlarını kendisine yöneltme hakkını nereden buluyordu?! İçinde Orkun'a karşı sert bir öfke ateşi yanmaya başlamış, adamın bakışlarına soğuk bir sakinlikle cevap verirken, dudakları da Sema'ya cevap veriyordu.

"Orkun düğünümüzde yoktu Semacığım. O zamanlar yurt dışında doktora yapıyordu. Zaten onunla aramızdaki bağ pek kuvvetli değildi. Çok sık kavga ederdik küçükken. Yaşlarımız ne kadar büyürse büyüsün bu pek değişmedi. O her zaman benim ak dediğimi kara, HAYIR dediğimi EVET kabul ederdi."

Bu cevabı verirken olayların gerçekliğini hiç düşünmemiş, tamamen Orkun'a olan öfkesiyle konuşmuştu. Fevri hareketlerde bulunan yanı yine ayaklanmıştı. Orkun'un öfkeli bakışlarıyla karşılaştıkça daha çok sinirleniyordu üstelik. Yağız'a doğru sokulurken, ona baktı. Adamın yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyor ve bu durum daha çok sinirlerini bozuyordu. Keşke Orkun gibi, adamın da ne düşündüğünü yüzünden anlayabilseydi.

Yağız televizyona odaklanmışken Sema ile Naz sohbet ediyor, Orkun da Naz'ı seyrediyordu. Naz her fırsatta Yağız'a bakarak ne hissettiğini tartmaya çalışıyor; ama her seferinde başarısız oluyor ve süngüsünü düşürerek Sema ile konuşmaya devam ediyordu. Yağız içinse durum hiç parlak değildi. Yanındaki adam gözlerini Naz'dan ayırmazken, kendisi görmeyen gözlerle televizyona bakıyor gibi görünüyordu. İçinde zincire vurmaya uğraştığı öfke varken yüzünü sakin tutması oldukça zor olsa da, Naz'ın Orkun denen adama değil de her fırsatta kendisine bakması içini rahatlatıyordu. O adamın beş dakikadır bu evde olmasına dahi katla-

namıyorken, Naz'ın adamın gözlerine bir an dahi bakacağı düşünesi kendisini korkutuyordu ki sevgilisi olduğu gerçeği, kendisini iyice çileden çıkarıyordu. Uzun zamandır içinde bu kadar öfke hissettiğini hatırlamıyordu ve yapabileceklerinden değil, hissedebileceklerinden korkuyordu. Kadının ne yapmaya çalıştığını da bir türlü anlamıyor ve kafası allak bullak oluyordu. Sevgilisinin karşısında, kendisine doğru sokulurken hiç sevgilisinden yana bakmıyordu. Peki, sevgilisini seven bir kadın onun karşısında bunları yapar mıydı? Acaba kıskandırmaya mı uğraşıyordu? Ne yapmaya çalışıyorsun be güzelim?!

“Demek ki ben yurt dışındayken senin düğününü bile kaçırdım. Bu kadar koptuğumuzu hatırlamıyorum,” diyerek alakasız bir şekilde lafa karıştı Orkun.

“Sanırım biz seninle hiçbir zaman o kadar yakın olmadığımız için kopmuş olma düşüncesi biraz... Tuhaf. Bağlı olmayan bir şeyi kopartamazsın,” dedi Naz ona cevap vermekte gecikmeyerek.

“Yanılıyorsam düzelt; ama en son oldukça yakındık diye hatırlıyorum. Hatta o sahneyi hiç unutmam. Havuzda çok eğlenmiştik. Unutmuş olamazsın. Babana yakalanmıştık hatta.”

Orkun'un söylediği sözler zihninde görüntü olarak cisim bulmaya başlarken, dişlerini sıkı Yağız. Naz bu adamla neler yapmıştı da bu adam bu kadar rahat konuşabiliyordu?! Hem de havuzda... İşin ilginç yanı ikisi sevgiliyken ve asıl kıskanması gerekenin kendisi olmaması gerekirken neden şu an içi gidiyordu?! Kıskanıyor muydu?!

Görüntüler daha canlı hâlde zihnine işlerken dayanamayarak ayağa kalktı. Başka ne yapabilirdi ki? Sonuçta ikisi sevgiliydi ve ne isterlerse yapmakta serbestlerdi; ama neden bu durum kendisine dayanılmaz geliyordu? Yumruklarını sıkarken bir şeylere vurma isteği belirdi içinde. “Benim dışarıda birkaç işim var. Müsaadenizle...” diyerek kapıya doğru ilerledi.

Yağız'ın birden ayaklanmasıyla Naz da ayağa kalktı ve adamı takip etti. Adamın yüzündeki ifadesizlik hiç hoşuna gitmemişti.

Sabah fırından döndüğünde gözleri gülerек kendisine bakıp içini ısıtan adam şimdi... Gözlerindeki o soğuk, ifadesiz bakış iliklerine kadar buz kesmesine neden oluyordu. Hem de sadece bir bakışla... Bunun sorumlusu kendisi miydi? Orkun gelene kadar her şey çok güzel bir şekilde devam ederken ve her şeyin suçlusu Orkun olmasına rağmen, Naz kendisini suçlu hissediyordu. "Ben... Üzgü...nüm," diyebildi ne için söylediğini dahi bilmeden. Adam buz gibi gözlerle kendisine baktı. "Ne için?" dedi umursamazca.

Aklındaki onca kelimeden hiçbir önce davranıp da çıkmıyordu dudaklarından. Gerçekten ne için üzgündü? Tek istediği adamın kendisine böyle bakmamasıydı. O bakışlar altında kendisini öylesine ezilmiş ve suçlu hissediyordu ki, kelimeleri bile ürküp zihninin bir köşesinde saklanıyordu.

"Bana hiçbir şeyin açıklamasını yapmak zorunda değilsin," diyen adam kendi evine doğru dönerken kadın sadece adamın gerilmiş sırt kaslarını izleyebilmişti. Oysaki şu an açıklama yapmayı öylesine çok istiyordu ki ve kendisine gülen o mavi gözlerin tekrar gülmesini...

Adamın gidişi ardından kalbine çöken ağırlıkla beraber salona döndüğünde, Orkun'u tek başına otururken buldu. Başını koridora doğru uzattığında Sema'nın mutfakta telefonla konuştuğunu gördü. Orkun'un karşısındaki koltuğa otururken kısılmış ve yeşilin en güzel tonuyla parlayan gözlerini adamdan ayırmıyordu. Adam da aynı şekilde kendisine bakarken koltuğun ucuna doğru geldi. "Buraya çabuk uyum sağlamışsın bakıyorum," dedi alaylı bir sesle.

"Evet, öyle oldu."

"Fark etmek zor değil. Eminim ki eşin oldukça yardımcı olmuştur."

Naz sinir olmaya değmeyeceğini düşünerek adamın sözlerine aldırmamaya çalışsa da alaycı sesi kulağını tırmalıyordu. "Geleceğinden haberim yoktu." Sakin cevaplar verirken bakışları hiç de sakın görünmüyordu.

"Bu belli. Eğer tenezzül edip telefonuna baksaydın ya da kendin cevap vermeyi deneseydin, mutlaka haberin olurdu!" Adam şimdi sinirini gizlemeyerek odada volta atmaya başlamıştı. "Seni ne kadar merak ettiğimin farkında mısın? Kendimi sana yeterince ifade ettiğimi sanıyordum. Ben seni bilmem kaç kilometre uzakta deli gibi merak ederken sen ne idüğü belirsiz bir adamla evli numarası yapıp evcilik oyunu oynamayı daha eğlenceli buldun."

Adamın sesi hissettiği öfke ve aldatılmışlık hissiyle her kelimede daha çok yükselirken Naz kendisini tutuyordu. En azından bunun için uğraşıyordu; ama adama verilmiş hiçbir sözü yokken üstüne üstlük büyüklerimizin dediği gibi kendi kendine gelin güvey olurken, bu uğraşında pek de başarılı olamayacağını seziyordu. Ama eğer kendisi de bağırıma başlarsa Sema'nın duymaması işten bile değildi.

"Şu karşı komşun var bir de gecenin bir yarısı telefonlarını açan, gerçi eşin de olur, değil mi?!"

"Orkun keser misin şunu?" dedi sınırdaki sakinliğiyle.

"Her zaman ikimiz hakkındaki her şeyi kesip atıyorum zaten. Hem de senin yüzünden. O kadar yıldan sonra bana bir açıklama borçlusun!"

İşte bu lafların sonrasında tüm ipler kopmuş ve yerinden kalkarak adamın cüssesine aldırmandan üstüne yürümüştü. "Orkun sen bana hesap soracak cesareti nereden buluyorsun?! Sana bu hakkı kim verdi ki ben sana böyle bir hak ya da ümidi bırak, günahımı bile vermeyeceksen!! İstersem evli numarası yaparım, istersem karşı komşuma sekreterliğimi yaptırırım. Bundan sana ne?! Sen bana haber vermeden evime gelip ahkâm keserek hesap soramazsın. Unutma ki burada olmamın sorumlusu sensin! Senin yüzünden buraya sürüldüm. Sen haddini aşmayıp da beni o duruma düşürmeseydin, ben şu an İstanbul'da ailemin yanında olurdum!"

Adeta haykırırken gözlerinden alev çıkıyordu. Karşısındaki adamın mavi gözleri şaşkınlıkla açıldığında Naz adamın mavilik-

lerine dikkat kesildi. Her mavinin aynı olmadığını ayırdına vardı. Çünkü bir mavi kalbine maraton koştururken bir diğeri ölesiye nefret ettirebiliyordu. Adamsa o sırada şaşkınlıktan çıkarak toparlanmaya çalışıyordu.

“Ben senden o kadar yıla rağmen hesap bile soramazken, kaç gündür hırslı mı hırsız mı sapık mı ne olduğunu bilmediğin dengesiz bir adamla gece gündüz berabersin ve adam telefonlarına bile bakıyor!!” diyerek direten adam, nasıl olup da kadının kendisini yok saydığını anlayamıyordu ve ses tonunu biraz daha yükseltirken, Yağız’a karşı yapılan imalar kadının öfkesinin daha da hararetlenmesine sebep oldu.

O adam ne hırslı ne hırsız ne sapık ne de dengesizdi! Nereden mi biliyordu? Çünkü o adamla evini, yatağını paylaşmıştı. Bir süredir düşüncelerini ve rüyalarını hatta... Hayatını paylaşıyordu!

“Laflarına dikkat et. Kendini herkesten üstün görmeye oldukça alışkınsın sen. Ama o adam hakkında hiçbir şey bildiğin yok senin! Hem ne yılından bahsediyorsun da o yıllarda aramızda özel ne geçti hiç düşündün mü?! Hiç-bir-şey! Ve sen benim hiç-bir-şeyim değilsin!”

Her kelimesinde adamın üzerine yürürken, sözlerinin son kısmında adamın iyice anlayabilmesi için bağırarak evi inletmiş, Orkun’sa bakışlarını kısarak elini beline koymuştu. “Demek ben hiçbir şeyin değilim; ama bakıyorum, o senin çok şeyin olmuş. Bu kadar hararetle savunduğuna göre sen yeterince iyi tanımışsın. Seni bu kadar kısa zamanda ağına düşürmek için ne yaptın?!”

Ne mi yapmıştı? Naz’ın zihninden görüntüler geçmeye başladı aynı anda. Bahsedilen adam onun valizlerini taşımış, onunla alışverişe çıkmış, eşi olmuş, yatağını paylaşmış hepsinden önemlisi de bulamadığı huzuru, güveni ve heyecanı vermişti. Aslında gerçek bir eşin yapacağı her şeyi kısmen yapmıştı.

“Demek ki senin yapamadığın bir şeyler yapmış. Şimdi söyleceklerimi aklına iyice sok. Bir daha tekrar etmeyeceğim. Senin yüzünden buradayım ve senin sayende o adamla tanıştım

Ortada öfkelenmesi gereken birisi varsa o da benim. Bir daha sakın benden ödeyemeyeceğin hesaplar isteme! Kim olduğunu unutma gafletinde bulunma! Sen bana hesap sorabilecek son kişi bile değilsin!”

Son zamanlarda içinde biriken tüm öfkeyi kusarken, genç kadının belli belirsiz sesi tüm apartmana yayılıyordu. Öğrenciler bağıırışlar üzerine merakla kapıya çıkmışken, Yağz salondaki üç kişilik koltuğun kenarına oturmuş belli belirsiz bağıırışlar kulaklarını doldururken, aklından binlerce düşünce geçiyordu. Dizginlemeye uğraştığı öfkenin sebebini bir türlü bulamazken içinde bir şeyler kor hâlinde yanıyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu. Naz’ın haykırışlarında, onu nasıl o adamla yalnız bıraktığını düşünüyordu. İki sevgilinin böyle kavga etmesi normal miydi? Ama adam sevgilisiydi işte ve bunu en başından beri bildiği hâlde... Ne aklı ne de kalbi bunu kabul edebiliyordu.

Yerinden kalkıp evi turlamaya başladığında hâlâ kendi kendine aynı soruyu soruyordu. Neden? Neden içindeki öfke, sadece iki kapı ötedeki adamı öldüresiye dövme isteğini her geçen dakika arttırıyordu? Bu iğrenç öfke adamın bağıırışlarıyla artarken, adamın Naz’a haykırırkenki hâli gözünde canlanmış ve tüm dizginleri ellerinden kayıp gitmişti. Önüne ne gelirse görmeden yıkıp geçerken tüm ev bir anda talan olmuştu. Hiç umursamıyor hatta ne yaptığının farkına bile varamıyordu. Kendisini ne zaman yatak odasına atıp boy aynasıyla karşı karşıya geldiğini hatırlamıyordu; ama aynada gördüğü yansıması tüm perişanlığını yansıtıyordu. Perişan olmak istemiyordu! Kadının haykıran sesinin duymak istemiyordu! Onu böylesine düşünmek istemiyordu!

Aynanın orta yerinde patlayan yumruğunu eline yayılan acıyla fark ederken, sadece kırılan aynanın karşısında durdu ve yere yayılan ayna parçalarından ayrı ayrı kendisine yansıyan görüntüsüne baktı. Uzun zamandır bu kadar öfke dolmamış ve kendisini bu kadar kötü hissetmemişti. En kötüsü de o çok sevdiği annesi-

ni kaybettiğinden beri, hiçbir kadını böylesine sevip de ellerinin arasından kayıp gittiği hissine kapılmamıştı. Ama şimdi içinde patlak veren öfkenin ardındaki sebeple, kendini hiç olmadığı kadar evinde hissettiren sebebin aynı olduğunun farkına varması komikti. Aşk dedikleri bu muydu yani? Eğer buysa... Kesinlikle acı veriyordu!

Orkun kapıya doğru yönelirken sesini çıkarmadı. Kapıdan çıktığında önce merdivenlere yöneldiyse de sonra geri döndü. Kapıda gitmesini bekleyen Naz'ın tam önünde dikildi.

"Senin için erkekler basit bir eğlence değil mi? Kullan ve at! Bu kadar! Sen hep şımarık bir kadın oldun Naz ve istediğini elde etmeye de oldukça alışkınsın. Ama sonrasında elindekilerden bıkan küçük, şımarık bir kız... Şimdiye kadar kaç erkeği kaldırım taşları gibi dizdin önüne ve şimdi kaç aklında? Hepsi önemsiz birer hiç değil mi, aynı benim gibi? Kullan ve at! Şimdiye kadar bir erkekle süren ilişkin en fazla bir hafta mı?"

"Ben sana her seferinde ve tüm iyi niyetimle *biz* olamayacağımızı söylemişken... Beni ve ilişkilerimi sorgulamak sana mı kaldı?" dedi kadın soğuk bir sesle.

Kapının ağzında rezillik çıkmaması için sesini çıkarmazken aslında içinden çığlıklar atmak istiyordu. Bu adam neden hâlâ defolup gitmiyordu. O sırada karşı dairenin kapısı açıldığında hissettiği berbat duygulara rağmen içinde filizlenen heyecana engel olamadı. Merakla kapıdan çıkan adama bakarken Orkun da alaycı bir bakışla önce başını çevirerek Yağız'a sonra da Naz'a baktı.

Naz'ın bakışlarında öyle bir hâl vardı ki, bu aldatıldığı düşünceyle içinde yanan ateşe tuz oluyordu. Kadının gözlerindeki başka bir şeydi ve... Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu kadın ona böyle bakmamıştı. Yıllarca kendisinin yapamadığı şeyi, bu adam

sadece bir ayda mı yapmıştı? Nasıl âşık etmişti kendisine? Kadının kendisine ettiği lafları, bu bakışlarını ve aptal bir adam gibi hissedişini nasıl unutmayacaksa bu ikisi de kendisini unutmayacaklardı.

“Onu da hevesin geçince bir kenara atacaksın. Yeni bir yer ve yeni bir erkek... Senin için oldukça cazip!”

Adamın haddini bilmezce ettiği laflarla kendisini ucuz bir kadın gibi hissettirmeye çalışması her şeyin sonu olmuştu. Orkun’sa yüzüne doğru hareketlenen kadının elini, bileğinden kavarken kadının dudaklarına doğru eğildi.

Yağız konuşulanları duyarken sesini çıkarmamış, postallarını bağlamaya odaklanmış başını dahi kaldırmamıştı. Ama konuşulanlar içine işlemişti. İşini bitirip başını kaldırdığında gördüğü manzara nefesini kesmişti. Bakmaya bile doyamadığı o güzel yüzde, itinayla yer edinen, tadını deli gibi merak ettiği dolgun dudaklar bir başkasının aitliği altındaydı.

Hiç beklemediği bir anda dudakları üzerine kapanan sahiplenici dudaklarla neye uğradığını şaşırان Naz, dişlerini duyduğu tiksintiyle birbirine kenetlemişken kulağına çalınan tek ses merdivenlerden neredeyse koşar adım inen bir çift postal olmuştu. O sesle tüm şaşkınlığını üzerinden atarken Orkun’u var gücüyle itti ve adamın, dudaklarındaki ambargosuna son verdi. Ve sonrasında duyulan tek ses boş apartmanda yankılanan tokat sesi olmuştu.

Naz hiçbir şeye tahammülü olmayan bir kişi olarak nasıl bu kadar sabrettiğini anlamakta zorluk çekiyordu. Bu tokadı daha önce atmalıydı. Hatta meşe ağacından yapılmış bu lanet kapıyı hiç açmamalıydı! Ateş saçan gözlerle adama bakarken göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu. Sinirleri boşalma derecesindeyken vücudu titriyor, kelimeler ağzında dönüyordu. Muhakkak bu iğrenç anı hatırladıkça ‘Keşke şunları da söyleseydim,’ diyeceği lafları olacaktı. Şimdi bu adamı karşısında gördükçe midesi bulanıyordu ve bir an önce adamın yok olmasını istiyordu.

"Benim ilişkilerimin ömrü kısa dahi olsa, bil diye söylüyorum sebebi erkekleri kullanmam değil onlarda aradığımı bula-mamam. Bir erkeğin doğru olup olmadığını bazen bir saniyede anlarsın, bazen bu aylarca sürer. Hiç kendini birazcık daha küçük görüp bunu düşündün mü? O kadar yıla rağmen diyorsun... O kadar yıla rağmen sen doğru şeyi yapamamışken, tanımadığım bir adam bunu tek sözüyle yaptı. Bana güven verdi, sadece bu sebeple bile onunla evli olmak isterdim ve sen... Hayatımda hiçbir önem teşkil etmeyen sen! Hiçbir hakkın olmayarak gelip bana hesap soruyorsun! Haberin olsun, bunları da hesap vermek niyetiyle değil, doğruları bil de yakamdan düş diye söylüyorum! Hayatımdan defol artık!"

Kapıyı hızla adamın yüzüne kapatarak sırtını kapıya yasladı. Son bir saattir yaşadıklarının verdiği yıpranmışlıkla istemsiz yaş-lar gözlerine dolarken kapının, sırtına verdiği acıyı umursamadan kapıyı sürtünerek yere oturdu. Başını ellerinin arasına alırken yaşadıklarına inanamıyordu. Sabah ne kadar mutlu gözlerini aç-mışken şimdi burada çökmüş, ağlamanın sınırındaydı. Bir gece önce sözde eşinin kollarında uyurken, ertesi gün onun karşısında başka bir adamla öpüşmüştü. Adam gerçekten eşi, hatta sevgilisi bile değilken yüreğine çöreklenen ona ihanet etmiş olma düşün-cesini üzerinden atamıyordu. Nasıl bu hâle gelmişti de gerçek olmayan bir ilişki için vicdan muhasebesi yapıyordu.

Gözlerine neden olduğunu anlamadığı yaşlar dolup da gö-rüşü bulanıklaştığında karşısında dikilen kadını zorla seçebildi. Ama kadının bakışlarında ne sorgulama ne de kınama vardı. Sema, Naz'ın yanına oturarak sırtını kapıya yasladı.

Muhakkak her şeyden haberdardı; ama Naz'ın tüm gerçeği anlatması gerekiyordu şimdi. Naz sanki bunu beklermiş gibi en başından anlatmaya başlarken, birkaç dakika önceki hâlinin aksı-ne kelimeler o kadar ardı ardına dökülüyordu ki dudaklarından o an söylediği hiçbir yalandan utanmıyordu. Kendisine güven ve-

ren bir başka kişiye anlattığı sırlarla içi biraz olsun hafifledi. Sema hiçbir ters bakışta, imada bulunmamış pür dikkat kendisini dinlemişti. O hâline rağmen kadının yalanlarını umursamayarak “Her şeye rağmen adamla bir gece, sayemde aynı odada kaldın. Buna inanamıyorum. Ah be kızım sendeki şans kimse de yok!” diyerek espri bile yapmıştı Sema.

Orkun’la arasında olanları da anlatırken keşke diye düşündü... Keşke ama keşke Orkun’u da Yağız’a böyle anlatabilseydi. Keşke başta sevgilisi olduğu imalarında bulunmasaydı. Keşke! Keşke! Keşke!

Ve Yağız, adamın laflarıyla içi yanarken keşke ama keşke biraz daha bekleyip her şeye rağmen içine su serpecek o tokat sesini duymadan apartman kapısını çekip kendisini soğuk havaya bırakmasaydı.

Yine boş sessizliğinde yalnız kendi kulağına gelen kapı tıklatmaları...Yine kapıya tıklatan elinin yarı yoldan geri dönüşü...Ve yine kendisine duvar olan ağır meşeden yapılmış lanet kapı!..

Dört gündür bu kapı kendisine duvarken, koskoca dört gündür Yağız rüyalarında onunla dalga geçiyordu. Adam rüyalarında jilet gibi ütülenmiş siyah pantolonu üzerindeki beyaz gömleği ve onun da üzerindeki kırmızı ceketle her zaman olduğu gibi çok yakışıklı ve bir o kadar şık görünüyordu. Bir adamda her zaman komik durduğunu düşündüğü papyon ancak onda bu kadar erkeksi ve hoş görünebilirdi. Adam yüzüne gülümserken yanında aniden kadınlar belirliyordu. Üstelik kadınların üzerinde hemşire üniforması vardı! Arsız hareketlerle üniformalarını çıkartırlarken altlarında beliren kısa abiye elbiseler ve stiletto ayakkabılarıyla Yağız’ın çevresini sarıyorlardı. Yağız elindeki şampanya şişesini Naz’ın gözlerinin içine bakarak patlatıyor ve kadınların kadeh-

lerine boşaltıyordu. Kadınların adama yaptığı cilvelere karşılık veren adamın tavırları ve kahkahalarıyla rüyası kâbusa dönüşürken, adamın kendisine doğru kaldırdığı şampanya kadehiyle kan ter içinde uyanıyordu. O hâliyle rüyalarında ne işi olduğunu çözememişken şimdi yine adamın kapısının önündeydi. Her seferinde açılmayışı yapacağı açıklamaların erteleniyor olması sebebiyle kısa süreli rahatlmasına neden olsa da, evine varınca daha büyük bir telaş sarıyordu içini. Sonra da merak! Hiç olmayacak zamanda filizlenen cinsinden hem de!

Daha sonraları o kısa süreli rahatlamalar ve ardından gelen telaş gün be gün yerini sinir bozukluğuna bırakmıştı. Tabii merakı da artıyordu. Adama bir şey mi oldu, düşüncesi kafasında dönüp dururken, bilerek kapıyı açmıyor, düşüncesini es geçiyordu. Onu en son gördüğünde askeri kıyafetleriyle gidişi aklına geldi. Hem de hafta sonu olmasına rağmen...

Ayaklarını sürüyerek kendi dairesine geçti ve kapıyı kapattı. Sema'nın okulda işi erken bittiği için anlaşılan kendini hemen mutfağa atmıştı. Üzerini değiştirmek için odasına yöneldi ve sonra mutfağa, Sema'nın yanına geçti. Dört gündür onun kapı çalışmaları sürerken, Sema'ya yanına taşınmasını teklif etmiş ve Sema bu teklifi hemen kabul etmişti. Şimdi de genç kadın mutfağında yemek yapıyordu. Böylece ödenmesi gereken fatura ve diğer harcamalar yarıya bölünmüş ve Naz, mutfaktaki görevinden şartlı olarak tahliye olmuştu. Ama buna bile sevinememişti.

Sabah apartmandan çıkarken tesadüf eseri Ali ile denk gelmişti ve Ali ile beraber okula kadar yürümüş, ardından da kendi okuluna gitmişti. Yağız'la okula gidiş ve dönüş rastlaşmalarının yerini Sarp, Erkan ve özellikle Ali'ninkiler almıştı ve tabii artık Sema da vardı. Ama onun geçici sınıfı artık asıl öğretmenine kavuştuğu için çıkışlarda beraber dönemeseler de, her nasıl oluyorsa diğer çocuklarla eve geri dönüyordu. Buna kafa yormuyordu. Çünkü okula gidip gelirkenki tedirginliğini hâlâ üzerinden atamamış değildi. Ali sabah müsait olup olmadığını sormuş, Naz dan

onay alınca da Öyküm'le akşam geleceklerini söylemişti. O an için Yağız'ın yokluğuna nasıl bir çare bulacaklarını Ali ile tartışmak aklına gelmemişti. Sema'nın sorusuyla düşüncelerinden sıyrıldı. "Seninki gene mi yok?"

Naz alışmış olduğu sorunun *seninki* kısmına aldırmayarak cevap verdi. "Yok. Yer yarılıp içine girmek böyle bir şey olsa gerek."

İsteksizce tezgâha yaklaşırken salata malzemelerini hazırlamaya başladı. Sema'ysa kısa sürede içine işleyen bu kadının hâline üzülmekten edemedi. Sanki onu uzun zamandır tanıyor gibiydi. Geceli gündüzlü yaptıkları sohbet de bunda oldukça etkili olmuştu.

"Sıkma canını. Belki de duymamıştır," diyerek tahminde bulundu Sema. Ama buna kendisi de inanmıyordu. "Duymamış mıdır?! Birini duymadı diyelim, hadi bir şey oldu ikincisini de duymadı; ama diğerlerini sağır sultan bile duymuştur. Hem ben canımı sıkıyorum zaten."

"Ya eminim sıkıyorsundur," dedi Sema yüzündeki alaycı gülümsemeyle.

Sema'nın söylediklerine sesini çıkarmayan Naz, sinirini elindeki malzemelerden çıkarmaya başladı. Sofrayı hazırladıklarında eş zamanlı olarak kapı çaldı. Kapıyı açmaya giderken Yağız'ın yokluğuna ne gibi bir bahane bulacağını düşünüyordu. Nöbetçi diyebilirdi belki. Öyküm ve Ali'yi içeriye aldıktan sonra hemen sofraya oturup Sema'nın yaptıkları yemekleri afiyetle yediler. Naz yemek konusunda ne kadar vasatsa Sema da o kadar iyiydi. Son günlerde bundan iyice emin olmuştu genç kadın.

Öyküm'ün Yağız hakkında soru sorabilecek olma ihtimalinde ne yapacağını düşünürken lokmalar boğazına diziliyordu. Kendisi de adamın ne yaptığını deli gibi merak ederken ne cevap verebilirdi ki? 'Muhakkak karşı dairede rahatça bacaklarını uzatmış televizyon izliyordur,' diye düşünmek istiyordu. Ama dört gündür onu göremeyince içine çöreklenen sıkıntı buna imkân vermiyordu.

"Yağız abinin yokluğu seni çok üzmüş gibi görünüyor," diyen Öyküm'le kendine gelirken ne söyleyeceğini bilemeyerek yutkundu. Sesini çıkarmadı. Çıkaramadı. Neyse ki Öyküm cevap beklemeden devam etti. "Bir de böyle âşıkken onun yolunu gözlemek çok daha zor olmalı. En kötüsü de yüreğin ağzında beklemek galiba. Kaç gün oldu Yağız abi gideli? Dört gün oldu mu?"

Duyduklarını idrak etmekte zorluk çekiyordu. Yağız gitmiş miydi? İyi de nereye? İçi bir an için rahatlamıştı. Demek ki adam evde yoktu. Yoksa mutlaka kapıyı açardı, değil mi? Ya dalga geçerd i ya da güler geçerd i. Belki bağırır çağırırdı; ama yine de açardı. "Oldu," diyebilird i sadece aslında ne olduğunu bilmeden. Şu an Öyküm'ün bu konuda kendisinden daha çok bilgi sahibi olduğuna emindi.

"Vatanı korumak kolay değil. Onlar diğerlerinden farklı olarak önce vatan diyorlar. Bu yüzden onlarla ne kadar gurur duysak az. Ama zor işte... Özellikle aileleri için. Onun da giderken gözü arkada kaldı zaten; ama ablamı bana emanet etti. Acaba şimdi nerededir?"

Naz bakışlarını Öyküm'den ayırarak Ali'ye çevirdi. Ne yani kendisi haricinde herkes Yağız'ın nereye gittiğini biliyor muydu? Bakışları Sema'nınkilerle buluştuğunda onun da bir şeyden haberdar olmadığını anladı. Masada Ali ile Öyküm konuşurken Naz konuşulanları merakla dinliyor bir yandan da Yağız'ın kendisini Ali'ye emanet etme düşüncesi zihninde dönüyordu. Aklına her gün okula gidişleri ve gelişleri geldi. Ya Sarp ya Erkan çoğunlukla da Ali'yle beraber dönüyor, hiç yalnız kalmıyordu ve Yağız gitmeden önce... Yağız'la tesadüf eseri rastlaşırlar ve okula gidiş gelişleri beraber olurdu. Bu tesadüf değil miydi?! Düşündüklerine ihtimal vermeyerek bakışlarını çatalıyla oynamakta olduğu yemeğine çevirdi.

"Halam, Yağız abilerin hem keşif hem de olası bir operasyon için araziye çıktıklarını söylemişti. Ama dört gündür olumlu ya da

olumsuz bir haber yok sanırsam. Gerçi olsa da bu bilginin karar-gâhtan dışarı çıkmayacağına eminim.”

Öyküm konuşmaya devam etse de Naz artık onu duymuyordu. Yağız dört gündür operasyon için evde yoktu! Kelimeler beyninde tekrar tekrar yankılanırken kabullenmek istemiyordu. Adamın işinin tehlikesi ilk kez somut bir şekilde yüzüne vurmuştu. Masanın kenarlarını istemsiz olarak sıkıca kavrarken başka kelimeler de dönmeye başladı zihninde. ‘Olumlu ya da olumsuz bir haber yok!’

Görüşü içindeki dehşet ve korkuyla bulanıklaşırken, sadece beş gün önce onun şu anda kendisinin oturduğu yerde oturuyor ve elini tutuyordu. Sadece beş gün önce... Kalbi öylesine sıkışmaya başlamıştı ki rahatlamak için derin bir nefes aldı. Oda üstüne üstüne gelirken hızla tabağını alarak mutfığa geçti. Hâlbuki tabağındaki yemeği olduğu gibi duruyordu. Tabağını mutfak tezgâhına bırakarak, mutfak camını açtı ve soğuk Kars havasının yüzüne vurmasına izin verdi. Birkaç gün öncesine kadar yüzüne vurmasını istediği tek şeyin adamın sıcacık nefesi olmasını isterken şimdi... Görmeyen gözlerle açık pencereden dışarıya bakarken Sema’nın da peşinden geldiğini fark etmemişti.

Sema Naz’ın pencere önündeki perişan hâlini izlerken, ne kadar kadın inkâr ederse etsin adama olan aşkını, onun endişesinde tekrar gördü. Kadının yanına ulaşarak destek olmak için kollarını usulca okşadı. “Ona bir şey olmayacak. Eğer anlattığın gibiyse seninle uğraşma şansını kaçıracağını sanmıyorum. Hem kara haber tez duyulur derler. Bir şey olsaydı muhakkak duyardık. Televizyon bu haberlerle dolu.”

Başını olumsuz anlamda sağa sola sallarken saçları içeri dolan dondurucu rüzgârla savruldu. “Giderken bana nasıl baktığını görmedin...” Sesi boğazından çıkarken çatallaşmış, bakışlarıysa şimdi apartmanın önündeki yoldaydı.

“Söylemeyeyim diyorum; ama dayanamayacağım. Orkun eşeğinin söyledikleri ve yaptıklarından sonra... Adam senin yü-

züne bakıp 'Mutluluklar diliyorum,' mu demeliydi? Naz âşık olan hiçbir adam sevdiği kadını bir başkasıyla öpüşürken gördüğünde gülmez! Sevdiği kendisine aitse o gözler güler ve son zamanlarda sen hiç olmadığın kadar ona aittin."

"Ne aşkından bahsediyorsun sen Sema?" dedi boğazından çıkmamaya direnen sesiyle. Aklında hep adamın son bakışı vardı.

"Âşıklar ve aşk kördür, diye boşuna dememişler. Ne aşkından, kimin aşkından bahsettiğimi sen düşün. Çünkü onsuz uzaklara dalan, her gün usanmadan bir umut kapısını çalan, onu anlatırken sinir olduğunu söylese bile gözleri gülen, onunla sarılarak uyuyan, yokluğunda kalbi yanında akli da biri götürmüş gibi sadece yaşamak için nefes alan ve rüyalarında onu gören ben değilim."

Sema'nın söyledikleri kendisiyle o kadar uyumluydu ki hissettiği şeylerle paniğe kapıldı. "Rüyalarımda mı? Bunu sana söylememiştim ki," dedi hiç düşünmeden.

"O kısım tahmindir ve doğru bir tahminmiş. Bunların hepsini yaparken rüyada görmemen imkânsızdı. Bu aşk hastalığının belirtileri değil de ne? Sen inkâr edip kendini kandırmaya devam et. Deli gibi hasta olmasına rağmen sırf iğne olmamak için korkup hastalığını inkâr eden çocuklar gibisin. Hastasın. Ben teşhisini koydum; ama ilacın bende değil," diyen Sema mutfaktan çıkarak Naz'ı kendisiyle baş başa bıraktı.

Tüm gece uyumamış, düşünüp durmuştu. Aşkın nasıl bir şey olduğunu dahi bilmezken, hiç tanımadığı bir yabancıya âşık olabilir miydi? Neden onun tehlikede olduğunu düşündüğü an kendi yumruğu kadar küçük olan kalbi büyüyerek göğüs kafesine sığmıyordu. Kolay ağlamayan bir kadın olmasına rağmen gırtlığı netliğini kaybediyordu. En son kendisine bakışı bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Yatağında sağ tarafa, adamın yattığı tarafa, dönerek oradaki komodinin üzerindeki kurumuş çiçeklere baktı. Bedenini usulca sağ tarafa kaydırırken, adamın esmer te

ninden sinmiş hafif baharatlı kokusu kendi kokusuyla karışmış bir şekilde yastıktan burnuna dolmaya başladı.

Komodinin üzerindeki çiçeğe gözleri takıldı. Adam getirdiğinde ne kadar güzellerse, kurumuş hâlleri de ayrı güzeldi ve adamın odasından çıktığı gün, onun yerini çiçekleri almıştı yerini. Elini çiçeğe uzatırken, tek bir çiçeğin kurumuş yaprağının yüzeyini parmak uçlarında hissetti. Dokunuşuyla, kurumuş olmasıyla narinleşen tek bir yaprak çiçekten koparak komodinin sert yüzeyine düşerken sanki içinden bir şeyler kayıp gidiyormuş gibi panikle yataкта bağdaş kurdu ve yaprağı eline aldı. Elinde un ufak olmasından korkarak usulca parmak uçlarını üzerinde gezdirirken aklına düşen adamın gülen gözleriyle, içi biraz olsun rahatlasa da tehlikede olabileceği düşüncesi...

Ne zaman bu hâle gelmişti?! Ona olan siniriyle içi alevlenirken, şimdi kıyılarına vuran dalgalı gözleri tüm ateşini söndürüp yerini savrulan küller bırakıyordu. Nasıl olduğunu anlamadan gözünden akan bir damla yaş yolunu bularak avucundaki yaprağın üzerine damlarken 'Allah'ım sen onu koru,' diyerek dua etti. Olmuştu işte! Ne bulacağını bilmeden buraya gelmiş ve hiç düşünmediği bir şeyi, aşkı bulmuştu. Şimdiyse ne yapacağını bilemeden adamın gülümseyen gözlerine ve dudaklarına odaklanarak sağ salim döneceğini umut edebiliyordu. Deli dolu, her şeye inat hâli bir anda uçup giderken duygularında boğulmak onun normalde yapacağı bir şey değildi; ama elinde değildi. Adama âşık olduğu için pişman mıydı peki? Ne olursa olsun... Pişmanım, diyemiyor; çünkü öyle hissetmiyordu.

Yaprağı tutan elini yumruk yapıp kurumuş narin yaprağı avucunda hapsederken, ona olan özlemini yaprakla telafi eder gibi avucunu daha da sıkı. O an bir umut, adamın sözlerine tutunarak avucunu aralardı. Yaprak parçalanmak üzere gibi dursa da hiçbir şey olmamıştı ve yaprağı hafifçe okşamaya başladı.

"Pişman değilim. Yine olsa yine yaparım," fısıltısı döküldü dudaklarından. Bacaklarını karnına çekerek cenin pozisyonunda

uzandı ve yorganını üzerine örterek altında daha çok kıvrılırken üşüyordu. Avucundaki tüy kadar yaprağın gönlüne yaptığı ağırlık, üzerindeki hafif elyaf yorganın verdiği sıcaklık ve burnundaki adamın kokusuyla uykuya daldığı sırada, sırtında yaklaşık kırk kilo ağırlıkla gece karanlığında yürüyen adamın, sırtındakileri yok sayarak gönlündeki tonlarca ağırlıkla savaşıırken, zihnindeki yeşil gözlerin sıcaklığına tutunarak Kars'ın dondurucu soğuşunda ısınmaya çalıştığını bilemezdi.

Adamı son görüşünden bir hafta geçmişti. Bir koca hafta... Bu koca haftada adamın yokluğu zihnini öyle çok meşgul ediyordu ki... Şimdi de olacağını düşünerek Sema ile aldığı tişörtü havaya kaldırarak inceliyordu. Adamın üzerinde hayal ederken gülümsemeden edemedi. Muhakkak kol kısımları kaslarına dar gelecekti; ama yapabileceği bir şey yoktu. Ne de olsa kol kısımları standarttı. Bunu düşünerek son günlerdeki hâlinin aksine gülümserken odasından çıktı.

"Birilerinin yüzünde güller açıyor bakıyorum. Tabii benim karşı komşum da yüzbaşı olsa ben de etrafa gülücükler saçardım," diyen Sema aniden kakhaha atarak devam etti. "Dur bir dakika! Bu evde ben de oturduğuma göre benim karşı komşum da bir yüzbaşı oluyor da... Ben neden gülemiyorum, ey ulu Tanrım?!"

Bunun üzerine Naz da ufak bir kakhaha attı. Şimdi Sema'ya böylesine içten gülümserken bundan önce en son adama içten kakhaha attığını hatırladı. Kakhahası tebessüme dönüşürken Sema'nın sözleriyle daha bir içi ısındı.

"Kapılmamış olsaydı belki gülebilirdim. Şansım yok benim şansım! Bence ben askeri hemşire olmalıymışım. Gerçi askerler çoğunlukla ya öğretmen ya da hemşirelerle evleniyorlar da askeri hemşirelik daha garanti."

Hemşire lafını duymasıyla Naz'ın rüyaları uyanırken başını sağa sola sallayarak düşüncelerini dağıttı. Sema'nın söylediklerinin bir kısmını es geçerek cevap vermedi. "Sen çok beklentide olursan gelmez. Ne kadar çok istersen o kadar kaçır sende. Akışına bırak."

"Sen öyle mi yaptın? Eğer sen öyle yaptıysan ben hemen kendimi hayatın ve evrenin akışına bırakarak süzölmeye hazırım. En azından ne yapmam gerektiğini bileyim, değil mi?"

Naz durumun garipliğine gülerken ne yaptığını düşündü. O ne yapmıştı ki? "Ben... Ben hiçbir şey yapmadım," dedi gülerken. "Hem bir şey olduğu yok Sema. Abartma. Seni duyan da aramızda bir şey var sanacak. O sadece karşı komşum."

Sema'nın şen kahkahası odayı doldurdu. "Bir şey yok mu? Gerçekten yok mu? Ben buna sadece gülerim. Bana güzel güzel 'Karşı komşum, yüzbaşı parçasına âşık oldum!' de ve rahatla güzelim. Âşık olmak dünyanın sonu değil. Hem lütfen, benden bahsediyoruz sence benden kaçır mı? Hadi diyelim ki sen 'O harika adama âşık değilim,' dedin ve ben de bir gaflete düşüp inandım; ama... O adam... O adam sana âşık! Çocuk değilim ben güzelim. O bakışları gördüm. Hem adamı deli gibi özledin, yalan mı? Hatta nasıl özledin biliyor musun? Çöllerde su gibi... Kutupta yaz gibi..."

Sema'nın sözlerine yetişemeyeceğini bilerek güldü. "Seninle baş edilmez," diyerek kapıya doğru giderken, izlediği televizyon kanalını zaptlayan Sema, yaptığı işe odaklanmışsa da Naz'a seslendi. "O tişörtün mavisini almakla iyi yaptın. Göz rengiyle uyum sağlar."

Naz sırtı Sema'ya dönükken şaşkınlıkla gözleri açıldı ve omzunun üstünden ona baktı. Bu kadından bir şey saklamanın ve bir şeyleri inkâr etmenin artık bir anlamı yoktu. Ama yine de şansını denedi. "Ben öyle bir şey yapmadım. Bu tişörtün mavisi daha güzeldi sadece."

"Evet. Evet, zaten benim adımda SAFinaz ya! Eğer onu düşünerek almadıysan bu yıl tüm bulaşıklarla ben uğraşırım. Bak bu kadar da büyük konuşuyorum."

Sema'nın söylediklerine tekrar güldü. Çünkü Sema bulaşıklarla uğraşmaktan nefret ederdi. Yemekleri yapar bulaşıklarıysa Naz hallederdi. "Bir şey hakkında da tahmin etme. Evet, göz rengini düşünerek aldım. Mutlu musun?"

Sema kendisine döndü ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Evet. Haklı olmayı seviyorum!"

Kendisini adamın kapısının önünde bulduğunda kalbi, kafesinde çırpınan kuşlar gibi göğüs kafesinde kanat çırpıyordu. Kapıyı çalarak bakışlarını elindeki poşete indirdi ve ince naylonla oynayan parmaklarını izledi. Adamın yüzüne bakmayı deli gibi istese de cesareti yoktu. Özellikle kendine itiraf ettiği hisleri sonrasında hem de hiç. En son kendisine baktığı gibi bakar diye çok korkuyordu. Kapının açılmadığı her saniye, bugüne özel içinde beliren umutlar yavaş yavaş ölürken 'Yine açılmayacak,' diye düşündü. Onun güvende olduğunu bildiği sürece açılıp açılmamasının anlamı olmasa da bir kez olsun görmek istiyordu.

Geri dönmeye karar verdiği sırada karşısındaki kapı açılınca nefesini tuttu. Bakışları hâlâ ellerindeyken yaramazlık yapmış küçük bir kız gibi görünüyordu. Kalbinin sesi kulaklarını doldururken sesini çıkartamıyordu. Çünkü kapının açılmasını deliler gibi istese de açılacağını hiç düşünmemişti.

"Ben... Seninle uzun zamandır konuşmak istiyorum. Sanırım... Sana bir şeylerin... Açıklamasını borçluyum."

Kelimeler kurumuş dudaklarından zorla çıkarken duyduğu sesle birden bakışlarını kaldırdı. "Bana hiçbir şeyin açıklamasını borçlu değilsiniz," diyen bir ses...

Bakışları karşılaştığı manzarayı idrak etmeye çalışırken ayaklarının tüm gücü kesilmişti sanki. Karşısında uzun siyah saçları dağılmış, gözleri uykusuzlukla dudaklarıysa sanki opulmekten

şişmiş gibi duran, üzerinde kendisine yedi sekiz beden büyük gelen kapüşonlu polar kazağı ile dikilen bir kadın vardı. Kadın açık tutmakta zorlandığı kısık gözleriyle kendisine bakıyordu. Uykudan uyandığı belliydi. Kapaıyı fazla açmamış sadece başını uzatmış olsa da Naz'ın bakışları kadının kapı ardından bir kısmının görüldüğü hoş bronzluktaki kısmen çıplak bacaklarına takıldı.

O günlerce ona ihanet ettiğini düşünerek zihninde açıklamalar üretirken adam yapacağını yapmakta gecikmemiştir. Ufak tefek görünen bu küçük kadın yirmi ila yirmi beş yaşlarının arasında gibi görünüyordu. Tazecik yüzündeki tatlı gülümseme Naz'la sanki alay ediyordu. Kalbi ezilirken kendini konuşmaya zorladı. "Affedersiniz. Ben... Ev sahibiyle konuştuğumu sandım. Tabii... Kapaıyı açanın kim olduğuna bakmamak benim aptallığım." Dudaklarına yerleştirdiği zoraki gülümseme canını acıtıyordu.

"Kusura bakmayın. Karşınıza böyle çıkmak istemezdim. Ben ve ev, pek müsait değiliz yoksa içeri davet ederdim. Ev sahibi uyuyor oldukça yorgun. Bugün uyanabileceğini pek sanmıyorum. Sanırım borçlu olduğunuz açıklamayı daha sonra yapmanız gerekecek. Ama kendisine geldiğinde ben geldiğinizi iletirim."

Kapıdaki kadının samimi bir gülüşle söyledikleri sinirlerini daha çok bozarken kendisine içten içe söyleniyordu. Aptal! Aptal!! Aptal!!! Ne sanmıştın ki? Ne olabileceğini düşünmüştün?! Kahretsin! Allah kahretsin!

Boşalmaya hazır sinirleriyle dişlerini sıkarken duruşu ciddileşti. Ağlama isteğini yok sayarken kendisini buz kesmiş gibi hissediyordu. Elindeki poşeti kadına uzattı. "İletmenize gerek yok. Ben sadece karşı komşuyum ve... Ona bu tişörtten başka hiçbir şey borçlu değilim," diyerek kadının mavi gözlerine baktı.

"Peki. Ben kendisine iletirim. İyi günler," diyen kadın poşeti aldı ve Naz kendi evine doğru döndüğünde kapaıyı kapattı.

Kapının kapanma sesini duyan Naz, başını çevirerek omzunun üstünden kapanan kapaıya baktı. Günlerce çalarak aşındırdığı

kapıya... İçindeki saçma bir şekilde aldatmış olduğunu düşündüğü adamın kapısına... Ve şimdi kendi kapısının önünden, açılmasını umutla beklediği kapıya bakarken kendini ihanete uğramış hissediyordu!

Onaltıncı Bölüm

*S*oğuk çarşafa bıraktığı yorgun bedeninin üzerindeki sıcak baskıya rağmen gözlerini açmamaya direniyordu Yağız. Bilincini kazanmaya başladığı her an, vücudundaki her bir eklem kendini ve yorgunluğunu hatırlatırcasına daha çok sızlarken uyku mahmurluğuyla derin bir nefes aldı. Ciğerlerine dolan havadaki bu koku çok tanıdıktı ve sıcacık... Yüzünde günlerdir yaşadığı öfke ve gerginliğe inat bir gülümseme belirirken, gözlerini açmadan derin bir nefes daha aldı. Egzotik ve içi ısıtan bir kokuydu. Güzel hisler uyandıran... Candan parça olduğunu hatırlatan...

Gözlerini araladığında, bir bebek gibi kollarına kıvrılmış olsa da bir tarafı hâlâ deli yatmakta ısrar eden o küçük kızla karşılaştı. Yüzünün her bir noktasını izlerken yüzünü kapatan kömür karası saçlarını bir kenara çekti. Ondan uzak kaldığı günlerde ne kadar büyümüş olursa olsun, onun gözünde bu küçük kadın hiç büyümeyecekti. O hep abisinin minik cadısı, düşük çeneli, tatlı

patavatsızı olacaktı. Şimdi ağlamaktan şişmiş gözleri ve ısırılmaktan kabaran dudaklarıyla gözüne daha da ufak bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Her yaramazlığından sonra babasından azar işitip abisine sığınan o minikti hâlâ.

Yağız, bakışlarını kardeşinin üzerinden ayırdıktan sonra duvarda asılı duran saate, ev içerisinde kırık ve çıkığı olmadan kalan nadir parçalardan birine, takıldı. Saat ikinci vakitlerinden akşam dönmüşken doğrularak yatakta bağdaş kurdu. Başında aynı anda ziller çalmaya başladığında şakaklarını ovuşturmadan edemedi ve bu kez çektiği ağrıdan kısılmış bakışları odasında gelişigüzel gezindi. O saatin bile bu evde sağ kalmış olması şaşırtıcıydı.

“Pelin?” diyerek uyuyan kardeşini dürterken şakaklarındaki ellerinin baskısını iyiden iyiye arttırdı. Kendini yorgunluktan yataklara düşecek kadar yormak için kasıtlı çaba sarf ederken, sonrasında ne bekliyordu, hiçbir fikri yoktu. Çünkü kendine çektiği eziyet boşa çıkmış, değişen hiçbir şey olmamış, uyanır uyanmaz yine aklına ilk gelen şey o kadın olmuştu ve o kadın hâlâ karşı dairesindeydi. Daha önce bu düşünce onun yüzünde istemsiz bir tebessüm oluşturmaya yetse de şimdi aksine dudakları gerilmişti. En azından bu kadar bedenini paralarcasına yorduğuna değmeliydi. Yok yere sinirlerinin gerildiğini hissederken bir kez daha ama bu defa daha sert bir şekilde dürttü kardeşini. “Pelin?!”

Kardeşinin iç çekerek yerinde sıçradığını fark edince bu kadar sert olduğu için pişman olsa da başka türlü bu uykuya âşık, minik kızın uyanmayacağını biliyordu. Genç kız gözlerini tam olarak açamamış bir hâlde abisine yaslanarak ayılmaya çalıştı bir süre. Saçları karmakarışıkken hiçbir şey umurunda değilmiş gibi abisinin koluna dolanarak omzuna yaslandı. Yağız, kendine engel olamayarak Pelin’in saçlarını iyiden iyiye karıştırmaya başlayınca, kız gözlerini zorlukla açarak abisinin elini kabaca itti. Kardeşinin kızarmış gözleriyle karşılaşan adamın akli bir an için Pelin’i, kendi kapısında ağlarken gördüğü ana kaydı. Gözleri ağlamaktan

kan çanağına dönmüş olsa da sınırlarını zorlarcasına ağlamaya devam ediyor ve her bir inci tanesinin düşüşünde dişlerini dudaklarına daha çok geçiriyordu genç kız. Bu küçüklüğünden beri böyleydi. Ne zaman endişe duysa ya da kafasını bir şey kurcalasa kendine hâkim olamıyordu. Normalde olsa Yağız, kardeşinin bu hâliyle dalga geçerd; ama gecenin bir yarısı kapısında çaresizce boynuna atlayan kızı görünce hem şaşırmış hem de korkmuştu. Sonuç olarak her zaman olduğu gibi babasıyla kavga ettiği gerçeği ortaya çıkmış ve kız, hiç tereddüt etmeden soluğu abisinin yanında almıştı.

“Hadi uyan artık. Üsküdar’da sabah oldu. Hem... Siz cadıların mesai saati başlamadı mı hâlâ?”

Pelin, oturur vaziyette belli belirsiz bir şeyler mırıldanırken abisinin sıcaklığına daha çok sokulmuş bir yandan da yorganın içine iyice gömülmeye uğraşıyordu. “Üsküdar’da olan sabah beni ilgilendirmiyor. Çünkü malum burası İstanbul değil... Havasından bile belli. Bu yüzden beni Kars’a yeni tayin olmuş bir cadı olarak düşünebilirsin,” derken dişleri birbirine vururcasına titredi genç kız.

“O zaman, burada günün Üsküdar’a göre daha erken aydınlandığı düşünülürse, seni daha önce uyandırmalıydım. Mesainden oldukça gerisindesin.”

“O zaman... Benim yıllık izne çıkmış bir cadı olduğumu düşün. Hatta süpürgemi bir önceki görev yerinde kırdılar ve buraya uçakla gelmek zorunda kaldım. Benim için birazcık üzülmeni istesem...” diyen Pelin’in kalkmaya hiç niyeti yoktu ve Yağız da bunu anlamış gibi kızı saran yorganı aniden çekmesiyle, kız ufak bir çığlık atmıştı. Uyanmak zorunda olduğunu anlayarak önce bacaklarını yataktan sarkıtmış sonra da derinden bir of çekmişti.

“Evinin diktatörlükle yönettiğini bilseydim, monarşinin hâkim olduğu evimde kalmayı tercih ederdim.” Abisinin tek kaşının kalktığını görünce ayağa kalkmış ve devam etmişti. “En azından

İstanbul'daki evimde padişah birinci Ahmet'ten sonra hâkimiyet monarşiye göre bana ait... Padişahımızın oğlu sonu gelmeyen bir seferde olduğundan tek varis benim ne de olsa."

Yağız, haberdar olmadığı kasları bile sızlarken toparlanmaya çalışarak ayaklarını yataktan aşağı sarkıtarak yere bastı ve yüzünü ovuşturdu. Görmeyen gözlerle yere bakarken etrafa saçılmış kırık cam parçalarına takıldı gözleri. İçine, aynayı un ufak ettiği gün hissettiği saf öfke çöreklenirken sanki aynı o günkü gibiydi. Hatta hiçbir eksiği yoktu, fazlası vardı. İçini boğan, kasıp kavuran bir keder çöreklenmişti sanki yüreğine. Damarlarında süzülen kan, kalbine uğradıkça kedere bulanıyor sonra bu keder tüm hücrelerine zerk ediliyordu. Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve Pelin'in tam karşısında durdu.

"Bu kadar gevezelik yettiyse, eline süpürgeni alsan iyi edersin. Eminim ki senin gibi cadılık işini hobi olarak değil de tam zamanlı yapan birinin deposunda kırılmadık bir başka süpürgesi vardır."

Pelin, abisinin surat ifadesini gördüğünde şaşırmıştı. Çünkü karşısındaki bu adam kendisine böyle tepkiler vermezdi. Meraki abisinin ters cevabı ile iyice hararetlenirken, onun dediği gibi tam zamanlı cadılık sıfatının hakkını vermeye karar verdi. Ne de olsa abisine nazı her daim geçerdi. "Ne yapıyorsun bu evde, dinazor mu besliyorsun tatlım? Bu evi benim tek başıma adam etmem imkânsız. Sanırım arada bir de olsa babamın hakkını yıyorum, şimdi babam olsa bana kıyamaz hiçbir işi bana yaptırmazdı," derken ellerini beline koymuş inatlaşır gibi abisine bakıyordu.

"Gelen gideni aratır derler ve maalesef ki burası babanın evi değil."

"Bari karnımı doyursaydın da karın tokluğuna çalıştırdı diye arkandan iyi konuşabilseydim. Sonra da konuşunca konuştu oluyor. Benim suçum değil ki sen konuşturuyorsun beni, tatlım." Dudaklarını büzmüş, abisinin mavilerine eş maviliklerini hiç çe-

kinmeden ona dikmişti. Yağız, omuzlarını esneterek iyiden iyiye dikildi. Bu kızın abisine kesinlikle zoru vardı; ama yine de iyi ki buradaydı. "Burada koskoca kız varken ben mi gidip yemek hazırlayacağım?" diyen adamın kaşları çatılmışsa bile dudakları tebessüm ediyordu.

Pelin pes edermiş gibi derin bir nefesini serbest bırakırken "Ay iyi tamam! Sen işkence etmek için beni mi bekledin acaba abito?!" diye inleyerek kapıya doğru yönelmek için bir adım atmışsa da yerde bir kenara topladığı kırık ayna parçaları gözüne çarpınca tekrar abisine dönmüştü. Sesi inatlaşır gibi değildi bu kez, abisini biraz olsun konuşmaya itecek kadar yumuşaktı. "Tabii önce birileri sana işkence etmediyse..." diye mırıldanırken abisinin eline uzandı ve parmak uçlarını, abisinin teninin üzerindeki geçmek üzere olan kabuk bağlamış yaralar üzerinde gezdirdi. Adam elini çekerken, kardeşiyle göz göze gelmiş ve Pelin abisinin gözlerindeki o acıyı bir an için dahi olsa görmüştü. Abisini böyle morali bozuk gördüğünü hiç hatırlamıyordu. O abisini hep mutlu, yüzündeki gülümsemesiyle bilirdi ki mutsuz olan hep Pelin olurdu. Abisiyse onun neşesini yerine getiren taraf... Anneleri öldüğünde abisi muhakkak ki daha perişandı; ama üzerinden o kadar çok zaman geçmiş ve Pelin öylesine küçüktü ki o günleri hatırlamıyordu. Sadece annelerinin yokluğunda kalan koca boşluk vardı.

"Belki bana kuyruğuna kimin basıp da seni vahşi bir kaplana çevirdiğini anlattırısın tatlım," derken bir bakışıyla darmaduman olmuş evi işaret etti. Abisine tatlım, hayatım gibi bilumum tüm sıfatlarla seslenmek ayrı bir zevk veriyordu. Onu, o korkutucu asker imajından çekip alıyordu.

Abisi hüznünü birden üzerinden atmışken geri çekilerek Pelin'i baştan ayağa süzmeye başladığında genç kız şaşkınlıkla "Ne yapıyorsun tatlım?" diye sormadan edemedi. "Boyun, seni aşacak, karışık işlerle uğraşacak kadar uzanmış mı, ona bakıyorum."

Pelin'in bir şeyleri ortaya çıkarmaya çalıştığı ne kadar belliyse Yağız da bir o kadar bu konu üzerine konuşmayı istemiyordu. Sadece bu konuyla ilgili değil, hiçbir şeyden konuşmak istemiyordu. Ama sevgili kız kardeşi buna pek imkân verecek gibi gözük-müyordu. Üstüne üstlük sadece duruşu değil sözleri de bunun kanıtıydı.

"Beni aşacağını düşündüğün şu işin... Benim boyumu aşacağını pek zannetmiyorum. Hatta bahse varım ki ben o işi birkaç santim de geçerim," diyen genç kız, başparmağı ve işaret parmağını birbirine yaklaştırarak abisine gösterdi. Sonra iki parmağı arasındaki mesafeyi biraz daha açtı. "Belki de düşündüğüm-den de fazla santim vardır aramızda. Yani ne benim boyumu aşan ne de o kadar karışık bir iş..."

Yağız, ağrıyan başını sakinleştirecekmiş gibi şakaklarını ovalarken kendisini, ılık ılık parlayan mavi gözlerle kendisine bakan kız kardeşi karşısında küçük bir çocuk gibi hissetmişti. Kardeşinin ne demeye çalıştığını anlayamazken toparlanmaya çalıştı. Ama zihni ve bedeni bu derece yorgunken pek de başarılı olamıyordu.

"Ama bence senin düşündüğün kadar karışık değil, o iş. Bana kalırsa karışıklığın kelime anlamının tam karşılığı bu oda, tabii bir de içerisi... Kadının kafası da karışık gibiydi gerçi, haklısın. Sen de ondan farklı sayılmazsın gibi görünüyor tatlım. Yine de bunlar aşılamayacak şeyler değil," diyen genç kız dişlerini göstererek gülümseyince Yağız kendisini iyiden iyiye aptal gibi hissetmişti. "Bak abiciğim, günlerdir dağ bayır demeden sırtımda onlarca yükü dolanıp durdum. Tamam, ben yorgunum; ama sen de pek normal görünmüyorsun. Kendini iyi hissetmiyorsan hastaneye götürebilirim seni. Belli ki yaşadığın şeyler benim düşündüğüm-den daha derin izler bırakmış sende. Ne dediğinin farkında değilsin." Yağız, durumlarına gülmeden edemedi. Belli ki abi kardeş, beraber sınırı aşmak üzerelerdi.

"Abito lütfen bana deli muamelesi yapma! Özellikle de seninle aynı odadayken. Çünkü cümle âlem bilir senin nasıl gözü kara

bir deli olduğunu," derken istemsizce dişlerini dudaklarına geçirmişti. Bu adam neden zorlamadan bir şeyini paylaşmazdı ki?! "Pelin, rahat bırak şu dudaklarını. Mahvetmişsin zaten. Şişmiş, kocaman olmuşlar. Hiç aynada baktın mı hâline? Kimse beğenmeyecek seni. Çok çirkin görünüyorlar."

Bunları söylerken abartılı bir yüz ifadesi kullansa da sözlerinin mutlaka kardeşi üzerinde etkisi olurdu. Ne de olsa Pelin, bronz teninde çıkabilecek her türlü sivilce hatta ihtimali için bile olsa günlerce yas tutabilirdi. Genç kız, elini dudağına götürürken bir yandan da abisine ters bir bakış atmıştı. "Sanki evde ayna bırakmışsın da," derken komodin üzerindeki paketi alarak Yağız'a uzatmış ve sonra devam etmişti. "Hem çirkin de değildirler muhakkak. Çünkü bu hareket ki bir de farkında olmadan yaptığım düşünülürse, karşı cins için oldukça cezbedici. Ayrıca... Sanki dakikalar önce öpülmüşüm izlenimi veriyor."

Yağız, küçük kız kardeşinin söylediği sözlerle afallamışken "Sen bunları nereden öğreniyorsun?" diye mırıldandı ki kardeşi cevap vermeye hazırlanırken aynı anda "Bilmek istemiyorum!" diyerek onu susturdu. Böyle şeyleri kızların aklına kim sokuyorsa, iyi bir dayacağı hak ediyordu.

Kardeşinin "Hediye ni açmayacak mısın?" diyen sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve elindeki poşete baktı. İçindekini çıkardığındaysa göz rengiyle uyumlu mavi renkli bir tişörtle karşılaştı. Kendisinden uzağa tutarak inceledi. Kol kısımları olmayacak gibi dursa da zararı yoktu. "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken sesine gülümsemesi karışmıştı bu kez. "Kendine bir parça eşya dahı almadan gelirken bana hediye almış olman büyük incelik."

Pelin sözlerini söylerken abisinin tepkisini ölçmekten de geri kalmıyordu. "Ah hayatım! Üzgünüm; ama bu hediye benden değil. Kendimi buraya zor attığımı düşünürsek... Bu hediye için teşekkürlerini şu seksi, afeti devran, yeşil gözlü komşuna iletirsin."

"Yeşil... Gözlü mü?" diye bir mırıltı döküldü dudaklarından

Yeşil gözler... Şaşkınlıkla açıldıklarında bin bir farklı yeşil gün yüzüne çıkar ve adam, o renkte kaybolmaya bayılırdı. Kadının üstüne gidişleri bundandı. Yeşil tonu adamın zihninde ve hayatında ciddiyetken, artık ondan daha da ötesiydi. Karargâha her gidişinde, karşısında çıkan her askerin göğsü dik taşıdığı üniformasındaki yeşil, onun gözlerindeki bir tonu düşürüyordu aklına. Odasından görünen dağlar üzerindeki ormanlıkla, her bakışında yeşil zenginliği barındırdığı başka bir tonu çekip çıkarıyordu zihni. Derin nefes alıp ferahlamaya kalktığı anda sanki ondan başka yeşil harammış gibi boğuluyordu ciğerleri. O, kadının gözlerini solumak isterken tekinsiz bir yerden kadının gülümseyişleri dalga geçercesine işgal ediyordu yüreğini. Yaralı bir kaplan gibi inliyordu tüm benliği. Kafese kapatmaya kalksa, aklına gelenler bir kırbaç misali izlerini törpülerken yapamıyordu. Daha çok asileşiyordu. Günlerdir onu görmek, en azından rastlaşmış gibi davranarak varlığını hissetmek istiyordu yanında. Kadın başkasına aitken böyle düşünceleri barındırıp adileşmiş hissetmek de, içindeki kaplanı ölmekten beter ediyordu. Sessizleşiyordu sonra... İçindeki prangalara boyun eğiyor, keder içinden taşıyordu; ama... Sessizleşiyordu.

“Evet, hani senin şu karışık dediğin, benden birkaç santim kısa, kafası karışık ve seksi olan... Karşı komşun. Ayrıca... Kendisinin sana bir mesajı var.” Pelin, abisinin kasılan çenesi ve sıkılan dişlerine ek kararan yüz ifadesinden cevabını kat be kat almıştı. Artık abisinin pek de bir şey anlatmasına gerek yoktu. Karşısındaki bu adamı hep gülümserken biliyordu, şu anki duruşuyla oldukça korkutucu ve bir o kadar da çaresiz gibi görünüyordu.

“Neymiş?” diyen adamın sesi varla yok arasında çıkıyordu. Pelin, kafası karışıkmişçasına abisine baktı. “Tam olarak aranızdaki mevzu ne anlayamadım; ama... Dediğine göre; sana bu tişörtten başka hiçbir şey borçlu değilmiş.”

Yağız, sanki kendi mevzilerinden kendisine taciz ateşi açılmış gibi hissediyordu. Derin bir nefes alarak sıkıntıyla bırakırken “Demek öyle dedi,” diye kendi kendine mırıldanmış ve gözlerini kapatarak şakaklarını ovalamaya başlamıştı. Pelin’s e abisinin bu hâline daha fazla dayanamayarak onun başını ovalayan eline uzanarak tuttu. “Yalnız bunları söylerken... Çok garip bir ifadesi vardı. Aslında başka bir şey söyleyecekmiş de son anda fikir değiştirmiş gibi... Ya da ben öyle hissettim, bilemiyorum. Çünkü oldukça şaşkındı ve... Beni öldürmek ister gibi bakıyordu sanki.”

Adam duyduklarına şaşırarak bir süre kardeşine baktı. Neden Naz öyle bir tepki vermişti ki bu kez onu sinir edecek hiçbir davranışta bulunmadığına emindi? Hem de günlerdir burada olmadığı düşünülürse...

“Sen kapıyı bu hâlde mi açtın?” dese bile aslında kardeşinden gelecek cevap ne olursa olsun ne düşüneceğini bilmiyordu. “Evet, böyle açtım. Elimden geldiği kadar kapı ardına gizlenmeye de çalıştım. Yoksa yatmadan önce protokol kıyafetlerimi mi giymeliydim; ama üzgünüm ki gelirken hiçbir şeyimi yanımda getirmemişim,” derken üstündekileri işaret etti. Üstünde Yağız’a ait olan içinde kaybolduğu kapüşonlu polar bir kazak altında da kısa bir boxer şort vardı.

Bu cevapla zihni, onunla oyun oynarmışçasına dakikalardır susturmaya çalıştığı çığlığın sesini arttırırken böyle bir şeye ihtimal veremezdi. Neydi yani, Naz kapısında bir kadın gördü diye... Kardeşi, Naz’ın yüz ifadesini yanlış ölçmüş olmalıydı. Kadının kıskanmış olma ihtimali adam için oldukça imkânsızdı; ama onu hastalıklı bir şekilde umutlandırmaya iterdi hakkı olmayarak ve Yağız’ın böyle düşünmesi bile onun ne kadar çaresiz bir durumda olduğunu göstermiyordu da ne yapıyordu? Tişörtü tutan eli yumruk olmuştu.

Pelin, abisinin bakışlarını kendi bakışlarına sabitleyince meraklı ama bir o kadar da üzgün bir bakışla “Bu kadın senden ne

istiyor abi?" diye sordu ısrarla. Adam fısıltı gibi bir sesle "İstemiyor..." dedi önce. "Kalbimi bana geri vermek istemiyor."

Elindeki tişörte bakışları kayınca elini yakıyormuşçasına aniden kardeşine uzattı. "Sanırım bu tişört bana uygun değil. İstersen... Sen giyebilirsin," diyerek kardeşinin başka bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıkmıştı.

Kendisini büyük demir kapıdan dışarı atarken, rüzgârın yüzüne vurmasıyla iliklerine kadar titredi Naz bir an için. Buna ne kadar alışması gerekirse gereksin alışamıyordu bir türlü. Seri adımlar atarak okul bahçesinden çıkmaya hazırlanırken aklına gelen şeyle başını yana doğru çevirdi. Bu saatler Yağız'ın da işten çıkma saatleriydi. Ne kadar içinde ona karşı bir öfke yanarsa yansın yine de her fırsatta gözleri onu arıyordu. Bu kadar öfke kendisi için bile fazlaydı. Gözleri adamın mavilerini bir defa görse belki bir kısmı dinecekti. Hem de evindeki o kadına rağmen... Ve adam için aldığı tişörtü kadının üzerinde görmüş olduğu gerçeğini umursamadan... Derin nefesler alırken soğuğu hissetmiyordu şimdi. Okulun bahçesinden çıkmadan önce, adamın görünme ihtimalinin olduğu yola, ardından da saatine baktı. Belki birkaç dakika içerinden geçer umuduyla bahçenin ortasında adımlarını durdurdu. Karla kaplı bahçenin ortasında tek başınaydı. Montuna iyice sarınırken içindeki ağlama isteğine mani olmaya çalıştı.

Öyle tarifsiz bir yalnızdı ki içindeki boşluğu onlarca belki yüzlerce insan dolduramazdı; ama tek bir insan, sadece varlığıyla o boşluğu doldurmakla kalmaz, ardından o yalnızlığın izini dahi bırakmazdı.

O adamın yaralı bakışları düştü aklına birden. Öfkesinin bir kısmı zincirlenirken içi acıdı. O son bakışını unutamıyordu. Kendisine bir kez daha öyle bakmaması için bir şeylerin izahını etmek

istiyordu. Sonrasında adam yine sevgilisinin kollarına koşabiliirdi ve bu, Naz'ın umurunda olmamalıydı. Fırsatını bulursa öfkesini de adamın yüzüne vurduktan sonra gidip yatağında ağlayabiliirdi. Sokak lambalarının loş ışığında uzun bir adam silüeti gözüne çarpınca, Yağız umuduyla yürümeye başladı. Ağır bahçe kapısını açarken kim olduğunu anlamak için gelenin yüzüne bakarken tahmin ettiği yüzle karşılaşmanın verdiği heyecanla ne söyleyeceğini bilemeden öylece durdu. Aklında tasarladığı tüm cümleler bir bir uçarken adam ondan önce davranmıştı. "İyi akşamlar."

Yağız'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bu adamın böyle zamanlarından nefret ediyordu. Yüzündeki o gülümseme olmadan, söyleyeceklerinden ters tepki alıp almayacağını kestiremiyordu. "İyi akşamlar," diye mırıldandı o da. Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktırlarsa da Yağız bu anı uzatmadan yolu işaret etti. "İstersen eve kadar beraber yürüyebiliriz."

Bu, onlar arasındaki bir rutin hâline gelmiş olsa da hiçbir seferinde iki taraftan da talep gelmeden olmuştu. Birbirlerini bir anda beraber konuşup yürürken bulurlardı. Ama şimdi adamın bu yönlendirmesiyle aralarına birkaç günde nasıl duvarlar örüldüğünü acı bir şekilde fark etti Naz. Hem de o duvarlardan birine çarpmış gibi hissediyorken... Adamın söylediğine sadece başını salladı. Şu an kalbinin çarptığı sert duvarın acısını hafifletmeye çalışıyordu. Her bir adımla aralarındaki sessizlik uzayıp giderken bu sessizliği Yağız böldü. "Tişört için teşekkürler."

Naz, inanmazca adama baktı. Dalga geçiyor olabilir miydi? Yüzünde öyle bir ifade yoktu; ama içten içe kendisini sinir etmeye çalışıyor olmalıydı ve bunu başarıyordu. "Teşekkür gereksiz. Senin giymediğin düşünülürse."

Adam da kadının yüz ifadesini inceliyordu. Yanakları soğuktan kızarmışken sanki bir şeye kızmışçasına kaşları çatılmıştı. Tişörtü giymediği için kızmış olamazdı, değil mi? Bu Yağız'ın busbu kuruntusu olmalıydı. "Sanırım alırken aklında sevgilinin beden

ölçüleri vardı.” Naz ne dediğini idrak edemezmiş gibi yüzüne bakmaya devam edince devam etti. “Yani... O tişörtün benim üzerime olmayacağını tahmin etmeliydin.”

“Haklısın. Bir haftadır seni göremeyince beden ölçülerin aklımdan çıkmış olmalı!”

Yağız, Naz’ın çoğalan öfkesi karşısında bir an için duraksadı. Şimdi de o, az evvel Naz’ın baktığı gibi anlamadığını belirtircesine kadına bakıyordu.

“Bu yalanda birlikte olduğumuzu sanıyordum. Bir hafta boyunca, sen ortalarda yokken maalesef ki o yalanın ağırlığını kendim taşımak zorunda kaldım,” diyen Naz, kızgınca adama bakıyordu; ama adam nasıl oluyorsa sakinliğini koruyordu. “Ali’nin burada olmadığımdan haberi vardı.”

“Ama benim yoktu!” Bunları söylerken sesi yükselmişti ve adam konuşmaya başladığında inanamayarak ona baktı. “Bu yalandan sonra, özellikle de benim yüzümden başına daha fazla dert açılın istemedim.”

Ne kadar da incediydi?! Başındaki dertler bini aşmışken, ki en büyüğüne adam yüzünden batmışken bir derdi daha olsa ne değişirdi ki?! “Üzgünüm; ama olan oldu artık!” dedi inatla. Apartmanın önüne geldiklerinde adam, aniden ona doğru dönmüştü ve önünde dağ gibi dururken Naz onun heybetinden ve karanlık geceye rağmen parıldayan maviliklerinden alamadı bakışlarını. Sesi, aralarındaki gerginlikte kırbaç gibi şaklarken tüyleri ürperdi. “Ne istiyorsun, Naz?” diyen adamın bakışları kısılmış, dudakları gerilmişti. Ne söyleyeceğini bilemezken sadece “Ne mi istiyorum?” diye tekrar edebildi. Ne söyleyeceğini bilemediği nadir zamanlardandı şu zaman ve adam, ismini söylemişti. Eskiden olsa bunun için mutlu olur, ona diş geçirdiğini düşünürdü; ama şimdi aralarında giren ismi, duvarların yüksekliğini belli ediyordu sanki.

"Evet, ne istiyorsun? Sevgilini arayıp özür mü dilemeliyim? Ben böyle yaptığımda daha mutlu olacak mısın, aranız düzelecek mi?"

"O, benim sevgili..." derken dudaklarından çıkan zoraki kelimeler de adam tarafından esen rüzgâra savrulmuştu. "Onun, senin neyin olup olmadığı beni ilgilendirmez Naz. En başından beri haddimi aştım. Senin hayatına burnumu sokmamalıyım."

Bir rüzgâr eserek kadının saçlarını adama doğru savururken belli belirsiz çiçek konusunun farkına vardı adam. Derin bir nefes alırken ciğerlerini özlediği o kokuyla doldurdu. Söylediği her bir söz, dudaklarından çıkarken öyle acıyordu ki eğer kadın, sevgilisini aramasını söylerse ne yapardı hiç bilmiyordu. Kadının yeşillerinden geçen duyguları okumaya çalışırken allak bullak oluyordu. Bu kadın kendisinden gerçekten ne istiyordu? Başından beri ondan uzak durmasını söyleyip durmamış mıydı? Ama şimdi neden sanki gözleri loş sokak lambasında inci taneleri barındırır gibi parılıyordu?! Bu kadar sessizlik yeterdi, artık kadın bir şeyler söylemeliydi.

"Ne oluyor sana böyle?" diye fısıldamıştı kadın. Zayıf sesi uğultuya rağmen Yağız'ın kulaklarını doldurmuştu. Dişlerini sıkarken derin bir nefes daha çekti. "En başından beri senden uzak durmamı istemiyor muydun? Şu an, tam olarak senden uzak durmaya çalışıyorum," diyerek apartmanın ağır kapısından içeri girmiş ve Naz'ı boşluğa bakar hâlde bırakmıştı.

Bu tartışmanın üzerinden birkaç gün geçmiş ve Naz'ın içindeki o boşluk daha çok içini yakar olmuştu. Adamı her görüşünde günaydın, iyi akşamlar gibi selamlaşmaların ötesine geçemiyorlardı. Üstüne üstlük birkaç dakika öncesinde Yağız evine giriş yapmaya çalışırken, adamın boynuna atlayan kadınla iyiden iyice sarsılırken kendini yatağına bırakmıştı. Gözü komodini üzerinde yapraklarının çoğunu dökmüş olan çiçeğe takıldı. İçindeki ağama isteğini durdurmaya çalışırken hırsla gözlerini sıldı. Adama

alıştığı için bu kadar acıtıyor olmalıydı. Yoksa tek başına, sevgi bu kadar acıtabilir miydi?

Yatağında kıvrılmışken başının okşanmasıyla kendisini daha da kötü hissetti. Sanki içindeki bir düğmeye basılmış gibi bir inci tanesi gözlerinden firar etti. “Yüzüme bile bakmıyor Semoş. Bana her fırsatta gülücükler dağıtan adam... Yüzüme bile bakmıyor,” derken bir iç çekti. “Biliyorum, sevgilisi var; ama... En azından beni dinlese de... Öyle bakmasa artık.”

“Bence o kız sevgilisi falan değil, biz kafamıza göre senaryo yazıyoruz burada.”

Duyduklarıyla başını aniden kaldıran Naz, Sema’nın emin olup olmadığını anlamak için yatağında doğrularak gözlerinin içine baktı. “Emin misin?”

“Aslında... Tam anlamıyla emin olmadan bir şey söylemek istemiyordum; ama... Emin gibiyim. Birbirlerine ne kadar benzediklerine bir baksana. Hem... Kız bence Yağız’a göre biraz küçük.”

“Sadece bu benzerlik yüzünden mi emin oldun?” derken içinde filizlenen umudu budayarak kendini yatağa bıraktı. Ama Sema’nın sözleri bu umudu tekrar yeşertmeye yetiyordu. “Sadece benzerlikleri değil. Ben Yağız’ın sana bakışını gördüm. O bakışların Orkun geldiğinde nasıl değiştiğini de...”

“Bana boş umutlar verme Sema,” diyerek inledi genç kadın. Yatağında bağdaş kurarken parmaklarıyla oynuyordu. O inatçı kadın, bir anda çaresiz bir kız çocuğuna dönüşmüş gibiydi. Gözleri ağlamaktan kızarmış, dudakları istediğini alamamanın verdiği keyifsizlikten büzülmüş... Sema, Naz’ın ellerine uzanarak karşısında onun gibi bağdaş kurdu. “Orkun çıkıp gelmeden mutlu mesut evcilik oyunu oynamıyor muydunuz? Erkekler hiçbir zaman oyunlarında üçüncü bir kişi istemezler Naz. Orkun, sizin tüm oyununuzu bozdu. Aslında... İyi de oldu. Gerçeklere dönmeniz lazım artık.” Naz’ın omuzları çöktü. “Onu nasıl yapacağız peki?”

“Yağız’ı harekete geçirerek.” Naz, anlamamış gibi Sema’ya baktı. Söz konusu Yağız olunca artık hiçbir şeyi anlayamıyordu. “O nasıl olacak peki?”

Sema, Naz’ın surat ifadesiyle ufak bir kahkaha attı. “Yağız’ın bu hâle gelmesine sebep olan neyse onu kullanarak, yani kıskandırarak. Bunun için üçüncü bir kişiye ihtiyacımız var.”

Naz, gözlerini devirmeden edemedi. Üçüncü kişiler yüzünden bu hâle geldikleri düşünülürse, kadroya dâhil olacak hangi üçüncü bir kişi onları toparlayabilirdi ki? “Hiç zannetmiyorum,” diyerek olumsuzca başını salladı; ama Sema vazgeçmeyecek gibiydi. “Siz kendinizi dışarıdan göremiyorsunuz. O yüzden sen seyircilere güven. Hem... İşe yaramazsa da kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. En azından tüm gün senin yatağında ağlayıp benim içimi parçalamandan iyidir.”

Hakikaten... Kaybedecek neyi vardı ki? Daha fazla ne olabilirdi? Buraya kadar sürülmüşken daha fazla ne çıkabilirdi karşısında? Kafasındaki düşünceleri “Ama üçüncü bir kişiyi burada nereden buluruz?” diye mırıldanan Sema bölmüştü. Buradan birilerinin olması imkânsız bir şeydi. Hem ne yapacakları da henüz belli değilken, sorgusuz sualsiz dediklerini yapacak ve sorun çıkarmayacak biri olmalıydı. Aksi gibi kendi aklı da bu fikre öylesine yatmıştı ki zerre itiraz etmiyordu. En azından bir şeyler yapacak olmanın heyecanı vardı bu kez içinde. Aniden aklına gelen bir fikirle gözleri açıldı. Bunu yapmasını istediği kişi, bu işi kusursuz hallededecekti; çünkü kendisine borçluydu ve Yağız, kendisini bıraktığı durumda kalacaktı. Şu an için nasıl olacağını bilmiyordu; ama olacaktı. Eğer Yağız da Sema’nın söylediği şekilde hissediyorsa daha ileri gitmek zorunda kalmayacaklardı. En azından böyle umuyordu. Komodindeki telefonuna uzanarak rehberden aradığı ismi bularak telefonu kulağına götürdü. Karşı taraftan şaşkın ama bir o kadar da memnun olan adamın sesi geldiğinde lafı uzatmadan söze başladı.

“Bana borcun vardı, hatırladın mı? Sanırım tahsilâtı yapmanın zamanı geldi,” derken birkaç dakika önce ağlayan kadın kendisi değilmiş gibi dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

Seri adımlarla koridorda ilerlerken adımları koridorun en sonundaki odada durdu. Kapıyı çaldı ve girmesi talimatının verilmesiyle içeri girerek masa başında oturan yarbayın önünde durdu. Selam verdikten sonra adamın konuşmasını bekledi.

“Şöyle otur, Yağız,” diyen yarbayın dediği koltuğa yerleşerek adamın konuşmasını bekledi. Birkaç dakika öncesinde yarbay, onunla özel olarak konuşmak istediğini söylemişti. “Buraya tayin olalı kısa bir zaman geçmesine rağmen çok çabuk adapte oldun Yağız ve gerçekten de yaptığının hakkını veriyorsun, ayrıca bu kurumun sorumluluklarının da fazlaca farkındasın. Böyle adamları her zaman takdir ederim.”

Yağız, söylenenleri bir baş hareketiyle kabul ederken bunun haricinde hiçbir harekette bulunmadı.

“Buraya geleli çok olmasa da kendini sevdirdin bana. Bu söyleyeceklerimi bir üstün değil bir baba ya da bir abi nasihati olarak gör. Artık sen nasıl dersin? Biliyorsun ki sen ya da bir başkası, evlilik durumu söz konusu olmadan böyle bir yaşayış içinde bulunması meslekten ihraç edilmesiyle sonuçlanır.”

Tekrar bir baş hareketiyle söylenenleri onaylarken konunun nereye varacağını tahmin etmişti.

“Kulağıma bazı revir dedikoduları geldi. Bunların neredeyse hepsi evli olduğun yönündeydi. Bu dedikoduların neden ya da nasıl çıktığı bizi alakadar eden bir durum değildir ki bunlara kulak asacak değiliz. Kim ne derse desin biz seninle ilgili doğru bilgiye zaten sahibiz. Evli değilsin. Ama buna rağmen böyle bir ilişki içerisindeysen, işin boyutu büyümeden bu yaşayışını tekrar gözden geçirmeni tavsiye ederim.”

Yağız içinden gelen gülme isteğini bastırdı. Ama bu istek mutlu olduğundan ya da durumu komik bulduğundan değildi. Ne evliydi ne de sözü geçen bu tarz bir yaşayışa sahipti. İşin ilginç yanı evli olmayı belki de isterdi. Gülmesinin sebebi buydu. Ciddi duruşunu bozmadan konuşmaya başladı. "Beni bu konuda uyardığınız için teşekkür ederim komutanım; ama evli olmam ya da bu şekilde bir yaşayış sürdürmem gibi bir durum söz konusu değil," derken bu dedikodunun kaynağını düşündü. Muhakkak Naz ile beraber yaptıkları mutlu ev sahipleri rolünden sonra çıkmış olmalıydı. Bunların bir kısmı dahi adamın kulağına gelmişse şu an karşısındaki adamı inandırmak için bu söyledikleri yeterli olmayacaktı. Özellikle de daha fazla açıklama beklercesine kendisine bakarken. "Evli değilim; ama nişanlıyım komutanım," dedi tereddüt etmeden.

Yarbay önce şaşırmışsa da sonra duyduğu şeyden memnun olmuşçasına gülümsedi. "Bundan daha önce bahsetmemiştin."

"Çok yeni komutanım. Nişanlım burada öğretmenlik yapıyor. Aynı zamanda karşı komşum olduğu için birlikte çok zaman geçiriyoruz. Sanırım bundan dolayı böyle bir algı oluştu," derken kendini yalan söylemiş gibi hissetmiyordu. Sanki hepsi gerçek gibiydi ya da Yağız'ın olmasını istediği gerçeklikte...

Yarbayın yüzündeki gülümseme büyürken söylediklerine inanmış görünüyordu. "Şimdi anlaşıldı durum. Senin neden batı dururken buraya gelmek istemene şaşmamalı... Tebrik ederim. Düşünü ne zaman düşünüyorsunuz?"

"Yazın diye umuyoruz; ama bakalım," dediğinde ortadaki tüm anlaşmazlıklar aşılmış görünüyordu. Mesai bitmek üzereyken izin isteyerek kalktı ve odasında bir süre vakit geçirdikten sonra karargâhtan çıktı. Naz'ın okulunun önüne geldiğinde okulun çok ıssız görünmesi üzerine onun da gitmiş olduğuna karar vererek eve yürümeye başladı. Şimdi bu yeni durumu her ihtimale karşı ona söylemesi gerekiyordu. Hâliyle bunun için de

günlerdir gözlerini değirmekten bile çekindiği kapıyı çalmalıydı. Ayaklarını sürüyerek merdivenlerden çıktı ve eli zorlukla zile giderek düğmeye bastı.

Kapı açıldığında yerdeki bakışlarını kaldırarak kapıyı açan kişiye sabitlediğinde, görünmeyen bir mevziden üzerinde ateş açılmış gibi hissetti. Gözleri şaşkınlıkla açılırken ifadesini ne kadar sabit tutmaya çalışsa da pek başarılı olamıyordu. Bu da neydi şimdi? Birileri gerçekten canını yakmaya uğraşıyorsa bunda gerçekten başarılı oluyordu. Silkelenerek kendine gelmeye çalıştı. Bu evde bir süredir iki tane kadın yaşadığına göre her şeyi Naz'a yormamalıydı.

"İyi akşamlar birader. Kime bakmıştın?" diyen adamın duruşundaki rahatlık Yağız'ın yumruğunu sıkmasına neden oldu. Kendisinden az biraz kısaydı ve düğmelerinin yarıdan fazlası açılmış olan kot gömleğinden sportmen bir vücuda sahip olduğu belli oluyordu adamın. Kara kaşlı kara gözlü, tam bir Türk erkeği izlenimi yaratsa da Yağız için oldukça rahatsız edici bir görüntü çiziyordu. Bir kez daha bu evde iki kadın yaşıyor gerçeğini kendine hatırlattı.

"İyi akşamlar. Naz evde mi?" derken tüm sakinliğini korumaya çalışıyordu. Ama adam buna fırsat vermiyordu. Ne adam ne de sözleri... "Evde bir dakika," dedikten sonra içeri doğru seslenmişti. "Prenses, kapıda bir misafirin var."

Kısa bir süre sonra birinin yürüyüşü duyulurken kapıyı açan adam, Naz'a bakmış ve çok terlemişçesine gömleğini hareketlendirmişti. "Yaz gelmeden eve kavurucu sıcak getirmişsiniz. Bu ne sıcak böyle, prenses?" deyip Yağız'ı süzercesine son bir bakış atmış, ardından içeri geçmişti. Naz'sa içeri geçen adama gülmekle yetinmişti. Ne zamandır kendisine gülmezken...

Dişlerini sıkarken derin bir nefes aldı. Bu manzaranın yaşandığı bu kapı önünde daha fazla kalmak istemiyordu; çünkü kendine hâkim olamayacağını en derinlerinde hissediyordu. Bu yüzden

direk konuya girdi. "Seninle konuştuğum bir şey vardı, hatırlıyor musun? Sende kaldığım gün..." dedi zorlukla. Dişlerini sıkmaktan çenesi öyle kasılmıştı ki başına saplanan ağırlarla bunu fark edebildi ancak. Naz, hatırladığını belli edercesine başını salladığında vakit kaybetmeden devam etti. "Bugün üstlerimden biri evli olup olmadığını sordu."

Naz merakla devam etmesini bekledi; ama Yağız cevap vermiyordu, veremiyordu. Çenesi kenetlenmişken yapamıyordu. Kadın "Sen ne dedin?" diyerek teşvik etme ihtiyacı hissetti. Adamın sesi mırıldanır gibi çıkmıştı. "Nişanlı olduğumu söyledim."

Kadın telaşa kapılmış gibi görünürken Yağız, onun tepkisini ölçmeye uğraşıyordu. İşin bu kadar uzamış olmasına telaşlanıyor olması, normal görünmüştü adamın gözüne. Ama kadından duyduğu sözler, kadının telaşının başka bir şey için olduğunun kanıtıydı. "Bu işe yarar, değil mi? Yani... Senin başına bu yüzden dert açılmaz?"

Çıldırmağ üzereydi. Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu? Neden umursuyordu ki ona ne olacağını? Böyle davranıp da her fırsatta adamın içine umut tohumları ekip yeşermesine izin verip sonrasında bir çırpıda onları tarumar ediyordu. Böyle karmakarışık hissetmektense kadının onu sevmediğini bilmek kendi akli dengesi için daha sağlıklıydı. Düşüncelerinde kaybolmuşken başını olumsuzca sallayarak karşısındaki kadının gözlerinin içine baktı. "Neden umursuyorsun ki?! Ya da her fırsatta öyleymiş gibi davranıyorsun?!"

Kadının gözleri önce şaşkınlıkla açılmış sonrasındaysa ıdrak etmek ister gibi tekrar kısılmıştı. Adamı inandırmak istercesine konuşmaya başladı. "Çünkü umursuyorum. Bu yalanda beraberiz. Bunu bana sen söylemiştin, unuttun mu?"

"Boş versene," diyen adam, daha fazla, kadına bakmaya tahammül edemiyormuş gibi hızla başını çevirmiş ve cebinden çıkardığı anahtarlarla kendi dairesinin kapısını açarak içeri girmiş

ken bir baskıyla kapısı sonuna kadar açılmış ve Naz içeri girmişti. Sonrasında da sertçe kapıyı kapatmıştı.

“Son sözü söyleyip gidebileceğini mi zannediyorsun?!”

Kadının sesi tüm salonda yankı yaparken Yağız, sabrının sınırlarını aşmak üzere olduğunu farkına vardı. “Son sözü sen söylemek istiyorsan, bir an önce söyleyip prensinin kollarına koşabilirsin. Belli ki hararetlenmiş de... Söndürmen gerekir belki.”

Naz, söylenenleri idrak ederken onu kendinde tutan tüm ip-leri bir bir kopmuşçasına adamın üzerine yürüdü. Sesinin yüksekliği her bir kelimeyle artarken gözleri ateş saçıyordu. “Sen ne dediğini zannediyorsun?! Ne biçim konuşuyorsun benimle?! Kim olduğunu zannediyorsun?!”

“Senin tarafından kim olarak algılandığımı ben de merak ediyorum; ama bunları söylemek için sesini yükseltmene gerek yok. Tüm mahalle birkaç güne kadar senin ve bir önceki sevgilin sayesinde inim inim inlemişken, bu mahalle bir vakayı daha kaldıramaz. Mahallenin küçük olduğu kadar meraklı sakinleri olduğu düşünülürse...”

Yağız, sakın görünse de tüm kontrolü bıraktı. İçindeki tüm bu öfkeyi başka şekilde üzerinden atamazdı. Aksi gibi Naz da aynı şeyi düşünüyordu. Yanacaksa tek başına olmayacaktı. Elini beline koyarken kızgınca adama baktı.

“Yani bir tek beni konuşuyordur bu mahalle, değil mi? Senin kaç gündür evinde kalan sevgilini kimse merak etmiyordur eminim ki!” dedikten sonra güç toplarcasına derin bir nefes aldı. “Gülbahar teyze, evindeki kadının kim olduğunu bana sordu. Ben de sana sormasını söyledim. Ev sahibi olarak evinde neler olduğunu merak ediyor kadın haklı olarak.”

“İkimiz de küçücük mahalleye maskara mı olduk şimdi; ama benim kimseden ne gizlim ne de saklım var. Gülbahar teyzenin her bir sorusuna da veremeyecek hiçbir cevabım yok. Aynı soru sana da sorulmuştur muhakkak sen ne cevap verdin acaba?” di-

yen Yağız, elinde olmayarak kadının üzerine doğru ilerledi. "Sevgilim mi dedin?!"

Naz adamın duruşundan ürkererek bir adım geri attı. "Sevgilim mi? Elbette öyle bir şey demedim. O benim sevgilim değildi ki görüyorsun, benim de cevabını veremeyeceğim hiçbir soru yok!"

"Demek öyle... O zaman şu soruma cevap ver. Sevgilin olmayan bir adamın nasıl olup da seni öpmesine izin verdin ya da bir erkekle öpüşmen için sevgilin olması şart değil mi?!" derken adam ona doğru bir adım daha atmıştı. Kadın da bir adım geri...

Demek sevgilisi değildi. O zaman neden günlerce işkence çekip öyle düşünmesine izin vermişti?! Neden her fırsatta rüyalarında kadının dudaklarına yabancı dudakların değişimin aklına düşmesine müsaade etmişti?! Kendisine acı çektiren düşüncelerin her biri aklına geldikçe içindeki yaralı aslan daha çok kükrüyordu.

"Sen beni ne zannediyorsun?!" diyen kadının gözleri kocaman açılmıştı. Adamın kendisi hakkında vardığı düşünceleri aklı mantığı almayı reddediyordu. "Yoksa, sonrasında onun tattığını sen de mi tatmak istiyorsun?!" derken adamın bir şey demesine fırsat vermeden elini kaldırmışken, Yağız onun havadaki elini yakalamıştı ve günler sonra ilk defa adamın yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. "Demek ona vurdun, öyle mi?"

"Sevgilin olmayan kadını zorla öptüğün bir durumda... Bu beklenen bir hareket olmalı!"

Duydukları adamın hoşuna gitse de daha cevaplanması gereken soruları vardı. Yeşil ateşlerin oynadığı gözlerden mavilerini bir saniye ayırmadan kadına doğru bir adım daha attığında kadın duvarla kendisi arasında kalmıştı. Bakışlarını kadının dudaklarına çevirdiğinde, dolgun dudaklarına dişlerini geçirmiş olduğunu fark etti. Anlaşılan o ki Pelin bu konuda haklıydı. Bu manzaraya dayanmanın imkânı pek yoktu. Mavileri, tekrar yeşilleri bulduğunda derin bir nefes bıraktı ciğerlerinden ve kadının elini serbest bıraktı.

“Şimdi... Ben öpsem seni... Bana da aynı şekilde karşılık verir misin?” derken kadının üzerine doğru eğilmişti hafifçe. Naz’ın göğsü aldığı nefeslerle körük gibi inip kalkarken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Adamın nefesinin tadını dudaklarında hissedebiliyordu. Zihni düşünmeyi bırakmışken adamın bir cevap beklediğini zorlukla idrak edebildi. Aralarındaki elektrik tüm hücrelerini uyarırken bakışları adamın dudaklarına takıldı ve bu, adam için cevaptı.

Dudaklarının üzerinde hissettiği sıcaklıkla, sanki dünyanın en doğal duygusuymuşçasına gözlerini yumdu. Bir tüyün dokunuşu gibiydi o dudaklar... Bu ufak temasla dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederken beline sarılmış kuvvetli bir kol, onu kendi bedenine yaslamıştı. Bakışlarını o bedenin sahibinin gözlerine sabitlediğinde yakıp kül etmeye hazır mavi ateşlerle karşılaştı. Cevapsız bırakılan soruları çoktan unutmuştu. Adamın yüzündeki çarpık gülümseyişi izledi bir süre. Adamın dudakları hareket etmeye başladı. “Son bir soru daha...” diye mırıldandı Yağiz. Ama soruyu sorarken, tebessüm taşıyan dudakları gerilmiş, tepkilerini makul düzeyde tutmaya çalıştığı belliydi. “Evindeki adam... Kim?”

Adam yüzünden bu kadar aciz hissetmek sinir bozucu olsa da bu hissi, misli misli geride bırakan heyecan bir de adamın kollarındayken çok fazlaydı. Akli hızlı düşünme yetisini bir süre için kaybetmiş olsa da bu sorunun yanıtını o kadar kolay alamayacaktı bu adam. “Hiç kimse,” diye mırıldandı.

Adamın yanan bakışları kısılrken önce kadının saçlarından derin bir nefes almıştı. Bu kokuyu deliler gibi özlemişti. Sonrasında alnını kadının alnına dayamış ve aldığı derin nefesi istemeyerek de olsa usulca bırakmıştı. Sıcacık nefesi kadının yüzünü okşarken Naz, içi ürperircesine titremişti. “Kim Naz?” diye tekrar etmişti adam. Ama bu kez sesi derindendi. Cevabı ne olursa olsun alacağını belli edercesine kararlı...

"O adamın burada olmasının sebebi sensin."

Yağız, anlamadığını belli edencesine bakarken gözlerini kadının gözlerinden ayırmıyor, devam etmesini bekliyordu. Ama Naz, daha fazla açık vermeyecekti. Kendine gelmeye uğraşırken adam buna müsaade etmemişti. Kafasını bulandırırcasına elleri, kollarından omuzlarına doğru çıkarken istediğini almaktan vazgeçmiyor Naz'ın tüm dirayetini kırıyordu. "Ben o adamı şu an parçalamak isterken, onu buraya getirecek ne yapmış olabilirim ki?"

Sesinin tınısı Naz'ı sararken böyle sözler söyleyen bir adam, nasıl oluyor da sevgilisini evinde barındırıyor düşüncesi belirdi aklında. Hatta nasıl oluyordu da kendisinden başka bir kadın, adamın sevgilisi olabiliyordu? Bunu da öğrenecekti. "Benden uzak durarak..." derken kadın laflarını bitirememişti.

Adamın yaptığı en büyük hata ondan uzak durmaya çalışmaktı ki bunu bile becerememişti. Bir kalp atımı ötesindeyken ve binlerce doğrusu varken yanlışı yapmıştı. Kadının dudaklarına dokunduğu an, tüm düğümleri çözülmüştü. Tüm duyu organlarının infilak ettiği hissiyle dolarken, Naz'ın da ondan farkı yoktu. Yağız tarafından zapt edilmenin şuursuzluğuna sürükleniyordu an be an. Nasıl olduğunun dahi idrakına varamadan adama karşılık verirken bulmuştu kendini. Beline sarılmış olan kol daha da sıkılaşıırken, içgüdüselce kollarını adamın boynuna dolamıştı. Dudaklarından ufak bir inilti serbest kalırken dudakları ayrılmış, adam alnını alnına dayamıştı. "Yağız..." diye fısıldadı kaybolduğunu düşündüğü sesiyle.

Yağız sesini çıkartmamıştı önce. Hiç istemese de kendine gelmeye, toparlanmaya ve toparlamaya çalışıyordu. Günlerdir kadından uzağa savurduğu parçalarını... O kadar iyiden öte hissediyordu ki... Belli ki bir araya getirmek, savurmaktan daha kolaydı. Dudaklarında eğri bir gülümseme oluşurken ikisinin karışımını barındıran havayı derin bir nefesle içine çekti. Sarhoş ediciydi. Tekrar kadının dudaklarına yönelirken etraflarındaki her şey silinmişti.

“Hayatım ah bu komşuların çok şeker senin,” diyen bir sesin varlığıyla kaskatı kesildi Naz. Toparlanmaya çalışırken derin nefesler alsa da hareket edemiyordu. Bu gerçeği nasıl da atlamıştı? Yüreğinde bir ağırlık hissederken adamın kollarından çıkmaya uğraştı; ama adam önce buna izin vermese de baskısını azaltmıştı. Kadının sesi hepten yakınlaşıırken Naz’ın hissettiği yiyip bitiren aldatılmışlık tüm bedenini sarıyordu. Kadının devam eden sözleriyle Naz, nefes almayı unuttu bir an. “Ev sahibin Gülbahar teyze tutturdun Selin de Selin diye bir düzel...”

Naz’ın kulakları uğuldarken duymaz olmuştu sanki. Bakışları Yağız’ın bakışlarını bulduğunda dudaklarından kelimeler çıkmıyordu. Yağız’ın yüzündeki gülümseme yüzünden silinip yerini bariz bir şoka bırakırken, bahsi geçen kadın bulundukları odaya girmişti. “Aa!” derken şaşkınca ikisine bakmış ve devam etmişti. “Lütfen... Siz devam edin. Ay çok pardon,” diyerek geldiği gibi gitmişti.

Çökmek üzere olan duygularıyla gözlerini kapatan Naz’ın yaşadığı heyecan uğruna göz ardı ettiği tüm gerçekler şimdi yüzüne vuruyordu. Kendi hisleri uğruna oynadığı bu oyunda kendini bu denli ucuz hissedeceğini hiç düşünmemişti. Kendine kızarken adama da kızmayı ihmal etmiyordu. Bu adam kendisiyle alenen dalga mı geçiyordu? Sevgilisindeki bu rahatlık da neydi? Sevgilisi varken kendisini öpmüş olmasını saymıyordu bile... Kendini küçük düşmüş ve afallamış hissediyordu. Tabii bunlar hissettiği öfkenin yanında hiç kalacak miktardaydı. Bu hisler birkaç dakika öncesine gölge düşürürken kendine geldi. Utancı ve öfkesi adamı gördükçe artarken orada daha fazla kalamazdı. Adamı sertçe üzerinden iterken derin nefesler alarak kızgınca ona baktı. “Sen... Sen benimle...” derken devamını getiremedi. Yanakları öfkesinin şiddetinden kıpkırmızı olmuşken burada daha fazla kalmaya niyeti yoktu. Yağız arkasından seslenirken bir an için dursa da onun konuşmasına izin vermedi. Üzüntüyle adama bakarken “Belki bir

gün... Gerçekten kalbinde tek bir kadına yer verirsin ve görüyorum ki ne o gün bu gün, ne de o kadın benim. Aslında zaten... Biz birbirimiz için başından beri uygun değildik, şimdiden sonra da olmayız. Hoşça kal," diye mırıldandı.

Yağız arkasından sadece bakakalmıştı. Oysa o tek bir kadın kalbini zapt etmişken nasıl olurdu da birbirlerine uygun olamazlardı? Naz onun hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden hızla kapıyı çekip çıkarak kendi dairesine geçmiş ve kapıyı kapatarak sırtını kapıya yaslamıştı.

Histerik bir şekilde ağlamak istiyordu şimdi. Adamın öpücüğüne milyonlarca anlam yüklerken adam sadece kendisiyle kafa mı buluyordu? Ne düşüneceğini, ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Yaslandığı kapı çalınca korkuyla yerinde zıpladı. Eğer kapıyı çalan adamsa, kapıyı açmayacaktı! Ya da... Açacaktı! Ve ağzına geleni söylemekten geri durmayacaktı. Ne mahalle ne de apartman umurundaydı. Hırsıyla kapıyı açarken gördüğü kişiyle kendisine hâkim olmak zorunda kaldı. Aksi takdirde öfke içerikli uygunsuz kelimelerinin hedefi Gülbahar teyze olacaktı. "İyi akşamlar Nazlı kızım," derken, Naz sadece başını sallamakla yetinmişti. Zira konuşacak gibi hissetmiyordu kendisini. Yaşlı kadın elindeki tabağı uzatmış ve devam etmişti. "Bugün Yiğit oğlumun misafirine diye yapmıştım. Maşallah o da çıtı pıtı, güzel mi güzel bir genç kız. Aynı senin gibi... Hem düşünceli de... Abisinin işini gücünü yapmaya gelmiş ta İstanbul'dan. Selin'miş adı da..." Gülbahar teyze konuşmaya devam ederken Naz dinlemiyordu. Duyduğu bilgiyi beyninin kıvrımlarından geçirerek idrak etmeye çalışıyordu. Bu kız şimdi, Yağız'ın kardeşi miydi?

Aman Allah'ım adama neler söylemişti öyle?! Gülbahar teyzenin "Neyse Nazlı kızım benim lafım bitmez. Hadi afiyet olsun Soğutmadan sıcak sıcak yiye," demesiyle kendine gelmişti. Baş hareketiyle teşekkür ederken kapıyı kapatarak tekrar sırtını yasladı.

Allah'ım buraya geldiğinden beri hiç mi bir işi rast gitmeyecekti?! Her şey eline yüzüne bulaşmıştı ve yine, ağlamak istiyordu; ama şimdi bunun neden olduğunu tam olarak kestiremiyor-du. Bir an önce kendisini sakinleştirmeliydi. Bunun için adamlararasını düzeltmek adına yeniden köprüler inşa ettiklerini düşündü. Mesela onunla öpüşmüştü! Öpüşmüşlerdi. İşte bu sakinleşmesine hiç yardımcı olmuyordu. Ama o anın zihninde canlanmayla tüm ruh hâli değişmişti ve bu bir anda olmuştu.

Parmak uçları, dudaklarını bulurken dudakları elleri altında kıvrılmıştı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sanki aldığı nefesler yetmiyordu. Gözlerini kapatarak birkaç dakika kalbini dinledi. Resmen normal ritmini aşmış ahenkle kulaklarında çınılıyordu. Duyduğu kıkırdamalarla gözlerini açtığı anda kendisini izleyen Sema ve Cenk'le karşılaştı.

"Sen bu adamı gerçekten seviyorsun," derken bilimsel bir inceleme sonrası sonuca ulaşmış gibi konuşmuştu Cenk. "Yoksa... Benim dilime düşme pahasına bile olsa, benden yardım istemedin."

Şu an keyfini kimse bozamazdı. Özellikle de Cenk. Dudaklarındaki mutlu gülümseme sinsi bir hâl alırken bakışları kısılmıştı. "Senden yardım istemedim. Sen bana olan borcunu ödedin."

Cenk hiç çekinmeden kahkaha atmıştı. "Borcum kalmadı değil mi şimdi? Yoksa neme lazım, borç ödetmek için bir kapı açma uğruna İstanbul'dan ta Türkiye'nin bir ucuna çağırırsın beni."

"Merak etme. Borcun falan kalmadı. Ama... Teşekkür ederim," dedi Naz minnetle. Gerçekten de adam tek bir telefonuyla, ilk uçakla buraya gelmişti. Gerçi bunda, aylar öncesinde kazandığı iddianın payı büyüktü.

"Rica ederim. Sen ne kadar iyi bir eğitimcisin ki bana dersi mi verdin. Bir daha seninle iddiaya girmeye kalkarsam, bu yaşadığımız olayı bana hatırlat," dedikten sonra ciddileşmişti adam. Cenk'in ne kadar ciddi olabileceği tartışmaya açık olsa da söyle-

yeceği şeye inandığı, ifadesinden belliydi. "Değişmişsin prenses. Havandan bile belli."

Gerçekten... Değişmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu; ama bir şeyler gün be gün içine işlerken değişikliği kaçınılmaz kılınmıştı. Öncelikleri değişmişti ve olaylara bakışı belki... Ama evet, değişmişti ve değişmeye de devam edecek gibiydi. Bu değişim başlamışken, önce adama en son söylediği, kendi hisleriyle uzaktan yakından alakası olmayan, ilk öpücüklerine ihanet sayılacak o tükürdüğü ve nasıl yalayacağını bilemediği sözlere de uğrasa, fena olmazdı.

Onyedinci Bölüm

*S*oğuk Arnavut kaldırımlarda ilerken her bir adımında ezdiği yapraklar, yüzü kadar solgundu. Bugün gibi, umutları gibi ve bu soğuk kasım akşamı gibi... Oysaki demezler miydi kasımda aşk başkadır diye? Ama onun aşkı da sanki kendisine itiraf eder etmez suyu verilmemiş çiçekler gibi solmuştu. Adama söylediği sözlerin ardından gerçekleri öğrenmesiyle yaşadığı pişmanlık yakasını bir türlü bırakmamıştı. Neler söylemişti peki? 'Biz birbirimiz için başından beri uygun değildik!'

Soğuk esen Kars havasında montunun yakalarını kaldırarak biraz daha montunun sıcaklığına gömüldü. Aklına getirmek istemese de sürekli söyledikleri aklına geliyor, kalbinin çığlıklarını kendi söylediği sözler susturuyordu. Geçen bir hafta sonrası Yağız'la sadece kapıda karşılaşır olmuşlardı. Aslında bunu kasten yapıyordu. Söylediği sözler sonrasında ne aptallıktır ki Yağız'ın yüzüne bakmaktan çekiniyordu. Hem de bedenlerini ateşleyen

birkaç saniyede uyumlu oldukları kanıtlanmışken bunun aksini ne olduğu belli olmayan bir kıskançlık yüzünden inkâr etmişti ve kendini daha çok hasta hissetmesine neden oluyordu. Üstüne üstlük Yağız'ın bakışları ona böylesine farklı bakarken...

Genç adam sanki bakışlarıyla ona bir şeyler anlatmaya çalışır gibiydi. Ama Naz her seferinde söylediklerinin ağırlığıyla koşar adım uzaklaşıyor, adamın söyleyecekleri varsa dahi buna fırsat vermiyordu. Onun kendisini durdurmasını deli gibi istiyordu aslında. Bunun için yanıp tutuşuyordu! Ama iflah olmaz, bur-nu havada, kendisine çok fazla olduğunu düşündüğü o gururu söylediklerinden geri adım attırmıyordu. Ne diyebilirdi ki?! *'As-lında biz birbirimize uygun olabiliriz. Gerçi uygunuz bana kalır-sa. Yani... Uygunuz işte!'* Ama kalbi uygun olduklarını fısıldasa da gururu o sesi bastırıyordu. Yağız'ı her gördüğünde kendisini durdurması için yalvarıyordu içten içe; ama hiçbir zaman duaları yanıt bulmuyordu. Eskiden belki neşeli ve kafasına çoğu şeyi tak-mayan biri olabilirdi; ama şimdi o hâlden eser kalmamıştı. Sü-rekli kendisini düşüncelere dalarken ve içi sıkılırken buluyordu. Kısacası mutsuzdu hem de çok...

Zihnindeki düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki kolu-nun hafifçe dürtülmesiyle, yerinde ufak bir çığlık attı ve kolunun üzerinde duran elin sahibine baktı. "Seni korkutmak istememiş-tim Naz abla," diyen Ali bir yandan da ellerini dizlerine koyarak bükülmüş derin nefesler alıyordu. Korkmanın etkisiyle Naz da birkaç derin nefes alarak kendini toparladı. Belli ki Ali peşinden baya koşmuştu. "Sana bayadır sesleniyorum; ama duymadın sa-nırım. Gerçi nasıl duymadın onu da anlamadım; ama..."

"Dalmışım Aliciğim kusura bakma. Seslendiğini duymadım."

Ali dikkatlice Naz'ı inceledi. Genç kadının yüzünde ise solgun, zoraki bir gülümseme vardı. "Bir sorun mu var Naz abla?" dedi kaşlarını çatarak. Naz'ın gülümsemesi dolgun dudaklarında biraz daha yayılırken cevap verdi. "Hayat telaşesi Aliciğim. Hepimizin hayatında zor zamanlarımız olur."

"İşte o dediğın zor zaman, benim için tam da bu zaman," dedi Ali beklentiyle Naz'a bakarken.

Durumun ne olduğunu tahmin etmekte zorlanmayan Naz'ın gülümsemesi biraz olsun ısındı. Ali doğrularak mahcubiyetle ona bakmaya başlayınca, Naz delikanlının bakışlarına dayanamayarak ona yaklaştı ve koluna girdi. "Senin hayatındaki bu zor durumu atlatmak için bir şeyler yapabileceğimize eminim."

Ali koluna giren güzel kadının varlığıyla biraz daha dikleşerek onun adımlarına ayak uydururken bir yandan etraftaki meraklı bakışların keyfini çıkarıyor bir yandan da sadece sözde abla ve eniştesinin çare olacağı derdini anlatıyordu.

Günlerdir daldığı derin düşünceleri kenara bırakarak tüm dikkatini toparlamış koridorda konuşulanlara yoğunlaşmaya çalışıyordu genç kadın. Kulağını dayayabildiği kadar kapıya dayamış hatta tabir yerindeyse resmen kapıyla bütünleşmişti. Ali, Öyküm'ün geleceğini söylediğinde müsait olduğunu söylemiş ama durumu Yağız'a kendisinin anlatmasını söylemişti. Ali'nin durumdan biraz olsun şüphelendiğini düşünse de üzerinde durmamıştı. Şimdi de Ali koridorda Yağız'a durumu açıklarken ne konuştuklarını duymaya çalışıyordu. Boş koridorda oluşan eko da oldukça yardımcı oluyordu!

"Bu şekilde konuşulanları duyabildiğine gerçekten emin misin?" diyerek fısıldayan Sema'nın kısık sesiyle pozisyonunu bozmadan bakışlarını ona çevirdi. Sema'nın yüzünde ise hafif eğlendiğini belli eden bir gülümseme vardı. Mutfak önlüğüne ıslak ellerini silerek, Naz'ın yaptığı gibi kulağını kapıya dayadı. "Sen gelene kadar iyi sayılırdı," dedi Naz istifini bozmadan.

"Bu işler bardakla olmuyor muydu? Benim kulağıma gelen ses sadece uğultu," diyen Sema kaşlarını hafif çatarak dinlemeye devam etti.

“Şiiiiışt! Ne dediklerini anlayamıyorum.”

Naz, Sema’ya çatık kaşlarına eşlik eden bir ciddiyetle sitem ederken Sema kapıdan başını kaldırdı. “Çok affedersin,” dedi fazlaca kıstığı sesiyle. Ama dudaklarında pek de başarılı olamasa da gizlemeye çalıştığı bir gülümseme belirmişti. Naz, bu ifade üzerine ciddiyetini bozmadan istemeden de olsa başını kapıdan kaldırdı. Ellerini beline koyarken işinin ehli bir kişi gibi Sema’ya yaklaştı. “Burada ciddi bir şey yaptığımın farkında değil misin?!”

Sema bu laflar üzerine kendini toparlamaya çalışsa da çok da başarılı olamadı. Çünkü hâlinden Naz’ın yaptığı işi ciddiye aldığı belliydi. “Pardon; ama kapı dinlemek ne zamandan beri ciddi bir iş sayılır oldu?” Bunları söylerken ellerini Naz gibi elini belini koydu.

“Ben yapmaya başladığımdan beri!”

Naz’ın ifadesi yüzündeki sırıtsın daha da büyümesine neden oldu. “Gerçekten özür dilerim,” derken kıkırdaması ağzına sığmıyordu.” Ama... Bu pek iyi bir yöntem değil gibi ne dersin. Bence bizim kulaklarımız koridordaki frekansı çekecek düzeyde gelişmemiş.”

“Başka ne yapmamı önerirsin canım benim. Kapıyı açıp sohbetlerinin tam ortasına dalarak ‘Affedersiniz; ama biraz daha yüksek sesle konuşur musunuz?! Bizim evden sesiniz çok da iyi duyulmuyor,’ mu demeliyim?!”

“Açıksçası... Fena fikir değil. Sana başından beri Yağız’ı karşına alıp konuşmanı söylüyorum. Aranızdaki şeyler kapı dinlemeyle ve bir şeyler umarak halledilecek şeyler değil tatlım. Eğer başka bir yolu olsaydı ilk olarak bu işe, Yağız’ın sesini televizyonlarda olduğu gibi kumandayla biraz olsun açarak başlayabilirdik,” dedi Sema anlayışla.

“O kadar şeyin üzerine gidip adama ne diyeceğim peki?! Madem yöntemi biliyorsun ne söyleyeceğimi de söyle. ‘Sen beni öyle öperken aslında ne kadar uyumlu olursak olalım ben bir kıs-

kançlık uğruna sana uygun olmadığımızı söyledim,' ki eminim, ben bu lafı söyler söylemez Yağız'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirecek, bunu şimdiden görebiliyorum. Çünkü zihnimde baya net! Sonra gözlerimin içine bakarken 'Bay ben her şeyi bilirim!' gülümsemesi alacak o gülümsemenin yerini ve söylediğim hiçbir şeye aldırmadan, bana sadece tek bir şey söyleyecek!"

Genç kadın uzun uzun sıraladığı sözlerinin sonrasında derin bir nefes aldı. Sema'nın gözleri ise Naz'ın yaptığı tespitlerle kocaman olmuştu ve merakına yenilerek sordu. "Ne söyleyecek?"

Naz, yüzüne Yağız'ın, hiç unutamadığı alaycı gülümsemesini yansıtarak sesini hafifçe kalınlaştırdı.

"Demek beni kıskandın!!"

Sema'nın şaşkın bakışlarının yerini şimdi kapı ağzındaki kahkahalar almıştı. Onun kahkahalarına ise Naz sadece sade bir gülümsemeyle eşlik etmişti.

"Ne olursa olsun ben yine de konuşmaktan yanayım. Hem söylese ne olur ki? Adam seni öptü, senin kıskanman bunun yanında hiç bile. Orkun'u gördükten sonra yaptıklarını hatırlasana, nasıl da deliye döndü." Naz'ın karmakarışık olan yüz ifadesini görünce devam etti. "Sen böyle kara kara düşünmeye devam et tatilim ve bir sonraki öpücüğe kadar bekle. Sen harekete geçene kadar Yağız atını alıp senin köprülerinden geçecek ve sana sadece tükürdüğünü yalamak kalacak," dedi bilmiş bir gülümsemeyle.

Sema Naz'a bakarken gerçekten de Naz'ın bu konuda hiçbir şey yapmayacağını hissediyordu. Çünkü bu deli kızda öyle bir gurur vardı ki söylediklerinden asla geri adım atmayacaktı ve her gün böyle üzölmeye devam edecek, ardından da kendisine kızmaya başlayacaktı. İşte o gün Sema da bir şeyler yapmadığı için kendine kızacaktı. Eğer Yağız bir şeyler yapmazsa Sema mutlaka bu duruma el atacaktı. "Yemekler ne âlemde?" diye soran Naz'ın sesiyle Sema düşüncelerinden ayrıldı.

“Her şey istediğiniz gibi hazır hanımım. Yemekler, sofralar, ev... Bir tek beyimiz ve misafirlerimiz eksik,” dedi Sema. Naz’ın çatık kaşlı, kafası karışık ifadesini gördükçe dudaklarında bekleyen kahkahayı tutmakta zorlanıyordu. Kahkahasını tutamayınca koşar adım mutfığa yöneldi.

“Sen geç dalganı tabii! İnşallah şöyle yakışıklı mı yakışıklı, seni muma çevirecek bir asker hatta yüzbaşı taşınısın karşıya da ben seni o zaman göreyim Sema Hanım. Böyle konuşup gülmek kolay tabii.”

Bunları söylerken Naz boş evde fısıltıyla bağırmaya çalışsa da Sema her kelimesini çok net duymuştu. ‘Keşke...’ dedi içinden. ‘Keşke gelse de ben de aşktan deli divaneye dönsem.’

Aslında Naz’ın durumunu anlayabiliyordu; ama şu anki durumları gülünmeyecek gibi değildi. Hayatının büyük bir bölümünü eğitim almakla geçiren, şu an birçok genç fidana eğitim veren gençliğinin baharında, çoğu kadını kıskandıracak, çoğu adamın da ağzının suyunu akıtacak güzellikteki kadın şimdi kulağını kapıya dayamış koridor boşluğu dedikodusu dinliyordu. Aklındaki düşüncelerin garipliğiyle başını sağa sola sallayarak çöp kutusundaki çöp poşetine uzandı ve mutfaktan çıkarak Naz’ı bıraktığı yere yani dış kapıya yöneldi.

O an kapıyla kavgaya çıkmaya hazır bir Naz’la karşılaştı. Kadın kapıyı parçalayacakmış gibi dik bakışlarla kapıya bakıyor bir yandan da kırmızı görmüş boğalar gibi derin nefesler alıyordu.

“Sanki benim dinlediğimi anlamış gibi nasıl da kısık sesle konuşuyor!! Ama... Bu böyle olmayacak!!”

Hiç düşünmeden Sema’nın elindeki poşetleri alan Naz, kapıyı ardına kadar açtı. Ama kapıyı açar açmaz yüzüne vuran soğuk hava cehennem sıcaklığı gibi dilini damağını kurutmuştu. Alt tarafı çöpleri atmak için kapıyı açmıştı! Fakat araç değil amaçtı onun heyecanına sebep!

Onu gören iki genç adam sohbetlerini keserek bakışlarını ona çevirdiler. Bakışların odağı olmasıyla tüm kan yanaklarına pompalanıyormuş gibi hissetti. Aslında buna oldukça alıştı. Yüzü alev alev yanarken ifadesine bunu yansıtmamaya çalışarak hafifçe tebessüm etti ve konuşabilmek için dudaklarını hafifçe yaladı. Bu bile çöle dönmüş dudakları için gürül gürül akan şelale gibiydi o an.

"İyi akşamlar beyler," diyerek elindeki poşetleri kapının dışına bıraktı.

Bilerek yavaş hareket ediyordu. Ama kapı önünde ne yapabiliirdi ki şimdi? Kapının önü tozlu olsa temizleme işine girişebilirdi, hatta o an tüm apartmanı komple temizleyebilirdi. O istek içinde fazlasıyla vardı. Kapıyı kapatmak üzere hamle yaptığında bir yandan da Yağız'ın bir şeyler söylemesi için yalvarıyordu. Kapının arkasına geçerek yavaş bir hareketle kapıyı kapatırken duaları yanıt buldu ve Yağız'ın sesi, sestten yoksun olan koridorda yankılanarak kulaklarını doldurdu. Başını hızla Yağız'ın kapısına doğru çevirdiğinde, beline kadar uzanan iri dalgalı saçları omzunun her yerine dağıldı. Bu sesi duymayı o kadar çok özlemişti ki sanki kulakları ilk defa duyduğu bir sesi gerçekten anlamlandırıyordu.

Kadının ifadesi dışarıdan normal görünse de Yağız'ın bu duruma canı sıkıldı. O sadece onu gördüğünde bile tüm duyguları katlanılamayacak derecede uçlara taşınırken bu kadın nasıl böyle sessiz sakin kalabiliyordu. Kaç gündür kendisinden kaçıyor olması yeterince can sıkıcıyken bu... Kesinlikle daha da can sıkıcıydı!

"Eğer müsaitseniz akşam size uğrayayım. Malum durumdan haberdarsın sanırım."

Son kısım tamamen hayır diyememesi için bir bahaneydi. Nâsılsa kendi evinde kaçacak yeri olmayacaktı ve bir şeylerin yanıt bulmasının zamanı gelmişti. Yağız, adının hakkını fazlasıyla veren bu kadını ya uygun olduklarına ikna edecekti ya da edecekti! Kadın bir açıklama yapmasına bile fırsat vermemişken, anlamadan

ve dinlemeden söylediği sözlerin hepsini Nazlı öğretmenine geri aldıracaktı. Bunu nasıl yapacağı ise kesinlikle doğaçlamaya kalmıştı; çünkü onun her şeyini özlemişken bu konuda ne yapacağına kafa yoramıyordu.

Yağız'ın düşüncelerinden habersiz konuşmak için dudaklarını ıslatan Naz'ın bu hareketiyle, genç adam dişlerini sıkı. Doğal pembelikteki yanakları ve dört bir yanına dağılan iri dalgalı saçlarıyla zaten yeterince baş döndürücüyken, bu hareket çok fazlaydı. Hem de fazlasıyla çok.

"Evet haberdarım. Tabii ki buyur gel. Hatta... Kardeşin... Selin'le beraber yemeğe gelin."

"Pelin," diye düzeltti ve o an, Yağız'ın aklındaki en son şey yemektir. O yemeğe değil tamamen karşısındaki kadına açtı. Malum günün sonrasında 'Pelin eve gelmeseydi gidişatımız nasıl olurdu?' konulu senaryoyu zihni yazıp duruyor. Sonra rüyalarında kendi çizip kendi oynuyordu. Bedeninin açlığına inat duyguları ve zihninde dönen 'Birbirimize uygun değiliz!' repliği ise onu, aklına her gelişinde daha çok incitiyordu.

"Zahmet olmasın."

"Hayır, ne zahmeti. Buyurun gelin," diyor Naz içten bir gülümseme hediye etti.

Naz'ın gülümsemesine karşılık verirken bir kez daha onu bugün o sözlere pişman etmek için her şeyi yapacağına dair kendine söz verdi. Her şeyi ama her şeyi deneyecekti! Ne de olsa savaşta ve aşkta her şey mubahtı. Eğer savaş da söz konusuysa genç adam bu konuda yeterince tecrübeye sahipti.

Genç kadın kapıyı kapattığında, kapıya yaslanarak derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatarak birkaç derin nefes daha alarak ciğerlerini doldurdu. Ardından da hareli gözlerini saklayan göz perdelerini kaldırarak kendisini izleyen ev arkadaşına baktı. "Nasılsım?" dedi irileşmiş gözlerle.

Yağız'ın yakışıklı yüzüyle karşılaştığında kapıyı açmadan önce aynaya bakıp hâline çeki düzen vermediğine pişman oldu.

"Bence şahaneydin. Yanaklarına hücum etmiş kan doğal allık etkisi vermişti. Dudaklarını yalayınca doğal bir parlattıcı elde ettin. Tabii ne demişler... Her şeyin doğalı güzeldir," diyerek Naz'a göz kırptı.

"Çok mu belli yanaklarım?! Ama... Elimde değil," derken ellerini dehşetle yanaklarına götürdü genç kadın. Olmaları gerekenden çok daha fazla sıcaklardı! "Peki, nasıldım?" diye devam etti.

"Merak etme biraz önce yanakların bu kadar belli değildi; ama şu an baharda kızarmaya yüz tutmuş domateslerden farksızsin tatlım. Gördüğüm kadarıyla Yağız, bir çiftçi gözüyle seni toplamaya kararlı gibi. Nasıl olduğuna gelince... Kardeşini de çağırdığında keşke Yağız'ın lafının üzerinden birkaç saniye bari geçmesini bekleyseydin de lafı düşünmeden söylediğin anlaşılmısaydı. Gerçi saçlarını savurarak döndüğün an, bu iş bitmişti zaten tatlım," diyen Sema söylediklerini desteklemek için başını salladı. "Altıncı hissim diyor ki bugün senin burnu inmeyen gururun kırıp dizini köşesine çekilecek ve beyimiz mahsulünü toplayacak. Aa!.. Seninle lafa dalınca çorbayı unuttum."

Koşarak mutfağa giden Sema'nın arkasından bir süre bakan Naz, 'Umarım... Gerçekten bir şeyler yapar,' diye mırıldandı. Çünkü Yağız bir başlangıç yaptığı sürece o devamını getirebilirdi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde ne olacağına kafa yormadan uzun bir süredir masanın düzeniyle ilgileniyordu. Hem de baya uzun bir süredir. Ne de olsa yemek yapamıyordu, bu yüzden yemek işini Sema'nın hamarat ellerine bırakmış kendisi de dikkatini masanın güzelliğine vermişti.

Bardaklar lekesiz, yemek kaşığının yanına bıçak, tatlı çatalı servis tabağının ön tarafında bu da oldu. Bir dakika yoksa o çatalda su lekesi mi var?!

“Sen ne yapıyorsun öyle? Mikroskobik bir şeyler mi var üzerinde, ben bir şey göremedim de?”

Masanın üzerinden aldığı o minicik tatlı çatalındaki görünmeyen su lekesini çıkartmaya o kadar yoğunlaşmıştı ki yanında duyduğu sesle olduğu yerde sıçradı ve kendisi gibi çatalın üzerine eğilmiş meraklı gözlerle bakan Sema ile karşılaştı.

“Oldukça makroskobik tatlım.” Elindeki bezle çatalı silerek geri yerine bıraktı. “İşte oldu,” derken derin bir nefes alarak şaheserini izlemeye başladı.

İkinci kez yerinde sıçrarken bu kez nedeni şaşkınlık değil kalçasında hissettiği acıydı. O güzel şekilli poposunu ovuştururken ne olduğunu anlamak için Sema’ya döndü. Sema ise elini masaya vurdu.

“Maşallah nazar değmesin. Sofra da sen de kesinlikle yenmeğe hazırsınız. Böyle... -Ağzını hafifçe şapırdattı.- yenmeye hazır olgunlaşmış ala sulu yeşil bir erik gibisin. Yesen dişlerin bir garip olur. Yemesen de içinde kalır.”

Bu sözlerle Naz’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Demek ki sofra kadar kendi üzerinde gösterdiği özende de başarılı olmuştu.

“Dua et cinsel tercihim farklı, yoksa bu evde çok zor zamanlar geçirebilirdik tatlım. Gerçi bugün biz olmasak da sen baya zor zamanlar geçirecek gibisin. Muhakkak seni yemek isteyen biri olacaktır bu akşam.”

“Aman midesine oturmayayım da,” derken ikisi de kıkırdıyorlardı.

İşte o an beklenen oldu ve bu iki güzel kadının kahkahalarını kapı sesi böldü. Naz derin bir nefes alarak dış kapının yanındaki boy aynasına yöneldi ve son kez kendini inceledi. Üzerindeki

abartısız, göz rengiyle uyumlu koyu yeşil elbise, hareli gözlerini daha belirgin hâle getirmişti. Hacimli ve iri dalgalı uzun saçlarını omzunun bir tarafına atarak boynunun bir kısmını kısmen açıkta bırakmıştı. Etkileyici gözlerinin etrafını çevrelemiş uzun kirpiklerini bir ton para harcadığı maskarasıyla daha kıvrık hâle getirmiş ve gözlerine sürdüğü hafif kahve tonlardaki farını da hafif tutmuştu. Bu sayede hem belirgin gözlere hem de buğulu bakışlara sahip olmuştu. Tüm makyajında gözlerine yoğunlaşmıştı. Ne de olsa bugün bir çift hareli göze her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı! Zaman zaman kızaracağını düşünerek allık kullanmamış dudaklarını da renksiz bir nemlendirici ruj ile hafif nemli görünmesini sağlamıştı. Üzerinde çok uğraşmasına rağmen şu anki hâline en uygun kelime kesinlikle *doğaldı*. Çok abartılı olarak üzerinde uğraşılmış izlenimi bırakmak da istemiyordu.

Açık olan omzundan başını hafifçe çevirerek Sema'ya baktı. Sema da kadının düşüncelerini anlayarak ona iki elinin de başparmaklarını kaldırarak onay vermişti. Naz bu işaretin üzerine göz kırparak o güzel dudaklarını büzdü ve Sema'ya öpücük attı. Sema ise bu harekete iki elini kalbine götürerek aşktan deli divane olan birinin imajına büründü.

Naz hâllerine gülerken hızlanan kalbinin kapılarını es geçerek dış kapıyı yavaşça açtı ve karşısında her zamanki uyumundan ödün vermeyen, biçimli vücuduyla her dakika dokunmak için yarıp tutuştuğu adam duruyordu. Açık kahve, boru paça kanvas kumaş bir pantolon üzerine lacivert boğazlı bir kazak giymişti. Bu kıyafetlerle açık mavi gözleri Naz'a daha belirgin görünmüştü.

"İyi akşamlar abitomun çok sevgili... Karşı komşusu."

Yağız'a bakan gözleri şaşkınlıkla biraz olsun büyüdü; çünkü gelen o yarı tanıdık sesin sahibinin de orada olduğuna hiç ama hiç dikkat etmemişti. Hemen kendisini toparladı. Bakışlarını Yağız'ın yanındaki kıza çevirdi. Koyu siyah saçları ve mavi renkteki gözlerinin tonuna kadar abisinin aynısıydı. Yüz hatları da oldukça benzerdi.

Pelin'in sesini duymasıyla Naz'ın gözlerinin hafifçe büyümesi Yağız'ın gözlerinden kaçmamıştı. Demek ki o da kendisine bakarken tüm dünyayı silmişti. Bu kesinlikle iyi bir şeydi. Zaten kendi gözlerinin Naz'ı tüm akşam takip edeceği açıktı. Kışlık yeşil elbisesi dizlerinin üzerinde biterken açık bıraktığı gür şelaleleri andıran saçları tek omzunda toplamış olsa da belinin biraz üzerine kadar geliyordu. O iri dalgaların arasına ellerini daldırarak biraz olsun ateşini gidermek istemesi çok mu garipti? Naz, kardeşiy-le konuşurken o Naz'ı incelemeye devam ediyordu. Hafif yaptığı makyajı öylesine odaklıydı ki gözlerini gözlerinden alamıyordu. O gözler kesinlikle hedeflerini bulmuştu. Şu an kardeşine bakan o gözleri kardeşinden bile kıskanıyor olması garip miydi peki?

"İyi akşamlar. Hoş geldiniz buyurun içeri geçin," diyen Naz'ın sesiyle hayal dünyasından sıyrılan Yağız, kardeşinin içeri girmesinin ardından içeri girdi.

"Ben Naz, dediğin gibi abinin sevgili karşı komşusu," dedi Naz.

"Ben daha önce tanışmadığımız için... Yani kısmen tanışmadık. Benim münasebetsizliğim yüzünden birbirimizi yanlış zamanlarda... Neyse lafı fazla uzattım. Hiç hoş olmayan yerlere gitmeden... Öncelikle özür dilerim."

Pelin abisinin boğazını temizlemesiyle sözlerini yarıda bırakmak zorunda kalsa da özrünü dilemişti. Şimdi tanışmaktaydı sıra. "Ben Pelin. Yağız'ın küçük cadı kız kardeşi, bir süre için karşı komşun ve şimdilik senin de tatlı görümcenim Naz ablacığım. Tanıştığımıza çok memnum oldum."

Naz elini uzatıp uzatmamakta kararsızdı. Zaten kızın söylediklerinden utanmışken nasıl bir harekette bulunacağını şaşırmıştı. Gerçi kız söylediklerinde oldukça samimi görünüyordu. Elini uzatmak için hamle yaptığı sırada kız boynuna sarılınca şaşkınlığının yerini rahatlamaya bıraktı.

Pelin dayanamamış kollarını kadının boynuna sarmıştı. İçinden ona binlerce kez teşekkür ediyordu. Çünkü abisini hiç böyle görmemişti ve her şeyin sebebi bu seksi evet seksi, sevimli, sempatik, se... karşı komşuydu. Kaç gündür abisinin hareketlerini gözlemliyordu. İlk kez o malum gün dışında ikisini karşı karşıya görmüştü ve her şeyin farklı olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Sarılışına kadından karşılık alınca daha da mutlu olmuştu. "Seninle gelin görünce çok iyi anlaşacağız."

"Bundan hiç şüphem yok Pelinciğim. Zamanlamanız mükemmel, siz içeri geçin ben de kapıyı açıp geliyorum."

Gerçekten de zamanlama ayarlanmış gibiydi. Yağız ve Pelin salona yönelirken Naz da çalan kapıyı açmak için dış kapının önünde durdu. Kapıyı açtığı anda Öyküm ve Ali tam karşısındaydı. Onları da içeri aldıktan sonra hep beraber salona geçtiler.

Salona geçtiklerinde anlamayan bakışlarla Sema'ya baktı. Sema ise kendinden emin bir şekilde Ali ve Öyküm'ü oturmaları gereken yerlere yerleştiriyordu. Naz'a şimdi Yağız'ın tam karşısındaki sandalye kalmıştı. Hâlbuki Naz'ın düşüncesi Yağız'ın yanına oturmaktı. Bu sayede adam her dakika ona bakmak için başını çeviremez, Naz'da zor durumda kaldığı zamanlarda Yağız'ın delici bakışlarından uzak kalmış ama bedenine yakın olmuş olurdu. Fakat şimdi her dakika adamın göz hapsinde olacaktı ve bugün elinden geldiğince uysal davranmaya çalışacaktı. Peki adamın her bakışında tüm sinir hücreleri büyük bir uyum içerisinde baş kaldırırken mavi fırtınalı bakışlara yelkenleri nasıl dayanacaktı?!

Sema ilk adımı atmıştı. Naz bugün geri çekilemeyecekti. Bu iş ya bugün olacak ya da bugün olacaktı. Zaten Yağız'ın bakışları kendisinin pek de bir şey yapmasına gerek olmadığını gösteriyordu. Hâlimden memnun bir şekilde Pelin'in yanındaki yerini alırken aslında Naz'ın, adamı her hâliyle etkilemek istese de bunu adamın gözünün önüne oturarak değil, ihtiyacı olduğunda kollarını kaldırıp mevziisine çekileceği bir yerde yapmak istedi-

ğine adı gibi emindi. Ama bugün ne mevzii olacaktı ne de kalkan. Sema ikisinin kozlarını paylaştıkları anı şimdiden iple çekiyordu.

Yağız ise masa düzeninden oldukça memnun kalmıştı. Bir yanında kardeşi bir yanında kayınçosu otururken biricik eşi tam karşısındaydı. Genç kadın bugün oldukça uysal gibi görünse de fazla dayanamayacağını biliyordu genç adam. Madem onu her şeyiyle özlemişti, her şeye en başından başlayacaklardı. Bu da sevdiği kadının sınırlarını biraz olsun zorlayacağı anlamına geliyordu. Çünkü bir tek bu dilde anlaşılabiliyordu. Tabii öpüşmeleri çok ayrı bir mevzuuydu.

Herkes yerine yerleşince Naz, ev sahibi görünümüyle çorba servislerini yapmaya başladı. Masada da güzel bir muhabbet başlamış Sema, Pelin ve Öyküm sohbet ediyorlardı. Yağız ise Naz'ın her bir hareketini avına yaklaşan bir panter gibi izliyordu. İzlendiğini hisseden Naz, tüylerinin diken diken olmasına engel olamıyordu.

Çorbalar içilirken Naz bakışlarını kaldırdığında Yağız'la göz göze geldi. Adamın keskin bakışlarıyla bir an kaşığı yarı yolda kal-sa da o bakışlardan, bakışlarını ayırmayarak kaşığı dudaklarına götürdü. O an bir kez daha anlamıştı ki bu bakışlardan kaçmanın yolu yoktu. O zaman kesinlikle zevk almaya bakacaktı!

Naz'ın kaşığı dudaklarına götürüş tarzı bile bu kadar seksiy-ken bu harekete eşlik eden buğulu bakışları adamın dişlerini sık-masına neden oldu. Kendisine engel olamayarak dudaklarında yaramaz bir gülümseme oluştu.

"Naz abla söylemeden geçemeyeceğim; ama maşallah çok güzelsin her zaman olduğu gibi ve elbisene bayıldım. Göz rengin-le çok uyumlu ve üzerine çok yakışmış." Bu sözlerle bakışlarını Öyküm'e çeviren Naz, kızın beğeni dolu bakışlarıyla karşılaştı. Bu kızı gerçekten seviyordu. Çok içten ve sıcakkanlıydı. "Teşekkür ederim güzelim."

"Gerçi ne demişler, güzele çuval giydirsen yakıştırmış," dedi Öyküm beğeniyle.

"Kesinlikle. Ama Naz ablanızın çuvaları bile Fransa'dan alınır ve o çuvalar, Louis Vuittonlerle taşınır. Taşınırken de ev eşyasından çok Naz ablanızın şahsi eşyalarını taşıdık. Onlar bizim için daha önemliler. Onlarsız asla! Eve geç yerleşmiş olsak da Naz ablanız evimizi benden daha önce benimsedi ve sahiplendi."

İşte başlıyoruz, diye düşündü Yağız. Bunu karşısındaki güzel kadının bakışlarının kısılmasından anlamıştı. Şimdi gözleri, kısılmış bakışlarının etrafını çevreleyen kirpikleri arasında mücevher kutusunda parıldayan bir çift zümrüdü andırıyordu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını aralayan genç kadının bir süre beklemesinden sonra verdiği yanıtı Yağız'da ufak bir şaşkınlık yarattı.

"Haklısın hayatım; ama takdir edersin ki genç bir öğretmen olarak giyimime kuşamıma dikkat etmem gerek."

Bu neydi şimdi? Ama sakın ol Naz, güzel başladın. Sakinliğinden ödün verme. Şu an söylediklerin yüzünden sana belki kızgın ve kırgın olabilir. Şimdilik sakın ol, diye telkin etti genç kadın kendini içten içe.

"Hem görüyorum ki Naz abla kendisine gösterdiği özeni evine de gösteriyor. Evinizdeki renk ve şekil uyumundan açıkça belli ki zevkli biri tarafından döşenmiş," diyen Öyküm her şeyden habersiz Naz'a arka çıktı.

"Kesinlikle haklısın Öyküm. Bu konuda Naz ablanın eline kimse su dökemez. Evimizin hiçbir eksikliğini gözden kaçırdığını hatırlamıyorum. Eve elimiz boş hayatta dönmeyiz. Evimizin dekore işini tamamen kendisi üstlendi zaten. Ben sadece o çek dedi, çektim. Oraya değil buraya dedi, yerleştirdim. Anlayacağın o dizayn edene kadar eşyaları indir kaldır yaptım. Benim için söylenenleri yapmak zor olmasa da Naz ablanız biraz uğraştı."

Bunları söylerken keyifle gülümseyen dudakları da Yağız ın parlayan gözlerine eşlik ediyordu. Sema ve Pelin de bu konuşmayı keyifle takip edenler arasındaydı. Ali'ye ne olduğunu anlamaya çalışmaktansa akışına bırakmayı tercih etmişti.

Naz derin bir nefes al ve sakın olmaya odaklan! Sen yeterince laf söyledin zaten daha fazla söyleyip de her şeyi uçuruma sürükleme. Bırak içinde ne varsa biraz olsun döksün, diyen iç sesine ayak uydurdu Naz. Dirseklerini masanın üzerine dayayarak ellerini çenesinin altında birleştirdi ve gülümseyen bakışlarla adama baktı.

“Bunda da haklı olduğunu söylemem gerek bir tanem; ama sen daha çok yoruldun ve seni fazlasıyla uğraştığının farkındayım. Ben elimi fazla bir şeye sürmedim,” diyerek bir süre kendisini seyreden adama baktı.

“Sana hiçbir zaman kıyamadığımı biliyorsun. Seni herkesten, ne olduğu belli olmayan her türlü insandan hatta kendi gözüm-den bile sakındığımı da biliyorsun. Hem yorulmanı ya da maazallah tül takma gafletinde bulunup da merdivenden benim kollarım hazır olmadan düşmeni istemem.”

Genç kadının kalp atışları gözlerinin içine bakarak konuşan adamın söyledikleriyle daha hızlı bir ritme girdi. Kızarmaya başladığını hissediyordu. Yemek servislerini yapmak için fırsattan istifade ayaklanarak mutfağa gitti ve biraz oyalanmaya başladı. Bir yandan da bu gecenin nasıl biteceğini düşünüyordu. Adam her fırsatta laf sokmayı ihmal etmiyor, sanki kasıtlı yapıyordu. Acaba Naz’ın sınırı nedir, diye düşünerek kendine göre ölçüm mü yapıyordu?! Zaten atağa kalkmaya hazır altta kalmaz kişiliği boğalar gibi soluyup duruyordu. Yemekleri servis ettiğinde kararını vermişti. Adamın bakışlarında ve duruşunda, duracak gibi bir ifade yoktu. Âşık olduğu adamı az biraz tanıyordu. Sakin kalmakla onun hakkından gelemeyecekti. Madem öyle ‘Göze göz dişe diş!!’ diye düşündü. Şimdiden sonra altta kalmayacaktı. Kendi yerine oturduğunda üzerinde konuşulan konuya kulak verdi.

“Bizim ev alışverişlerimiz genellikle iki kişilik çekirdek bir aile için değil geniş bir ailenin bir yıllık alışverişi gibi yapılır,” diye gü-lerek kendisine bakan Yağız’ın sözleriyle konuyu kavradı.

Sınırımı fazla zorladın Yüzbaşım ve sınırı aştın. Artık mayınlı bölgedesin! Beni seyret şimdi!

Yağız inatla kendisini geçiştiren kadının sınırını aşmayı bekliyordu; ama tanıdığı Naz'a göre oldukça iyi gidiyordu. Onunla didişmeyi bile böylesine özlemişken bu kadın bu zevki elinden alıyordu. Onun her hayatım değişinde içi gitse de her sözünü geçiştirmesi, itaatkâr bir eş olduğunu gösterip gururu okşamayı gerekirken, şimdi istediği bu değildi. Bu kadın söylediklerini geri alacaktı! Karşısına geçmiş bu kadar rahat tavırlarla cevap verirken ellerinin üstüne yerleştirdiği çenesinde muntazam bir yer bulmuş öpülmeye hazır dudaklarından, buğulu bakışlarında parlayan hareli yeşilin bin bir tonundaki gözlerinden, tek omzuna atılmış saçlarıyla bir kısmının gözlerden saklandığı bir kısmınınsa dokunulmak için çağıran beyaz teninden tüm yaşadığı hasretin hesabını soracaktı! O söylediği sözler sonrasında bunun hesabını verecekti!

"En son beraber yaptığımız alışveriş senin eserindi; ama hayatım. Onu unutma. Yağız abiniz o zaman hamile olduğumu düşünüyordu. Hâlbuki sadece birkaç kilo almıştım. O yüzden ben söylemeden neyin başında normalden uzun süre kaldıysam aldı. Hâliyle bir yıllık erzak alışverişimizi o gün kısmen yaptık sayılır," diyen Naz'ın sözleri ve sözlerine eşlik eden keskin bakışlarıyla. Yağız sınırı kısmen geçtiğini anladı. Daha bir keyiflenmişti şimdi.

"Peki, bebek düşünüyor musunuz?"

Bu soruyla su içmekte olan Ali'nin boğazında takılı kalan su, öksürmesine neden oldu. Sema'nın ise bir şey söylemeye hiç ama hiç niyeti yoktu. Şu an keyfi oldukça yerindeydi. Bakışları tenis maçı izlemiş gibi bir o yana bir bu yana gidip duruyordu. Pelin'se ilgiyle izlediği bu sohbeğe ilk kez katılma ihtiyacı hissetti. O kadar keyifliydi ki onların tatlı sert atışmasını izlemek... İçinden onlar için dua ederken lafa karıştı.

“Abito ne kadar güzel olmaz mıydı, gerçekten etrafta hala diye dolanan bir küçük?! Minik minik ayaklar koşturur dururdu! Yengeciğim sen de istemez miydin?! Hayali bile mükemmel,” diyen Pelin sevinçle ellerini çırpı. Sanki onlar gerçekten evliydi de ailecek oturup çocuk planlamasını oylamaya sunmuşlardı. Bu oylama sonrasında da Yağız ve Naz soluğu yatak odasında alacaktı!

“Ben de çok isterim; ama bir de Naz ablanıza sormak lazım. Onun isteyip istememesine bağlı. Bu da demek oluyor ki işimiz leyleklere kaldı. Bir dahaki göç sezonları ne zamansa bebek de o zaman.”

Yağız’ın bakışları, şaşkınlıkla kendisini izleyen Naz’dan ayrılmıyordu. Naz ise şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırmişti. Kendisini tutmaya çalıştıkça herkes dört bir yandan üzerine geliyordu!

“Demek ki daha çok bekleyeceksin bebeğim. Benim önce seni büyütmem lazım. İki bebeğin hakkından aynı anda gelemem,” dedi Naz, Yağız’a göz kırparken. Biraz olsun şaşkınlığından sıyrılmıştı.

“Sizi gerçekten çok seviyorum. Hayatımda gördüğüm birbirleriyle en uyumlu ve birbirine en çok yakışan çiftsiniz. Tatlı sert atışmanız bile insanı özendiriyor. Size gerçekten de çok özeniyorum. Bu yüzden böyle bir soru sordum,” dedi Öyküm hafif bir mahcubiyetle.

Bu sözler Naz’ın oldukça hoşuna gitmişti. Demek dışarıdan çok uyumlu görünüyorlardı. Gerçi bir hafta önce sözlü olarak inkâr etmesine rağmen bunun aksinin olmasını çok istiyordu genç kadın. Yağız’sa hafif bir kahrkahanın ardından konuşmaya başladı. “Biz Naz ablanla kedi ile köpek gibiyizdir. Burada kedi ben oluyorum. Özellikle de mart kedisi.”

Naz bu laf sonrasında tekrar tekrar o duyguya kapılmasına rağmen alışamadığı bir şaşkınlıkla Yağız’a baktı. Yağız’sa *buna bir cevabın var mı* dercesine genç kadına bakıyordu. Yüzünde ise solmayan o tebessüm vardı.

"Ben bizim durumumuz için tencere kapak ikilisini daha uygun buluyorum hayatım," dedi Naz dişlerinin arasından. Kıstığı bakışlarını da koyulaşmakta olan mavi gözlerden ayırıyordu.

"Aslında çok haklısın bir tanem, tencere kapak bizim için daha uygun. Ne de olsa hatırlarsan yeni evlendiğimizde tencere de pişirir kapağında yerdik. Tabii sen yemek yaptığın süreç," diyen Yağız aldığı keyfi gizlemeyerek arkasında yaslandı.

Öyküm anlamayan bakışlarını çiftin üzerinde gezdirdiğinde, Yağız'ın yüzündeki gülümseme daha da genişledi ve vakit kaybetmeden sözlerine devam ederek Öyküm'ü merakından kurtardı. "Naz ablanın bardak ve tabak kırmak gibi bir hobisi var. Genelde hedefleri iskalasa da isabetli olmaya oldukça yakın atışları vardır. Hedefi benim gibi zorlu biri olunca hâliyle atışın hedefe ulaşması çok zor oluyor."

Kadının attığı bardaklar hedeflerini şaşırsa da parlak yeşil gözleri hedefini her fırsatta on ikiden vurmuştu.

"Peki, bu koşulda kapak hanginiz oluyor diye sorsam?" dedi Öyküm gülerken. Naz da arkasına yaslanarak Yağız'dan gelecek cevabı merakla bekliyordu. Atağa geçme kararı alsaydı da kendini sıkıyordu hâlâ.

"Tabii ki Naz ablan. Kapak yapıp kapı çarpmayı çok sever."

İşte bu kesinlikle son damlaydı! Yerinden kalkan Naz bakışlarını iyice kıstı. Adamın üzerine atlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu adama nasıl böylesine âşık olabilmişti ki?! Boşalan servis tabaklarının bir kısmını toplarken Yağız'a cevap vermeyi de ihmal etmedi. Cevapla birlikte Yağız'a güzel bir gülümseme de sundu.

"Tencere dibin kara seninki benden kara!" diyen Naz saçlarını savurarak Yağız'ın yanından mutfığa yöneldi. Savrulan saçlarının Yağız'ın yüzünü okşayarak geçmesiyle, genç adamın ciğerleri kadının yumuşacık kokusuyla dolmuş ve onu tutan tüm ipler de kopmuştu.

Elindeki servis tabaklarını büyük bir gürültüyle tezgâha bırakan Naz, elleriyle tezgâhı sertçe kavradı. Adamın yaptığı şey bariz üstüne gelmek olsa da hiçbir zaman bu kadar sinirlendiğini ve kırıldığını hatırlamıyordu. Çünkü âşık olduğu adam geçmiş karşısına onun için en değerli olan zamanlarla, beraber geçirdikleri zamanla, alay ediyordu. Yüzündeki o gülümseme sanki o zamanların adam için ne kadar değersiz ve önemsiz olduğunu yüzüne vuruyordu. Kalbinin ritmini bozan o gülümsemelerinden nefret ediyordu şimdi! Görüşü bulanıklaşırken dişlerini sıktı.

Tezgâha bırakılan tabak sesleriyle mutfağın boş olmadığını anlaması uzun sürmedi. Tüyleri ürpermiş ve teni karıncalanmaya başlamışken adamın varlığıyla tüm mutfağı doldurduğunu anlaması çok da zamanını almadı. İçeride tüm söylenenler diğerlerine eğlenceli bir şovun parçaları gibi gelse de, genç kadın kendince kırılmıştı ve bu kırınlığını gizlemeye gücü yoktu.

“Söylediklerimin intikamını böyle mi alıyorsun benden?! Seninle geçirdiğimiz zamanları eğlence konusu yaparak mı?!” dedi dişlerinin arasında. Boğazına oturan yumruysa konuşmasına engel oluyordu. Adama sırtı dönükken bile onunla konuşmak çok zor gelse de söylediklerinin ondan yarattığı etkiyi görmek istiyordu. Tezgâhın kenarını tutan ellerini gevşeterek çevresinde döndü ve güç almak istercesine sırtını tezgâha yaslamak için hamle yaptı. Ama bu girişimiyle nefesini tutması bir oldu. Yağız o kadar yakınındaydı ki nefes aldığı anda onun kokusu doluyordu içine.

Karşısında derin nefesler alan kadının kokusunu içine çekerken gözlerini saklayan göz kapaklarının titreyişini izledi bir süre. Onun içli sesini duyduğunda ona yaklaşımdan başka bir şey düşünmemişti. Şimdi ise karşısında kaskatı kesilmişti. Çünkü o kadar çok şey yapmak istiyordu ki...

“O güzel gözlerini esirgeyecek misin benden?” diye mırıldandı önce. Ona ne kadar dokunmak istese de tuttu kendini. Şimdi sırası değildi. “Gözlerime bak!” dedi tekrar dişlerinin arasından.

Göz kapaklarının hafifçe aralanmasıyla ortaya çıkan nemli bir çift hareli yeşil göz, kendisine kırgın ve üzgün bakıyordu. Gözlerindeki akmaya hazır yaşları silmek için deli gibi çırpınan parmaklarını yok saydı genç adam. Birbirlerine çok yakın olsalar da ona dokunmadı. Bu hâliyse içini eritmeye fazlasıyla yetiyordu. O gözlerindeki yaşları saklamadan onların masumlğu ve gerçekliğiyle kendi gözlerinin içine bakarken, genç adam da kendi gerçeklerini saklamayacaktı.

"Ben o zamanlardan bahsederken çok mu eğlendim sanıyorsun? O zamanların geçmişte kalmasından çok mu memnunum?" Genç kadının kendisinden kaçırdığı bakışlara inat tekrar fısıldadı. "Gözlerimin içine bak!" dedi öncekinden biraz daha sert bir şekilde.

Gözlerini karışındaki ciddi ifadeye bürünmüş adamın bakışlarına odakladı. Yüzü her zamanki hâlinin aksine ciddi ve daha çok maskesiz gibiydi. Savunmasız...

"O zamanların benim için ne kadar değerli olduklarını tahmin bile edemezsin. Ne eğlencesinden bahsediyorsun sen? Sen bana o bardakları tek tek fırlattığında... İlk kez tanıştık gözlerim hareli yeşil gözleriyle," diyen genç adam biraz daha yaklaştı genç kadına.

"Evimi benden önce sahiplenip de yatağında uyuduğunda baş döndürücü kokun sinmiş yatağıma. Ciğerlerime ilk kez, o gün çektim kokunu derin derin... Sanki yıllardır sigara bağımlısı birinin yaptığı gibi... Ciğerlerim bayram etti."

Adamın her saniye kendisine biraz daha yaklaşmasıyla göğüs kafesinde kuş gibi çırpınıyordu kalbi. Genç adam saçlarının bir tutamını eline alarak kokladığında o da kendi kokusuna karışmış olan adamın kokusunu içine çekmek için derin bir nefes aldı.

"Merdivenlerden düşerken kulaklarımı dolduran korku dolu çığlığınla uzun zaman sonrasında ilk kez içimi bir korku sardı." Yağız, ellerinin esaretindeki saçları okşayarak yumuşaklığını his-

setti ve ardından serbest bıraktı. "Sen pazarda soğuktan üşümüş ellerinle ellerimi tuttuğunda ben senin ellerini ısıtırken aslında bilmeden *ilk kez* biri ısıttı içimi."

Buz kesmiş ellerinde hissettiği sıcak ellerin varlığından güç alarak tuttu o elleri genç kadın ve adam kendi tenine ilk defa dokunmuştu şimdi.

"Bizi evli zannettiklerinde *ilk kez* evli olma fikri geçti aklımın bir köşesinden... Ve... Baba olsam ne olur diye düşündüm *ilk kez!* Kendi babam gibi olur muyum acaba, dedim."

Kendisini annesinin ölümünden sonra hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti genç adam. Tuttuğu elleri daha çok sıkarken parmakları birbirlerine dolandı. Bu nazlı kadının da ellerini tutmasından güç alarak devam etti.

"Sen benim rüyalarımı taçlandırırken en masum hâlinle... Dudaklarını zapt eden başka dudaklardan sonra seni kendimden... Kendi gözümden bile sakınır oldum ve *ilk kez* kıskançlık kol gezdi damarlarımda."

Bir elini serbest bırakarak kadının çenesini kendisine yaklaştırdı. Başparmağını kadının alt dudağında gezdirirken, aralanan dudaklarından kendi sinir uçlarına vuran sıcak nefesini hissetti.

"Kapındaki mart kedin bile oldum senin. Haklıydın belki de... Çünkü hayatımda *ilk defa* bir kadını böyle deli bir cüretle sarıp sarmalamak istedim."

Derin bir nefes aldı. Onu gördüğünden beri yapmak istediği şeyi yaparak serbest hâldeki elini kadının gür saçları arasına daldırdı. Her bir hareketle kokusu daha çok doluyordu burnuna.

"Sen bize kedi köpek, tencere kapak derken bile uygunduk biz birbirimize. Ne de olsa biri birini kovalar, bir birini tamamlar... Ben o zaman bile mutluydum. Ama şimdi..."

Artık dayanamayacaktı. Tüm bedeninde kadını hissederken aklını kaçırmak üzereydi. Çaresizlikle alnını kadının alnına dayadı. Ama saçlarını arasındaki elini çekmedi. Çekemedi. Kadın göz-

lerini bir kez daha göz kapakları ardına saklarken genç adam da gözlerini kapattı. Nefesleri birbirine karışırken Yağız, dudaklarına değen yumuşacık dudakları hissetti; ama öpmek için hiçbir hamle yapmadı. O kendisini, duygularını açarken kadının sessizliği sınırlarını zorluyordu.

“Ben aklımı, fikrimi kaçırmadan önce bana bir şey söyle. Kalbimin kırılganlığını, acımı dindirecek bir şey söyle! Ya da. Dur!...” dedi dişlerinin arasından. “Birbirimize uygun değiliz de!”

Tezgâh ile adamın arasında sıkışan Naz, hiçbir şey yapamıyordu. Sadece adamın sözlerini beyninin en ücra köşelerine kazıyordu. Söylediklerinden daha fazla ne kadar pişman olabiliyordu?! Gururunun sesini bastırarak dudakları üzerindeki dudaklara, adamın, böylesine atmasını sağladığı kalbine ve kulaklarını dolduran birbirlerine karışan nefeslerinin sesine odaklandı. Ona sarılıp deliler gibi ağlamak istiyordu! Onu öpmek istiyordu! Onu istiyordu! Her şeyiyle!

“Bir anda... Deli gibi bir kıskançlıkla söyleyip pişmanlık duyduğum sözlerden... Bana hissettirdiğin duygulardan ve güvenden... İçimi eriten sözlerinden sonra... Benden her şeyi iste; ama sana yalan söylememi isteme,” dedi genç kadın zorlukla kesik kesik aldığı nefeslerinin arasında.

Kadının sesinin kulaklarına dolmasıyla gözlerini açtı ve uzun bir süre kendi gözlerinde sabitlenmiş yaşlarla parlayan gözlere baktı. O gözlerden damlayan tek bir yaş takip ederek dudaklarını buldu gözleri. O hamle yapmadan kendi dudaklarını hapseden, genç kadının dudaklarıyla tüm film kopmuştu. Bu öpücük ilk öpücüklerine kıyasla daha farklıydı. Açlık daha fazlaydı, tüm duygular itirafların ardından daha yoğun...

Dudakları arasında, kadının titreyen ama kendinden emin hareket eden dudaklarını hissediyordu. Elleri, kadının saçlarının arasında kaybolurken bedenini daha çok bastırdı genç kadının bedenine. Buna karşılık kadının yaptığı ise ona daha çok sokulmak olmuştu. Parmakları kadının dalgali denizleri andıran saç

larının arasından yavaşça aşağılara süzöldü ve sırtında durdu. Sırtına baskı uygulayarak daha fazla kendine çekti ve onu içine almak istercesine göğsüne bastırdı. Kendi kalın kazağına rağmen genç kadının göğüslerini tüm dolgunluğuyla hissedebiliyordu ki bu içindeki ateşin daha da harlanmasına neden oluyordu. O anı nasıl tarif edeceğini bilemiyordu adam. Kesinlikle ve kesinlikle muhteşem bir şeydi ve kollarının arasında kıvranan, daha fazlasını istediğini belli eden bu kadın, onu büyük günahlara davet ediyordu.

Dudakları birbirinden ayrıldığında Yağız alnını kadının alnına dayadı. İkisinin de düzensiz nefesleri birbirine karışırken aldıkları derin nefeslerle göğüsleri inip kalkıyordu. Naz elleriyle genç adamın yüzünü hapsetti ve yanağını usulca okşadı. Bunları yaparken gözlerini açmaya korkuyordu. Ya bu da rüyaysa diyordu içinden. İlk öpüşmelerinin ardından sık sık kendisini öpüşmenin devamını hayal ederken buluyordu ve şimdi gözlerini açmaya cesareti yoktu.

Genç adam yüzünde oynayan parmakların verdiği hazza bıraktı kendini. O parmaklar, değdiği yerde iz bırakıyordu. Hafifçe dudaklarına geldiğinde, yumuşacık parmak uçlarına birer öpücük bırakırken gözlerini açtı. Aynı anda genç kadının gözleri de açılmıştı.

Açık mavinin daha koyu bir tonuyla karşılaşan Naz, dayanamayarak diliyle dudaklarını yaladı. Dudaklarına çikolata bulaştırmış küçük bir kız çocuğuna benziyordu ve daha çok çikolata için yalvaran gözleri tadını aldığı yere bakıyordu aç bakışlarla. Yağız'ın dudaklarına...

Bu hareket kesinlikle savaşa davetiyeydi. Yağız da bu daveti karşılıksız bırakmadı ve kendisine ait olanı almak için uzandı. Hiçbir şey bırakmak yoktu niyetinde. Hepsini alacaktı ki izi her zaman hatırlanacaktı.

Kulaklarını dolduran kalbinin sesine karışan bir tıkrırtı sesiyle zorla da olsa tadına doymadığı dudaklardan ayrılan Naz, panik-

le başını saklamak istercesine Yağız'ın göğsüne gömdü. Yağız ise Naz'ın ani hareketine ufak bir kahkahayla karşılık verdi. Göğsüne başına koyup kendisine sımsıkı sarılmış olan bedeni sardı kolları ve onları suçüstü yakalamış olan kardeşine baktı. Yine!

Pelin gözlerini elleriyle kapatmış olduğu yerde dikiliyordu. "Abito inan hiçbir şey görmedim. Yani... Gerçekten görmedim. Lütfen siz rahatsız olmayın... Ben... Ay... Çok özür dilerim..."

"Pelin!" diye bağırان genç adam aslında kardeşine hiç kızgın değildi. Gülüyordu bile. Şu an öylesine mutluluk sarhoşuydu ki dünya dursa dahi kollarındaki bu beden olduğu sürece umurunda değildi.

"Ben hiçbir şey görmedim. Gerçekten!... Devam edebilirsiniz... Konuştukça batıyorum ben abito," diyen Pelin'se koşarak mutfağı terk etti.

Yağız'ın göğsünden gelen gülme sesiyle, genç kadın duyduğu utançtan ona daha çok sokuldu. Yüzünü göğsüne gömmüşken bundan istifade ederek derin derin nefesler almayı ihmal etmedi.

"Bu utancı ikinci defa yaşıyorum Aman Yarabbi'm!"

Genç adam, göğsüne sokuldukça sokulan kadından istemeyerek de olsa biraz uzaklaşarak başını kaldırmasını sağladı ve gözlerinin içine baktı. Yeşilin bin bir tonuna bürünmüş gözleri daha çok koyulaşmış, yanakları ise kızarmaya başlamıştı. Dudakları yeni öpüldüğünü fısıldarcasına şişkin ve gül goncaları gibi pespembeydi. Dayanamayarak ufak bir öpücük bıraktı dudaklarına.

"Burada biraz daha kalırsak içeridekilere ayıp olacak eminim ki başka baskınlar da olacak ve... Benim yüzüme baktıklarında... Kesinlikle durumu anlarlar çünkü... Kızardığımı hissediyorum," dedi Naz. Bunu yaparken dudaklarına mutlu bir tebessüm eşlik ediyordu.

"Çünkü kızarıyorsun. Hem bırak onlar ne düşünürlerse düşünsünler. Sonuçta biz evli ve birbirleriyle oldukça uyumlu bir çiftiz. Muhakkak bebek planlaması yaptığımızı düşünürlər."

Bu sözlerin ardından dayanamayan Yağız, bu kez genç kadının kızaran yanaklarına bir buse kondurdu.

"Ben senin leylek planını oldukça uygun bulmuştum aslında, dertsiz ve tasasız. Ama şimdi kendime çeki düzen versem iyi olur," diyerek Yağız'ın kollarından ayrıldı. Birden üşüdüğünü hissederek o kolların arasına tekrar sokulmak ve dünyayı unutmak istedi.

Hiçbir zaman gerçekten hissedip yapacağını düşünmediği şeyi yaparak adamı kendisine çekip dudaklarına istekli bir öpücük kondurdu. Yağız nasıl başlayıp bittiğini anlamadan öpücük bitmişti bile. Kadın kapıya yöneldiği anda onu belinden tuttu ve kendine doğru çekerek kendi kollarında hapsetti. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" dedi kısık bir sesle.

Naz adamın yüz ifadesinin ve ses tonunun değişmesiyle meraklandı ve konuşmaya devam etmesi için başını salladı.

"Ben... Yakın zamanda araziye çıkıyorum."

Bu sözleri duymasıyla Naz, olduğu yerde kaskatı kesildi. Tek desteği o an kendisini sarmış olan kollardı. Şaşkınlıkla adamın devam etmesini bekledi. "Pelin'in yalnız kalmasını istemiyorum ve... Burada onu emanet edebileceğim bir tek sen varsın. Ona göz kulak olur musun?"

Zihni, onun başına gelebilecek kötü şeylerin her türlü düşük ya da yüksek olasılıktaki ihtimallerini şimdiden sıraya dizmişken görüşü netliğini kaybediyordu. Boğazına bir yumru oturmuştu şimdi.

"Tabii ki göz kulak olurum," dedi önce ve nazıkçe adamın kollarından çıktı. "Aklın bizde kalmasın," diyerek aceleyle mutfaktan çıktı. Onun gidişini izleyen Yağız'sa düşüncelere dalmıştı bile.

"Hadi kardeşimle kalbimi sana emanet bıraktım da... Seni kime emanet edeceğim ben?" diye mırıldandı görmeyen gözlerle kadının gittiği yere boş bakışlarla bakarken.

Onsekizinci Bölüm

Okundukça birbirine karışan kelime ve harfler... Tekrar tekrar okunan kaçınıcı satırdı bu?! Kaçınıcı girişimdi aklının iplerini eline almaya çalıştığı? Noktalardan başladığı ama virgölde aklının sahillerine dalıp gittiği kaçınıcı zamandı? Cümlelerin ortasına geldiğinde başını unuttuğunu fark edip kaçınıcı iç çekiyordu?

Gecenin alacakaranlığında satır aralarında kaybolduğu kitabı derin bir nefes eşliğinde bir kenara bıraktı genç kadın. Aklını dağıtmaya çalıştığı her girişim sonuçsuz kalıyor, o derin mavi gözler aklında değil kalbinde belirliyordu. Gece lambasının loş ışığında aydınlanan odasını boş gözlerle seyretti. Gözleri saate takıldığında bir başka uykusuz gecenin, günü güneşe bırakışına birkaç saat kaldığını fark etti. Kalın yorganının içinde iyice kıvrılırken bir titreme aldı vücudunu. Üşüyordu bedeni. Üşüyordu kalbi. Ve buna tek çare biliyordu; ama o çarenin şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Çareleri bile çaresizdi o yokken.

Yatakta kıvrılan bedeni bir kez daha ürperdi. Sıcacık odasında kalın yorganının altında dahi böylesine titrerken o ne yapıyordu? Neredeydi şimdi? Üşüyor muydu onun gibi?

Onun ne durumda olduğunu zihni kurmaya başlayınca istemsiz gözyaşları doldu gözlerine. Görüşü bulanıklaştıkça gözlerini yumdu. Tekrar açtığında komodinin üzerinden kaldırmaya kıyamadığı, çevresinde dökülen yapraklarla beraber Naz'a eşlik eden çiçeklerle karşılaştı. Hareli yeşillerinden bir damla yaş akıp yolunu bulurken, genç adamın kokusunun sindiği yastığa daha çok gömdü burnunu. Ama o koku eskisi gibi orada değildi. Aynı bir haftadır genç adamın yanında olmadığı gibi... Sanki kokusunu da alıp gitmişti.

Kapısının tıklanmasıyla gözyaşlarını silerek yatağında doğruldu ve bağdaş kurarak oturma pozisyonu aldı. "Gel," dedi merakla. Bu saatte herkesin yatmış olması gerekiyordu çünkü.

Kapısının yavaşça aralanmasıyla karşılaştığı manzara aniden yatağından çıkmasına neden oldu. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözler ve şişmiş dudaklarıyla Pelin öyle bir iç çekiyordu ki düşünmeden genç kıza sarıldı. Naz'ın sarılışıyla Pelin'in iç çekişleri hıçkırıklara dönüştü.

"Naz...abla...be..n çok..kor..ku..yo..rum," dedi Pelin kesik kesik solurken.

Genç kadın, Pelin'in yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekildi. Kızın gözleri o kadar kızarmıştı ki uzun süredir ağladığını tahmin etmemek imkânsızdı. Naz tekrar kızı bağrına basarken, gözlerine dolan yaşları geri yollamak için derin bir nefes aldı.

"Korkma güzelim. Korkulacak bir şey yok ki!" derken kendisi bile söylediklerine inanmıyordu. Yalandan nefret ederken nasıl olup da yalan söyleyebilmişti? Kendisi de deli gibi korkarken...

"Se..nin..le...u..yu..ya.. Seninle uyuyabilir miyim?"

Naz, tek çırpıda kurduğu cümle sonrasında tekrar hıçkırıklara boğulan Pelin'i yatağında doğru çekerek oturttu. Kız o kadar

bitkin görünüyordu ki kendisi için yeterince üzüldürken şimdi Pelin'in acısı da eklenmişti. Bir haftadır doğru düzgün bir şey yememiş, yediklerini de Naz'ın zoruyla yemişti. Ama Naz'ın bile içinden bir şeyler yemek gelmezken, ağlamaktan omuzları çökmüş bu kızdan nasıl bekleyebilirdi ki? Ama emanetti o. Yağız gittikten sonra Pelin, onlarla kalmaya başlamıştı. Kız abisinin gidişyle öyle üzülmüştü ki itiraz bile etmemiş, aksine Naz'ın bu isteğinden memnun olmuştu.

Pelin'in uzanmasına yardımcı olan Naz, kendisi de hafif oturur vaziyette yatağa uzanarak Pelin'den tarafa döndü. Kızın hıçkırıkları yerini iç çekişlere bırakırken gözlerinden usulca yaşlar süzülüyordu.

"Gece gece seni de rahatsız ettim; ama... Dayanamadım tek başıma kalmaya. Işığını da görünce..." Pelin sözünün ortasında dalıp gidince Naz sesini çıkarmadı. Bir şey söylemek içinden gelmiyordu çünkü. Kız devam etti. "Böyle zamanlarda... Eğer abim evdeyse... Ki çoğu zaman yoktur... Onun yanına kıvrılırım... O beni... Hemen fark eder tabii... Sonra beni... Kendine çeker. Göğsüne yatırır... Ve... Usul usul saçlarımı... Okşar," diyen kızın hıçkırıkları sessiz odada yankılandı.

Naz'ın göz pınarları dolarken, kendisini saran sıcak ve güven veren kelepçe gibi olan kolların aksine zayıf ama muhtaç kollar sardı bedenini. Genç kadın da kollarını, kızın bedenine sararken göğsüne yaslanmış başı usulca okşamaya başladı. Kızın bedeni kâğıt gibi titrerken Naz boşta kalan eliyle kalın yorganı üzerlerine örterek kızın kömür karası saçlarını okşamaya devam etti. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemeyi öyle çok isterdi ki. Onu rahatlatılabilmeyi... Ama bunun için önce kendi içindeki dalgaları sakinleştirmesi, soluksuz atan kalbini dizginlemesi gerekiyordu. Hayatında ilkleri yaşadığı şu zamanda bir ilki daha yaşamıştı şimdi. Kelimeleri tükenmişti! Hâlbuki onun her şeye bir cevabı vardı. Bir tek *onda* tükenirdi kelimeleri bir de... Bir de şimdi...

“Annemi kaybettikten sonra... Her şey çok değişti. Sanki bizi bir arada tutan annemmiş gibi... Hepimiz bir yana... Savrulduk... Sonra tartışmalar... Başladı. Abime hep beni yalnız bıraktığı için kızdım... Çünkü kendine göre... Doğru olan buydu... Her şeyi... Her seferinde ardında bırakırken... Beni terk edip gitti... Bu yüzden... Onu suçladım... Ama sebebin hiçbir zaman işi olduğunu... Aklıma getirmedim... Mezun olduğundan beri... Bana göreve... Çıktığını hiç söylemezdi.”

Kızın saçlarını okşarken sadece sesini çıkarmadan dinliyordu. Genç adamın hayatı hakkında bir şeyler öğrenmek garip olsa da heyecanlanmasına neden olmuştu. Garipti; çünkü âşık olduğu, öptüğü, yanında olmasını istediği adamın hayatı hakkında hiçbir şeyi bilmiyordu. Öğrendiği yeni bilgileri aklının bir köşesine kazıyordu. Bunları, bu hayatın sahibinden öğrenmeyi daha çok isterdi; ama şimdi o yoktu ve onun bıraktığı koca boşluğu öğrendikleriyle doldurmak için çabalıyordu genç kadın.

“Abim... Eskiden böyle değildi... Annemi kaybettikten sonra hiçbir şeyi... Umursamaz oldu. Sanki hayatta önem verdiği... Kayda değer kimse kalmamış gibi... Hiçbir şey canını daha fazla... Yakamayacakmış gibi... Benim üzerime titrese de annemin yokluğu... Belli etmese de en çok abimi etkiledi... Ben deliler gibi ağlarken beni, ailemizi abim teselli etti... Ama o tesellisini kimse de, hiçbir şeyde... Bulamadı... Ve... Her şeyden uzaklaşmak için yalnız kalmayı seçti... Belki de... Annemin hatıralarından kaçtı... Belki de kendini oyalamaktı niyeti... Babam da... Bu duruma... Hiç yardımcı olmadı... Sonra da... Sonra da tartışmasız bir konuşmaları geçmez oldu... Kendimi abim olmadığı zamanlarda... Hep çok yalnız hissettim.”

Pelin’in gözyaşlarını teninde hissederken dudaklarını kızın başına dayayarak bir öpücük bıraktı. Pelin çok güçlü bir kızdı. Çok küçük yaşta annesini kaybetmiş ve geride kalmış çekirdek ailesine rağmen kendini yalnız hissetmiş bir kız...

"Ama abim... Yalnızlığın boyutu varsa eğer... Benden daha yalnızdı. Şimdiye kadar evlilik düşüncesini... Geçtim... Bizi ya da beni demeliyim... Bir bayan arkadaşıyla tanıştığını bile hatırlamıyorum... Ya da bulmak gibi bir çaba içerisine girdiğini... Onun yaşındaki çoğu erkek... Çapkınlık yaparken... O buna vakit bile ayırmazdı... Gerçi yapıyorsa bana söylemez; ama... Hiç öyle bir havası olmadı şimdiye kadar..."

Duyduğu üzücü şeylerden sonra kızın son sözlerine sevinemedi bile Naz. Adamın umursamaz havasının nedenini hep merak ederdi. Nasıl böylesine kayıtsız olabildiğini ya da gülüp geçebildiğini? Sanki tek zor durumda kalanın kendisi olduğu gibi bencilce bir düşünceye kapılarak onun da yaşanmışlıklarının olduğu gerçeğini hep es geçmişti. O Yağız'dı çünkü. O dağ gibi adamın bir darbeye yıkılacağı gerçeği ona imkânsız gelmişti belki de... Buz dağının ardındakileri görmemişti belki de... Belki de adam belli etmemişti.

"Belki de... Onun için hâlâ umut vardır," diyen kızın bakışları kendi gözleriyle birleşince, başka mavilikleri hatırlatan gözlerle midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

"Nefes aldığımız sürece umut var demektir," dedi Naz, kızı bekletmeden ve dayanamayarak devam etti. "Abine ne kadar çok benziyorsun."

Kızın ağlamaklı yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Bunu söyleyen ilk kişi değilsin ve... Bizi gören herkes hemen kardeş olduğumuzu anlar."

Pelin'in sözleri, bazı hatıraların zihninde belirmesine neden olmuştu. Onun da yüzünde istemsiz bir gülümseme belirirdi. "Haklısın. Sizin kardeş olduğunuzu anlamamak için kör olmak gerekir," dedi dalgınca. Pelin'in imalı bakışlarını fark edince konunun başka yöne çekilmesinden faydalanarak kızı bu hüzünlü havadan biraz olsun uzaklaştırmak istedi. Hem kızın bakışları ve sözleri bu konuyla ilgili bir şeyler bildiğini belli ediyordu.

Genç kadın şu o anki düşeceği durumu, haddini aşıp aşmadığını umursamadan kızın imalı bakışlarına, imalı sözlerle karşılık verdi. Şimdilik sadece bu hüzünlü ortamdan biraz olsun uzaklaşmak istiyordu. Bakışları kızın dudaklarına kaydı oradan da gözleriyle birleşti.

“Dudakların oldukça şişmiş, sanki biraz önce birisiyle öpüşmüşsün gibi görünüyor,” dedi gülümsemesini korurken. Bu sözler sonrasında Pelin’in gülümsemesi daha da genişledi. “Bir şeyden korktuğumda, tedirgin olduğumda ya da ağlarken genelde dudaklarımı ısıyorum. İstemsiz oluyor. Küçüklüğümden beri böyleyim.”

Kızın hıçkırıkları geçmiş, nefesleri düzene girmişti. Bu duruma memnun olan Naz, bu konuşmayı sürdürmeye karar verdi. “Mm... Bak işte bu durum bir bayanı olduğundan daha seksi gösterir. İstemsiz yapıyor olmansa bu görünümünü daha da arttırır ve karşındakini deli eder,” derken Naz da gülümsüyordu.

“Aynısını ben de abime söyledim. O anki bakışlarını görmek lazımdı. Fotoğraf çekineceğinden habersiz son anda flaşı fark edip şaşırın insanlar gibiydi.”

Naz zihninde Yağız’ın o hâlini canlandırmaya çalışırken oluşan görüntüyle zoraki gülümsemesi dudaklarında genişledi. “Düşüncesi bile komik.”

Pelin bakışlarını genç kadının bakışlarından ayırarak başını göğsüne yasladı. Naz, kızın başını tekrar okşamaya başladığında kulağına gelen sesin tınısından kızın ne kadar yorgun olduğunu anladı.

“Abim mutlu olmayı hak ediyor. Onu uzun süredir böyle görmemiştim. Yüzünde umursamazlık maskesinin yerini duyguları almış gibi... Ve bunu yapan kişiye minnettarım. Ona ömür boyu borçlu kalacağım. Ama biliyorum ki... O insan da mutlu olmayı hak ediyor. Bana böyle bir durumda katlanabildiğine hatta ve hatta abime dayanabildiğine göre kesinlikle mutlu olmayı hak etmiş demektir,” dedi Pelin iç çeken sesiyle.

"Dayanabildiğimi kim söyledi?" diyen Naz'ın hafif sesi Pe-
lin'in uykuya dalmadan önce duyduğu son ses olmuştu.

Naz ise yeni günü aklındaki mavi gözler, kulaklarında adamın
sesi ve kalbine emanet bırakılmış başka bir kalple karşıladı.

Ali içindeki sıkıntıyla elindeki kitabı bir kenara bırakarak derin bir
nefes aldı. Bugün of nidalarının ardı arkası kesilmiyordu.

"Ne oldu be oğlum?! Oflaya oflaya içimi şişirdin bugün!"
dedi Erkan da elindeki kitabı masaya bırakırken. Üç ev arkadaşı
salona kurulmuş, Erkan ve Ali masada Sarp ise koltuğa yayılmış
bir şekilde, gelecek vize sınavlarına çalışıyorlardı.

"Kaç gündür Naz ablaya takıldı aklım. Hiç iyi görünmüyor."

"Hastadır belki," diyerek fikir yürüttü Sarp. "Öyle hastalık mı
olur? Sürekli dalıp gidiy..."

"Mutsuz işte," dedi Erkan tek çırpıda.

"Siz Naz ablanın ruh hâlini mi takip ediyorsunuz? Belki kadın
regl döneminde ve duygusal çalkantılar yaşıyor."

"Dedi bizim doktor," diye dalga geçti Erkan.

Erkan ve Sarp'ın arasında bir süredir soğuk rüzgârlar esiyor-
du. Erkan, Sarp'ı uyarımlarına rağmen birkaç gün önce Naz'ı al-
mayı unutmasına bir hayli sinirlenmiş ve onlara verilen emanete
saygı göstermedikleri gerekçesiyle Sarp'ı oldukça sert bir dille
paylamıştı. Ama Sarp sesini çıkarmamıştı; çünkü Erkan haklıydı.
O günden beri Erkan iğnelemelerinden çekinmiyordu, Sarp da
yaptığı hatanın farkına vardığından üzerine bir şey söylemiyordu.

"Yağız abi gelse bir an önce. İkisinin didişmelerini özledim
be. Görmeniz lazım bir aradayken öyle bir hâle geliyorlar ki on-
ları izlemeye doyamıyorsun. İkisi de birbirinin altında kalmıyor,"
diyerek ortamı dağıtmaya çalıştı Ali.

"Konunun Yağız abiyle ne ilgisi var?"

Okulun ve kızların yoğunluğundan eve kendini zar zor atan Sarp, bunu gerçekten merak etmişti. Naz ve Yağız'ı çok fazla bir arada görme fırsatı olmamıştı." İkisinin hâllerini hiç mi fark etmedin?" dedi Ali şaşkınca. Sarp'sa bu soruya başını olumsuz anlamda sallayarak cevap verdi.

"O nereden anlasın be Ali'm?"

"Oğlum kaç kere özür dileyeceğim sizden?"

"Dileyebildiğin kadar dile. Başla hatta şimdiden! Oğlum adam bize birini emanet etti. Biz de sana güvendik! Sen ne yaptın?! Heheyt doktor bey anatomi dersindeymiş, sanki biz arkadan gelen sesleri duymadık, anatomiden kadın hastalıklarına geçiş yapmıyordun, değil mi o arada? Tabii zevkin doruklarında uçarken aklına gelmemiştir!"

"Bırakın yine tartışmayı. Kapatalım bu konuyu, oldu bir kere!" diyen Ali ikisini de susturdu.

Merakına yenilen Sarp dayanamadı. "Bu arada... Ne varmış onların hâllerinde?"

"Senin anlamaman gayet normal. Herkes senin gibi züğürt değil!" dedi Erkan alayla gülerken.

Erkan'ın sözleriyle bakışlarını deviren Ali durumu açıklamaya koyuldu. "Oğlum, onlarla her bir araya gelişimde anlatıyorum ya olanları... Hem birbirlerine bakarkenki hâllerine dikkat etmediğini söyleme! Hem... Adam sadece komşusu olacak bir kadını neden bize emanet etsin ki bir düşünsene..."

"Ee... Peşinden koşulacak güzel bir kadın..."

"Dedi bizim züğürt!" diyen Erkan, Sarp'ı susturdu.

"Off be Sarp! Adam, kadına âşık!!" dedi Ali.

"Tabii sen kadınlar konusunda henüz yüzeysellikte takılı kaldığın için anlayamazsın. Hatta AŞK nedir bildiğinden bile şüpheliyim. Hele bir de Serdar Ortaç şarkılarında tanıdıysan aşkı işin zor. Fakir insan!"

Erkan, Sarp'ın üzerine çok fazla gittiğinin farkında olsa da böyle bir durumla tekrar karşılaşmak istemiyordu. Hem de Yağız

onlara Naz'ı ve kardeşini emanet bırakmışken... Onları kollamaları için Yağız'ın sözlerine gerek olmasa da, o sözler söylendikten sonra bu konuya daha da özen gösteriyordu. Dönüşümlü olarak Naz'ı okula götürüyorlardı. Sema'nın ders saati uygun olursa o da onlara katılıyordu.

"Ne fakiri oğlum?!"

"Duygusal züğürt!"

Olası bir tartışmayı engellemek için Ali tetikte beklerken, Sarp usulca konuşmaya başladı. Sanki söylediklerinden memnun değilmiş gibi bir hâli vardı. "Ayaklarımı yerden kesecek bir kadın karşıma çıkmadıysa, Yağız abi kadar şanslı değilsem, benim suçum ne?"

Sarp'ın sözlerini söylerkenki hâli bir şeylerin hasretini çeken bir adamı andırıyordu. Sanki Sarp... Âşık olmayı çok istiyor gibiydi. Erkan onun bu hâline çok fazla rastlamazdı. Dayanamayarak ortamı dağıtmak için ona takıldı. "Bu adam şimdi böyle duygusuzları oynuyor ya... Âşık olduğunda çok deli bir adam olacak. Tanıyamayacağız adamı."

"Sevmek gibi geliyordu her şey,

Sevmek gibi gidiyordu kadın

Adının anlattığı, canın teni yakmasıydı,

Bir bulut evet ama aslolan

Bulutun suyu yağmasaydı.

Bir insanı sevmekle başlıyordu her şey..."

"Ve boşanmak için

En az iki şahit gerekiyordu," diyen Erkan tamamladı Sarp'ın cümlelerini.

"Aşk denince adam meslek değiştirdi," diye güldü Ali.

"Ben de isterim biriyle Allah'ın bizi unuttuğu bu yerde güzel bir şeylere başlamayı. Kalbimi ona emanet bırakmayı..."

“O da gelsin senin emanetinin içine tükürsün! Yani... Eğer senin gibiye yapar. Hazırlıklı ol,” diye gülerek takıldı Erkan. “Gerçi seni şimdiden hazırlamak lazım. Hatta sen plastik cerrahi yerine kalp damar cerrahinde uzmanlık yapmayı düşünmelisin. Gerçi plastik cerrahi sana daha uygun; ama... En azından zamanı geldiğinde kalbinin işleyişi hakkında yabancılık çekme.”

“Düşünmüyor değilim gençler. Kalp damar cerrahinde iyi para var deniyor.” Son sözleriyle umursamaz hayta genç hâline dönen Sarp, koltuktan kalkarak vestiyere uzandı. “Ben dışarı çıkıyorum biraz hava alacağım gençler. İstedığınız bir şey var mı?” derken montunu üzerine giyiyordu.

“Havanı al da gel bakalım doktor civanım,” diyen Erkan masaya bıraktığı kitabını alarak okumaya devam etti. Sarp dış kapıyı açarak ayakkabılarını giymek için eğildiğinde apartmanın kapısı da açıldı. “İyi akşamlar Sarp,” diyen Naz’ın sesiyle başını kaldırdı.

“İyi akşam...” derken gördüğü bir çift mavi gözle sözleri yarım kaldı. Derin bir nefes alırken “...lar,” diyerek havada asılı kalan cümlesini tamamladı.

Mavi gözlerin sahibi dudaklarını usulca büzerek gülümsedi. O mavi gözlerdi ki güneşten kavrulmuş kumlar arasında kaybolan mavi renkteki bir çift elması sanki. Esmer teninde öyle göz alıcı ve ışıltılı görünüyordu ki Sarp gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Dudaklarındaki tüm su çekilirken boğazı kurudu. Kalbi eşik değeri çoktan geçmişti bile. Kız maviliklerini bir an için gözlerinden ayırsa da kömür karası siyah saçlarını kulağının arkasına attıktan sonra tekrar ona baktı.

“Sarp?”

Naz’ın sesiyle kendine gelmeye çalışan Sarp, bakışlarını Naz’a yöneltti. O bakışlarda ve gülümsemede öyle bir ima vardı ki bunun için Sarp’ın kıza uzun süre bakmış olması gerekiyordu.

“Üzgünüm bir an... Berrak denizlere daldım sanırım,” dedi kıza kaçamak bir bakış atarken.

Kaçamak mı?! Bir kıza ne zamandır kaçak bakışlar atar olmuştu? O istediğinde çekinmeden direk bakardı. Ve şimdi... Yaptığı bu küçük iltifattan utanıyor muydu?! Hâlbuki her güzele iltifat ederdi. Edilmeliydi de... Ne değişmişti şimdi?

Dikkat et de o denizlerde açılıp boğulma ya da seni... Boğmasınlar," diyen Naz'ın yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Naz'ın laflarına anlamayan bakışlarla karşılık verdi Sarp. Kim boğacaktı ki onu?

"Ben sizi tanıştırmayı unuttum. Pelinciğim alt komşularımdan biri Sarp. Sarpçığım, Pelin ,Yağız abinin kız kardeşi." Sarp'ın Yağız ismini duymasıyla, derin bir nefes alarak ciğerlerini şişirmesi bir oldu. "Yağız abimin mi?" dedi inanamayarak.

"Evet, Yağız abinin," diyen Naz, dudaklarını büzdü.

Ve Sarp kendisini boğma ihtimali olan kişinin adını böylece öğrenmiş oldu. Bir de adamın yanında çapkınlıklarını anlatmış, akli sıra kızlarla aram iyi muhabbeti yapmış! Bir de Naz'ı almayı bir gün için unutmuştu. Başından buzlu sular dökülüyormuşçasına ürperdi.

"Neyse Sarpçığım biz seni tutmayalım gidiyordun sanırım. İyi akşamlar."

"Tanıştığımıza memnun oldum. İyi akşamlar," diyerek merdivenlerden yukarıya çıkan Naz'ı takip eden kızın sesi doldurdu kulaklarını.

O kadar kelimesi varken hiçbiri de çıkmamıştı ağzından. Hâlbuki övünmez miydi kızları ağına düşürmesiyle?... İki kızın yukarı çıkan adımlarının sesini duysa da görebilecekmiş gibi merdivenlerin ucuna yöneldi; ama adım atmasıyla sendelemesi bir oldu. Bakışlarını ayaklarına çevirdiğinde bağcıklarının bağlanmamış olduğunu fark etti. Hâline ufak bir küfür ederken bağcıklarını umursamayarak merdivenin başına geldi ve gitmiş olmalarına rağmen görebilecekmiş gibi başını yukarıya kaldırdı. Hâlâ sesleri geliyordu. Ve...

...Sevmek gibi geliyordu her şey, sevmek gibi gidiyordu kadın...

Yorucu geçen bir günün ardından Ali'yle beraber eve gelen Naz, aceleyle kendi dairesine çıktı. O kadar uykusuz ve yorgundu ki uyuyamayacağını bilse de biraz olsun uzanmak istiyordu. Zile uzandığı anda kapı kendiliğinden açıldı ve Naz, Sarp ile göz göze geldi. "Hoş geldin Naz abla," dedi Sarp kadını görmenin şaşkınlığıyla. Belli ki o da evden çıkıyordu. Pelin de hemen arkasındaydı.

"Hoş bulduk Sarpçığım. Nereye böyle otursaydın?"

"Yok Naz abla sağ ol. Ben geleli baya oldu; ama zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," diyen Sarp vedalaşarak alt kata inerken Pelin de Naz'a hoş geldin dedikten sonra salona geçti. Naz montunu çıkartıp vestiyere asarken, Sema da duvara yaslanmış onu izliyordu.

"Anlaşılan o ki günlerdir eksik bir şeyimiz çıkmadı," dedi Naz gülümsemesine engel olamayarak.

"Bizim değil de şimdilik bu yardımsever delikanlının bir şeyleri eksik gibi," diyen Sema da güldü. "Ama bu sefer işimize yaradı. Okuldan gelirken ekmek almayı unutmuşum, sağ olsun Sarpçığım alıp geldi."

"Beni arasaydın ya?" dedi Naz gülerek.

"Sarp çok istekliydi. Ne yapabilirim? Kaç gündür Pelin'i görebilmek için bizim eksikimizi sorar oldu, bu sefer değerlendireyim dedim."

"Bari bu sefer bahanesi bizim işimize yaradı desene."

Sema'nın gülümsemesi ciddi bir ifade alırken, Naz'a yaklaşıp kızın kolunu sıvazladı. "Naz, tatlım çok solgun görünüyorsun. Ben kapatıcıların altındaki şişlikleri buradan görebiliyorum. Biraz uyu, olur mu? Ben yemeği hazır edince seni uyandırırım."

“Uyuyabilsem keşke...”

“En azından dene,” diyen Sema’nın komutuyla odasına giren Naz, üzerindikileri hızla değiştirerek soğuk yorganının içine girdi.

Bakışlarını ayırmadığı, komodininin üzerindeki kurumuş çiçeklere dalmışken gözleri uykuya kapansa da bu uyku fazla uzun sürmedi. Uykusuzluğun verdiği sersemlik ve baş ağrısıyla yatağında doğrulurken, gözleri oldukça acıyordu. Banyoda yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa yönelirken ev oldukça sessizdi. Mutfakta Sema’yı sofrayı hazırlarken buldu. Kendisini sandalyeye geliş güzel bıraktığında Sema da aniden ona doğru döndü. “Sen neden uyandın? Daha yatalı çok olmadı ki.”

Naz’ın yüzünü inceleyince paniğe kapılan Sema, hızla kadının yanına gelerek sandalyeye oturdu. “Ben seni daha kötü olası diye uyumaya yollamadım,” diyen azarlayıcı sesle, Naz ellerini başının iki tarafına koyarak hafifçe sıktı. Baş öylesine ağrıyordu ki Sema’nın sesi eko yaparak tekrar tekrar kulaklarında çınlıyordu ve sanki her ekoyla ses daha çok yükseliyordu. Sema, kadının şakaklarına koyduğu ellerinden birine uzanarak tuttu.

“Yemek ye de ağrı kesici bir şeyler iç. Ben de sana bir papatya çayı yapayım. Biraz olsun rahatlırsın.” Genç kadın, Sema’ya minnetle bakarken “Ben senin hakkını nasıl ödeyeceğim?” diye mırıldandı. “Ondan kolay ne var? Beni Yağız’ın arkadaşlarından biriyle tanıştı yeter tatlım.”

Ortamin havasını değiştirmekte Sema gerçekten de çok başarılıydı; ama tek bir kelime bile Naz’ın odağının değişmesine yetmişti. Yağız...

“Pelin nerede?” diye sordu birden merakla. “En son salonda telefon ile konuşuyordu. Gerçi bir saati geçti sanırım...”

Pelin’e bakmak için yerinden kalkan Naz, salona yönelecekken odasından gelen cep telefonunun sesiyle adımlarını kenarı odasına çevirdi. Komodini üzerindeki çalan cep telefonunu alıp ekrana baktı. Arayan numara yabancıydı. Kaşlarını çatarak me-

rakla telefonu açtı. "Alo. İyi günler. Naz Hanımla mı görüşüyorum?" diyen bir erkek sesiyle merakı iyice arttı. Sesi tanıımıyordu. "Evet, ben kiminle görüşüyorum?" dedi tedirginlikle. İçine bir huzursuzluk çörekledi.

"Ben Yağız'ın arkadaşıyım..."

Kalbi maraton koşarken derin nefesler almaya çalıştı. Yağız'ın arkadaşı neden aramıştı ki onu? Yoksa... Ona... Bir şey mi olmuştu?! Nefesleri sıklaştıkça telefonun ucundaki adamın söylediklerine odaklanamıyordu. "Orada mısınız?" dedi ses.

"Evet, kusura bakmayın. Kim demiştiniz?"

"Yağız'ın arkadaşı... Cem."

"Size... Nasıl yardımcı olabilirim Cem Bey?" dedi kesik nefesleri arasında.

"Öncelikle bey ve hanımı bir kenara bırakalım. Sizden bir şey isteyeceğim. Aslında bu benden çok Yağız'ın isteği."

Naz'ın ağrıyan başı odaklanmasını engellerken, en azından Yağız'a bir şey olmadığını idrakine varabilmişti. En azından öyle gibi görünüyordu. "Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın?" diyerek sesin konuşmasını bekledi.

"Biz Yağız'la arkadaştan çok kardeş gibiyiz. Onun kardeşi benim de kardeşimdir; ama maalesef ben Pelin'e söz geçirmekte abisi kadar başarılı değilim. Ne de olsa Pelin abisinin inadının az birazını almış. Abisi kadar olmasa da inat konusunda oldukça başarılı bizim cadı. Bir hafta önce Yağız beni aradı..."

"Sizi mi aradı?!" dedi Naz adamın sözünü keserek. Hem de bir hafta önce! Ama kendisi onu deli gibi merak edip uykularından olurken, arayıp bir iyiyim demeyi çok görmüştü kendisine.

"Evet, bir hafta önce. Operasyona çıkacağından haberdardım, sanırım beni de karargâha kısa bir dönüş yaptıkları zaman aradı. Pelin'in İstanbul'a dönmesini istiyor ve bunun için ben, bizim cadıyı eve dönmesi için ikna etmeye çalıştım. Çalışmaya çalıştım daha doğru bir tabir; çünkü bana mısın demedi. Bir haf-

tadır telefonda dil döküyorum. Yağız bu konuda size guvene-
ceğimi söyledi. O da bir an önce eve dönmesini istiyor. Eğer siz
de ikna edemezseniz oraya gelmeyi planlıyorum. Hem... Baba-
sının da aklı onda kaldı. Ayrıca devam etmesi gereken bir okulu
var.”

Dalgınca “Elimden geleni yaparım,” diyebildi genç kadın.

“Uçak biletini aldım ve bilgilerini Pelin’e mail attım; ama cadı-
nın bakmaya tenezzül etmediğine eminim. Eğer o uçağa binmez-
se oraya geleceğimi bir kez de ona sen söylersen çok sevinirim.”

“Söylerim,” derken bile aklı başka yerdeydi.

“İyi şanslar. Ayrıca böyle tanışmak istemezdim; ama... Yine
de tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de,” diyerek telefonu kapattığında ellerini kucağına in-
direrek bir süre telefonun boş ekranına baktı.

Demek o iyiydi. Bu bile yeterdi aslında; ama... Neden arama-
mıştı? Onun sesini duymak isteyeceğini hiç düşünmemiş miydi?
Ya o hiç kendi sesini özlememiş miydi? Telefonun ekranına yansı-
yan görüntüsünde bakışları dolu dolu parlayan gözlerine takıldı.
Gözyaşlarını geri yollamaya çalışırken telefonunu bırakarak ka-
rarlı adımlarla salona yöneldi. Pelin’i salonda uç kışık koltuğun
ortasında oturup, kapalı olan televizyon ekranına dalmış bir şe-
kilde buldu. Yavaşça yanına otururken kızın ellerine uzandı. Kız
dolu bakışlarını ona çevirdi. “Buradan gitmek istemiyorum!”

Naz’ın artık konuşacak takati kalmamıştı. Bedeni o kadar bı-
kindi ki. Baş ağrısı da sanki kelime haznesini zorluyordu. “Biliyo-
rum,” dedi usulca.

“Gidersem... Aklım burada... Abimde kalır!”

“Biliyorum.”

“Cem abim bir haftadır beni ikna etmeye çalışıyor ve eğer
eve dönmezsem beni almak için buraya geleceğini söylüyor!”

“Artık bunu da biliyorum,” dedi Naz anlayışla.

“Ve yapacağına da eminim. Abim ve Cem abi birbirlerine çok benzerler aslında. Sadece Cem abim, abimin biraz hovardası... Hatta baya baya...” diyen Pelin umutsuzca bir nefes verdi.

“Burada kalmak isteme nedenini çok iyi anlıyorum güzelim; ama... Bunu Cem abinden isteyen abin. Operasyonun ortasında ki telefon yasakken, en uygun anında neden onu arayıp seni eve çağırmasını istemiş olabilir?”

Pelin bilmediğini belli edercesine olumsuz anlamda başını salladı.

“Pelinciğim, abinin akli sende kalmış çünkü. Hiç bilmediğin bir yerde bilmediğin insanlarla berabersin. Aklının sende kalması gayet normal. Hem akli sendeyken yapması gerekenlere odaklanmasını nasıl beklersin? Onu da zor durumda bırakıyorsun.” Naz, avuçları arasındaki kızın ellerini dediklerini pekiştirmiş gibi sıkı. “Başka şartlarda olsak... Benimle kalmanı çok isterim. Ama hem baban da çok merak etmiş seni. Bitirmen gereken bir okulun da var.”

“Ama abim...”

“Abine burada oturarak bir faydan dokunmaz ki. Bu sadece onun seni daha da çok merak etmesine sebep olur. Ayrıca... Cem abin gerçekten biraz olsun abine benziyorsa ne yapar eder seni eve götürür. Bunu kendin söyledin. Böyle tatsız ayrılmanı istemem. Hem... Başımın üstünde yerin var. Bir dahakine abin için değil, benim için gelirsin.”

Kız, Naz'ın ellerini bırakarak genç kadının boynuna sıkıca sarıldı. Kızın bedeni hıçkırıklarla sarsılırken, gözyaşı dökmek için fırsat kollayan gözleri dolmaya başlamıştı yine. Kızın sırtını bir süre sıvazladıktan sonra yüzüne bakabilmek için geri çekildi. Yüzünü avuçları arasına alarak gözyaşlarını sildi. Yaşlarla parlayan mavi gözlere baktı kendi dolu gözleriyle. “Eğer seni rahatlatacaksa... Ben abinin yolunu senin için de gözlerim,” dedi kıza tekrar sarılırken.

Ardınsa her şey çok hızlı olmuştu. Pelin eşyalarını toparlamak için karşı daireye geçerken Naz, cesaret edip de onunla gidememişti. Ertesi günse Sarp'la beraber Pelin'i havaalanına götürmüşlerdi. Pelin usulca gözyaşı dökerken, Sarp gözyaşlarını silerek onu bağrına basmış ve yanağına ufak bir öpücük bırakmıştı. Tanışmaları üzerinden kısa bir zaman geçse de vedalaşmaları oylesine özel görünüyordu ki Naz başını çevirmek zorunda kalmıştı.

Eve dönerken ne Naz konuştu ne de Sarp. Sarp, Naz'ın ondan beklemeyeceği şekilde üzgün görünüyor ve bunu saklamıyordu. Delikanlı yol boyunca dalıp dalıp uzaklara gidiyordu. Naz'ın durumu da ondan farklı sayılmazdı.

Apartman merdivenlerinden ayaklarını sürüyerek çıktığında iki kapının ortasında durdu. Yağız'ın kapısından gözlerini ayırarak elinde sımsıkı tuttuğu, Pelin'in verdiği anahtarlara baktı. Adımlarını engelleyemeyerek adamın dairesinin önünde durdu ve anahtarı yuvasına sokarak çevirdi. Kapı sanki onun girmesini istemişçesine ardına kadar açıldı.

İçeriye ilk adımını attığında sanki bedenini kontrol eden kendisi değil gibiydi. Önce kendisi eşyaları yerleştirirken Yağız'ın boya yaptığı mutfığa girdi. Her şey tertemiz ve yerli yerindeydi. Adımları yolu biliyormuş gibi ilerlerken, Naz kendini Yağız'ın odasında buldu. Kaç gündür içinde büyüyen sıkıntı taşmak üzereydi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya hasret kalmıştı. Ama olmuyordu! Ağlayamıyordu. Öyle bir yumru oturuyordu ki boğazına...

Yavaşça adamın gardırobuna giderek kapağını açtı. Kapağın açmasıyla hasret kaldığı adamın ferah kokusu yüzünü yalavıp geçmişti. Bu hazla gözlerini yumdu bir süre. Tekrar açtığında özenle ütülenmiş ve renklere göre düzenlenmiş gömlekleri görünce, dudaklarında istemsiz bir tebessüm belirdi. Usulca elini her birinin üzerinde gezdirdi. Görüşü netliğini kaybederken Gardırobun kapağını kapattı ve bir kısmının kırık olduğu aynaya takıldı gözleri. Aynanın kırılmış çizgilerinde parça parça kendisi

görürken ilk defa fark etti ne kadar solgun olduğunu. Ne kadar kapatmak istese de kapanmayan göz torbaları, cansız bir yüz... Uyumak istiyordu. Adamın kollarında olduğu huzurlu bir uykuya muhtaçtı.

Başını çevirdiğinde karşılaştığı çift kişilik yatak kendisine uygunun en huzurlusunu vaat eder gibiydi. Gözlerinden bir damla yaş firar edip yere düşerken yorganın içine girerek hıçkırıklarını serbest bıraktı. Derin nefesleri ve hıçkırıkları birbirine karışırken adamın yastığına sımsıkı sarıldı ve dizlerini karnına doğru çekti. İçinde öyle bir sıkıntı vardı ki geçmek bilmeyen... Gün geçtikçe büyüyen... Adamın kokusunu ciğerlerine çekerken sarhoş oluyormuş gibi hissetti kendini. Aklına gelen derin mavi gözlerde boğuluyordu sanki. Yüzeye çıkıp nefes almaya uğraştıkça ayağına bağlı bir ağırlık varmışçasına daha çok batıyordu. En sonunda hıçkırıklarla yorgun düşen bedeni huzursuz bir uykuya daldı.

Zifiri karanlık gecenin alacakaranlığında kuytu bir yere konuşlanmış olan bir grup asker, bir hedefe odaklanmış, uzun süredir o hedefi gözlemlemekteydiler. Yıldızlar parlaklıklarıyla tek yol göstericileriydi sanki. Hepsisi de ellerindeki silahlara sımsıkı sarılmış, tetiğe basmak için Yağız'ın emrini bekliyor ve uykusuz geçen saatlere inat onlar dimdik ayakta duruyorlardı. Kim bilir neler düşünüyorlardı? Neler vardı akıllarında? Kimisi ailesini düşünürken, kimisinin de sevdiğiyle yanıyordu gönlü. Genç adam böyle operasyonlara alışık olmasına rağmen hiçbir seferinde böyle hissetmemişti. Sanki... Ardından birini bırakmış gibi... En büyük korkusu da bu olmuştu her zaman! Ardında kalanlar...

Aklına gelen yeşilleri zihninden bir süre de olsa uzaklaştırmak için çaba sarf ederek hedefe odaklandı. Bir süredir uykusuz gecelerine eşlik eden yegâne şeydi o bir çift yeşil göz... Topraklarına umut vaat eden, kalbinin yanında ikinci bir kalp, ikinci bir nefes...

Buradan ölmez de sağ kurtulursa yapacağı ilk şey Naz'a sım-sıkı, hiç bırakmamamacasına sarılmak olacaktı. Onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecekti. Bunu söylemediği için çok pişman olmuştu. Sadece iki kelime söyleyecekti oysaki...

Aklındakileri bertaraf ederek tekrar hedefe odaklandı. Bir süre sonra hedefte fark ettiği hareketlenmeyle, hazırlanmaları için komut verdi. Hedef oldukça kalabalıktı; ama başarılamayacak gibi değildi. Hedef açık hâle gelince verdiği emirle ortalık savaş alanına dönmüştü. Zifiri karanlığı aydınlatan ateşlenmiş silahların ışığında, dolunay bile sönük kalmıştı. Hedefe ardı ardına ateş açılırken bir kısmı etkisiz hâle getirilmiş ama aynı zamanda karşı ateş başlamıştı. Genç adam, konuşlandığı yeri değiştirmek için hamle yaparken birçok mermi bulunduğu yerin yakınına isabet ediyor, bir türlü hareket edemiyordu.

Etkisiz hâle getirilen hedeflerin inlemeleri ateşlenen silahların gürültüsünde kaybolurken, Yağız her şeyi göze alarak yerini değiştirdi. Nasıl almayacaktı ki? Bu vatan uğruna nice tertibini, askerini, komutanını toprağa vermiş, onların vuruluşuna şahit olmuştu. Bulunduğu yerden biraz olsun açık hedef gibi görünürken başka çareler düşünüyordu. Silahını ateşlemek için tetiğe basarken nişan aldığı hedeflerin birer birer düştüğüne şahit oldu ve bir anda nefesi kesildi. Kendini geri çekmeden ateş etmeye devam ederken sıcak bir şeylerin içinden akıp gittiğini hissediyordu. Gözleri kararırken en kötü kâbusu gerçek olmuş gibiydi. Belli belirsiz teslim olduklarını söyleyen hedeflerin bağırışları kulaklarına gelirken yanına koşan bir çift postal sesinin ayırdına vardı.

"Komutanım!" diyen yüksek bir sesle, yarı kapanmış göz kapaklarını açmaya çalıştı. "Çetin Astsubayım, Yağız Yüzbaşım vuruldu!"

Zorlukla sağ elini kalbinin olduğu yere götürdü. Hissettiği ısıyla gözlerini yumarak yutkundu. Kalbinin olmadığı yerde şiddetli bir acı hissediyordu. Onun kalbi onda değildi ki... Boş olan

yer nasıl acıyabilirdi? Ama öyle deli bir acıydı ki bu, her şeye göğüs gereceğini düşünürken canı yanıyordu. Dişlerini sıkı. Böyle bir acıyı dindirecek tek şey belki de o yeşil gözlerdir düşüncesiyle zihnindeki o yeşilliklere sınımsız sarıldı. O gözler sanki ona kızgın gibi bakıyordu. Dolu dolu yaşlarla parlıyordu ve o gözlere 'Ağlama!' demeye bile takati yoktu. Sağ elini var gücüyle bastırıp yoklamak için. Orada kalbi yoktu; ama... Acı vardı!

Gözlerini derin bir karanlığa kapatırken gücü çekilen vücutundan, kalbinin üzerindeki eli kayıp gitti.

Can havliyle yattığı yerde haykırarak uyanan Naz, sağ elini kalbinin üzerine koydu. Kalbi sıkışıyor, canı yanıyordu. Sanki canını alıyorlarmış gibi nefes nefese kalmış, hıçkırıkları boğazını düğümlmişti. Nefes alacak hâli bile kalmamışken duvara çarpıp kulaklarına gelen hıçkırıklarının arasında, ağızından çıkan tek haykırış genç adamın adı olmuştu.

Ondokuzuncu Bölüm

Cama vuran her bir yağmur damlasının sesi, dolu kalbinde çağıldayarak geliyordu kulaklarına. Parmak uçlarını camın sert yüzeyine değdirdiğinde ilk önce soğukluğunu hissetti. Bu temasla içi ürperirken aldırmayarak başını camın pürüzsüz yüzeyine yasladı. Parmak uçlarında cama vuran yağmur damlalarının ritmini hissederken kalbi sıkıntıyla atıyordu.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak sadece dışarıda şiddetle yağan yağmura odaklanmaya zorladı kendini. Gözleri karanlık dahi olsa yere düşüp birikinti oluşturan yağmur damlalarını sezebiliyordu. Aniden gelen bir ürpertinin sıkıntısıyla kollarını kendi bedenine sardı ve kendi kendini teselli etmeye çalıştı.

Her şey bir rüya...

Sadece rüya...

Tabii ki de her şey rüyadan ibaretti. Nasıl olmayacaktı ki? Aynı zamanda onun kokusuyla uyuyup, onun yatağında uyanmak da rüya gibiydi. Yine de her şeyin bir rüya olduğunu son iki saatler

içinden tekrarlamasının da bir faydası olmuyordu. O kadar gerçekçiydi ki gördükleri...

Adamın gökyüzünü bile kıskandıracak mavilikteki gözlerine kara bulutlar dolmuşçasına kapanışı, göğsünün üzerindeki elinin bir anda kırmızıya boyanışı ve kalbinin üzerinden kayıp gidişi... İçinde rüya olduğunu söyleyen o ses her dakika daha çok yükselirken, ona kulak vermek yerine bir cızırtı misali vızıldayan fısılda-malara gidiyordu kalbi.

Ya bir şey olduysa?

Aklı rüya olduğuna inanmışken, içindeki sıkıntı bulunduğu hâli hiç hayra yormuyordu. Aklı başka kalbi başka dilde konuşuyordu. Ve sonra o, büyüklerin bilgece söyledikleri bir laf çıkıp geliyordu aklının köşesinden.

Kara haber tez duyulur.

Bir şey olsa mutlaka duyardı, değil mi? Bir şekilde duyardı. O iyiydi, öyle olmalıydı! Ama sonra kendine ait olmayan kalbi fısıltısını duyuruyordu.

Neden aramadı o zaman?

Aklı ve kalbi sürekli muharebe hâlindeyken, camdan süzülen yağmur damlalarına eşlik etti bir çift çaresiz gözyaşı. Gözleri özgürce yağın damlaları izlerken kendini o kadar kaptırmıştı ki öylece daldı bir süre. Sessiz gecesine eşlik eden tek şey çaresiz gözyaşlarıydı belki de.

Ve o gecesi öyle sessizdi ki dışarıda duyduğu hafif bir gürültüyle yerinde sıçradı. Kaşlarını hafifçe çatarak meraklı gözlerle gürültünün kaynağını aradı. Bulduğundaysa yer ayağından çekiliyormuş hissine kapıldı. Bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek pencerenin kenarına ellerini dayayıp derin nefesler almaya başladı.

Ayın yerini güneşe bırakmasına birkaç saat kalmışken apartmanın önünde duran koyu renkli aracın içinden kimse inmemişti. Geceyi yaran hafif ışıkla aracın renginin askeri yeşil olduğunu ayırt eden genç kadının kalbi heyecanla doldu.

İşte her şey bir rüyadan ibaretti ve adam gelmişti. Yüreğini bir heyecan kaplarken, hiçbir şeyi kaçırmak istemez bir hâlde aracı izliyordu.

Üniformalı olduklarını fark ettiği iki kişi indi ve yağmurdan kaçarcasına hızla, genç kadının bulunduğu apartmana girdiler. Ama yanlarında beklenen kişi yoktu.

Gördüğü görüntülerden kaçmak için hızla sırtını pencerenin yanındaki duvara yasladı. Tepeden tırnağa bedeni uyuşurken yavaş yavaş çöküyordu. Duvara sürtünerek yere çökerken sırtının acısına aldırmadı. Dudakları ağlayışının şiddetinin habercisi gibi büzüşürken hâlâ *rüya* diyordu. *Her şey bir rüya...*

Ama kulakları duymak istemese bile o sesi bekliyordu. Beklenen sesin boş evi doldurmasıyla eş zamanlı olarak, elleriyle kulaklarını kapattı ve başını şiddetle iki yana salladı.

Bu bir rüya...

İnatla çalan kapıyla tekrar başını sağa sola salladı içinde bulunduğu durumu reddedercesine... Başını her sallayışında göz yaşları oradan oraya savruluyordu.

Bu bir rüya! Benim rüyam! Uyudum ve uyandım!!

Her şey... Sadece bir rüya!

Üçüncü kez kulağını dolduran kapı ziliyle hıçkırıkları serbest kaldı dudaklarından. Hiçbir zaman bu kapı sesinin bu kadar acı dolu çaldığını düşünmemişti. Hatta son zamanlarda o kapı sesinin öyle hasretini çeker olmuştu ki... Özellikle de tek bir kişinin çalışına hasretti. Ama şimdi... Bu kapının sesini zerre kadar duymak istemiyordu!

Her şeyin rüya olduğuna bu kadar çok inanıyorken debelenip durmak nedendi peki? Hem... Gelenlerin neden geldiğini merak etmiyor muydu? Ama merakından çok... Korkusuna yeniliyordu.

Kararı korkunun pençesine düşmeden hızla yerinden kalktı ve koşarak dış kapının önünde durdu. Kararını değiştirmeden kapıyı ardına kadar açtı. En son aniden kapı açıldığında içi heyecanla

doluyken, şimdi deliler gibi korkuyordu. Ne kadar büyük bir ironiydi.

Karşılaştığı manzara sonrasında ise kapıyı hiç açmamış olmayı diledi. İki askeri üniformalı adam kapının önünde dik duruşları ve ciddi yüz ifadeleriyle dururken, normalde olması gereken dairenin kapısında dikilen Sema'nın yüzü çökmüş, gözleri dolu doluydu. Üst katın merdivenlerinde dikilen Gülbahar teyze, eşi Hasan amcadan destek alıyor yanaklarındaki solgun izlerse birkaç damla gözyaşı döktüğünü ispat ediyordu. Muhteşem üçlünden Erkan ve Ali, Naz'ın gözlerinin içine bakmazken Sarp hüznü bulutlu gözleriyle genç kadınla göz göze gelen ilk kişi oldu. Ama dayanamayarak hemen bakışlarını çevirdi.

Yanaklarındaki gözyaşlarını silerken duruşunu dikleştirdi. Bütün apartman bu saatte neden ayakta idi ve neden sanki biri ölmüş gibi ona bakıyordu?! Dişlerini sıkarken zilyonuncu kez tekrar ettiği şeyi söyledi içinden. *Her şey bir rüya...*

"Yüzbaşı Yağız'ın yakını, Naz Hanım siz misiniz?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden. Kalbi kafesinde kuş misali deli gibi çırpınırken sadece söylenecekleri bekledi.

Adamlardan biri dişlerini sıkarak bakışlarını postallarına indirince gözleri dinmek bilmeyen yaşlarıyla doldu.

"Ona bir... Şey mi oldu?" diyebildi zorlukla. Kapının kolunu sertçe kavrarken yığılıp kalması an meselesiydi. Bacakları kendisini taşımamak için öylesine titriyorlardı ki bu titreme tüm vücudunu kapladı. "Konuşsanıza!" diye haykırdı uzun süren sessizlik sonrasında. "Yüzbaşımız... Şu an hastanede."

Her şey bir rüya! Rüya!

Boğazına takılan yumruyu gidermek için yutkunsu da gitmiyordu. Yüreğinde öyle bir ağırlık vardı ki nefes alırken güçlük çekiyordu. Aldığı her derin nefesle vücudu havanın yetmediğini haykırıyordu ve tek bir kelime, tekrar tekrar dönüyordu zihninde.

Hastanede...

Dudağında zoraki bir gülümseme belirirken, o gülümsemeye inat bir çift gözyaşı serbest kaldı hareli yeşillerinden. "Önemli bir şeyi yok, değil mi?!" diye sordu.

Aslında ciddi bir şey olduğunu biliyordu. Ama birinin bu soruya cevap vermesini deli gibi istiyordu ve inandırmasını... Uyanmak istiyordu ayakta uyuduğu bu uykudan... Ya da bu gerçekler üzerine derin bir uykuya dalmak istiyordu.

"Bu bizim verebileceğimiz bir bilgi değil. Kendisi şu an hastanede. Biz... İstiyorsanız eğer... Sizi yanına götürmeye geldik. Üstlerimizden sadece sizi haberdar etme talimatı aldık."

Sadece ona haber veriliyorsa, önemli bir şeyi olmaması gerekiyordu değil mi? Sonuçta adamın çevresinde sadece nişanlısı olarak biliniyordu. Belki sadece bir sıyrıktı, belki de operasyon sonrası rutin şeylerdi!

Aceleyle adamın evinden çıkarak kapıyı kapattı. Hızlı adımlarla merdivenlerden inerken hiçbir şey umurunda değildi. Diğer iki adamın da araca binmesiyle araç hareket etti. Hastaneye kısa sürede ulaşmalarına rağmen genç kadına bir hayli uzun gelmişti. Koridorları aşarken iki çift postalı seri adımlarla takip ediyordu. Acil servisin önünden geçerken içeriyi hızla kolaçan etse de adamların yürümeye devam etmesiyle o da onlara ayak uydurdu. Kısmen boş olan askeri hastanede girdikleri bir koridor, diğerlerine nazaran oldukça kalabalıktı. Koridorun ucunda oldukça kalabalık askeri bir grup vardı. Uzun zamandır tutmakta olduğu nefesini biraz olsun rahatlayarak bıraktı ve gözleri kalabalığı taramaya başladı. Yağız onların arasında olmalıydı. Çoğu üniformalı olunca seçmesi oldukça zor oluyordu; ama o, Yağız'ı asla gözünden kaçırmazdı. Adamların kimisi koridor boyunca dizilmiş sandalyelerde oturarak kimisi ise duvara yaslanarak bekliyordu. Hızlı adımlarla grubun arasından geçerken her yüzü tek tek inceledi. Ama hiçbirisi tanıdık değildi. İncelemesine son verdiğinde "Yağız... Nerede?" diye sordu usulca.

Onu getiren adamlardan biri bir şey söylemeden, Naz'ı koridorun biraz daha ilerisine doğru yönlendirdi. Her bir adımla karşılaştığı yabancı yüzler umutlarını söndürüyordu. Durduklarını fark ettiğinde çevreyi inceleyen bakışlarına son vererek, durdukları cam kaplı odanın içerisine dalgınca göz gezdirdi.

Odadan kulaklarına gelen, kalp atışının habercisi olan sese kendi kalp atışları karışırken dudaklarının ucuna gelen çığlığı bastırmak için elleriyle ağzını sımsıkı kapattı. Görüşü git gide bulanıklaşırken boğazındaki yumru ağlamasına, hıçkırmasına... Her şeyine engeldi. O an o manzarayla kendini kaybetmek istedi. Ama olmuyordu işte. Zihni isteğine inat gördüklerini beynine çiviyle kazırken, sımsıkı gözlerini kapatıp çocukken gördüğü kâbuslarda yaptığı gibi yorganının altına girmek istiyordu!

Bu adam, onun sevdiği, o dağ gibi adam olamazdı! Onun yatması gereken yer bu hastanenin en ücra köşesindeki bir koridorun yoğun bakım ünitesindeki yatak değildi!

Bu ölüm habercisi gibi vızıldayan ses değil, adamın kahkahaları doldurmaliydi genç kadının kulaklarını!

Bedenini soğuk, ölüm kokan beyaz bir çarşaf değil, genç kadının kolları sarmalıydı!

Çıplak göğsünü, sarmış kablolar yerine genç kadının dalgali saçları örtmeliydi!

Ve... O göz kapakları öylesine açık olmalıydı ki fırtına koparan dalgali gözlerde boğulmalıydı genç kadın!

Zorlukla attığı birkaç adımla cam kaplı odanın tam önünde durarak, adamın tenini hissedebilecekmış gibi parmaklarını cama uzattı. Hissedebildiği tek şey, içini titreten soğuk olmuştı. Parmak uçlarından yayılan soğukluk tüm vücuduna yayılırken, bacakları hissizleşmeye başladı. Adam gözünün önünde kaybolacak korkusuyla gözlerini kırpma bile korkarken gözyaşları bir-biri ardına dökülüyordu.

Soğumuş ellerine değen sıcakık, titreyen ellerin sahibine dönüp bakmadı bile. Ama o ellerin sahibi onu kendisine çevirince mecburen bakmak zorunda kaldı.

Sema gözlerinde akmaya hazır yaşlarla ona bakarken bir yandan da onu yönlendirmeye çalışsa da kadın yerinden kıtıldamıyordu. Kadının gözlerinden öyle çok duygu geçiyordu ki hangisinin daha yoğun olduğunu anlayamadı. Gözlerini kırpmasına gerek kalmadan döktüğü gözyaşlarını silmek için kadının yüzüne uzandı. Naz bakışlarını cam kaplı odaya çevirince, Sema da onun baktığı yere bir an için baksa da dayanamayarak bakışlarını yanında dimdik, hareketsiz duran kadına çevirdi. Ayakta duran ölüden farkı yoktu sanki. Canlılığının tek belirtisi, birbiri ardına dökülen yaşlardı. Sema ağzına gelen hıçkırıklarını tutmaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Duygusal kişiliği baskın gelirken şimdi olmaz, diye söyleniyordu. Sarp yanlarına yaklaşarak aldığı su şişelerini uzatınca kendine geldi.

Naz ise kendisine uzatılan suyu görmezden geldi. O ne kurumuş dudaklarına çağlayacak bir yudum su istiyordu ne de böylesine titremek... İçeri giren doktorlara dikkat kesilirken soluğu açılan kapının yanında aldı. Onunla arasında saydam bir cam olmasına bile tahammülü yoktu. Yapılan kontroller sonrası dışarı çıkan doktor genç kadının tam karşısında durdu.

"Yakını siz misiniz?" Genç kadın ağzını açmadan sadece başını salladı eğer ağzını açarsa direnerek ele aldığı kontrolünü yitireceğini biliyordu. "Yağız Yüzbaşımız, kalbine yakın bir bölgeden isabetsiz bir kurşun yarası almış. Göğsüne alsaydı işimiz oldukça zor olurdu. Kemiğe çarpan kurşun birkaç parçaya ayrılarak vücudunda kalmış. Ameliyatla kurşun parçalarını çıkarmış olsak da, buraya getirilirken oldukça fazla kan kaybetmiş. Ama... Güçlü bir adam olduğu vücudundaki birkaç yaradan da belli. Biz elimizden geleni yaptık. Uyanmasını beklemekten başka bir çaremiz yok," diyen doktorun gidişini izleyen genç kadının beyinde cümleler kendi kendilerini tekrar ediyorlardı.

...İsabetsiz bir kurşun yarası almış.

Buraya getirilirken oldukça fazla kan kaybetmiş.

Güçlü bir adam olduğu, vücudundaki birkaç yaradan da belli.

Uyanmasını beklemekten başka bir çaremiz yok.

Ve... Biz elimizden geleni yaptık!

Son sözlerle tüm kontrolünü kaybeden genç kadın, hıçkırıklarını serbest bıraktı. Bedeni yavaş yavaş çökerken beline dolanan kolları reddedemedi.

Demek bu ilk değildi! Onun daha önce de bu hâle düştüğü gerçeği kabullenemezken daha fazla yanamazdı canı. Kaç kez olmuştu bu?! İki, üç, beş...

Boş bir sandalyeye oturtulurken önüne çöken Sema'ya görmeyen gözlerle bakıyordu. Sema da hıçkırıklara boğulmuş ağlar-ken onun hâline aldırmadan fısıldadı genç kadın. Sesi o kadar kısık ki Sema onu duyabilmek için hıçkırıklarını tutmak zorunda kaldı.

"Bana... Yalan... Söyle."

Sema hıçkırıklarla öylesine tıkanmıştı ki konuşabilecek durumda değildi ve başını çevirerek Sarp'a baktı. Sarp'sa ne yapacağını bilemeyen acı dolu bakışlarla Naz'a sarılmış, onu biraz olsun sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bana... Bu uykudan uyanacağımı söyleyin!" dedi genç kadın bir kez daha. "Bana...bunun bir rüya, bir kâbus olduğunu söyleyin!!"

Hiç kimse sesini çıkarmazken, kendisine söylenecek yalanlara inanmak istiyordu. O kadar çok yalan söylemiş ve inanmıştı ki kendi söylediklerine. Şimdi kendisi değil onlar yalan söylesin istiyordu! Çünkü insan en çok kendi yalanlarıyla yaralanıyordu!

Yirminci Bölüm

Bekleyişler vardır sonunu bildiğiniz... Umutların size eşlik ettiği... Tünelin sonunda görmesenez de ışığın olduğunu bilirsiniz ya hani. Umutlarınız eşlik eder dününüze, bugününüze ve yarınıza. Gülümseyişler karşılar her bir dakikayı.

Ve...

Bekleyişler vardır sonunu bilmediğiniz... Yalnızlığın size eşlik ettiği... Etrafınız ne kadar aydınlık olsa da yolunuzu bulamadığınız ve fazla aydınlıktan gözlerinizin kamaştığı, buna rağmen içinizin kara bir delik gibi sizi yiyip bitirdiği... Dününüz gülümseyişlerle dolu olsa da bugününüz ve yarınınızı yalnızlığa, karanlığa hapsedersiniz. Gözyaşları karşılar her bir dakikayı...

Sırtını boş koridorun soğuk duvarına yaslamış, dört gündür yaptığı şeyi yapıyordu. Tam dört gündür! Camlarla kaplı odadaki tek bir yaşam belirtisini dahi kaçırmamak için gözlerini o odadan ayırmıyordu. İçeriye giren doktor ve hemşireler dışında her şey

çok donuktu. Çünkü o odadan çıkan herkes aynı şeyi söylüyordu. *Beklemekten başka çaremiz yok. Biz elimizden geleni yaptık.*

İlk gün bu söze o kadar takılmamıştı akıllı. Ama günler geçtikçe içinde bu sözün sahiplerine karşı çoğalan öfkesi artar olmuştu. Madem ellerinden geleni yapmışlardı....Neden hâlâ uyanmamıştı?! Neden?! Neden hâlâ genç kadın konduramasa da ölü gibi yatıyordu bedeni?! Demek ki ellerinden gelen yetmiyordu, daha fazlasını yapmaları gerekiyordu!

Adamın o mavi gözlerine bakmak ve iyi olduğunu görmek istiyordu artık. Buna bir nefes gibi ihtiyacı vardı. Çünkü içine çektiği hava yetmiyordu. Gökyüzü mavisi gözlerinde temiz havayı iliklerine kadar hissederken gülüşünde erimek istiyordu! Son birkaç haftadır üstüne serpilene ölü toprağından arınmak istiyordu! O gülüşte yaşadığını hissetmek istiyordu. Ama gözleri adamın gözleri yerine içini umutla dolduran, kalp atışlarını belli eden inişli çıkışlı çizgilere bakarken dilinden dualar eksik oluyordu.

Hemşirenin yoğun bakım odasının kapısını açıp içeri girme siyle, genç kadın hızla kapının önüne gelerek kapı kapanmadan içeriye bakmaya çalıştı. Cam olmadan sanki her şey daha bir gerçek olacaktı gibi geliyordu ve o camın varlığı bile öylesine ağır geliyordu ki. Hem hasret kaldığı adama hiçbir nesne engel olmadan deli gibi bakmak isterken hem de bundan ölesiye korkuyordu. Doktor ve hemşirelere kaç kez rica etmiş hatta yalvarmıştı. Hâlâ inanamıyordu sevdiğinin orada yatıyor olmasına. Zihni bu düşünceyle sürekli infilak ediyordu. Onun tenine bir dokunabilse ömründen ömür verebilirdi belki ya da sesini duyursa... Onu bu kadar üzmeye dayanamaz uyanırdı. Yalvarışları nazikçe geri çevrilirken bile insanlar ona acı dolu gözlerle bakıyorlardı. Sanki adam ölmüş gibi!

Bu bakışlar daha çok yaralanmasına neden oluyordu. Adamın çalışma arkadaşları olduğunu bilse de tanımadığı birçok insan gelip bir ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Onlarla ağzından

çıkan zoraki üç beş kelimeyle konuşuyordu. Kimsenin veremeyeceği tek ihtiyacının o olduğunuysa, hiç kimse anlamıyordu.

Kapı kapandığındaysa gözlerine yaşlar hücum etmeye başladı. Günlerdir kendini tutmaya çalışırken şimdi engel olamıyordu. Asker aileleri nasıl dimdik durabiliyorlardı da o yapamıyordu? Canlarından can, nefeslerinden nefes giderken nasıl başarıyorlardı?!

Nefesleri sıklaştırken sıkışan kalbini sakinleştirmek için gözlerini kapattı. Göz perdeleri gözüne inerken bile adamın fırtınalı mavi gözleri içinin karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu.

Her yer zifiri karanlıktı. Soğuk, boş ve karanlık...

Yattığı soğuk toprağın üzerinde yavaşça doğrulurken kendisini yoğun bir duyguya hazırladı. Acıya... Ama acı yoktu. Şaşkınlıkla uzandığı yerden kalkarak dimdik durdu. Araştıran gözleri çevreyi hızla tararken olması gereken yerde olmadığını fark etti. Hatta bulunduğu yeri tanıımıyordu bile. Etrafında sadece uzun ağaçlar vardı. Meraklı bakışlarını baştğı toprağa indirdiğinde çıplak ayaklarına baktı bir süre. Ne hâlde ve neredeydi böyle? İnanamayarak çevresinde bir tur döndü. Karanlığın ölesiye korkutucu olduğu bu yerden bir an önce gitmek istiyordu. Bir şeyler burada nefes almasını engelliyor, iliklerine kadar titremesine neden oluyordu. Kalbi can çekişiyordu sanki. Seyrek ağaçların arasında, ışığın olduğu bir yeri fark etti. Oraya doğru birbiri ardına seri adımlar atarken korkusu hafifçe dağılıyordu. Bir an durup arkasına baktığında bıraktığı yerin daha da kararmış olduğunu gördü. Ardına attığı tek bakış bile tüm vücudunu geriyor üstüne üstlük içine amansız bir korku dolmasına neden oluyordu. Burada sanki... Canlılık yoktu. Renk yoktu. Her şey siyah beyaz gibiydi.

Ayırt edemediği sesler kulağına uğultu gibi gelirken bu kez koşmaya başladı. Aydınlığa doğru attığı her bir adımda korkusu diniyordu. Ağaçların arasından çıktığında gördüğü manzarayla aniden kendisini durdurmak zorunda kaldı. Öylesine güzel ve hu-

zur verici bir görüntüydü ki ardında bıraktığı karanlıkla böylesine bir yerin nasıl bir arada bulunduğunu anlamlandıramayarak arkasına baktı tekrar. Ağaçlar daha bir devleşmiş gibiydi ve her şey daha karanlıktı. İçi ürperirken bakışlarını önündeki manzaraya çevirdi.

Işık huzmeleri sanki dans ediyordu. Burada içine çektiği her nefes onu rahatlatıyor, anlamlandıramadığı bir huzur veriyordu. Geride bıraktığı soğuk karanlığın aksine garip bir sıcaklık vardı burada. Bakışları aldığı ışığı yansıtan bir su birikintisiyle karşılaştı. Gözleri çevreyi taramaya devam ederken suya doğru yürümeye başladı. Suyun önüne geldiğinde bu kez bakışlarını ışığın kaynağına doğru kaldırdı. Gökyüzünde yer bulmuş dolunay öylesine büyük ve parlaktı ki sanki tüm yıldızlar onun ardına saklanmıştı. Her şey gerçek olamayacak kadar mükemmel ve huzur verici olsa da bir şeyler eksikti ya da yanlış...

Kulağını bir yerden gelen hoş bir melodi doldurdu. Melodiyi içinde hissederken gözlerini kapattı. Nasıl bir yerdi burası böyle? Gözlerini tekrar açtığında ilk göz göze geldiği şey bir huri oldu. Kadın direk kendisine bakıyordu. Işıldayan yeşil hareli gözlerini bulunduğu yerden bile seçebiliyordu. Sahip olduğu gür kahve saçları omzunun bir tarafına atılmış, uzun olmasına rağmen şeffaf gibi görünen beyaz elbisesi ardındakini merak ettiriyordu. Sallınarak kendisine doğru gelirken biçimli kalçaları seçilebiliyordu. Genç adam kalbinin attığını hissediyordu. Sanki... O gelene kadar atmıyordu.

Hurinin kendisine doğru attığı her bir adımla onun gerçek olduğuna dair kurduğu düşünceler anlamını yitiriyordu. Uzun eteğinin süründüğü her bir toprak zerresi can buluyor gibiydi. Gerçek olamayacak kadar... Mükemmeldi. Kadın oldukça yakınında durdu; ama ona dokunmadı. Adam bakışlarını ondan alamazken ona dokunmak için her bir sinir hücresi isyan ediyordu. Huri biçimli dudaklarını büzerek ona hafifçe gülümsedi. Uzun kirpikleri

ay ışığında çehresine gölge düşürürken yeşil gözleri göz kamaştırıcıydı. Pürüzsüz teni dokunma isteği uyandırırken çıkık elmacık kemikleriyle cennetteki yasak elma görünümünü andırıyordu. Ağzı sulandıran ama yasaklı ve... Ve... Bir o kadar da tanıdık.

"Cennette miyim?" dedi adam kaybolmuş olduğunu düşündüğü sesiyle.

Kadının gül goncası dudaklarında şekillenen hafif kakhaha genç adamın kulaklarına çoğalarak geldi. Tüm vücudu iliklerine kadar ürperirken adamın kulakları diğer sesleri de ayırt etti. Sanki tüm doğa kadının kakhahasına eşlik eder gibi bir melodi tutturmuştu. Kadın su birikintisine yönelirken onun sırtını izledi genç adam. Pürüzsüz beyazlıktaki sırt kalçalarına kadar açıktı. Engel olamayarak ona doğru ilerledi ve arkasında durdu. Onda ki anlamlandıramadığı bir şey yüzünden ona doğru çekildiğini hissediyordu. Kadına o kadar yakındı ki baş döndürücü kokusu ciğerlerine doluyordu. Bir bahçe dolusu çiçek, hayat bulmuştu sanki teninde. O tanıdıklığın vermiş olduğu hissin kendisini sarmasına izin verdi. Kadının omzunun üzerinden durgun suyun yüzeyine bakarken bir şeylerin ayırdına varmasıyla kaşları çatıldı. Ayna misali her şeyi yansıtan su yüzeyinde, kendi yansımasının yanında kadının yansıması yoktu. Sanki su bile onun gerçek olmadığını kalbine vuruyordu.

O an kadının gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onun gerçek olduğuna olan inancıyla elini kaldırarak kadına dokundu. Kaybolmasından korkarak... Ama... Kadın gerçek olamayacak kadar mükemmel, yaşamaya değecek kadar gerçekti. Eli kadının çıplak omzundan ellerine doğru inerken hissettiği tamamlanmışlık hissiyle elleri ellerini buldu. Kadının ellerine ulaştığında elleri teslimiyetle karşılaştı. Kadının parmakları bir bütün gibi adamın parmakları arasındaki yerini alırken adama doğru dondu. Hareketi yeşilleri yaşlarla parlarken, bakışlarını kaçırmadan adamın turnalı gözlerine bakıyordu. Kadın sanki adamın düşüncelerini okumuş gibi yanıt verdi. "Ben buraya ait değilim."

Nasıl olmazdı? Hurilerin olması gereken yer cennet değil miydi? Burası cennetse ya da cennetten bir parçaysa, nasıl olmazdı? "Burası neresi?" diye sordu emin olamayarak.

Kadının sesi tüm zihnini ele geçirirken, ona baştan çıkaran bir fısıltı gibi geliyordu. "Belki cennet. Belki cehennem. Belki de... Araf."

Genç adam boşa olan elini kaldırarak tersiyle kadının yanığına okşamaya başladı. "Sen buradaysan, cennette olmalıyım." Sözlerine üzgün bir gülümsemeyle karşılık alırken, kadın bir önceki sözlerini tekrar etti. "Ben buraya ait değilim."

Huri bakışlarını tekrar suya çevirdiğinde adamın bakışları da onun bakışlarını izledi ve yaşadığı bir başka şaşkınlıkla çatılmış kaşları hafifçe havalandı. Kendi yansıması da yavaş yavaş silikleşiyordu. Yansımasının tamamen kayboluşunu izledi. O, bu görüntüyü izlerken kadın üzgünce adamın yüzünü seyreliyordu. Boştaki elini kaldırarak adamın kalbinin üzerine koydu. Bakışları buluştuğunda kadın adamın zihnindeki sesleri duyuyormuşçasına konuştu. "Bana ait olan bu *kalp* attığı sürece... Sen de buraya ait değilsin."

Kalbi sanki ona ait olduğunu ispatlamış gibi kadının elinin altında ona ulaşmak istercesine daha güçlü atmaya başladı. Kadın üzgünce adamın tuttuğu elini bırakarak birkaç adım geri çekildi. Adam kadının kollarının arasından ayrılmasıyla panikleyerek ona doğru hamle yapsa da kadının sözleriyle yerinde dondu. "Ama sen... Bensiz burada kalmayı seçiyorsun," dedi kadın titreyen sesiyle.

Ses tonundaki titreme adamın kulaklarına geldiğinde, kalbi sıkışmaya başlamıştı bile. Kadın uzaklaşırken kalbi de onunla gitmek istiyordu. Ruhu, bedeni her şeyiyle kadına aitmiş hissine kapılırken, bulunduğu yer çok yapay görünmüştü gözüne. "Hayır!" diye haykırdı adam, kadının adımlarına engel olmak isteyerek.

Kadınsa adamdan uzak bir kıyıda, su birikintisinin önüne çömelmiş avucunda biriken suyun parmakları arasından süzülüşü-

nü izliyordu. Adamın sesiyle başını ona doğru çevirdi. Adamın haykırışının aksine, kadının sesi hoş bir melodi gibi hafif bir tınıdaydı.

“Burayı... Bana tercih ediyorsun.”

Sesi ne kadar hoşsa kelimeleri o kadar yargılayıcı ve acıtıcıydı. Adam, kadının ayağa kalkışını izlerken “Hayır,” diye mırıldandı bu kez. Kadının parmak ucunda asılı duran bir damla, elbisesinin eteğine damladığı an şeffaf su damlası bir mürekkep damlası gibi lekelemişti kadının bembeyaz elbisesini. Kadın üzgün bakışlarını elbisesine çevirdi. Adam da kadının baktığı yere baktığında, suyun damladığı yerden damarlar hâlinde elbisenin renginin değişmeye başladığını fark etti. Kar beyazı elbise bir anda karanlığa büründüğünde dahi kadın, içinde öylesine ihtişamlı görünüyordu ki değersiz kömür kırıntılarının arasında kalmış bir elmas gibiydi. Berrak gökyüzünü yaran şimşegın çıkardığı sese karıştı kadının melodik sesi.

“O zaman neden hâlâ uyanmadın?”

Her yer birbiri ardına çakan şimşeklerle aydınlanırken yağmur olağanca gücüyle yağmaya başlamıştı. Şimdi aydınlık, geldiği karanlıktan daha tehlikeli görünüyordu. Adam iliklerine kadar ıslanırken kadından ayıramıyordu bakışlarını. Kadına tek damla yağmur damlası bile isabet etmiyordu. Onun sözlerini geçirdi aklında. *Ben buraya ait değilim.*

Kendisi yağmurdan ıslanmışken kadının yüzü yaşlarla ıslanmıştı. Çakan her bir şimşekle kadının gözlerinden yaşlar süzülürken ortam aydınlandıkça kadın ürküyordu. Son kez adamın gözlerine baktıktan sonra arkasını dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Adam henüz kadının sözlerine anlam verememiş, onları düşünüyordu. Uyanmalı mıydı? Neyden uyanmalıydı ya da neye?

Kadının ardından koşmaya başladı. Kadın, ağaçların arasına dalmış hızlı adımlarla yürürken gözünü karartıp ağaçların arasına daldı. Çakan şimşekler burayı da aydınlatmaya başlarken “Dur!” diye bağıırıyordu. Adamın adım attığı her yer aydınlanırken kadın

ilerlemeye devam ediyordu ve karanlıktaydı. Onu durduramıyordu. Bir kez daha seslendi. Bu kez içinden geldiği gibi... Tek gerçeklik buymuş gibi... Adıyla.

“Naz!”

Kadın aniden durarak başını çevirdi. Adamın kalbi kadının yüzündeki gülümsemeyle maraton koşarcasına atarken, dudakları yalvardı.

“Bekle.”

Her yer parlak bir ışıkla aydınlanırken adamın gözleri kamaşıyordu.

“Ben seni zaten bekliyorum,” diye mırıldandı kadın yüzündeki memnun ifadeyle. Hızla kadının yanına gelen adam, ellerini sımsıkı tuttu; ama kadının bedeni silikleşiyordu. Işık saydammışçasına kadının içinden geçerken, etraftaki toz bulutu elmas taneleri gibi parılıyordu. Kadın adamın yüzünü elleri arasına alarak gözlerinin içine baktı. Bedeni silikleşse de yeşil gözleri zümrütler gibiydi.

“Uyandığında yanında olacağım... Sadece uyan...”

Her yer beyaz bir ışıkla kaplanmışken hiçbir şey net değildi. Adam düşüymüş gibi hissetti. Gözlerini sımsıkı yumdu. Acıyı hissediyordu. Hem de keskin bir acı... Kurumuş dudaklarını aralayarak bir nefes çekti. Gözlerini açtığındaysa her şey bulanıktı; ama belli belirsiz sesler kulağına geliyordu. Birkaç sesin arasında tanıdık bir ses kulaklarını doldurdu. Sanki bedeni o sese özel tepki veriyordu. “Uyan!” diyordu ses. Görüşü yavaş yavaş netleşirken hareket etmeden çevresini inceledi pozisyonu elverdiği ölçüde. Bir odada yatıyordu. Gözleri hızla sesin geldiği yeri tarayarak bulduğunda ıslak gözlerle kendisine bakan kadınla karşılaştı tüm gerçekliğiyle. Söylediği gibi tüm gerçekliğiyle oradaydı ve onu bekliyordu.

Allah’ım sana şükürler olsun.

Sonunda uyanmıştı. Sesini duymuş ve uyanmıştı işte. Hemşirenin hemen doktorları çağırmasıyla oda aniden kalabalıklaş-

mıştı. Olup biteni camın ardından izlerken gelen gök gürültüsünün sesiyle bakışlarını bir an için koridorun penceresine çevirdi. Yağmur uzun süredir durmak bilmemişti. Tekrar cam kaplı odaya baktığında fırtınalı mavi gözlerle karşılaştı. Gözlerinden yaşlar boşanırken dudakları bu kez gülüyordu. Adamın bakışlarıyla içi öyle ferahlamıştı ki tüm yelkenlilerindeki kötü düşünceleri adamın mavilerinde alabora olmuş, düşünecek hiçbir şey kalmamıştı geriye. Adamın dudaklarındaki yorgun tebessümle dünyalar onun olmuştu sanki. Bu adamı nasıl bu kadar çok sevebilmişti? Hem de farkına varmadan...

Tek gülümsemesiyle nasıl oluyordu da bedeni zehir gibi duygulardan arınabiliyordu? Bu hissi anlamlandıramıyordu; ama oluyordu işte.

Adam yoğun bakımdan çıkarılarak normal odaya alınmıştı. Durumu özel olduğu için ayrı bir oda tahsis edilmişti. Dört gündür yoğun bakımda uyuyor olmasına rağmen uyanmasının ardından tekrar uykuya dalmıştı genç adam. İlaçların etkisiyle derin bir uyku çekerken onu seyretti kadın.

Bu sefer elini tutup onu hissedebiliyordu. Yatağının kenarında otururken kömür karası saçlarını okşayabiliyordu. Sıcaklığını kendi teninde hissedebiliyordu.

Ne kadar istemese de şimdi gitmek zorundaydı. Hastanede onun refakatçisi olarak kalmayı çok istemiş olmasına rağmen yapamamıştı. Birinci derece akrabalar dışında refakatçi alımına izin yoktu ve Yağız'ın eşi olmadığını kimseye söyleyememişti. Gerçi söylese de kalamayacaktı ki. Yağız, ne kadar üstlerine nişanlı olduklarını söylemişse de herkes ona eşi gözüyle bakıyordu. Olaylar oldukça karışık gibi görünse de şimdilik umurunda değildi. Yüzündeki gülümsemeyle, uyuyan Yağız'ı izlemeye devam etti. Yatağına oturduğunda bir bebekmiş gibi onun saçlarını okşamaya başladı. Genç adamın gözleri hafifçe aralandığında, adamın elini tuttu.

"Naz..." dedi genç adam boğuk bir sesle.

"Efendim bir tanem," diyerek adamın elini hafifçe sıktı.

Adam gözlerini açık tutmakta zorlanırken içeriye bir hemşire girdi. "Hastamız uyanmış sanırım," derken adamın serumuna ilaç enjekte ediyordu.

"Evet, uyandı."

"Ama uzun bir süre daha uyuyacak. En azından toparlanana kadar. Geçmiş olsun," diyerek odadan çıkan hemşirenin ardından ikisi tekrar odada yalnız kalmıştı. Genç kadın, adamın yarı açık gözlerine dalmışken elini tutmaya devam ediyordu.

"Beklemişsin..." dedi adam zorlukla.

Adama içten bir gülümseme sunarken, elini kaldırarak tutmakta olduğu elini öptü adamın.

"Bekledim..."

Adamın gözleri kapanırken "Bekle..." dedi bu kez mırıltıyla. Kadının cevabıysa gecikmemişti. "Uyandığında yanında olacağım. Sadece uyan..."

Yağız'ın uyanmasının ardından tam bir ay geçmişti. Bir koca ay... Ama yaşananlardan sonra öyle zor geçmişti ki Naz için. Tek mutluluk kaynağı yine Yağız olmuştu. Onun yavaş yavaş toparlanıyor olduğunu görmek, o günlerin ardından tek tesellisiydi. Adamın üzerine titriyordu. Her gün aksatmadan yanına gidiyor, ziyaret saatleri yetmiyordu. Uzun uzun sohbet dahi edemiyorlardı. Didişmelerini, bağırışlarını, beraber gülüşlerini, adamla yaptığı her şeyi özlemişti. Ona soracağı sorular da vardı. Ama onu üzecek bir konuyu açmak istemiyordu. Daha doğrusu... Alacağı cevap sonrasında kendisi üzülmekten korkuyordu.

"Hadi söyle bana," diyen sesle kendine geldi. Bakışları Yağız'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

Adam yatağında hafifçe doğrulmuş bir şekilde yatarken, Naz onun yanındaki bir sandalyede oturuyordu. "Dalgınsın," dedi adam onu konuşturabilmek için. Naz'sa dalmış olduğunun far-

kında değildi. "Her zaman... Böyle mi?" diye sordu kendini tutamayarak.

"Ne böyle mi?" diyerek karşı bir soru sordu adam. Amacı kadının dilini iyice çözmekti. Kadının böyle üzgün ve yorgun görünmesine dayanamıyordu. Dinlensin istiyordu; ama onu görmeden de yapamıyordu.

"Çalışma şartların."

"Benim gibi bir adama masa başı işi vermeleri oldukça saçma olurdu."

Bu adamın böyle yapmasından nefret ediyordu. Bu konu açıldığında sanki kendisi ölümden dönen kişi değilmiş gibi her şeyi hafife alıyordu. Naz da bu yüzden bu konuyu açmamayı tercih ediyordu; ama şimdi adam sormuştu. Her soruşunda aldığı hafif cevaplarla içi acıyordu. Oysa adam ölümle pençeleşirken kendisi ne hâle gelmişti. Sinirlendiğini hissedebiliyordu. Siniri ve hüznü birbirine karışıyordu. Sandalyesinden kalkarak hastane odasında turlamaya başladı. En sonunda adamın ayak ucunda durarak doğrudan ona baktı inanamayarak.

"Nasıl... Nasıl böyle rahat olabiliyorsun?"

Adam, kadının duygu karmaşasıyla kasılmış yüzünden tüm duyguları anlayabiliyordu. O yüzde yorgunluk vardı. Hüzün, korku, sitem... Anlaşılan bu kez geçiştirmesi kolay olmayacaktı. "Bu rahatlık değil... Bu benim seçimimin gereği. Ben yapmasam bir başkası..."

"Benim kast ettiğim bu değil!" dedi genç kadın adamın sözünü keserek.

"Gel buraya..." diyerek kadını yanına çağırdı adam; ama kadın duymazlıktan geldi.

"Senin bu konuda bu kadar geniş bir adam olmana katlanamıyorum. Hâlimize bir bak. Bu günlük bir olay değil Yağız! Sen orada... Günlerdir baygın yatarken... Benim canımdan can gıttı. Bunu basit bir şeymiş gibi anlatma..."

Kadının yeşil gözlerinden birbiri ardına yaşlar serbest kalırken adam, kadını ne hâle getirdiğine şahit oldu. Onu öyle görmeyenin üzüntüsü kalbine çöreklenirken gözlerindeki yaşlara rağmen dimdik duran kadını izledi. “Gel buraya... Ben ayağa kalkmaya yeltenmeden önce yanıma gelsen iyi olur,” diyerek elini uzattı kadına.

Bu kez kendisine söyleneni ikilettirmeyen Naz, adamın sağ tarafına gelerek yanına oturdu; ama adam onu kendisine doğru çekince adamın sağlam tarafına hafifçe yaslandı.

“Ben yapmazsam bir başkası yapacak. Hem sevdiklerimizin güvenliği için biz her türlü duruma seve seve katlanırsınız ki bu bizim için katlanmak anlamına gelmiyor,” dedi kadını iyice kendine çekerken. Bedeninin acısını umursamadan sıkıca sarıldı. Kadın sağ göğsüne yasladığı başını hafifçe ona doğru kaldırarak yüzüne baktığında gözyaşlarıyla parlayan yeşil gözlere daldı. Onun gözyaşları, kendi içine akıyordu sanki.

“Demek istediğim bu değil. Bu kadar basit bir şeymiş gibi anlatıyor olman,” dedi kadın içini çekerken bir kez daha.

“Ne yapmalıyım peki? Hanım evladı gibi oturup hâlime ağlayayım mı, yoksa yaşlı teyzeler gibi söylenmemi mi istersin?” diyen adamın yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Kadın dudaklarını büzüştürürken konuşmaya başladı. “Sadece... Bundan sonra daha dikkatli olabilirsin. Ne de olsa... Artık... Ben varım.”

Adamın yüzündeki tebessüm gülümsemeye dönüştü. Evet, artık yalnız değildi. Artık iki kişilik düşünmek zorundaydı ve... Artık o vardı. “Evet... Artık sen varsın.”

Bunları söylerken adamın gülümsüyor olmasına kayıtsız kalamayan Naz da gülümsedi. “O zaman... Bana söz ver... Bir daha böyle bir durumla karşı karşıya kalmamak için elinden geleni yapacağına dair bana söz ver.”

Genç kadının gözlerindeki beklenti o kadar elle tutulurdu ki içten bir sözü hak ediyordu. “Sana söz veriyorum. Hem de seni seven tüm kalbimle,” diyerek kadının yanağına bir öpücük kon-

durdu. Alınları birbirine değerken nefesleri birbirlerine karışıyordu.

Kalbi deli gibi atarken adamın nefesinin yüzüne her çarpışında kendinden geçiyordu genç kadın. Elini kaldırarak adamın sakallarını okşadı. Onu her zaman tıraş olmuş vaziyette görmüş olmaya alışsa da sakal ona apayrı yakışıyordu. Adamın dudakları, dudaklarının kenarından ait oldukları yeri, dudaklarını bulunca hiç vakit kaybetmeden karşılık verdi. Yaramaz parmakları sakallarının arasından adamın saçlarına yöneldi. Dudakları ayrılınca ilk konuşan Yağız oldu.

"Öyle çok seversin ki bazen ölmek ağır gelir, yaşamak boynunun borcu... İşte öyle seviyorum seni."

Naz, Yağız'ın hastane odasına son bir kez bakarken koca bir ayı hastanede nasıl geçirdiklerini düşünüyordu. Yağız nasıl girmişti şimdi nasıl çıkıyordu bu odadan. Yağız onu sevdiğini bile bu odada söylemişti. Adam elini uzattığında da hâlâ bunları düşünüyordu. Kendisine uzatılan eli tuttu ve odadan çıktılar.

İnsanın hayatta yaşadıkları ne kadar garipti. Düşmez kalkmaz bir Allah vardı ne de olsa. Günlerce ağlayışlarına ve bekleyişlerine bu koridor şahit olmuştu; ama şimdi... Sanki o koridora nispet yaparmış gibi sevdiği adamla el ele yürüyordu. Gözyaşları değil gülüşleri vardı bu kez yüzünde. Doktor ve hemşirelerle vedalaştılar. Ne de olsa bir süre için hastane ev gibi olmuştu onlar için.

Sarp onları Hasan amcanın arabasıyla almaya gelmişti. Arabaya bindiklerinde Yağız'ın eli hâlâ Naz'ın elindeydi. Bırakmamacasına tutuyordu genç adam. Kadının da bırakmaya niyeti yoktu. Şimdiden sonra neler olacağını oldukça merak ediyordu. Ama şimdilik sadece... Elini tuttuğu adamla beraber uyuyacağı huzurlu bir uykuyu düşünüyordu. Diğerleri... Şimdilik bekleyebilirdi.

Yirmibirinci Bölüm

Uykuyla uyanıklık arasındaki o ince çizgide gezinen adam, gözlerini yavaşça açmaya başladığında ki bunun için oldukça isteksizdi, tekrar uykunun kollarına bırakmayı denedi kendisini; ama başarılı olamadı. Burnuna dolup huzur veren o tanıdık kadınsı kokuyla dudaklarına bir gülümseme yapıştı. Gülümsemesi, kulağına gelen kadının sesiyle daha da genişledi. Kuş cıvıltısı kadar huzur vericiydi o ses. Yatakta gerinirken sağ tarafına doğru dönerek dirseğinden destek aldı ve başını eline yasladı. Bu kez uyku sersemi olan gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için olabildiğince açılmıştı. Yüzündeki gülümseme ise yerli yerindeydi.

Kadın tuvalet aynasının önünde oturmuş bir yandan bir şarkı mırıldanırken bir yandan da özenle makyajını yapıyordu. Adam kadının makyajla şekillenen her bir ayrıntısına dikkat kesiliyordu. Her bir makyaj darbesiyle kadın, güzelliğini belirginleştiriyordu. Güzel gözlerini saklayan göz kapaklarına keskin bir hat hâlinde

siyah bir şerit çektikten sonra kirpiklerini belirginleştirmek için rimel kullanırken adamın bakışları kısıldı. Elmacık kemiklerinde gezinen fırçanın ardından dudaklarını renklendiren rujla her şey tamamlanmış gibiydi. Kadın rujunun iyice dağılması için alt ve üst dudaklarını birbirine bastırırken adamın gülümsemesi iyice genişledi. Kadınların silahları kesinlikle çok... Ama çok tehlikeliydi!

Narin parmaklarını gür saçlarına daldırıp başının üzerinde toparlayarak atkuyruğu yaptığında adam manzaranın enfesliğiyle alt dudağına dişlerini geçirdi. Kadının gerdanı açıkta kalmışken önce o kısma öpücük kondurmalı, ardından da dalgalı saçlarının arasında parmaklarını daldırarak onu kendine çekmeli sonra... Kadının mırıldandığı şarkının sözlerinin farkına varmasıyla düşüncelerinde yapmak için tuttuğu şeyleri bir kenara bıraktı. Yüzüne alınmış gibi bir ifade takınarak kadının dikkatini üzerine çekmek için konuşmaya başladı. "Demek ben zalimim, öyle mi?"

Kadın aynada adamla göz göze geldikten sonra ellerini bağladığı saçlarından çekerek adama doğru döndü. Yüzünde pırl pırl bir gülümseme vardı.

"Günaydın." Adam yüz ifadesini değiştirmeden "Günaydın," diyerek cevap verdi.

Naz adamın yüz ifadesine bir anlam yükleyemedi. Gerçekten şarkının sözlerine alınmış olamazdı, değil mi? Ama şu an yataкта yatan adamın son zamanlarda bebekten farksız tavırlarıyla alınmış olması da muhtemeldi tabii.

"İyi uyudun mu? Yerini yadırgamadın umarım."

Kadının yüz ifadesindeki beklenti öyle belirgindi ki yüz ifadesindeki ciddiyeti sürdürmekte zorlanıyordu genç adam. Ama onunla uğraşmayı böylesine özlemişken bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Bilemiyorum. Beni buraya getirmeye ikna ettiğinde benimle uyuyup benimle uyanacağını sanıyordum. Bu şekilde ben kendi

yatağımda da uyanabilirdim. Yani hayır yadırgamadım diyeceğim; ama... Benim yatağımda ben uyurken bana sokulup uyuduğumu zannederek usulca öpen birisi olmadığı için... Sanırım yadırgadım. Keşke her sabah yerimi bu şekilde yadırgayarak uyanabilsem," dedi yarım bir gülüşle.

Demek uyurken numara yapıyordu. O, adamın ilaçların etkisiyle uyuduğunu düşünürken gizliden gizliye bu öpücüklerin tadını çıkartıyordu. Ama... Ama dayanamamıştı. Öyle masum uyuyordu ki HAYIR! Öyle masum uyuma numarası yapıyordu ki dayanamamıştı genç kadın.

Buna sinirlenmeliydi; ama... Sinirlenmiyor aksine... Utanıyor muydu yoksa?! Yanaklarına ateş basmasının başka bir açıklaması olamazdı. Bu utanma durumu sanırım her yaş için geçerli bir durumdu. Komodinin üzerine bıraktığı daha önce hazırlamış olduğu kahvaltı tepsisine uzandı ve ayağa kalktı. İnsan ilk yaşadığı özel şeylerden utanmamalıydı; ama buna pek de engel olamıyordu. Nasılsa bir gün alışırdı değil mi?

Utancını tepsinin ardına saklayarak adamın yanına gitti ve yatağa oturdu. Adam da sağ elinden destek alarak yarım oturur pozisyona geçti.

"Ee birinin evimize ekmek getirmek için çalışması gerek. Bu hâlde bunu sen yapamayacağına göre... Bu iş bana düşüyor."

Bu sözlerle adam yüzünü buruşturdu. Oturmak onun yapacağı son şey bile değildi! Üç ay istirahatliyken nasıl geçecekti günler... Tabii ki biricik hemşiresi Naz, sevdiği tek kadın Naz ve çene yarıştırmaktan deli gibi zevk aldığı rakibi Naz ile birlikte... Gözleri kadının kucağındaki kahvaltı tepsisine takıldı. Bir büyük bardak portakal suyuna eşlik eden mükellef bir kahvaltı tabağı duruyordu karşısında. Servis tabağının yanındaki küçük tabakta ise birkaç tane hap vardı. Kadın özenle yaptığı omletten bir parça keserken konuşmaya devam etti.

“Tüm birliğin evli olduğumuzu düşünüyor ve onların kocama iyi bakmadığını düşünmelerini istemiyorum. O yüzden kahvaltını yaptığından ve ilaçlarını içtiğinden emin olmalıyım. Hem anlayamadığım bir şey var. Onlara nişanlı olduğumuzu söyledin sanıyordum.”

Kadının bu şekilde üzerine titremesine bayılıyordu. Burada kaldığı sürece bu durum devam edeceğe benziyordu ve bunu sonuna kadar kullanmakta kararlıydı. Bunu yaparken de kendisini zerre kadar kötü hissetmeyecekti.

“Onlara değil üstlerime söyledim. Onlar gerçeği bilirken diğerleri pek önemli değil,” dedikten sonra devam etmişti. “Sen onları endişe etme. Kimse benim senin gibi bir karım varken sağlıksız olduğum ihtimalini düşünmez. Hatta benim dünyadaki gelmiş geçmiş en sağlıklı insan olduğumu düşünürler.”

Naz soru dolu bakışlarla adama bakarken adam devam etti. “Malum beraber olduğumuz zamanımızın çoğu yatakta geçiyor. Yani sen... Onlara aldırış etme bir tanem.”

Genç kadının omleti parçalara ayırmak için uğraşan eli öylece kalakaldı. Adamın yüzünü incelediğinde o şahane gülümsemesinin yerli yerinde olduğunu gördü. Kızmayacaktı! Kızamıyordu zaten. Kadının yüzünde de adamın gülümsemesine eşlik eden bir gülümseme belirmişti.

Adamın ağzına doğru uzattı çatalı. Adam omleti yavaşça çiğnerken açıkçası tadından oldukça tedirgindi. Bu kadını tapıncasına seviyordu; ama yemekleri için aynı şeyler geçerli değildi. Gerçi omlet oldukça güzel olmuştu; ama şu anki açlığının üstünden kesinlikle bir kahvaltı gelemezdi.

“Anlaşılan o ki narkozun etkisi yavaş yavaş geçiyor. Dilin çözülmeye başladı,” dedi genç kadın gülerken.

“Narkoz bana engel olmak için yeterince etkili değil tatlım özellikle de dilimle yaptığım şeylere.”

Genç kadın ufak bir kakhaha atarken elindeki çatalı tepsiye bıraktı. Anlaşılan oydu ki Yağız formundan hiçbir şey kaybetmemişti. Bu demek oluyordu ki karşı atakların da zamanı gelmişti. "Emin misin hayatım? Hiç mi etki etmedi?" dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Adam kadının kucağındaki tepsiyi alarak komodinin üzerine bıraktı. Bunu daha önce birçok kez kanıtlamış olsa da kadın tekrar kanıt istiyorsa onu geri çevirmeyecekti. "Bundan şüphen mi var tatlım?" dedi yüzünü kadının yüzüne yaklaştırarak. Nefesini yüzüne doğru bırakırken kadının aldığı sık nefesleri hissedebiliyordu.

Birden neye uğradığını şaşırان Naz, kendisini yatakta buldu. Şaşkınlıkla kapatmış olduğu gözlerini yavaşça aralarken üzerine doğru eğilmiş olan adamla karşılaştı. Adamın koyulaşan mavi gözlerinde akıl almaz bir bakış vardı. Beklenti dolu ve... Tam olmak ister gibi.

Adam ağırlığının bir kısmını üstüne bırakmış sağlam olan koluyla kadını yatakla kendi arasında sıkıştırmıştı. Kalbinin hızına dur diyemezken göğsü inip kalkıyordu. Üzerindeki, adamın hafif ağırlığı bile o an ona öylesine zevk veriyordu ki buna anlam veremiyordu. Anlamsızdı; ama durum buydu işte. Adam başını boynuna indirdiğinde nefesini tutmak zorunda kaldı. Adamın dudaklarının nemlendirdiği teni dalgalar hâlinde tüm vücuduna sinyal gönderirken, duyduğu hazla gözlerini yumdu. Daha aşağılara inen dudaklar sanki dokundukları yerde ateşten iz bırakıyorlardı. Gömleğinin açık olan düğmelerinden yolunu bulmuşken göğüslerinin oluğunda durdu. Genç kadın gözlerini zorlukla açarak adama baktı, adamsa komodinin üzerindeki saate bakıyordu. Adamın yüzündeki kasılmış ifade yerini seksi bir gülümsemeye bırakırken nefesini kadının göğsüne doğru bıraktı.

"Zamanın var," diye mırıldandı yavaşça.

Genç kadının aklı bulanmış, hiçbir şey düşünemiyordu. Tüm vücudu daha önce yaşamadığı bir deneyim için ihtiyaçla sızlar-ken “Ne için?” diye sordu. Adamın durmasıyla büyük bir hayal kırıklığı sarmıştı bedenini.

“Makyajını tazelemek için,” diyen adamın dudakları, kendi dudakları üzerindeki yerini almışken o hayal kırıklığı da sadece hayalde kalmıştı.

Dudaklarına talan eden dudaklara izin veren kadın, tüm hâkimiyeti bedenine bıraktı. Çünkü şu an ne adamı olabildiğine kendine çeken eller ona aitti ne de dudaklarında hâkimiyet kurmuş dudaklara karşılık veren dudaklar. Parmaklarını adamın kömür karası saçlarına dolayarak var gücüyle kendisine doğru çekti. Bu hamleyle adamın ağırlığının neredeyse tümünü üzerinde hissederken kendisine ait olduğu aklına bile gelmeyecek bir mırıltı dö-küldü dudaklarından. Tüm kalbi bu adama aitken vücudunun da ait olmak istemesi ne kadar garip olabilirdi ki?

Kadının elleri içgüdüsel olarak adamın vücudunda dolaşırken aslında adamın üzerinde nasıl bir etkisi olduğunun farkında değildi. Adamın tüm kasları ihtiyaçla kasılırken yarasının acısını umursamadı. Şu an daha büyük bir acıyla baş etmekle meşguldü. Kadın tam bir teslimiyetle önüne uzanmışken, tüm teni ona olan ihtiyacıyla kavruluyordu. Herhangi bir kadına değil... Sadece ve sadece ona. Dili kadının dudaklarında keşfe çıkmışken ağzında patlayan o tat inanılmazdı. Adam üzerinde bilinçsizce dolaşan ellerden kadının bu konuda acemi olduğunu anlamak zor değildi; ama işin kötüsü... İlk defa Yağız bir kadın üzerinde kendisini acemi hissetmişti. Sanki teni ilk defa bir kadını tadıyor gibi davranı-yordu. Demek ki insan sevdiğinde her şeye sil baştan başlıyordu.

Kadının iniltisi dudaklarında kaybolurken tüm ağırlığını kadın-nın üzerine bırakarak bedenini ona yasladı. Kadının titreyen be-deni hafifçe kasılırken, bu kasılmayı hisseden Yağız’ın içinde tarifi imkânsız bir mutluluk belirdi. Sevdiği kadını daha önce biriyle

paylaşmış olma düşüncesine dayanamazdı çünkü! Bu kadın ne olursa olsun ilk ve tek olarak sadece ona ait olacaktı. Ama bunu aceleye getirmeye niyeti yoktu.

Adamın iniltisi kadının dudaklarında kaybolurken adam dudaklarını kadının dudaklarından ayırdı. Ama alınları birbirine değerken nefesleri birbirine karışıyordu. Kadın gözlerini açtığı anda ilk karşılaştığı şey hazla koyulaşmış bir çift mavi göz oldu.

"Canını mı yaktım?" dedi kadın panikle.

Adam gözlerini kapattı. "Evet, oldukça yaktın hem de. Ve yine de... Zalim olan benim öyle mi?" diyen adam aldığı derin bir nefesle birlikte kahkaha attı.

Kadın şok olmuş bir ifadeyle adamın sağlam olan omzuna hafifçe vurduğunda adam sanki canı acımış gibi yüzünü buruşturarak inledi.

Şu an duygudan duyguya sürüklenirken bu adam durmuş ona acıdan bahsedip oyun oynayabiliyordu! Demek ki iyileşmeye oldukça yaklaşıyordu. "Şu an gözüme oldukça zalim görünüyorsun!" dedi kızgınca.

Adam kadının üzerindeki ağırlığını çekmeden acı veren bir yavaşlıkla sağ elini kadının kalçalarına yerleştirdi. O el usulca göbeğinin üzerinden göğüslerine ulaştı ve kalbinin olduğu yerde durdu. Kadının koyulaşarak buğulanmış yeşil gözlerine ardından da aralık duran nemli dudaklarına baktı.

"Şimdilerde kalbinde hiçbir etkim yok mu peki?" diye mırıldandı kadının dudakları dudaklarına değerken. Kadın zorlukla mırıldandı. "O sözler şarkıya ait, bana değil..."

Dudakları bir kez daha birleştğinde Yağız tekrar geri çekildi. Bu çok ama çok fazlaydı. Daha fazla ileri giderse duramamaktan korkuyordu. Birkaç dakika öylece durarak nefesini düzene sokmak için uğraştı. Yaralı olmasa kesinlikle şu anda duruma hız kazandırmış olabilirdi. Elleri kadının kıvrımlı hatlarına dokunamamanın acısıyla uyuşmuştu. Kadın kıpırdanmaya başlayınca adam

dişlerini sıkı. Kadın, adamın durumunu tam olarak tahmin edemiyor olsa da adam kadının bedeninin şu an kesinlikle kendisine oyun oynadığını düşünüyordu.

“Biraz daha altımda kıpırdanmaya devam edersen seni okula gönderecek gücü kendimde bulamayabilirim,” diyerek ağırlığını kadının üzerinden aldı ve yanına uzandı.

Kadın birkaç dakika önceki sahnenin mahremiyetiyle kıpırmızı kesilmek üzere olduğunu hissediyordu. Yağız’ın olduğu tarafa bakmaktansa başını aksi yöne çevirmeyi tercih etti. Gözleri dalgınlıkla orada gezinirken komodinin üzerindeki saati fark etti ve... Geç kalmak üzereydi!

Hızla yataktan kalkarak boy aynasında kendisini incelemeye başladı. Ruju hiç sürülmemiş gibi yok olmuştu sanki. Ama dudakları kanın hücum etmesiyle doğal bir kırmızılığa bürünmüştü. Dağılmış saçlarına söyleyecek tek kelimesi dahi yoktu!

İzlemekte olduğu kadının panik ve utangaç hareketleri öylesine hoşuna gitmişti ki yatak başlığına sırtını yaslayarak onu izlemeye başladı. Şu anki utangaçlığı yapan kişinin, lafını esirgemeyen o kadın olduğuna inanmak oldukça zordu. Kadın kendisini üzerinde düzeltmelerine devam ederken onu bu sabah ilk kez baştan aşağı süzme şansı buldu. Muntazam bacaklarını parlak gösteren ince çoraplarla başladı incelemesine. Ardından dizlerinin üzerinde biten dar eteğe. Bu etek var olanı daha çok göstermek hatta insanın gözüne sokmak için özenle dikilmiş olmalıydı; çünkü kadının biçimli kalçalarını tüm yuvarlaklığıyla gözler önüne seriyordu. Kabul etmesi gerekiyordu. Kadın üzerindeki mükemmel derecede iyi taşıyordu. Sıra üzerindeki gömleğe geldiğinde gülümsemesi hafifçe donuklaşırken damarlarında dolağan kıskançlık zehrine dur demeye çalışırken bir yandan da birkaç dakika önce yaşananların buna pek yardımı dokunmuyordu.

“Hayatım?” diye seslendi. Kadın ona dönerken bir yandan da karışmış atkuyruğu saçını açmaya çalışıyordu. “Gömleğinin üst

düğmesini kapatmayı unutmuşsun,” dedi hafif çatmış olduğu kaşlarıyla. Şu anda yapacaklarından kendisi de pek emin değildi; çünkü şu dakika içindeki Yağız’a kendisi de oldukça yabancıydı.

Kadın bakışlarını göğüslerine indirdikten sonra saçlarıyla ilgilenmeye devam etti. “Hayır unutmadım.”

Yağız’ın tek kaşı ister istemez havalandı ve yataktan kalkmak için hamle yaptı. Tüm neşesine bu önü bir tık açık olan dar gömleğin gölge düşürmesine izin vermeyecekti. Sevdği kadına ne yapması gerektiğini söyleyecek değildi tabii ki. Onun giydiklerine karışmak gibi bir niyeti olmasa da şu an karışmamak için kendini zor tutuyordu. Yine de... Yapmayacaktı!

“Sen bir kamu personelisin, değil mi?” dedi kadının arkasından durarak. “Evet,” diyen kadın sorunun amacını anlayamayarak adama döndü. Adam bakışlarıyla kadının göğüslerini işaret etti. “Hadi sen kamu personelisin de bunlar da mı kamuya açık?”

Kadın şaşkınlıkla adama baktı ve ne dediğini anlamaya çalıştı. Biraz önce yaşananlar sonrasında sanki kan beynine anca gidiyormuş gibiydi. Adamın sözleri altındaki imayı anlayınca ufak bir kahkaha attı. Yağız bariz bir şekilde onu kıs-ka-nı-yor-du!

Adamın yüzünün aldığı şekli görünce içinde biriken kahkahayı tuttu. Ama onunla uğraşma şansını kaçırmayacaktı. Ne de olsa bu fırsatı her zaman elde edemiyordu. “Hayır, tatlım bunlar şahsa özel,” diyerek gülümserken, adam hiç istifni bozmuyordu.

“Buradan bakılınca halka açık görülüyor oysaki,” dedi Yağız. *Kapat şu lanet olasıca düğmeleri,* diye resmen inliyordu içindeki adam. “Ama mademki şahsa ait, o şahıs muhakkak durumdan rahatsız olacaktır. Kimse sahip olduğu bu değerli güzelliklerin göz önüne serilmesini istemez. El uzatan olur.”

“Desene iyi ki ait oldukları şahıs benim,” diyen kadının gülümsemesi daha da genişlese de adamın kaşları hâlâ çatıktı.

Buna aldırmayarak adama sırtını döndü ve bozulan saçlarını şekillendirmeye devam etti. Belinde hissettiği hafif dokunuşu

yaptığı işi bırakmak zorunda kaldı. Adamdan yayılan sıcaklığı sırtında hissedebiliyordu. Belindeki eller yavaşça sırtından göğüslerinin altına ulaşmışken, adamın sağ kolu oradaki yerini alarak kadını bedenine yasladı. Adamın kolunun alttan yaptığı baskıyla kadının göğüsleri daha büyük görünüyordu. Kadın başını adamın sırtına yaslayarak boy aynasından adamın gözlerine baktı. Işıldayan mavi gözlerin sahibine ait dudaklar çapkın bir gülüşle kendisine bakarken sağ eli hafifçe göğsünü okşuyordu. Göğüsleri sanki bu ilgiyi bekliyormuş gibi hassaslaşırken göğüs uçlarındaki karıncalanmayı hissedebiliyordu. Vücudunun bu kısımlarının bu kadar hassas ve ilgiye muhtaç utanmazlar olduğunu hiç fark etmemişti! Sanki kendilerini okşayan o elin sahibinin boyunduruğu altına girmek için isyan ediyorlardı.

“Sana ait olduklarına emin misin tatlım? Onlar hiç öyle söylemiyor çünkü,” diyen adamın dudakları kulağının yanındaydı. Sesi kulağına uğultu gibi geliyordu. Adam boynuna masumane bir öpücük bıraktığında dengesini kaybetmemek için kendisini sıkıştıran kola tutundu. Böyle giderse bugün kesinlikle bu evden çıkamayacaktı. Aldığı hazla gözlerini kapattı.

“Okula geç kalıyorum,” diye mırıldandı zorlukla ve istemeden de olsa adamın kolları arasından çıktı. O kolların arasından çıkmasıyla tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Kadın bir şeylerle meşgul olmak istercesine saçlarıyla oynamaya devam ederken adam yatağa yöneldi. Bedeni hiç iyi bir durumda değildi! Sağ kolunu başının altına alarak kadının sözlerine kulak verdi. “Mutfakta acıkınca yemen için bir şeyler hazırladım. Isıtman yeterli. Kahvaltını yaptıktan sonra ilaçlarını içmeyi de unutma. İlaçları sevmediğini biliyorum; ama ihmal etme lütfen. Kendin için,” diyen kadın, adama doğru döndü.

Yemek ve ilaç lafını bir arada duyan adam yüzünü buruşturdu. Kadın gülmeden edemedi. “Yemek konusunda endişe etme. Seni kasıtlı olarak zehirlemek gibi bir isteğim yok, bu yüzden...

Yemekleri Sema hazırladı. Yani zehirlenmek gibi bir ihtimalin yok. Gönül rahatlığıyla yiyebilirsin."

"Başka yapmamı istediğin bir şey var mı tatlım?"

Adamın sözlerini duyan kadın kapıya yönelmişken geri dönerek yatağın önünde durdu. Adamın olur olmadık zamanlarda bedeni üzerinde kolay bir şekilde hâkimiyet kurması kendisini ona karşı zayıf hissettirse de kendisi de adamın üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğunu biliyordu ve bu sabah adamın ona yaptıklarından sonra tatlı bir intikam alma isteği uyandı içinde. Kadınsal güdülerini onun üzerinde kullanmadan gidemezdi, değil mi? Ve... Bu sayede adamın evde geçireceği boş vakti, onunla olan düşünceleriyle dolardı. Kendisini yaramaz kız çocukları gibi hissetse de buna aldırmadı. Yatakta dizlerini üzerinde durma pozisyonu alırken ellerini de yatağın üzerine koydu. Emekleyerek adamın yanına yaklaştı.

Adamsa eğilmenin etkisiyle sere serpe ortaya çıkan kadının göğüslerinden bir an için gözlerini alamadı. Kadın yanağını yanağına yasladığında kıskırtıcı bir sesle konuştu.

"Unutmadan... Ben gelene kadar kendini tek parça tutmaya çalış," diyen kadın dudaklarını adamın şaşkınlıkla aralanmış dudaklarına yapıştırdı ve adam karşılık vermek için hamle yaparken geri çekildi. Yataktan hızla doğrularak saçlarını savurdu ve "Hoş-ça kal koca bebeğim," diyerek odanın kapısından çıktı.

"Bekle tatlım! Seni okula ben bırakacağım," diyen adamın sesiyle ufak bir kahkaha attı; ama durmadı. Odadan adamın hazırlandığına dair sesler geliyordu.

"Gerek yok hayatım. Ben Sema ile giderim. Senin evden çıkman yasak!"

Çizmelerinin fermuarlarını çekip portmantodaki montuna uzanırken adam montu elinden aldı. Giymesi için montu tuttuktan sonra kadının şalını alan adam özenle kadının boynuna doladı. "Göğüslerinden soğuk alıp ciğerlerini ısıtmeni istemeyiz değil mi? Bir hasta bile bizim için yeterince fazla."

“Hakkından geldiğimi düşünüyorum,” dedi kadın gülümseyerek.

Adam kadına düğmelerini kapattıramamanın sinirini içinde yaşarken elini kömür karası saçlarından geçirdi. Ardından kadının uzun saçlarını mantonun içinden çıkartarak şalın üzerine doğru dağıttı.

“Böyle daha iyi. Hem... Emanetlerime sahip çıksan iyi edersin.”

Adamın dudakları gerilmişken kadın öpmeden duramadı. Küçük bir öpücüğün ardından dış kapıyı açtı. “Emanetlerin bende güvende hayatım, merak etme,” diyerek adama göz kırptı. Eş zamanlı olarak karşı dairenin kapısı da açıldı ve Sema hazır olarak dışarı çıktı. “Hadi sen ayakta kalma, içeri geç,” dedi Naz.

“Peki. Hayırlı işler size hanımlar. Dikkat edin.”

İki kadının gidişlerini izledikten sonra Naz’ın yatak odasına giderek odanın camından sokakta yürüyüşlerini izledi. Yağız bunun intikamını elbette ki alacaktı ve kadın bırakın gömleğin düğmelerini açık bırakmayı hayatında bir daha gömlek giymeyecekti!

Naz ve Sema yolda ilerlerken, Naz nasıl bu hâle geldiklerini düşünüyorlardı. Adam hastaneden çıkalı birkaç gün olmuş şimdi ise ikisi Naz’ın evinde kalıyorlardı. Sema bu durum için oldukça ısrar etmiş kendisinin Yağız’ın evinde kalabileceğini söylemiş, bunun için de adamın yalnız kalmaması gerektiğini ve ilgiye ihtiyacı olduğunu ileri sürmüştü. Aslında Naz, Yağız’ın evinde kalmayı planlasa da adamın birlikten arkadaşları geçmiş olsuna gelirler düşüncesinin yanında iddia olayı yüzünden Yağız, Naz’a taşınmıştı. Şimdiyse aynı odayı hatta aynı yatağı paylaşıyorlardı. Yağız bir dakika olsun yanından ayrılmasını istemiyordu. Neydik ne olduk derken olanlara inanmakta oldukça zorluk çekiyordu.

“Sana ne kadar teşekkür etsem az canım benim. Evini elinden almış gibi olduk,” dedi genç kadın mahcubiyetle.

“O nasıl söz öyle? O evin yarısı da senin. Hem... Fena mı Yüzbaşımızın evinde tek başıma ve yarım kira verip tek başıma bir

evde kalıyorum. Ama yanlış anlama seninle aynı evde kalmaktan zerre kadar şikâyetim yok; ama bu da işin avantajı. Ayrıca..." diyen Sema, Naz'ın koluna girerek devam etti. "Biliyorsun ki tek kişilik yataklar çift kişilikler kadar rahat olsa da benim gibi uykusunda çok hareket eden insanlar için çift kişilik ideal ve benim yatağım tek kişilikti. Ama sevdiceğinin yatağı çift kişilik baya rahatına düşkünmüş Yüzbaşımız."

Naz, duyduklarının garipliğiyle Sema'nın yüzüne baktı. Kadının kendisine takılmayı sevdiği her hâinden belliydi. "Şu suratının hâlini görmeni isterdim tatlım. Adamın yatağında yatmam bile seni rahatsız ediyor, değil mi? Bu adama hangi ara bu kadar âşık oldun sen, ah ahh? Ama çok düşünceli bir sevgilin var. Benim için dolabının bir kısmını boşaltmış ve yeni nevresim takımı açtı, düşün. Evi de çok derli toplu."

Sema'nın söyledikleriyle yüzünde bir gülümseme belirdi. Onun söyledikleri bile adamı kıskanması yetmişken, adamın sabah yaptıklarına hak vermemek mümkün değildi. Yağız'ın içten deliye döndüğüne emindi; ama dışarıdan pek belli etmese de her zamanki hâinden çok farklı bir adamla karşılaşmıştı bugün.

"Bana kalırsa benim evden çıkmam benden çok sizin işinize gelmiş. Bu, yüzündeki aptal gülümsemeden ve kan gelen o güzel dudaklarından belli güzelim. Eğer ben o evdeyken böyle şeyler yapıyor olsaydınız!... Aman Allah'ım bir duvar ötemde hem de... Kesinlikle çatlardım!"

Kızın sözlerine ufak bir kahkaha atarken, içinden Sema'nın böyle bir durumda neler yapabileceğini düşündü. Çok yakında onu da bu şekilde görebilirdi belki. Onun hakkında çok ciddi planları vardı. Hem yardımda oldukça sağlam bir kaynaktandı.

"Sen dur bakalım tatlım. Senin de sıran gelecek," dediğinde okul kapısından içeri girmişlerdi.

Okulda geçirdiği bir günün sonrasında tüm kasları biraz olsun dinlenmek için kendisine yalvarıyordu. Bugün çok hareketli

bir gün geçirmişti ve adamla yiyeceği güzel bir yemek sonrasında onun kollarında uyuklama planları yapmaya başlamıştı. Sabah yaptığı kıskançlık aklına geldikçe içinden gülmek geliyordu. Evet, gerçekten de gömleğinin düğmesini kapatmayı unutmamış kasıtlı olarak açık bırakmıştı. Okulda ceketini çıkardığında ilk işi adamın kapat demeden kapatırmaya uğraştığı o düğmeleri zevk alarak kapatmak olmuştu.

Eve geldiğinde Yağız'ı rahatsız etmemek için kapıyı çalmak yerine anahtarıyla açtı. Evden çok net bir ses gelmiyordu. Adam uyuyor olmalıydı belki de. İlaçları biraz olsun uyku yapıyordu. Girişte ayakkabılarını çıkartırken bir şey takıldı gözüne. Orada olmaması gereken bir şey... Çizmelerini kenara koyarken bakışlarını kısarak o şeye baktı. Bu bir kadın ayakkabısıydı ve... Ona ait değildi. O zaman! Orada ne işi vardı?! Ya da doğru soru... Evde kim vardı?! Hızla montunu çıkartarak portmantoya astı.

"Ben geldim hayatım!" diye seslendi içeriye doğru. "Salondayız tatlım," diyen adamın sesiyle hızlı adımlarla salona yöneldi.

Yız? O yokken bu evde sevgilisiyle yalnız kalan kadın da kimdi? Salona girdiğinde ilk göz göze geldiği kadın oldu. Kadının yüz ifadesinde garip bir şey vardı; ama Naz için bunu çözümlemek uzun sürmemişti. Memnuniyetsizlikti bu. Kadın belli ki Naz'ı gör-düğüne sevinmemişti. Neyse ki düşünceleri karşılıklıydı.

"Vildan Hanım, Öyküm'ün halası, bana pansuman yapmaya gelmiş," diyen adama bakmadı bile Naz. "Hoş geldiniz," dedi Naz zoraki bir gülümsemeyle.

Öyküm'ün meşhur halası buydu demek. Kız halaya oğlan dayıya benzer diyen büyüklerimiz yine doğru söylemişlerdi. Çünkü Öyküm halasına çok benziyordu. Ama ortada şöyle ters bir durum vardı. Öyküm ne kadar hoş bir kıza halası o kadar iticiydi.

"Neden zahmet ettiniz biz hastaneye giderdik."

Naz hoşnutsuzluğunu gizlemeksizin konuşmuştu. Bu kadın bu saatte onun okulda olduğunu bile bile buraya gelmiş olmalıy-

di. Evli bir adamın evinde karısı evde olmadan gelmek de nevar nesi oluyordu! Tamam, evli değillerdi; ama öyle gibilerdi. Göz gibilerdi...

"Yüzbaşımız hastanelerle uğraşsın istemedim," diyen kadın Yağız'a gülümsedi.

Ama o gülümseme...Nasıl bir gülümsemeydi öyle?! Karşısında evli olduğu cümle âlem tarafından bilinen bir adam vardı ve karısı ile aynı metre kare içindeyken gözünün içine baka baka düşünmek ve yapmak hangi akla mantığa sığardı?

"Çok nazıksınız; ama hastaneler bu durumlar için var."

Bu sözler sonrasında kadının gülümsemesi biraz olsun solmuştu. Zaten solmasaydı Naz, soldurmak için kafasında türlü şeyler planlamaya başlamıştı. "Madem buraya kadar zahmet ettiniz... Hemen pansumanı yapın da biz sizi daha fazla meşgul etmeyelim," dedi kadına. "O nasıl söz, bu zahmet değil benim görevim," diyen kadın gülümseyerek ayağa kalktı.

Naz kadına sarf ettiği cümlelere eşlik eden yüz ifadesinde istenmediğini anlaması için bariz işaretler yaparken, anlaşılan kadının bunların anlamını Naz kapıyı gösterdiğinde anlayacaktı.

"Evlere servis de görevinize dâhil mi?" Naz'ın sarf ettiği sözler sonrasında Vildan gülümsemeyi bıraktı. Genç kadın adamın oturduğu tek kişilik koltuğun kol kısmına kalçasını dayayarak kollarını adamın omuzlarına yerleştirdi.

"Hayatım biraz uzan, fazla ayakta kalmanı istemiyorum. Vildan Hanım pansumanını da yatak odamızda yapar. Hem Sabah seni yeterince yordum zaten," derken son kısmını fısıldamış olsa da odadaki diğer kadının duymamış olması imkânsızdı.

Yağız olup bitene sesini çıkartmıyor, sadece izliyordu. Naz'ın her şeyi belli eden yüz ifadeleri kıskandığının kanıtıydı. Bunun verdiği zevkle sevdiği kadına gülümsedi. Bu oyuna seve seve dâhil olabilirdi. "Evet, gerçekten yordun; ama... Yararak olmasam daha çok yorulabilirdik ikimizde."

Adamın böyle bir cevap vermesine şaşırmaması gerekiyordu; ama şaşırmıştı. Daha doğrusu utanmıştı. Yanaklarına kan hücum ederken gözleri karşılarında duran kadına takıldı. Kadının yüzü bariz bir şekilde düşmüştü. "Madem çok yorgunsunuz, ben bir an önce pansumanınızı yapayım siz de dinlenin," dedi kadın.

Yatak odasına geçtiklerinde Yağız yatağa sırtını yatak başlığına yaslayarak uzanmış, Vildan da adamın yanına yatağa oturmuş, çantasından çıkardığı malzemeleri komodin üzerine diziyordu. Naz ise onların yanında ayakta dikiliyordu. Her şey bitip de sıra adamın tişörtünü çıkarmaya gelince Naz'ın içindeki bir şeyler içini kemirmeye başladı. Normal bir hemşire olsaydı kesinlikle böyle hissetmeyeceğinden emindi; ama bu kadın normal bir hemşire değildi!

Adamın tişörtünü çıkarmasına yardımcı olduktan sonra karşılaştığı manzara her zamanki etkisini bırakmıştı üzerinde. O bronz tene dokunma isteği damarlarında kol gezerken, Vildan adamın sargılarına dokunarak yavaşça açmaya başladı. Sargıların açılmasından sonra pansumanı yapılırken Naz bakışlarını kadının ellerinden ayırmıyordu. Kadının iki eli de adamın göğüslerinin üzerindeydi. Allah aşkına bu sadece basit bir pansumandı!

Naz gözlerini kadının ellerinden ayıramazken, adam da Naz'ı inceliyordu. Kadının üzerinde kıskançlık duygusu o kadar güzel durmuştu ki ruhu okşanmış bundan ayrı bir haz almıştı. Ne de olsa sabah da kendisi aynı duruma düşmüştü. Tabii kısmen... Ve...

"Bu kullandıklarınızı herhangi bir eczaneden temin etmemiz mümkün mü?" dedi Naz, Vildan'a. Yaptığı işten başını kaldırmayan Vildan "Evet. Elbette," diyerek cevap verdi.

"O zaman işiniz bittikten sonra isimleri benim için not ederseniz sevinirim. Pansumanı ben de yapabilirim."

Demek hemşiresi olmaya karar vermişti Naz. Bu durum daha zevkli bir hâl almaya başlamıştı.

Pansuman bittikten sonra Naz, Vildan'a dış kapıya kadar eşlik etmişti.

Aşkın Naz'lı Hali

"Size de büyük geçmiş olsun. Hastaneye git gel oldukça yorulmuş olmalısınız."

"Teşekkürler; ama bu benim için yorgunluk olmadı. Sonuçta hastanede yatan eşimdi."

"Böyle durumlarda hanımlar eşlerinin yanında kalırlar. Bu şekilde fiziksel yorgunluğunuz daha az olabilirdi. Açıkçası eşinizin yanında kalmamış olmanız beni oldukça şaşırttı. Malum birinci derece akrabasıdır." Son kısmı bastırılarak söylenen cümleyle Naz'ın kaşları çatıldı. "Hem okul hem hastane... Durumu abime bildirerek mazeret izni alsaydınız oldukça rahat ederdiniz."

"Dediğim gibi eşim için yaptığım hiçbir şey benim için yorucu olmadı. Bilhassa severek ve isteyerek yaptım."

"Cüretimi mazur görün; ama... Yüzbaşımla ne kadar zamandır evlisiniz?"

"Uzun zamandır. Neden?" dedi Naz merakla.

Bu kadın bir şeyler mi biliyordu da böyle imalı sorular soruyordu?! Mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı.

"Biz Yüzbaşımı bekâr sanıyorduk da evli olduğunu duyduğumuzda şaşırdık."

"Biz derken?"

"Revirdeki arkadaşlarım."

"Revirde birlikteki bekârlar mı konuşuluyor?" diyen Naz'ın yüzünde tedirginliğine inat alaycı bir tebessüm vardı. "Anlamadım," dedi Vildan çatılmış kaşlarla.

"Ben anladım. Cüretimi mazur görün; ama... Bekâr mısınız?"

"Evet," dedi kadın memnuniyetsizce.

"Desenize başka bahara," diye mırıldandı Naz.

"Efendim?"

"Pansuman için teşekkür ederiz, diyordum. Sızı de yorduk ama artık ben halledebilirim. Malum Yağız benim gibi bir kadına evli. Onun ilk kez hemşireliğini yapışım değil bu," dedi kurnazca gülümseyerek.

Kadının yüzü kızarıırken görülen o ki Naz'ın istediği şeyi anlamıştı. Ne de olsa her kadın erkeklerin hemşire fantezilerinden haberdardı. Kadının ardından kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes alarak yatak odasına yöneldi Naz. Ellerini beline dayayarak yatağın ayak ucunda durdu.

"Bakıyorum da senin göğüslerin halka açık! Ne kadar hevesliymişsin tişörtünün altındakileri meydana çıkarmaya," dedi sakin durmaya çalışarak. Kolay gerilen sinirleri kıskançlığın da etkisiyle oldukça hassaslaşmışlardı.

"Senin ki ne kadar şahsa özelse benim ki de o kadar şahsa özel," diyen adamın yüzünde keyifli bir tebessüm vardı.

"Demek öyle! Buradan bakıldığında pek de öyle görünmedi bana. Kadın her bir parmağıyla dokundu sana. Bekârlık mı başına vurdu yoksa baklava âşığı mı, karar veremedim! Hem... Senin durumunla benim durumum aynı değil," dedi sinirle adamın gözlerinin içine bakarken.

"Tabii ki aynı değil. Sen zevk için göğüslerini açarken ben pansuman için açtım," diyen adamın yüzündeki gülümseme yerli yerindeydi.

"Aslında haklısın aynı değil. Ben henüz göğsümü birine elletmiş değilim..."

"Orada dur bakalım!" diyerek kadının lafını kesti Yağız. Durdakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "O biri benden başkası olamaz! Birilerinin bir yerlerini kırıp ellerine vereyim istiyorsun sanırım."

"O zaman kendini benim yerime koyarak durumumu anlayabilirsin!"

Genç kadının laflarının sonrasında telefonu çalmaya başladı. Yere bıraktığı çantasından telefonunu çıkartarak yatağa oturdu. Arayan annesiydi. Şu an bedenlen oldukça yorgundu. İçinde bulunduğu durumda başına ağrılar girmişti. Şu an istediği tek şey biraz dinlenmekti.

Kadın telefonu açarak annesiyle konuşmaya başladığında, Yağız empati kurmakla meşguldü. Altı üstü pansuman diye dü-

şünse de Vildan'ın hareketleri gözünden kaçmamıştı. Farklı bir durumda olsalar, kadının tepkisinin daha şiddetli olacağını bir ilincindeydi. Sabahın intikamını aldığına göre şimdi sıra kadının sinirlerini gevşetip yumuşatmaktı.

Kadın telefonda konuşurken, kadının üzerindeki ince hırkayı çıkarmaya yeltendi. Telefonda konuşan Naz ise adamın yönlendirmesine göre hareket ediyordu. Kadını sağ koluyla kendisine doğru çekerek çıplak göğsüne yatmasını sağladı. Saçları dalga dalga tenine değerken her bir tel teninde iz bırakıyordu. O saçları okşamaya başladı. Kadın gittiğinden beri eve geri döneceği saati bekleyip durmuştu. "Ev arkadaşın nasıl kızım?" diyen kadının annesinin sesi geldi kulaklarına.

Başını adama doğru çeviren Naz, adamın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Şu an için oldukça iyi görünüyor anneciğim," derken dudaklarında yapmacık bir gülümseme vardı. Adam bir şeyler mırıldanınca "Hatta sana selamı var," dedi adamın gözlerinden gözlerini ayırmayarak. Ardından başını eğerek telefon konuşmasına yoğunlaştı.

Adamın parmakları, kadının gömleğinin düğmelerinde dolaşırken her birini yavaşça açıyordu. Bakıyordu ki sabah kapattıramadığı düğmeler şu an kapalıydı. Bu kadın onunla oynamaya bayılıyordu. Sabah kendisine işkence çektiren o düğmeleri şu an bir bir açıyor olması ona ayrı bir zevk veriyordu. Kadının gömleğini de usulca üzerinden sıyırırken kadın sesinin çıkarmadı. Gömieği de hırkanın olduğu yere atan adamın şimdiki tek ezeli düşmanı kadının üzerindeki ip askılı bluzdu. Elleri kadının belini kavrarken karnından usulca yukarıya çıktı ve göğüslerinin altında durdu. Yavaşça dudaklarını kadının çıplak omzuna yasladı. Kadının gardının yavaş yavaş düştüğünü elinin altındaki titreyişlerden anlayabiliyordu. Omuzlarından boynuna kaydı öpücükleri. Yaramaz dudakları kulak memesinin altında durdu aniden. Naz'ın annesi. "Ne zaman geliyorsun?" diye sormuştu. Bu soruyla Naz'ın deniz bir nefes aldığını hissetti.

"Bilemiyorum anneciğim. Ben... Biraz yorgunum. Yorucu bir gün geçirdim. Daha sonra konuşalım, olur mu? Evdeki herkese çok selam söyle öpüyorum," diyerek telefonu kapattı.

Adamın dokunuşlarıyla gevşemişken ondan kısa bir süreliğine dahi ayrılma düşüncesini sindiremiyordu. Ama ailesini de görmeyi çok istiyordu. Ama akıllı adamda kalacaktı. Ama... Ama ve yine kocaman bir ama. Amalar içini yiyip bitirirken adamın, boynundaki hassas noktaya bıraktığı bir tek öpücükle düşünceleri biraz olsun dağıldı. "Gitmek istemiyorum," dedi aldığı derin nefesi bırakırken.

"Ama gitmelisin. Ailen seni çok özlemiş olmalı. Hem... Sen de onları özledin," diyen adam yavaşça öpüşlerine devam ediyordu ve bu... İnanılmaz derecede rahatlatıcıydı.

"Seni burada tek başına bırakmak istemiyorum." Kadın duyduğu hazla gözlerini kapattı.

"Ben iyi olacağım, aklın bende kalmasın."

Naz yüzünü adama doğru döndüğünde dudakları masum bir öpücükle ödüllendirildi. Adamın yüzünde belirgin bir anlayış vardı.

"Keşke sen de benimle gelebilseydin," dedi iç geçirerek. "Sen geldiğinde ben burada olacağım bir tanem. Ailene olan özlemini dindirirken beni özle. Çünkü ben her günümü seni özleyerek geçireceğim. Bundan emin olabilirsin." Bu sözlerden dayanamayıp adamın dudaklarına içindeki yangınları arttıran bir öpücük kondu.

"Şimdi sen gidince bir hemşire bulmak gerekecekti; ama neyse ki etrafımızda oldukça yardımsever bir hemşiremiz var."

Naz, aniden adamın koluna vurdu. Adam numaradan inlerken kadının gözlerine ışıldayan bakışlarla karşılık veriyordu. O bakışlarla kalbi kanat çırpıyordu. Öyle mutluydu ki... Bunun elinden alınmasından korkuyordu. Aklına kötü şeyler getirmemeye çalışarak adama daha fazla sokuldu. Adamsa onun aniden de-

Aşkın Naz"lı Hali

ğişen ruh hâlini bakışlarındaki değişimden anlamakta gecikmedi. Kadının gözlerindeki mutluluğun yanında kısa süre de olsa ayrılacak olmalarının verdiği üzüntü vardı. O üzüntüyü görmeye tahammülü yoktu.

Kadını daha fazla kendisine doğru çekerek dudaklarını dudaklarıyla kapattı. Dudakları ait oldukları yeri bulmuşken uzun uzun öptü. Gelecek günün şimdiden bastıran özlemiyle ve... Tüm aşkıyla...

Yirmiikinci Bölüm

Çocuk cıvıltıları ilk defa bu kadar hoş geliyordu kulağına. Normalde tahammül sınırlarını zorlayan ses topluluğuydu çocuk cıvıltısının tanımı onun için. Sesten çok kulaklarına gelen uğultu gibi... Ve kurtulmanın yolu her zaman basitti. Sadece babanın sesini kısabilmek için o kadar sese biraz olsun katlanılırdı. Sonra babanın sesi kesilir, ardından bırakılan işle çocukların sesi de kesilirdi. Bu duruma katlandığı süre ise hiçbir zaman uzun süreli olmamıştı. Fakat şimdi...

Her şey çok daha farklı görünüyordu gözüne. Mesleğini icra ettiği okullarda ki bu okulların sayısı oldukça fazlaydı; ama neden bu okulda ve neden şimdiydi, bilemiyordu. Belki de yapmak zorunda bırakılınca bilincine varmıştı.

Bunları düşünürken, ayakta dikilmiş kutu gibi küçücük olan sınıfta oyun oynayan çocukları izliyordu. Aslında kısmen o çocukların arasındaydı ve onlarla oyun oynuyor gibi görünüyor olsa da,

o oyundan kopup düşüncelerine kapılılı baya olmuştu. Hayrettir ki bu ortamda olmaktan hiç rahatsız değil aksine mutluydu. Öğretmenlik mesleğini, okurken değil yaşayarak öğreneceğine hiç ihtimal vermemişti; ama şu an...

Bunları anlayabilmek için babasıyla tartıştıktan sonra üstüne bir seri üzücü olay yaşaması mı gerekiyordu? Olan olmuş olsa da şimdi mutluydu. Kat ettiği yollar değil ulaştığı yer önemliydi. Neden bunun tadına daha önce varamadığına kafa yorsa da tam cevabı bulamıyordu. Birden fazla cevabı vardı. Çünkü onlar küçük gönülleriyle ona değer veriyorlar ve iki dudağından çıkacak tek kelimeyi bile yakalamak için dikkat kesiliyorlar, öğrenmek için gerçekten çabalıyorlardı. Çünkü buradaki öğrencilerin ona ihtiyacı vardı. Çünkü Naz'ın onlara ihtiyacı vardı.

Hiçbir zaman öğrencileri arasında ayırım yapmamış olsa da buradaki çocuklar, tam anlamıyla öğretmenlik mesleğine muhtaç olup, öğretmenliği benimsediği zamanın öğrencileriydi ve onlarla beraber öğrenmişti bazen. Onlar öğrenmeye açken her yeni öğrettiği bilgiyle kendisini işe yarar hissetmişti. Bu zevkin ve tatminin yanında gelen maaşıyla da tam anlamıyla ilk kez kendi parasının hesabını kitabını yapıp tatlı sevincini yaşamış, kimi zaman ay sonunu iple çekmişti. Yani... Tam anlamıyla ayakta durmuştu. Onlarla kapattığı bir dönemin göstergesi olan karneleri dağıtmanın zamanı gelmişti artık. Düşüncelerinden sıyrılarak masanın üzerindeki kurdeleli karnelere uzandı. Karneleri dağıtırken, çocukların yüzünde gördüğü sevinç için pek çok şeyini feda edebilirdi. Hepsini tek tek öperken öpücüklerine sıcakık kollarla karşılık buluyordu. Kimsenin ricasını kırmayarak veliler ve öğrencileriyle fotoğraf çekti. Fotoğraf makinesine verdiği her bir gülümseme gerçektir.

Herkesin gitmesiyle sınıfta tek başına kaldı. Bir süre tarayan bakışlarla boş sınıf izledi. Onlar için daha güzel bir ortam olmasını öyle çok isterdi ki... Batı şehirlerindeki çoğu okulda bilgisa-

yar sistemiyle eğitim verilirken buradaki öğrencilerin hâlâ tahta kalemi ve tebeşirle eğitim alıyor olmaları içini acıttı bir an. İki bölgedeki öğrencilerin birbirlerinden ne farkı vardı peki? Vardı işte. Bu durumu geç fark etmiş olmanın verdiği üzüntüyle kendisine kızdı. Dalgın bakışları bir süre daha sınıfta gezindikten sonra aklına gelen fikirle içi biraz olsun rahatlardı. Ufak bir yardımla bu durumun üstesinden gelebilirdi. Sadece biraz ekonomik desteğe ihtiyacı vardı. Kendi üç kuruş memur maaşıyla bunu yapamazdı; ama... Babası ve dedesinden bunu isteyebilirdi!

Duruma bulduğu çözümle yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek sınıfın kapısına yöneldi ve uzanarak kapıyı açtı. Boş koridorda yankılanan topuk sesleri okulun kısmen boş olduğunun işareti gibiydi. Okulun gün sonu temizliğini yapan hademelere iyi akşamlar dileyerek okulun giriş kapısından dışarıya çıktı. Dışarı attığı ilk adımla soğuk Kars havası yüzüne vurdu; ama buna hazırlıklıydı artık. Kars'ın Türkiye'nin en soğuk illerinden biri olmasına aldırış etmeyi bırakalı çok olmuştu. Geniş çantasından çıkardığı kırık beyaz kışlık şapkasını başına taktı ve şapkasıyla takım olan aynı renk atkısına sıkıca sarındı. Bunları yaparken gülümsemeye devam ediyordu. Temkinli adımlarla topuklu botları üzerinde yürümeye başladı. Düşme ihtimaline rağmen hâlâ beyaz örtünün üzerinde topuklularıyla yürüyor olması gerçekten de buraya alışmış olduğunun kanıtıydı.

Nispeten daha az karın olduğu yola adım attı ve biraz daha rahat adımlar atarak yürümeye başladı. Adımlarını biraz olsun hızlandırdı. Hava oldukça kararmıştı. Normalde karneleri bu kadar geç bir saatte dağıtmayı düşünmemişti; ama çocuklar oyle güzel oyun oynuyorlardı ki onları birbirinden ayırmaya kıyamamıştı. Şimdi de hava oldukça kararmıştı. Birkaç adım atmıştı ki arkasında bir hareketlilik hissederek yolun daha kenarına geçti. Kulağına gelen tekerlek sesiyle hareketliliğin sebebinin bir araç

olduğunu anlaması uzun sürmedi. Aracın geçmesini beklerken önüne kırılan direksiyonla birlikte aracın yanında durması şaşırtmasına neden oldu. Önünde duran araç yüzünden durmak zorunda kalmıştı. Paniklemek üzereyken arabanın biraz tanıdık gelmesiyle paniğin yerini kısa süreli bir rahatlama aldı. Yine de bu hareketten hoşlanmamıştı. Aracın kapısının açılmasıyla uzun boylu bir adam araçtan indi.

Uzun boyu ile kararmış olan havada daha heybetli ve ürkütücü duruyordu. Spor giyinmiş gibi görünüyordu. En azından montunun açıkta bıraktığı kısımlardan öyle görünüyordu. Naz adamı süzmeden direk olarak gözlerine baktı. İlk konuşan adam olmuştu. "İyi akşamlar Naz Hanım."

Adamın duruşunda etkili bir hava vardı ve bu pek çok kadını kendisine hayran bırakabilirdi. Fakat Naz'ı ürkütüyordu. "İyi akşamlar Hakan Bey. Öğrenciler çikalı baya bir zaman geçti. İbrahim eve gitmiş olmalı," diyen genç kadın sohbeti başlamadan bitirmek niyetindeydi. Ama hiç de düşündüğü gibi olmadı. Karşısındaki adamın söyledikleriyle kaşları hafifçe çatıldı.

"İbrahim'in eve gittiğinden haberdarım. Ben İbrahim için değil sizin için buradayım."

Durumun verdiği hoşnutsuzlukla derin bir nefes alsa da hislerinin yüzüne yansımaya izin vermedi. Dudaklarında beliren hafif bir tebessümle adama bakmaya devam etti bir süre. En sonunda merakına yenildi. "O zaman... Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sohbeti kısa kesip bir an önce eve gitme düşüncesinden hâlâ caymış değildi. Yağız evde onu bekliyordu. Onunla geçirecekleri son geceydi. Şimdilik tabii ki. Onun özlemiyle geçireceği iki haftayı düşündükçe, onunla geçireceği saniyeler bile şu an çok ama çok değerli geliyordu. Hiçbir saliseyi dahi kaçırmak istemiyordu.

"Eğer vaktiniz varsa... Sizinle bir şeyler içmek isterim," dedi Hakan nazikçe. Bu kez Naz'ın kaşları biraz olsun havaya kalktı.

Ama cevabı gecikmedi. "Üzgünüm; ama bunun için vaktim yok." diyerek aynı naziklikte yanıt verse de adam vazgeçmeyecek gibi görünüyordu.

"Aslında amacım sizinle bir konu hakkında konuşmaktır. Bu vesileyle de bir kahve ısmarlamama izin verirsiniz diye ummuştum."

Adam bakışlarını kısmış doğrudan Naz'ın gözlerinin içine bakıyordu. Bu hâliyle kararmış havada da ürkütücü görünmüştü genç kadının gözüne. Aslında oldukça yakışıklı ve karizmatik bir adam imajı çizse de Naz için ilk öne çıkan özelliği onu tedirgin ediyor olmasıydı. Zaten adamı tanımıyordu da, bu yüzden ne konuşabilirlerdi ki?

Adamın gözlerindeki beklenti rahatsız hissetmesine sebep oldu. Huzursuzlukla kıpırdanırken bir yandan da bu durumdan nasıl sıyrılabilceğinin hesabını yapıyordu. Söyleyebileceği son şey aklından çıkan ilk sözler oldu. "Yarın bir süre için ailemin yanına gideceğim bu yüzden yapmam gereken hazırlıklar var ve... Eşimi evde bekletmek istemiyorum."

Ağızdan çıkan kelimeler sonrasında adamın duruşundaki değişim oldukça belirgindi. Ellerini cebine sokan adamın tavrı oldukça rahat gibi görünse de gözleri daha da kısıldı ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle şekillendi.

"Eşinizi bekletmek istemeyiz tabii ki," derken adamın takındığı duruş Naz'ın gözüne oldukça imalı görünmüştü. Kaşları adamın tepkisini anlamlandıramayarak çatıldı. Evinin sıcaklığında sevdiği adam onu beklerken bu adamla içeceği bir yudum kahvenin dahi boğazına dizileceğine emindi. Adam düşüncelerini duymuş gibi konuşmaya başladı. "Merak etmeyin sizi fazla tutmak niyetinde değilim. Dediğim gibi bir konu hakkında sizinle konuşmak istiyorum." Adamın ısrarı malum konuyu merak etmesine sebep oldu ve kendini tutamadı. "Konu nedir?"

Havanın keskin soğuğu yüzüne doğru esince atkısının içine iyice gömülürken gözleri soğuktan yanmaya başladı. Naz'ın bu hareketi adamın gözünden kaçmamıştı. "Sizi alışıktığınız bu soğukta üşütüp hasta etmek istemem. Eşiniz bunun hesabını eminim ki soracaktır. Çünkü konu ayaküstü konuşulmayacak kadar uzun. Burada daha fazla dikilmesek iyi olacak." Israrla konuyu açıklamaması Naz'ın şüphelenmesine ve bir o kadar da sinirlenmesine neden oldu. Muhakkak ki adam konuyu açıkladığında gelmek istemeyecekti ki adam sohbeti bu kadar uzatma yoluna gidiyordu.

"Konu çalıştığınız okul ile ilgili," diyen adamın sözleriyle düşüncelerinden uzaklaştı ve adama yakıştırdığı imalardan bir an için utandı. Meraklı bakışlarla adamın devam etmesi için bekledi.

"Kardeşimin daha iyi bir okulda okumasını isterdim. Daha iyi bir okuldan kastım imkânları daha elverişli bir okulu kastediyorum. Ama ailem hem yaşından hem de evin en küçüğü olmasından dolayı İbrahim'in şu an için başka bir şehirde okumasına razı değil. Eğer ben kardeşimi ailemizin servetine rağmen imkânları daha elverişli bir okulda okutamıyorsam, imkânları kardeşimin ayağına getirebilirim diye düşündüm. Hem böylece sadece kardeşim değil okulda okuyan tüm öğrenciler bu imkânlardan faydalanır. Bu yüzden... Okulunuza yüklü bir miktarda bağış yapmak istiyorum."

Adamın sözlerinin bitiminde şaşkınlıkla sevinçli bir arada yaşadı genç kadın. Bunu hiç beklemiyordu. Hem ses tonundan hem de duruşundan adamın bu konuda gerçekten istekli ve ciddi olduğu anlaşılıyordu. İsteğinin bu kadar çabuk gerçekleşmiş olmasına şaşırmadan edemedi ki belki de başka bir şey istese olacaktı. Daha biraz önce pek çok şeyini feda etmek geçmiyor muydu aklından? Babası ya da dedesinden yardım istemek... İşte herkes için çok güzel bir fırsattı ve bu ayaklarına kadar gelerek altın tepside sunuluyordu. Öğrencilerinin ısıldayan gözlerine eş-

lik eden tatlı gülümsemeleri geldi aklına. İçindeki sevinç dışına gülümseme olarak yansırken adama memnuniyetle baktı.

“Böyle düşünmeniz gerçekten takdiri hak ediyor ve konu buyusa... Sanırım az da olsa size vakit ayırabilirim.”

Kaç kez eline cep telefonunu alıp da arama tuşuna bastığını ve her seferinde yanıtsız aramalarla hayal kırıklığına uğradığını unutmuştu Yağız. Hayal kırıklığı bir tarafa feci hâlde endişelenmeye başlamıştı. Zifiri karanlık gecenin yansıdığı cama çevirdi bakışlarını. İçindeki endişeyi dağıtmak istercesine volta atmaya başladı. Elinde sıkıdığı cep telefonunu kaldırarak her bir hanesini ezbere bildiği numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. Ama Naz telefonunu açmamakta diretiyordu. Telefondan gelen, karşı tarafın arandığını belli eden ses kulağında yankılanırken dış kapıya sokulan anahtar sesini ayırt etti ve hızla koridora attı kendini. Naz'ı görmesiyle derin bir nefes alarak rahatlasa da içinde duyduğu endişe, soluğunu usulca bırakırken kızgınlığa dönüştü. Kaşları hafifçe çatılmış kadının yüzüne bakmasını bekliyordu. Naz ise onu henüz fark etmemişti.

Montunu çıkartarak vestiyere asarken Naz'ın yüzünde sevinçli bir gülümseme vardı. Koridora yönelmek için arkasını döndüğünde olduğu yerde şaşkınlıkla zıpladı. Yağız tam önünde duruyordu. Korku duygusuyla kalbi hızlanırken elini kalbinin üzerine koydu.

“Beni korkuttun?”

“Bu saate kadar tüm aramalarıma rağmen haber vermeden dışarıda kaldın ve korkmadın; ama benden korktun, öyle mi?”

Adamın ses tonuna kızgınlık hâkim olsa da görünüşte oldukça sakindi. Ellerini kumaş pantolonunun cebine koymuş, tartan bakışlarla kendisini inceliyordu. Dudakları duyduğu memnuni-

yetsizlikle düz çizgi hâlini almıştı. Oldukça kızgın görünse de anlatacaklarından sonra ona kızgın kalmayacağını tahmin ediyordu. Adamın bakışlarına gülümseyen gözleri ve dudaklarıyla karşılık verdi.

“Bugün neler oldu, sana anlatamam hayatım. İbrahim’in abisi Hakan Bey...”

Yabancı bir erkek isminin lafın arasına karışmasıyla Yağız kızgınlığını saklamayarak sözünü kesti. “Sorumun yanıtı bu değil!” Sesi sakın ama yargılayıcıydı.

“Çok mühim bir konu hakkında birileriyle bir nevi toplantı daydım ve... Telefonumu sessizde unutmuşum.”

Normal olan Naz’ın bağırıp çağırması, altta kalmamasıydı; ama Yağız’ın beklediği olmadı. Naz ondan beklenmeyecek bir suçlulukla kendisine bakıyordu. Böyle bir durumda ona kızgın kalması çok zor olsa da kendisini böyle merakta bırakmasının bir bedeli olmalıydı. Genç kadının yüzündeki gülümseme solmuştu. Yağız o gülümsemeyi Naz daha içeri adım attığı an fark etmişti. Bu gülümsemeye gölge düşmesine dayanamadı.

“Benim aramalarıma yanıt vermeni engelleyecek bu olay neymiş bakalım? Umarım mantıklı bir açıklaman vardır, yoksa elimden de dilimden de çekeceğin var,” dedi kadını gülümsemeye teşvik etmek için.

“Anlatsam inanmazsın,” diyen kadının gülümsemesi birden aydınlanmıştı.

“Dene bakalım.”

Kollarını Naz’ın beline sararak onu kendisine çekti ve yanağına tutkulu bir öpücük bıraktı. Genç kadın sevinçle olayları kısaca anlatırken belini saran kolunu kadının üzerinden çekmedi. Saçlarına hafifçe öpücük bırakırken başka bir adamın adının geçmesiyle istemsizce gerildi ve kadını saran kolu sertleşti.

“Beni bu kadar özlediğini bilseydim elimi daha çabuk tutardım. Gerçi bir an adamın elinden hiç kurtulamayacağımı sandım.”

"Bence řu an bana bu şekilde takılmakla hiç iyi bir şey yapmıyorsun tatlım; çünkü bu kadar saat bir erkek yüzünden bekletildiğim düşünce si... Hem de yapacağı bağışı senin değ erlendirme yeceğ in düşünülürse ki sonuçta okulun müdürü sen değ ilsin, feci halde erkeklik gururumu zedeledi."

Adamın gözlerine bakabilmek için baş ını yasladığı göğsünden kaldırdı ve adamın çarpık gülümsemesine eşlik eden muzip bakış larıyla karşılaşt ı. Dudaklarındaki etkileyici gülümsemeden gözlerini alamıyordu. Çevresine yaydığı buram buram erkeksi havasında boğ ulduğunu hissediyordu. Yine onun etkisi altına girmiş ti. Adamın bakış larında yakaladığı bir şey onu konuşmaya zorladı. Dudakları etkileyici bir gülümsemeyle talanırken yeş illerini hipnotize edercesine kısarak doğ rudan kendisine bakan maviliklere baktı. Haylaz parmakları da adamın gömleğ inin düğmesiyle oynuyordu.

"Sen... Kiskandın mı?"

Adam cevap vermemiş sadece garip bir etkileyicilikle Naz' ın gözlerine bakmaya devam etmiş ti. Gözlerini dahi kırp mıyordu. "Sen... Gerçekten kiskanmış ın," dedi Naz ufak bir kakhaha atarak.

Yağ ız' ın gülümsemesi yüzünde büyürken baş ını kadının boynuna gömdü. Boğ uk sesi kadının saç telleri arasında dans ediyordu. "Kiskanmış ı hatta üstüne üstlük aç olan bir adama bu şekilde takılmakla hata ediyorsun tatlım."

Kadın baş ını hafifçe çevirdiğ inde dudakları adamın dudaklarının istilasına uğradı. O dudaklar kırgındı ve... Her şeyden öte açtı. Yağ ız geri ekildiğ inde Naz onun gözlerine bakma ihtiyacı duydu. Mavi gözleri sığınılmayacak bir liman gibi fırtınalıydı. Dudaklarında çekici bir gülümseme peyda olmuş tu. Eller iyle adamın yakış ıklı yüzünü avuçları arasına alarak dudaklarına çok küçük bir öpücük bıraktı ve kollarının arasından ıkısa da elini tutarak mutfağ a doğ ru ekış tirdi.

“O zaman seni doyursak iyi olur.” Adam yerinden kıpırdamayıncı o da durmak zorunda kaldı. “Sen toksundur da şimdi,” dedi Yağız tek kaşını kaldırarak.

Onun bu kıskanç hâli o kadar hoşuna gitmişti ki çatık kaşlarına rağmen dudaklarında hâlihazırda duran çapkın gülümsemesini öpmek geçiyordu içinden; ama kendini tuttu. “Aslına bakarsan... Oldukça açım. Seninle yediğim kahvaltıyla duruyorum.”

Gerçekten fena hâlde açtı. Hemen bir yemek hazırlayıp beraber afiyetle yiyebilirlerdi. Ne de olsa adamın içmesi gereken ilaçlar vardı. Onu aç bırakmak pek akıl kârı değildi. “Hadi...” diyerek adamı tekrar çektiirdiğinde onu yine hareket ettiremedi.

Kaşlarını çatarak anlamayan bakışlarla adama baktı ve o an Yağız’ın ne kadar şık olduğunu fark etti. Siyah kumaş pantolonunun ütüsü deyim yerindeyse jilet gibiydi. Atletik vücuduna tam oturmuştu. Onun üzerine giydiği mavi gömlek göz renginin birkaç ton koyusuydu ve çok uyumluydu. Gizlemeye çalıştığı tüm kasları sanki gömleğinin içinden haykırıyordu. Naz’ın bir an nefesi kesildi. Çok ama çok ulaşılmaz ve yakışıklı görünüyordu. “Bir yere mi gidiyorsun?” dedi anlamayan bakışlarla. Hâlâ adamın elini tutuyordu.

“Ben değil biz... Ayrıca bir yere gitmiyoruz. Bir yer bizim ayağımıza geliyor.”

Adam ellini tutan elinden onu kendine doğru çekti ve mutfakın aksi yönünde, salona doğru yönlendirdi. Elini göğsüne doğru kaldırarak kadının koluna girmesini sağladı. Naz parlayan harelî yeşil gözleriyle onun yüzüne bakıyordu.

“Sen ben yokken neler...”

Naz’ın, salonun kapısında durduklarında gördüğü manzara nefesi kesilmişti. Salonun açılmamış ışığında dört bir yana serpiştirilmiş mumlar harika görünüyordu. Tuttuğu nefesini bırakarak derin bir nefes aldığında mumların çiçek kokuları burnuna doldu. Loş ortamda gözleri yemek masasını buldu ve yavaş adımla-

larla oraya doğru ilerledi. Masanın üzerinde de bir kısmı yanarak tükenmiş mumlar vardı. Oldukça bekletmiş olduğunu düşünerek üzülse de bakışlarını masada gezdirmeye devam etti. Her şey uyumla yerini almıştı. Mezeler, servisler, kadehler ve pahalı olduğunu belli eden bir şişe şarap...

Her şey harika görünüyordu. Kulaklarına dolan hafif melodideki Fransızca müziğe eşlik eden adamın sıcaklığıyla gözlerini yumdu. Adam kollarını, arkasından bedenine dolamış ve karnında birleştirmişti. Saçlarına usul usul öpücükler bırakıyordu. Başını hafifçe geriye doğru yatırarak adamın göğsüne yaslandı ve karnındaki ellerini tuttu. İçindeki tüm duygular eriyerek kor oluyordu sanki. Kalbi hızlanırken gözlerine ne zaman dolduğunu anlamadığı yaşlardan biri süzüldü. Şimdiye kadar kimse ona böyle bir şeyi içten yapmamış, kimse onu böyle sevmemişti. Adamın kolları arasında, ona doğru döndü. Yeşilleri yaşlarla parlarken dudaklarında mutlu bir tebessüm vardı.

"Çok teşekkür ederim," dedi kaybetmiş olduğunu düşündüğü sesiyle.

Onun inci dolu gözlerinde kaybolan adamın nefesi kesilmişti. Hiçbir şey söylemedi. Dudaklarını o güzel gözlerden akan tek damlaya götürerek şefkatle öptü ve kadına sıkıca sarıldı. Mutluluktan dahi olsa bu gece o damlaların akmasına izin vermeye niyeti yoktu. İstemeyerek de olsa onu serbest bıraktı; ama hâlâ elini tutuyordu. Sandalyeye doğru yönlendirerek oturmasını sağladı. Yerini alır almaz gözyaşlarını silen Naz, şarap şişesini açmakta olan adama gülümseyerek baktı. Mum ışığının yansıdığı kadehe dolan kırmızı sıvı alev alev görünüyordu.

"Tadına bakmaz mısınız mademoiselle?"

Adamın ortaya çıkardığı Fransız aksanı kulağa öyle hoş geliyordu ki içi titredi. Gülümsemesi daha da genişlerken kadehe uzanarak eline aldı ve kadehi hafifçe oynatarak havada daire çizmeye başladı. Kadeh içerisinde hareket eden şarap ışıkla oy-

naşıyordu. Kadehi dudaklarına götürerek ufak bir yudum aldı ve dilinden yayılan mükemmel tadı hissederken istemsizce gözlerini kapattı. Sıvı boğazından geçerken tüm hücrelerinin ısındığını hissediyordu.

“Seçimizin mükemmel monsieur,” diyerek kadehi masaya bıraktı.

Yağız kendi kadehini de doldurarak Naz’ın karşısına oturdu ve bir süre mum ışığında parlayan yeşilleri ve şarapla tatlanıp kırmızılaşmış en tatlı üzüm bağlarını vaat eden dudaklarına baktı. Askeri yeşilin ardından böyle bir yeşilin kendisini esir edeceğini hiç düşünmemişti. Yemeklerini yemeğe başladıklarında çatal bıçak seslerine sohbetleri eşlik ediyordu. Kâh kahkaha atıyorlar kâh birbirlerini kızdırıyorlardı; ama en sonunda yine birbirlerine gülen gözlerle bakıyorlardı. Naz ağzına aldığı her bir lokmayla diline yayılan lezzete inanamıyor ve her seferinde hoşnutluğunu gerek sözleri gerekse yüz ifadesiyle belli ediyordu. Yağız’sa kadının memnuniyetini kibarca kabul ediyordu.

Naz yaşadığı mutluluğu kelimelere dökmekte zorlanıyordu. İçi kıpır kıpırdı. Karşısındaki adamı öyle çok seviyordu ki hiçbir kelime bunun anlam karşılığına yetmiyordu. Bazen bunu düşündükçe adam yanındaysa gücü, yoksa çaresizliği bariz bir şekilde yaşıyordu.

Kulaklarına dolan şarkıyla gözlerini kapattı. Açtıındaysa adam ayakta tam karşıındaydı ve elini ona uzatmıştı. Hiç düşünmeden o eli tutarak oturduğu yerden kalktı. Yağız onu salonun boş olan bölgesine mumların daha yoğun olduğu yere yönlendirdi. Adamın kollarını bedeninde hissederken usulca dans etmeye başladılar. Mumların yansıttığı tüm ışık adamın gözlerindeydi sanki. O kadar güzel parlayan bir çift maviydi ki genç kadının nefesi kesiliyordu. Yağız ona sıkıca sarılarak yüzünü boynuna gömdü. Şarkıya eşlik ederek sözleri kadının kulağına fısıldıyordu.

"Je t'aime, je t'aime

Seni seviyorum, seni seviyorum

Comme un fou comme un soldat

Deli bir insan gibi, bir asker gibi

Comme une star de cinema

Sinemadaki bir star gibi

Je t'aime, je t'aime

Seni seviyorum, seni seviyorum

Comme un loup comme un roi

Kurt gibi, kral gibi

Comme un homme que je ne suis pas

Olmadığım bir adam gibi

Tu vois, je t'aime comme ça

İşte seni böyle seviyorum"

Naz yüzünü adamın göğsüne yasladı. Adamın hızla atan kalbi kulaklarında çınlarken Fransız aksanıyla fısıldadığı şarkı tüm bedenini ürperterek harekete geçiriyordu. Yağız'ın usul usul sırtını okşayan elleri yavaşça beline inerken ellerinin dokunduğu her bir yerin dalga dalga yandığını hissediyordu.

Onun gözlerini görmek isteyen adam başını kadının saçlarının arasından çekti. Kadın da başını kaldırarak adama baktı. Yeşilleri buğulanmıştı. Dudakları doldurulup boşalan kadehlerdeki o kırmızı sıvının etkisiyle kızarmıştı. Bir eli belinde durmaya devam ederken diğer elini kadının yüzünde gezdirerek çenesini şefkatle okşadı. Başparmağı alt dudağıyla oynarken onu nazıkçe

kendisine çekerek yumuşakça dudaklarını değdirdi. Romantik olmasını planladığı öpücük kadının şarap kadar sarhoş edici tadını almasıyla değişmişti. Bu öpüşte açlık vardı. Şehvet, ihtiyaç, aşk, sevgi...

Naz ellerine hâkim olamayarak eve geldiğinden beri yapmak istediği şeyi yaparak ellerini adamın kömür karası hoyrat saçlarına daldırdı. Onu kendisine çekerken adam da belinde tuttuğu eliyle kadını bedenine bastırdı. Sanki yanan mumlar değil, kendi bedenleriydi. Naz'ın titreyen elleri adamın gömleğinin düğmelerini sarsakça çözdü ve gömleğini çıkarmasını sağladı. Adamın çıplak göğsüne değen parmaklarıyla birlikte adamın iniltisi dudaklarında kayboldu.

Teninde gezinirken titreyen ellerini tutan adam, dudaklarını kadının dudaklarından ayırarak gözlerine bakarken o elleri öptü. Daha ileri giderlerse durmayacağını, duramayacağını biliyordu. Kadının şarabın etkisiyle uyuşmuş vücudu kendi vücuduna daha da sokulurken, kadının bakışlarını izlemeye devam etti. Yeşillikler koyu bir hâl almıştı; ama kadın sarhoş değildi. Ne istediğinden emin bakışlarla kendisine bakıyordu. Naz uzanarak dudaklarının kenarına öpücük kondurduğunda hâlihazırda bekleyen vücudu, iyiden iyiye kasılmaya ve yanmaya başladı.

Kadının parmakları göğsündeki sargıların üzerinde gezinirken o kadına bakmaya devam ediyordu. Göğsünün acısı umurunda bile değildi ki acısını hissetmemişti bile. Günlerdir onun yanında olduğunu bilerek onu tam anlamıyla hissedememek daha çok canını yakmıştı. Kadının elleri göğsündeki sargıdan ellerine indi ve parmaklarını parmaklarına doladı.

Naz nasıl yaptığını bilmiyordu; ama içine dolan kadınsılık ve cesaretle adamın ellerini tutarak yatak odasına gelmelerini sağlamıştı. Ellerindeki titreme tüm vücudunu sararken dimdik adamın karşısında durdu. Adam tek bir harekette dahi bulunmuyordu. Ne yapacağını bilmeden ona doğru daha fazla çekilirken

adamın kolları aniden onun belini sararak kendisine doğru çekti. Bu kez öpüşmelerinde yoğun bir şehvet ve ihtiras vardı. Yağız'ın parmakları belinden yolunu çizerek göğüslerini bulduğunda her bir okşayışla ağrımaya başladıklarını ve sertleştiklerini hissediyordu genç kadın. O parmaklar göğüslerinden gömleğinin düğmelerine ulaştı.

Gömleği adam tarafından çıkartılırken ona yardımcı olmak için kollarını indirdi. Bedenleri yavaş yavaş her bir kumaş parçasından kurtulurken tenleri birbirine karışıyordu. Genç kadın sırtını soğuk yatağa yasladığında ürperdi. Vücudu adamın sıcaklığını istiyordu. Dudaklar vücudunun her bir köşesini keşfederken dokunduğu her yer alev alıyordu. Ardından o dudaklar, dudaklarını buldu. Dudakları üzerinde hareket eden hoyrat dudaklar hâkimiyetini ilan etmiş, her şeyi talan ediyordu.

Adamın baskısını üzerinde hissettiğinde derin bir nefes aldı. Parmakları adamın vücudunda dolaşırken adamı kendisine doğru çekti. Hiçbir yakınlık yetmiyordu sanki. Yetmeyecekti. Adam gözlerinin içinden ayırmıyordu bakışlarını. O mavilikler loş ışıktaki gecesinin karanlığı gibi görünüyordu. Adamla tamamlanırken ilklerin vereceği acıyı beklerken, hazzı ve ufak bir acıyı aynı anda yaşa da o acı yerini tamamen hazzla bırakmıştı. Dudaklarından dökülen kendisine ait olduğuna inanmayacağı kadınsı ses tonundaki fısıltılar adamın dudaklarında kaybolurken ellerini adamın sırtında kenetledi. Her bir dakika adama daha sıkı tutundu. Sona yaklaşırken kalbi deli gibi çırpınıyordu. Yeri ve göğü aynı anda yaşıyordu sanki.

Hayatında cennet ve cehennemde, aynı zaman diliminde bulunmamıştı genç adam. Tüm hücreleri alev almışken kadına olan ihtiyacı bitmek yerine her saniye artıyordu. Böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı. Hiçbir zaman böyle bir hazzın mümkün olduğunu düşünmemişti. Ama vardı ve o Naz'dı. Her yerdeydi. Yerinde, göğünde, aklında, fikrinde... Ona ulaşmak için yaptığı hiçbir hamle yetmiyordu.

Tenleri ve aşkları birbirine karışırken birbirlerine dünyevi cenneti yaşattılar. Doyuma ulaşmanın verdiği hazla kendilerinden geçtiler. Yağız, Naz ve yıldızlar her yerdeydi.

Adamın çıplak göğsünde yatan Naz'ın saçları, adamın tüm göğsünü kaplıyordu. Parmakları adamın kaslı karnında usulca hareket ediyordu. Bir süre hiç konuşmadan sadece sessizliği dinlediler. Yağız bir kolunu ona dolamış usul usul kadının çıplak belinde daireler çiziyordu, kendisine yaslanan çıplak bedenin tüm hatlarını hissederken.

"Beni bu evde beklerken çok özle, olur mu?" dedi Naz çocuksu bir korkuyla.

Bu duruma Yağız takılmadan edemedi. "Bundan şüphen mi var?" derken kadının saçlarına ufak bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. "Seni çok fazla özleyeceğim; ama burada değil."

Naz adama bakmak için başını kaldırdı ve soru dolu gözlerini adamın maviliklerine daldırdı. Adamın yüzünde rahatlatıcı bir gülümseme olsa da bakışları kesindi. "Sensiz bu evde kalmayacağım."

Kadın hafifçe doğruldu ve parmakları adamın göğsünde dolanmaya başladı.

"Hem bu özlemlere alışsan iyi olur. Sen tatilden döndüğünde ben tamamen iyileşmiş olurum. Böylece bana hemşirelik yapmana da gerek kalmaz. Ayrı dairelerdeyken de bu özlem için alıştırma yapmış oluruz," diyen adamın sesi boğuklaşmaya başlıyordu.

"Demek öyle." Naz'ın yüzünde bilmiş bir gülümseme belirmişti. "Aynen öyle. Hem... Daha fazla kuralları ezdirme bana," dedi Yağız uyarıcı bir tonda.

Kadın gözlerini adamın gözlerinden ayırarak adamın kaslı bedeninde hareket ettirdiği parmaklarına odakladı. Parmakları yolunu bularak adamın göğsünden karnına doğru ilerliyordu.

"Uyuyan devi uyandırmak istiyorsan durma devam et. Ama sonuçlarından ve sana yapacaklarımdan tamamen sen sorumlusun."

Adamın sesindeki uyarıcı ton daha belirgin olsa da gülmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Kadının omuzlarını aniden yatağa mıhladığında, kadın beklemediği bu hamle karşısındaki şaşkınlığını gizleyemeyerek kahkaha attı. Kulağına gelen baştan çıkarıcı fısıltılara ve kıvranan duygularına dayanamayarak ona istediği her şeyi verdi. Her an duyguları daha da yoğunlaşıyordu. Bu zevki sevdiği kadınla yaşadıkdan sonra artık onu bırakmanın imkânı yoktu. Asıl önemlisi yaşadıkları bu haz dolu dakikalar değildi, asıl olan kalpsiz yaşayamayacak olmasaydı ve kalbi kadındayken... Tamamen onun esiriydi. O kadına her şeyi verirken biliyordu ki kadın da ona her şeyini koşulsuz şartsız vermişti. Her şeyini... Özellikle aşkını, sevgisini, masumiyetini...

Kadının saçlarını okşarken gözleri kapanmakta olan yeşil gözlere takıldı. "Uyumalısın artık. Hem yorgunsun hem de yarın için dinlenmen gerek."

"Uyumak istemiyorum," dedi Naz inatçı bir tavırla. Ama gözleri usulca kapanıyordu.

Yağız rahatlatıcı bir tavırla kadının bel boşluğunu usulca ovalarken, kadının düzene girmiş nefeslerine odaklandı. Ne kadar inat etse de uyuyakalmıştı. Ama adam gözünü dahi kırpmadı. Kollarında böyle değerli bir varlık taşıyacağını tahmin dahi edemezdi. Ya da böyle güzel bir masumiyetin ona hediye edilebileceği...

Birlikte olduğu diğer kadınlarda masumiyetin zerresini aramamıştı. Gerçi hayatına çok fazla kadın soktuğu söylenemezdi; ama yine de beraber olduğu kadınların hepsi kendini bilen ve yanına yakışan kadınlardı. Naz her şeyiyle onun gözünde mükemmeldi. Doğruları ve yanlışlarıyla... Diğer kadınların kendisinden önce kimlerle birlikte olduklarının onun için bir önemi yoktu;

ama Naz öyle olmamıştı. Naz'ın geçmişini deli gibi kıskanmış, daha önce birisiyle birlikte olup olmadığını bilmemek onu deli etmişti. Ama olmuş olabilirdi. Belki daha önce birine âşık olmuş da olabilirdi, insanlık haliydi neticede. Yine de severdi onu. Değişen hiçbir şey olmasa da geçmişine gömdüğü adamları istemeden de olsa deliler gibi kıskanacağına emindi. Göğsüne yayılmış koyu kahve saçlarıyla mışıl mışıl uyuyan sevdiği kadındaydı bakışları.

Ondan ayrılmak çok zor olacaktı; ama Naz için de kolay olmadığıнын farkındaydı. Bu yüzden onu gitme fikrinden caydıracak ya da gittiğinde aklının burada kalmasına neden olacak sözler sarf etmekten kaçınıyordu. Ailesini de ne kadar özlediğinin farkındaydı çünkü. Yeni günün ışığı odaya dolarken derin bir nefes aldı ve onsuz geçireceği iki haftayı düşünmemeye çalışarak sadece onun varlığını hissetti. Emindi ki sonrasında her şey çok daha güzel olacaktı.

Yirmiüçüncü Bölüm

Göz kapakları üzerinde hissettiği gün ışığı, kaslarında hissettiği tatlı bir yorgunluk ve içinden taşan güçlü miskinlik duygusuyla gözlerini biraz daha yumdu. Zihni günün tüm gerçekliğine uyanmadan belki uykunun o bağımlılık yapan tadından bir parça daha tadabilirdi; ama olmuyordu. Çünkü tüm zihni güçlü bir şeyin etkisiyle tetiklenmiş gibi uyanmıştı.

Serin bir esinti çıplak olan sırtını yalayıp geçerken ufak rüzgârın verdiği serinlikle tüyleri ürperdi elinde olmadan. Teninde kalan gıdıklanma hissiyle hafifçe omuzlarını hareket ettirdi. Göz kapaklarını uyanmayacağını belli edercesine daha çok sıktı. Ama esen ufak rüzgârın serinliği bu duruma hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Esinti tekrar sırtını yalayıp geçerken bu kez o soğukluğun tam zıttı, yanan dudakların nemini teninde hisseder hissetmez dayanamayarak gözlerini araladı. Yüzünde buna eşlik eden mayışmış bir tebessüm belirdi. Yüz üstü yattığı yatakta başını yastığa hâliinden memnun bir şekilde daha çok gömü.

Dudaklar teninde alevden izler bırakarak beline doğru inerken gözlerini, içini dolduran duyguyla yumdu. Beline ulaşmak üzere olan yaramaz dudaklara eşlik eden serin nefesle, havayı derince solurken, fark etmeden yastık üzerindeki elleri yumruk hâline gelmiş ve yastığı sıkıyordu. Tüm bedeni şu an uyanmıştı. Hem de tamamen...

Belinin bir kısmını örten örtü, usta eller tarafından aşağıya çekilirken adamın parmak uçları teninde tüy kadar hafif hareket ediyordu; ama bu dokunuş bile titremesine neden oluyordu. Örtü tam kalçalarının üzerinde durduğunda, dudaklar bel boşluğuna ulaştı. Nemli dudakların öpüşünü derinlerinde hissederken derin nefesler alır hâlde buldu kendini. Dudaklar yolunu bularak bel boşluğunun yanına geçerek yukarıya doğru yöneldi bu kez. İçinde yükselen ateş, harlanarak yayılırken yaşadığı hazla gözlerini yumdu. Edepsiz dudakları, daha yukarıları bulduğunda ciğerlerindeki nefesi serbest bıraktı ki nefesini tuttuğunun farkında değildi. Yolundan şaşmayan o dudaklar omzundan dudaklarının kenarını bulduğunda başını hafifçe kaldırarak yan döndü ve masum sayılabilecek öpücük bir anda şekil değiştirerek tüm masumluğunu yitirdi.

Adama ulaşmak için bedenini yan döndürerek sırt üstü uzandığında adamı üzerine çekti. Naz hiçbir zaman böyle hissetmediğini düşündü. Tam bir kadın gibi... Ayrıca düşüncesiz, utanmaz, şehvetli...

Hiç tereddüt etmeyen adam vücudunu genç kadının bedenine yaslayarak ağırlığının neredeyse bir kısmını ona bıraktı. Bununla, kadının hipnotize eden mırıltısının dudaklarında kaybolduğunu hissetti. Elleri her yerdeydi ve bu tamamen içgüdüseli. Bedeni adeta doğaçlama yapıyordu. Genç kadının titreyen ellerini vücudunda hissettiğinde iflah olmaz teninin karıncalanmaları giderek artmaya başladı ve kendini biraz daha bıraktı. Adamın ağırlığından bile nasıl bu kadar zevk alabiliyordu şimdi?

Bunun mantıklı bir açıklaması olabilir miydi, ki üzerindeki ağırlık yaklaşık doksan kilo civarında olmalıydı? Tabii bu kiloya hiçbir şekilde yağ tabakası dâhil değildi. Neredeyse hepsiilmekilmek işlenmiş kas demetleriydi. Elleri adamın kollarından yukarılara doğru çıkarken şişmiş pazıları elini doldurdu önce. Parmakları omuzlarından saçlarını bulduğunda nemli olduklarını fark etti. Adamın saçlarına doladığı parmaklarıyla onu daha fazla kendine çekmeye çalışırken aralarındaki örtünün aniden çekildiğinin ayırdına vardı. Ama onun yerini adamın sıcak bedeni almıştı. Teninde adamın tenini tüm sıcaklığıyla hissederken dudaklarından bir fısıltı fırlamıştı. Ellerini adamın saçlarından çekerek aşağılara kaydırduğunda kasların oluşturduğu muntazam şekilleri ellerinin altında hissetti.

Yağız artık dayanamayacağını anladığında kadının dudaklarından dudaklarını ayırarak hareli yeşillere baktı. O gözler inanılamayacak derece koyulaşmış derin, dip kuyuları andırıyordu. Bir olurken başını kadının omzuna gömdü. Burnunu kadının kokusuyla karışmış şehvetin kokusu doldururken kulaklarında içindeki ateşi harlayan fısıltılar vardı.

Kadının vücudu onun isteği dışında hareket ediyordu. Tırnakları adamın etine bıçak gibi saplanmıştı. Parçalanmak üzere olduğunu hissediyordu. Sanki içi binlerce parçaya ayrılıyordu. Adamın da öyle olduğunu hissediyordu. Her şeyin sonunda elleri adamın elleriyle kenetlendiğinde gözleri karardı. Sanki her yerde sadece Yağız vardı. O an dünya yansa dahi o yangın içindekiyle ölçüşemezdi.

Yağız nefeslerini düzene sokmak için genç kadının göğüs oluğuna küçük bir buse kondurarak başını yasladı kadının göğsüne. Kadının kalp atışları kulağında çınlıyordu. O kadar kuvvetli ve hızlı atıyordu ki. Kadının, kendi sırtında kenetlenen kollarının kendisini sardığını hissetti. Nemli saçlarının arasında kadının ciğerlerinden serbest kalan nefes dolanırken gözlerini üzerine çöken rahavet ve doyumla kapattı.

Naz parmaklarını adamın saç telleri arasında gezdirirken dudaklarını başına dayayarak derin bir nefes çekti içine ve dudaklarını adamın başına yaslayarak bir öpücük bıraktı. Erkeksi ferah kokusu içini yakmıştı. Ondan nasıl ayrılacaktı şimdi? Kısa bir süre için dahi olsa bunu hiç ama hiç istemiyordu. Genç adam da fark-sız değildi, kadının gözünün önünden ayrılmasını istemiyor, her an bir nefes kadar yakınında olsun istese de bu pek mümkün görünmüyordu. Başını hoşnut olduğu yerden kaldırarak göğüs oluşuna bir öpücük daha kondurduktan sonra istemeyerek kadının üzerinden kalktı ve oturur pozisyona geçerek sırtını yatak başlığına yasladı. Kadını da kendine çekmeyi ihmal etmemişti.

Kadın birden kendisini adamın kucağında bulmuştu nasıl olduğunu anlamadan. Adam onu bebek gibi tutmuş göğsüne yaslamıştı. O da hafifçe doğrularak kollarını adamın boynuna doladı. Adamın omzunda hafif daireler çizirken orada olmaması gereken bir şey fark etti ve utançla oraya ufak bir öpücük kondurdu. Bunları yaparken hiç utanmamışken şimdi utaniyor olması ne kadar da ironiydi.

Adamın omzundaki kendi dişlerine ait olan izlere bir kez daha öpücük kondurduktan sonra utançla başını adamın omzuna gömdü. Konuşurken boğuk sesi adamın boynunda kayboluyordu.

“Kendimi hafif meşrep kadınlar gibi hissediyorum.”

Kadının bu utangaçlığı karşısında ufak bir kahkaha atıp onu kendisine daha çok çeken Yağız, onun omzuna küçük bir öpücük bırakarak bakışlarını öylesine yatakta gezdirdiğinde gözleri her şeyin masumluğunu haykıran lekeye takıldı. Dudaklarındaki gülümseme genişlerken hafif uzamış sakallarını kadının omzuna hafif hafif sürtüyordu. Bu işkence eden ufak dokunuşlarla kadın kucağında kedi gibi kıvrılırken, kadının dişlerini omzunda hissetti.

“O anda birçok şey olabilirsin. Mesela ateşli, yanıp tutuşan, eriyip tükenen ama her dakika daha fazlasını isteyen... Ama asla

hafif meşrep olamazsın." Sesi uyarılıyor olmanın boğukluğuna sahipti. Kadın dudakları omuzlarında gezinirken vücudu tehlikeli sınırlarda, tüm uyarılara kuvvetli cevaplar veriyordu. Genç kadını istemeyerek de olsa kendinden uzaklaştırarak gözlerinin içine baktı. "Biraz daha böyle kalmaya niyetliyse, sen uçağı kaçırıcaksın ve ben de aklımı. Tüm gün seni yatağa hapsedeceğim haberin olsun. Şimdi hemen kalkıyorsun ve doğru duş almaya gidiyorsun," derken kadın mırıldanmaya devam ediyordu. Sesindeki boğukluk adamın başının dönmesine neden oluyordu.

"Sen de benimle duşa gelmek istemez misin?" diyen kadının öpücükleri adamın göğsüne ulaşmıştı. Duşa onunla beraber girdiği takdirde yapacakları aklında dönüp dururken gözleri isteksizce saate takıldı. Bu durumda gerçekten geç kalacaklardı. Kadının yüzünü kendisine çevirerek dudaklarına ufak bir öpücük bırakarak doğruldu.

"Bebeğim senin gitmeye niyetin yok anlaşılan. Seninle beraber vücutlarımızdan su akarken o suyu yakmayı çok isterdim; ama geç kalacaksın."

Adamın çaresiz çıkan çatallanmış sesiyle kıkırdayan Naz, adamın kucağından kalkarken örtüyü de üzerine çekerek adamı çıplaklığıyla bıraktı. Çarşafın altında bile kalçalarının ahenkli yürüyüşüne takılan adam, gözlerini devirmeden edemedi.

Sıcak suyu teninde hissederek büyük bir hoşnutlukla gözlerini kapattı genç kadın. Hücreleri tatlı tatlı sızlayarak bedenine ıskence ederken sanki hepsi adamın yakınlığına ihtiyaç duyuyordu. Duşunu alarak havlusuna sarındı ve odasının yolunu tuttu. Adam onun geldiğini görünce ayaklanarak yanına ulaştı ve ıslak omzuna ufak bir öpücük kondurdu. Derin nefesler alarak onun kokusunu içine hapsetmeyi ihmal etmiyordu.

“Sen hazırlanana kadar ben de bir duş alayım. Kahvaltıdan sonra çıkarız,” diyen Yağız hızla kadının yanından ayrıldı.

Naz hızla üzerini giyinirken gözleri boy aynasından yansıyan çift kişilik yatağına takıldı. Dişlerini dudağına geçirirken gülümsemeden edemedi. Şimdi böylesine utanırken dün tam bir panter kesildiğine inanamıyordu. Hızla yatağındaki nevresimleri değiştirdi ve dün yaşanmışlıkların kanıtı olan takımı bir poşetin içine koydu. Eşyalarına yönelerek eksik olup olmadığını kontrol ettikten sonra odasından dışarı çıktı. Karnı guruldamaya başlamıştı. Dünkü aşırı efor sarf ettiren performanslara sabahki de eklenince, kendini aç kurtlar gibi hissediyordu. Karnının gürültüsünü banyodan gelen su sesi bastırınca yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Şimdi ikisi beraber banyoda olsalardı kim bilir neler olurdu? Acaba adam daha önce banyoda hiç sevişmiş miydi? Aklına takılan sorunun tahmin ettiği cevabıyla yüzünü buruşturarak düşünmemeye çalıştı. Önemli olan artık bugün ve yarındı. Dün çoktan bitmişti.

Bir şeyler hazırlamak niyetiyle mutfağı girdiğinde mutfak masasında çoktan hazırlanmış olan kahvaltı masasıyla karşılaştı. Bu adam bu kadar şeyi ne ara hazırlamış hatta gidip fırından bir şeyler almıştı? Ekmek, simit, poğaç, börek...

Aman Allah'ım! Bunların hepsini yerse kısa zamanda duba gibi olması an meselesiydi; ama adamla ortaklaşa kolayca verebileceğini düşündü. Dudaklarındaki hoş tebessüm yerini haylazlığa bırakırken ekmeğe uzanarak kabuğundan biraz kopardı. Tazecik ve de sıcaktı. Açlığını biraz olsun bastıran parçanın verdiği hoş duygularla gözlerini kapatırken yanağında hissettiği öpücüğün yanında tenine değen ıslaklıkla gözlerini açtı. Adamın ıslak saçlarını koklayarak geri çekildi.

“Sen bu kadar şeyi ne zaman hazırladın?” dedi şaşkınlığıyla gizlemeden.

"Sayende pek uyku tutmadı. Baktım sen de oh mışıl mışıl uyuyorsun, uyanmaya hiç niyetin yok. Ben de uyandırmaya kıyamadım. Ama... En sonunda dayanamadım."

Boş mutfakta yankılanan genç kadının kahkahasına Yağız da eşlik etti. "Ama çok yoruldum. Sen bu fiziksel yorgunluğa alışkın olabilirsin; ama ben henüz yeniyim."

Yağız kadının gözünün önüne gelen saçlarını kulağının arkasına özenle yerleştirdi. "Ben de bu konuda yeni sayılırım. Daha önce sevdiğim bir kadınla sevişmemiştim. Alışmak için oldukça zamanımız var."

Kadın, adamın sözlerinden bir yeri çekip çıkardı. "Daha önce hiç âşık olmadın mı?" dedi duyacağı cevabın vereceği hoşnutlukla. "Aslında... İlkokul öğretmenime âşıktım; ama onunla sevişme imkânım hiç olmadı. O zaman aklımın bu konulara çalışmadığına eminim." Naz'ın kahkahası büyüdü birden. İlk ve tek olmayı gerçekten sevmişti!

Hızla yemeklerini yerken sohbet ediyorlardı. Adam kadının gözlerindeki ışıltıyı ve sağlık fışkıran tenini gözleriyle sevmekten yapamıyordu. Onun gideceği düşüncesiyle midesine yumruk atılmış gibi hissediyor, kalbine bir ağırlık çörekleniyordu. Kadının bu durumdaki üzüntüsü yüzüne yansıdığından, o kendi sıkıntılarını kendisine saklıyordu onu üzmemek için.

Naz kapıdan çıkmadan önce evine son bir kez daha göz attı. Salonda dün yaşanılanların hiçbir izi yoktu. Anlaşılan adam o kadar erken uyanmıştı. Eşyalarını kapının önünden almaya yeltenildiğinde adam ona engel olarak valizini aldı ve dışarı çıktı. Kadın da derin bir nefes alarak kapıyı kapattı. Havaalanına gitmek için taksiye bindiklerinde yol boyunca ikisi de konuşmadı. Göz göze geldiklerinde birbirlerine gülümsüyorlardı. Kadının gülümsemesi burukken adamın gülümsemesi yatıştırıcı ve teselli ediciydi.

Havaalanına geldiklerinde Yağız valizi aldı ve elini kadına uzattı. Kadın hiç tereddüt etmeden uzanan eli tuttu. Gerekti iş-

lemleri yaptıktan sonra uçağın kalkması için beklemeye başlarlar. larken kahve içmek için bir yere oturdular.

“Asma suratını. Sadece iki hafta olmayacaksın burada,” derken adam, aslında kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Biliyorum; ama... Bu çok garip,” dedi kadın dudaklarını sarkıtarak. Adam masanın üzerindeki elini tuttu. “O telefonun kapalı ya da meşgul olmayacak. Nasıl olsa ailenin yanına gidiyorsun. Konuşacak kimse de yok.”

Eski Naz olsa şimdi konuşmaya başlardı; ama... “Peki,” diyerek adama gülümsemekle yetindi. Çünkü Yüzbaşının yüz ifadesinden de anlaşıldığı gibi emir açık ve netti. Uçağı anons edilince kadının gülümsemesi yüzünde soldu. Hesabı ödeyen adamın elini tutarak ikinci geçişte durdular. Adamın elleri belini sararak onu kendisine çekti.

“Kendine dikkat et, olur mu?”

Naz, adamın endişeli ses tonunun üzerinde bıraktığı etkiyi dağıtmak için adamın bir önceki sözlerini tekrarlamaktan alamadı kendini. “Sadece iki hafta olmayacağım burada.”

Kendisini zorlayarak adamdan uzaklaştı ve yanağına bir öpücük bıraktı. Şimdi ikisi de ayakta dikilirken aralarında belli bir mesafe vardı. Naz bunu aşmak istemiyordu; çünkü bunun sonunda adamı iki hafta dahi olsa bırakamayacağını tahmin edebiliyordu. Adamın da kendisini öpen dudaklarının ardından adımlarını hareketlendirerek ikinci geçişe yöneldi. Güvenlikten geçtikten sonra uçuşların yapılacağı kapılara yönelirken, adamın gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Göz göze geldiklerinde adam ona gülümseyerek el salladı. Ona karşılık verdikten sonra arkasına bakmadan uçuş kapısına ulaştı. Uçağa binerken de yolculuk sırasında da inişte de aklı hep adamdaydı. Kısa süreli ayrılıkları da ne kadar bunun zorunlu, görev icabı olduğunu bilse de adama kendisini bıraktığı için içten içe kızardı; ama şimdi anlıyordu ki... Geride bırakmak da oldukça zordu. Ayrılıkları kısa süreli olacak

Aşkın Naz'lı Hali

olmasına rağmen bu mutluluğu terk ederken ayakları geri geri gidiyordu. Her şey öylesine tazeydi ki... 'Acaba uzun süreli ayrılışak ne olur?' diye düşündü içten içe. Bu duygunun yaşattığı panikle içi titrerken bagajını almak için beklemeye başladı. Bu arada Yağız'ı arayarak indiğini haber verdi. Aklında hâlâ adam varken valizini alarak sürüklemeye başladığında kendisini bekleyen ailesini görmenin verdiği şaşkınlık ve mutlulukla kendisini onların özlemlerine bıraktı.

Yağız'sa, Nazsız geçen dakikalar onu kovalıyormuş gibi apartmanın merdivenlerini koşar adım çıktı. Karşılıklı iki dairenin kapısının önünde durduğunda önce kendi dairesinin kapısına baktı. Ardından mavi bakışlarını Naz'ın kapısına çevirdi. O bakışlar bu kapı üzerinde daha çok kalmıştı. İki daireden de içeri girmek istemiyordu. Sanki ikisi de ona ait değilmiş gibi geliyordu. Çıktığı merdivenleri tekrar indi seri bir şekilde. Kendini eve kapatmayı istemiyordu. İstirahatli olmasına rağmen belki biraz çalışsa kendine gelebilirdi.

Karargâhtaki odasına gitmek için yürürken hafta sonu olmasına rağmen çalışanlarla karşılaştı. Onun geldiğini duyan birkaç kişi odasına gelerek geçmiş olsun dileklerinde bulunmuşlardı ki çoğu Naz'ın evini ziyaret etmişti. Biraz çalıştıktan sonra kaçınılmaz son olan evinin yolunu tuttu. Gözlerini Naz'ın kapısına değdirmeden kendi dairesine girdi. Canı hiçbir şey istemese de bir şeyler atıştırarak Naz'ın tembihlediği gibi ilaçlarını içti ve yatağına uzandı. Eline bir kitap alarak okumaya başlasa da dikkatinin dağılması uzun sürmedi. Komodini üzerindeki telefonunu alarak numarayı tuşladı. Belki de genç kadın uyumadan önce, sesini bir kez daha duyabilirdi. Uzun aramaları yanıtsız kalınca canı sıkılsa da kadının ailesinin özlemine kapıldığını tahmin etti. Dikkatini tekrar toparlayarak kitaba yöneldi. Ne kadar okuduğunu bilmiyordu; ama telefonunun sesini duymasıyla sanki saatlerdir kitaba odaklanan o değilmiş gibi hemen kitabı elinden bıraktı ve telefona uzandı.

"Üzgünüm; ama aradığını duymadım. O kadar yorgunluğun üzerine gelir gelmez uyuyakalmışım. Şimdi uyanmama rağmen hâlâ gözlerim kapanıyor. Tabii valizlerimi taşıyacak bir centilmen bulamamamı ve üst üste yaşadığım yorgunluk seanslarını düşününce... Sanırım bu gayet normal. :) Kendi odamda ve yatağım-da yalnız uyumak garip geldi. Sanki hiç yalnız yatmamışım gibi... Seni... Şimdiden özledim."

Mesajı okuduktan sonra gülmeden edemedi. Onu gerçekten de çok yormuştu. Yaşadıkları dakikalar aklına gelince vücudunun ısınmaya başladığını hissetti. O anlar zihnini doldururken, zevkle kıvranarak kendine aşkla eşlik eden kadın geldi gözlerin önüne. Gözlerini bir an için yumdu. Şimdi o kadın binlerce kilometre ötesinde olsa da bir telefon kadar da yakınındaydı.

"En azından içimizden biri uyumuş. Şimdi yanında olsaydım uyku mahmuru yeşil gözlerinin içine bakarak dağılmış saçlarını gözünün önünden çeker ve sana içten bir günaydın kelimesi fısıldardım. Gerçi... Zaten ben senin yanındayım. Yorgunluğunu bir an önce üzerinden atıp yanıma dinç gelmeni umuyorum. Ben de... Seni özledim. Biraz daha uyumaya çalış bir tanem."

Gözleri telefonundaki saate kaydığında saatin sabah beşe geldiğini fark etti. Telefonunu komodine bırakarak sırtını yatağına dayadı ve gözlerini kapattı.

Ve şimdi gözlerini bir haftadır olduğu gibi Nazsız bir sabaha açtı. Saate baktığında saatin ona geldiği gördü. Kısa bir düşün ardından bir şeyler atıştırdı. Telefonunu eline aldığı anda yabancı bir numara tarafından arandığını fark etti. Bu numara tarafından bir süredir aranılıyordu ve bir türlü aranırken rast gelmemesi de tamamen şanssızlıktı. O kadar önemli bir durumsa tekrar aranacağından emindi. Bunu şimdilik önemsemeyerek ezbere bildiği

numarayı tuşladı. Telefon açıldığında kulağına çalınan uyku man-
muru sesle gülümsedi. "Günaydın sevgilim," derken gözlerini ka-
patarak o güzel yeşil gözleri düşündü.

"Günaydın bir tanem," diyen sesin tonundan gülümsediği
anlaşıyordu.

Yağız, kadının yatağa dağılmış saçlarını hayal ediyordu şimdi.
Yorgani üzerinden atmadan kedi gibi iyice sokulduğuna emindi
yorganın altına.

"Uyandırdım mı seni?"

"Aslında hem evet hem hayır... Sen aramadan önce uyan-
mıştım; ama uykuyla uyanıklık arasındaydım... Senin sesi-
ni duyunca kendime geldim. Yani uyandırmış oldun," derken
kadın ufak bir kahkaha atmıştı. "Bugünkü planlarında ne var ba-
kalım?" diye sordu adam merakla.

"Maalesef ki bir davete katılmam gerekiyor. Son anda ha-
berim oldu bu davetten. Neyse ki giyeceğim şeyi belirledim gibi
kafamda. Bu yüzden annemle beraber kuaföre gideriz diye düşü-
nüyorum. Onun dışında ciddi anlamda miskinlik yapmayı planlı-
yorum."

"Demek ne giyeceğine karar verdin," dedi yapmacık bir şaş-
kınlıkla. Kadının gardırobu başında geçirdiği dakikalar aklına ge-
lince gülmeden edemedi.

"Şaşırmama hak versem de evet karar verdim. Daha önce giy-
diğim bir elbiseyi giymeyi düşünüyorum. Özenmek pek içimden
gelmiyor."

Adam, genç kadınla konuşurken kendisine bir kahve yaparak
salona geçti. "Peki, bu elbiseni görmem mümkün mü?" dedi ha-
fif bir merakla. Onunla olabildiğince uzun konuşmak istiyordu.
Zaten Naz'ın hayatına dair olan saçma denilebilecek ayrıntılar
bile onun için büyük önem teşkil ediyordu.

"Biraz bekleyebilirsen mail atabilirim. O elbise ile çekilmiş
birkaç fotoğrafımın olması lazım," diyen kadının sesine eşlik

eden başka seslerle kadının yataktan kalktığını anladı. Kendisi de diz üstü bilgisayarını açarak beklemeye başladı. Bilgisayarının ekranında gördüğü ileti ile mail kutusunu açarak Naz'ın gönderdiği fotoğrafı büyüttü ve bir anda kendi gözleri de sonuna kadar açıldı.

"Sevgilim... Bu elbisenin... Bir şeyi eksik sanki." Kadının olağan çıkan sesi ve gözlerindeki elbise birleşince sinir kat sayıları yükselmeye başladı.

"Ne gibi bir şeyinin eksik olduğunu düşünüyorsun? İtalya Moda Haftası'na gittiğimde almıştım."

"Belli, bir kısmını İtalya'da unutmuşsun elbisenin. Güzelim, bu elbisenin sırtı yok fark ettin mi, bilmiyorum."

Fotoğrafta kadının kalçalarının üzerine kadar olan buğday teni tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi ve her sevişmeleri sonrasında adam o bel boşluğunu parmaklarıyla ovalamaya bayılıyordu. Bir de bu elbise sonrasında hepsi gün yüzüne çıkmıştı! Dahası bu kadın bu elbiseyi daha önce giymişti de!!

"Aslında... Haklı olabilirsin. Sırtı biraz açık," dedi Naz yumuşakça. Yağız'ın kıyafet konusuna biraz takıntılı olduğunun farkındaydı ve şu an ondan duyduğu ses tonuna karşı gelmeye pek niyeti yoktu. Ses yüksek değildi; ama oldukça soğuk bir sakinliği vardı. "Ve sen... Bunu giymeyi düşünüyorsun? Yani kesin bu elbise karar kıldın, öyle mi?" dedi adam bu kez.

"Şimdilik öyle görünüyor gibi," diyen Naz belli etmeden kırdamaya başladı. Yatakta bağdaş kurmuş önünde de bilgisayarı duruyordu. O da kendi fotoğrafına bakıyordu. Gerçekten de sırtı fazla açıktı! Aslında adama bağırması gerekiyordu. Yani eski Naz'ın... Ama şimdi ağzını açıp tek kelime söylemek gelmiyordu içinden. Bu durum oldukça hoşuna gitmişti. Daha sesli gülerken adamın bıkkınlıkla verdiği derin nefesi duydu.

"Sen ilk uçakla oraya geleyim istiyorsun anlaşılan." Adamın şimdiki ses tonunda ne kadar sinirli de olsa gülümsediğini an-

lamıştı Naz. "Aslında... Gelsen fena olmazdı. Yani şimdi ben bu elbiseyi giymeyeyim mi?" diye sordu haylazca.

"Yalnız bana giydiğin sürece sorun yok. Bu elbiseyi üzerinden çıkarmak oldukça kolay olur benim için. Zaten yarısının olmadığı düşünülürse! Hem hayatım biz Türküz. Bize daha uygun şeyler giysen. Çünkü böyle bir kıyafet giyen kadının yanında hiçbir Türk erkeği sakın kalmaz. Kalamaz!" Naz kendisini tutamayarak gülmeye başladı.

"Bakıyorum benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak hoşuna gitti güzelim," derken adam da gülüyordu. Bu sesinin tınısından anlaşılıyordu.

"Tamam o zaman. Ben de özel diktirdiğim, kafamdaki diğer elbiseyi giyeyim."

"Umarım diğer elbise de böyle değildir. Senin kafandaki elbiseleri ben aklıma mantığıma sığdıramıyorum çünkü." Naz bir kez daha güldü. "Onun fotoğrafı var mı?" diye sordu merakla adam.

"Maalesef. Ama giydikten sonra sana fotoğraf gönderirim, olur mu?"

"Peki öyle olsun. Ama davete gitmeden önce at da en azından değiştirmeye zamanın olsun."

"Bir dakika, bir dakika. Bir de beğenmezsen değiştirtecek misin?! Karşında emir erin varmış gibi konuştun," dedi Naz şaşkınlıkla. Ama adam oldukça sakindi. Adamın kıskandığını bir yere kadar anlayabilirdi; ama... Bu emri vakii canını sıkıyordu.

"Hayır güzelim. Ben sana neden emir vereyim? Ben düşünüyorum ki eğer beni rahatsız edecek bir durum ortaya çıkarsa ve ben rica edersem, beni kırmayıp ricamı yerine getireceğini düşünüyorum. Bir elbise için beni kırmazsın umarım. Yanlış mıyım?"

Böyle söylendiğinde kulağa oldukça mantıklı geliyordu. Bu adam nasıl konuşması gerektiğini ve kalbine giden damar yolunun nereden geçtiğini gayet iyi biliyordu. "Peki, dediğin gibi olsun," dedi eski Naz içinde haykırırken. Yeni Naz ise kıskanılmak-

tan aşırı derecede hoşlanmıştı. Annesinin kendisine seslendiğini duyunca hızla toparlandı. "Aşağıdan çağırılıyorum. Kuaför sonrası seni tekrar ararım tatlım."

"Kendine dikkat et bebeğim ve... O elbiseyi göreceğim, haberin olsun."

"Peki tamam. Şimdi kapatıyorum."

Naz'ın öpücüğünün sesini duyduktan sonra telefonun kapanmasıyla başını sağa sola sallayarak gülümsedi. Önündeki fotoğrafı yakınlaştırırken her bir köşesini inceliyor, kadının kıvrımlarını hayranlıkla izliyor ve hâlâ bu elbiseyi nasıl olup da giydiğine inanmıyordu!

Genç kadın kuaförden çıktığında saat öğle vaktini oldukça geçmişti. Saçlarına çok hoş bir topuz yaptırmıştı. Annesiyle beraber eve ulaştığında odasına çıkarak elbisesini giydi. Boy aynasında kendisine bakarken kıvrımlarının ne kadar hoş görüldüğünü fark etti. Bu mor elbiseyle göğüs oluğu meydana çıkmış, göğüslerinin kıvrımları oldukça davetkâr görünüyordu. Sırtını aynaya dönerek başını çevirdi ve sırt dekoltesini inceledi. Diğer elbise kadar olmasa da bunun da beli bir sırt dekoltesi vardı. Aynadaki görüntüsünü oldukça beğenmişti. Kapısının tıklatıldığını duydu. İçeri giren annesinin hayranlık dolu bakışlarıyla karşılaşınca gülümsedi. "Maşallah ne kadar güzel olmuşsun kızım."

"Teşekkür ederim anneciğim; ama sen hâlâ hazırlanmamışsın. Babam birazdan söylenmeye başlar." Annesi hafifçe iç çekti. "Ah ahh ben bilmez miyim babanı? Ama o da beni bilir," diyerek göz kırptı annesi.

"Anneciğim benim fotoğrafımı çeker misin?" diyerek annesine telefonu uzattı. Artık Yağız Bey elbisesini görseydi iyi olacaktı. Annesi hem önden hem de arkasından fotoğraf çekerek telefonunu uzattı. "Neyse ben de hemen gideyim de hazırlanayım babanın ağzını açtırmadan," diyen annesi giderken o da fotoğrafları Yağız'a gönderdi ve o an telefonu çalmaya başladı. Adamın

hemen aramasına çok şaşırmıştı. Anlaşılan o ki telefon başında fotoğraf bekliyordu.

"Aklındaki diğer kıyafet gerçekten de bu mu?!" diyen fırtınalı sesle tüyleri ürperdi.

"Evet, tam olarak buydu," dedi kadın, adamın ses tonundaki bariz kıskançlığı sindirirken. O ses tonu sahipleniciydi. "Zaten aklındakilerin vuruculuğundan her zaman emin olmuşumdur. Ama beni bu kadar aklımdan edeceğine hiç düşünmemiştim."

Ses giderek keskinleştiğinde adamın neden böyle yaptığını anlamamaya başladı. Evet, kıskanıyordu; ama sonuçta bir elbiseydi sadece. Boy aynasının önündeyken tekrar üzerindeki elbisesini inceledi. "Hayatım sadece basit bir elbise," dedi bıkkınlıkla.

"Güzelim neden senin orta kararın yok? Bir yerini kapatırken neden bir başka yerin açılıyor?! Bu elbisenin sırtını açığa çıkaran büyük kumaş eksikliği ve verdiği göğüs ziyafetindense diğer elbisenin daha aşağılarını kıskandıran dekoltesini tercih ederim!" diyen adamın sesi biraz yükselmişti. Naz biraz alttan alması gerektiğini fark etti; çünkü Yağız bu kez gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyordu. Yoksa elbisesi gerçekten açık mıydı? Çünkü bugün babası da üstü kapalı elbisesine dokundurmalı laflar etse de değiştirmesi için bir şey söylememiştir.

Yağız'sa bugün gördüğü ilk elbiseden sonra daha fazla kıskanamayacağını düşünmüştü ve evdeki hesap çarşıya kesin kes uymamıştı. Göz görmeyince gönül de katlanamıyordu; çünkü an be an elbiselerin ikisini de görmüştü. Aynı zamanda kadının tenini ikinci bir ten gibi saran elbiselerin altındaki kıskırtıcı beden çiplak hâlini de yine kendisi biliyordu.

"Ama hayatım bu sadece basit bir elbise," diyerek sözlerini tekrar etti. "Yanımda da ailem olacak." Adam duyduklarına aldırmış etmeden konuştu. "Senin başka bir elbise yok mu?" derken bir önceki ses tonuna göre sesi keskin bir sakinlikteydi.

"Gardırobumdaki tüm abiyeler bu tarzda dekolteli," diyen kadının yumuşak sesi daha çok zıvanadan çıkmasına neden oluyordu. Çünkü bu çok olağan bir şeymiş gibi söylüyordu. Anlaşılan tüm gece elbiseleri onu yarı çıplak gösterecek cinstendi!

"En yakın zamanda senin gardırobunu yenilemek şart! Ben moda haftalarının tarihlerine göre bir ayarlama yaparım hem tatil yapar hem de gardırobunu düzenleriz."

"Yağız! Ben bu elbiseyi değiştirmek istemiyorum!!" dedi Naz inatla.

Naz'ın inatçı sesini duyduğunda üzerine gitmemesi gerektiğine karar verdi. Çünkü onu kızdırmak istediğinde hep üstüne giderdi ve sonunda kadın hiç olmadık şeyler yapardı. Şimdi ise bunu istemiyordu. Huyuna gitmek en iyisiydi.

"Güzeller güzelim. Bu iki elbisenin sırtında ortaya çıkardığı buğday tenine, ben öpücükler kondurdum. Özel anlarımıza ait izlerle mühürledim. O kıvrımlı göğüslerini okşadığımda yüzünün aldığı ifade, bana verdiğin karşılıklarla nasıl birbirimize ait olduğumuz hiç aklımdan çıkmıyor. Başkası kazara ya da değil, tenine tenini değdirirse, vücuduna bakarak aklında seninle ilgili tek bir şey hayal ederse ki olmasa bile bunlar benim zihnimdeyken, yapacaklarımdan ben sorumlu değilim. Güzel tenin sadece bana saklı kalsın."

Uzun süre karşı taraftan cevap gelmedi. Yağız, kadının nefesinin sesini dinledi. "Ama ben saçımı bu elbiseye göre yaptırmıştım!" diyerek mızızlanan kadının inatçı değil şımarık sesini duyduğunda yüzündeki kasılmış ifade yerini gülümsemeye bıraktı. "Yeniden yapabileceğine eminim bir tanem." Kadın bıkkınlıkla soluk alırken gerçekten o sözlerden sonra nasıl olup da elbisesini değiştirmeye karar verdiğine inanamıyordu. O hemşire olacak kadın da pansuman yaparken adamın göğsüne dokunduğunda kıskanmamış mıydı?! Ama bu çok fazlaydı! Adam hiç adil oynamıyordu!! Eskiden böyleler miydi?!

"Ama bu sefer sana elbisemi göstermem!" dedi inatla

"Yine de göster merak ederim; ama bu konuda sana güveniyorum ve ne olursa olsun değiştirmeni istemeyeceğim. Benim düşüncelerime uygun bir şey seçeceğine eminim," diyen adamın yumuşak sesi kendisini bir anda ikna etmişti.

"Peki o zaman, artık kapatmam gerekiyor. Zamanım oldukça az. Daha saçlarımı bozmam gerekiyor ve eve kuafor çağırmalıyım. Şimdi çıkabilecek durumda değilim."

"Naz..."

"Efendim?"

"Elbisenin sana ne kadar yakıştığını söylemiş miydim?" dedi adam uysalca. Ama sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. "Benimle dalga geçmekten başka işler edinmelisin kendine hayatım," diyen Naz'ın sesindeyse çaresizlik vardı.

"Naz..." demişti adam tekrar tek solukta. Bu ses Naz'ın gözlerini kapatmasına neden olmuştu. "Efendim?"

"Bir insan tüm güzellikleri kendinde toplayarak tabiatı böyle kışkandırmamalı."

Aldığı iltifatla yüzünde beliren gülümseme daha da büyüdü. "Şimdi hazırlanmam gerek. Gerçekten de fazla vaktim kalmadı," dedi Naz istemeden de olsa.

Telefonu kapatarak başını iki yana salladı. Resmen yumuşakça ikna edilmişti. Kuaförünü aradığında acil bir durum olduğunu söyleyerek eve çağırdı. Ardından elbise odasına gidip önce elbisesini çıkarttı sonra da üzerine şort atlet takımını giydi ve gece elbiselerine göz gezdirmeye başladı. Askılarından çıkartıyor ve yüzünü buruşturup tekrar koyuyordu. Yağiz'in anlayışıyla bu elbiselerin çoğu yarı çıplak dolaşmasına neden olacaktı. En sonunda çok uçuk yavruağzı renkteki uzun elbisede karar kıldı. Ne göğsü açıktı ne de sırtı. Sadece... Dizinin biraz üzerinde biten yastıma sahipti. Ee kimse ondan çarşafa bürünmesini bekleyemezdi.

Seri hareketlerle saçlarını tel tokalarından arındırarak banyoya yöneldi ve hızla gür saçlarını yıkadı. Saçını havluya sarıp banyodan çıkarken telefonu bir kez daha çalmaya başladı. Sema arıyordu.

"Efendim Semoş?"

"Nasılsın tatlım?" diyen Sema'nın sesi sanki nefes nefese gibi geliyordu. "Ben iyiyim de asıl sen nasılsın? Sesin maraton koşmuşsun gibi geliyor."

"Şu anki hâlimi maraton koşmaya tercih ederim. Ben eve geldim."

"Eve mi? Kars'a mı?" diye soran Naz, Sema'dan olumlu cevap alınca konuşmaya devam etti. "Daha tatilin bitmesine bir hafta var. Neden erkenden geldin?" dedi hafif şaşkınlıkla.

"Benim haberim yokken eve görücü geldi. Kapıyı çektim çıktım ben de. Bir de havaalanında taksi yüzünden bir adamla tartıştım. Sinirlerimi bozdu kas yığını! Bu konuyu uzun uzun anlatacağım sana; ama şu an feci hâlde yorgunum tatlım. Anahtarları soracaktım ben. O sinirle çıkarken anahtarımı nereye sıkıştırdığımı bir türlü bulamadım." Sema hâlâ derin derin nefesler alıyordu.

"Anahtarlar Yağız'da Semoş. Yağız da kendi dairesinde şimdi."

"Tamam tatlım. Şimdilik kapatıyorum. Öpüyorum çok."

Son bir saati çok hızlı geçirmişti genç kadın. Zamanın dar olmasından dolayı saçlarına fön çektirerek atkuyruğu yaptırmayı tercih etmişti. Aynadaki görüntüsünü incelerken hâinden memnundu. Şifon kumaşın altındaki astar, ardındaki teni merak ettiriyordu. Teninin sergilendiği yerler sadece kolları ve yırtmacıydı. Yağız ne derse desin bu elbiseyi çıkarmayacaktı! Hiçbir tatlı söze ikna olmazdı bu kez!

Ailecek davetin yapılacağı yere vardıklarında Yağız'a fotoğraf göndermediği aklına geldi. Girişte annesinin eline telefonunu yapııştırarak "Anne fotoğrafımı çeker misin?" dediğinde annesin-

den "Kızım nedir bu fotoğraf merakı bugün?" cevabını almıştı. Annesinin çektiği fotoğrafları Yağız'a gönderdi hemen.

Yağız karargâhın koridorunda odasına doğru giderken telefonunun sesini duydu. Sandalyesine oturduğunda telefonunu eline alarak gelen görüntüye baktı ve nefesi kesildi. Kadın su gibi görünüyordu. Açıkta hiçbir sakıncalı yeri olmamasına rağmen nasıl böylesine bedenini hareketlendirebiliyordu. Görünümünü anlatan tek kelime sade, diğeryise şıktı. Düzleştirilmiş olan saçları atkuyruğu yapılmış ve ensesi seksi bir şekilde gözler önüne serilmişti. Yırtmacı vardı; ama oldukça göze hoş geliyordu. Abartılı değildi. Kapısı çalındığında derin bir nefes aldı. Görüntüye dalmış gitmiş gerçekten de soluğunu tuttuğunun farkında değildi. Verdiği talimatla kapı açılınca içeriye giren genç adamı tanımasıyla şaşkınlıkla gözleri açıldı. "Arman!" dedi şaşkınlığını gizlemeden.

"Oo Yağız Yüzbaşım. Nasılsınız Harp Okulu'ndan bu yana?" dedi genç adam.

Yağız ayağa kalkarak adamın önünde durdu. İki genç birbirlerine sarıldılar. Arman, Yağız'ın Harp okulundan arkadaşaydı. Oldukça da yakınlardı üstelik. Yağız geri çekilince karşısındaki adamı şöyle bir süzdü. Adamın kaslı vücudu üniformayla daha ihtişamlı görünüyordu ve ela gözleri üniformayla uyum içerisinde parlıyordu. Yağız, onun hâlâ iflah olmaz bir çapkın olduğuna adı gibi emindi.

"Demek buraya sen tayin oldun?"

"Ee oğlum aynı yola baş koyduk. Şaşıрма bu kadar," dedi Arman yüzünde eğri bir gülümseme oluşurken. "Onu bunu bırak da evlendiğini duydum. Hiç söylemiyorsun. Ne bir ben evleniyorum dedin ne de nikâh şahidim olur musun? Ona buna değil de bir bekârı daha kurban verdik ya yanarım da ona yanarım."

Yağız arkadaşının sözlerine çapkınca gülümseyerek "O iş biraz karışık," diyerek cevap verdi.

“Şimdi nasıl yapacaksınız o zaman? Sen orada eşin burada mı kalacak?” diye soran Arman’ın suratı ciddileşti. Genç adam yüzündeki gülümsemenin aksine kaşları çatılırken Arman’a merakla baktı.

Arman’sa, Yağız’ın anlamadığını belirten bakışlarını görünce şaşkınlıkla kaşları havaya kalktı.

“Haberini hâlâ almadın mı? Şimdiye kadar sana söylenmiş olması gerekirdi,” diye sordu Arman.

“Hayır,” dedi Yağız. Ağzı kurumuştı. Düşündüğü şey olmuş olamazdı. Böyle bir istekte bulunmamıştı ve böyle bir bilgi ona gelmemişti. Aklına ilk gelen şey telefonunda gördüğü yabancı aramalardı. Ayrıca ne zamandır da istirahatliydi. Belki de haber verilmek istenmişti; ama Yağız’a ulaşmamıştı. Arman’ın bakışları da bunu doğruluyordu sanki. Adamın bakışları, Arman’dan beklenmeyecek şekilde üzgün bakıyordu. Sözleri de öyle... Bu sözleri duymak istemiyordu genç adam; ama Arman’ın kelimelerini çok net duymuştu. “Yağız... Ben buraya senin yerine tayin oldum.”

Yirmidördüncü Bölüm

Elindeki kâğıt üzerinde bulunan her bir cümleyi zihnine kazımışken, bakışları boş boş dolanıyordu kelimeler üstünde. Beyni idrak etmekte güçlük çekiyordu. Böyle bir talepte bulunmuş olmamasına rağmen nasıl olmuştu da kendi isteği dışında bir yola sürükleniyordu peki? Buna bir türlü açıklama getiremiyordu. Elindeki kâğıdı sinirle odasındaki komodin üzerine bırakarak farkında olmadığı adımlarıyla oda içinde yavaşça volta atmaya başladı.

Geçmişine düştü birden aklı. Geçmişindeki gibi yaşamaya devam ediyor olsaydı yapacağı ilk şey sorgusuz sualsiz eşyalarını toparlamaya başlamak, ardından da farklı bir yerde kuracağı yeni hayatın planını programını yapmak olurdu. Ama şimdi... Aklındakilerden aniden sıyrıldığında bu kez kalbine Naz düştü. Olduğu yerde çakılı kalarak derin bir nefes aldı ve beklemeden sıkıntıyla geri verdi. Artık sadece o ve geçmişi yoktu. Şimdi den sonra Naz ve geleceği vardı. Ona böyle bir şeyi üzmeden soy-

lemesi imkânsızdı. En son başına gelen olaylardan sonra Naz'ın her bir hareketini izlemişti. Genç kadın birden bire değişmiş, Yağız'ın üstüne titrer olmuştu. Bedenindeki acıyla yüzünü buruşturduğu her an, kadının bakışları düşüyor, o acıyı alabilmek için çareler arıyordu. Kadının telaşa kapılması adama saçma geliyordu o anlarda. Çünkü onun elini tutması hatta gözlerinin içine bakması bile acısını bir kısım dahi olsa alıyordu. Şimdiyse gideceği yerde bunların sıcaklığını bulması oldukça imkânsızdı. Naz'a nasıl söyleyebileceğini düşündükçe başına ağırlar giriyordu ve tek sıkıntısı bu değildi. Bir diğer sıkıntı ise kendisinin, kadını zerre kadar bırakmak istemiyor olmasıydı. Ona gideceğini söyleyemezken onu nasıl yanında götürebilirdi ki? Bu söz konusu bile olamazdı. Gideceği yer Hakkâri gibi zorlu bir yerken hem de... Kafası düşünceler deniziyle dalga dalga iken boğulmak üzereydi. Sıkıntıyla kendisini odasından dışarı attı. Televizyon karşısındaki üçlü koltukta oturan Arman'ın yanına bıraktı kendini.

Tayin haberini Arman'ın ağzından duymasıyla kendisine gelen belgelere ulaşmıştı. Oturup bu konuyu Arman ile uzun uzun konuşmuşlardı. Ne de olsa Arman ile çok uzun yıllardır yakın arkadaşlardı. O anda gerçekten konuşmaya ihtiyacı vardı ki birçok şeyi Arman'a anlatmakta çekince görmedi. Arman'ın ısrarı üzerine özellikle ona Naz'ı anlattı. Çünkü Arman, Yağız'ın âşık olmasına oldukça şaşırılmıştı. Sohbet arasında Arman'ın henüz ev bulmadığını, orduevinde kaldığını öğrenince onu kendi evine davet etmiş ve kendisi gittikten sonra evi tüm eşyalarıyla bırakabileceğini söylemişti. Arman da bunu memnuniyetle kabul etmişti.

Her şey ne kadar da çabuk değişmişti. Birkaç gün önce bu evde sevdiği kadınla zaman geçireceğini düşünürken şimdi koltukta bir erkekle oturmuş, haberlere odaklanmaya çalışıyordu. Bu erkeğin de Arman olması onu memnun ediyordu. En azından güvendiği birisine sevdiğini emanet edebilirdi. Çünkü Naz'ı tek başına geride bırakmak çok zor olacaktı. Onun yanında olmadığı

her an başına bir şey gelecekmiş hissinden alıkoyamıyordu kendini.

Kapının çalmasıyla düşünceleri dağıldı bir an. Yerinden kalkmak için hamle yaptığında, Arman ondan önce kalkmıştı bile. "Sen otur ben açarım. Hem... Komşulara alışmaya başlasam fena olmaz," diyerek kapıya yönelen Arman, Yağız'ı süzmeyi ihmal etmedi.

İşte tam olarak da bu yüzden ne evlilik ne de ciddi bir ilişkiyi zerre kadar düşünmüyordu Arman! Çünkü geride bırakmanın da bırakılmanın da ne kadar zor olacağını tahmin ediyordu. Bunun sebebi, buna oldukça çok şahit olduğu bir hayat içinde olmasıydı. Yağız için kendisi bu kadar üzülürken, Yağız'ın içten içe ne kadar çok üzüldüğünü ve çaresiz hissettiğini düşünmek bile istemiyordu. Kapıyı ardına kadar açtığında karşılaştığı manzarayla önce şaşkınlıkla gözleri irileşti ardındansa kollarını göğsünde birleştirerek kapının kenarına yaslandı. Dudaklarında eğlendiğini saklamayan bir gülümseme peyda olmuştu. Bunun sebebi de karşısındaki kadındı.

Kadın bir şeyler söylerken söylediklerine değil onun görüntüsüne odaklanmıştı. Bu kadın onu İstanbul'dan buraya kadar oldukça eğlendirmişti. Adamın söylediklerine karşılık veremediği zamanlarda kahve gözleri ateş saçarken, gözleriyle uyumlu gür, kahve saçlarını savurarak başını çevirmesi Arman'ın gözünün önünden gitmiyordu. Kadının saçlarından burnuna dolan kokusu üzerinde hoş bir etki bırakmıştı.

Kadınla bakışları karşılaştığında kahve gözlerinin büyümesi adamı daha çok eğlendirmişti. Kadın bir şeyler anlatırken elindeki tabağa odaklandığı için karşısındaki kişinin beklediği kişi olmadığını henüz fark etmişti. "Sen?!" dedi kadın şaşkınlığa karışmış sinirli bir ses tonuyla.

Arman'ın dudakları biraz daha kıvrıldı. "Evet. Ben?" diyerek karşılık verdi. Kadınsa şimdi ona tek kaşını kaldırmış şüpheyile bakıyordu. "Sen... Beni takip mi ediyorsun?"

“Ben mi? Neden seni takip edeyim ki?”

Kadının büzülen dudakları oldukça sevimli görünüyordu.

“Allah’ım sen ve ben kelimelerini, kendimi ve bu adamı kast ederek aynı cümlede kullandığıma inanamıyorum!” diyen kadının fısıltısı, kadının düşüncesi aksine Arman’ın kulağına çok net gelmişti.

“Şu anki durumumuza bakılırsa ki sen ve ben kelimelerini kendini ve beni kast ederek aynı cümlede de kullandın, bence sen beni takip ediyorsun.”

Arman’ın sözlerinden sonra kadının gözleri daha çok açıldı. Belli ki sözlerini karşısındaki adamın duyduğunu düşünmemişti. Ama şaşkınlığını üzerinden atması fazla uzun sürmedi. Şaşkın bakışları kısıldığında adama oldukça seksi ve avına odaklanan bir yırtıcı gibi gelmişti kadın.

“Benim uzun bir süredir burada oturduğum düşünülürse, bence beni takip eden sensin.”

“Seni takip edip başıma fazlaca dert almak mı?! Lütfen... Ağrısız başımı ağrıtmak gibi bir derdim yok.”

Kadının yüz ifadesindeki değişim bu sözleri beklemediğinin göstergesiydi; ama bir şey daha çok açıktı ki bu sözleri yutmaya hiç mi hiç niyeti yoktu ve Arman kadından alacağı cevabı büyük bir hevesle bekliyordu. Kadın bir şey söylemek için ağzını açtığı anda arkalarından gelen sesle o fazlaca tatlı olduğunu tahmin ettiği dudaklar kapandı.

“Sema?”

Yağız’ın sesiyle bakışlarını kendisine alayla bakan adama odaklamış olan Sema, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek diğer adama baktı. “Nasılsın bakalım enişte?” derken yüzünü yolup gözünü de oyup ellerine vermek istediği adamın göz hapsinde olduğunu hissediyordu.

“Ben iyiyim. Asıl sen nasılsın? Seninle konuşma fırsatımız da olmadı. Erken geldin. Umarım bir sıkıntı yoktur,” dedi Yağız ilgil-

le. "Yok, sevgili enişteciğim. Sanırım... Kendi yuvamı özledim. Sen beni boş ver de... Sen gerçekten iyi misin?"

Yağız'ın anlamayan bakışları Sema'ınkileri buldu. "İyi olduğumu söyledim sanıyorum."

"İkinci kez soruyorum; çünkü üstlerime bu durumu rapor etmem gerekiyor. Belli ki birilerini iyi olduğuna pek inandıraramamışsın. Kendileri teşrif edene kadar sana iyi bakmam konusunda kesin talimatlar aldım, haberin olsun," diyerek elindeki tabağı Yağız'a uzattı. Sema'dan duyduklarıyla bir an için gözlerini yuman Yağız'ın gözleri önünde o yeşiller belirdi. Gülümsemesine engel olamadı. "Desene emir büyük yerden."

"Hem de nasıl?"

"Ellerine sağlık Sema. Mis gibi kokuyor," dedi Yağız teşekkür eden bir gülümseme yollarken. "Afiyet olsun," diyerek gülümserken durakladı Sema. "Ben... Yeni bir ev arkadaşın olduğundan haberim yoktu."

"Arman benim Harp Okulu'ndan arkadaşım. Şimdi buraya tayin olmuş. Gerçi benim anlatmama pek gerek yok sanırım, siz zaten tanışmışsınız."

Yağız, Arman ve Sema'nın birbirleri üzerinde gidip gelen bakışlarından bu sonuca ulaşmıştı. Daha doğrusu Arman çapkın bakışlarla Sema'yı süzerken, Sema ilgisini Yağız'a vermeye çalışsa da arada kaçamak bakışları Arman'a kayıyordu.

"Bence evini paylaştığın insanlar konusunda daha seçici olmalısın," dedi Sema acımasızca. Bunları söylerken Yağız'a değil bizzat Arman'a bakıyordu.

Sema, konuşurken tanımadığı bir insanı aşağılayacak yapıda bir insan değildi; ama bu adam kendisini biraz önce baş belası yerine koymuştu! Bu yüzden kimse şimdi ondan hanım hanımcık kız tavırları bekleyemezdi.

"Bunun hakkında düşünmek için oldukça geç kaldı," derken Arman hâinden oldukça memnun görünüyordu.

“Zararın neresinden dönülse kâr.” Bu kez Sema da adamın çehresine, yüzündeki alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyordu.

“Bana kalırsa şimdiden bu duruma alışmaya başlasan iyi olur. Oldukça uzun bir süre komşuculuk oynayacağız gibi görünüyor çünkü.”

“Demek senin canın oyun istiyor. Öğrencilerim tatilde olmasa birkaçını seninle oyun oynamaları için çağırırdım. Oldukça iyi anlaşacağınıza eminim,” dedi Sema gülümsemesinin ardından. “Öğrencilerle değil; ama öğretmenleriyle oldukça iyi anlaşacağımızdan eminim,” diyen Arman’ın gülümsemesi yamuk bir hâl almıştı.

“Sen ve ben mi?” dedi Sema kahkahasını boş koridora bırakırken.

“Sen ve ben, kelimelerini kendini ve beni kast ederek ikinci kez aynı cümle içerisinde kullandın ve bence biz... Seninle oldukça da iyi anlaşıyoruz.”

Bu sözler sonrasında Sema adamın cüretine bir türlü inanamıyordu. Adamın ela gözleri pırıl pırıl olsa da o gözlerde başka bir şey vardı anlayamadığı. Dudakları yarım bir gülüşle ödüllendirilmişti ve aklını çelmek için hazır oldaydı. Zihnindeki düşüncelere hayret ederek odak noktasını değiştirmek için Yağız’a odaklanmaya karar verdiği an, Yağız’ın orada olmadığını fark etti. Bunun şaşkınlığı ve yaşadığı sinirle Arman denilen adama son bir bakış attıktan sonra kendi dairesine yöneldi ve kapıyı kapatarak sırtını kapıya yasladı. Elleri ayakları titriyordu. Kalbinin ritmi de bozulmuştu. Demek ki sinir krizi denen şey böyle oluyordu!

Kadın yine aynı şeyi yapmıştı. Kahve gözleri etrafa sıcacık alevler saçarken saçlarını savurarak hafif kokusunu orada bırakmıştı. Kapanan kapıya bakarken derin bir nefes aldı Arman. Kadının kokusu da adı gibi tertemiz bir semayı anımsatıyor, insanın gözünün önüne açık mavi gökyüzünü getiriyordu.

Bir saattir çıkış kapısından gözlerini ayırmadan bekliyordu genç adam. Gözleri hedefe odaklanmıştı ve bir an için onları kapıdan ayırarak kolundaki saate yönlendirdi. İnmiş olması gerekmiyor muydu?

Bakışlarını tekrar kapıya yönelttiğinde gözleri ait olduğu şeyi buldu ve hemen ayağa kalktı. Belli ki beklenen, beklendiğinin farkında değildi. Kadın valizini çektiştirken boşta kalan eliyle gözünün önüne gelen saçları geriye doğru savurdu. Giydiği uzun ve kalın montuna eklenen uzun çizmeleriyle kış ortasında gelen bahar gibi görünüyordu. Genç adam onu izlerken derin bir nefes aldı ve orada olduğunu belli etmeden izlemeye devam etti.

Kadın bakışlarını çıkışa odaklamışken adamla göz göze geldi ve o anki yüz ifadesindeki değişim adam için görülmeye değerdi. Yeşilleri öyle bir parlamıştı ki ona eşlik eden dolgun dudaklarında beliren gülümseme adamın nefesini kesmişti. Kadına doğru hızlı adımlar atarak iki haftadır hayalini kurduğu şeyi yaptı ve onu kollarının arasına aldı. Onu öyle çok özlemişti ki... Kadın da onun hâlinde farklı bir durumda değildi. Gözlerini sınıksız yuvarak başını adamın göğsüne yaslamış kollarını da adamın belinde sınıksız kenetlemişti. Kadının çiçek bahçelerini kışkındıracak kokusu burnuna dolarken, saçlarına öpücükler bıraktı genç adam. "Hoş geldin," dedi öpücüklerinin arasında.

Kadının sesi ise adamın göğsünde kaybolmuştu. "Hoş buldum. Hem de... Çok hoş buldum."

Birbirlerinden ayrıldıklarında Yağız vakit kaybetmeden Naz'ın eline uzanarak diğer eliyle de valizi aldı. Çıkışa doğru yürürlerken bakışlarını bir an için yüzünde tapılası bir gülümseme olan kadına çevirdi ve içindeki ağırlığa yenilerini ekledi. Naz'ın kendisini gördükten sonraki gülümseyişine böylesine kapılmışken ve onu böylesine özlemişken nasıl olup da gideceğini söyleyebilirdi? Sı-

kıntıyla nefesini verirken kadın da kendisine bakarak gülümse-di. Hemen toparlanarak o gülümsemeye karşılık vermekte gecik-mese de o gülümseme buruktu. Sevdğine şimdi kavuşmuşken bunları düşünmemeye karar verdi ve aklındakileri bir kenara bı-raktı. Kadının tuttuğu eline ufak bir öpücük kondurarak etraftaki taksilere yöneltti onu. Eve gelmeleri biraz uzun sürmüştü. Ama yol boyunca elleri birbirine kenetliydi. Ruhlarının yanı sıra tenleri de birbirlerini şaşırtıcı derecede özlemişti çünkü.

Yağız ücreti ödedikten sonra apartmandan içeriye girerek hızla yukarıya çıktılar. Naz, kendi dairesinin kapısını çaldığında Sema geniş bir sırıtışla kapıyı açtı. “Hoş geldiiin tatlım,” diyerek kıza sarılınca Naz evini ve ev arkadaşını çok özlediğini fark etti.

“Hoş buldum Semoş,” dedi Naz da sarılmaya içten bir karşılık verirken. İçeri girdiklerinde Sema portmantodaki montuna uza-narak hızla giydi. Naz ise anlamayan bakışlarla ona bakıyordu. “Nereye böyle?” dedi şaşkınca.

“Alışverişe gitmem lazım tatlım. Bir iki saate anca dönmüş olurum. Siz keyfinize bakın,” diyen Sema, Naz’a göz kırptı.

Bu hareketle Naz’ın gülümsemesi daha çok yayıldı çehresin-de. Sema’nın aklından geçenleri tahmin etmek hiç de zor değildi. Anlaşılan o ki evde, onları yalnız bırakmak istiyordu.

Yağız, Sema’nın gidişinden sonra kapıyı kapatan kadını izledi. Naz kendisinden yana döndüğünde yüzündeki o masum gülüm-seme yerini haylaz bir sırıtışa bırakmıştı. Gözleri, almak istediği-ne ulaşmak için hamle yapacak bir kadın gibi parlıyordu. O kendi-sine doğru gelirken dudaklarından ufak bir kakhaha döküldü. O, kadına istediğini vermek için emrine amadeydi. Ne de olsa onun isteği kendi isteğiydi aynı zamanda.

Yatak odasına ulaştıklarında önünde duran kadının montunu yavaşça çıkardı. Sanki o kadar özlem duyan kendisi değilmiş gibi ağır ağır hareket ediyordu. Elindeki montu tuvalet aynasının ta-buresine bıraktı. Ardından kazağına ulaştı elleri. Naz ise uysalca

ona itaat ediyordu. Yağız, onun çıplak göbeğine dokunduğunda ikisi de yanmaya hazır kibrit gibi alev almışlar ve her şey hızlı çekimde gelişmişti. Yıllar gibi gelen iki hafta sonrasında tekrar birbirlerinin olmalarının zevkini tüm hazzıyla yaşıyorlardı.

Yağız, sırt üstü yattığında kadını da kendisine doğru çekti. Naz, yan dönerek adamın bedenine yaslanmışken adam da usul usul bel boşluğundaki eliyle kadının tenini ovalıyordu. Kadının parmaklarıysa adamın göğsünde dolanıyordu. "Seni nasıl da özlemişim?" diyen Naz, adamın çıplak göğsüne bir öpücük kondurdu.

Yağız ise onu belinden çekerek daha çok yasladı kendine.

"Bedenimi özlemişsin o çok belli," dedi gülümseyerek. Naz, başını adamın göğsünden kaldırmadan adama doğru çevirdi. O an adamın dudaklarıyla istila edildi dudakları.

"Her şeyini özledim," dedi Naz dudakları birbirinden ayrıldığında. Adama kedi gibi sokulurken adam da ona dolanan kollarını daha çok sıktı. "Bu ev arkadaşı olayından bana hiç bahsetmedin?" Bir yandan da parmakları rahat durmuyor adamın üzerinde alevden izler bırakıyordu.

"Arman, Harp Okulu'ndan çok yakın arkadaşım, hatta dostum demeliyim. Bizim birliğe tayin olmuş ve orduevinde kalmasına razı olmadım. Pelin için hazırladığım odaya yerleşti. Hem fena mı? Ne zamandır Sema ile yakın bir arkadaşımı tanıştırmamı istiyordun. Fırsat Sema'nın ayağına geldi."

Naz dudaklarını büzdü. "Bilemiyorum. Çünkü Sema, senin arkadaşından pek hoşlanmış gibi gelmedi bana. Bence âşık olacak bir erkek adayından çok, ilk fırsatta üzerine atlayacağı bir av gibi Sema için. Gerçi henüz ayrıntıları tam öğrenemedim."

"Bu durumun sana tanıdık gelmesi lazım aslında," derken Yağız kadının saçlarına öpücük kondururdu ve derin bir nefes çekti. Adamın bıraktığı sıcak nefesini saçlarının arasında hisseden Naz, gözlerini huzurla yumdu. "Aslında haklısın. Peki, ne derecede birbirlerine dış geçirmeye çalışıyorlar?" diye sordu merakla.

Adamın göğsüne biraz daha tırmanarak iki elini adamın göğsünde birleştirdi ve çenesini birleştirdiği elleri üzerine dayadı. Adamın gözlerine haylazca bakarken dudaklarından ufak bir öpücük çıldı.

“Tartışırken yanlarında ben olduğumu unutacak kadar.”

Öğrendikleri gerçeklerin şaşkınlığıyla kıkırdadı Naz. “Bak sen şu Sema’ya. Evlilik hayallerini süsleyen yüzbaşı gelmiş kapı komşusu olmuş, o durmuş adamla tartışıyor mu yani?”

“Bence çok uyumlu bir çift olurlar. Evlilik için Arman’ı ikna etmek biraz zor olsa da neticede imkânsız değil.”

“Neden?” dedi Naz merakla.

“İşimizin getirdiği zorlukları biliyorsun. Arman’ın geride bırakmaya tahammülü yok. Bundan önce beraber çalışırken hatta Harp Okulu’ndayken kaçak olarak sevgilileriyle konuşanlarla dalga geçerd. Birkaç dakikalık konuşmalar için dahi olsa kaçak cep telefonu sokarlardı okula. Sevdiklerinin sesi için bazı kuralları ihlal ediyorlardı hâliyle ve herkes onun diline düşmekten çekinirdi. Hiç unutmuyorum bir şehit cenazesindeyken Arman öylece şehit olan arkadaşımızın ailesine bakmıştı. Gözlerini hiç ayırmadı şehidin dimdik duran eşinden. Kadına bakarken gözleri dolu doluydu ve o an ‘Asla evlenmeyeceğim!’ dediğini hatırlıyorum. O laflarını ona yutturmak zor olacak. Çünkü... Çok dediğim dediktir.”

Naz’ın yüzü asıldı duyduklarıyla. Gözleri bulanıklaşırken gözlerine dolan damlaları geri yollayabilmek için derin bir nefes aldı. Dudaklarında ise gözyaşlarıyla tezat oluşturacak bir tebessüm vardı. “Ben senden birkaç gün için dahi olsa ayrı kalmaya dayanamıyorum ki iki hafta evde olduğunu bile bile seni deli gibi merak ettim. Aklım hep sendeydi. Uzun süreli ayrılacak kim bilir ne yaparım? Hatta... Yapabilir miyim onu bile bilmiyo...”

Yağız duyduklarından sonra onun daha fazla devam etmesine izin vermeden dudaklarını dudaklarıyla kapattı. Kadının sözleriyle içi eziliyordu. Söylemeye yetecek cesareti kendinde toparlaya-

mamışken, bu sözler iyice içini dağlamıştı. Kadının gözlerindeki damlaların serbest kalmasını engellemek için kadının dikkatini başka yerde topladı. Onu sırt üstü yatırırken kendisi de vücuduna ateşten öpücükler bırakıyordu. Aslında kadının düşüncelerini dağıtmaya çalışırken kendi düşüncelerinden de kaçırıyordu.

Adam derinlerine doğru sokulurken o kadar nazikti ki Naz kendini çok garip hissetti. Adamın kendisine doğru her sokuluşunda parçalara ayrılıyormuş gibi hissetse de adam nazik dokunuşlarıyla o parçaları bir arada tutuyormuş gibiydi. O parçalar darmadağın olduğunda adama sımsıkı sarılmış, adam da onu sarıp sarmalamıştı. Adamın kollarına sığınırken adam da onun sıcaklığında kaybetmişti kendisini.

“Ne yapsak ki akşam gelecek misafir için?” dedi Naz şüpheyle. “Yemekten sonra geleceklerine göre ağır şeyler yapmaya gerek yok. Sen sıkma canını tatlım bir ayarlama yaparız şimdi,” diyen Sema buzdolabına araştıran gözlerle bakıyordu.

Yağız, birliğin yarbayının, eşi ile beraber, hem geçmiş olsun dilemek hem de Yağız’ın müstakbel nişanlısı Naz’la tanışmak için akşam oturmasına geleceğini söylemişti ve o dakikadan itibaren Naz’ın paçaları tutuşmuştu. Tabii ki yemek konusundaki uzmanı Sema’ya başvurmuştu. Sema ile mutfakta kafa kafaya vermiş, ne gibi ikramlar hazırlayabileceklerini düşünüyorlardı. Aslında bu ikram konusundan çok, Naz’ın canını yeni yalanlar söylemek zorunda kalma ihtimali sıkıyordu. O düşüncelere dalmışken kapının ziliyle düşüncelerinden sıyrıldı.

Kapıyı açtığı anda karşısındaki manzarayla nefesi kesildi. Adam deri ceketinin içerisinde bir ilah gibi karşısında duruyordu. O hâliyle Naz’a gülümsediğinde kadının kalbi ağzında atmaya başladı. Yağız’ın elindeki poşetlere uzanarak geçmesi için kenara çekildi.

ğinde, adam poşetleri almasına izin vermedi ve ona doğru eğilerek küçük bir öpücük çaldı dudaklarından.

“Sizin bir şeyler yapmak için kolları sıvadığınızı düşündüm,” dedi adam Naz’ın yanından geçerek mutfığa doğru ilerlediğinde. “Yanılmamışım,” demişti Sema’yı tarif defterini karıştırırken gördüğünde.

“Bizi kimilerinin evli kimilerinin nişanlı bildiği düşünülürse, iki sıfatla da misafirlerini en iyi şekilde ağırlamam gerek. Ne de olsa senin misafirlerin benim de misafirlerim.”

Naz’ın sözleri adamın hoşuna gitmiş olacak ki yüzündeki gülümseme büyüdü ve elindeki poşetleri masanın üzerine bırakarak Naz’ı kolları arasına aldı.

“Ben de nişanlımın ki gelecek olanlar bizi nişanlı olarak biliyor, kendisini yormasını istemediğimden gerekli olabilecek her şeyi tedarik ettim. O sadece nişanlım olarak yanımda bulunsa kâfi,” diyen Yağız bakışlarını yeşil gözlerde kilitlemişti.

“Bölüyorum; ama enişteciğim nişanlın talimat vermekten başka bir şey yapmıyor.” Yağız bakışlarını çevirmeden “O konuda oldukça iyidir,” diyerek Sema’yı yanıtladı. Naz, Yağız’a haylaz bir bakış atarak kollarının arasından sıyrıldı.

“Mademki her şeyimiz hazır misafirlerimizi beklemek dışında yapacağımız bir şey kalmadı.”

Gelecek olan misafirleri Yağız’ın evinde ağırlayacaklardı. Yağız’ın evindeki hazırlıkları tamamladıktan sonra misafirler gelmişti. Zamanlamaları mükemmeldi. Yağız, dışarıdaki soğuğa rağmen üzerindeki kot gömleğiyle dimdik dururken tam bir ev sahibi gibiydi. Naz da Yağız’a uyum sağlayarak kışlık, kadife mavi bir elbise giymişti. Yarbay İsmail Bey ve eşi Necla Hanımı içeriye buyur ettikten sonra beyler ve bayanlar kendi aralarında sohbet başlamışlardı. Yanlarında Arman da vardı. İsmail Bey, Naz’ın beklediği gibi rütbesini her daim yanında taşıyan bir adam gibi değil, gayet babacan bir tavırla hareket ediyordu. Necla Hanım da oldukça mütevaziydi.

"Sizin durumunuz oldukça karışık anlaşılan. Yağız biraz ben-setti de... O yüzden sizin nişan işinizi kimseye söylemedik. Yağız da operasyona giderken ters bir durum baş gösterirse bir tek se-nin haberdar edilmen için benden rica etti. Aileleriniz cephesin-deki anlaşmazlıkları umarım bir an önce çözersiniz," diyen İsmail Beyin cümleleriyle Naz şaşır-sa da belli etmemeye çalışarak Ya-ğız'a baktı. Kim bilir ne yalanlar anlatmıştı adama Yağız? "Umu-yorum," diyebildi bozuntuya vermeden.

İsmail Beyin sözlerine eşlik eden yüz ifadesindeki samimiyet dikkatinden kaçmamıştı. Yağız adama ne söylediyse inandırıcı ol-duğu belliydi.

"Düğünü ne zaman yapacağınızı düşündünüz mü?" diye sor-muştu Necla Hanım. Bir cevap düşünürken İsmail Beyin Yağız'a yönelerek söylediği cümleler sonrasında Yağız'ın yanındaki be-deninin gerildiğini ve derin bir nefes çektiğini hissedince dikkati dağıldı.

"Tayin işin de çok ani oldu Yağız. Bu durum beni de oldukça şaşırttı," demişti İsmail Bey. Bakışlarını hemen İsmail Beye çe-virdi. "Evet Yağız, tayin de istememişsiniz hâlbuki ama..." diyen Necla Hanım da eşinin açtığı muhabbete yönelmişti.

Naz konuşulanları idrak etmekte zorluk çekiyordu. Tayin de nereden çıkmıştı? İçinde aniden beliren paniği durdurmaya çalış-ıyordu. Adam inkâr etsin istiyordu. Ama karşılaşacağı yüz ifade-sinden bunun olmayacağını hissediyor ve ilk defa adamın o yakı-şıklı yüzüne bakmak istemiyordu. Kalbi hızla atmaya başlamışken dudakları kurudu. Öyle bir şey olsaydı Yağız anlatırdı değil mi diye düşünerek yeşilliklerini adama çevirdi.

Ama adamın surat ifadesi hiç öyle demiyordu. Adam gözleri-ni sıkıntıyla yummuş ve aldığı derin nefesi bırakmıştı. Mavi bakış-ları göz kapaklarının hapsinden kurtulduğunda kadının gözleri-ne bakmıştı. O bakışlar üzgün ve özür diler gibiydi. Aklına gelen tüm ihtimallerle kadının gözleri kendisine ihanet etmeye başlayınca damlaları geri göndermeyi denedi.

“Ne yapacağınıza karar verdiniz mi?” diye soran İsmail Beye döndü Yağız. Naz’ın yaşla parlayan gözlerine daha fazla bakmaya dayanamamıştı. Ama cevap vermeden önce Naz’a kaçamak bir bakış attı. Kadın ellerini kucağında birleştirmiş bakışlarını da ellerine sabitlemişti.

“Ben... Tek başıma gideceğim. Naz da buradaki görevine devam edecek. Onu... Hakkâri gibi bir yere götüremem. O yüzden... Sanırım düğün de Hakkâri dönüşü olur,” dedi Yağız sıkıntıyla.

Naz, adamın sözleri beynine çivi gibi çakılırken, ne zaman müsaade isteyip salondan koşar adım çıktığını hatırlamıyordu. Kendisini Yağız’ın odasına attığında içindeki hıçkırıkları sıkı. Şimdi ağlayamazdı, ağlamayacaktı! Dişlerini dudaklarına geçirdi. Gözlerinden yaşlar boşanırken hıçkırıklarını ağzında hapsetmişti. Ama aklında geldikçe o hıçkırıklar ciğerlerini dolduruyordu. Tam ne kadar da mutlu olduğunu düşünürken...

Adam yine gidiyordu ve o... Burada... Onsuzluğa mahkûm ediliyordu.

Yirmibeşinci Bölüm

*A*ssizlik böyle bir şeydi demek ki...

Hiçbir şey hissetmemek değil pek çok duyguyu aynı anda hissetmek ve hangisinin ağır olduğunu bilememek... İçindeki fırtınalara rağmen dışında şimşek çaktırıp esip gürleyememek... En iğrenci de hangi duygunun ağır başlığını bilmeden yüreğindeki koca bir ağırlıkla nefes almaya çalışmak...

İşkence gibi gelen son bir saattir hissettiklerini bu şekilde ifade etmek, Naz için oldukça yerinde olurdu. Aklındakiler ve terince dikkatini dağıtırken konuşulanlara odaklanmakta güçlük çekiyordu. Şu an için yüreğindeki ağırlıkla birlikte oluşan bedensel yorgunluktan kurtulmaktı tek isteği. Bedenini külçe gibi ağır ve bitkin hissediyordu. Yüzünde oluşturmaya çalıştığı isteksiz tebessümse onu ayrıca yoruyor, bu derece tebessüm etmek için kendini sıkmak kaslarının ağrımaya neden oluyordu. Sadece bir tebessümdü oysaki yapmaya çalıştığı.

O tebessümü bozmadan misafirleri uğurladığında aynadaki yansımasına takıldı bakışları. O tebessüm içindekileri bilirken öyle eğreti durmuştu ki dudaklarında, kendisini acınası hissetmişti. Yanındaki adama bakmadan kendi dairesine geçti ve odasına doğru yöneldi. Onun yüzündeki o çaresizliği görmeye hazır değildi. Bu yüzden hareli yeşillerini çevirip de son bir saattir o yüze bakmamıştı. Bakamamıştı.

Odasının kapısından geçtiğinde arkasından gelen ayak sesleriyle Yağız'ın da arkasından geldiğini anladı. Bir süre sonra sırtından tüm vücuduna yayılan, o rahatlatıcı ürpertiyle adamın tam arkasında olduğunu hissetti. Yağız ona dokunmamıştı hâlbuki. Başını biraz olsun geriye attığında kendisini adamın göğsüne yaslayabilecekken, bunu gerçekleştirecek hiçbir harekette bulunmadı. Sadece düzenli ritimlerde soluklar alıyordu ve odada sadece Yağız'ın ve kendisinin nefes sesleri yankılanıyordu.

Çatık kaşları altındaki üzgün bakışları yatağına takıldı. Sabah, özlemiyle deli gibi yanıp tutuştuğu o ateşli dakikaları yaşarken bu yatakta, şimdi duvarlara çarpıp gelen nefes sesleri sevişiyordu. Gözlerinin dolmaya başladığını hissediyordu. İnci tanelerini hapsedmek istercesine sımsıkı kapattı gözlerini.

Sadece sabah mutlu dakikalar yaşarken sadece birkaç saat sonrasında her şeyin tepetaklak olması... Bunların olacağı kimin aklına gelirdi ki?! O zevk dolu dakikalar sonrasında birbirlerini bırakmamak için sımsıkı sarılırken o sarılışlar bile yetmemiş, hem adam hem de kendisi sürekli sokulmuşlardı birbirlerine. Ama sanki o bile yetmemişti. Şimdiyse...

Beyni ve kalbi antlaşma yapmış gibi ona sadece tek şeyi söylüyordu: *Adam gidiyordu.*

Gerçeğin idrakına bir kez daha varmasıyla bacakları onu taşıyamayacak gibi titremeye başlamıştı. Kendisini güçsüzce yatağın ayak ucuna bıraktı. Gözlerini açtığında bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine sabitledi. Bakışları oynayan parmaklarınday-

ken görüş alanında olmasa dahi adamın tam karşısına geçtiğini anladı.

"Bunu... Bana... Ne zaman söyleyecektin?" dedi kaybettiğini düşündüğü sesiyle. Sözler ağzından kesik kesik dökülürken bakışlarını kaldırmış ve tam karşısındaki duvara yaslanmış olan adamın çaresiz mavilikleriyle göz göze gelmişti. Maviliklere hâkim olan o umutsuzluk, sarsılmasına neden oldu. Çünkü bu, o derin renkte ilk kez karşılaştığı bir manzaraydı ve adam kadınla göz temasını kesebilmek için can atıyor gibiydi. Naz'ın sorusu adamın cevap vermeyişiyle havada asılı kalmıştı. Naz kurumuş dudaklarını ıslatmak için dudaklarını yalarken hafifçe alt dudağına dişlerini geçirmişti. Konuşurken çatallanan sesine engel olamamıştı.

"Sevişmemizden önce mi yoksa... Sonra mı? Yoksa...Giderken mi?!"

Gitmek kelimesini dudakları telaffuz ettiği anda görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Karşısındaki adamı gözlerindeki taneler yüzünden net göremiyordu.

Yağız, ne diyeceğini bilememiş bir şekilde sıkıntıyla yutkundu. Göğsünde kavuşturduğu kollarıyla duvara yaslanmıştı güç almak için. Fiziksel güç denemelerine dayanabilirdi. Hem de her türlüşüne... Ama karşısında capcanlı duran bu manzarayla savaşacak gücü yoktu. O hareli yeşiller su olmuşken, adamın içine akmaya hazır gibilerdi ve bu gözlerin sahibinin bakışlarında kırgınlık ve çaresizlik vardı. Parmakları o yaşlar gözlerden kurtulduğunda onları silmek için yanıp tutuşuyor, kolları o ince bedeni kendine çekip hiçbir cinsel istek olmadan saf bir sevgiyle sarmalayıp her şeyin iyi olacağına dair güvenceler vermek için karıncalanıyordu. Ama hiçbir isteğini gerçekleştirecek gücü yoktu. Nefesi kesilmiş ve ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı. Yanan parmaklarını engellemek için gözlerini gözlerinden çekmiş, karıncalanan kollarını zapt edebilmek için göğsünde zincirlemişti. Şimdi ona ne güven verebilecek ne de sakinleştirebilecek fısıltıları vardı. Öylece dik

durmaya çalışan kadına bakıyordu ve o kadın yaşlarını akıtmakta kararlıydı.

“Neden...Söylemedin?... Neden?” dedi kadın fısıltıyla. Ama adam söylenenleri çok net duymuştu. Cevap verebilmek için derin bir nefes alması gerekmişti. Fakat o derin nefes sonrasında çıkması gereken gür sesin yerinde cılız bir fısıltı vardı. “Söyleyemedim.”

Sadece tek bir söz. Fısıltı olsa da Naz'ın kulaklarına haykırış gibi gelmişti. *Söyleyemedim.*

Aldığı cevapla birlikte kaşları iyice çatılırken yüzünü çevirdi. Tutmuş olduğunu fark ettiği nefesini bırakırken tekrar adama döndü. Ses tınısıyla birleşen adamın görüntüsü yüreğini acıtıyordu. Adam ne kadar gerçeği söylemiş olsa da aldığı cevabın hoşnutsuzluğuyla dişlerini sıkı. İçinde tüm sesler birbirine karışmış peşin hüküm vermek için bağırıp çağırıyor çabuk ayaklanan kişiliği deli gibi çırpınıyordu. Zor yaptığı bir şey olsa da onu dizginlemeye çalıştı. Gözleri yanıyordu; ama şimdi ne ağlamanın ne de bağırıp çağırmanın sırasıydı.

Kendi kendini telkin etse de içine her geçen saniye sinir dalgaları yayılıyordu. Mutluluğu yeni yakalamışken... Hiç mi hakkı yoktu mutlu olmaya?! Bir şeylerin parçası olduğunu hissetmişken şu an parçalara ayrılıyor olması ne kadar da büyük bir tezat.

“Bu... Nasıl oldu böyle?”

Hâlâ inanamıyor, inanmak da istemiyordu. Daha adam ölümün eşiğinden dönmüşken nasıl olurdu da?!...

“Bilmiyorum,” demişti adam yine tek bir kelimeyle. “Tek bildiğim... Arman'ın benim yerime tayin edildiği.”

Elleri elbisesinin eteklerinde yumruk olmuştu. Kafasında tek bir soru vardı. Dili söylemeye razı değildi; ama içi yanıyordu. Belki alacağı cevapla biraz olsun dinerdi yangını. O cevap bir damla su olur serinletirdi bir kısım da olsa. “Şimdi... Ne olacak?” derken buldu kendisini.

Adam, bu soruya vereceği cevabı çok düşünmüştü. Onun kendisini beklemesini deli gibi isterken bu haksızlığı ona yapamayacağını da biliyordu. Gideceği yerde belki de gitmek var; ama dönmek yoktu. Onu her gün döneceğine dair umutlarla dolduramazdı. Yine de bencil bir yanı her şeye rağmen beklesin istiyordu. Kalbi ve beyni çatışma hâlindeyken anlıyordu ki kalbi tamamen bencildi. Aklı ise fedakâr... İçindeki harpten sıyrılıp da dillendiremiyordu içindekileri. Sanki dili lal olmuştu. Bu karşılaşacağı bir durum değildi.

Yağız'ın gerginleşmiş yüzüne bakarken aralarına giren sessizlikle oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı genç kadın. Bu sessizlik, içinde hıçkırıkların büyümesine neden olmuştu. Sinirlerinin gerilmiş halatlar gibi elinden kayıp gitmekte olduğunu hissediyordu. Bu sessizlik canını sıkıyordu. Oysaki tek bir söz bile yeterdi. Sadece BEKLE demek bu kadar zor olmamalıydı. Her geçen dakika devam eden sessizlikle, adam konuşursa eğer söyleyeceklerinden hiç memnun olmayacağını anladı. Alt dudağına geçirdiği dişlerinin acısını hissederken bir an için kendisini kaybetti. Adamın ne diyeceğini az biraz tahmin ediyordu ve bunlar hiç hoş şeyler değildi.

"Kes şunu!!" diye bağırdığında kulağına gelen emir tınısıyla dolu sert ses kendisine bile yabancı gelmişti. Gözleri adamın gözlerindeydi. "Kafanda her ne kuruyorsan beni uzak tutmaktan vazgeç!!"

Adam hâlâ sessizdi ve üzgün bakışlarını kadından ayıramıyordu. "Bir şey söylesene be adam!" dedi bu kez isyan edercesine. Gözlerini sıkıntıyla yuman adamı izlerken içi daralıyordu. Onun bu sessizliklerine alışkın değildi ki hiç. "Gidiyorum," demişti adam zorlukla.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diyen kadının sesi bir önceki ses, tonuna göre bu kez fısıltı hâlindeydi.

Adamın sözleriyle, bakışları donuklaşmıştı. Adam sadece üç kelimeyi yan yana kurmuştu. O üç kelime normalde olsa anlam

taşımayan, alelade sözcükler olacakken Naz'ın nefesinin kesilmesine yetmişti. Adam "Sana... Bunu yapamam," demişti oysaki.

Sözlerle diyalog kuramamalarına rağmen, bakışların sağladığı iletişim Naz için yeterli oluyordu. Adamın neler hissettiğini gayet iyi biliyordu. Kendisine göre haklıydı da belki. Ama o üç kelimeyle Naz'ın içi buz gibi olmuştu. Vazgeçiş miydi bu? Ya da pes ediş?

"Sana... Dönüp dönemeyeceğim bir yere giderken her gün içini umutla dolduramam. Kimine göre bu abartılacak bir durum değil; ama... Seni daha fazla üzecek olma fikrine katlanamam. Böylesine severken... Kalbini sevgiyle doldurmak yerine bir ömür boyu çöreklenerek olan keder tohumları bırakamam..."

Yağız, kelimeleri zar zor bir araya getiriyordu. Dili bekle demek isterken anlamsız şeyler dökülüyordu dudaklarından. Deliler gibi istiyordu o tek kelimeyi söylemeyi. Dilinin ucundaydı. Zor tutuyordu içinde; ama tutuyordu işte. Diline vurduğu zincir çözülmek üzereydi. Tek başına düşündüğünde bu fikirleri oldukça mantıklı görünmüşken şimdi bunlar çok saçma geliyordu. Sadece ona sarılıp saçlarını koklarken bekle demek istiyordu. *Gelecek ol-sam da olmasam da bekle.*

Ya benden vazgeçerse, diye düşündü istemeden. O sözde mantıklı dediği düşüncelerinde kaybolmuşken ya kadın da söylediklerini onaylarsa fikriyle korkuya kapıldı.

"Bana yaptıklarının farkında mısın?" dedi kadın sükûnetle. Yağız, onun üzgün bakışlarına karşılık verirken merakla devam etmesini bekliyordu.

"Adım adım içime işlediğinin... Sen benim gözümün önünde olmasan da... Kalbim seni istemeyecek mi sanıyorsun?! Kulaklarım sesine hasret kalmayacak mı? Ya da burnum kokuna... Sen bekleme desende bu kalbim seni beklemeyecek mi? Her gün belki ararsın diye kulaklarım telefonunu kollamayacak mı? Göz-den uzak olunca gönlüm katlanacak mı sanıyorsun?!"

Naz ayağa kalkarak adama doğru yürürken ayakları sanki zoraki taşıyordu onu.

"Bizden... Benden... Vazgeçmek bu kadar kolay mı?! Susma böyle!! Hiç mi savaşılmaya değmem? Kendi başına kararlar alıp da beni saf dışı bırakma! Bunu yapamazsın! Sen artık tek başına değilsin!!" diyerek haykırdı kadın. Sesi tüm evi inletiyordu. "Sen 'Sana bunu yapamam,' desen de... Sen bilmeden yaptın yapacağını zaten!" dedi zorlukla. Bu kez sesi fısıltı gibiydi.

Yağız, duyduğu haykırıyla tüm iradesini kaybederek kadına doğru yaklaştı ve tam önünde durdu. Kadının sözleri onu öyle sarsmıştı ki onu bu kadar yaraladığını bilmek göğsündeki ağırlığın büyümesine neden olmuştu. Kadının önüne gelen saçlarını hafifçe kulağının arkasına iterek kramp giren parmaklarını gevşeten bir dokunuşla kadının ipek gibi tenine dokundu. Elinin tersi kadının yanağını okşarken kadın gözlerini yummuştu ve göz perdelerindeki kapanışla iki damla serbest kalmıştı. En çok onu rahatsız eden sözlerle karşılık vermekten alıkoyamadı kendisini.

"Sen her şeye değersin."

Sesi fısıltı olsa da kadını baştan ayağa titretmişti. Adamın da kendisine göre haklı bulduğu sebeplerinin ve elinin kolunun bağlı olduğunun farkındaydı; ama bu kadar kolay vazgeçmesi... Gururuna dokunmuştu.

Sürekli atakta olan kişiliği herkes tarafından bilinse de nasıl olduğunu hâlâ anlayamadığı bir sebeple Yağız'ın yanında bambaşka biri oluyordu. Bu alışık olduğu bir durum değildi. Yağız sanki onun hiç bilinmeyenlerindeki şalterleri indirip tüm sistemini kapatıyordu. Adamın dokunuşuyla bedeninin biraz olsun gevşediğini hissediyordu. Haykırıları odayı doldururken takındığı kararlı tavrı, yerini çaresizliğe bırakırken sesi titredi. "Bekle demek bu kadar mı zor?" derken bir hıçkırık serbest kaldı dudaklarından.

Kendisini tutan tüm halatlar serbest kalmış, adamın maviklerindeki bir gemi gibi alabora oluyordu. Vücudu hıçkırıklarıyla

birlikte titrerken bacakları gücünü kesmişti. Dizlerinin üzerine yavaşça düşecekken adam onu sımsıkı sardı ve bedenine yaslandı. Adama hiç bırakmamacasına sarıldı ve bunu adama da hissettirmek için göğsüne yasladı başını. Boğuk hıçkırıkları adamın göğsünde kaybolurken adam saçlarına öpücükler konduruyordu. Onun söyleyeceği sadece basit bir kelimeydi ve aralarındaki sessizlik büyüdükçe umutsuzluk yüklü hıçkırıkları daha da artıyordu. Adam saçlarını okşarken fısıldadığı sözlerle gözlerini sımsıkı yumdu.

“Ne olursa olsun, bekle... Sana geri döneceğim,” demişti adam.

Yirmialtıncı Bölüm

Yatağının üzerinde bıraktığı eşya yığınına göz ardı eden genç adam, gardırobunun kırık camına doğru dönerek üzerindeki tişörtünü çıkardı ve bir kenara bıraktı. Mavi bakışları bir süre yarı çıplak olan bedenini süzdü ve gözleri hâlâ kırık olan camın parçaları arasında aylar öncesine ait göğsündeki yara izine takıldı. Sıkıntıyla aldığı nefesi bırakırken sırtındaki nemli dudakların ardından ürpertiler oluşturan sıcak nefesi hissetti. Bu hissin verdiği heyecanla gözlerini kapattı. Sakin soluklar alırken bu kez çıplak teninde sarılmış bir çift kolla dudaklarında yamuk bir gülümseyiş oluştu. Arkasındaki bedenin hareket ettiğini algıladığında gözlerini açtı. Aynanın kırık yüzeyinde oluşmuş olan birden fazla görüntüye bakarken gözleri hareli yeşillerle karşılaştı. Sessiz bakışlar birbirini bir süre izledikten sonra kadın, konumunu değiştirerek Yağız'ın önünde dikildi. Bu kez adamın göğsüne yerleştirdiği parmakları adamın teninde belli belirsiz daireler çiziyordu.

Adamsa yara izinin üzerinde kadının oluşturduğu karıncalanmaların keyfini çıkarıyordu; ama tek karıncalanan maalesef ki yara izi değildi.

Naz, Yağız'ın tam arkasındaki yatak üzerinde duran valizi yok saymış ve tüm ilgisini kollarındaki yarı çıplak yakışıklıya vermişti. Gözlerini adamın üzerinde gezinen parmaklarına sabitledi.

"Çok anlayışlı bir arkadaşın olduğunu söylemem lazım." Yağız'ın anlamayan bakışları yüzünde gezinince konuşmaya devam etti. "Arman'ın benim gelmemle gitmesi bir oldu. Gerçi ona sırf bizi yalnız bırakmak için gitmemesi gerektiğini söyledim," derken bakışlarını kaldırarak adama sinsice gülümsedi. "Ama o tam olarak *'Dışarıda ilkbahar varken sizin gibi sonbahar mevsiminde kalmış bir çiftle yapraklarımı dökmeye niyetim yok,'* dedi."

Ardından düşündüğünü belli eden bakışlarını adamın bakışlarında sabitledi ve ufak bir kakhaha attı adama sokulurken. "Tam olarak kelimesi kelimesine böyle söyledi. Gerçi o burada olsa da bana engel olamazdı."

Adam memnuniyetle kollarındaki kadının kendisine sokuluşunu izliyordu. Bakışları, hareketleri, ses tonu, nefes alışı bile ona çekilmesine neden oluyordu. Bu durumdan zevk alarak kadının beline doladığı kollarını daha da sıkıttı.

"Ya arkadaşın çok anlayışlı ya da ben istediğim şeyi çok belli ettim," diyen Naz'ın bakışları bu kez Yağız'ın dudaklarındaydı. "İçinde böyle bir kadın olduğunu tahmin dahi edemezdim," derken Yağız'ın gözleri de kadının dudaklarındaydı.

"Sen de bu duruma çok yardımcı oluyorsun ve hiç de şikâyetçi olduğunu sanmıyorum. Birazcık da olsa zamanımız v..." Dudakları üzerine örtülen dudaklarla Naz cümlesini tamamlayamamıştı. Dudakları ayrıldığında birkaç saniye öncesinin aksine Naz'ın bakışlarına hüzün çöreklenmişti. Sanki birkaç dakika öncesinde adama gülücükler saçan kendisi değilmiş gibi... Kadının bakışlarına şahit olan Yağız kendisine engel olamayarak dudaklarını

kadının saçlarına dayadı, sonrasındaysa başını göğsüne yasladı. Hiçbir şey söylemeden öylece kalmışlardı bir süre. Birbirlerinden ayrıldıklarında Naz adamın yatağına bağdaş kurarak oturmuş, adamın valizini hazırlayışını seyrediyordu gönülsüzce. Valize konulan her eşyayla bir şeyler kopup gidiyordu içinde. Gözlerini eşyalardan çekip adamın yüzüne sabitlediğinde Yağız'dan bakışlarına karşılık alamadı. Sanki adam kasıtlı olarak ona bakmıyor gibiydi. Bakışlarına karşılık alamayınca aldığı nefesi sıkıntıyla bırakarak odayı incelemeye başladı. Bu odayla ve hatta bu evle ilgili ne hayalleri vardı oysaki.

"Hayat gerçekten de çok garip," diyerek mırıldandı memnu-niyetsizce.

Valizinin fermuarını kapatarak yere koyan Yağız, Naz'ın sessiz iç çekişini duyarak bakışlarını kaldırdı ve ona baktı. Naz da şimdi bakışlarının onun gözlerine kilitlemişti. "Bundan aylar önce buraya sürüklendiğimi düşünürken... Her şey beklediğimin aksine daha bambaşka oldu ve bundan sadece birkaç ay önce... Seninle bu evi paylaşma hayallerimiz vardı, hatırlıyor musun?"

Yağız son zamanlarda kelimelerinin hepten tükendiğini hissediyordu. Ne konuşası vardı ne de düşünesi. Naz'ın sözlerine sadece başını sallayarak onayladı. "Şimdi bu evde ne sana yer var ne de bana," dedi Naz dudaklarını sıkarak. Onu böyle görmeye dayanamıyordu genç adam. Ellerine uzanarak bağdaş kurduğu yataktan inmesini sağladı ve kendisine çekerek sıkıca sarıldı. Genç kadınsa hiç itirazsız o kollara sokulmuştu.

"Sana döndüğümde bir bekâr evinden daha fazlasını vereceğimden emin olabilirsin," diyerek gülümserken Naz'ın saçlarına öpücük kondurdu.

"Sen sağ salim gel de kalacağımız yerin bir önemi yok," derken Naz'ın sesi adamın göğsünde kayboluyordu.

"Şimdiye kadar dubleks, tripleks villalarda yaşamış moda haftalarının tozunu atıran bir holdingler zinciri sahibinin toru-

nundan böyle şeyler duyacağımı ummazdım. Hele bu sözleri bana söylüyor olman..."

Genç kadını neşelendirmeye çalışarak onunla uğraşsa da kendisi hissetmedikten sonra işi çok zor oluyordu. O anda istediği tek şey onun hareli yeşillerinde kaybolmakken, daha da zordu. Göğsünde hissettiği ufak darbeye yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Egonu bu hâle getirdiğim gibi yerle bir etmeyi de bilirim Yüzbaşım; ama sanırım şimdilik egona müsamaha gösterebilirim. Ne de olsa herkesin bir kusuru var."

"Gülü seven dikenine katlanır, diyorsun yani." Kadın ufak bir kahkaha attı. "Hayır. Yağız'ı seven egosuna katlanır, diyorum."

Duyduklarıyla yüzündeki gülümseme biraz daha büyürken, uzanarak kadının alnına derin bir öpücük bıraktı. Öpüşün yoğunluğunu iliklerine kadar hisseden Naz'sa o anda gözlerini kapatmıştı. Bedenindeki kolların yerini soğukluğun almasıyla hafifçe titreyerek gözlerini açtı. Adam valizine uzanırken gözlerini başka tarafa çevirmişti. Gözlerine dolan inci tanelerini geri göndermek için uğraşırken şimdilik bu savaşı kazanmış ve içindeki ağlayan kadının aksine gülümseyerek adama bakmıştı.

Birbiri ardına gelen uçak anonslarını dinlerken keyifsizce yerinde kıpırdanmaktan alamıyordu kendini. Zamanı geldiğinde o çok beklenen anonsun da geleceğini bildiğinden içindeki korku giderek büyüyordu. Yağız'ın apartmanda herkesle tek tek vedalaşırken içindeki ağırlığın arttığını hissetmiş o yüzüne yapışmış yalancı tebessümü yerli yerinde tutmaya çalışmıştı. Ama şimdi...

Vedaların sonuna gelinmişti. Elleri kenetlenmiş kaçınılmaz sonu beklerken, ikisi de konuşmuyordu. Sema ve Arman kendi aralarında sohbet ederken onları da dâhil etmeye çalışsalar da

pek başarılı olamıyorlar ya da çok kısa cevaplar alıyorlardı. Yeni sohbet açmak namına yapılan tüm uğraşları da geri tepiyordu. Son zamanlarda oldukça çekişmeli bir ilişki içinde olan Sema ve Arman'ın sırf ikisi için sohbet etme zorunluluğuna katlanıyor olmaları aslında Naz'ı oldukça şaşırtmıştı. Normalde olsa bu durum üzerine türlü türlü espri malzemesi çıkarabilirdi; ama durum pek olağan değildi.

Bıkkın bir nefes verirken adamın elini biraz daha sıkı. Bu hareketle adamın bakışları ona doğru yönelmişti. Doğrudan içinden geçen tüm duyguları okuyormuşçasına mavilikleri Naz'ın derinlerinde geziniyordu. O anda duyulan anonsla Naz bakışlarını adamın fırtınalı mavilerinden ayırmak zorunda kaldı. Adamın yanındaki hareketliliğini hissetti. Naz hariç herkes ayağa kalkmıştı. Yağız, önce Sema ile vedalaştı. Naz söylenenlere ne dikkatini veriyor ne de dinliyordu. Düşünebildiği tek şey... *O gidiyordu.*

Şimdi önündeki dev ihtişamına sahip iki adam vedalaşıyordu. Yağız ve Arman birbirlerine içten bir şekilde sarılmışlardı ve Arman teselli edercesine Yağız'ın sırtına vurdu hafifçe.

"Hakkâri... Ondan sonra yok gari, demişler," dedi Arman zoraki gülerken.

Bu sözlerle Yağız'ın yüzünde eğreti bir gülümseme oluşsa da o gülümseme yüzünde uzun süre kalmadı. Arman'ın kollarından sıyrılarak bir yabancı gibi oturduğu yerden olanları izleyen Naz'a doğru döndü. Sevdiğinin yüzünde hafif bir tebessüm vardı. O tebessüm, güzel dudaklarında olmasa belki de ayrılmak daha zor olacaktı Yağız için. Hafifçe eğilerek, kadının kucağında birleştirdiği ellerine uzandı ve onu ayağa kaldırdı.

Adamın içinden bir şeyler koparken Naz hâlâ ona melekler kadar güzel bir gülümsemeyle bakıyordu ve kesinlikle o an tutunabildiği tek şey buydu. Kadının yüzüne uzanarak çenesini hafifçe okşadı. Elleri kadının ensesine ulaştığında onu hafifçe kendisine çekerek alnına derin bir öpücük bıraktı.

“Ne zaman olursa olsun, beni mutlaka ara. Bu konuda çok ciddiymim Yüzbaşım. Senden ayrı geçirdiğim her dakika, telefonunu bekliyor olacağım. Beni merakta bırakma, olur mu?”

“Desene operatörleri zengin edeceğiz,” derken Yağız da Naz’ın tebessümüne bu kez karşılık vermişti. “Ee bu ayrılıktan birilerinin kârlı çıkması lazım.”

“Umarım tek kârlı çıkan onlar olur,” diyerek homurdandı Yağız. Kazançlı çıkmaya çalışanlar illa ki olacaktı ve şu an olmayan keyfi bu olasılıklarla hepten kaçmıştı.

“Sen gelene kadar ben de seyahat planımızı yapmış olurum. Ayrı olduğumuz zaman içerisinde en azından bununla meşgul ederim kendimi.” Genç adamın bakışları anlamadığını gösterircesine kısıldı. “Bana bir seyahat planı yapmamı sen söylemiştin ve bunda da oldukça ısrarlıydın diye hatırlıyorum,” derken Naz’ın tek kaşı alay edercesine havaya kalkmıştı.

O anların aklına gelmesiyle yüzündeki gülümsemenin büyümesine engel olamamıştı genç adam.

“O konuda hâlâ oldukça ısrarlıyım. Sen planımızı yap, rotamızı çiz. Hem... Ayrı kaldığımız zamanları telafi etmek için de bir bahane olur.” Naz başını olumsuz anlamda sağa sola salladı. “Ayrı geçireceğimiz zamanların telafisi için daha büyük bir bahane bulman gerekir. Bu yeterli değil.”

Söylediği son sözlerle Naz’ın gözleri bulanıklaşmaya başlamıştı ama başını çevirip de adamın derin maviliklerinden ayıramıyordu bakışlarını. “Ne istersen o bahanemiz olsun,” dedi Yağız fısıltıyla. Naz en sonunda zorlukla konuşabildi. Uzun süredir yüzünde tutmaya uğraştığı tebessümü özenle tekrar dudaklarına yerleştirdi. “Bir araya gelmemizden daha büyük bir bahane olmaz.”

Uçak için son anons yapıldığını belirten ses Naz’ın kulaklarında çınlıyordu. Anonsu yapan kadın sesi sanki ısrarla Yağız’ı çağırıyordu ve o kadını şu an bulsa saçlarını tek tek yolup eli-

ne vereceğini biliyordu. Ayrıca şu an fark ediyordu ki kesinlikle sinirleri bozulmanın eşiğindeydi. Adamın dudaklarını, dudaklarında hissettiğinde hiçbir şeyi umursamadan o dudaklara sahip çıktı. Göz kapakları bir perde gibi gözleri üzerine kapandığında gün boyu engel olmaya ümitsizce çabaladığı bir damla yaş, göz hapsinden firar etmiş ve dudaklarının bulunduğu o mahrem yerde kaybolmuştu. Ardından hissettiği tek şeyse soğukluk olmuştu. Nemli dudaklarına vuran buz gibi soğuk... Gözlerini açmamıştı; ama... O gitmişti.

Ve...

O gidişin ardından iki ay yirmi yedi gün geçmişti. Bomboş ve her dakika adamın telefonlarını bekleyişlerle geçen günler anlamına geliyordu bu. Aynı zamanda düz hesapta iki seneden geriye kalan altı yüz kırk üç gün demekti. Son zamanlarda olduğu gibi sayısal değerlerle yine anlaşılamıyordu Naz. O altı yüz kırk üç sayısı çok ağır geliyordu. Yatağında uzanmışken gözleri saate takılı kaldı. Saat gece yarısına sadece birkaç dakika vardı ve bu günlerini bir sayı eksiltebileceği anlamına geliyordu.

İşte geriye kalan sadece altı yüz kırk iki gün daha...

Bu düşünceyle içine bir ağırlık çöreklense de Yağız'ın izne çıkmasına da sadece üç gün kalmıştı. Bu ilk izne çıkışı olacaktı. Üç aydan üç aya kullanacağı iki haftalık izinleri olmasa, Naz dayanamayacağını düşünüyordu.

Adamın gidişinin ilk günlerinde geceleri gözünü kırpamamıştı. İşe giderken gözleri adamın kapısına her değişinde beklentiyle doluyordu içi. Ama o kapının birden açılmasıyla ya Arman belirliyordu karşısında ya da o kapı hiç açılmıyordu. O zamanlarda içine çöreklenen sıkıntıdan uyuyamıyorken şimdi adamın gelişinin yaklaşmasıyla içine dolan heyecandan uyuyamıyordu. Ne kadar da büyük tezattı.

Sıcacık yatağındaki ince örtünün içine biraz daha gömülmüşken yaza yaklaşmış olmanın havada yarattığı sıcakla mayışarak hafif bir uykuya dalmıştı. İçindeki o heyecan öylesine büyüktü ki rüya görmesi kaçınılmazdı.

Sıcacık bir nefes hissediyordu yanağında. Gözleri kapalı olsa dahi içindeki ürperti ve teninde bıraktığı tanıdıklık hissiyle kime ait olduğunu anlayabiliyordu. Bu katıksız bir aitlik duygusuydu. Rüyasından çekip çıkarılmamak için gözlerini açmayı reddetse de dudaklarındaki gülümsemeye mani olamamıştı. Nefesin yerini alan nemli sıcaklıkla gülümsemesi daha da büyüse de gözlerini açmamakta kararlıydı. Gözleriye açılmak için direniyordu. Hasret olduklarına kavuşmak ümidiyle açılmaya uğraşsalar da Naz buna izin vermeyecekti. Birden tüm sıcaklığın sonrasında yerini alan soğuklukla her şeyin bir rüya olduğunu anladı. Rüyaları bu kadar gerçekçiyken soğukluğun verdiği hisle ürpermesi kaçınılmaz olmuştı. Yüzündeki tüm gülümseme anında silindi.

Uykusunun son demlerindeyken uyanmamak için direndiyse de uyanmış olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kaldı. Kendini uymaya zorlarken beklenmedik bir şekilde sırtında hissettiği sıcaklıkla yüzündeki gülümseme geri gelmişti. O sıcaklık onu kendisine doğru çekiyordu. Sırtını o sıcaklığa daha çok yaslariken aslında hâlâ uyanmadığını anladı ve kendisini huzurun kollarına bıraktı.

Yüzündeki gülümsemeyle gözlerini açtığında beklemediği şekilde kendisini dingin ve huzurlu hissediyordu genç kadın. Uyku mahmurluğu ile hafifçe gerinirken karnında hissettiği ağırlıkla bakışlarını karnına çevirdi. Karnı üzerine sımsıkı sarılmış bir kol vardı. Gözleri şaşkınlıkla açılırken hemen başını arkasındaki sıcaklığa doğru döndürdü.

Gelmişti!

Demek ki rüya görmüyordu. Yağız kollarını ona dolamış bir şekilde uyuyordu. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı ve ona eşlik eden sakin nefesler alıyordu. Onu uyandırmadan hafifçe vücu-

dunu ona doğru çevirdi. Parmak uçları uzamış sakallarında gezindi bir süre. Bir erkek için fazla güzel olan dudakları üzerinde durduğunda onu uyandırmayı umursamayarak dudaklarıyla, adamın dudaklarına sahip çıktı. Şaşırtıcı olansa sanki adam bunu bekliyormuş gibi birkaç saniyenin sonrasında kadına aynı şekilde karşılık vermesiydi. Dudakları ayrıldığında Naz çevik bir hareketle Yağız'ın üzerine tırmandı ve bir dirseğini yatağa yaslayarak hafifçe doğruldu.

"Erken gelmişsin!" dedi şaşkınlıkla. Yağız'sa bakışlarını kısarak karşılık vermişti.

"Bu sürprizle alacağım karşılığın daha farklı olacağını hayal etmiştim. Mesela... Seni deliler gibi özledim... Hasretinden yanıp tutuşuyorum... Seni çok ama çok seviyorum..." Bakışlarını kadının dudaklarına bir süre değıdirdikten sonra tekrar gözlerine odaklanmıştı. "Çünkü benim durumum aynen bu."

Naz'ın gülümseyen dudakları arasından çıkan kahkahayla, Yağız alınmış gibi yaparak tek kaşını havaya kaldırmıştı. Naz ise o anda ne kadar mutlu olduğunu kelimelerle ifade edemiyordu; ama adamın dedikleri aynı zamanda kendi iç dünyasını da içeri-yordu. Dudaklarına uzanarak bir kez öptü ve adamın sözlerini tekrar etti.

"Seni deliler gibi özledim." Ardından bir kez daha öptü. Bu kez daha derin...

"Hasretinden yanıp tutuşuyorum." Ve bir kez daha... Ama diğerlerinden daha uzun ve özlem dolu...

"Seni çok ama çok seviyorum."

Alnını, adamın alnına dayayarak burnunu burnuna sürttü. Adamın belindeki kolları daha da sıkılaştırmıştı. Hiçbir şey söylemeden sadece kadına baktı; ama mavilikleri çok şey anlatıyordu. O gözlerde bir nebze uykusuzluk da vardı.

"Yol yorgunusun. Uykusuzsun da, biraz uyu..." derken adamın yanağına ufak bir buse kondurarak yanından kalkmak için

hamle yaptı; ama adam onu kendisine doğru çekerek buna izin vermedi.

“Uyuyacağım; ama seninle. Hem saat daha çok erken.” Dudakları kadının saç tellerinde dans ediyordu. “Yol yorgunluğu dayanamadığım şey değil. Asıl yoran gece boyu tüm kâinatı kışkandıracak kadar güzel bir gülümsemeyle uyuyan meleği uyardırmamak için verdiğim savaştı. Ve şimdi... O meleklerle birlikte uyuma şansını alamazsın benden.” Naz adama daha çok sokularak itaat etti söylediklerine.

“Kesinlikle şikâyet ettiğimden değil; ama farkında mısın bilmiyorum, giderek uysallaşıyorsun. Dediğimi sorgusuz sualsiz yaptığın anlardan birine şahit oluyorum şu an.”

Kadının göğsünü dürtmesiyle ufak bir kahkaha attı. “Şansını zorlama, içimde hâlâ pençeli bir panter var; ama şimdilik pençelerimi senden gizliyorum. Belki de en başından uysal olmalıydım.”

“O zaman sen, sen olmazdın,” diyerek Naz’ın alnına bir öpücük kondurdu.

Adamın göğsüne başını yaslayan Naz, kulağında adamın kalp ritmiyle birlikte sevdiğinin kollarında onunla beraber uykuya dalmıştı bir kez daha.

Günler o kadar hızlı geçiyordu ki onların peşinden koşturması gerekiyordu. Yağız’ın iki haftalık izninin üzerinden bir hafta geçmişti. Bir, adamın ilk gittiği zamanlar bir de onun gelişine yaklaşan zamanlar geçmek bilmiyordu. Her an katlanılmaz oluyordu. Hele şimdi...

Her şey farklı bir hâl almıştı. Yaptıkları gizli kapaklı şeyler yüzünden içi rahat etmese de yine de bir yanı bu duygularını ört pas edecek şekilde mutluydu. Kimsenin ne diyeceğini umursa-

mıyordu. Bir tek ailesini düşünüyordu; ama biliyordu ki ailesi ona anlayış göstereceklerdi.

Eve gitmek için masasının üzerindeki eşyaları topladı hızlıca ve sınıftan çıktı. Son sınıfların öğretmen mağduriyeti giderildiği için artık akşam saatlerine kadar okulda kalmıyordu. Bahçeye çıkınca sıcacık bir hava karşılamıştı onu. Ne de olsa yaz gelmişti. Sema'yı birkaç veli çocuklarının durumunu öğrenmek için alıkoymuşlardı ve Sema beklememesini söylemişti. Durum böyle olunca eve tek başına dönüyordu. Okulun bahçe kapısından çıktığında orada görmeye alıştığı arabayı fark etti. Adımlarını arabanın aksi yönüne yönlendirerek arabayı hiç fark etmemiş gibi davrandı. Ama adamın sesiyle durmak zorunda kaldı. Bıkkınlıkla bir nefes verirken yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi ve başını çevirdi.

"Size de merhaba Hakan Bey. Fark etmedim sizi," dedi aklına gelen ilk bahaneyle.

"Aceleniz mi vardı?"

Adamın ilgisi barizdi. İlk başlarda buna bir anlam verememiştir de anlaması pek uzun sürmemişti. Yaklaşık dört ay boyunca yakın temas hâlinde olmuşlar ve okulun tüm eksikleri adam tarafından giderilmişti. Bu konuda gerçekten de ona müteşekkir olsa da sonrasında gelen yemek teklifleri iyice aklını kurcalar olmuştu. Bir erkeğin ilgisini hissedemeyecek bir kadın değildi, sadece bu ilgi üzerine düşünmek istememişti. Yapılan teklifleri geri çevirmesine rağmen adam vazgeçmiyordu. Üstüne üstlük evli olduğuna göndermeler yaparak bariz imalarda bulunurken adamın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme oluşuyor, bununla beraber Naz'ı inceleyen keskin bakışları da buna eşlik ediyordu. Ama bugün bu iş bitecekti ve bu adam ona bir daha böylesine yaklaşamayacaktı. Bugün sondu.

"Evet, biraz acelem var Hakan Bey. Oldukça yorgunum ve bir an önce evime gidip dinlenmek istiyorum," dedi sıklığını gizlemeden.

“Benden kaçmakla eline ne geçeceğini umuyorsun? Sadece seninle basit bir yemek yemek istiyorum. Şansım varsa tatlı da bir sohbet,” diyen adam ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokarak dimdik Naz’ın karşısında duruyordu.

İri yarı ama atletik bir beden, uzun bir boy ve delici kara göz- lere sahipti; ama bu yakışıklı görüntü Naz için bir şey ifade etmi- yordu. Adamın niyetini tüm çıplaklığıyla açık eden sözleri, derin bir nefes almasına neden oldu. “Asıl siz böyle bir teklifi, evli bir kadına yaparken ne umuyorsunuz? Asıl soru bu olmalı ve ne cü- retle?” derken Naz’ın kaşları çatılmıştı. Adama meydan okuyan tavıyla açık açık konuşuyordu.

“Evli olmadığın gerçeğini başından beri biliyorum. Oyunun lüzumu yok.”

Naz bir an için adamın nasıl olup da kendisi hakkında bu bil- giye varabileceğine kafa yorma fikrinden vazgeçti. Şaşırmamalıy- dı. Karşında bir aşiret mensubu duruyordu. İstese tüm bölgenin gizlisini saklısını öğrenebilirdi. Kendisi gibi basit bir öğretmenin bilgilerine ulaşması onun için zor olmasa gerekti. Adam onun sessiz hâlinin nedenini tahmin etmiş gibi konuşmaya başladı.

“Herkese yüzbaşı olan eşinin doğu görevinde olduğunu ve yalnız kalmamak için yakın bir arkadaşınla kaldığını söyleyebilir- sin ki duyduğum kadarıyla da böyle söylüyorsun; ama benim gibi bir adamdan buradaki hiçbir şeyi saklayamazsın. Kaynaklarım ol- dukça geniştir.”

Adamın yüzünde yarım bir gülümseme belirmiş ve bu Naz’ın bakışlarının kısılmasına neden olmuştu. Ne hakla onun hakkın- da araştırma yapabiliyordu ve karşısına geçmiş yalan söylediği- ni ima edebiliyordu?! Çenesini kaldırarak adama gülümserken, kendinden emin bir şekilde karşılık verdi.

“Kimseye yalan söylemeye ihtiyacım yok benim. Yerinizde olsam kaynaklarınızı daha iyi seçerdim, belli ki size yanlış bilgi verilmiş.”

Adam yüzünü Naz'a doğru eğerek ona yaklaştı. "Eğer kaynaklarımdan aldığım bilginin doğruluğundan emin olmasam seninle ufak bir yemeğe çıkmak için bu kadar ısrar eder miydim sence? Evli bir kadının peşinden koşacak karaktersiz biri gibi mi görünüyorum?" derken adamın son sözleri sertti.

"Ben öyle bir imada bulunmadım. Sadece kaynaklarınızdan yanlış bilgi aldığınız konusunda hâlâ ısrar ediyorum."

Kadının ısrarlı sözleri üzerine yüzünde bir gülümseme belirmişti adamın. "Peki o zaman. Aksini ispat edebilir misin?"

Naz sinirlenmeyecekti. Şu an sinir bir işe yaramayacaktı. Sadece ispat ettikten sonra adamın yüzünün alacağı ifadenin kendisi üzerinde bırakacağı keyfi düşünüyordu o an. Yoksa kimseye kendisini ispat etmek zorunda değildi. Evet, belki bir süre için kaynakları ona doğru bilgiler fısıldamış olabilirlerdi; ama o bilgiler geçerli değildi. Artık değildi...

Elini çantasına daldırarak cüzdanını çıkarttı. Cüzdanını tutan sol elinin yüzük parmağındaki alyansa bakınca yüzündeki gülümseme genişledi. Adamı bekletmeden cüzdanından nüfus cüzdanını çıkartarak karşısında kendinden emin bir duruşla dikilen adama uzattı. Adam yarım bir gülümsemeyle nüfus cüzdanına uzanarak hızlıca incelemeye başladı ve o kendinden emin gülümseme aniden silinmişti.

Adamın yüzündeki gülümsemenin silindiği an, Naz'ın gülümsemesi daha da büyüdü yüzünde. Adam hafif bir şaşkınlıkla nüfus cüzdanının ön yüzüne baktığında önce soyadı değişikliğini fark etti. Soyadı kısmında *TEKİNOĞLU* yazıyordu.

Bir kez daha nüfus cüzdanının arka kısmını çevirdiğinde gördüğü farklılıkla kadının karşısında kendisini aptal durumuna düşürdüğünün farkına vardı. Çünkü medeni hali kısmında *EVLİ* yazıyordu.

Yirmiyedinci Bölüm

Gece iyiden iyiye inmişti. Bir süredir dört duvar içerisine sıkışmış bir şekilde oturuyordu genç adam. Işıklandırmanın az olduğu bu yerde, ruhu daha da daralıyordu. Elindeki dosyaları masanın bir köşesine bıraktı ve kolundaki saatine dikti bakışlarını. Tuttuğu nefesini sıkıntıyla bırakarak oturduğu sandalyeden kalktı.

Kapalı alanlarda duvarlar üstüne üstüne gelir olmuştu. Bu-
raya geleli sadece on bir hafta olmuştu; ama bu zaman dilimi
bile şimdiden şafak saymaya başlamasına yetmişti. Kimisi için bu
geçen zaman bile çoktu; ama Yağız, geçen zamana değil kalan
zamanına bakıyordu çaresizce. Normal bir durumda olsa umu-
runda olmaz, sayılı gün çabuk geçer diyerek önüne odaklanırdı;
ama şimdi... Şimdi...

Ardında bir bekleyen bırakmak ne kadar da zordu. Sürek-
li telefona hasret olmak... Herkesin gülüşünde amansızca onu

aramak... Duyduğu kuru gürültüleri bile ona yormak... Geceleri rüyalarını taçlandırarak o güzeli uyandığında yanında bulamaya-
cağını bilerek uyanıklıktan her dakika kaçmak... Ve en acısı da
her saçma şeyde bile onun akla düşmesi idi belki de. Üzerindeki
soluk yeşil tonlar içeren üniforma bile ona başka yeşillikleri hatırlatıyordu. O üniformasına amansızca bağlıyken o üniforma şimdi onun ruh hâline ihanet etmiyor da ne yapıyordu?

Saati, gece yarısı üçü on geçiyordu. Saatlerdir oturduğu sandalyeden kalkarak tutulan bedenini esnetti ve vakit kaybetmeden adımlarını karakol dışına yönlendirdi. Kapıdan dışarı adımını atar atmaz dağ havasının soğuğu yüzüne vurmuştu. Memleketin pek çok yerinde yaz hafiften kendini göstermeye başlasa da buralara uğramamıştı. Ellerini cebine atarak ileriye çevirdi bakışlarını ve yüzüne sıkıntılı bir gülümseme yapıştı.

Birçok kez baskın yemiş, birçok şehit veren o meşhur karakol... Haberlere sık konu olan bu karakolun başına gelenlerle herkes önceleri ağlar vahlardı; ama sonra unutulurdu. Sadece şehit olanların ailelerinin ocaklarındaki ateş sönmeden yanmaya devam ederdi. Ama kimse çare olamazdı ve o karakol, hâlâ ve hâlâ üzerinde o savaşlarının izlerini taşıyan kimi kurşun izlerini yansıtıyordu.

Yağız önündeki uçuruma bakıyordu. Karakol, sınırdaki tam olarak dağın başındaydı. Konumu oldukça büyük tehlike taşıyor olmasına rağmen birçok asker burada sorgusuz sualsiz görevini yerine getiriyordu. Bakışlarını uçurumdan, karakol binasına çevirdi. Naz'a henüz tam olarak nerede görev yaptığını söyleyememişti. Bakışlarını karanlık gökte parlayan yıldızlara çevirdi bu kez. Aca ba uyuyor muydu şimdi?

Düşünmeden edemedi. Muhakkak bebek gibi yatağında kıvrılmış olmalıydı. O hareli gözleri göz kapaklarıyla örtülüken saçları tüm yastığını kaplamıştı muhtemelen ve Yağız amansızca, çaresizce kıskandı o yastığı. Mavilikleri parlayan her bir yıldız

üzerinde gezinirken, elleri cebindeki küçük kutuyu sıktı. Cebinden yavaşça çıkartarak tereddütsüzce kapağı açtı. Tehlike arz etmemesi için belli belirsiz ışıklandırma sistemine sahip karakola rağmen gecenin karanlığında parıl parıl parlıyordu kutu içerisindeki, kadınların hayalini süsleyen o taşlar. Yüzüğü kutusundan çıkartarak eline aldı. Muazzam işçiliği üzerinde parmak uçlarını gezdirirken yüzüğü aldığı ilk gün geldi aklına.

Hakkâri merkeze gittiği bir gün gözleri dükkânlar üzerinde dolaşırken normal zamanda olsa hiç dikkatini çekmeyecek bir yer takıldı gözüne. Yerden ziyade bir şeydi gözüne takılan. Tüm mücevher parçaları arasında sadece ona bakakalmıştı. Çok güzel bir işçiliği vardı. Gözyaşı şekli hâline getirilmiş iki zümrüt yan yanaydı ve o damlaların dökülmemesi için etrafları birçok sıradan oluşan tam tur beyaz, küçük pırlantalarla çevrelenmişti. Fiyatını sormak aklına bile gelmemişti zaten umurunda da değildi. Her ne olursa olsun ona sahip olacaktı. Çünkü Yağız'a bir şeyleri hatırlatıyordu. Çünkü...

Naz'ı en son görüşü aklından çıkmıyordu. Havaalanında onun bakışlarına dalmışken hareli yeşillerinde parlayan damlalar gözünün önünden gitmiyordu. Dudaklarıyla onun yaşlarının tadına vardığında aslında o yaşlar genç adamın yüreğine akmıştı ve şimdi bu yüzük sanki o anı simgeliyordu.

Parmakları arasındaki yüzüğü özenle kutusuna koyduktan sonra kutuyu cebine yerleştirdi. Bir süre daha serin dağ havasının ferahlığını ve esintisini içine çekerken bir ses işitti. Sesin geldiği yöne doğru başını çevirdiğinde bakışları kısılmıştı. Yavaşça oraya doğru ilerlerken ses daha da artıyordu. Sesin kaynağına ulaştığında durarak sesi dinlemeye başladı.

Nöbet yerindeki bir asker, silahına sarılmış bir şekilde konuşlandığı yerde içten bir Gesi Bağları türküsü mırıldanıyordu. Sesi oldukça güzeldi ve gecenin havasında insanın içine işliyordu. Asker ilk başta onu fark etmemişti; ama fark ettiğinde panikle Yağız'a doğru dönerek hazır ol vaziyeti aldı.

"Rahat ol asker," diyerek nöbet yerine girdikten sonra "Adın ne?" diye sordu ilk olarak. "Fatih, komutanım."

"Nerelisin?"

"Kayseri, komutanım."

Askerin içten söylediği türküden belliydi aslında her şey. Yağız'sa gecenin bu kör vaktinde gecenin sesinden başka bir sese ihtiyaç duyuyordu. Çünkü gece ona çok başka şeyler fısıldıyor çok başka görüntüler düşürüyordu aklına.

"Şafak kaç?"

"Otuz gün komutanım." Yağız, bu cevaba içtenlikle gülümse-di. "Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişsin."

"Bir de bana sorun komutanım," diyerek iç geçirdi asker. Yağız, nöbet yerinden uçuruma çevirdiği mavi bakışlarını askere yöneltti. Bir tahminde bulundu kendince. "Bir bekleyenin mi var?"

Birden askerin gözleri parlamış, yüzünde bir tebessüm oluşmuştu. Yüzündeki tebessüm iyice büyürken onaylarcasına başını salladı. "İlk istediğimizde babası vermedi Zeliha'mı bana. İşim gücüm yoktu o sıra. Babası da haklıydı tabii, benim gibi işsiz güçsüz bir adama kızını vermek istemedi. Ama ben... Çabalıyordum. Ekmek aslanın ağzındayken bir şeyleri yetirmek çok zor be komutanım. Bir de ben evin en büyüğüyüm. Elde yok, avuçta yoktu. Ama ben ne iş olursa yapıyordum." Asker derin bir nefesin ardından devam etti. "Zeliha'ma başka bir görücü gelince biz de kaçmaya karar verdik. O zamanda sadece Zeliha'mın sevgisine güvendim. O da sorgusuz sualsiz düştü yollara. Sevgimiz her şeye yeterdi bizim." Fatih askerin bakışları uçurumun karanlığına yöneldi. "Baktılar ki biz akıllanmayacağız, biz kaçtıktan sonra Zeliha'mın babası, onu bana vermeye karar verdi. Biz de geri döndük. Önce çok kızdılar; ama en sonunda ailesi dayanamadı. Ben askere gelmeden önce nişan taktık. Parmağımıza bu yüzükleri taktırana kadar neler çektik; ama şimdi de bu hasretlik girdi araya..."

Yağız, yüzündeki üzgün tebessümle askerin sırtını sıvazladı. Onu anlamak zor değildi kendisi için. Hem de hiç zor değildi. "Düğün ne zaman?"

Askerin gülümsemesi daha da yayılmıştı yüzünde. "Ben askerliği bitirdikten bir ay sonra komutanım."

"Hadi hayırlı olsun şimdiden. Zaten tezkerene de bir şey kalmamış."

Askerin aldığı sıkıntılı nefesin ardından gülümseyişi solmuştu. "Ben de ondan korkuyorum komutanım. Sayılı gün sayılı gün dedikleri çabuk geçiyor da bir de o günleri geçirenlere sormak lazım. Kaç kardeşim burada tezkeresine son gününü sayarken şehit oldu. Ailesi gününü beklerken biz cenazelerini gönderdik onlara. Kurşun sayılı gün dinlemiyor komutanım. Korktuğum ölüm değil, varsın şehit olalım. Bizim için gururdur; ama..."

Bir süre sessizlik oldu. Sanki asker söyleyeceği kelimeleri tartıyor gibiydi. "İnsanın, sevdiğini yarım bırakacağı düşüncesi çok koyuyor be komutanım. Hani kızların hayalleri vardır ya. Baba evinden beyaz gelinlikle çıkıp sevdikleri adamın hanesine girmek isterler. Her kız bunun hayalini kurar. Bana bir şey olursa... Zeliha'm yapamaz. Çok kırılığandır o. Her üzüntüsünde yataklara düşer, hasta olur. Onu hayallerine kavuşturmadan göçüp gidersem..."

Yağız dişlerini sıkmıştı. Destek olurcasına askerin sırtını sıvazladı bir kez daha.

"O yapamaz ki benden başkasıyla. Sevemez ki... Benim buraya geleceğimi haber aldığı anda bile ölüp ölüp dirilmiş öyle diyorlar. Ama bana bir şey demedi. Her telefonlaşmamızda onun ağlamaklı sesini duyuyorum. En azından..." Asker başını eğmişti. "En azından buraya gelmeden önce... Onunla evlenip hayallerini gerçek yapmak isterdim. O mutluluğu görmek isterdim yüzünde. Keşke, diyorum her seferinde... Bilirim ki o hayali bir tek benim için gerçek. Hep öyle söyler. En azından bunu yapayım isterdim."

Tüm kelimeler Yağız'ın boğazına düğümlenmişti. Hiçbir şey söyleyemiyordu.

"Ne askerlik koyuyor bana ne de burada geçirdiğim zaman. Yaradan ne demiş 'Kul hakkıyla karşıma gelmeyin.' Vatanıma olan borcumla gidemezdim öteki tarafa. İçim rahat olsa da... Çok zor komutanım."

"Her şey olacağına varır Fatih. Hayırlısıyla tezkereni al, her şey yoluna girer," diyerek askerin gözlerine bakarak gülümsedi. "İnşallah komutanım. İnşallah," diyen asker de gülümsüyordu.

Sohbetin ardından bir süre sessizliği dinlediler ve Yağız "İyi nöbetler," diyerek askerin yanından ayrıldı.

Ağır postallarını karakola yönlendirdi. Hiçbir yere sığamıyordu ruhu. Ne içeri ne de dışarı rahatlatıyordu onu. Karakola girdiğinde sandalyesine oturarak uzun bacaklarını uzattı. Sıkıntıyla ensesini ovalarken kendi sayılı günlerini düşündü. O günler saymaya tenezzül edilmeyecek kadar çoktu; ama... Ama ilk izni için bir haftası kalmıştı.

Askerin söyledikleri zihninde dolaşıp duruyordu. Ona bir şey olursa Naz, başkasını sever miydi? Düşüncesi düşse de aklına hemen uzaklaştırdı bu düşünceyi. Her gün telefona konuşuyorlar ve günün nasıl geçtiğinden bahsediyorlardı. O gün içerisinde yaşadıklarını Naz'dan öyle ayrıntılı anlatmasını istiyordu ki onu teşvik etmek için sürekli sorular soruyordu. Çünkü onun yanında olmadığı hiçbir gününden habersiz kalmak istemiyordu. Naz ise ondan beklenmeyecek bir uysallıkla her sorusuna sorgusuz sualsiz cevap veriyordu.

Bacaklarını dikleştirerek dirseklerini dizlerine dayadı. Yüzünü avuçlarına alarak derin bir nefes aldı. Sadece kızların değil ona göre her insanın hayaliydi sevdiğiyle yuva kurmak. Neden olmayacaktı ki? Hem de hayatın boyunca yanında olmasını istediğin insanla... Cebinden yüzük kutusunu çıkardı. Kapağı açtığında bakışları bir süre zümrüt yüzük üzerinde takılı kaldı. Onun da her

şeyden çok istediği şeydi Naz ile hayatını birleştirmek. Yarımken onunla bir bütün olmak... O kutsal sözlerle birine değil Naz'a bağlanmak ve ölüm onları ayıracaya kadar...

Bu çok uzun süredir aklını kurcalıyordu. Beklemek ve düşünmek çok yormuştu onu. Ne vardı sanki evlenselerdi... Ama belki de gelmeyecek birini bekletmek... Bencillikti. Naz'ı beklemeye zorlamak... Ne olursa olsun beklesin istiyordu Yağız. Ona beni bekle derken o kadar zorlanmıştı ki şimdi aksi gibi onu beklemesini deliler gibi istiyordu. Bencillikse bencillik, diye geçirdi aklından. Naz'ın teklifini geri çevirmeyeceğinden şüphesi yoktu; ama bu konuda oldukça kararsızdı. Birbirlerine olan sevgilerinden kesinlikle şüphesi yoktu. Onun tek sıkıntısı bu iki sene içerisinde önünü görememektir. Yine de o da sevdiğinin hayallerini gerçekleştirmeden göçüp gitmek istemiyordu şu hayattan.

Zor geçen bir haftanın sonrasında kendini onun kapısında buldu. El çantasını yere bırakarak elindeki cep telefonundan bir numarayı tuşladı ve kapı anında açıldı. Sema gülümseyerek ona bakıyordu. O da gülümseyerek karşılık verdi. Naz onun pazartesi günü gelmesini bekliyordu; ama o sürpriz yaparak erkenden yollara düşmüş ve cuma gecesi onun kapısına gelmişti. Sema'ya geleceğini önceden haber vermişti.

Sema içtenlikle Yağız'a sarılırken "Hoş geldin," diye fısıldadı. "Seninki uyuyor. İşıkları kapalı."

Yağız'ın gülümsemesi yüzünde parladı. "Teşekkür ederim," diyebilirdi sadece. Bir an önce uyuyan güzelinin yanına gitmek istiyordu.

"Hadi iyi geceler," diyen Sema kendi odasına gittiğinde Yağız hızlı adımlarla Naz'ın odasına yöneldi; ama hızlı hareketlerinin aksine kapıyı usulca açtı. Önce başını uzattı kapıdan. Gece lam-

basının loş ışığında güzeller güzeli bir kadın uyuyordu. Odadan içeriye girerek kapıyı kapattı ve bakışlarını onun yüzünden ayırmadan ona doğru ilerledi. Tam tahminlerinde olduğu gibi genç kadın bebek gibi yatağında büzülmüş, uzun saçları yatağın dört bir yanına saçılmıştı.

Tam önünde durdu. Yüzünü yüzüne yaklaştırmak için eğildi ve kesik nefesler alırken sevdiğinin o kokusunu içine çekmeye başladı, kendi nefesinin sevdiğinin tenine vurduğundan habersiz. Dudaklarını, tenine duyduğu hasretle yanağına bastırdı hafifçe. Yüzünü çok uzaklaştırmadan başını kaldırdığında kadının yüzünde oluşan tebessüme takıldı dudakları.

En savunmasız olduğu yerde bile her şeyden habersiz böylesine gülümseyen... Yeryüzüne düşmüş bir melek gibiydi. Hemmen onun yanından ayrılarak üzerindeki kileri çıkarttı ve sadece bir eşofman altı giyerek yavaşça genç kadının yanına uzandı. Günlerdir yatdığı o buz gibi yatağı unutmak istemesine bir kolunu kadının beline sararak, onun bedenini kendisine doğru çekti. Kadının sırtı göğsüne iyice yaslanmışken kadının uykusunda, gülümsemesi iyice genişlemiş bir şekilde kendisine daha çok sokulmasını memnuniyetle izlemişti.

Başını omzuna gömmüş, uzun uzun nefesler almış; ama aldığı nefesleri ciğerlerinden serbest bırakmaya kıyamamıştı. Dirseğinden güç alarak başını destekledi ve tüm gece boyu onun yüzündeki gülümseyişi izledi. Onun kokusuna ve sıcaklığına bulanmış gecesinde ne zaman gözlerini kapatıp melekler katında bir uykuya daldığını hatırlamıyordu.

Ama dudaklarında hissettiği dudaklarla uyandığı anı çok net hatırlıyordu. O tanıdık dudaklara anında karşılık verdi. Dudakları ayrıldığında genç kadın sevimlice göğsüne tırmanarak doğrulmuştu.

"Erken gelmişsin!" diyen kadının yüzündeki şaşkınlıkla karışık bariz mutluluğu gördüğünde içindeki mutluluk daha da artmıştı.

O yeşil gözleri kocaman açılmış sabah mahmurluğuyla daha bir yeşil görünüyordu. O şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerin aksine adam bakışlarını kısarak genç kadına karşılık vermişti.

"Bu sürprizle alacağım karşılığın daha farklı olacağını hayal etmiştim. Mesela... Seni deliler gibi özledim... Hasretinden yanıp tutuşuyorum... Seni çok ama çok seviyorum..." derken bakışlarını biraz önce öptüğü o dudaklardan alamamıştı. Mavilikleri yeşillerle buluştuğunda "Çünkü benim durumum aynen bu," diyerek içinde bulunduğu ruh hâlini az da olsa açıkladığını düşündü.

Sözlerinin sonrasında karşısındaki kadın ufak bir kahkaha atınca, alınmış gibi yaparcasına tek kaşını havaya kaldırdı. Ama kadının yüzünden yayılan mutluluk, ifadesini yerli yerinde tutmasına engel oluyordu. Naz dudaklarına uzanmış, dudaklarına bir buse bıraktığında o da karşılık verdi.

"Seni deliler gibi özledim," demişti kadın. Ve bir kez daha öpmüştü. Bu kez daha çok içine işlercesine...

"Hasretinden yanıp tutuşuyorum," derken bile aslında Yağız'ın içindekileri alevlendirdiğinin farkında değildi. Ve bir kez daha dudakları buluştu. Ama diğer öpücükleri gölgesinde kalacak kadar uzun ve hasret dolu...

"Seni çok ama çok seviyorum."

Burunları birbirleriyle sürtüşürken genç adam onu belinden daha çok kendisine çekti. Bir süre kadının gözlerinin içine baktı. Hiçbir kelime sarf etmeden Naz'ın, içindeki duygu fırtnasını anlayacağını umuyordu.

"Yol yorgunusun. Uykusuzsun da biraz uyu..." diyerek kalkmak için hamle yapan kadını Yağız'ın eli durdurdu ve amansızca onu kendisine daha çok çekti. O kadar yolu tek başına uyumak için gelmemişti. "Uyuyacağım; ama seninle. Hem saat daha çok erken."

Adamın dudakları, Naz'ın saç telleri arasında dans ediyordu. "Yol yorgunluğu dayanamadığım şey değil. Asıl yoran gece baya-

tüm kâinatı kışkandıracak kadar güzel bir gülümsemeyle uyuyan meleği uyandırmamak için verdiği savaştı. Ve şimdi... O melek-
le birlikte uyuma şansını alamazsın benden.”

Naz’ın tüyleri diken diken olmuş, bir kedi gibi kıvrılmıştı adamın kollarında. “Kesinlikle şikayet ettiğimden değil; ama farkında mısın bilmiyorum, giderek uysallaşıyorsun. Dediyimi sorgusuz sualsiz yaptığın anlardan birine şahit oluyorum şu an.”

Bu durum sürekli Yağız’ı şaşırtıyordu. Çünkü pençeleri olan bir panterin uysal bir kediye dönüşeceği ihtimali, hünerli ellerde olmadığı sürece mümkün değildi. Yine de tek uysallaşan Naz değildi. Yağız da Naz’la beraber sakinleşiyordu. Kadının göğsünü dürtmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

“Şansını zorlama, içimde hâlâ pençeli bir panter var; ama şimdilik pençelerimi senden gizliyorum. Belki de en başından uysal olmalıydım.”

Yağız o panterin oralarda bir yerlerde inzivaya çekildiğine emindi. Bundan hiçbir şüphesi dahi yoktu zaten. “O zaman sen, sen olmazdın,” diyerek sevdiğinin alınına bir öpücük bıraktı.

Ve göğsünde yatan sevdiğinin nefeslerine odaklanarak uzun süredir özlemini duyduğu huzurlu uykuya dalmıştı.

Odasına girdiğinde, yatağında yatak başlığına sırtını yaslanarak yarı uzanmış olan Yağız’ın düşüncelere dalmış hâliyle karşılaştı. Yüzünün ifadesinden sıkıntılı olduğu belliydi. İçeriye girdiğini fark etmemişti bile. Onu o şekilde görünce yüzünün asılmasına engel olamadı. Gelişinin üzerinden henüz iki gün geçmişti; ama onun mutlu olması gerektiğini düşünürken, genç kadın sürekli onu düşüncelere dalmış yakalıyordu. Yağız mutlu olmasına mutlu görünüyordu; ama... Naz’ın içi içini yiyordu. Kendisine anlatmadığı bir şeyler olduğunu adamın bu ifadesini her yakalayışında daha da emin oluyordu.

Yatağının üzerine usulca tırmanarak adamın koluna dokundu hafifçe. Adam düşüncelerinden sıyrılarak bakışlarını Naz'a çevirdiğinde gülümsese de Naz bir önceki ifadesine çok net şahit olmuştu. "Dalgınsın."

Adam aksini iddia etmek için gülümsese de o gülümseme gözlerine ulaşamamıştı. Bu hareket Naz'ın içinde bir panik duygusu yaratmıştı. Bacaklarını kalçasının altına alarak tam adamın önünde oturdu ve yüzünü gözlerine bakabilmek için kendisine çevirdi. "Bana anlatmayacak mısın?" dedi üzgün bir ifadeyle.

Yağız içindeki her şeyi ona dökmek için deli oluyordu. Onunla üzüntüsünü, sevincini, hayatını, her şeyini paylaşmak istiyordu; ama kendi korkularını ona da bulaştırmak istemiyordu. Zaten yeterince korkuyordu Naz. "Sık sık kendimi düşüncelere dalarken yakalıyorum."

Naz gözlerini, gözlerinden ayırmıyordu. Elleri adamın yüzündeyken bebeğiymiş gibi usul usul okşuyordu. "Düşüncelerin... Ne hakkında?" dedi konuşmaya teşvik edercesine.

Yağız bir süre sessiz kalınca Naz bezgince konuşmaya başladı. "Bunu daha ne kadar süre devam ettireceksin? Beni duvarlarının arkasında tutamazsın, sana söyledim. Artık sen diye bir şey yok. BİZ varız! Senin endişelerin, benim de endişelerim." Sonra sıkkın bir nefes aldı ve daha uysalca konuşmaya başladı. "Neden böyle yapıp beni daha fazla üzüyorsun Yağız?"

"Ben sadece... Seni de kendi endişelerimle daha fazla üzmem istemiyorum," dedi genç adam sıkıntıyla.

"Ben sana gerekli gereksiz her şeyimi anlatıyorum. Senin benim hakkımda endişe duyup duymamanı umursamadan... Çünkü bilmen gerekiyor."

Naz, Yağız'a daha çok yaklaştı ve cevap beklercesine gözlerinin maviliklerine daldı. O mavilikte poyrazlarla karışmış fırtınalar vardı.

Yağız bu konuda sürekli kendisiyle çatışma hâlindeydi. İçindeki bazı şeyleri anlatırsa onun daha da korkmasından endişe

ediyordu. Ama onunla paylaşmak da istiyordu. Daha birçok çelişki vardı kafasında. Konuşmadan atamayacaktı belli ki bunları... Çünkü içinde bildiği tek kesin şey; onu sonsuza dek yanında istediğiydi ve onu endişelerinden, gerçeklerinden uzak tutarak koruyamazdı. Her şeyi bilerek yanında olması gerekiyordu.

“Genelde... Düşüncelerim... Bizimle ilgili.” Derin bir nefes aldıktan sonra devam etmişti genç adam. “Aklımdan, fikrimden çıkmıyorsun Naz. Etrafımda ne var ne yoksa her şey bana seni hatırlatıyor. Sonra bana ne kadar uzak olduğun geliyor aklıma.” Derin bir nefes daha aldı. “Her gördüğüm yeşil ama alakalı alakasız tüm yeşiller, bana senin güzel gözlerini hatırlatıyor. O gözlere sonsuza dek bakmak istiyorum ben. Sonra bu düşünceyle odama gittiğimde telefonuma sarılıyorum ve seni arıyorum. Heyecanlı sesin geliyor kulağıma. Anlıyorum ki aramamı bekliyormuşsun. Deli gibi mutlu oluyorum sesini duyduğumda. Ben ömrüm boyunca, sesin kulaklarımda çınlasın istiyorum. Gözlerimi kapatıp benimle nasıl bir hâlde telefonda konuştuğunu hayalimde canlandırmaya çalışıyorum.”

Yağız yanağındaki Naz’ın elini tutarak orada sabitledi ve gözlerini kapattı.

“Sonra... Hayalimde, yatağında bebek gibi büzülmüş, saçların yastığının dört bir yanına yayılmış bir hâlde belirliyorsun. Kokunun sindiği o yastığı kısıkanıyorum! Bu hayale tutunarak gözlerimi seninle beraber açmak umuduyla kapatıyorum. Çünkü seninle uyuyup uyanmak istiyorum.”

Genç adam gözlerini açarak yaşlarla parlayan, hayran olduğu yeşillere dikti bakışlarını.

“Gece yarıları rüyalarım giriyorsun. Üzerinde bembeyaz bir gelinlik, içerisinde beni türlü türlü günaha, sevaba çağıran sen... Sonra her yeri bir kızılık alıyor. Bana gülen gözlerine yaş doluyor. Hasret olduğum ses, hıçkırıqlarla boğuluyor. Sonra fark ediyorum ki seni kırmızılığa boyayan benim. Sana, deli gibi beklemeni istesem de tek kelime edip de bekle demekten aciz olan ben...”

Derin bir nefes alarak konuşmasına devam ederken kızın gözlerinden dökülen inci tanelerini yok sayıyordu.

"Ama senin güvenli bir uykuda olduğunu bilerek tekrar uykuya dalıyorum bazen. Uykumdan uyanmak istemiyorum. Hep isteksiz gözümü açışlarım... Uykuyu sevmemden değil, uyandı-
ğımda yanımda senin olmayacağını bilmemden isteksizliğim."

Sıkıntılı bir nefes verdi genç adam kelimeleri arasında.

"Uykuyla uyanıklık arasındaki o anda seni yanımda bulamadığımda, yüzüme çarpan gerçekle sarsılıyorum. Kimi zaman hiç-kıra hiçkıra ağlamak istediğim zamanlar oluyor. Erkekler ağlamaz demişler de boşuna demişler. Tüm hasretimi akıtmak için, bir kez dahi olsa istiyorum bunu yapabilmeyi. Ama dik durmam gerektiği geliyor aklıma. Pek çoğuna önder olma sorumluluğu var ya bir de..."

Kadının ellerini yüzünden çekip tuttu ve bağdaş kurarak doğruldu, yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Sonra karargâha gidiyorum. Karakol duvarlarındaki mermi izleri... O kalıntılar çarpıyor gözüme. Ne olursa olsun diyerek silahına sarılan, memleketin dört bir yanından aynı amaç uğruna toplanmış yürekleri görüyorum. Herkes öyle ya da böyle dayanıyor. Görevim gereği herkesi göz hapsinde tutuyorum. Nöbette içten türkü söyleyen mi istersin, sevdiğinin resmine bakıp da iç çeken mi? Sonra tekrar o mermi izleri çarpıyor gözüme. Aslında o manzaraların hiçbirisinin yabancı gelmemesi gerek bana. Daha önce de doğuda ve güneydoğuda görev yapmışlığım vardı. Yabancı gelmemeliydi hiçbirisi bana. Ama şimdi her bakışında yabancı geliyorlar sanki. Korkutuyorlar. Canımın korkusu değil bu... Bu... Ardında birini yarım bırakacağının korkusu... Bu... Başka bir şey..."

Derin bir nefes aldı genç adam havadan yoksun ciğerlerini doldurmak için.

"Söz verdiğim hâlde dönemezsem diyorum..."

Naz aniden adamın konuşmasını engellemek için parmaklarını adamın dudaklarına kapattı. Yağız'sa o parmakları tek tek öperek nazıkçe tuttu ve konuşmasına devam etti. "Kimi zaman rüyalarımda verdiğim sözü hatırlatırcasına çığlıkların dolduruyor kulaklarımı. İşte o an... Verdiğim söz altında eziliyorum. Ama yine de ne olursa olsun, diyorum. Gülüşlerini eksik etmiyorum günlerimden... Ve ben hiçbir gününden eksik kalmamak için tüm gününü ayrıntılı olarak benimle paylaşmanı istiyorum. Çünkü ben istiyorum günlerini. Benimle dolu olsunlar istiyorum."

Yağız bir eliyle kadının elini tutmaya devam ederken diğer eliyle de onun saçının bir tutamına uzandı. "Sıkıntılarıımı atmak için gökyüzündeki yıldızlara bakıyorum. O yıldızlar senin göğünü de aydınlatıyor düşüncesiyle, bir an için de olsa seninle paylaştığımız tek somut şey onlarmış gibi onlara dalıyorum. O yıldızlara senin gözünden, seninle bakmak istiyorum ben."

Naz'ın bakışları bir an için adamın oynadığı parmaklarına takılsa da bakışlarını kaldırdı. Adam tek elini onun elleri arasından çekerek, gözlerini perdeleyen saçları yana çekti. "Her kadın sevdiği adamla evlenip beyaz gelinlik giymek istermiş. Bence sadece kadınların değil erkeklerin de hayali... Kim sevdiği insanla ömrünü paylaşmak istemez ki? Ben istiyorum. Seni hayalimde, ömrümde, yanı başımda istiyorum."

Yağız'ın dudaklarında eğri bir gülümseme oluşmuştu. "Sonra diyorum ki... Yağız, oğlum, hayattan çok fazla şey istiyorsun. Biraz makul ol. Ama sonra hayallerime tekrar bakıyorum. Fark ediyorum ki tek istediğim şey sensin. Fazla bir şey değil bir ve tek. SEN. Hepsi sensin. Her şey senden ibaret... Her şey seninle ilgili..."

Gözleri kesiştiğinde Naz, sürekli akan yaşlardan görüşü net olmasa da Yağız'ın yaşlarla parlayan gözlerini seçebilmişti. Uzunarak Yağız'ın yüzünü elleriyle avuçladı ve ona yaklaştı. Alınları birbirine değdiğinde ikisi de gözlerini kapatmıştı.

"Ne kadar her şeyinle bana ait olduğumu bilsem de... Adınla, soyadınla da benim ol istiyorum. Sonsuza dek evliliğin o kutsal

bağıyla bağlanalım istiyorum ve... Ölene kadar sana bağlı olmak istiyorum. Sonumu hiçbir zaman düşünmesem de şimdi düşündüğümde sadece seni görüyorum. Diğer her şey belirsiz."

Naz aniden gözlerini açtığında Yağız'ın da kendisine baktığını fark etti. Gözlerini tekrar kapatırken Yağız'ın "Benim gibi bir adama evet diyerek bir ömür katlanabilir misin? Beni varlığıyla onurlandırır mısın?" dediğini duydu.

Naz hıçkırıklarını serbest bırakmamak için dudaklarını sıkıyordu. Evet, Yağız'dan alacağı evlilik teklifini sık sık hayal ediyordu ve onun kendisini sevdiğini de biliyordu. Ama böylesini hiç ama hiç hayal etmemişti. Böyle içten bir şeyi düşünmemişti. Adamın her bir kelimesiyle, o kelimelerini unutmuştu. Tutamadığı gözyaşları tercüman olmuştu duygularına. O maviliklerin, ruhunun sahibi o adam, şimdi ondan bir cevap bekliyordu. Yüzündeki gülümseme serbest kalırken bir de hıçkırık eşlik etmişti ona ve adamın dudaklarına sarıldı hasretle.

Yağız için bu öpücüğün binlerce anlamı vardı. Ama her şeyden ötesi mutlu geçireceği bir ömür anlamına geliyordu. Dudakları ayrıldığında alınları hâlâ birbirine değiyordu.

"Nasıl hayır diyebilirim?" dedi Naz kaybettiğini düşündüğü sesiyle. "Bana sevmeyi öğreten, beni karşılıksız seven ve sevilmenin bu kadar mutluluk verici bir şey olduğunu gösteren adama nasıl hayır derim? O adam benim en büyük hayalim olmuşken nasıl derim?" diyerek adamın boynuna sarıldı. Yağız hemen onu kucağına çekmiş ve başını boynuna gömmüştü. Bir süre öyle kalmışlardı. Naz başını kaldırarak adamın gözlerine baktı. Mutluluğunun yüzünden okunmamasının imkânı yoktu.

"Madem böyle bir teklifte bulunuyorsun benim kara tanklı Yüzbaşım, umarım yüzüğümü getirmişsindir."

Yağız onu nazikçe yatağa bırakıp ayağa kalktığında Naz şaşırmıştı. Adamın hareketlerini izlerken, çantasının içerisinden siyah bir kutu çıkarttığını gördü. Elindeki kutuyla Naz'ın yanına oturan

Yağız, siyah kadife kutuyu kadının şaşkınlık dolu bakışları altında açtı ve Naz'ın şaşkınlığı iyice büyüdü. Naz bu soruyu sorarken sadece takılmıştı oysaki.

"Aman Allah'ım!" diyerek ufak bir çılgılık attı Naz ve bu tepki Yağız'ı çok memnun etmişti. Naz, gece lambasının loş ışığında etrafa bin bir parıltı saçan zümrüt yüzüğü hayranlıkla inceliyordu. O kadar güzeldi ki... Tahminlerinden de öteydi.

Yağız yüzüğü kutusundan çıkartarak, genç kadının eline uzandı ve yüzüğü sağ elinin yüzük parmağına taktı. Tam parmağına göreydi. Sanki Naz için yapılmış gibi bir hâli vardı. Naz sağ elini havaya kaldırarak yüzüğü incelemeye başladı. Şu anda olanlara o kadar şaşırmıştı ki... Ama bir o kadar da mutluydu.

"Bana şimdi onay versen kesinlikle bu iznimde seninle evlenirdim," dedi Yağız gülümseyerek. Genç adamın bakışları Naz'ın parmağındaki yüzükteyken, Naz adamın çehresini süzüyordu. "Veriyorum," demişti Naz.

"Efendim?" diyen Yağız, anlamayan bakışlarını Naz'ın yeşillerine dikti. "Onay veriyorum," dedi Naz bu kez.

Yağız'ın mavi bakışları şaşkınlıkla açılmıştı; ama ardından o ifade yerini öyle bir gülümsemeye bıraktı ki Naz yaptığı şeyden memnun olmuştu. Adamın içten içe bunu istediğini biliyordu çünkü. Şu an pek çok şeyi dillendirse de bunu dillendiremediğini hissediyordu. Yalnız kaldığı zamanlarda o kadar stres altındaydı ki bir şeylerle mutlu olmak istiyordu genç adam. Ne kadar saklamaya çalışsa da Naz bunu anlamıştı. Naz onayının ardından, beklemleri gerektiği hakkında bir şey söylememesinden de bunu anlamıştı genç kadın. Yağız belirsiz olan sonundaki tek gerçeğine, kendisine tutunmak istiyordu. Bunu biliyordu. Çünkü kendisi de bunu istiyordu. Kimin ne dediği ise şimdilik bekleyebilirdi.

Yağız özenle paketlenmiş, kendisine ve müstakbel eşine ait olan nikâh kıyafetleriyle apartmanın merdivenlerinden çıkmaya başladı. Arkasında duyduğu sesle başını arkasına çevirdiğinde Arman'la göz göze geldiler. İki arkadaş merdivenlerden çıkarken bu kez Yağız'ın kulaklarına yüksek seste bir müzik çalındı. Kızların dairesinin kapısında durduğunda sesin oradan geldiğini anlaması uzun sürmedi. Kızlar alışverişe gideceklerini söyleyerek ona da bir yedek anahtar vermişlerdi. O anahtarı kullanarak usulca kapıyı açtı, gerçi ne şekilde açarsa açsın kızların duymayacağına emindi. Sesin kaynağına gitmeden önce elindeki paketleri özenle portmantoya astı. Salondan gelen müziğe kahkahalar da eşlik edince Yağız'ın merakı iyice alevlenmişti. Arkasından davetsizce gelen Arman'ın neler oluyor, diyen bakışlarına bilmiyorum dercesine karşılık verdi.

İki genç adam salona gittiklerinde şaşkınlıktan gözleri büyüse de sonra beğeniyle ve yüzlerindeki geniş gülümsemeleriyle, karşılıklı göbek atan iki kadını izlemeye başladılar. Kadınlar hâllerinden öyle memnunnardı ki bir yandan kahkaha atıyorlar bir yandan da göbek atıyorlardı. Onlar bedenlerini bir o yana bir bu yana sallarken iki genç adam da dayanamayarak alkışlarıyla onlara tempo tutmaya başladılar.

Önce iki kadın da şaşkınlıkla müziğin sesinden ayırt ettikleri alkış seslerine doğru döndüler, ardından adamların yanına gelerek onları içeri doğru çektiler. İki adam da gülmeden edemiyordu; ama hâllerinden de oldukça memnunnardı. O gürültünün arasında Sema kapı sesini duymuş ve koşarak kapıyı açmıştı. Kapıda mahalleden Yasemin teyze, Hatice teyze ve kızı Nazire, Fatma teyze, Zehra teyze, Neriman teyze, Emine teyze ve tabii her teyzenin de en az bir gelini vardı ki en önce Gülbahar teyze ve Hasan amca vardı. Merdivenin daha gerisinde de Erkan, Ali ve Sarp duruyordu. Hepsi salona girdiğinde Naz, oldukça şaşırmıştı.

"Sarper, Erdal oğlum şuradan sandalye getiriverin bakayım, ortaya koyun," dedi Gülbahar teyze. Onun sözleriyle hareketlenen gençlerle bu hitabın Sarp ve Erkan'a edildiğini anladı Naz. "Nazlı kızım sen şuna otur," diyerek sandalyelerden birini gösterdi Gülbahar teyze. Bu duruma her seferinde gülmeden edemeyen Yağız'sa "Kızım olursa adını Nazlı koyacağım Gülbahar teyze, sana söz," dedi kendine engel olamadan.

"Yiğit oğlum zaten Nazlı kızım ile evleniyorsun. Kızının adını niye Nazlı koyacaktıydın," demişti yaşlı kadın. "Oğlum olursa da Yiğit koyacağım adını. Ne dersin hayatım?" derken Yağız, Naz'a çevirmişti bakışlarını. Naz da başını sallayarak onay vermişti.

"Oğlum kendi isimlerinizi koyup ne yapacaksınız? Sen önce otur bakayım Nazlı kızımın yanına. Diğerlerini çocuğun olunca düşünürsün. Hadi bakayım."

Naz 'Şimdi ne olacak?' diyen bakışlarını Sema'ya yönelttiğinde "Bircik arkadaşına kına gecesi yapmadan evlendirmeyecektim herhalde. Kınasız gelin mi olurmuş?!" cevabıyla karşılaştı. Ardındansa önde Gülbahar teyze arkasında diğer teyzeler ve gelinleri, Sema onun arkasında da sırayla Arman, Sarp, Erkan ve Ali, Naz ve Yağız'ın etrafında dönmeye başladı. Hasan amca da gülen gözlerle olan biteni izliyordu.

Tüm teyzeler hep bir ağızdan o meşhur gelin ağlatan türküyü söylüyorlardı. Her turu tamamlayışlarında da Naz'ın yüzüne örtükleri örtüyü kaldırıp ağlayıp ağlamadığını kontrol ediyorlardı; ama her seferinde de Naz'ın gülümseyen yüzüyle karşılaşıyorlardı. Attıkları turların sayısını unutup da pes etmişlerdi.

"Gelin hanım azıcık ağlasan da adet yerini bulsa," dedi bezginlikle Sema; ama aynı zamanda kahkaha atmamak için zor duruyormuş gibi bir hali vardı.

"Bu gelin kesinlikle gönüllü gidiyor," diyerek lafa karıştı Nazire.

Arman, Yağız'ın sırtını sıvazladı. "Oğlum bak, böyle güler yüzlü gelin zor bulunur. Allah ağlatmasın. Kıymetini bil."

Gülbahar teyze elindeki kına kabından bir miktar kına alarak önce Naz'ın avucunun ortasına sürdü. Yaşlı kadının yanına gelen Hasan amca da cebinden bir şey çıkartarak Gülbahar teyzeye uzattı. Gülbahar teyze de onu alarak kınanın üzerine bastırdı. Bu bir çeyrek altındı. "Ne gereği vardı..." demek üzereyken Gülbahar teyze onu bakışlarıyla susturmuştu bile.

Aynı şey Yağız için de yapılırken bu kez Arman, cebinden altın çıkartarak Yağız'ın avucuna bastırdı ve ardından Sema'nın elini tuttu. "Bu da bizden."

Yağız kabul edercesine başını salladı. Naz ise herkes onun kınasından bir parça eline sürerken merakla etrafındakileri izliyordu. Çok ama çok mutlu olmuştu. Sosyete sınıfında çok fazla böyle şeye şahit olmamıştı; ama az biraz biliyordu. İçinde bulunduğu bu durum inanılmaz derecede hoşuna gitmişti. Hele de Sema'nın ışıldayan gözlerle Arman'ın gözlerinin içine bakması ve Arman'ın ona aynı samimiyetle karşılık vermesi, onu ayrıca mutlu etmişti. Anlaşılan o ki herkes istediğine kavuşuyordu.

Erkan da öne çıkarak elindeki altını Naz'ın tişörtüne iğneledi. "Bu da bizden," dedi gülümseyerek. "Ne gereği vardı çocuklar? Siz öğrencisiniz," diyen Yağız, üç genci de göz hapsine almıştı. "Size yapmayalım da kime yapalım enişte?" dedi Ali gülerek.

"Biz eksik kalır mıyız heç? Şunu da takiver Gülbahar," diyen Gülbahar teyzenin görümcəsi Emine teyze, bir burgu bilezik uzatmıştı. Gülbahar teyze bileziği Naz'ın koluna takarken "Bu da mahalleden," demişti ve Naz, bugün daha ne kadar şaşılabılır ve ne kadar teşekkür edebilir, bilemiyordu.

Kınalanan ellerine kırmızı eldiven geçirilen çift ayağa kaldırıldı ve kalabalık onların etrafında geniş bir halka oluşturdu. Sema müziğin sesini açtıktan sonra hemen Arman'ın yanındaki yerini alarak onları teşvik etmek için alkışlarıyla tempo tutmaya başladı. Herkes alkışlarken Naz ve Yağız birbirlerine gülümseyerek karşılıklı oynamaya başladılar. Bir süre sonra herkes oynamaya başlamıştı. Hem de eksiksiz herkes...

Eğlencenin sonrasında Gülbahar teyze davet yemeği vermişti. Kına gecesine katılan herkes Gülbahar teyze ve Hasan amca'nın evinde toplanmış, orada mükellef bir sofra etrafında dizilmiş, yemeklerini yemişlerdi. Gülbahar teyzeyi de Naz'ın ailesinin araması hâlinde onlara hiçbir şey söylememesi gerektiğini, zamanı geldiğinde onların açıklayacağını söyleyerek ondan garanti almışlardı. Gülbahar teyze ise sadece zamane gençleri diyerek gülmüştü. Evlere dağılma zamanı geldiğinde, erkekler Naz'ın evine barikat kurarak Yağız'ı daire sokmamışlardı. Erkan, Ali ve Sarp birer asker edasıyla Naz'ın kapısında konuşlanmış, Yağız'ı içeri almıyorlardı. Sema da bir ordunun komutanı gibi onları yönlendiriyordu. Arman'ın da onun askeri olduğu belliydi ki Sema'nın tek talimatıyla Yağız'ı kendi dairesine sürüklemişti. Kapı kapanmadan önce tek görebildiği Naz'ın eğlenen bakışlarıydı.

Naz yatağına uzandığında sağ elinin içindeki kına izine baktı. Elinin diğer tarafını çevirerek loş ışığın üzerinde oynadığı zümrüt yüzüğüne ve onunla birleşmiş gibi duran tam tur alyansına baktı. Yağız, alyansını zümrüt yüzüğüne uygun olacak şekilde seçmişti. Naz da onun alyansını bir erkeğe yakışacak en sade alyansı seçmişti. Yağız'ın esmer teninde çok güzel parlayan ve bir o kadar da zıt beyaz altındı. Tekrar yüzüklerine baktı. Bu yüzükler yarın evliliğinden sonra sol eline ait olacaktı. Sonsuza dek... Ölüm onları ayıracaya kadar...

Sabahın erken saatlerinde uyanmıştı Naz. Heyecandan doğru düzgün uyuyamamıştı zaten. Kendisini mutfağa attığında kahvaltı hazırlayan Sema'yı gördüğünde uyuyamayan tek kişinin kendisi olmadığını anladı. Hızlıca kahvaltılarını ettikten sonra koşarak kuförün yolunu tutmuşlardı. Naz, krem rengi olan nikâh kıyafetine uygun çok sade bir topuz yaptırmışken, Sema alabildiğine uzun

ve gür olan saçlarını modelli bir atkuyruğu yaptırmıştı. Kuaförde geçen saatlerinin ardından apartmanda kimseye görünmeden kendi dairelerine girdiler.

Naz, kendi odasında özenle Yağız'ın aldığı nikâh kıyafetini giymişti. Hız kesmeden çok hafif bir makyaj yapmakla yetindi. Aynanın karşısına geçtiğinde karşılaştığı görüntüden hayli memnun kalmıştı. Ayağına da elbisesiyle uygun krem rengi stiletto tarz ayakkabılarını giymişti ve tam anlamıyla hazırды. Kapısının vurulmasıyla aralanan kapı ardındaki Sema cevap beklemeden içeriye girdi. "Sular kadar duru olmuşsun. Çok güzelsin," dedi hayranlıkla.

"Gerçekten olmuş, değil mi?" diye sordu Naz emin olmak için.

"Olmak da ne kelime. Şahane olmuş."

Sema da saks mavisi bir elbise giymişti. Bu elbise tabii ki uygun bir çift ayakkabıyla tamamlanmıştı. Dış kapının sesi duyulunca, Naz bakışlarını kapıya doğru yönlendirdi. İki kadın da kapıya doğru yöneldiler.

Sema kapıyı açtığı anda Naz kendisine bakan beş erkekle karşılaştı. Hepsi de takım elbiseli ve oldukça yakışıklı görünüyordu; ama onun gözleri siyah takımının içerisinde, bir kadına ismini bile unutturabilecek yakışıklıdaydı. O bedene ait olan mavi gözler hayranlıkla onu izliyordu. Kimse konuşmasa da Naz evden dışarı çıkarak Yağız'ın kendisine uzattığı koluna girmişti. Herkes arkalarından gelirken merdivenlerden inerek Yağız'ın kiraladığı arabaya yöneldiler. O arabada Arman ve Sema da vardı ki arabayı da Arman kullanıyordu. Diğerleri ise Gülbahar teyzelerin arasındaydı. Tanıdığı neredeyse tüm mahalleli pencerelerinden onlara bakıyordu. Onların güzel sözleri eşliğinde yola çıkmışlardı.

Yol boyunca Naz heyecandan konuşamamıştı. Hâlâ aklı almıyordu. Yağız'a onay verse de her şeyi bu kadar çabuk halledebileceğini düşünmemişti. Yağız, babasının nüfusunu kullandığından

bahsetmişti biraz. Böylece erken gün alabilmişti ve bir hafta içerisinde tüm hastane işlemlerini mucizevî şekilde halletmişlerdi. Bunlarda da Yağız'ın bir şeyler yaptığını düşünmüyor değildi.

Kars merkezde, evlendirme dairesinin koridorunda yürürken Yağız'ın eline sımsıkı yapışmıştı Naz. Vakit geldiğinde herkes içeri girmiş ve yerlerine oturuyordu. Naz salona girmek için hamle yaptığında Yağız onu durdurdu. Şimdi koridorda yalnızca ikisi vardı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Yağız isteksizce. Kadının olumsuz bir cevap vermesinden korktuğu belliydi. Naz'ın bakışları kısılmıştı. "Bunu sormak için geç değil mi?"

"Hayır, ne kadar kulağa çalgınca gelse de geç değil," derken bile yüzündeki endişe çok netti.

Naz elleriyle adamın yüzünü avuçladı ve ona gülümsedi. "Şimdiye kadar aldığım tüm çalgınca kararlar beni sana getirdi. Bu neden farklı olsun ki?" derken yüzündeki gülümseme adama da bulaşmıştı.

Çift el ele salona girdiklerinde emin adımlarla ilerleyerek yerlerini aldılar. Şahit koltuğunda ise Sema ve Arman oturuyordu. Birbirlerine çok yakışmış görünüyorlardı ve bu görüntüyle Naz'ın gülümsemesi daha da genişledi.

Malum sorular sorulmuş, cevaplar bilinse de sesli olarak içtenlikle tekrar verilmişti. Onları birbirlerine sonsuza dek evlilik mührüyle bağlayacak olan imzalar atılmıştı. Herkes şahit olmuştu olanlara. Nikâh memuru bu izdivacın belgesini Naz'a verdikten sonra, Yağız eşinin alnına derin bir öpücük bırakmıştı. Naz'sa bu öpücüğü iliklerine kadar hissederken gözlerini kapatmaktan alıkoyamamıştı kendini. Elindeki defteri göğsüne bastırırken, o artık evli bir kadındı.

Nikâhın sonrasında Kars'ın merkezinde oldukça lüks ve samimi bir restoranda, hiçbir şeyin eksik olmadığı, tüm masrafların damada ait olduğu mükellef bir yemek yemişlerdi. Kocaman bir

aile olmuşlar ve gece boyu çok eğlenmişlerdi. Yemeğin ardından yine iki araba evlerine gelmişlerdi. Apartman merdivenlerinden çıkarken "Aslında... Ben bugün arkadaşımda kalsam da yeni evli çiftimizi yalnız bıraksam," diye lafa başladı Sema. Arman tam cevap vereceksen Gülbahar teyzenin sesi yankılandı apartmanda. "Ne arkadaşı Semra kızım. Biz dururken olur mu öyle şey? Sen al üstünü başını gel bize," dedi.

Sema şaşkınlığını üstünden attıktan sonra Arman'a kaş göz işareti yapmaya başlasa da Arman ben ne yapabilirim dercesine bakıyordu Sema'ya.

"Size zahmet olmasın..." diye söze başlayacakken "Kızdırma beni. Hadi al eşyalarını da gel," diyerek kesin talimat vermişti Gülbahar teyze.

Naz kahkaha atmamak için dudaklarını sıkarken, Sema'nın bakışlarının yeni hedefi olmuştu. Herkes tam anlamıyla evine çekildiğinde yeni evli çift yatak odalarında baş başa kalmışlardı. Ayakta durmuşlar birbirlerine bakıyorlardı. Loş ışıktaki genç kadın önce kocasının ceketine uzanarak özenle çıkardı ve makyaj masasının sandalyesine doğru gelişi güzel attı. Sonra da gömleğini çekiştirerek pantolonunun boyunduruğundan kurtardı ve adama işkence edercesine düğmeleri yavaş yavaş çözmeye başladı. Adamın yüzüne bakmıyordu. Sanki ilk defa birlikte olacaklarmış gibi heyecanlıydı. Ama adamla her zaman ilk sefer gibi heyecanlanıyordu ve her geçen gün bu heyecanı daha da çok artıyordu.

Adamın gömleğini de çıkarttığında, gömlek de ceketini takip etti. Ellerini adamın göğsüne yaslayarak gözlerine baktı. O okyanus mavilikleri şimdi fırtınalı denizler gibi koyuydu. Adamın ellerinin uysalca kalçasından sırtına doğru bir yol çizdiğini hissetti. O yoldaki her duyusu canlanıyordu adeta. Adam arkasına geçtiğinde havada kalan ellerini koyacak yer bulamamış gibi aşağı indirdi.

Sessiz odada nazik eller tarafından açılan elbisesinin fermuarının sesini işitti kulakları. İçinde duyduğu heyecanla gözlerini kapattı. Adamın yönlendirmesiyle elbisesi kollarından çıkmış kalçalarında duruyordu ve adam hâlâ arkasındaydı. Bu kez omzunda işkence eden öpücükleri hissederken onlara kalçasındaki elleri de eşlik ediyordu.

“Benim için beyaz gelinliğini giydiğinde onu çıkartmak da benim için ayrı bir zevk olacak,” diyerek kadının kulağına fısıldarken, eş zamanlı olarak genç kadının elbisesini kalçasından tek hareketle aşağı çekmişti. Elbise kadının topuklu ayakkabılarıyla saklanmış ayaklarının dibine düşmüştü.

Adam onun önüne gelerek karşısındaki güzelliği seyre daldı. Üzerinde krem rengi çok hoş bir iç çamaşırı takımıyla duruyordu karısı. Bu takım çok seksiydi. Sanki üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi kadına ait bir deri izlenimi veriyordu ve onları çıkartmak da genç adam için büyük zevk olacaktı.

Arman karargâh koridorunda hızlı adımlarla ilerlerken yarbayın odasının kapısının önünde durdu. Kapıyı vurdu ve iznin gelmesiyle içeri girdi. “Komutanım iyi misiniz?” dedi hemen.

Yarbayın tansiyonu yükselmiş, fenalaşmıştı. Şimdi Vildan Hemşire tansiyonunu ölçüyordu.

“İyiyim, iyiyim de Kars havası bana yaramıyor. Yaz geldi mi çarpıyor beni.”

“Yediklerinize de dikkat etmeniz gerekiyor Yarbayım. Bu konuda maalesef ki çok dikkatsizsiniz,” dedi Vildan Hemşire uyarıcasına.

“Asker adamım ben, bir tansiyon mu yıkacak beni?” derken Yarbay, Vildan Hemşirenin söylediklerini umursamış gibi görünmüyordu. “Seni çağırtmıştım sabah. Nerelerdeydin? O elindeki-

ler de ne?" diye sordu Yarbay belli ki sadece tansiyonu değil sinir katsayısı da yüksekti.

Arman belgelerle birlikte tuttuğu kartı, belgeleri kendine saklayarak sadece kartı adama uzattı. Vildan Hemşire de Yarbayla beraber karta bakmıştı ve anında yüzü sapsarı olmuştu. Arman bu değişimi anında fark etmişti. Yağız belli ki tüm kalpleri fethetmişti farkında olmadan. Yarbaysa açıklama bekliyordu.

"Bütün gün kart peşinde koştum komutanım. Yağız Yüzbaşı-
mın eşi için yeni kart gelmiş de..."

Yarbay takdir edercesine başını salladı. "Naz kızımın bir eksi-
ği olursa anında haberimiz olsun Arman."

"Ben elimden geldiği kadar hallediyorum komutanım. Zaten dairelerimiz karşılıklı."

"Çok hanım hanımcık Naz kızım. Eşimle bir kere ziyaretlerine gittik; ama o bile yetti sevmemize. Çok akli başında bir genç ka-
dın. Sen de böyle birini bul da... Seni de evlendirelim."

Vildan Hemşire "İzninizle Yarbayım," diyerek adamın lafını kesmişti. Yarbay başıyla onayladığında Vildan fırtına gibi odadan çıkmıştı. Arman'sa onu umursamadan yarbayla konuşmaya de-
vam etmişti. Mesainin bitiminde ilk olarak karşı dairesinin kapı-
sını çaldı. Kapıyı Naz açmıştı. "Hoş geldin Arman. Girmez misin? Kaynanan seni sevecek anlaşılan; çünkü Sema mutfakta yemek yapıyor."

"Hakikaten de sevecek herhalde. Tabii önce Sema'nın anne-
siyle bir tanışmam lazım. Ama şimdi girmeyeyim, olmazsa daha sonra çayınızı içmeye uğrarım. Ben sana kimlik kartını verecek-
tim," diyerek elindeki zarfı Naz'a uzattı. "Artık tam tescilli bir as-
ker eşisin."

Naz ona teşekkür ederek kapıyı kapattı ve elindeki zarfı aç-
arak içinden çıkan kartı inceledi. Kartın ön yüzünü hızla taradı. Ya-
ğız'ın rütbesi ve belirgin harflerle subay ailesi yazıyordu. Yakınlık
derecesi kısmında ise eşi...

Odasına giderek dünyaları içine sığdırdığı cüzdanında özenle yerleştirdi kartı. Hâlâ inanmakta zorluk çekiyordu. Bir aydır Yağız'la evliydi. Kendisini inandırmak için bir süre evlilik cüzdanına bakmıştı geceleri. Çünkü yatağında Yağız'ın olması gereken yer boştu.

Evlilik yeterince zorken bir de asker eşi olmuştu. Bu her ta-yinle değişecek çevre, taşınması gereken ev, alışılması gereken ortamlar, yeni arkadaşlıklar ve mesafelerin araya gireceği dost-luklar anlamına geliyordu. Şimdilik bunlar hakkında sadece Yağız'ın anlattığı kadarıyla bilgisi vardı. Beraber yaşadıkça öğrene-cekti. O bir asker eşıydı ve onun askeri, şimdi ağır postallarıyla dağlardaki taşlı yolları arşınılıyordu.

Yirmisekizinci Bölüm

Bir kez daha o kadın sesi... Ve bir kez daha...

'Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.'

Telefonun ardındaki kadın sesiyle ki o ses ona karşılık verebiliyor olsaydı kesinlikle büyük bir kavga çıkabilirdi. Naz, telefona cevap verilmeyişinin tek sorumlusu sesin sahibi kadınmış gibi bir ona bir de aradığı kişiye söylenip duruyordu. Önce umursamamayı denemişti. Belki işi vardır diye iyimser nedenler düşünmeye çalışmıştı; ama dayanamayıp da her arayışında aynı sesle karşılaşınca merakı ve endişesi galip gelmeye başlamıştı. Ailesinin evindeki odasını, kutular elverdiğince bir ileri bir geri arşınılıyordu. Adımları boydan boya olan penceresinin önünde durdu. Elindeki telefonu ritmikçe bacağına vururken boşta olan eliyle tülü hafifçe kenara çekerek ikinci güneşinin odasını şentlendirmesine izin verdi.

Dışarıda tam bir yaz havası vardı. Bahçedeki havuz ona serinlik vaat ederken onun içindeki ağaçlar küskünce dallarını eğmiş, adamın telefonunu açmadığı her bir dakika yapraklarını döküyorlardı. Derin bir nefesle ciğerlerini doldurduktan sonra bezgince verdi. Bu adamın onu bu duygu karmaşalarıyla karşı karşıya bıraktığına inanamıyordu. Bazen sevinçten çılgınlık atmak isterken bazen hıçkırık hıçkırık ağlamak isterken buluyordu kendisini. Onsuz tüm duyguları buruk yaşıyordu. En başında da, yedi düvele duyurmak istediği evliliğini gizli kapaklı yaşamak içine oturuyordu. Hem de iki yıldır...

Başını pencerenin sıcak havadan nasibini almış camına yasarken daldı gitti anılarına. Öncesinde başına buyruk, istediğini elde etmekten geri kalmayan, belki biraz şımarık, babasının küçük kıızıyken şimdi iki yıldır sevdiği adamla gizli bir evlilik yaşayan, buna rağmen akli başında ve dimdik yere basan genç bir kadındı. Eli boynuna uzandı ve parmakları boynundaki zarif, ince, beyaz altın zinciri buldu. Zinciri çekiştirerek bluzunun içinden çıkardığında zincirin ucundaki zümrüt taşlı nikâh yüzüğüyle göz göze geldi. Bir kısa bir de uzun zincir takımından oluşan zincirin uzun kısmının ucunda ise tam tur alyansı vardı. Onların durması gereken yer sol elinin yüzük parmağı iken saklamak sinir bozucuydu.

Başını yasladığı camdan çekerken bezgince kutularla dolu olan odasına baktı. Gelişi güzel odasını işgal eden kutuları henüz açmamıştı ve hepsi de o an içerisinde üzerine üzerine geliyor-muş gibi hissediyordu. Hızlıca hareket edip odasının çıkış kapısına ulaştı ve dışarıya çıktı.

Evin sessizliğinden, evin çalışanlarının odalarına çekildiklerini anladı. Salonun dışarıya açılan kapısını kullanarak, bahçeye çıktı. Dışarısı görünenin aksine daha serindi. Adımları yönünü bilmezce hareket ederken, gözleri birçok şeyin sebebi olup da batan güneşin ışığında bunu belli edercesine parlayan, sarı, mekanik güzelliği buldu. Bakışları kısılrken dudaklarında ufak bir tebessüm oluştu o anki bulunduğu duygusal yoğunluğun aksine.

Adımlarını, kendisini bir zamanlar türlü türlü çılgınlığına ortaklık etmiş olan, asfalt harikası araca doğru yöneltti. Gerçi sonrasında başına bela görünümlü mucizevî olaylar açmıştı. Elini sarı porsche marka otomobilinin gün ışığını içine çektiği ılık yüzeyinin üzerinde gezdirerek ilerlerken kaputa ulaştı.

Bu arabayla sürat yapmayı aslında gerçekten özlemişti ve şu an hızla yüzüne çarpan rüzgârı hissetmeye çok ihtiyacı vardı. Ama maalesef ki oldukça imkânsızdı. Bunun nedeni ise; kendisi umutsuzca Kars yollarını arşınladığı sırada, tüm emniyet teşkilatının tek derdi kendisiymiş gibi, yemeden içmeden, tüm hız ihlallerini hem de aynı anda babasına postalamış olmalarıydı. Belli ki düşene bir de onlar vurmaya fazla gönüllülerdi! Babası cezalar için mini bir servet harcadığının üzerine durmamış ama hız limitini aştığı sayısal değerlerin üzerinde baya durmuştu. Bu bitmek tükenmek bilmeyen, 'Sen kendini öldürmek mi istiyorsun?!' temalı nutuklarla geçen saatlerin ardından, sevgili babacığı Naz'ın bebeğine el koymuştu ve şimdi genç kadın arabasını dışarıdan izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Babasının tavırlarından kolay kolay bebeğine tekrar sahip olamayacağını çok net anlamıştı. Belli ki yaptığı süratle babasını baya korkutmuştu.

Şimdiyse içinde olup yolların tozunu attırmak varken, kaputun üzerinde oturmakla yetiniyordu. Bacaklarını kendine çekerek bağdaş kurdu ve sırtını dikleştirdi. Hava iyiden iyiye kararmıştı ve bahçede birkaç koruma dışında hiç kimse yoktu. Bakışlarını eve doğru çevirdi. Evde de hiç hareketlilik yoktu. Anne babası bir davete katılmak için dışarı çıkmışlardı ve Naz'a onlarla beraber gelip gelmeme konusunda ısrar etmemişlerdi. Naz buna çok şaşır-mıştı gerçi; ama memnun da olmuştu. Bakışlarını bu kez elindeki telefona odakladı. Ekranına umutsuzca bir süre baktıktan sonra başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yıldızlar kendilerini hepten belli etmeye başlamışlardı. Bir şeyler yapma ihtiyacı hissederek görüş alanındaki yıldızları saymaya koyuldu. Bir, iki, üç...

...Yirmi üç, yirmi dört...

Çalan telefonla tüm sayıları unutmuş, yeşilleri kucağındaki telefona dönmüştü ve sanki o an yıldızlar bile gözlerinin ışıltısını kıskanmıştı. Yüzüne gün boyunca içtenlikle uğramamış olan o tebessüm yayıldı. Telefonu hemen açmayacaktı. En azından düşünçesi buydu; ama parmakları ondan bağımsız hareket ederek ekrana dokundu.

“Hayatım?”

İşte yine oluyordu. Tüm sinir uçları rahatlamayla çözülüyordu. Oysaki ona sinirli olması gerekiyordu. “Efendim?” dedi sinirli çıkmasını sağlamaya çalıştığı sesiyle. “Bir tanem,” diyen adamın ses tonu özlem doluydu.

Naz fazla dayanamayacağını biliyordu; ama gün boyu yaşadığı merakla geçen işkence dolu dakikalarının hesabını birilerinin vermesi gerekiyordu ve bu da şu an derin bir nefes almasını sağlayan bu adamdan başkası olmayacaktı. “Efendim?” derken sesine bu kez kapris hâkim olmuştu.

Telefonun diğer ucundan gelen seslerle adamın güldüğünü anlaması uzun sürmedi. Adamın bir an “Bayan Kapris?” dediğini işitti inanamayarak. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Şu an bu adamın alttan alıyor olması gerekmez miydi?

“Bay Vurdumduymaz?”

Telefondan kulağına gelen, adamın güldüğünü belli eden o sesler çoğalıyordu.

“Karıcığım,” diyen adamın ses tonunda farklı bir şey algıladı Naz. Yağız, ona ne zaman böyle hitap etse kendisi garip hissediyor ve anlaşılmaz derecede mutlu oluyordu. Böyle, aramalarını beklerken geçirdiği saatler sonrasında adamın tek bir merhabasına eşlik eden kadını rahatlatan ses tonu... Bir anda her şey demek oluyordu.

“Bir karın olduğunu hatırlamış olmana sevindim.” Sesi hâlâ hafif sinirli ve kaprisli çıkıyordu. Ama yumuşamak üzereydi.

"Hatırlamak mı? Bu kelimeyi karımla aynı cümle içerisinde hatta bu anlamda kullanman yanlış oldu. Sonuçta... Aklından hiç çıkmayan bir insanı, bir an için hatırlayamazsın."

Bu sözlerle yumuşamaması işten bile değildi. "O zaman neden sevgili eşini gün boyunca bir kez bile aramadın? Hem de hafta sonu olmasına rağmen. En azından telefonlarıma cevap verebilirdin."

Adamın boğazını temizlediğini işitti. "Telefonun burada çok fazla çekmediğini sana söylemiştim hayatım. Hem... Bugünlerde sinyal kesiciler çok yoğun çalışıyor," diyen adamın sesi bir öncekine göre ciddi bir tona bürünmüştü.

Duyduklarıyla Naz'ın kaşları çatıldı. Bu adamın bulunduğu yeri aklına hayaline sığdıramıyordu. Üstüne üstlük adam da pek fazla anlatmıyordu. "Seni duyan da dağ başındasın zannedecek," dedi bıkkınlıkla.

"Belki de öyleyimdir."

Naz istemsizce sırtını dikleştirdi. Kaşları ondan habersiz daha çok çatılmıştı. "Sen nasıl..." diyerek başlayan soru cümlesi Yağız tarafından kesildi. "Gün boyu eşini merak etmiş ve onu özlemiş bir kadına göre sesin oldukça kaprisli geliyor hayatım."

"Beni gün boyu merakta bırakıp, bunu hak ettiğin de düşünülürse... Biraz kaprisin kimseye zararı olmaz," derken Yağız gibi kendisi de güldü. Naz, boynundaki alyansını çıkarttı ve elinde oynamaya başladı. Arkasına yaslanarak sırtını arabanın ön camına dayadı ve bacaklarını rahatça uzattı. Gözleri de zifiri karanlık akşamdaki yıldızlardaydı.

"Düğünümüzün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Kendi başıma hazırlık yapmak biraz garip oluyor. Sonuçta sadece nikâh yapacağız, hem zaten evliyken nasıl yapacağız, onu da bilemiyorum."

"Sadece nikâh mı?! " diyen adamın sesindeki gariplikle kaşlarını da çatıldığını tahmin etti. "Sadece nikâh değil hayatım. Gere-

ken neyse onu yapacağız. Hiç evlenmemişiz gibi... Hem sen nikâh işini bana bırak."

Bu konuda genç adam hep kesin konuşuyordu. Naz, apar topar evlenmelerinin bunda etkisi olduğunu biliyordu. Adam, eşinin eksiksiz bir düğün yaşamasını istiyordu belli ki. "O zaman sana pahaliya mal olurum, haberin olsun."

"Para dediğin harcamak için ve ben, parayı ailem için kazanıyorum. Ayrıca ben zaten benim için önemli olan şeyi aldım. Şu andan itibaren her şey gönlünü hoş tutmak için karıcığım ve seni temin ederim ki her şey eksiksiz olacak." Adamın sesi kesindi.

"Peki, biz şimdiden hazırlık yapmaya başladık diyelim. Sen babamın beni sana vereceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Yağız, bir süre cevap vermedi. Bu durumda Naz, ağzına gelen kahkahayı tutmak zorunda kaldı. Buna bir de adamın çaresiz sesi eklenince durum daha da komik olmuştu. "Vermez mi?"

Genç kadın, emin değilmiş gibi "Bunu sen, beni babamdan istemeden bilemeyiz," derken adamın köşeye sıkıştığını hissetmişti.

"Düzenli bir işim ve evimizin geçimini sağlayacak bir maaşım var. Seninle ömrümün sonuna kadar gayet iyi anlaşıcağımızı düşünüyorum. Onlara bolca torun vereceğimizin garantisini de veriyorum. Bu garantiye kızının mutluluğu da dâhil. Bir baba daha ne isteyebilir ki?"

Naz, adamın sesindeki çaresizliği hissettikçe kıkırtılarını dudakları arasında tutmakta daha çok zorluk çekiyordu.

"Ne isteyeceğini bilemiyorum; ama muhakkak siz beni istediğinizde babam bana dönüp 'Kızım sen ne düşünüyorsun?' diye soracak ve ben de biraz olsun düşünmeliyim sanırım o anda."

"Umuyorum ki ben evlilik cüzdanımızı ortaya çıkarana kadar düşünmüş olursun."

"Bu bir tehdit mi?" derken genç kadın yine de hâinden memnundu.

“Kesinlikle tehdit değil. Ben sadece yapabileceğim şeylerden birini sana söyledim. Belki de seni kaçıırım. Ne de olsa bir anda sevgili kayınpederimin yüreğine indirmek istemem.”

“Sen ciddi misin?” diyen Naz, bu kez dudaklarındaki kahkahayı tutamamıştı. “Tabii ki ciddiyim. Aslında buna kaçırma denmez. Sonuçta bana ait olan, benim yanımda olmalı.”

Duydukları gerçekten de çok hoşuna gitmişti. Adama ait olma hissi kendisini tamamlanmış hissetmesini sağlıyordu ve bir o kadar da ona sahipti. “Beni korumalarla çevrili bir evden kaçırma niyetlendiğini söylesem?”

“Bunu yanlış adama söylüyorsun bebeğim.”

Adamın sözleriyle bir kez daha güldü. “Bir askerle evli olduğumu nasıl oldu da unuttum, bilemiyorum.” İkisi de telefonda gülerken Yağız' ın sözleriyle Naz' ın dalgın bakışları tekrar alyansına yöneldi. “Nasılsa bunun cevabını bu hafta içerisinde alacağız. En geç üç gün içerisinde orada olacağım. Ne dersin, belki de bunların hiçbirine gerek kalmaz.”

Genç kadın, ayları, günleri hatta saatleri zorlukla saymışken, şimdi ardına baktığında ne kadar çabuk geçtiklerini düşünerek şaşırırdı. Oysaki o saatlerde kaybolurken ne kadar zordu her şey. Şimdi yüzmüş kuyruğuna gelmişlerdi. Her şey hepi topu bir hafta içerisinde sona erecek ve sevdiği adam yanında olacaktı.

“Belki de ben sana kaçarım. Belli mi olur?”

“Bak bu her şeyi kolaylaştırırdı; ama tüm sorumluluğu üzerime almayı tercih ederim. Sence İzmir'e taşınmadan önce düşünüyebilir miyiz?”

Naz bir süre düşündü. “Bilemiyorum hayatım. Babam henüz Kars'ta görev süremi doldurmadan tayininin nasıl olup da İzmir'e çıktığını bile idrak edebilmiş değil. Ee tabii 'Eşimin Hak-kâri'deki görevi bitti ve İzmir'e tayini çıktı. Biz de eş durumundan faydalanarak İzmir'e tayin istedik. Bizim daha fazla ayrı kalmamıza ne eğitim bakanlığının ne de kara kuvvetlerinin gönlü razı oldu,' da diyemedim.”

Yağız'ın kahkahasını işitince kendi hâllerine gülmekten alamadı kendisini. "Bugün sağ olsun Arman kolilerimi gönderdi Kars'tan. Odama giremiyorum bile. Hepsi üst üste."

"Evet, Arman'la konuştum bugün. Eşyalarını gönderdiğini söyledi. Sen Sema ile konuştun mu?"

"Sabah konuşmuştum." Adamın gülüşünün haylaz tonu kulağına geldiğinde "Neden sordun?" diye sormaktan alamadı kendisini. "Benimki sadece merak güzelim. Sen şu an ne yapıyorsun, ondan haber ver bakalım."

Naz, adamın söylediklerini üzerinde fazla durmadı. "Şu an bir zamanlar bana ait olan şimdiyse kontağını çevirmemin dahi yasak olduğu Porsche marka bir otomobilin üzerinde oturmuş, bir yandan eşimle konuşurken bir yandan da yıldızları seyrediyorum."

"Seninle aynı yıldızları seyrediyor olduğumu bilmek güzel," diyen adamın sesindeki özlem çok barizdi. Bir süre sonra Yağız "Ne yaptın da elinden alındı acaba, oldukça merak ettim," diye sormuştu.

Kısaca açıklamaya çalışarak "Bunda benim Kars'a gelmemden sonra peşi sıra gelen hız limit aşımı cezaları etkili oldu," diye yanıtladı adamın sorusunu.

"Ne kadar bir aşımın söz ediyoruz?"

"Babamın arabamı elimden almasına sebep olacak kadar," diyerek kaçamak bir cevap verdi. "Sevgili kayınpederimle çok iyi anlaşacağımızı düşünmeye başladım."

Naz, Yağız'ın hafif kızgın ses tonunu duymasına rağmen güldü. Cevabı hoşuna gitmişti. "Seni çok özledim," dedi aniden.

Onu en son iki buçuk ay önceki son izninde görmüştü. O zaman Kars'taydı. Yağız da oraya gelmişti. Naz, İstanbul'da olduğu zamanlar ise İstanbul'da iznini kullanmıştı. Kısacası Yağız için Naz nereye, o oraya durumu söz konusuydu.

"Ben de seni özledim bir tanem. Ben de seni özledim."

Uzun süren telefon konuşmalarında düğünlerinden ve gelecek hayatlarından bahsetmişlerdi. Her şey için çok ama çok az kalmıştı. Naz hem çok heyecanlı hem de bir şey olacak ve tüm mutluluğu gölgelenecek düşüncesiyle çok tedirgindi. Konuşma devam ederken başkası tarafından arandığını belli eden sesle telefonu istemeyerek de olsa kapatmak zorunda kaldı. "Efendim?" diye yanıtladı telefonu.

"Saatlerdir seni arıyorum ve her seferinde telefonun meşgul. Maşallah Allah muhabbetini arttırsın tatlım," diyen Sema'nın sitem eden sesiyle karşılaştı. Ayrıca Sema'nın sesi nefes nefese gibi çıkıyordu.

"Ne oldu Semoş? Bir yere mi yetişiyorsun?" dedi merakla. Konuşurken aynı zamanda arabanın üzerinden indi ve bahçede yürümeye başladı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım. Koştur koştur eve gidiyorum."

"Ne oldu Semoş? Anlatsana," diye sordu tekrar. Bu kez panik olmuştu. "Bana görücü geliyormuş ve ben bu durumla yüzleşmek için şu an İstanbul'dayım," dedi Sema tek nefeste. Duyduklarıyla bir süre duraklayan Naz, ağız dolusu bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın?! Gerçi senin şu an evinin aksi bir yöne doğru gitmen gerekmiyor mu? Yoksa görücünün getirdiği çiçeği kafasına atıp, çikolataları da taş misali arkalarından fırlatmayı mı düşünüyorsun?"

"Aslına bakarsan... Bu kez gelen çiçekleri başucumda kurumaya bırakıp, çikolataları da afiyetle yemeyi planlıyorum," dedi Sema gülerek.

"Seni istemeye gelen Arman mı yoksa?!" diyen Naz da Sema'nın gülüşüne karşılık vermişti. "Ama sizin aranız limoni değil miydi, nasıl oldu bu bir anda Semoş? Hiç anlatmıyorsun!"

Sıcak hava kendisini gece olmasına rağmen daha da hissettirir olmuştu ya da Naz'a öyle geliyordu. Bahçe loş ışıklandırma ile aydınlanırken havuzun suyuna çarpan ışıklar yüzeye gelene

kadar tüm suya yayılıyorlardı. Naz, havuz başına oturarak bacaklarını havuza soktu. Beklediğinin aksine su oldukça ılıktı.

“Ben de bu sabaha kadar öyle sanıyordum,” diye açıklamaya çalıştı Sema. “Biliyorsun Arman’la neredeyse iki yıldır beraberiz ve aramızda şimdiye kadar hiç evlilik mevzusu açılmamıştı. Bir şansımı deneyeyim dedim ve birkaç kez evlilik imasında bulundum. Ben bulundum bulunmasına ama beyefendi ne yaptı bil bakalım?! İlk solukta izne çıkıp ailesinin yanına gitti. Bu olay tam üç gün öncesinde oldu ve beyefendi sadece tenezzül edip ben gidiyorum dedi bana. Anlayacağın Arman Bey’e yaptığım imalar hiç olmayacak bir şekilde ters tepti yani... En azından ben öyle düşündüm.”

Naz ayaklarını suyun içerisinde hareket ettirirken, Sema’nın söylediklerini ilgiyle dinliyordu. Arman ve Sema hep gözüne çok neşeli bir çift olarak görünmüşlerdi. Tam birbirlerini tamamlıyorlardı. Sema’nın söylediği her söze Arman’ın mutlaka bir cevabı vardı ve bu onları ideal bir çift yapıyor gibi görünüyordu. “Ee şimdi nasıl oldu bu birden?”

“İşin özü Arman Bey’e yaptığım imalar aslında hedefini bulmuş. Ama anlaşılan o ki paşam beni istemek için ailesi ile hazırlık yapmaya değil, benim iki ayağımı bir pabuca sokmak için gitmiş.” Genç kadın, kendisini tutamayarak tekrar bir kahkaha attı. “Bunlar tatlı telâşeler Semoş. Evlendikten sonra bunun acısını çıkarırsın nasılsa.”

“Kesinlikle bundan şikâyetim yok. Ama anlamadığım şu, iki yıldır bir yere kaçmamışım da şimdi mi kaçacağım? Ne bu acele? İstemeye geleceklerini ondan değil annemden duydum düşün.”

Naz, bu durumu biraz düşününce bazı şeyler yerli yerine oturmuştu ve yüzündeki gülümsemeyle başını sağa sola salladı. Bunu yaparken de saçların iki yanına dökülmüştü. “O belli ki birilerine danışıp akıl almış. Dediğim gibi evlendikten sonra burnundan fitil fitil getirirsin.”

"Bende aynen bunu yapmayı planlıyorum tatlım. Ne bir eksik ne bir fazla, hak ettiği kadar hepsini ödeteceğim. Tabii yarını atlatır atlatmaz."

"Yarın mı?!" dedi Naz şaşkınlıkla. "Erken derken bu kadarını düşünmemiştim. Yangından mal mı kaçırmış Arman?"

"Hayır; ama belli ki beni bekâr evimden kaçırmaya niyetli."

Bu erkekler hep mi aynıydı acaba? İstediklerini almak söz konusu olduğunda gözleri karaydı. Naz bu düşünceye gülmeden edemedi. "İş kaçıрма boyutuna geldiğine göre seni gerçekten çok seviyor ve istiyor olmalı. Gerçi bundan hiç şüphem yok. Böyle yapmışsa mutlaka bir nedeni vardır."

"Biliyorum, biliyorum ve ben de onu deliler gibi seviyorum. Üstüne üstlük o da bunun farkında, ayrıca ona hayır diyemeyeceğimin de bilincinde. Yoksa bu kadar rahat bir şekilde bunları yapamaz. Ne olursa olsun ona fazla kızgın kalamıyorum. Ama bir süre kızgınmışım gibi davranabilirim."

Naz, Sema'nın bunu yapacağına emindi. Arman gibi umursamaz bir adamı dize getirmişti ve her istediğini adama rahatlıkla yaptırabiliyorken, pek çok imkânsız şeyi de yapabileceğini düşünüyordu. Böyle düşünmesinin sebebi, yeri geldiğinde Arman'nın Sema'nın elinde oyuncak olmasıydı; ama Arman'ın bundan bir şikâyeti yok gibi görünüyordu.

"Uzun lafın kısıası... Tatlım feci hâlde yardıma ihtiyacım var. Şu an havaalanından eve doğru gidiyorum. Nasıl giyinip kuşanacağımı şaşırmış durumdayım. Elim ayağım birbirine dolaştı," derken Sema'nın sesi panik doluydu.

Genç kadınsa Sema'nın tam tersi bir hâlde sakindi. "Öncelikle sakin ol. Sen sadece sabah erkenden bana gel. Mutlaka sana göre bir şeylerim vardır. Seni buradan hazır ve nazır bir şekilde göndereceğimden emin olabilirsin."

"Sen bir tanesin tatlım. Hızır gibi yetiştin."

“Yollarda ve evlilikte hız limitlerini zorlayan biri için yapacaklarım seni şaşırtmasın Semoş.”

Ertesi gün her şey çok hızlı olmuştu. Sabahın erken saatlerinde Sema gelmiş, hep beraber yaptıkları güzel bir kahvaltı sonrasında onun için hazırlıklara başlamışlardı. Naz’ın annesi Aysun Hanım da onlara fikir vermek için yanlarındaydı. Naz, kıyafetlerini sığdırmakta zorlandığı giyim odasına yönlendirmişti Sema’yı ve Sema küçük dilini yutmuş gibi birkaç dakika şaşkın bakışlarla odayı taramıştı. Çünkü Naz’ın giyim odası butik bir mağazayı andırıyordu.

Sema şaşkın bakışlarla odayı gözden geçirmeye devam ederken, Naz önce onun bu hâline gülmüş sonra Sema’yı o hâlde bırakarak kıyafetlerine yönelmişti. Elbiselerinin bulunduğu bölümde soluğu aldığı anda askıları tek tek incelemeye başladı. Askıyı eline alıyor, kıyafeti inceliyor, uygun görürse kenara bırakıyordu. Sema ile beden ölçüleri hemen hemen aynıydı, bu da işini oldukça kolaylaştırmıştı. Kıyafetler üzerinde seçim yaparken, seçimini daha kapalı modellerden yana kullanıyordu. Ne de olsa bu kız isteme töreniydi.

Kıyafetleri bıraktığı yere yöneldiğinde, ufak sayılmayacak bir tepcek ile karşılaştı. Bir kısmını kendisi bir kısmını da Sema almıştı. Naz, elbiselerini yatağın üzerine bıraktıktan sonra ilkini denemesi için Sema’ya uzattı. Kendisi de yataktaki elbise yığınının yanına oturdu. Her yeni bir elbiseyle, alternatif saç modellerini zihninde canlandırıyordu.

Elbiselerin birini giyip birini çıkartırken Sema artık yorgun düşmüştü. Kahve tepsisini bile nasıl taşıyacağını düşünüyordu. Bu yorgunlukla karışık heyecanıla bacaklarının tir tir titreyeceğini biliyordu. Arman, zaten yeterince nefesini keserken onun ailesinin karşısında ne hâlde düşeceğini düşünmek bile istemiyor-

du. Bunları düşünmeyi bir kenara bırakarak Naz'ın talimatlarına odaklandı. Biricik arkadaşı, öylesine mutlulukla yardımcı oluyordu ki heyecanıyla sarmalanmış ağlama hissi uyanıyordu içinde.

Naz'ın boy aynasında, kendisine bakarken bakışları arkasındaki Naz'ın gözleriyle karşılaştı. Genç kadın, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş dudaklarındaki gülümsemeye eşlik eden, akmaya hazır yeşilleriyle ona bakıyordu.

"Çok güzel oldun," diyen Naz ağlamamak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı.

Bele kadar dantel, belden sonra diz üzerine kadar saten kumaştan olan elbise Sema'nın hatlarına tam oturmuştu. Elbise pahalı olduğunu belli etse de içindeki kadın taşıyışıyla daha çok göstermişti elbiseyi. Elbisede karar kılmalarından sonra Naz hemen kuaförünü aramış ve eve gelmesini rica etmişti. Kuaförse ikiletmeden soluğu Naz'ın evinde almıştı. Sema'nın beline kadar olan gür dalgalı saçları, Naz'ın talimatına göre modelli bir topuz yapıldı. Elbisesinin daha koyu tonlarında yapılan abartısız makyajı da bundan nasibini almıştı. Sema hiçbir şeye karışmamıştı ve şimdi iki genç kadında dolmuş gözlerle birbirlerine bakıyordu.

"Sakin ağlayayım falan deme," dedi Naz.

Sema, Naz'a doğru dönerek sıkıca sarıldı. O kadar yer etmişti ki içinde bu kadın. Her şeyiyle hayatını daha çekilir kılmıştı bazı zamanlarda. Başını onun omzuna gömerken bir yandan da hâli hazırda olan ağlama krizini engellemeye çalışıyordu. Naz, hafifçe geri çekilince başını kadının omzundan kaldırdı ve ona baktı. Sema, iki damla yaşın kadının gözlerinden firar ettiğine şahit oldu. Ama dudakları mutlulukla gülümsüyordu.

Sema da farklı değildi. Elini uzatıp Sema'nın gözünden dökülen tek damla yaşı yakalayan Naz, duygusal havayı dağıtmak için ufak bir kahkaha attı. "Allahtan suya dayanıklı ürünlerle yaptırım makyajını," diyerek Sema'dan kollarını ayırdı. "Seni birazcık koymak gibi olacak; ama geç kalacaksın."

Sema'nın aklına hiçbir sözün gelmediği nadir anlardan biriydi. Sadece başını sallamakla yetindi. Beraber odadan çıkarak salona inen merdivenlerle geniş salona ilerlediler. Salonda Aysun Hanım kitap okuyordu. Onları görünce kitabı, kenara bırakarak ayağa kalktı ve beğeniyle Sema'yı süzdü.

"Çok güzel olmuşsun güzel kızım. Damat beyin işi zor," diyerek beğenisini dile getirdi.

Naz ve annesi, Sema'yı yolcu etmek için bahçeye çıktılar. Aysun hanım, Sema'nın taksiyle dönmesine izin vermeyerek hiçbir itiraz kabul etmeksizin şoförün beklediği araca doğru yönlendirdi onları. Sema'nın bindiği araba gözden kaybolurken yüzündeki mutlu gülümsemeye aracı izleyen Naz, annesinin ona sarılma-yla ona doğru döndü.

"Seni ne zaman istemeye geliyorlar?" Naz, bir kolunu annesinin omzuna atmışken annesi de beline sarıldı ve eve doğru yürümeye başladılar. "O nereden çıktı anne?" diye yanıtladı annesini. Ama dudaklarındaki tebessüm büyümüştü.

"Hadi hadi. Söyle anneye, ne zaman?"

"Yakın zamanda olabilir belki," dedi kaçamak cevap vererek sıyrılma düşüncesiyle. Aslında annesine anlatmayı çok istiyordu ve telefonda anlatmak istememişti. Annesinin gözlerinin içine bakıp tepkisini ölçmek ve anlatırkenki yüz ifadelerine şahit olmak istiyordu.

Annesi "Ne kadar yakın?" diyerek aniden durmuştu. Annesinin bu hâline gülmeden edemeyen Naz, "Çok yakın," kaçamak cevabını vermişti bir kez daha.

Aysun Hanımın kızına verdiği belli olan yeşil bakışları önce şaşkınlıkla kocaman olmuştu. Ardındansa alınganlıkla kısılmıştı. "Ve sen hâlâ anneciğine anlatmadın. Aşk olsun kızım," dedi dudak bükerek. Tekrar yürümeye başladıklarında Naz, annesinin dolgun yanaklarına öpücükler bırakarak alınganlığını almaya çalıştı. "Yüz yüzeyken anlatmak istedim anneciğim."

Beraber eve girdiklerinde Aysun Hanım, alınganlığından hiçbir şey kaybetmemiş bir şekilde koltuğa oturdu. Naz da annesinin yanına oturarak ona sarılmaya devam etti. Benzer iki yeşil bakış birbirine odaklanmışken Aysun Hanım, biricik kızının duygu yüklü yeşillerine daha fazla dayanamamış, gülümsemişti. Ardından hafifçe kızının bacağına vurdu.

“Ben daha fazla alınmaya başlamadan önce anlatmaya başla bakalım.”

Naz hemen annesinin yanından kalkmış ve odasına gitmişti. Dizüstü bilgisayarını alarak annesinin yanına geri döndüğünde, Aysun Hanımın yanına oturdu. Anlatmaya başlamadan önce Yağız'ın fotoğrafını gösterdi. Gösterdiği fotoğraf nikâhtan sonra çekilmişti. Siyah takım elbisesinin içerisindeki genç adam, çok heybetli görünüyordu. Dudakları gülümserken gözleri hafifçe kısılmış olsa da göz perdeleri, gözlerinin maviliğini gölgeleyememişti. Kendisi de fotoğrafa dalıp gitmişken annesinin sözleriyle bakışlarını ekrandan ayırarak annesine baktı. Annesinin bakışları şaşkınlıkla açılmış ve “Manken mi?!” diye sormuştu.

Öncesinde genç kadın annesinin ne dediğini idrak edememişti; ama sonrasında annesinin tepkisine gülmeden edememişti.

“Ah kızım Kars'a kadar gidip de manken mi bulup geldin?” derken annesi bakışlarını fotoğraftan ayırmış kızına bakıyordu. Hâlâ şaşkın olduğu belliydi. “Hayır anneciğim, manken değil.” Annesinin bakışları tekrar ekrana yönelmişken, konuşmaya başladı. “Yağız, asker anne. Yüzbaşı.”

Aysun Hanımın bakışları beğeniyle dolup yüzünde bir gülümseme belirince, Naz rahatlamıştı ve tuttuğu nefesi bıraktı. Aslında nefesini tuttuğunun ve gerildiğinin farkında değildi. Bir başka fotoğrafı açtı. Bu fotoğraf da nikâhtan sonra çekilmişti. Nikâh sonrasında Yağız'ın onları yemeğe götürdüğü restoranda dans ettikleri bir kareydi. Annesinin iç çeken sesiyle bakışlarını bir kez

daha ekrandan ayırdı. Aysun Hanım iki elini göğsünde birleştirmiş, büyülenmiş bakışlarını ayırmıyordu ekrandan.

“Ne kadar da... Ne kadar da güzelsiniz?” dedi kadın zorlukla. Bakışları annesinin bakışlarını bulduğunda kadının gözlerinin yaşlarla parladığını gördü. Naz dayanamayarak kucağındaki bilgisayarını kenara bıraktı ve sıkıca annesine sarıldı. “Sen benim minik kuşum... Hangi ara kanatlarını açtın da uçtun böyle?” diyordu annesi. Sesindeki duygular Naz’ın iliklerine işlemiştı ve sonrasında Naz’ın dili çözölmüştü.

Yağız’ı tüm içtenliği ile anlatmıştı annesine. Yağız ile olan maceralarını, şu an Hakkâri’de olduğunu... Tabii ki bazı yerleri atlamıştı. Bunun başında da evlilikleri geliyordu. Annesi onun ağzından çıkan her bir cümleyi heyecanla bekliyor gibi görünüyordu. Kelimeler dudaklarından dökölürken bir kez daha adamı ne kadar özlediği gerçeği vurdu kalbine. Burnunda tütmeğ böyle bir şey olsa gerekti. Kokusunu ciğerlerinde hissedip ona sarılmayı öyle çok özlemişti ki bir an, boğazı düğümlendi. Güçlölkle yutkunarak boğazındaki o yumrudan kurtulmaya çalıştı; ama olmuyordu. Birden elinin üzerinde annesinin elini hissetti. O ana kadar bakışlarının daldığını fark etmemişti. Annesiyle göz göze gelince gülümsemeye çalışsa da yapamadı.

“Bugünleri de geride bırakacaksınız güzel kızım. Ne kalmış şunun şurasında?.. Hadi kalk bakalım da soframızı kuralım baban gelmek üzeredir.” Başını onaylarcasına sallayarak oturduğu yerden kalktığında dadısıyla göz göze geldi. Belli ki dadısını fark etmeyecek kadar dalmıştı.

Ailesiyle çalışanları hep, bir bütün aile gibi olmuşlardı. Annesi iş yapmaktan hiçbir zaman gocunmazdı. İşler hep beraber yürütölüyordu. Bir kolunu annesine bir kolunu da dadısına dolayarak mutfağa yöneldiler. Dadısı ve annesi Yağız hakkında konuşup daha fazla ipucu almaya çalışıyorlar, bir yandan da Naz’a takılıyorlardı. Babası mutfağa girdiğinde herkes aniden sessizleşmişti.

Naz babasının bir şeyler duyup duymadığından emin olamamıştı; ama adamın yüzü duymuş gibi görünmüyordu. Cengiz Beyin mutfaktan ayrılmasından sonra gülüşmeleri devam etmişti.

Annesinin yardımcısı Elif ile beraber salondaki masayı hazırlarken bir yandan da babasının izlediğı haber programına gözü kayıyordu. Bu iki yıl içerisinde hiç olmadığı kadar haber seyrederek olmuştu. Masaya bardakları dizerken kulağı program sunucusundaydı. Tabakları almak için mutfağına yöneldi ve masadaki yerlerine yerleştirmek için adımlarını salona çevirdi. Ama o adımlarının sözünü dinlemezmiş gibi aniden durdu.

Göğüs kafesi hızla inip kalkarken ciğerleri aldığı nefesi yetiremiyormuş gibi her dakika daha çok yanıyordu. Görüşü netliğini kaybederken televizyon ekranını seçememeye başladı. Babası öfkeyle bir şeyler mırıldanırken ne dediğini tam anlayamıyordu. Vücudu üzerindeki hâkimiyetini kaybetmiş gibi elleri titremeye başladı. Elindeki tabaklar daha çok ağırlaşmıştı sanki. Hepsini ellerinden kayıp giderken hiçbirisini tutamadı.

PKK'lı teröristlerce eş zamanlı olarak roket ve uzun namlulu silahlarla saldırı düzelendi. Karakolda görevli askerlerin hemen karşılık vermesi üzerine çıkan çatışmada ilk belirlemelere göre iki geçici köy korucusunun şehit olduğu öğrenildi.

Naz'ın ellerindeki titreme tüm vücudunu ele almıştı. Her bir titreyişle pelte gibi ağırlaştığını hissediyordu Naz. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Tüm algıları bir bir kendisini terk ediyordu.

Önce kulakları terk etmiş olmalıydı onu. Duyduğu hiçbir şey doğru gelmiyordu. Ne yapacağını bilemeyen elleri önce kulaklarını buldu. Gözlerini televizyondan ayıramazken ne konuşulduğunu duymak istemez gibi elleriyle kulaklarını sımsıkı kapattı. Ama yine de her şey çok net duyuluyordu.

Uzun süre devam eden çatışmanın ardından Hakkâri Dağı ve Komando Tugay Komutanlığından bölgeye çok sayıda takviye kuvvet sevk edildi. Saldırıya uğrayan karakolların çevresi ile

teröristlerin kaçış güzergâhları toplar ve kobra helikopterleri tarafından yoğun ateş altına alındı. Operasyonlar devam ediyor. Yollarda geniş güvenlik önlemleri alındı.

Her bir kelimeyi çok net duyuyordu hâlâ. Yabancı bir adamın düzgün diksiyona sahip sesi kulağında öyle çok yankılanıyordu ki duymamak için ellerini daha çok sıktı. Bedeninin güçlü kollar tarafından sarsıldığını hissediyordu. Birileri adını haykırıyordu; ama cevap veremiyordu. Bir an için o yabancının yerini tanıdık yüzler aldı.

Anne ve babası...

Ağızları hareket ediyor ama sesleri kulağına ulaşmıyordu. Kulakları anlaşılmayan seslerle uğuldarken patlayacakmış gibi hissetti. Sonra...

O uğultuları çaresiz bir hıçkırık yırtıp geçti. Hıçkırıklar çığlıklara dönüştü. Birisi sanki çığlık atıyordu. Ama ses... Çok yabancıydı. Ama belli ki canı yanıyordu.

Son nefesini vermek için çırpınan bir can gibi...

Canından can giden bir can gibi...

Canında can kalmamış bir can gibi...

Ve genç kadının gözleri kararıp da babasının kollarına düşerken, kulağına gelen acı haykırıışların kendisine ait olduğunu anlayamamıştı.

Yirmidokuzuncu Bölüm

*K*olunda hissettiği acıyla, boş bakışlarını acıyı hissettiği yere çevirdi. Enjektörün iğnesinin sivri ucu tenini delmişti ve enjektör içindeki sıvı, yavaş yavaş damarlarına doluyordu; ama genç kadın anlık acıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Çünkü öyle çok şey bir arada içindeydi ki... Ve içindeki duygular, şiddetli fırtınayla baş edemeyerek yelkenlerini suya indiriyorlardı. Fırtınalı maviliklerde gözden kayboluyordu. O mavilik öylesine tanıdıktı ki tüm şiddetine rağmen ruhunu ısıtıyordu. Tanıdıklığın verdiği sıcak duygular bir tek şeyi hatırlatıyordu kadına. Sevdığının maviliklerinde buluyordu kendisini ve o mavilikler, ona gü-lümsüyordu. Tüm fırtınalar durulurken, bu kez de vücudunu his-terik titremeler alıyordu. Üşüyordu bedeni, üşüyordu kalbi. Ona ulaşamadığı her bir dakika daha da buz kesiyordu.

Kolundaki hafif baskıyla görmeyen bakışlarını koluna baskı yapan kişiye çevirdi. Kır saçlı adam ona buruk bir gülümsemey-le bakıyordu. Kendisini bildi bileli ailesinin doktoru olan Necati

Beyi severdi. Yine de o, nezaketen dahi olsa adama gülümsemedi. Hatta tüm nezaket kurallarını yok sayarak adamı süzdü. Kır saçlarında tek siyah tel dahi yoktu. Yılların getirdiği kırışıklıklar yüzündeki yerini almış olsalar da zamanında çok yakışıklı olduğu belliydi. Yaşlı adamın mavi bakışları onun sabit gözlerine baba-can bir tebessümle karşılık vermesine rağmen, kadının tüm dudak kasları gülümsemeyi reddeder gibi düz bir çizgi hâlini almıştı. Adamın mavi bakışlarına odaklanmışken o mavi bakışlar daha açık bir renge büründü.

Onun mavi gözlerinde kaybolmuş, bedenini bedenine yaslamışken uzandığı yatakta sarılabildiği kadar sıkı sarılmıştı genç adama. Adam da içine sokmak istercesine sarmıştı kollarını. Gecenin geç saatleriydi ve yatakta uzanmış uyukuyorlardı. Naz'ın gözleri uykuya yenik düşmemek için çabalarken, Yağız sanki hiç uykusu yokmuş gibi boшта kalan eliyle kadının saçlarını okşuyordu.

"Bu saçların göğsümde ağarışına şahit olmak istiyorum," demişti aniden.

Genç kadın, başını yasladığı adamın göğsünden hafifçe kaldırarak doğrulmuş ve adamın loş odada ısıldayan mavi gözlerine bakmıştı. Gözleri uykunun etkisiyle hafif kısılmıştı.

"Beraber geçireceğimiz yılların sana katacağı her bir kırışıklıkta kendimi görmek istiyorum," derken kadının yeşillerine bakmıştı. Kadınsa yüzüne yerleşen uykulu tebessümle "Ben yaşlanırken kendin genç kalmayı düşünmüyorsun herhalde," demişmişti. Adam hafifçe kıkırdarken, genç kadının alnına ufak bir öpücük kondurmuştu. "Hayır, öyle bir niyetim yok. Seninle yaşlanıp seninle veda etmek istiyorum bu dünyaya. Saçlarıma düşen her aktan sen sorumlu ol istiyorum."

Naz, adamın beline sardığı kolunu kaldırarak, adamın loş ışıklandırmada daha da koyu görünen saçlarına götürdü elini. Parmakları adamın saç telleri arasında dans ederken, bu kömür

karası saçların nasıl olup da beyazlayabileceğini düşündü. İmkânsız gibi görünse de bu olacaktı ve o anlarda yine el ele olacaktı. Merakla adamın saçlarına ak düşmüş hâlini hayalinde canlandırmaya çalıştı. Saçlarındaki aklar, yüzündeki hafif kırışıklara rağmen hâlâ atletik, heybetli ve kalbini yakacak derecede yakışıklı görünüyordu hayalinde canlandığı o adam. Her şey değişse de o mavi gözleri hâlâ aynı bakıyordu. Işıl ışıl ve aşkla...

"Yaşlanmana rağmen hâlâ heybetli ve dağ gibi dimdik olacağına eminim," diye mırıldandı kadın, adamın gözlerine bakmaya devam ederek. Adam bu cevapla kadının gözlerini kapatan bir tutam saçı geri itmişti. "Ben dağ gibi dimdik olacağım ve sen benim zirvemdeki karım olacaksın," demiş ve kadının dudaklarına bir öpücük bırakmıştı.

Birden karşısındaki adamın yabancılaştığını fark etti. Aklına düşen hatıraya dalmışken kendine gelebilmek için gözlerini kırptı hızla ve bakışlarını başka tarafa çevirirken Necati Beyin ne düşüneceği zerre kadar umurunda değildi.

Uzandığı yatakta hafifçe doğrularak oturur pozisyona geçti. O, arayan bakışlarını komodininden odasına çevirirken doktor odadan çıkmak için kapıyı açmıştı. Doktor, odasından çıkarken eş zamanlı olarak annesi içeri girmişti. Annesi yanına oturarak elini tuttuğunda bakışlarını annesine çevirdi. Yaşlı kadının gözleri kızarmıştı. Belli ki çok ağlamıştı. Oldum olası annesi duygusal bir kadın olmuştu.

Aysun Hanım kızının elini hafifçe sıkarak solgun yüzüne baktı. Gün kendisini akşamdan geceye bırakana dek, canının parçası bilinçsizce yatmıştı. Baygınlıktan sıyrıldığı anlardaysa Yağz'ı sormuş ama hiç kimse cevap verememişti. Yatağında bilinçsizce yatarken ömründen ömür gitmişti Aysun Hanımın. Kızı o kadar farklı tepkiler veriyordu ki akli almiyordu. O dediğim dedik, şımarık kız karşılarına daha olgun bir kadın olarak çıkmış olsa da, kızının bu hâllerine hiç alışık değildi. O adamı sevdiği öyle çok

belliydi ki. Fotoğraflarda bile o ısıltıyı görmüştü. Küçük kızı o adamın yanında ısıltılı parıldıyordu. Bir yandan ağlamaya meyilli gözlerine kızarken, gözlerine dolan yaşları saklamak için eğilerek elleri arasındaki kızının elini öptü. "Anne, Yağız aradı mı?" diye sordu kızı, annesinin hareketini fark etmemiş gibi.

Kadın içini çekmişti. "Aramadı anneciğim."

Aysun Hanım, üzgünce kızının değişen bakışlarına şahit oldu. Naz'ının bakışları beklentiden kedere bürünmüştü. Bakışlarını gizleme gereği duymadan birkaç kez yeşil gözlerini kırmış, sonrasında konuşmak için dudaklarını aralamıştı. "Telefonum nerede?"

Annesi dolu bakışlarını gizlemeye çalışsa da pek başarılı olmuyordu. Naz, o an o kadar sinirlenmişti ki dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Ne olmuştu da annesi bu hâle gelmişti?! Asıl ne olmuştu da kendisi bu hâle gelmişti?! Sakinleştirici iğne yapılacak ve yataklara düşecek ne olmuştu?!!

Hiçbir şey...

Sadece adama ulaşamıyordu, hepsi buydu. Olanlar bundan ibaretti ve bir de aklını senaryolara meyleden bir televizyon haberi vardı. Ama elinde olan somut bir şey yoktu. Başını vardığı farkındalık dolu düşüncelerle dikleştirdi. Şimdi telefonunu bulacak ve adamı arayacaktı. Belki de adam zaten aramış ve kendisine ulaşamamıştı. Son zamanlarda zaten adama ulaşamaması olağan bir durumdu; ama neden bu kadar panik vardı içinde? Neden kalbi adama olan özleminin verdiği sıkıntıyla atacakken panik ve korkuyla atıyordu? Yapması gereken sadece adamı arayıp sesini duymaktı.

Evet!!

Onu arayacak ve derin bir nefes alacaktı. Elini annesinin ellerinden çekerek hızla ayağa kalktı; ama başı dönünce birkaç adım yalpalayarak geriye doğru hareket etmek zorunda kaldı. Bedenini külçe gibi ağır hissediyordu. Sol elini alına götürerek hafifçe

ovuşturdu ve başına saplanan ani ağrıyı yok sayarak sarsak adımlarla odasından çıktı. Merdivenlerden hızlıca indiğinde bakışları dikkatle salonu taramaya başladı. Etraftaki kimseyi görmüyordu. Salondaki kalabalığın farkında bile değildi. Odak noktası sadece telefonuydu. Onun salondaki varlığıyla herkes dikkatini ona sabitlemişti.

“Naz, kızım,” diyen babasının şefkatli sesiyle bakışları babasıyla buluştu. “Nasıl hissediyorsun?”

Nasıl mı hissediyordu? Kendi fiziksel durumunu sorgulamak aklına gelmemiştir. Baş fırlıdak gibi dönerken, gözleri bulanık görünür gibiydi. Derin nefesler aldığını fark etmeden ciğerlerini doldururken, başı zonkluyordu. Elleriyle başını sıkma isteğini dizginleyerek yeşil bakışlarını diğer yüzlere çevirdi. Gözünün önünden geçen her bir yüzle bedenini şaşkınlık sardı. Annesini tam arkasında hissederken babası, dedesi, dadısı, neredeyse evin tüm çalışanları ve Sema tam karşısındaydı. Gözleri Sema'nın gözlerinde takılı kaldı. Karşısında üzgünce kendisine bakarken ellerini ovuşturuyordu.

Naz, Sema'nın ovuşturduğu ellerine baktı dikkatsizce; ama Sema'nın elindeki bir şey tüm dikkatini toplamasına neden oldu. Hipnotize olmuş gibi Sema'nın sağ elindeki nişan yüzüğünden sarkan kırmızı kurdeleye bakıyordu. Neden sonra Sema'yı en son evlerinden nasıl gönderdilerse o hâlde olduğunu fark etti. Sema, kızın bakışlarının odaklandığı yeri fark ettiğinde, elini saklayabilecekmiş gibi yumruk yaptı. Haberi aldıktan sonra öyle apar topar çıkmıştı ki hiçbir şeyin farkında değildi. Arman haberi cep telefonundan öğrenmişti ve haberi verirken oldukça zorlanmıştı. Genç adam Sema'yı Naz'ın evine bırakırken kendisi olayla ilgili ayrıntılı bilgiler alabilmek için görüşmeler yapmak istemiştir. Bunlar olurken her şeyi unutmuştu. Aklında sadece Naz'a bir an önce ulaşmak vardı.

Naz "Telefonum nerede?" derken bakışlarını kurdeleden ayırmıyordu. Kimse sesini çıkartmayınca babasına çevirdi bakışlarını. "Nasıl olsa bulurum!" dedi inatla. Ayakta durmaya mecali yoktu. Ayaktayken yalpalayıp duruyordu.

Babası, elini ceketinin iç cebine sokarak telefonunu uzattığında hemen uzanarak telefonu aldı; ama yaptığı bu ani hareket daha fazla başının dönmesine neden oldu. Dizlerinin bağı çözülürken bedeninin üstündeki hâkimiyetini kaybetti; ama babası düşmesine engel olarak kollarıyla onu sardı.

Ve...

Gerisini hatırlamıyordu. Gece boyunca huzursuz bir uykuya dalmış, uyuyup uyanmıştı.

Uykuyla uyanıklık arasında fark ettiği mavi bakışlar endişeliydi. Sıcak alnında, ona ait olduğunu bildiği daha ılık tenle gözlerini kapattı. Sonrasında alnında adamın dudaklarını hissetti. O gözleri görebilmek için göz perdelerini araladığında adamın biçimli kaşlarını çatıldığını fark etti. Konuşmak istemez gibi köşeli çenesi kasılmıştı. Onun bu görüntüsünden hoşlanmıyordu. Hiç mecali olmamasına rağmen ona uzanmak için elini onun yüzüne doğru uzattı. Adam hemen ona doğru uzanan eli, kadının elinin tersi avucuna gelecek şekilde tutmuş ve kadının avucuna bir öpücük bırakmıştı. Öptüğü avucu yanağına yaslamıştı adam; ama gülümsememişti. Adamın teni soğuktu ya da kendi teni çok sıcaktı.

"Ne zamandır böyle?" demişti Yağız. Kendisine bakarken başkasıyla konuşuyor gibiydi. Ona bir şeyler anlatmak istiyordu; ama boğazı öyle kuruydu ki nefes alırken bile zorlanıyordu.

"Okuldan döndükten sonra böyle oldu. Sarp da yaklaşık bir saat önce gelip muayene etti. Sirkeli suyla sürekli onu soğuk tutmaya çalıştım; ama ateşini düşüremedim. Daha geç olmadan hastaneye götürecektim ki sen geldin."

Naz, Sema'nın belli belirsiz sesini duyarken içine gömüldüğü örtünün aniden alınmasıyla titremeye başladı. Yağız onun doğ-

rulmasına yardımcı olarak üzerini giydirmeye başladı. Öyle nazikti ki bir bebekle ilgileniyormuş gibi hareket ediyordu. Ne olup bittiğinden habersizce sadece adama ayak uydurmaya çalıştı.

Üzerini giyinme faslı bittiğinde adama yaslanarak adım atmaya çalıştı; ama adam daha fazla sabrı kalmamış gibi kollarını kadının dizlerinin arkasına koyarak kaldırdı. Sema dış kapıyı Yağız'ın geçmesi için açarken, adam kucağında Naz ile hızla ama bir o kadar da dikkatle merdivenlerden inmeye başladı. Sevdığı kadın, kucağında küçücük kalmıştı sanki. Onu yatakta o hâlde yatarken gördüğünde korkudan ne yapacağını şaşırmıştı. Teni tenini yaktığında ise aklını kaçırmak üzereydi. Sema'nın çağırdığı taksiyle en yakın hastanede soluğu almışlardı.

Genç kadın, ayakları onu taşımasa da, vücudu fazla sıcakla alev alev yansa da, gözlerini vücudunu etkisi altına alan hastalık yüzünden tam anlamıyla açık tutamasa da adamın varlığını hissediyordu. Beline dolanmış kollar onu sımsıkı sarmışken bütününüle adama yaslanmıştı. Gayret ederek başını adama doğru çevirdiğinde adamın kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Adamın çatılmış kaşları altındaki mavi gözleri endişe doluydu. O endişeyi biraz olsun hafifletmek için ağrıyan tüm kaslarına rağmen gülümsemişti.

Ama şimdi gülümsemek gelmiyordu içinden. Huzursuz bir uykunun verdiği gerginlik hâlâ üzerindeyken, yattığı yatakta bacaklarını kendine doğru çekti. Odaya sızan gün ışığı gözlerini rahatsız ederken gözlerini kısmak zorunda kaldı. Uyuyup uyanarak geçirdiği uykunun verdiği yorgunluğuyla zihni hâlâ bulanık olsa da ilk yaptığı şey komodini üzerindeki telefonuna uzanmak olmuştu. Beklentiyle dolan gözleri, parmaklarının dokunuşuyla aydınlanan ekranı taradı. Ama karşılaştığı şey... Koca bir hiçti.

İçine çöreklenen hayal kırıklığı ile ezbere bildiği numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürerek telefon karşısından gelecek sesi beklemeye başladı. Duymayı beklediği sesin aksine

kulağına ulaşan kadının sesiyle gözlerini kapattı. Göz perdeleri altında sakladığı gözlerinin yanmaya başladığını hissediyordu. Dudaklarını, hıçkırıklarının ağzında tutmak istercesine sımsıkı birbirine bastırdı. Tüm duyguları laçka gibiydi. Yapılan sakinleştiriciler de bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. Bir süre daha iç çekerek yatağında uzanmışken kapısının tıklanmasıyla gözlerini daha sıkı kapattı.

Çalan kapıya yanıt vermemesine rağmen kulağına gelen sesle kapısının açıldığını anladı. Ardındansa yatağındaki ağırlıkla yanında birini hissetti. Gözlerini açtığı anda annesiyle göz göze geldi. Kadın üzgün bakışlarına rağmen gülümsüyordu. Ama o gülümsemeyi öyle zor muhafaza ediyordu ki. "Bir tanem, seni görmek isteyen birileri var," derken kadın kızının elini tuttu.

"Kimseyle konuşabilecek hâlde değilim." Sözlerinin sonrasında derin bir nefes almıştı. "Ama... Seni ziyarete gelen güzel kız bana, seni görmeye çok ihtiyacı olduğunu söyledi."

Naz kapıdaki ufak bir hareketlilikle, başını kapıya doğru çevirdiğinde dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmış, dolu gözlerle kendisine bakan mavi bakışlarla karşılaştı. O gözlerin tanıdıklığı ile bir an yatakta titrediğini hissetti. Bedeni değil, içi titremişti. Kız çekingence kapıda dururken, kol çantasını parmaklarıyla sımsıkı tutuyordu. Öyle sıkıyordu ki parmaklarının boğumları bembeyaz görünüyordu. Genç kız, beklenti dolu bakışlarla Naz'a bakarken tek bir hareketini bekliyordu ona sarılıp güç almak için. Sadece tek bir hareket... Ve o hareketi Naz, elini ona doğru uzatarak yapmıştı.

Kendisine doğru hızlı adımlarla gelen kıza sımsıkı sarıldı Naz. Kız yanına uzanmış, başını göğsüne koymuş sessizce iç çekerken dayanamayarak saçlarını okşamaya başladı. Parmakları kızın saçları arasında süzülürken kızın "Abime ulaşabildin mi?" dediğini işitti.

Parmakları bir an duraklasa da tekrar kızın saçlarının arasına daldı. "Hayır... Henüz ulaşamadım," derken verdiği cevabın hoşnutsuzluğuyla kızın saçlarına bir öpücük bıraktı.

Yatağın diğer tarafında hissettiği hareketlilikle başını o tarafa çevirdiğinde Sarp'la karşılaştı. Sarp'ın üzgün bakışları genç kadının üzerinden, ona sarılmakta olan Pelin'e çevrildi ve uzanarak genç kızın elini tuttu. Duruşundaki sahiplenicilik ve dokunuşundaki rahatlatma çabası çok barizdi. Özellikle de bakışlarındaki sıcaklık... Bu görüntüyle içi giden Naz'ın bakışları onların birleşen ellerine kaymıştı.

Şimdi çift kişilik yatağının ortasında uzanmışken bir yanında kendisi gibi uzanarak kollarını bedenine dolamış olan Pelin, diğer yanında ise ne yapacağını bilemez hâlde otururken seçimini sessizlikten yana kullanmış olan Sarp vardı. Buna rağmen tek başınaymış gibi öyle muhtaç hissediyordu ki... Tek ihtiyacı ona acıyan ya da üzgün gözlerle bakmadan saçını okşayacak, ufak ufak öpücükler bırakırken ılık nefesi saçlarında gezinecek, yerini kimsenin ya da hiçbir şeyin dolduramayacağı o adamdı.

Ve o muhtaçlık öyle bir histi ki bir yanı eksikmiş, elden ayaktan düşmüş gibi... Bu muhtaçlığı sesini duysa belki de bu kadar yoğun olmayacaktı. Onu hissetmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. İşte bu muhtaçlıkla gözlerini yumdu.

Soğumaya başlayan vücudunda hissettiği dokunuşlar daha da rahatlamasına neden oluyordu. Gözlerini açmasa da dudaklarında bir tebessüm oluşmuştu. O tebessümün çok yakınında hissettiği dudaklarla, tebessümü daha da genişledi ve anında gözlerini açtı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sormuştu o dudakların sahibi.

Hastalığın verdiği yorgunlukla kısılmış gözleri adamın gözleriyle buluştuğunda başını hafifçe salladı. Bir saattir hastanede, acil servisteki yataklardan birinde yatıyordu. Koluna takılan

serum etkisini gösterdiğinde kendisini daha da iyi hissetmeye başlasa da varlığından habersiz olduğu kasları dahi sızlıyordu. Yanlarında hissettikleri hareketlilikle bakışlarını Yağız'dan ayırdı ve kolundaki serum iğnesine uzanan hemşireye baktı. Hemşire yanlarından ayrıldıktan sonra adamın yardımıyla yatakta oturur pozisyona geçti. Yağız hızla montuna uzanıp giyebilmesi için tutmuştu. Tutulmuş olan kaslarının hafifçe esneterek montunu giydikten sonra Yağız'a doğru döndü. Yağız'ın bakışlarıysa kısılmış bir şekilde acil servisini geniş girişine odaklanmıştı. Naz da bir süre girişin önündeki kalabalığa odaklanmıştı. Adamın neden baktığını anlamaya çalışıyordu. Kapıdan giren sedyede inleyen adama baktıktan sonra sedyenin başında duran iki kişiyi görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sedyeye yanlarına getirildiğinde o iki kişi, kendilerini fark etmemişlerdi. Hatta o iki kişi hiç kimsenin farkında değil gibiydi.

"Burnu kırılmış," demişti sedye başındaki doktor. "Burnu mu kırılmış?! Burnunu koparmadığıma dua etsin o şeréfsiz."

"Sarp yeter!" diye inlemişti iki kişiden diğeri. "Ne yeter Pelin, ne yeter?! Adam gelmiş benim sevgilime hem de benim yanımda laf edecek, ben de safım ya 'Evet benim sevgilim güzeldir, iltifat için sağ ol!' deyip geçeceğim?! Ağzını burnunu kırar eline veririm adamın!"

Naz, şaşkın bakışlarını bir Sarp'ın bir de Pelin'in üzerinde gezdirirken Yağız'a bakmaya cesaret edemiyordu. Çünkü yaklaşık yarım saat önce, oturmakta olduğu sedyede yattığı sıralarda Pelin ile Yağız telefonda konuşmuşlardı ve Pelin İstanbul'un tozunu attırdığını ballandıra ballandıra anlatmıştı abisine.

"Ama merak etme biraderim. Ben de doktorum. Korumam gereken bir itibarım ve uymam gereken bir yeminim var. Kırdığım burnu estetik hâle getirebilirim. Hatta eskisinden daha iyi olacağını garanti ederim sana. İyi ki kırmışsın diyeceksin aynada kendini gördüğünde," diyerek sedyede inleyen adamın omzuna

uzanmıştı Sarp. Ama adam korkuyla hafifçe sedyede kenara kaymıştı. Sarp kaslı bedenini gerip göğsünü şişirerek adamın daha da korkmasını sağlamış ve konuşmaya devam etmişti.

“Korkuttum mu seni? Ama sevgilimle muhabbet etmeye çalışırken çok arkadaş canlısıydın ne oldu?”

Naz'ın şaşkın bakışları kendisini fark eden Pelin'in bakışlarıyla birleşti. Ardından kızın mavi bakışları, Naz'ın arkasındaki abisiyle karşılaştı ve kızın yüzü aniden değişti. Bu değişimle Naz, adamın yüz ifadesinin ne kadar kötü olduğunu gözünde canlandırarak dehşete kapıldı. Yağız'ın sinirli hâline çok rastlamamıştı; ama Yağız tersi pis olanlardandı.

Pelin Sarp'ın kolunu çekiştirince, genç adam bakışlarını havaya kaldırmış ve iki çift de birbirinden haberdar olmuştu. Naz o an, Sarp'ın panikle derin bir nefes alarak göğsünü şişirdiğine şahit oldu. Genç kadın, oturduğu yataktan kalkarak Yağız'ın elini tuttu. Adamın bakışları doğrudan çiftin üzerindediydi. Köşeli çenesi kasılmış, kısılmış bakışlarından seçilen mavilikleri buz gibiydi. Adam, karısının tuttuğu elini yavaşça bırakarak Sarp'ın önüne doğru ilerledi. Durduğunda iki erkek de birbirlerine bakıyordu. Sarp'ın bakışları ne kadar korku dolu ise Yağız'ın bakışları o derece keskindi. “Korkuttum mu seni?” dedi Yağız, gözünü kırpmadan Sarp'a bakarken. Sarp sesini çıkarmamıştı. “Demek SEVGİLİNE laf attılar, öyle mi?” demişti ardından.

“Yağız!” diye inlemişti Naz hafifçe. Normalde olsa bu duruma gülerdi belki. Ama Yağız'ın öyle bir yüz ifadesi vardı ki bunu imkânsız kılıyordu. Aslında bir yerde haklıydı da. Birincisi an be an canım dediği kardeşi, ona yalan söylenmiş ve arkasından iş çevirmişti. İkinci sebepse Erkan ve Ali'den sık sık maceralarını dinleyip eğlendikleri Sarp, kardeşinin elini tutmuş, onun sevgilisi sıfatıyla karşısında duruyordu.

“Demek sen de İstanbul'dasın, öyle mi? Nasıl hava güzel mi İstanbul'da Pelin?!” diyerek yan gözle kardeşine bakmıştı Yağız. Sesiye sakın gibiydi.

"Yağız," diyerek fısıldayan Naz, Yağız'ın yanına gelmişti. Adam ise bakışlarını sedyede inleyerek yatan adama çevirmişti. "Ve sen... Benim kardeşime laf mı attın?!"

Yağız, adama öyle bir bakmıştı ki bakışlar öldürebiliyor olsa adam kesinlikle ölmüş olurdu. Yağız'ın sedyeye doğru adım atmasıyla Naz ne yapacağını şaşırmış bir şekilde "Yağız..." demiş adamın kolunu tutmuştu. Aynı anda Pelin de abisinin kolunu tutmuştu; ama Yağız durmamıştı. "Bana bir şeyler oluyor..." diyen Naz'ın gözleri aniden kapanırken, bedeni gücünü kesmişti. Bir anda ayaklarının yerden kesildiğini ve Yağız'ın panikle adını söylediğini işitmişti. O hengâmede her şey bir süre dahi olsa unutulmuştu. Kısa zaman sonra Naz gözlerini açmıştı. Adamın endişeli bakışlarıyla karşılaşmıştı. O soğuk Yağız'dan eser yoktu belli ki.

"İyi misin? Nasıl hissediyorsun?" diye sormuştu adam. Nasıl mıydı? Aslında çok iyi hissediyordu. Sadece adamın dikkatini üzerine çekmek için bayılma numarası yapmış ve onun kendisini yere düşmeden tutacağı umuduna dört elle sarılarak kendisini yere bırakmıştı. Her zaman olduğu gibi adam, tahminlerinde yanılmamıştı kadını. Şimdi sadece adamın kendisine çevrili olan endişeli bakışları yüzünden vicdan azabı hissediyordu. Ama sadece birazcık... Onun dışında gerçekten iyiydi. Adamın arkasında endişeyle kendisine bakan çiftin birbirlerine dolanmış ellerini görünce, o vicdan azabı da uçup gitmişti.

İşte o eller o günden beri daha da sıkı bağlanmıştı birbirine. İki gencin aşkının somut kanıtına şahit olmak, ona yaptığı ufak haylazlığı hatırlatmıştı. Yüzünde engelleyemediği bir tebessüm belirdi. Yağız'ı bu konuda sakinleştirmesi biraz zamanını almıştı. Bir de kardeşi, Sarp'ın elini tutup abisinin karşısına dikilince işler biraz sarpa sarmıştı; ama Naz, adamı sakinleştirmekte gecikmemişti. Yağız'sa her fırsatta kardeşinin ona yalan söylediği için kızgın olduğunu söyleyip durmuştu.

O günler aslında ne kadar da yakınlarındaydı; ama Naz çok uzakmış gibi hissediyordu. Hiçbir şey söylemeden öylece oturmuşlardı sessizce. Naz'ın kimseyi teselli edecek hâli yoktu, bu yüzden her şeyi sessizliğin sükûnetine bırakmıştı. Pelin ve Sarp gittikten sonra, Naz kendiyle baş başa kalmıştı ve zihnine engel olmayarak adamı düşünürken bulmuştu kendini. Evli oldukları süreyi düşündü. Ne kadar da mutlu olduğunu... Nasıl olup da böyle dinginleştiğini...

Adamdan haber alamayalı sadece iki gün olmuştu ve tüm sinirleri alt üst olmuştu. Bir yandan adamın içine bu kadar işleyebilmiş olmasına kızarken bir yanı da bir insanın onu böylesine mutlu etmesine rağmen nasıl zayıf kılabilmiş olduğunu düşünüyordu. Akli adamın yaptığı sürprizlere kaydı birden. Kapıyı, ya adama ya da gönderdiği hediyelere açışlarını, adamın habersiz gelişlerini...

Dış kapının sesiyle uzanarak kitap okuduğu yatağından zorlukla çıkarak ayaklarını sarkıttı önce. Sonrasında adımlarını sürükleyerek odasından çıktı ve merdivenlere doğru yöneldi. Hafta sonu olunca anne ve babası baş başa gezintiye çıkmışlardı. Ev çalışanları da kendi hallerinde olmalıydılar. Ev tam anlamıyla ona kalmıştı. Biraz miskinlik yapmayı planlarken bu davetsiz misafir pek de aklında yoktu. Kapıya ulaştığında kulpa uzanarak sonuna kadar açtı ve karşılaştığı tek şey bir buket dolusu çiçek oldu. Getirenin yüzü çiçeklerden görünmüyordu.

Tüm yaz çiçekleriyle harmanlanmış bir buketti. Kimden geldiğini tahmin etmekse zor değildi. Ne zamandır adamdan uzakken bu çiçekler biraz dahi olsa hasretine su serpmişti. Dişlerini gün yüzüne çıkaran bir gülümsemeyle çiçekleri seyretti. Ardındansa çiçeklere uzandı. Bakışlarını kucağındaki bukettten ayırmayarak "Nereyi imzalamalıyım?" diye mırıldandı. "Burayı."

Bakışlarını sesin tanıdıklığıyla, karşısındaki adama çevirdiğinde, yamuk bir gülümsemeyle yanağını işaret eden Yağız'la karşılaştı. Şaşkınlığını atlatır atlatmaz ilk yaptığı şeyse adamın

boynuna atlamak olmuştu. Adamı içeri çekerek hızla kapıyı kapattı. "Bir an çiçeklerden gözlerini ayırıp bana hiç bakmayacak-sın zannettim."

Naz, adamın elini tutarak mutfığa doğru yönlendirmeye çalıştığı sırada kendi elinden daha güçlü olan adamın eli onu kendi bedenine doğru çekmişti. Çekimin hızıyla bir anda kendini adamın kollarında bulmuşken aralarında hâlâ çiçekler duruyordu. Adam gözlerini kadının yeşillerinden ayırmayarak çiçeği yakınındaki sehpaye bırakırken, çiçeklerin yarattığı boşluğu kadını kendine daha çok çekerek doldurdu. Kadın da kollarını adamın boynuna dolamakta vakit kaybetmemiş kendini adamın öpücüğüne bırakmıştı. Ardındansa adamın kendisini evden dışarı çekmesine izin vermişti. Kapıdan beraber çıkarken Naz hiçbir korumaya al-dırış etmeden adamın kapıda bekleyen arabasına binmişti. Ne bir şey sormuş ne de bir şey söylemişti. Kısa bir yolculuk sonrasında Naz kendisini oldukça yüksek olan bir apartmanın önünde bulmuştu. Yağız, sadece arabadan inerken Naz'ın elini bıraktıysa da iner inmez tekrar tutmuştu. Naz, kendisini apartmanın içine yönlendiren adamı sorgusuz sualsiz takip etmişti.

Apartmanın en üst katına geldiklerinde adam kapıyı anahtarlarıyla açarak kadının geçebilmesi için sonuna kadar ittimişti. Bu kez Naz, içindeki meraka engel olamayarak soru dolu bakış-larını adama çevirmişti. Yağız'sa kadının o haline gülerek sabır-sızca kollarını kadının dizlerinin altına yerleştirmişti. Naz, ufak bir çığlık atarken ayakları yerden kesilmiş bir şekilde bulmuştu kendisini. Yağız eşikten geçerken kollarını adamın boynuna do-lamıştı. Yatak odasına ulaştıklarında adam yavaşça kadını aşağı indirmişti. Adamı öyle çok özlemişti ki hiçbir şeye dikkat etmeden adamın kollarında yerini almıştı. O kollarda kendini tastamam hissetmeye ihtiyacı vardı. Birbirlerinde kaybolduklarında sınıksız tutunmuştu hiç bırakmamamacasına. Özlem dolu dakikaların sonrasında adamın göğsündeki yerini almış, üstüne çöken rehavetle

uyukluyordu. "Arkadaşının yatağında böyle bir şey yaptığımıza inanamıyorum. Artık seni ne kadar özlediysem..." diye mırıldandı. Saçları arasında adamın hareket eden dudaklarını hissetti. "Arkadaşımın olduğunu kim söyledi?"

Naz, duyduklarıyla adamın göğsünden kalkarak hafifçe doğrulmuştu. Meraklı bakışları adamın üzerindeyken "Burası benim evim," demişti adam. "Daha önce bir evin olduğundan hiç bahsetmemiştin?"

"Gerek duymadım sanırım. Zaten çok fazla vakit geçirdiğim bir yer değil. Sadece tek başıma kafamı dinlemek istediğim zaman uğrardım. Sonuçta bekâr evi."

Kadın, çatık kaşlarıyla adamı hafifçe dürtmüştü. "Bu iki kişilik yatak, bu evin hiç de bekâr evi olduğunu söylemiyor ama!" dedi kızgınlıkla. Yağız, kadının bu tepkisiyle ufak bir kahkaha atmıştı. "Kafamı dinlemek için geliyordum diyorum sana, başıma dert almak için değil."

"Demek kadınlar senin için başa dert, öyle mi?"

Adam tekrar gülmüş ve kadının kıskançlıkla farkında olmadan büzüştürdüğü dudaklarına ufak bir öpücük kondurup geri çekilmişti. "Diğer kadınların ne olduğu benim için önemli değil; ama sen benim başımdaki en büyük dertsin," diyerek kadını kendisine çekmiş ve sımsıkı sarılmıştı. "İçin rahat olsun. Bu eve senden başka hiçbir kadın girmedi. Pelin'in bile buradan haberi yok. Burayı almamın tek sebebi, manzarasına âşık olmamdı," derken Naz'ın başının üzerinden bir yeri işaret etti. Naz, adamın sarılışının imkân verdiği ölçüde başını çevirdiğinde tavandan yere kadar olan camların ardındaki boğaz manzarasıyla karşılaştı. Renkten renge giren boğaz köprüsü, nefesinin kesilmesine neden oldu. Oysaki ilk geldiğinde hiç fark etmemişti. O manzaraya dalmışken, adamın ona uzattığı şeyle bakışlarını manzaradan ayırdı. "Benim olan her şey senin," diyen adamın elindeki anahtarla uzandı. "Daha iyilerine de sahip olacağız beraber." Memnuniyet-

le bir elindeki anahtara bir de anahtarın üzerinden adamın maviliklerine bakmış ve "...beraber," diye mırıldanmıştı.

Anının tazeliğiyle hemen yatağından kalkarak komodin çekmecesini karıştırmaya başladı. Eline gelen anahtarları arasından özellikle birini aldı. Bir süre anahtarı hüznünlü bakışlarla seyretti. Hiç düşünmeden odasından fırtına gibi çıktı. Koşar adım merdivenlerden indikten sonra dış kapıya yöneldi. Anne ve babasının sesini arkasında duysa dahi cevap vermeyerek doğruca sarı arabaya doğru yürüdü. Kullanması yasak olan arabanın kapısını açarak içine yerleşti ve torpido gözünü açarak anahtarlara uzandı. Vakit kaybetmeden arabayı çalıştırarak vites geçirdi. Ayağı ağırlığını gaza haddinden fazla verdiğinde araba çığlık atarcasına öne atıldı. Art arda vites çoğaltırken araba yolu biliyor gibi ilerliyordu.

Bir süre sonra sarı Porsche marka otomobil apartmanın önünde durmuştu. Bir süre kararsızlıkla, camdan sahip oldukları daireye baktı. O apartmana, Yağız olmadan girmek istemiyordu aslında; ama belki de oradaydı. Bedenen olmasa da... Kokusu hâlâ oradaydı.

Arabadan inerek apartmana girdiğinde asansörü es geçerek hızla merdivenleri çıktı. Kapıyı açarak içeri girdiğinde adamın kokusu yüzüne vurmuştu. Derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu. Fark ettiği şeyse evdeki boşluktu. Adımlarını sürüyerek yatak odasına ulaştığında bedeni ağırlaşmıştı sanki. Titreyen bacaklarıyla yatağa ulaştığında külçe gibi ağırlaşan bedenini yatağa bıraktı. Bebek gibi yatakta kıvrılırken gözleri, yerden tavana kadar uzanan camın ardında ışıldayan boğaz manzarasındaydı. Gözlerinin ıslaklığını hissederken görüşü giderek bulanıklaşıyordu. Adamın yastığına sarılarak bir süre manzarayı seyretti.

İki gündür aklını, fikrini kötü şeylerden uzak tutmaya uğraşmıştı. Hep 'Gelecek,' demişti. Sonrasını 'Bana söz verdi,'ler doldurmuştu. 'Ama kötü bir şey olmasaydı haber vermez miydi?' diye araya girmişti bir yanı. O yanıyla hep muharebe içindeydi.

Hep susturmuştu o küçük çılgılığı. Belki de şimdi sürpriz yapıp kapıdan içeriye girecekti. Sonra 'Sen beni çok mu merak ettin karıcığım?' diyerek yamuk gülüşüyle bakacak sonra da sımsıkı sarılacaktı.

O haber olmasa bu kadar kafası bulanmayacak, adamın müsait olmadığını düşünerek aramasını bekleyecekti. Belki de fazla abartıyordu; ama insanın aklı durmuyordu bir türlü. Kendi kendine senaryolar üretiyordu.

Son günlerde hiç yanından ayırmadığı telefonunu cebinden çıkartarak bir bilgi edinmiştir düşüncesiyle Arman'ı aradı. Telefonun ucunda alo diyen sesle hiç uzatmadan konuya girdi. Birden yoğunlaşan duygularıyla boğazında düğümlenen kelimeler, konuşmasına imkân vermiyordu. "Merhaba Arman. Bir haber... Alabildin mi?" dedi zorlukla.

"Naz... O bölge biraz karışık. Bu yüzden şu an için çok kesin bilgiler vermeseler de ulaşabildiğim tek bilgi, olaylar sırasında Yağız'ın orada olmadığı. Umarım ki doğru bilgidir. İcini ferah tut, olur mu? Kötü bir şey olsaydı şimdiye kadar kulağımıza gelirdi. Kimliklerin çoğu tespit edilmiş."

"Eminsin, değil mi?" derken boğazındaki düğümü geçirmek için zorlukla yutkundu. "Tam olarak emin değilim; ama böyle umut ediyorum."

"Peki ... Teşekkür ederim."

Ağlamamak için dişlerini sıkarken derin derin nefesler alıyordu. Diğer ölenlere rağmen adamın yaşıyor olduğu düşüncesiyle kalbi küt küt atarken, vicdan azabı çekse de sevincine engel olamıyordu. Ama vicdanı sızısını azaltmıyordu. Gözyaşlarını geri göndermeye uğraşarak yerinde doğruldu. O zaman neden hâlâ haber vermemişti? Belki de Arman yanlış bilgi edinmişti. Yüzünü asmamaya uğraşarak çıkış kapısına doğru yöneldi. Arabayla eve geri dönerken aklında hâlâ aynı soru dolaşıyordu. Başına bir şey gelmeseydi mutlaka haber verirdi deyip duruyordu kendince. Bu

durumda olan tek kişinin kendisi olmadığına emindi. Diğer aileler nasıl katlanıyordu bu duruma? Asker bir adamı sevmek bu kadar zor muydu? Hayır değildi! *Asker bir adamı sevmek, kolaydı! Mesafeler zordu! Sesini duyup dokunamamak, zordu! Özlem zordu! Beklemek ve uğruna yapılan fedakârlıklar zordu! Ama onu sevmek... En kolayıydı.*

Eve geldiğinde anne ve babasının meraklı bakışlarına aldırmadan odasına çıktı. Hasta gibi hissediyordu kendisini. Yatağına oturarak bilgisayarını açtı ve fotoğraflarına göz gezdirmeye başladı. Her fotoğrafta gözleri bir tek adama dikkat kesildi. Ona baktı. Onu gördü. Diğer her şey pusluydu. Deliriyor olup olmadığı düşüncesini es geçse de, durumunun bu olduğunu seziyordu. Duyguları öylesine onun ile doluydu ki bu onu şaşırtıyordu. Hatta onun sesini duyuyordu kulaklarında...

Yüzünde oluşan gülümsemeyle gözlerini kapattı ve sese kulak verdi. İlk birlikte oldukları dakikaların öncesinde olduğu gibi mırıldanıyordu adam kulaklarında. Lara Fabian'ın o meşhur şarkısının sözleri sanki onlar için yazılmış gibiydi. Şarkının nakaratı kulaklarında çınlarken adamın sesi de yükseliyordu sanki. Yüzündeki gülümseme solarken gözlerini açtı. Gerçekten de deliriyor olmalıydı. Derin bir nefes alırken gözlerine dolan yaşları es geçerek ciğerlerini havayla doldurdu. Ama yetiremiyordu. Temiz hava almak için hızla yataktan kalkarak odasının balkonuna doğru yürürken ses daha da yükseldi. Sesin yükselişiyle daha da derin nefesler çekti içine. Histeri krizi geçirecekmiş gibi hissederken kendini balkona atarak tırbazanlara tutundu.

Sanki tüm bahçede adamın sesi yankılanıyordu. Hızla gözleri bahçeyi tararken balkonun altında kendisine bakan mavi gözlerle karşılaştı. Bulanık bakışları tam seçemiyordu. Adam sanki yeşillerinin en dibinde kendini kaybediyormuş gibi ona bakarken dudakları şarkıyı mırıldanıyordu. O bakışlar içine işlerken birkaç kez gözlerini kırptı. Ama Yağız hâlâ bahçede ona ışıldayan mavilikle-

riyle bakıyor ve o güzel şarkıyı seslendirmeye devam ediyordu. Bakışlarında hem merak hem de beklenti vardı. Gözlerini kapatarak bir süre balkonda öylece durdu, adam da şarkının sonuna gelmişti. Sesin kesilmesiyle gözlerini tekrar açtığındaysa adam tüm gerçekliğiyle karşısında duruyordu.

Otuzuncu Bölüm

O yeşil gözlerin barındırdığı her bir tonu hayalinde milyonlarca kez canlandırmıştı genç adam. Belki de milyondan bile fazlaydı ki sayısını unutmuştu. O gözler, şimdi ona bakarken gizlenmeyen yaşlarla parlıyor, insanı yeşil rengine daha çok hayran bıraktırıyordu. Kendisini, onun bir hayal olmadığına inandırmak istiyordu. Ona dokunmak, sarılmak ve kokusunu ciğerlerine doldurarak iliklerine kadar hissetmek istiyordu. Belki de onsuz geçen zamanlarında kısmen ölmeye niyetlenen duyularını canlandırmaktı niyeti.

Onun balkonunda böyle dikilirken yaptığı şey sebebiyle yüzünde bir gülümseme belirdi. İçine girdikleri oyunda, hayatlarına dair uydurdukları yalanlardan biri daha gerçek olmuş, kadının balkonunda serenat da yapmıştı. İkisi için anlam taşıyan o Fransızca şarkıyı kadının gözlerinin içine bakarak söylerken dizleri titremişti. Nefesi kesilmişti. Bu duruma Naz karşısında alışmış

olması gerekiyordu; ama demek ki hâlâ alışamamıştı. Kadının kendisine gelmesini beklerken, kadın gözlerini sımsıkı yumarak adamdan yeşillerini gizlemişti o an. Sanki o da adamın hayal olduğunu düşünür gibiydi. Ama en sonunda hareli yeşilleri yuvalarından çıkacak gibi kocaman açıldığında adamın gülümsemesi iyice genişledi. Belli ki gerçekliğine inandırabilmişti kadını.

Kadın aniden hareketlenip balkonda gözden kaybolduğunda bakışlarını evin bahçeye açılan geniş kapısına çevirdi. Kapıda Naz'ın annesi ilgiyle ve gülümseyen gözlerle kendisine bakarken, babası ise keskin bakışlarla kendisini süzüyordu. Kaşının teki havaya kalkmış bakarken oldukça ürkütücü görünüyordu. Görüş alanına giren Naz'la tüm dikkatini onda topladı. Genç kadın, annesi ve babasının yanından geçmiş, koşar adım ona doğru geliyordu. Gözleri birleştğinde Naz'ın ifadesini fark etti.

Kadın, rahatlamış hâline rağmen, Yağız'ın beklediğinin aksine sevinçli değil... Sinirli görünüyordu. Buna fark etmesiyle adam hareket etmeyerek, onun kendisine doğru gelmesini bekledi. Kadının olduğu yere ulaşarak tam karşısında durduğunda, Yağız kadının hafif yumruğunu göğsünde hissetti. Naz'ın ifadesi yüzünden yaşadığı şaşkınlık, boş bulunmasına neden oldu ve kadının ufak darbesiyle hafifçe geri gitti. Mavi bakışları kısılmış ve ne olduğunu anlamak istercesine doğrudan kadının bakışlarını yakalamaya çalıştı. Ama kadın kendisine değil doğrudan yumruk attığı yere bakıyordu ve bir kez daha vurdu. Diğer eli de yumruk olmuş bu kez sık darbeler indiriyordu adamın göğsüne.

"O telefon... Sen cevap ver diye var," dedi kesik kesik.

Adam ilk darbeden sonra gelen darbelerde dimdik durmuş yerinden kıpırdamamıştı. Bedeninde hissettiği o hafif bile sayılmayacak yumrukların arasında kadının vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Kadının elleri yumruk hâliyle adamın göğsü üzerinde dururken, Yağız uzanarak o yumrukları tuttu ve dudaklarına götürdü.

Adamın ılık nefesini ellerinde hisseden kadınsa başını kaldırmış ve adamın mavilerini bulmuştu. Yumruk hâlindeki ellerini açtı ve parmakları adamın ellerinde hapis kaldı. Yağız gözlerinin içine öyle bir bakıyordu ki söyleyeceği tüm merak dolu, azarlama içerikli kelimelerini unutmuştu. Adamın parmakları kendi parmaklarına dolanarak aşağı salındı. Onun elinin birini bırakarak, yüzüne uzandı. Parmak uçlarında kirli sakalını hissettiğinde yüzünde bir gülümseme oluşsa da gözleri yine söz dinlemezce dolmaya başlamışlardı. İki damla da eş zamanlı gözlerinden serbest kaldığında gözlerini kapattı.

“Senin bana kastın mı var be adam? Amacın beni meraktan öldürmekse...” diyebilmişti sadece. Yağız ölüm kelimesini duyar duymaz kadının dudaklarını iki parmağıyla susturmuştu hafif bir baskıyla. Kadın boşta olan eliyle adamın parmaklarını dudaklarından çekerek tuttu ve sözlerine devam etti. “Eğer buysa yapmak istediğin... Bu duruma oldukça yaklaştın. Haberin olsun,” diyerek usulca iç çekti.

“Sen beni çok mu merak ettin?” diyen adamın gülün gözlerine dikkatle baktı. İşte hayallerindeki adamdı bu. Kelimesi kelimesine söyleyeceği bu cümleyi daha önce tahmin etmişti. İçinden hicırıklarla ağlamak gelmişti birden ve duygularına ket vurma-dan adamın boynuna sarıldığında hicırıklar dudaklarından ardı ardına dökülmeye başladı.

“Ömrümden ömür, canımdan can gitti sanki...”

Hicırıkları arasında söylediği bu cümlelerin kelimeleri adamın boynunda kaybolda da adam hepsini çok net anlamıştı. Kadının bir süre boynunda ağlayarak sakinleşmesine izin verirken bir yandan da usulca vücudunu vücuduna bastırdı ve sırtını okşadı. Ama hiç sesi çıkmadı. Bu korkuyu sevdiği kadına yaşatan kendisiydi ve bunu unutturacak hiçbir şey yapamazdı. Sadece artık yanında olabilirdi. Kadının saçlarına bir öpücük kondurarak boynuna doladığı kollarını gevşetti ve ellerine uzandı.

"Beraber yaşayacağımız, beraber yaşlanacağımız, canımıza canlar katacağımız bir ömür var önümüzde. Eğer sen de bana 'evet' dersen..." diyen adam elinde olmadan yutkundu. "Bana evet dersen, şayet ki bana izin verirsen... Senin için yapmayacağım şey yok."

Naz'ın ellerini tutarak bir kez daha öpücük kondurdu. "Tek yapmamız gereken şey; evlenmek."

Yaşlı gözlerle kendisine bakan Naz, bilmiş bir ifadeyle ona bakarken anne ve babasının olduğu yere kaçamak bir bakış attı. Anlaşılan seyircileri izledikleri şeyden memnunnardı ki gitmeye niyetleri yoktu. Anne ve babasının duymayacağından emin olduğu bir ses tonuyla "Biz zaten evliyiz," diye mırıldandı.

Yağız da o anda Naz'ın başının üzerinden izleyicilerine baktı. Onları bir süre için göz ardı ederek, kadının topuz yaparak açıkta bıraktığı ensesine uzandı ve boynunda asılı olan iki zincirin de ucunu açtı. Zincirleri çektiğinde kadının bluzunun içinde saklanan iki yüzük de ortaya çıkmıştı. Yüzükleri zincirlerden kurtardıktan sonra zincirleri kadının avucuna bıraktı.

"Bunu ikimizden başka kimsenin bilmesine gerek yok," diye fısıldadı. Dudaklarına yerleşmiş bir gülümseme de sözlerine eşlik etmişti. Tekrar kadının başının üstünden, Naz'ın anne ve babasının olduğu yere baktığında Aysun Hanımın, Cengiz Beyi çekiştirerek eve yönlendirdiğini fark etti. Naz'ın kısık sesli kıkırdamasını duyduğunda bakışlarını ona çevirdi ve kadının da az evvel kendi baktığı yere baktığını gördü.

"Kismen de olsa yalnız kaldığımıza göre..." diyerek Naz'ın dikkatini kendi üzerine çekti. Boşta olan eliyle kadının yüzüne uzanarak hâlâ nemli olan gözaltılarını başparmağıyla nazikçe sil-di. Bu hareketi sırasında kadın huzur dolu bir ifadeyle gözlerini kapatmıştı.

"Benimle tekrar evlenip, karım olma şerefini bana yaşatır mısın? Bu sefer her şey ama her şey dört dörtlük olacak. Ne-

rede istersen orada olur düşünümüz. Usulüne göre..." derken durmuştu. Buna neden olansa dudakları üzerindeki kadının dudakları olmuştu.

Birbirine hasretle değen dudakların öpüşü derinleşirken sanki nefes almayı unutmuşlardı. Naz, adamın hissettirdiği duygularda kendisini kaybederken anne ve babası ile aynı evde olduklarını fısıldayan cılız bir çığlık, zor da olsa durmasına neden olmuştu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum Nazlı Öğretmenim," dedi genç adam memnuniyetle. "Ben de öyle umuyorum Yüzbaşım."

Yağız, sağ eline uzanarak tuttu ve zümrüt yüzüğü, yüzük parmağına özenle taktı. "Bunu yarın için alıyorum," derken Naz'ın tam tur alyansını gömlek cebine koydu. Bunu yaparken Naz, adamın sol elinin yüzük parmağındaki alyansını fark etti. Ne kadar da garip bir çiftlerdi ki eşi sol elinde alyanslarını taşıırken o sağ elinde sadece söz yüzüğünü taşıyordu. Hâllerine gülümserken adamın söylediği sözlere hiç dikkat etmemişti.

"Yarın sizi anne ve babanızdan, örf ve adetlerimize uygun bir şekilde istemeye geleceğimizi bildirmekten mutluluk duyar, gereğinin tarafınızdan yapılmasını arz ederim," diyen adam oldukça ciddiye. Naz'ın gözleri şaşkınlığın etkisiyle yuvalarından çıkmaya niyetlenircesine açılırken, bu şaşkınlık kelimelerine de yansımıştı. "Yarın mı?!... Yağız... O kadar hazırlık... Nasıl?"

"Ben yokken ne yaptın sen? Düşünümüz için hazırlık yaptığını sanıyordum. Ben gelir gelmez her şeyi yoluna koyacağımızı söylemiştim," dedi Yağız. Ses tonunda tatlı sert bir azarlama vardı.

"Evet, söylemiştin; ama... Ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum," derken genç kadın hâlâ şaşkındı. Yağız'sa "Şu dakikadan itibaren senden uzak kalmaya tahammülüm dahi yok," diyerek kestirip atmıştı.

Ve şimdi bu durum yüzünden Naz babasıyla yüz göz olmak üzereydi. Yağız'ı gördüğünden beri Cengiz Beyin yüzü asıktı. Hele bir de buna Naz'ın parmağındaki yüzük eklenince asık surata bir de çatık kaşlar ve araştırıcı bakışlar eklenmişti. Naz'ın yüzünde ise babasının aksine güller açıyordu. Yağız, gittikten sonra tüm aile salonda oturmuşlar Naz'ın yapacağı açıklamayı bekliyordu. Özellikle de Cengiz Bey...

Naz, derin bir nefes alarak oturduğu koltuğun ucuna geldi ve ellerini dizlerine dayadı. Nasıl söze başlayacağını kestiremiyor-du; ama babasının yüz ifadesi açıklamanın bir an önce gelmesini talep eder gibiydi. Aysun Hanımsa mutlu mesut eşinin yanına oturmuş, ilgiyle kızının ağzından çıkacak güzel sözleri bekliyordu.

"Gelen misafir..."

"Yağız," dedi annesi heyecanla. "Evet, Yağız," diyerek annesini onayladı ve tekrar söze başladı. "O..."

"Erkek arkadaşın."

Bu kez lafını kesen babası olmuştu. Adam oldukça rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Naz ise gülümsemekten alıkoyamıyordu kendini. İstese de o gülümsemesine engel olamıyordu.

"Evet. Erkek arkadaşım."

"Ne zamandan beri?"

Babasının kısılan bakışlarına karşılık derin bir nefes almadan edemedi genç kadın. "İki yıldan biraz fazla oldu."

Cengiz Beyin gözleri şaşkınlıkla yuvalarında irileşti; ama sorusunu sormaktan geri durmadı. "Ne işle meşgul?"

"Yüzbaşı." Babası bu cevabı onayladığına dair başını hafifçe sallayınca, tutmuş olduğunun fark etmediği nefesini verdi.

"Madem bu kadar süredir berabersiniz... Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?"

"Cengiz! Rahat bırak gençleri, kendileri için uygun zamanı bilir onlar," diyerek eşini dürtten Aysun Hanımın da yüzündeki gülümseme yerli yerindeydi. "Neyini bileceklermiş?! İki yıldan fazla

zamandır bu genç adam benim kızımın elini tutuyor, gözünün içine bakıyor. Gelip bizden izin alıp kızımın balkonunun altında serenatlar yapıyor. Benim kızım da kaç gündür onun için ayılıp bayılıyor! Biz de kızımızla ölüp ölüp diriliyoruz. Sence zamanı gelmemiş mi?! Bence geç bile kalmışlar!" diyerek inatla gülümseyen eşine baktı.

"Aslında babacığım, yarın ailesiyle beraber gelip beni sizden isteyeceklerini söyledi Yağız."

Aynı anda anne ve babasının başları da genç kadına doğru dönmüştü. Bu kez Aysun Hanımın şaşkın bakışlarının da eşi Cengiz Beyinkinden farkı yoktu. "O kadar hazırlık... Kızım... Ne bu acele?!" dedi panikle Aysun Hanım. Naz'sa hâlinden memnun gülümsemekle yetindi.

"Tamam kızım gelsinler, istesinler," diyen Cengiz Bey bu kez sakindi. Bu yüz ifadesiyle Naz ayaklanarak koşar adım odasına yöneldi; ama arkasından hâlâ annesinin memnuniyetsizce söylendiğini duyabiliyordu.

"Cengiz, hiçbir hazırlığımız yok. Nasıl hemen gelip isteyecekler?" diyen Aysun Hanım, eşine sitem etti.

"Aman Aysun, hazırlığa falan gerek yok. Baksana senin kız bizim vermemizi beklemeden yuvadan uçmuş gitmiş zaten," diyerek koşar adım giden kızının arkasından baktı. "Hem biz seni istediğimizde ne hazırlığımız vardı ki, önemli olan düğünümüz eksiksiz olsun. Ne lazımsa erken vakitte yolla çocukları alsınlar. Listeni de eksiksiz yap, hiçbir şeyi unutmayalım."

Aysun Hanımın kısılan bakışları eşinin bakışlarını yakaladı. "Sen bu çocuğu sevdin," derken kendisinden oldukça emindi.

"Sevmedim desem yalan olur şimdi. Çocuk aklımı iyi çeldi. Çeldi çelmesine de insan önceden söyler. Babalar en son duyar derler de bu kadar da son duymaz herhalde. Size kalsa kızımın evleneceğini de davetiyede öğrenirdim herhalde." Aysun Hanım sa "O kadar da değil," dedi kahkahaları arasında.

“Sen listeni yapmaya başla,” diye dürttü eşini Cengiz Bey.

“Hani biraz önce ne hazırlığı diyordun, ne oldu şimdi?”

“Sen benim öyle dediğime bakma. Benim bir tanecik evladım var ve hiçbir şeyi eksik olmayacak,” demişti. Aysun Hanım, bu sözler üzerine eşine yaslanarak sıkıca sarıldı.

Sanki birkaç gün önce yaşanan kötü günler hiç yaşanmamış gibi gülümseyen Naz, odasından girer girmez kapısını kapatarak sırtını kapıya yasladı. Hâlâ inanamıyordu. Ellerini göğsünde birleştirek gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. İçi içine sığmıyordu. Yaşadıklarının hayal olmadığını umarak gözlerini açtı ve hemen sağ elinin yüzük parmağındaki söz yüzüğüne baktı. Bunun üzerine yüzündeki gülümseme iyice büyüdü ve kendisini yatağa bıraktı. Komodini üzerindeki cep telefonuna uzanırken hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. Kaç gündür ulaşamadığı numarayı bularak arama tuşuna bastı ve o günlerin aksi gibi telefon çalmaya başladı. “Hayatım?” diye açılan telefonla içi kıpır kıpı etmişti kadının.

“Bana yaşattığın azap dolu günlerin hesabını sormadan nasıl aklımı başımdan alabildin, merak ediyorum...”

“Gerçekten özür...” diye başlayan adamın cümlesini böldü. “Henüz bitirmedim. O günlere rağmen nasıl oluyor da hiç yaşanmamış gibi yüzüğüme bakıp aptal aptal sırtabiliyorum ve ne kadar kız isteme tarihi erken de olsa sana karşı çıkamıyorum? Anlayabilmiş değilim.”

“Öncelikle sana yaşattığım o günler için çok ama çok özür dilerim. Asla böyle olsun istemedim. Ama mazeretlerim var...”

“O günlerle ilgili ne mazeret ne de başka bir şey... Hiçbir şey duymak istemiyorum,” diyerek yine adamın lafını böldü. “Anlaşılan o ki sen beni konuşturmayacaksın,” diyerek güldü adam.

“Benim kabul edeceğimi biliyordun, değil mi?”

“Neyi?” dedi Yağız tereddütle. “İsteme işinin yarın olmasını.” Adamın kadife sesli kahkahası Naz’ın kulaklarını doldurmuştu.

"Aşlına bakarsan hayır; ama şansımı denedim. Hem... Aksine pek izin vermeye niyetim yoktu."

Bu kez Naz da kahkaha atmıştı kendine engel olamayarak. "Nazlanmama hiç izin vermiyorsun!" derken sesine yalancı bir sitem tonu hâkimdi.

"Zamanında, nazlandıklarına say sen. Benim burnumu az sürtmedin."

Naz, yattığı yatakta sağ elini kaldırarak yüzüğünü süzmeye başladı. "Ama şunu unutma... Kız evi naz evi demişler. Yarın bu kadar şanslı olmayabilirsin," dedi Naz cilveli bir sesle.

"Sakin yarın çok sevgili müstakbel kayınbabam 'Kızım sen ne düşünüyorsun?' diye sorduğunda, saatlerce bekletme beni." Genç kadın, adamın panik dolu sesine gülmeden edemedi. "Buna söz veremem. Azıcık nazlanmak benim de hakkım. Adımın hakkını vermezsem herkes hakkımda ne düşünür sonra?"

"Sen bence onu değil, sen böyle bir şey yaptığın an benim ceketimin iç cebinde tuttuğum evlilik cüzdanını çıkardığımda herkes ne düşünecek, onu düşün," diyen Yağız, zafer kazanmış gibi gülmeye başladı. "Bunu yapmayı düşünme bile!" dedi Naz inatla.

"Sen de beni bunu yapmaya zorlama."

Yağız'ın arkasından gelen bayan sesiyle Naz'ın kaşları çatıldı. Yağız, kadına bir şeyler söyledikten sonra telefona geri döndü.

"Sen nerdesin?" diye sordu Naz merakla. "Yarın için takım elbise bakıyorum ve tüm çalışanlar canla başla yardımcı oluyorlar. Tabii telefon konuşmamı duyunca hâlime üzüldüler herhalde."

"Onlar senin hâline üzülmemişlerdir canım, seni ellerinden kaçırdıkları için üzülmüşlerdir," diye homurdandı. "Sen kıyafetini aldın mı bakalım?" derkenki ses tonundan adamın hâline memnun olduğu belliydi.

"Oo ben alalı çok oldu. Her şeyim hazır."

"Umarım dolabındaki o çok yaratıcı dekoltelere sahip elbiselerine benzemiyordur. Hangi renk?"

"Zümrüt yeşili," derken Naz'da yerinden kalkarak elbise odasına yöneldi ve gardırobuna özenle yerleştirdiği elbisesini çıkardı.

Şimdi o büyük gün gelmişti ve aynanın karşısında üzerinde elbisesiyle dururken kendisini süzüyordu. Dizinde biten elbisenin zümrüt yeşili kumaşı üzerindeki güpür kumaş, elbiseye çok farklı bir hava katmıştı. Straplez kesim olan elbisenin içinden çıkan iki parça tül omuzlarından arkasına doğru uzanmış göğüs dekoltesini kapatmıştı. Her şey tam da Yağız'ın istediği gibiydi; ama görünümünden kendisi de oldukça hoşlanmıştı. Her şeyi yüzüğünün renk uyumuna göre ayarlamıştı. Elbisesinin tüm vücudunu saran göz alıcı modelinin aksine, ayakkabıları için sade bir model seçmiş ve siyahın kurtarıcılığından kaçmamıştı.

Zor zamanlarında her daim evine koşan kuaförü saçlarına iri dalgalar vererek doğal görünmesini sağlamıştı. Abartılı bir makyaj yaptırmamış olsa da göz rengi tüm güzelliğiyle ortaya çıkmıştı. Kuaförünün maharetine minnet ederek aynadaki aksine gülümsedi.

"Harika görünüyorsun," dedi Sema hayranlıkla bakarken. Naz'ın yatağında Naz'ın arkadaşı Aslı'nın yanına oturmuş kızı süzüyordu. "Gerçekten de harika oldun. Su gibi..." dedi Aslı.

Sabahın erken saatlerinden beri kızlar yanındaydı. Her türlü hazırlıkta yardım etmişler bunun yanı sıra Naz'ın heyecanına ortak olmuşlardı. Genç kadın onlara doğru döndü. "Bakalım damat bey benim güzel arkadaşımın yanına yakışacak mı?"

Aslı'nın bu sözlerine karşı, Sema gülmeden edemedi. Öyle bir gülmüştü ki Naz da kendine engel olamadı. Aslı ise gülen iki kadına bakarak yüzünü buruşturdu.

"Damadı gördüğünde kendin karar ver bakalım, yakışacak mı yakışmayacak mı?" dedi Naz gülerek.

"Ama bu senin suçun hanımefendi! Bana ser verip sır vermedin ki... Ee hâl böyle olunca benim aklıma her türlü erkek modeli geliyor," derken Aslı dudak bükümüştü. Ama gülmesi an meselesi idi.

Sema, kısa sürede kaynaştığı Aslı'nın koluna girdi güvence vermek istercesine. "Yakışacağına emin olabilirsin Aslıcığım. Hatta ikisi bir araya gelince durum öyle olacak ki hiçbirimiz gözlerimizi onlardan alamayacağız."

Kızlar kendi arasında konuşurken Naz, onları duymuyordu. Kulakları, kapı zili sonrasında gümbürdeyen kalbinin sesiyle yankılanıyordu. Derin bir nefes alarak eteklerinde toz varmış gibi silkeledi ve odasının kapısına doğru yürüdü. Kızlar da arkasından geliyordu.

Salona indiklerinde kızlar evin çalışanlarıyla beraber mutfağa yöneldi. Salonda Cengiz Bey, Aysun Hanım, dedesi Hilmi Bey ve dadısı kalmıştı. Tekrar heyecanla aldığı bir nefesle ciğerlerini doldurdu ve vakit kaybetmeden dış kapıyı sonuna kadar açtı. Kapıda dikilen altı kişiyi görünce dizleri titremeye başladı heyecanla. Heyecanını bir süre için yok saymaya çalışarak yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Misafirleri hoş geldiniz kelimesi eşliğinde içeriye buyur ederken dikkatle süzüldüğünün farkındaydı. Bu onun daha fazla gerilmesine neden olsa da yapabileceği bir şey yoktu.

Aileler tanışırken Yağız en arkada kalarak bu durumdan yararlanmış ve Naz'ın tam karşısında durmuştu. Elindeki orkideyi genç kadına uzatırken gözleri buluştuğunda tam anlamıyla Naz'ın nefesi kesilmiş, bacakları güçsüz kalmıştı. Her zamanki yakışıklılığından ziyade farklı bir havası vardı o an genç adamın. Simsiyah takım elbisesi içerisinde muntazam yapılmış erkek heykellerin can bulmuş hâli gibiydi. Vücuduna tam oturan takımı onu daha heybetli göstermişti. İflah olmaz saçları öylesine karaydı ki genç kadın parmaklarının o saçlarda dolanırken nasıl hissettireceğini düşünmeden edemedi. Mavi gözleri ışık saçarcasına göz kamaştırıyordu ve dudakları... O dudaklar bir erkek için fazla biçimliydi. O an kadına eğri bir gülüşle bakarken, Naz neredeyse herkesi unutup o dudaklara ufak bir öpücük bırakmak için bir adım öne çıkacaktı; ama kendisini tuttu. Derin bir nefes daha alarak bakış-

larını kaçırdığında bu kez gözleri adamın zümrüt yeşili kravatına takıldı. Biçimli kaşları duyduğu memnuniyetle şekil alırken yeşilleri adamın mavilikleriyle buluştu. Yağız da onun gülümseyişine karşılık vermiş, haylaz oğlan ifadesiyle kadına göz kırpmıştı. Yağız büyüklerinin yanına doğru ilerlerken, Naz adamın heybetli sırtını izlemişti.

Yağız'ın arkasından salona doğru ilerledi ve orta sehpayaya yerleştirilmiş olan büyük çikolata gondolunun yanına çiçekleri bıraktı. Dadısının yanına yerleşirken o kadar heyecanlıydı ki aileler sohbet ederken tüm kelimeler kulaklarında uğulduyordu. Sohbet edilirken Yağız'ın teyzesi ve halası olduğunu öğrendiği iki anne vekili Naz'ı süzmeyi ihmal etmiyorlardı. O yüzden genç kadın gülümsemesini yerli yerinde tutmaya çalışıyordu. Meraklı bakışlar altında eteğinin uçlarını hafifçe çektiğinde eteğinin uzunluğu ile yapmış olduğu seçimini bir kez daha takdir etti.

Sıra kahve faslına geldiğinde Naz herkesin nasıl içmek istediğini sorduktan sonra mutfağa doğru yöneldi. Mutfakın kapısına gergince attığı bir adımın hemen sonrasında duyduğu büyük rahatlamayla kendisini ilk bulduğu sandalyeye gelişi güzel bıraktı. "Altı orta, dört sade kahve yapar mısın Elifçğim," dedi oturduğu yerden.

"Ne o gelin hanım? Kahveni başkasına mı yaptırıyorsun?" diyerek güldü Sema. "Elim ayağım birbirine dolaştı. Bırak kahve yapmayı adım atmaya bile korkuyorum şu an."

Hâlbuki Gülbahar teyze çok öncelerden bu günü görmüşçesine ona bu durumda nasıl kahve yapılacağını öğretmişti. Ama maalesef ki gerginliği hat safhadayken bu bilgileri kullanacak güçte hissetmiyordu kendisini. İçeride yaşadığı gerginlik, tamamen beğenilmeme korkusundandı. Sevdiği adamın ailesi tarafından beğenilmek istemesi gayet normal olsa da, bu kadar gerileceğini düşünmemişti. Aklındakileri dağıtmak ister gibi Aslı'ya döndü. "Sence yanıma yakışır mı Aslı? Ne dersin?" dedi gülümseyerek.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Naz?! Biraz önce sizin evin kapısından içeri bir erkek değil, bir Yunan Tanrısı girdi ve bu adam, seni Tanrıçası yapmak istiyor. Sen bu erkek sıfatına bürünmüş kusursuz abideyi nereden buldun?"

Arkadaşının sözleriyle ufak bir kâhkaha atan Naz, biraz olsun rahatladığını hissediyordu. Bulduğu bu kısıtlı zamanda arkadaşları ve ev çalışanları onu rahatlatmak için ellerinden geleni yapmışlar ve bunda da oldukça başarılı olmuşlardı. Elif kahveleri hazırlayana kadar sohbetleri sürmüştü. Kahveleri servis etmek için tepsiyeye uzandığında birden durdu ve mutfaktakilerin meraklı bakışları altında raftaki tuz kavanozuna uzandı. Yağız için seçtiği en sondaki kahve fincanına bir tutam tuz attı. Gözüne yeterli gelmeyince bir tutam daha attı. Her tutamda yüzünde sinsi bir gülümseme belirliyordu. "O kadar fazla olmadı mı?" dedi Sema bastırmaya uğraştığı kâhkahaları arasında.

Tepsiyeye uzanan Naz ise topukları üzerinde dönerek saçlarını savurdu. "Ona bugün nazlanmayacağım terletmeyeceğim anlamına gelmez," derken mutfak kapısına ulaşmıştı.

"Bu sahneyi görmem lazım," diyen Aslı beraberindeki ufak bir kalabalıkla beraber kapının ucuna gelmişti.

Naz'ın geldiğini belli eden topuk sesleriyle Yağız bakışlarını sesin kaynağına çevirdi. Yüzünde eğri bir gülümsemeyele tepsiyeye bakan kadın, sivri topukları üzerinde salınarak geliyordu. Üzerindeki tüm hatlarını belli eden zümrüt yeşili - siyah elbiseye eklenen salınışıyla bir erkeği kesinlikle türlü günahlara davet ediyordu. Hâlbuki elbisenin açıkta bıraktığı hiçbir dekoltesi yoktu. Ama durum buydu işte...

Beline doğru uzanan kahverengi saçları iri dalgalar hâlinde omuzlarının altlarına dökülürken, genç adam o saçların göğsünü kapladığı zamanları düşünmeden edemedi. Kahve tepsisinden bakışlarını kaldırmasıyla göz göze geldiklerinde, odadaki her şey yok olmuştu. Sanki orada bir karşısında duran sevdiği kadın vardı.

bir de ona olan özlemi. Kahve servisinde sıra kendisine geldiğinde tepside tek kalan fincana uzandı ve zor da olsa büyüklerin sözlerine odaklanmaya çalıştı.

Naz yerine yerleştğinde çaktırmadan mutfak kapısına doğru baktığında Sema ile Aslı haricinde birkaç baş daha görmüştü merakla kapıdan salona doğru çevrilmiş. Onların hâllerine gülümserken bakışlarını merak sardı ve pür dikkat Yağız'a odaklandı. Yağız fincanı dudaklarına uzatarak ufak bir yudum aldı; ama fincanı fazla indirmemişti ki adamın kısılmış bakışları Naz'ın yeşillerini buldu. Adam aldığı yudumu yutarken başını yüzündeki eğri gülümsemeyle sağa sola salladı. Dudakları gülse de Naz onun gözlerinde su bardağına uzanıp uzanmamakta kararsız olan bakışlarını seçmekte gecikmemiştir. Ama genç adam Naz'ı haksız çıkarmış ve yudum yudum kahveyi içmişti. Sonrasındaki beğeni dolu gülümseme Naz'ı şaşırtsa da Yağız'ın fincanı koyar koymaz tek solukta suyunu içmesi Naz'ın şaşkınlığını çabuk atmasını sağlamıştı.

“Allah'ın emri peygamberin kavliyle...”

Kelimeleriyle başlayan cümlelerin odada yankılanmasıyla Naz, tüm duygularından sıyrılmış gibi Yağız'ın babasına bakmıştı. Yağız'ın babası ise Cengiz Beye bakıyordu. Kalbinin atışlarından cümleye tam odaklanamasa da babasının “Kızım sen ne düşünüyorsun?” diye sorarak kendisine dönmesiyle kendine geldi. Herkes ona bakarken o direk Yağız'a baktı. Gülen gözlerle adamın bakışlarını tartarken adam tek kaşını kaldırarak onun bakışlarına karşılık vermişti. ‘Madem öyle’ diyen bir baş hareketiyle ceketinin iç cebine uzanan eli üzerine çok geçmeden babasına dönmüş ve dudaklarını aralamıştı ki babasının “Verdim gitti,” diyen sesiyle dudaklarını kapatmak zorunda kalmıştı. Yüzük kesmek için herkes ayağa kalkarken Yağız ceketinin iç cebine uzandı tekrar; ama çıkarttığı evlilik cüzdanı değil, nişan yüzükleri oldu.

Naz kendisini beklemeyen babasına şaşkınlıkla bakarken babası yanına gelerek "Bıraksaydım da insanları tüm gün bekletse miydin? Hem bakışların da hiç hayır diyecek gibi değildi," demişti fısıltıyla. Ama gülümsüyordu babası.

Yüzükleri takılıp da kurdeleler kesildiğinde, artık aileler arasında da sözler verilmiş ve gerçek evlilik için pek çok adım geride bırakılmıştı. Nişan sonrasında düğün tarihi konuşulduğunda Yağız'ın ortaya attığı tarih herkesi şaşırtmıştı. Çünkü Yağız, düğünün en fazla iki ay sonra olabileceğini söylemişti. Naz'ın ailesi bu durumdan hiç memnun kalmasa da Naz hiç sesini çıkarmamıştı. Çünkü genç kadın da bir an önce kendi düzenini oluşturmak ve sevdiğine kavuşmak istiyordu. Aslında olan olmuştu; ama adamın dediği gibi onlardan başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Yağız, düğün tarihinde acele etmesinin nedenlerini mantıklı bir açıklama içerisinde belirtince hiç kimse üzerine laf söyleyememiş ve bir de üzerine onaylamak zorunda kalmışlardı.

İşte bu günün üzerinden koşuşturmacalarla dolu iki ay geçmişti. Askeri lojman dağıtımlarında Yağız evlerini seçmişti. Mobilyaları seçmek için de Naz, İzmir'e gitmişti ve mobilyacılar da yaptıkları uzun soluklu geziler sonrasında Naz'ın tam istediği gibi olan mobilyaları almışlardı. Seçimler sırasında evi temizlemesi için bir kadınla anlaşmışlardı. Temizlik sonrasında Naz, İstanbul'a dönmemiş eşyaları yerleştirmek için bir süre daha kalmıştı. Yirmi günlük bir süre sonrasında yaklaşan düğün için hazırlıklara devam etmişti ve zaman çok çabuk geçmişti. Hazırlık için kısa olan zamanlarına rağmen her şeyleri tastamamdı.

Tüm hazırlıkların sebebi olan o günlerin başlangıcı gelip çatmıştı. Misafirler masalarındaki yerlerini almış çiftin piste gelmesini bekliyorlar bir yandan da boğaz manzarasının keyfini çıkarıyorlardı. Yemekler itinayla görevliler tarafından servis edilmeye başlanmışken ağustos ayının havasında Lara Fabian'ın, Je T'aime şarkısının tutkulu notaları yankılandığında, yer volkanları ahenkte

yanmaya başladı. Tüm bakışlar yeşil rengin şahane tonlarında dizayn edilmiş bahçenin girişine odaklanmışken, gelin ve damadın görünmesiyle şarkıya alkışlar eşlik etmeye başlamıştı. O an için kimileri çiftin birbirlerine ne kadar yakıştıklarını düşünürken kimileri kıskançlıkla kimileriye imrenerek göz süzüşlerine devam ediyorlardı.

Piste ulaştıklarında zarif bir hareketle Naz'ı kendisine çekerek tek kolunu beline dolayan Yağız, gözlerini kollarındaki kadından alamıyordu. Üst kısmı straplez olan gelinlik dizlerine kadar vücudunu sımsıkı sarmalamışken, adam kadının üzerindeki gelinliği kıskanmadan edemedi. Tek avantajıysa kadının beyazlara kendisi için büründüğüydü. Genç kadın dizlerinden sonrası kabarık olan etek kısmındaki güpürlerle sade ama şık görünüyordu. Yağız, Naz'dan hiç böyle bir gelinlik seçimi beklemiyordu; ama kadının seçiminden oldukça memnundu. Gerçi bu gelinlik Naz'ı oldukça uğraştırmıştı. Üstüne üstlük düğüne çok yakın bir zamanda yapılan provada gelinlik, aldığı kilolardan üzerine olmayınca işler iyice sarpa sarmıştı. Ailedeki birçok kişi Naz'ın bu durumunu dalga konusu yaparak gelinlerin düğüne kadar zayıfladığını ama Naz'ın kilo aldığını söyleyerek eğlenmelerine rağmen Naz gülmüş, geçmişti. Hatta hâlimden memnun gibiydi.

Yağız, gelinlik içindeki o muhteşem bedenini süzmeden edemedi. Kadınsı hatları daha bir dolgunlaşmış, yüzüne renk gelmişti ve kesinlikle Yağız'ın gözünde muhteşem görünüyordu. Özellikle de gelinliğin modelinden kaynaklanan göğüs dekoltesi daha bir harikaydı! Kadın bakışlarını kaldırarak maviliklerine baktığında tüm düşünceleri kayboldu adamın.

"Anlaşılan gelinlik öyle çok uğraştırmış ki başka yerlerle uğraşmaktan göğüs kısmını açık unutmuşsunuz," dedi takılarak. Ama hâlimden keyif aldığı belliydi.

"Ona maalesef ki bir şey yapamadılar. Göğüs kısmındaki model bozulmasın diye ben de çok uğraştırmadım. Sonuçta benim

kilo almış olmam onların suçu değil,” diye yanıtladı Naz. Öylesine mutluydu ki yüzündeki ve gözlerindeki gülümseme genç adamın kalbini daha da hızlandırıyordu.

“Evet... Bu kesinlikle senin suçun,” diyerek iç çekti genç adam. “Beni günahlara sokacak kadar güzel olmak... Kesinlikle senin suçun,” diye ekledi fısıltıyla. “Bunun tek suçlusu ben değilim. Suç ortağım sensin,” dedi Naz bilmiş bir ifadeyle.

Müzik bittiğinde çift bir süre için birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldılar; ama Yağız bu sohbeti yarım bırakmak niyetinde değildi. Nikâhlarının kıyılması için yerlerine geçerlerken Yağız, Naz’ın uzun duvağını toparlayarak oturmasına yardımcı oldu. Tüm hayran bakışlar altında nikâh memurunun sorduğu sorulara coşkuyla evet derken herkes onların evliliğe attıkları ilk adımlarını alkışlayarak takdir etmişlerdi. Yağız’ın ayarlamaları sayesinde törene ilk evlilikleri izlenimi verilmişti. Aslında onlar için bu başlangıç değil bir dönüm noktasıydı.

Kendisine uzatılan evlilik cüzdanına uzanan Naz, zafer kazanmış edasıyla arkadaşlarının olduğu tarafa doğru evlik cüzdanını kaldırdı. Islıklar eşliğinde flaşlar patlarken hem Naz hem de Yağız tarif edilmez bir mutluluk yaşıyorlardı. İkinci dans müziği havayı doldurduğunda Yağız vakit kaybetmeden genç kadını piste yönlendirerek kollarına çekmişti. Sevddiği kadının etrafta dolanan bakışlarını izlerken nasıl olup da böyle bir varlığa sahip olabildiğine inanamıyordu hâlâ.

Naz’ın bakışları müzik eşliğinde piste gelen çiftelerin üzerinde geziniyordu. Piste gelen ilk çift Pelin ve Sarp olmuştu. Sonrasında Aysun Hanım ve Cengiz Bey, Sema ve Arman, Aslı ve Toğra Erkan ve yeni sevgilisi, Ali ve Öyküm... Hatta masalardan birindeki Gülbahar teyze ve Hasan amcayla bile göz göze gelmiş

Gözleri Öyküm’de durunca yaptıkları oyunlar geldi aklına genç kadının. Öyküm en sonunda işin aslını öğrenmişti öğrenmesine; ama öğrendiği gerçekler sadece Ali ile Naz’ın kardeş ol-

mamasından ibaretti. Zaten diğerleri kısmen de olsa doğruydu. Öyküm, öğrendiği gerçeikle şaşırmış olsa da Ali'nin yaptıklarını çabuk affetmişti ve şimdi buradaydı. Sınırlı sayıda kişinin bildiği gibi o da bu törenin nikâh tazeleme olduğunu biliyordu. Çevreyi tararken henüz tanıştığı, Yağız'ın görev arkadaşlarının da çiftler hâlinde piste geldiklerini gördü. Pist bir anda dolunca çok hoşuna gitmişti.

"Madem suç işlemişim ki sen söz konusuysan muhakkak işlemişimdir, sayende günahlarım diz boyu, işlediğim bir suça da göz yumulabilir diye düşünüyorum," diyerek ilk danslarındaki sohbetlerine vurguda bulundu genç adam. Belli ki devam etmek istiyordu.

Naz, adamın sesiyle bakışlarını damatlığı içinde göz alıcı görünen adama çevirdi. Ses tonuna biraz cilve katarak bedenini adamın bedenine daha çok yasladı. "Yaptığın şeye göre değişir."

"Yaptığımız antlaşmayı bozmuş ve sana bir hediye almış olabilirim mesela."

"Zaten bu antlaşmaya sadık kalacağını hiç düşünmemiştim. O arabayı aldın, değil mi?" diye sorarken kadın aslında cevabından emindi.

"Evet aldım; ama bunu bir hediye olarak düşünme tatlım. Bunu iki kişilik çekirdek ailemize olan bir gereklilik olarak düşün," diyerek öneride bulunmuştu genç adam.

"Peki o zaman madem hazır sen antlaşmamızı bozdun... Benim bozmamda da bir sakınca yok. Ama... Bu antlaşmayı beraber bozduk."

"Aramızda hiç antlaşma olmamış anlaşılan," diye araya girdi adam merakla. Adamın bakışları merak parıltılarıyla ışıldayınca kadın kurnazca gülümsedi. "Suç ortağım olduğunu söylemiştim. Hem... Benim hediyemi de aile olmanın bir gerekliliği, hatta çoğu zaman olmazsa olmazı olarak düşünebilirsin," derken yüzü gizemli bir ifadeye bürünmüş olan kadın, adamın iyice merak-

lanan ifadesiyle konuşmaya devam etmişti. "Hatta bu gereklilik kısa vadede benim daha fazla kilo almama sebep olacak; ama uzun vadede ikimize de uykusuz gecelere, bir süre için de bitmek tükenmek bilmeyen bez paralarıyla geri dönecek. Ama ben onun bir gülüşü için bile olsa katlanacağımız her şeye degeceğine emim. Sen ne dersin?"

Adamın cevabı ise sözlere dökemeyeceği şekilde olmuştu. Naz birden ayaklarının yerden kesildiğini ve etrafında döndüklerini hissedince, adamın sevinç dolu kahkahasına karışan kendi kahkahasını duymuştu. Etraftakiler ise bu mutluluğu yadırgamamış, herkes dansı bırakmış çifti alkışlamaya başlamıştı.

Sonrasında günler su gibi akıp geçmişti. Düğün sonrasında on günlük Fransa gezisi yapmışlardı. Naz, Fransa'yı bildiğini düşünse de Yağız'la gittikten sonra hiç bilmediğinin farkına vardı. Bol bol alışveriş yapmışlar ve yeni hayatlarının başlayacağı İzmir'e öyle dönmüşlerdi. Okul açıldığında yeni görev yerine başlamış ve orada ilgi odağı olmuştu. Hamileliğinde geçen süre fazla uzun olmasa bile bebeği çok çabuk kendini belli etmişti. Aynada kendisine her bakışında daha da büyüdüğünü hissediyordu. Yağız'sa bu değişimin ikisinin parçası olduğu gerçeğiyle her gün daha da gururlanıyordu. İşten eve geldiğinde ilk yaptığı şey önce Naz'ın dudaklarına öpücük kondurmak ardındansa karnını okşamak oluyordu. Cinsiyetini öğrendikten sonraysa Yağız, sürekli Nazlı'm diye Naz'ın karnını sever olmuştu.

Hamileliğinin yedinci ayına geldiğinde Naz, diğer hamilelere göre daha büyük bir karına sahipti hem bu yüzden hem de Yağız'ın isteğiyle izin almak zorunda kaldı. Ailesine hamile olduğunu söylediğinde ailesi bu durumun erken olduğunu düşünerek bir şeylerin farkına varmış olsalar da kimse sesini çıkartmamıştı. Ama her gün Naz'a edilen telefonlarla ne kadar mutlu oldukları anlaşılıyordu. Hem kendi anne ve babası, hem de Yağız'ın babası ve Pelin her gün arayıp nasıl olduğunu soruyorlardı. Ama sonra

telefonlar yetersiz kalmış Naz'ın annesi Aysun Hanım ve Pelin soluğu İzmir'de almışlardı.

Dokuz aya yaklaştıklarındaysa doğuma gün sayar olmuşlardı; ama doktorun da dediği gibi bebekleri adı gibi çok nazlı çıkmıştı. Dokuz ay yirmi günü doldurmasına rağmen ne Naz'ın sancısı gelmişti ne de doğumun başladığını belirten başka bir gelişme olmuştu. Bebek sağlıklı olmasına rağmen sanki yerini çok beğenmiş gibi doğmayı reddediyordu.

Naz arada sırada bebeğine "Sen anlaşılan suyu bizden daha çok seviyorsun," diyerek tatlı sert kızıyordu. Öyle sabırsızlanıyordu ki onu kucağında görmek için. Bedenindeki her bir hareketlenmeyle içi pır pır ediyordu. En sonunda doktor tavsiyesiyle hastaneye yatmıştı. Yağız hastanede başından ayrılmıyordu. Doktorun her gün, her şey çok normal demesine rağmen deli gibi korkuyordu.

Onuncu aya merdiven dayamışlarken Nazlı bebek naz yapmayı bırakıp doğmaya karar vermiş olacak ki gecenin bir yarısı Naz'ın aniden başlayan sancıları sonrasında sabaha karşı doğum gerçekleşmişti.

Yağız, kadının yorgunluk izleri taşıyan yüzündeki saçlarını usulca okşarken usul usul öpücükler bırakıyordu anlına. Naz uysa da engel olamıyordu kendisine. Göz kapakları aralandığında yorgun yeşilliklerle gülümsemişti genç kadın ve o an kapı açıldığında kapıya bakmak zorunda kalmışlardı. Odadaki koltuklarda oturan Aysun Hanım ve Pelin de hemen ayaklanmışlardı.

"Güzel annemiz nasıl bakalım?"

"İyiyim," diye mırıldanırken, kendisine uzatılan bebeğini kucağına almak için doğruldu ve bebeğini kucağına aldı. "Çok iyiyim," diye mırıldandı bir kez daha. Derin bir nefes alarak bebek kokusunu içine çektiğinde sanki ciğerleri bayram etmişti. Bebeği kucağında kıpırdanırken gözleri her hareketini zihnine kazımak için fırsat kolları gibiydi. Cildi dünyayla yeni tanışmış olmasının

etkisiyle kızarmıştı ve dilini minicik dudaklarından dışarıya çıkararak ıslatıyordu sürekli. Böyle güzel bir varlığın aylarca karnında saklandığına inanamıyordu. Bebek ağlamak üzere bir hâl alarak iyice kıpırdanmaya başladığında önce ne yapacağını şaşırmişti.

"Nazlı bebek gerçekten de ne istediğini bilen bir bebek. İsteddiğini aldığı anda ağlaması da bitiyor," diyen hemşire, Naz'ın emzirebilmesi için uygun pozisyon almasına yardım etmişti. Yağız da öylece kalmış hipnotize olmuş bir şekilde sevdiği iki varlığı izliyordu. Bebeğin karnı doyduğunda Yağız, yatakta doğrularak oturmuş olan Naz'ın yanına yerleşti. Naz, kollarındaki bebeği Yağız'a uzatınca, genç adam tedirgin olsa da büyük bir istekle bebeğini kollarına aldı.

"Karnının o kadar büyüdüğü kadar var yengeciğim. Nazlı dört kilo iki yüz gram doğdu maşallah," dedi Pelin. Abisinin sırtının üzerinden hayranlıkla yeğenini izliyordu. Aysun Hanım da Yağız'ın önüne oturmuş, dolu gözlerle bir kızına bir de torununa bakıyordu.

"Hanımefendinin sayesinde yaşayan bir dev gibi oldum," diyen Naz'ın dudaklarına yorgun bir gülümseme takılmıştı. "Boynuz kulağı geçermiş derler. Nazlanmak konusunda kızın seni geçti bak görüyor musun?" dedi Aysun Hanım da gülerek.

Kadınlar kendi aralarında konuşarak gülüşürken Yağız hiçbir şey söylemedi. Sadece cennetten gelen, kollarında yavaş yavaş kıpırdanmaya başlayan meleği izliyordu. Cildinin kızarıklığına rağmen, dolgun yanakları ve büzüşmüş dudaklarıyla fazla tatlıydı. Naz'a ve kendisine olan benzerlikleri şimdiden tartmaya uğraşırken tam bir karara varamıyordu. Saçları annesinin saçlarına kıyasla daha koyu renkti, hatta simsiyahtı. Aynı kendisinininkiler gibi... Kirpikleri annesinin kirpikleri gibi uzun ve kıvrıktı. En çok merak ettiği ise gözleriydi.

Kızı kollarında iyiden iyiye hareketlenmeye başlayınca, bebeğinin göz kapaklarına dikkat kesildi. Bebeğin göz kapakları

titreşirken, gözlerini saklayan göz perdeleri yavaşça aralanmaya başladı. Genç adamın maviliklerindeki hayranlık, bebeğin yeşil tonundaki gözlerini fark etmesiyle daha da arttı. O yeşiller öyle güzel ve tanıdıktı ki... Bir süre daha baktı o sevdiğinin kopya edilmiş yeşil gözlerine ve başını kollarındaki bebeğine yaklaştırarak derin bir nefes çekti. Ardından o yeşillere tekrar baktı. Bir şeyi adı gibi biliyordu ve bu bildikleri sözlere de döküldü.

“Peşinden hem bizi hem de başkalarını çok koşturacak.”

O günün üzerinden üç yıl geçmişti geçmesine ama Yağız’ın söylediği gibi de olmuştu. Nazlı çok hareketli bir bebektir ve anne babasını peşinde dolaştırmayı da çok seviyordu. Bodrum’a göya tatil yapmaya gelmişlerdi; ama Naz, küçük Nazlı’nın peşinde koşturmaktan yorgun düşüyordu ve kesinlikle onu yalnız bırakmaya gelmiyordu. Çünkü sesi kesildiğinde herkes Nazlı’nın bir şeyler peşinde olduğunu biliyordu ve bu yüzden hiç kimse onu yalnız bırakmıyordu. Üç yaşının haşarılığına, o tatlılığı da eklenince kimse ona dayanamıyordu. Şimdiden herkese bir gülümseyişiyle istediğini yaptırabiliyordu ve bunu yaptırabildiğinin de farkındaydı küçük kız. Simsiyah, omuzlarının altlarına uzanan saçları ve esmer teninin yanında daha birçok şeyiyle babasının kopyası olsa da, gözleriyle herkese annesini hatırlatıyordu.

Şimdi de o cimcime kim bilir neredeydi? Naz, sadece iki dakika için yanından ayrılmıştı ki bunun nedeni de küçük hanıma yemek hazırlamaktı. Ama belli ki yine yerinde duramamıştı ve böyle durumlarda olduğu gibi Naz’ın içine yine sıkıntı dolmuştu. Dupleks olan yazlıklarında Nazlı’nın küçük yaşına uygun olmayan pek çok şey vardı; ama en uygunsuzu da bahçedeki büyük havuzdu. Buna Nazlı’nın doğumunda tescillenen su sevdası da dâhil olunca, o havuz Naz için daha büyük bir korku yaratıyordu. Çünkü kızı gerçekten tam bir su âşığıydı. İzmir doğumlu olunca buna fazla da şaşırılmamak gerekiyordu.

Genç kadın, Nazlı diye seslenerek aceleyle salondan bahçeye açılan kapıya doğru yürürken Pelin ile karşılaştı. "Ne oldu yenge?" dedi panikle. Naz'ın yüzünü o hâlde görünce Pelin de meraklanmıştı.

"Ne olsun güzelim, küçük hanımı arıyorum her zaman olduğu gibi. Malum suyu seviyor ya, havuza gitmesinden korkuyorum."

Pelin durumu anlayınca bakışları bahçeye açılan kapıdan bahçeye odaklandı ve gülümsedi. "Bana kalırsa küçük yeğenimin sudan daha çok sevdiği başka bir şey var," derken başıyla bahçedeki bir bölgeyi işaret etti. Naz'ın bakışları kızın baktığı yeri bulduğunda önce bir rahatlama sonrasındaysa bir hayranlık ve dopdolu bir sevgi kapladı içini. Gözlerini baktığı yerden ayırmadan "Annesinin kızı ne de olsa," diye mırıldandı.

"Ben çıkıyorum yengeciğim, Sarp'ı daha fazla bekletmeye-yim. Malum o kadar yolu beraber tatil yapalım diye geldi."

"Ee çiçeği burnunda nişanlılar olarak biraz yalnız vakit geçirin," diye göz kırptı ve Pelin evden çıkarken o da bahçeye yöneldi.

Bahçedeki oturma grubuna yaklaştıkça gözlerini daha da çok dolduran manzaraya hayranlıkla gülümsedi. Oturma grubunun en büyük koltuğunda Yağız uzanmış, uyuyordu. Üzerindeki tişörtünü çıkarmış, yıllardır gücüne güç kattığı bedenini gözler önüne sermişti genç adam. Göğsü hem daha heybetli hem Bodrum sıcağının etkisiyle daha bir esmer görünüyordu ve o bedeni, birileri küçük kollarıyla sarmalamıştı. Ama kolları adamın göğsünü sarmaya yetmemişti. Başını da babasının göğsüne koymuş, dağınık topuz yapılı olan simsiyah saçları adamın göğsüne tutam tutam dökülmüştü. Adam da uykusunda farkında olmadan kızına sımsıkı sarılmıştı. Küçük Nazlı babasının göğsünde uyuklarken hâlimden oldukça memnun görünüyordu.

Büyük koltuğun çaprazındaki tekli koltuğa oturarak baba kızı izlemeye başladı. Nazlı gerçekten annesinin kızıydı ve tek kızıyla babasına âşıktı. Onu Naz hariç kimseyle paylaşamıyordu.

Sehpanın üzerindeki telefonun çalmaya başlamasıyla baba kızı uyandırmamak için telefonu alarak onlardan uzaklaştı.

Yağız ise telefonun sesine uyanmış ve göğsündeki ağırlıkla başını bedenine çevirdiğinde kızının minik bedeniyle karşılaşmıştı. Onu kollarıyla daha çok sararak saçlarına öpücük kondurdu. O anda Naz da oturduğu tekli koltuğa geri dönmüştü. "Arayan kimdi?" dedi uyku sersemi hâliyle.

"Arman... Sema erken doğum yapmış. Oğulları olmuş," derken kızını uyandırmamak için fısıltı hâlinde konuşuyordu. Elini uzatarak kızının yüzünü kapatan saçlarını çekti bunalmaması için.

"Ee herkes benim kızım gibi nazlı doğmuyor," derken bir öpücük daha bıraktı adam kızının saçlarına ve kızının uyanmamasına dikkat ederken yavaşça kucağına alarak koltuktan kalktı. Sonrasında kalktığı yere kızını özenle yatırdı.

"Sence de fazla sıcak, değil mi hayatım?" dedi Naz'a dönerek. Eşinin elinden tutmuş ve koltuktan kaldırmıştı. Bedenini bedenine yaslayarak sıkıca sarılmıştı. "Sen de öyle düşünmüyor musun?" derken yüzüne eğri bir gülümseme hâkim olmuştu.

"Nedense hava birden ısındı," diyerek gülen genç kadın üzerindeki yazlık elbisesinin düğmelerine uzanmıştı. Ama adam ona engel olarak her bir düğmeyi kendisi tek tek açtı ve kadının omuzlarından sıyırmaya başladı. Kadının teninin açıkta kalan yerlerine öpücük kondurmayı ihmal etmiyordu. Elbise Naz'ın ayakuçlarına düşünce, adam hafifçe geri çekilerek kollarındaki bedeni süzdü.

Bebeklerini taşıdıkları bedeninde, doğumdan sonra hiçbir fazlası kalmamıştı; ama hatları daha bir yuvarlaklaşmıştı. Bu da Yağız'ın aklını başından alıyordu. Şu an üzerinde bin bir kavga dövüş aldığı küçücük turuncu bikinisiyle karşısında dururken kendisini ondan uzak tutamıyordu. Elinden tutarak kadınla beraber havuza doğru yürüdüler.

Dediği gibi ya hava çok sıcaktı ya da kendisi fazla sıcak hissediyordu. Naz'ı orada bırakarak havuzun soğuk sularına bıraktı kendisini. Balıklama daldığı suda, suyun altından bir müddet yüzerek suyu yarılarmıştı. Başını su yüzeyine çıkarttığı anda eşini havuz kenarına oturmuş, bacaklarını suya sokmuş hâlde otururken buldu. Ama çok geçmeden kadın yavaşça suya girmiş ve suyun altına dalmıştı. Çıktığındaysa Yağız'ın tam karşısındaydı.

Kadının güneşten bronzlaşmış tenine değmek için parmakları karıncalanıyordu genç adamın. Suyun etkisiyle rengi açılmış gözleriye mücevher gibiydi. Saçları suyun içerisine yayılmış bir kısmı adamın göğsüne değiyordu. Bu kadının her şeyini seviyordu. Bu sevgisi ilk günkü gibi değildi. Her geçen gün artan ve bundan sonra da artacağına emin olduğu tutkuyla seviyordu onu. Nasıl olduğunu anlamıyordu; ama bu kadın için deli oluyordu. Her şeyine... Ve her hâlini seviyordu. Kızgın hâlini... Sinirli hâlini... Utangaç hâlini... Cilveli hâlini... *Nazlı hâlini...*

"Demek Arman Beyin oğlu olmuş," dedi Yağız karısını kendine doğru çekerek. Naz da bacaklarını Yağız'ın beline dolamış, elleriye adamın dirseklerinden pazılarına doğru işveyle hareket ederek omuzlarına çıkmıştı. Kollarını adamın boynuna dolayarak, ona daha fazla yaklaşmış ve adamın göğsüne yaslanmıştı. "Hı hı," diye mırıldandı.

"Bence bizim de harekete geçmemizin vakti geldi," derken karısının boğazına yönelerek küçük bir öpücük kondurdu.

"Ne için?" diye mırıldandı Naz anlamazlıktan gelerek.

"Yiğit için. Bir de oğlumuz olsa fena olmaz mı?"

Genç adam karısının dudaklarına uzanarak hafif bir öpücük kondurmaya niyetlense de, kadın derinleştirmekte gecikmemişti. "Olur olmasına ama şu an için harekete geçmemize hiç gerek yok," dedi Naz, öpücüklerinin sonrasında.

Adamın yüzü biraz asılmış, neden dermiş gibi karısının yüzüne bakmıştı. "Neden gerek yokmuş?" derken bakışları kısılmıştı

ve mavi gözleri fırtınalı görünüyordu. Naz bu bakışlara asla hayır diyemiyordu ve diyemeyecekti de.

“Gerek yok; çünkü... Biz zaten o işi yaptık; ama gelen yeni bir Nazlı mı olur, yoksa Yiğit mi, bilemem. Yedi ay sonrasında öğreniriz nasılsa?” demiş ve verdiği cevapla adamın kısılmış bakışları bu sefer kocaman açılmıştı. Dudakları yeni yeni idrak ettiği müjdeyle gülümserken, bu kez kadın, kocasının gülümseyen dudaklarına, adının hakkını vererek, nazlı bir öpücük bırakmıştı.

Okulda çıkış zili çalmış ve tüm okul İstiklal Marşı okumak için bahçede sıraya girmişti. Öğretmenler kendi sınıflarına ait sıraların arkasında duruyorlardı. Velilerin büyük bir çoğunluğu da ya okulun büyük olan bahçesinde ya da okulun dışında bekliyorlardı. Saygı duruşunda okunan İstiklal Marşı sonrasında ertesi günün hafta sonu olmasının verdiği sevinçle kaplarına sığmayan çocuklar, bahçenin çıkış kapısına doğru yönelmişlerdir. Tüm o kalabalığa rağmen Yağız'ın gözleri hedefini yakalamıştı. Hedefi çevresindeki birkaç veliyle konuşuyordu ve belli ki kendisini fark etmemişti. Ona doğru yürürken işittiği iki tanıdık sesle sesin geldiği yöne döndü ve işte... İki can parçası ona doğru koşuyordu.

Dizinin üstüne çökerek ikisine de sarıldı ve ellerinden tutarak, onlarla birlikte hedefine doğru yürümeye başlasa da oğlu ondan daha sabırsızcasına elini bırakarak koşmaya başladı. Bir yandan da “Anne!” diye bağılıyordu.

Kadın, kendisine doğru koşan oğlunu fark etmiş hemen kollarını açmıştı. “Yiğit! Annem, beni beklemedin mi sen?” derken küçük oğlan, annesinin yanına kocaman öpücük kondurmuştu. “Ablamla çıktım anne.”

Yanındaki kızı Nazlı ile bu manzarayı izlerken gülmeden edemedi Yağız. Nazlı nasıl babasına âşıkça, Yiğit'te de tam anne hay-

ranlığı vardı. Nazlı ile beraber kadının yanına ulaştığında kadın da onları fark etmiş ve ısıltılı gülümsemesiyle onlara bakmıştı. Beraber okul bahçesinin kapısına doğru yürümeye başladıklarında, Yiğit dört yaşının verdiği heyecanla okulda yaptıklarını anlatıyor, bir yandan da yürüyen anne baba ve ablası etrafında koşarak dönüyordu.

"Bugün okulda öğretmenimiz ne olmak istediğimizi sordu bize."

Naz, kocasının koluna girmiş yürürken, ilgiyle oğlunu dinliyordu. "Ee ne olacakmış benim minik oğlum, kocaman olunca?"

"Hem asker olacağım hem de pilot! Bir sürü uçak uçuracağım!" diyen Yiğit, sanki kendisi uçakmış gibi kollarını açmış daireler çizerek koşmaya başlamıştı bu kez.

"Yani sen havadan, baban da karadan fethedeceksiniz her yeri, öyle mi?"

Lojman içerisinde bulunan okuldan çıkmış, beş dakikalık yürüme mesafesinde olan evlerine yürüyorlardı. İzmir'den sonraki evleri Ankara olmuştu. Çocuklar çok kolay uyum sağlamışlar, böylece Naz ve Yağız da tüm endişelerinden kurtulmuşlardı.

"İşte babasının oğlu!" dedi Yağız, oğluna destek verircesine.

"O zaman, babası ve babasının oğlu, bugün bize şöyle güzel bir sofraya hazırlayabilir, değil mi?"

Yağız, koluna girmiş olan karısına baktığında dudaklarındaki çekici gülümsemeyle karşılaştı. Yıllar geçiyordu; ama o gülümseme, etkileyciliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu.

"Bence, biz bugün dışarıdan bir şeyler söyleyelim," derken karısına bakmaya devam etti. Yüzünde eğri bir gülümseme olmuştu. O gülümsemeyi izleyen Naz'ın yeşil bakışları kısıldı. Yağız, otuzlu yaşlarının ortasına gelmişti; ama şu eğri gülümsemesinin Naz üzerindeki etkisi hiç azalmamıştı. Nazlı ve Yiğit, dışarıdan ve-rilecek yemek siparişini duyunca sevinç naraları atmaya başlasa da ne bu naralar ne de şu gülümseme, onu pes ettiremezdi.

“Dışarıdan yemek sipariş etmek, söz konusu değil! Çünkü geçen yaptığımız antlaşmaya göre, yakın zamanda dışarıdan yemek yedik. O yüzden...” derken uzlaşmacı bir anne gibi önce Nazlı’yla sonra da kendince koşuşturan Yiğit’le göz göze geldi. “Yeni bir antlaşma sunuyorum. Bugün yemekleri ya babanız yapar...” demiş ve Yağız’ın maviliklerine bakmak için başını kaldırmıştı.

“Ya da?” diyen Yağız’ınsa tek kaşı havaya kalksa da dudaklarındaki gülümseme daha da büyümüştü. Naz, bunları göz ardı ederek oğluna ve kızına baktı. “Ya da... Sevgili anneciğiniz kolları sıvar ve mutfağa girer.” İki çocuk da aynı anda “Babam yapsın!” diye bağırınca, Naz keyifle kahkaha atmış ve kocasının, üzerinden ayrılmayan bakışlarına karşılık vermişti.

“Bir tabur askere lafımı geçiriyorum da bir size sözüm geçmiyor,” diyen adamın mavi bakışları kısılmıştı.

Yiğit “Çünkü bizim komutanımız annem!” diye bağırarak babasının kucağına koşarken, Yağız oğlunu kucaklayarak omzuna aldı. Yiğit, babasının omuzlarındayken kollarını iki yanına açmış uçarcasına hareketler yapmaya devam ederken Naz keyifle oğlunu izliyordu. Sonrasında kocasının mavi bakışlarını yakaladı. Gülümsemesiyle adama meydan okuyordu.

“Oğlunuzu duydunuz, Binbaşım. Siz ne kadar yüzbaşılıktan binbaşılığa rütbe alırsanız alın, tek başlarına ordu sayılabilecek iki minikle birlikte tüm Tekinoğlu ailesinin komutası bendedir.”

Yağız onaylarcasına başını salladı ve yanındaki kızına baktı. Annesinin kopyası olsa da babasına âşık olan... Omuzlarındaki oğluydu annesine âşık, babasına hayran... Kendisi zaten ipleri en başından kadının eline vermişti. Kadın haklıydı. Tüm komuta zinciri ona aitti. O ne derse desin, tüm aile yapmaya hazırdı ve hazır olacaktı. Her zaman ve her yerde...

-SON-